

Giới thiệu Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu

Thể loại: Huyền huyền, ngôn tình, dị giới, xuyên không, sắc hiệp

Một ngày nọ khi đang lướt web, Luru Vũ nhìn thấy một miếng ngọc bội liền đặt mua. Một thời gian sau, không ngờ miếng ngọc bội đó lại khiến cho Luru Vũ xuyên qua thế giới khác.

Ở đây hắn gặp được một người giống hần như giọt nước và hần phải tiếp nhận cuộc sống của người đó với thân phận mới Vương Lăng.

Hắn từng bước nâng cao thực lực, thu phục mỹ nữ, thành lập thế lực, dần đi đến đỉnh cao của thế giới này.

Mời các bạn theo dõi và đón đọc truyện nhé.

Hệ Thống tu luyện:

Khi 6 tuổi có thể bắt đầu sử dụng linh lực. Dựa vào thiên phú tu luyện mà chia làm 12 cấp, cấp 1 là thiên phú nhập linh yếu nhất và cấp 12 là thiên phú nhập linh cao nhất.

Linh lực giả: đầu sĩ, kiếm sĩ, cung thủ dùng linh lực. - Luyện khí: chia từ tầng 1 đến tầng 10 - Cảnh giới còn lại: dung linh, hóa linh, khôi lực, nguyên lực, viên lực, thần lực, bán thần được chia làm sơ, trung, cao đoạn và đỉnh phong.

Khi lên 15 tuổi nếu xác định sử dụng được pháp lực thì còn có thể trở thành pháp sư

Pháp sư: chia làm hỏa, thổ, phong, thủy, âm, quang, lôi dùng pháp lực. - Hỏa, thổ, phong: thuộc tính phổ biến nhất - Thủy: thuộc tính hiếm thấy - Âm: thuộc tính chỉ có ở ma tộc - Quang: thuộc tính có thể sử dụng chỉ bởi Quang Minh giáo hội - Lôi: thuộc tính có lực sát thương cao nhất, hiếm thấy nhất. - PHÂN CHIA CẢNH GIỚI: đạo sĩ, ma đạo sĩ, đạo sư, ma đạo sư, ma pháp sư, đại pháp sư, pháp thần được chia làm sơ trung, cao đoạn và đỉnh phong.

Phân chia cấp bậc vũ khí: phạm cấp, tinh cấp, vương cấp, thánh cấp, thần cấp bao gồm hạ phẩm, trung phẩm, cực phẩm

Yêu thú chia làm 7 cấp ứng với mỗi linh cảnh của linh lực giả và pháp sư bao gồm sơ trung và cao đoạn đỉnh phong thì được gọi là biến dị.

Hệ thống luyện đan: người luyện đan gọi đơn giản là luyện dược sư chia làm nhất phẩm, nhị phẩm,..., thất phẩm sau đó là Thần sư

Đan dược có: đan dược nhất phẩm đến thất phẩm, theo chất lượng có cấp phổ thông, trung giai, cao cấp, cực phẩm

Đan dược được chia làm Linh đan (bổ sung linh lực), Ma đan (bổ sung pháp lực), Đan dược phụ trợ (tăng cường sức mạnh, tốc độ, phòng thủ), Đan dược phục dụng (dùng thúc đẩy tiến cấp cảnh giới), Dược đan (chữa các vết thương hay lời nguyên), Độc dược (dùng để ảnh hưởng đến sức lực hay tinh thần người khác).

Tiền tài: Kim tệ, Hắc tệ, Bạch tệ 1 Hắc tệ = 1000 Kim tệ 1 Bạch Tệ = 1000 Hắc tệ

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Ngọc Bội Màu Đỏ

Một thanh niên nằm tại một cánh rừng bao quanh là một rừng cây rậm rạp. Một con vật nhỏ lông màu trắng trong giống một con chồn có 2 đuôi trắng dài liếm quanh mặt người thanh niên.

Từ từ mở mắt là một cảnh tượng xa lạ, người thanh niên khẽ động đậy đôi mắt nhìn ngó cảnh vật xung quanh và chậm chậm quan sát con vật xa lạ trước mặt. Người thanh niên này khuôn mặt tuấn tú dị thường, hần tên là Luru Vũ.

Hắn từ từ nhớ lại chuyện xảy ra, hần là người kế thừa tập đoàn Luru Thị có phạm vi ảnh hưởng toàn quốc. Hắn được người ông của mình từ nhỏ bồi dưỡng thành một con người toàn tài, sở dĩ vì người cha và mẹ của hắn gặp tai nạn. Người ba của hắn sau vụ tai nạn đã mất còn mẹ hắn vì được ba hắn bảo hộ nên không ảnh hưởng đến tính mạng nhưng trở thành một người tâm thần bất ổn.

Lúc đó hần mới 4 tuổi. Gánh vác trọng trách gia tộc từ nhỏ hần phải học và nghe theo mọi thứ ông hần sắp đặt cả kẻ tương lai, bạn bè lẫn tình yêu. Hắn có được sự ngưỡng mộ của mọi người nhưng hần không hề có vui vẻ chỉ cảm thấy chán nản vì cuộc đời hần từ đầu được ông hần sắp đặt.

Trong một lần rảnh rỗi hần trong một lần tùy ý vào một trang bán hàng đen thấy được một mảnh ngọc bội tròn màu đỏ giá cả rất rẻ, không biết vì sao vô tình hần đặt mua mảnh ngọc bội.

Một tháng sau khi mua trong chuyến công tác nước ngoài hắn gặp được một đứa trẻ bán hoa, vì thấy đứa bé ăn mặc đáng thương hắn đến mua hết hoa và được đứa bé đưa cho 1 chiếc hộp. Hắn tò mò về đến nơi nghỉ ngơi mở nắp hộp ra thấy đó là miếng ngọc bội màu xanh giống cái hắn từng đặt mua trước đó chỉ khác màu sắc hắn từng thấy nhưng hắn để ý lắm. “Kì quái rõ ràng đặt mua cả tháng không có gì xảy ra hôm nay lại đến tay. “Hắn cảm thấy kì lạ nhìn vật trong hộp, tay lấy vật trong hộp, vừa chạm lấy mặt ngọc bội tự nhiên hắn thấy ngón tay nhói đau không rõ vì sao ngón tay hắn bị đứt máu nhỏ xuống ngọc bội. Dị biến xảy ra từ ngọc bội tỏa ra ánh sáng màu đỏ bao trùm cả căn phòng, hoa mắt nhú mảy hắn mơ hồ bất tỉnh.

Hiện tại mọi nghi hoặc tạm thời đặt qua một bên. Hắn quan sát xung quanh nhú mảy không hiểu đây là cái địa phương nào. Hắn tiến đến đi xung quanh quan sát, con vật kia lại có vẻ ưa thích hắn chạy theo hắn mà quần quít dưới chân. Hắn nhìn con vật lông trắng này không hiểu sao nó lại theo mình nhưng thấy nó dễ thương nên cũng không quan tâm nhiều ôm nó trong lòng. Hắn đặt tên cho nó là Bạch Bạch, có vẻ nó rất thích cái tên này luôn luôn quít quít chạy quanh hắn. Đến một dòng suối gần đó, hắn uống nước và rửa mặt cảm thấy cơ thể phấn chấn lạ thường rất nhanh lại ngạc nhiên khi nhìn vào khuôn mặt dưới nước vì trông hắn trẻ đi xuống 15 16 tuổi.

Hắn chắc rằng việc này do miếng ngọc bội kia làm, hắn cẩn thận dò xét quần áo và tìm thấy miếng ngọc bội màu đỏ trong túi quần của hắn.

Cầm miếng ngọc bội quan sát chỉ thấy nó là miếng ngọc hình tròn còn không có họa tiết gì. Sau một hồi quan sát hắn vẫn không thấy gì dị thường.

Hắn nhớ lại miếng ngọc này lúc đầu màu xanh sau đó không biết vì sao hắn bị thương lại biến thành màu đỏ. Hắn tự nhủ vật này là vật nhỏ máu nhận chủ vì thế hắn cần xác định lại cần ngón tay cho máu chảy xuống miếng ngọc bội. Đợi một lúc vẫn không có gì xảy ra khiến hắn khá buồn bực bỗng dưng Bạch Bạch nhảy lên vồ lấy miếng ngọc làm hắn không cẩn thận để rơi xuống dòng suối.

Hắn hốt hoảng nhảy xuống suối cầm lấy miếng ngọc bội thì tự nhiên miếng ngọc bội sáng lên lơ lửng giữa không trung rồi tan biến thành luồng khí nhập vào mi tâm của Lưu Vũ. Hắn hốt hoảng thấy khoảng không gian xung quanh tối om, lại thấy một ông già có tóc râu bạc trắng mày ngài mắt kiếm, ánh mắt u tối nhìn hắn chăm chăm. Ông lão nhìn hắn nói:

- Không tệ là một cơ thể rất tốt.

Hắn cảm thấy quái lạ cũng thấy lạnh xương sống giống như đang người trước mặt đang muốn ăn sống hắn.

-Không biết ông là ..

-Người không cần biết ta là ai dù sao người cũng sắp chết nói nhiều làm gì.

-Người định làm gì.

Không đợi hắn nói xong ông lão tiến đến cầm lấy đầu hắn. Hắn cảm thấy đầu óc đau nhức hình ảnh người trước mắt xiên queo. Hắn mau chóng ý thức lại giãy dụa nắm lấy cổ đôi phương mà bóp lấy, ông lão ngạc nhiên “Tiểu tử này thế mà còn sức dẫy dụa”. Sau một hồi một ánh sáng màu đỏ lóe lên trên mi tâm Lưu Vũ sau đó dị biến xảy ra, ông lão bị ánh sáng đỏ chiếu vào. Ông lão mới ý thức được không ổn liền hóa thành một đạo khí màu đen biến mất. Lưu Vũ lấy lại chút ý thức ngất xỉu tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Khuru Tà

Sau khi tỉnh lại hắn thấy 1 trận mơ hồ, một loạt ký ức nhảy vào trong đầu của Lưu Vũ.

Hắn biết ký ức này là của ông lão tảo công hắn, ông lão tên là Khuru Tà, chuyên môn Huyết Hà phái chuyên dùng linh lực của người khác làm nguyên liệu luyện đan tiến cấp.

500 năm trước Khuru Tà là người mạnh nhất trong tà phái, hắn là kẻ thù của Phong La quốc và bị Long Bá đồng quy vu tận với hắn, nhưng hắn không chết và không biết lý do gì lại bị niêm phong trong miếng ngọc bội màu đỏ của Lưu Vũ.

Sắp xếp một số thứ hắn biết được hắn có lẽ đang ở một thế giới khác nơi có 2 đại lục lớn nhất là Đông Phương đại lục và Tây Phương đại lục bị chia cắt bởi biển, phía Nam tận cùng là những vùng đảo lớn nhỏ không được đặt chân đến vì vùng biển ngăn cách có vô vàn nguy hiểm. Người ở đây tu luyện pháp thuật và khí lực. Dù tu luyện cái nào cũng cần có linh lực để phát động.

Linh lực cần dẫn linh của trời đất và vạn vật vào cơ thể chuyển hóa thành linh lực bản thân. Mỗi người khi sinh ra vào lúc 6 tuổi có thể dẫn linh nhập thể.

Dựa vào thiên phú tu luyện mà chia làm 12 cấp, cấp 1 là thiên phú nhập linh yếu nhất và cấp 12 là thiên phú nhập linh cao nhất.

Người có linh lực có thể tu luyện pháp lực hoặc khí lực. Tu luyện pháp lực gọi là pháp sư. Một người muốn thành pháp sư thì lúc 15 tuổi có thể phát hiện khả năng sử dụng pháp thuật hay không. Pháp sư có tỉ lệ rất thấp, cơ hội thành pháp sư là 1/1000. Thiên phú của pháp sư dựa vào việc có thể sử

dụng loại nào.

- Phong nguyên tố, hòa nguyên tố và thổ nguyên tố là phổ biến nhất

- Quang nguyên tố có khả năng trị thương đặc thù chỉ có hoàng tộc và Quang Minh giáo hội mới có thể sử dụng

- Âm nguyên tố chỉ có người mang dòng máu ma tộc mới có thể sử dụng

- Thủy nguyên tố tỉ lệ người sử dụng được khá thấp

- Lôi nguyên tố lực sát thương cao nhất nhưng rất ít pháp sư có thể sử dụng

Mỗi pháp sư thường chỉ sử dụng 1 loại ma pháp nguyên tố chủ yếu do linh lực sử dụng, có người thiên phú cao sử dụng được 2 loại ma pháp, thiên tài ma pháp sử dụng được 3 loại, những pháp sư đứng đầu đại lục sử dụng được 3 loại ma pháp, chưa có ai sử dụng được 4 loại ma pháp. Pháp sư chia làm các cấp tu luyện: đạo sĩ, ma đạo sĩ, đạo sư, ma đạo sư, ma pháp sư, đại pháp sư, pháp thần. Mỗi cấp chia làm sơ trung và cao cấp.

Người tu luyện khí lực có thể sử dụng linh lực dẫn truyền cả cơ thể hay dẫn truyền vào vũ khí giúp chiến đấu. Vì thế cho nên có rất nhiều loại hình chiến đấu có thể sử dụng linh lực chủ yếu là: đấu sĩ, kiếm sĩ, cung thủ. Người tu luyện khí lực có thể bắt đầu tu luyện lúc thức tỉnh linh lực. Các cấp tu luyện khí lực: luyện khí, dung linh, hóa linh, khởi lực, nguyên lực, viên lực, thần lực, bán thần. Luyện khí gồm 10 cấp, các cấp còn lại chia làm sơ, trung, cao đoạn.

Một người có thể đồng thời tu luyện cả pháp thuật lẫn khí lực nhưng rất ít người bởi vì tu luyện đồng thời cả 2 rất mất thời gian không bằng tập trung vào một lĩnh vực. Hầu hết mọi người lúc 15 tuổi nếu xác định có thể sử dụng pháp thuật đều theo con đường pháp sư dù vậy tỉ lệ pháp sư vẫn rất thấp.

Vũ khí cũng chia làm các cấp: phàm cấp, tinh cấp, vương cấp, thánh cấp, thần cấp có sơ, trung, cao cấp.

Quái thú cũng chia làm 7 cấp cũng có sơ, trung, cao cấp. Còn có loại biến dị.

Sau khi xác nhận hết thông tin Lưu Vũ bắt đầu xác định kế hoạch tiếp theo: ‘Nếu có thể hấp thu linh thì có thể xác định bản thân đang ở đâu, nếu thế thì cần tích lũy sức mạnh để có thể sống sót ở thế giới này.’ Lưu Vũ ngồi xuống cảm nhận hấp thu linh, dần dần hắn thấy cơ thể có một luồng năng lượng tràn trề chạy dọc khắp cơ thể.

Sau một hồi khi linh khí phủ đầy mọi ngóc ngách cơ thể hắn thì đồng thời đều bị hấp thu, cơ thể hắn biến đổi. Hắn đạt được luyện khí tầng 1, tốc độ này của hắn rất nghịch thiên phải biết thế giới này người thường cần 3 năm mới đạt được mà hắn cần chưa đầy 1 giờ. Từ từ ổn định, thích nghi cơ thể mới thì tự nhiên một giọng nói xuất hiện trong đầu Lưu Vũ: ‘Nhà ngươi thật biến thái’.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Giao ước

Lưu Vũ giật mình nghe giọng nói thì hắn nhớ đến ông già Khuru Tà dùng huyết giết hắn. Hắn trầm mặc

- Ngươi là Khuru Tà

- Không tề. Chính ta

- Hừ. Ngươi còn dám xuất hiện, không phải ta có ngọc bội thì đã chết rồi

- Tiểu tử ngươi cũng hường không ít thậm chí xem tí nữa nữa ta mất luôn cái mạng này

- Có trách được thì trách ngươi, nói xem xem ta hường được cái gì và sao ngươi lại xuất hiện.

- Tiểu tử ngươi có được kí ức truyền thừa của ta là lợi ít không nhỏ rồi, còn thậm chí lấy đi những tàn dư linh khí còn lại của ta, lợi ít quá lớn. Còn mục đích ta xuất hiện chỉ muốn nói ngươi biết có thể hợp tác đối với ngươi rất có lợi.

- Lão muốn giết ta còn đòi ta hợp tác. Mà nói xem lợi ích gì

- Hahaha. Tiểu tử ngươi tâm cơ linh hoạt, ta thích. Bất quá ta có thể xuất hiện vì ngươi đã có thể tu luyện linh khí, ta không biết ngươi có quan hệ gì với việc có thể sử dụng mảnh ngọc bội này nhưng thời gian không còn nhiều ta chỉ có thể nói ngắn gọn

- Dài dòng quá vào thẳng vấn đề đi

- Hừm. Được rồi. Ta có thể truyền cho ngươi phần ký ức còn lại của bản thân đồng thời giúp ngươi đột phá cảnh giới, đồng thời ngươi cần đáp ứng ta 3

việc.

-Ông không có khả năng ra điều kiện với ta. Theo ta thấy việc ông sắp biến mất là do miếng ngọc bội gây ra không sớm cũng muộn thì ông cũng biến mất. Còn phần kại không cần ông giúp cũng không vấn đề gì.

-Haha. Người nói không sai chỉ bắt quá người bây giờ mới luyện khí tầng 1 với thiên phú của người ta chắc chắn người là 12 cấp thiên phú ngàn năm có một phù hợp giúp ta. Còn việc có còn lại ký ức của ta sẽ giúp người có kỹ năng, công pháp bậc cao nhất để người tu luyện còn kho tàng còn lại của ta nữa. Người tuy có thiên phú nhưng không biết cách đột phá cũng gây người khó dễ.

-Hừm... Được nếu nói vậy thì cần ký một cái kẻ ước vĩnh hằng ước lượng đúng không. Người nói 3 việc của người đi xem ta có thể thực hiện không

-Haha. Việc này thì người hiện tại không được nhưng tương lai thì có lẽ. Việc thứ nhất là giúp ta giết một người, kẻ thù của ta là Giáo hoàng Đặc Lợi của Quang minh giáo hội

-Người nói tên đó là kẻ thù người, nếu vậy hẳn ta chết già rồi chứ.

-Khi đạt được nguyên lực có thể kéo dài tuổi thọ. Còn việc gì có ký ức của ta người sẽ biết. Việc thứ 2 là giúp ta tái lập lại Huyết Hà phái dù sao chủng môn cũ có ơn với ta. Không cần người phải làm làm chủng môn đâu.

-Huyết Hà phái lấy tính mạng người khác hấp thu làm linh lực cho bản thân ta không thể đồng ý. Cái này trái với đạo lý của ta.

-Việc đột phá linh cảnh thì cần phải trả giá rất đắt. Sau này người sẽ biết phải cần phải mạnh hơn mới không bị uất nhục. Không tin cứ kiểm tra ký ức là biết thực giả, xét kỹ xem ta nói sai đúng. Còn việc thứ 3 là tìm và bảo vệ vợ con ta. Giờ còn tùy người lựa chọn thế nào.

Dựa theo ký ức của Khuru Tà mà Lưu Vũ có thì những điều hẳn nói là sự thật. Đại lục này tôn thờ cường giả vì tôn và tín ngưỡng Quang Minh nữ thần. Cường giả thì luôn luôn đúng. Hẳn quyết định phải thật nhanh chóng trở nên mạnh hơn.

-Được ta đồng ý những việc ông giao ta cần thời gian để hoàn thành. Nếu muốn hoàn thành nhanh thì cần phải có lực lượng.

-Haha. Không vấn đề ta sẽ giúp người đột phá lên luyện khí tầng 10, người cần thời gian thích ứng mới được phép đột phá. Ký khế ước vĩnh hằng sẽ không sợ người nuốt lời. 10 năm để người hoàn thành 3 việc nếu không người sẽ chết thảm.

-Yên tâm đi ta sẽ giữ lời.

-Ký khế ước sẽ không sợ người nuốt lời, với thiên phú của người và truyền thừa của ta thì chưa tới 10 năm người sẽ đạt được viên lực cao giai đủ làm bá chủ một phương

Sau đó một khế ước được thiết lập hiện lên trên ngực hẳn ký hiệu khế ước hình đầu lâu, nếu hoàn thành giao ước sẽ biến mất. Sau đó một luồng hắc khí tràn ngập cơ thể hẳn, đầu hẳn muốn nổ tung, cơ thể đau nhức muốn chết. Lúc sau phần ký ức còn lại hẳn đã nắm giữ đồng thời hẳn đã đột phá thẳng đến luyện khí tầng 10.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Hai giọt nước

Sau khi đạt đến luyện khí tầng 10, Lưu Vũ cảm thấy bản thân thay đổi rõ rệt. Hẳn có thể nhảy cao hơn, tốc độ sức mạnh đồng thời tăng nhanh. Hẳn thử sức đâm nhẹ làm 1 cái cây gần đó ngã đổ nhưng tay có cảm giác tê. Sau một thời gian hẳn đã thích nghi với trạng thái mới. Hẳn quyết định trước tiên cần đề cao sức mạnh trước.

Lục lợi ký ức hẳn bắt tra xét những bí kíp Khuru Tà để lại. ‘Ngự Thiên Quyết’ là một bí tịch giúp hẳn tăng cao sức mạnh và tốc độ, có 7 tầng, đạt đến tầng 7 nghe nói có thể đạp trời mà đi, Khuru Tà mới tu luyện đến tầng 5 mà cả đại lục không có ai có thể truy sát được hẳn cũng hiểu độ tốt của nó.

‘Dịch dung thuật’ là bí pháp giúp biến thành người khác cả hình dáng và âm thanh, yêu cầu không cao, nó được Khuru Tà qua chỉnh sửa nên rất khó phát hiện, nhờ nó Khuru Tà mới dễ dàng giải quyết cường địch

‘Lục liên kiếm pháp’ là siêu cấp bí tịch kiếm pháp yêu cầu ngộ tính cực cao, có 7 tầng tu luyện, Khuru Tà chỉ học được tầng 3 mà đã ít có đối thủ về kiếm là biết. Những bí pháp khác khi lên dung khí mới có thể học, vì thế luyện khí cảnh giới chỉ có thể dựa vào khả năng thực chiến của bản thân. Chỉ những bí tịch kia luyện khí có thể bắt đầu học và phù hợp nhất với hẳn hiện tại và sau này.

Lưu Vũ bắt đầu tu luyện những bí pháp này vì có hiệu quả cụ thể nhất và giúp ích hẳn sau này. Qua 4 giờ tu luyện hẳn đã luyện thành ‘Ngự Thiên Quyết’ tầng 1, học thành ‘Dịch dung thuật’. ‘Lục liên kiếm pháp’ qua lĩnh ngộ hẳn vẫn không học được. Hẳn không gấp dù sao Khuru Tà cũng được coi là thiên tài mà chỉ luyện được đến tầng 1 thì hẳn cũng không quá khản trương.

Sắc trời sắp tối, Luru Vũ quyết định tìm đường rời khỏi khu rừng. Nhìn Bạch Bạch đang ngủ say, hắn ôm nó lên và tìm cách ra khỏi khu rừng. Nhìn kĩ một chút, hắn thấy rõ ràng một bên rừng cây cao, to lớn còn một bên rõ ràng vô số cây mọc thưa thớt và thấp hơn rõ ràng bên này. Hắn biết những cây bên này mới hình thành và có vẻ có người mới trồng những cái cây này khá lâu. ‘Mặc kệ cứ quyết định đi hướng bên này đi’, hắn quyết đi theo hướng những rừng cây mới mọc. Quả nhiên sau một hồi chạy băng qua cánh rừng hắn đã thấy đường lớn.

Từ xa nhìn lại thấy một cỗ xe ngựa đi đến. Cỗ xe ngựa dừng lại, trong xe nhìn ra là một công tử mặc áo bào, khuôn mặt tuấn tú, điều đáng nói ở đây là nhìn vị công tử này nhìn rất giống Luru Vũ.

Luru Vũ giật mình, hắn suy nghĩ ‘Đến với thế giới mới này không bao lâu cũng không quá ngạc nhiên nữa rồi, cho dù cá bay trên trời cũng quá bình thường. Haizz’. Suy nghĩ một hồi hắn quyết định dịch dung thành khuôn mặt Khuru Tà lúc hắn còn trẻ cũng là một khuôn mặt tuấn tú nhưng không bằng hắn.

Thuật dịch dung biến đổi cả hình dạng, âm giọng của hắn nên sẽ không quá dị thường. Đồng thời ngôn ngữ và chữ viết thế giới này hắn đã dùng ký ức của Khuru Tà hòa nhập bản thân hắn, Bạch Bạch thì đơn giản nhảy lên vai hắn quán quýt cũng không ảnh hưởng gì. Cái khác chỉ là hắn vẫn mặc bộ đồ cũ nhìn khác hoàn toàn với trang phục thế giới này.

Hắn đứng trước xe ngựa đợi đoàn người đến. Phu xe thấy hắn đứng giữa đường thì dừng lại nhìn hắn lớn tiếng hỏi:

-Ngươi là ai

-Ta tên Luru Vũ là một người trong một đoàn người thu thập linh thảo chẳng may lạc mất đoàn người lại sắc trời đã tối may mắn gặp được đoàn xe nên mới muốn mong đi nhờ xe một chút trở về thị trấn.

Luru Vũ trả lời

-Chuyện gì

Người thanh niên trông giống Luru Vũ nói ra xe

-Có người muốn đi chung xe thưa thiếu chủ

-Đề hắn lên xe đi

-Thế nhưng mà.

-Không sao. Hắn không có uy hiếp gì với ta.

-Vâng. Được rồi ngươi lên xe đi.

-Cảm tạ.

Luru Vũ nói xong lên xe ngồi đối diện với người thanh niên trông rất giống hắn, cảnh giới cao hơn có thể xác định đối phương có linh lực mạnh yếu của nhưng khó có thể xác định cảnh giới đối phương.

-Tôi là Luru Vũ không biết vị huynh đệ này xưng hô thế nào.

-Hừm, ngươi không cần biết im lặng mà ngồi đi.

Luru Vũ một mặt ngưng trọng không nói gì, đối với người đối diện hảo cảm ít đi một chút. Qua 2 giờ sau khi đi xe đoàn xe đến gần đó một quán trọ.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Thiếu Chủ Vương Lăng

Một quán trọ ven đường được dùng để trú cho những người đi đường xa. Cũng vì vậy nên giá tiền ở đây cao hơn bình thường. Luru Vũ đi vào nhà trọ chợt nhận ra bản thân không hề có tiền (Tiền của thế giới này là kim tệ còn có hắc tệ và bạch tệ, 1 hắc tệ = 1000 kim tệ, 1 bạch tệ = 1000 hắc tệ).

Bạch Bạch cũng từ trong áo Luru Vũ nhảy ra ngoài. Vị thiếu chủ kia nhìn Bạch Bạch với vẻ mặt dị sắc.

Luru Vũ đang suy nghĩ thì người hầu của vị thiếu gia kia vỗ vai hắn:

- Chắc hẳn ngươi không mang tiền không cần lo thiếu chủ hào phóng cấp cho ngươi một phòng rồi.

Lưu Vũ ngạc nhiên không thể hiểu vị thiếu gia kia làm sao tốt như vậy, không chỉ cho hắn đi nhờ còn bỏ tiền ra trả tiền trọ giúp hắn, không biết vị thiếu gia này có âm mưu gì. Không suy nghĩ nhiều, chuyển gì tính sau.

- Quả thật ta không mang tiền. Vậy cảm phiền cảm ơn vị thiếu chủ của ngươi.

- Có chuyện vị thiếu chủ của ta cần gặp ngươi, ngươi có thể cảm tạ sau.

- Được.

- Vậy ngươi mau chóng lên phòng của thiếu chủ đi.

Lưu Vũ nhanh chóng lên phòng của vị thiếu gia kia không cần biết chuyện gì xảy ra. Đứng trước cửa phòng của vị thiếu gia Lưu Vũ khẽ gõ cửa.

- Ngươi vào đi.

Lưu Vũ khẽ bước vào thấy trên bàn bày ra một bữa ăn còn có 2 cái bát. Tiến đến gần bàn thấy vị thiếu gia kia khẽ vẫy tay lúc này Lưu Vũ mới ngồi xuống.

- Không biết cần việc gì cần gặp ta.

- Không phải cần gặp ngươi mà là gặp con Bạch Vĩ Hồ của ngươi.

Lưu Vũ khẽ giật mình lúc này ý thức được mục tiêu bản thân, chần chờ một chút gọi Bạch Bạch ra, giờ hắn mới biết Bạch Bạch là Bạch Vĩ Hồ.

- Không cần khẩn trương ta biết ngươi đang che giấu thân phận. Ngươi cứ để lộ khuôn mặt của ngươi không cần phải giấu kỹ càng như thế.

Lưu Vũ cả kinh không ngờ vị thiếu gia này có thể nhìn thấu dịch dung thuật của hắn. Lúc này hắn thật sự đề phòng vị thiếu gia này.

- Ngươi không cần gấp, ta có khả năng nhìn thấu mọi loại tiểu xảo, chính xác nói dịch dung của ngươi có thể đánh lừa con mắt người khác thôi, đối với ta không có gì, mà đúng rồi ngươi tên gì còn con Bạch Vĩ này ngươi kiếm ở đâu.

- Trước khi hỏi tên người khác thì cần phải giới thiệu tên bản thân trước đã chứ.

Vị thiếu chủ mặt chợt lạnh nhưng rất nhanh trở lại bình thường.

- Hừm. Ta tên Vương Lăng. Nhanh trả lời vấn đề của ta, ta không có kiên nhẫn đâu.

Lưu Vũ cảm thấy cơ thể bị một luồng áp lực đè nén gần như không thở nổi, Lưu Vũ biết vị thiếu gia này không dễ chọc nhưng vẫn cố tạo vẻ bình tĩnh.

- Ta tên Lưu Vũ như ngươi thấy Bạch Bạch là bạn ta, lúc ta tỉnh dậy thì đã thấy nó đã bên cạnh ta, coi như nó là người bạn đầu tiên của ta. Ta sẽ không làm gì tổn hại nó đâu.

‘Bạch Bạch’ Vương Lăng sắc mặt trầm xuống sau đó đưa cho Lưu Vũ một cái giới chỉ. Lưu Vũ cũng không từ chối trực tiếp tiếp nhận, dù sao giới chỉ giá trị cũng rất lớn.

- Ngươi ăn nhanh rồi trở về phòng, ngươi chỉ cần tiếp tục chăm sóc Bạch Bạch thì giới chỉ đó ngươi cứ thoải mái xài. Còn Bạch Bạch ăn linh đan cùng được thảo mới có thể tiếp tục biến hóa. Ngươi nên lưu ý.

- Việc đó là dĩ nhiên. Bạch Bạch là bạn của ta. (Pet đúng hơn).

- Vậy thì tốt.

Mặc dù không biết tại sao Vương Lăng lại quan tâm Bạch Bạch như vậy nhưng Lưu Vũ cảm nhận Vương Lăng không có ác tâm.

Sau khi trở về phòng Lưu Vũ kiểm tra giới chỉ thấy có chục bộ quần áo, 50 hắc tệ, rất nhiều dược thảo, linh đan, linh thảo quý còn có rất hiếm.

Lưu Vũ lấy linh thảo cho Bạch Bạch, còn lấy ra một quần áo để thay đổi, từ khi đến thế giới này hắn vẫn mặc bộ đồ cũ trước khi đến đây.

Hắn nhanh chóng leo lên giường bắt đầu suy nghĩ vị thiếu chủ Vương Lăng lai lịch rất không đơn giản, còn về mối liên hệ với Bạch Vĩ Hồ, không hiểu vì sao thuật dịch dung bị nhìn thấu, mặc dù hắn có ký ức của Khuru Tà nhưng cũng chỉ biết Bạch Vĩ Hồ là một chủng tộc linh thú dựa vào việc hấp thu linh lực và Bạch Vĩ Hồ phải có 7 đuôi mới có khả năng biến thành người, chủng tộc này có khả năng sử dụng ảo thuật rất mạnh ngay cả cường giả viên lực không thể nhìn thấu. Miên man suy nghĩ không biết Lưu Vũ đi vào giấc ngủ, Bạch Bạch cũng nhanh chóng chui vào trong mền.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Lần đầu của Lưu Vũ

Đang say giấc chợt Lưu Vũ cảm thấy da mặt nhám nhám hóa ra là bị Bạch Bạch liếm mặt, cào cào Lưu Vũ làm hắn tỉnh giấc. Hắn nhanh chóng nhận thấy có ai đó đang rón rết bước vào phòng hắn còn có sát khí.

Vì mặt trắng chiếu sáng nên thấy một tên mặt toàn hắc y nhanh chóng tiếp cận cầm trong tay đoản đao đâm xuống.

Lưu Vũ nhanh chóng xóc mền ném về phía hắc y nhanh chóng nhảy xuống đá thẳng vào chân trái của hắc y. Hắc y chỉ cảm thấy một mảng tối mịt, sau đó một cơn đau nhức từ chân trái của hắn, chân của hắn đã chắc chắn gãy.

Hắc y nhanh chóng ngã xuống đất. Lưu Vũ rất nhanh khống chế tay phải cầm đoản đao của hắc y bẻ gãy cổ tay hắn, một tiếng kêu la thoát ra. Hắc y không ngờ vị thiếu niên tầm 15 tuổi này phản ứng nhanh như vậy, làm hắn không kịp trở tay, hắn tự tin nhờ vào tu vi luyện khí tầng 7 có thể giải quyết dễ dàng tên thiếu niên này nào biết bản thân quá khinh địch mà không cần thêm đồng bạn.

Rất nhanh sau đó, Lưu Vũ đoạt được đoản đao của hắn trực tiếp đâm vào ngực trái của hắc y, tên hắc y kêu lên tiếng cuối cùng sau đó bất động.

Lưu Vũ thở hổn hển, đây là lần đầu tiên hắn giết người nhưng hắn không cảm thấy tội lỗi hay áy náy một chút nào. Thế giới này là cường giả vi tôn, mạng sống của hắn sẽ không có ai thương tiếc, chỉ có bản thân mạnh hơn mới có thể sống sót.

Hắn tiến đến cái xác của hắc y giật xuống khẩu y thấy một gương mặt mà Lưu Vũ nhận biết, là tiểu nhị phục vụ quán trọ này. Hắn có thể hiểu chuyện gì xảy ra, mục tiêu có lẽ là Vương Lăng thiếu gia kia vì mình đi cùng hắn nên bị diệt khẩu dù sao bản thân mới đến thế giới này vẫn chưa kết thù với ai.

Sau khi chinh lý y phục hắn rút đoản đao ra nhanh chóng tiến đến phòng Vương Lăng, dù sao Vương Lăng cũng cấp cho hắn nhiều tài bảo như vậy hắn không thể khoanh tay đứng nhìn cũng có lẽ vì nhìn Vương Lăng giống hắn không chỉ bề ngoài mà còn khí chất, tính cách giống hắn trước kia.

Đi đến phòng Vương Lăng hắn nghe trong phòng có tiếng đánh nhau. Vương Lăng và một kiếm sĩ là phu xe Lưu Vũ từng gặp bị bao vây bởi 7 tên thích khách, còn có 2 cái xác nằm trên mặt đất. Lưu Vũ nhìn thấy 2 tên nằm trên đất mặc đồ pháp sư, hắn không thể không bội phục Vương Lăng có thể một mình đối đầu với 9 người mà có thể lấy mạng 2 tên pháp sư duy nhất.

Lưu Vũ nhanh chóng tiến đến, những tên thích khách kia có vẻ ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Lưu Vũ. Nhanh chóng 2 tên thích khách nhanh chóng tách ra tấn công Lưu Vũ, đồng thời 5 tên thích khách công kích Vương Lăng và kiếm sĩ.

Lưu Vũ tu luyện ‘Ngự Thiên Quyết’ nên tốc độ của hắn tự tin là nhanh nhất trong cảnh giới luyện khí. Hai tên thích khách cũng rất nhanh chóng tiếp cận Lưu Vũ có lẽ cả 2 đều là luyện khí tầng 10.

Lưu Vũ ném đoản đao về bên cánh tay phải của một tên thích khách đứng bên trái, tên thích khách kia cười lạnh nhanh chóng cầm đoản đao của hắn đánh bay đoản đao đang bay đến. Lưu Vũ rất nhanh tay trái cầm lại đoản đao trước khi chạm vào đoản đao kia đồng thời cúi đầu đưa chân trái của hắn đá chân trái của tên thích khách.

Tên thích khách hốt hoảng nhận ra lực phát động rất lớn không phải một luyện khí cảnh giới đạt được hắn không muốn chọn nguy cơ nhanh chóng xê dịch ra bên phải tránh né tránh đòn tấn công của Lưu Vũ.

Tên thích khách còn lại vui mừng đâm rất nhanh đoản đao xuống đầu Lưu Vũ. Lưu Vũ tay phải rất nhanh bắt lấy tay cổ tay thích khách làm tên thích khách hốt hoảng không thể động tay, Lưu Vũ tay trái cầm đoản đao theo hướng cả cơ thể đứng lên đâm thẳng vào ngực trái tên thích khách.

Thấy cảnh này tên thích khách kia hốt hoảng nhắm ngay đầu Lưu Vũ đâm tới. Lưu Vũ nhanh chóng cầm đoản đao tay phải đoạt được từ tên kia nhanh chóng ném thẳng vào ngay mi tâm tên thích khách kia. Nhanh chóng tên thích khách kia máu chảy ra ngã xuống đất.

Hết thấy mọi thứ rất nhanh chóng diễn ra. Vì Lưu Vũ từ nhỏ được ông nội đào tạo thành người thừa kế nên cho hắn học rất nhiều loại võ thuật còn rất nghiêm khắc cho hắn thực chiến phòng trường hợp kẻ thù cạnh tranh hãm hại. Còn có do Lưu Vũ tu luyện ‘Ngự Thiên Quyết’ nên tốc độ, sức mạnh căn bản hơn rất nhiều người thường.

Mặc dù vậy hắn vận ‘Ngự Thiên Quyết’ từ đầu đến cuối nên linh lực hao tổn rất nhiều làm hắn cảm thấy cơ thể rất mệt mỏi nhưng có thể giải quyết nhanh chóng giải quyết 2 linh giả đồng cấp, điều mà dung linh sơ đoạn còn chưa chắc nhiều người làm được.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 7: Trận chiến trong nhà trọ

Quan sát bên kia thấy 5 tên thích khách kia phân ra vô số bản thể tốc độ nhanh chóng tấn công Vương Lăng và kiếm sĩ, ‘Luru Ảnh’ kỹ năng cơ bản của thích khách khi đạt được dung linh cảnh.

Luru Vũ nhíu mày, 5 tên thích khách dung linh cảnh chỉ cần một tên dung linh cảnh đủ làm hấn chặt vật rồi, phải biết khi lên dung linh cảnh mọi khía cạnh vượt xa luyện khí kỳ thậm chí còn có thể học được bí pháp. Mặc dù Luru Vũ học được ‘Ngự Thiên Quyết’ tốc độ có thể bắt kịp dung linh sơ kỳ nhưng lực lượng lại thiếu sót hướng hồ hấn vẫn không thể có khả năng hồi phục linh lực như dung linh cảnh đồng dạng thiếu sót về kỹ năng.

Luru vũ tặc lười quyết định bản thân phải thật nhanh chóng tăng cấp. Rất may 5 tên thích khách không để ý đến hấn nếu không với tình trạng thiếu sót linh lực của Luru Vũ hiện tại chỉ có đường chết không nghĩ ngờ.

Cả 5 tên thích khách thay phiên nhau sử dụng ‘Luru Ảnh’ tấn công hai người làm Vương Lăng và kiếm khách kia chỉ có thể thủ.

Việc có thể sử dụng ‘Luru Ảnh’ ẩn ý chứng tỏ bọn người này được huấn luyện rất kỹ càng có thể làm đối phương chặt vật còn tiêu tốn linh lực ít hơn. Dưới thế công liên tiếp thế này có thể làm tiêu hao rất nhiều linh lực của đối phương, khi đó rất dễ giải quyết đối phương.

Biết thế bị kiếm sĩ kia lấy ra Tăng Nguyên đan nhanh chóng nuốt vào, chỉ thấy sau đó vị kiếm sĩ kia nhanh chóng thoát hiểm đón đỡ đòn tấn công sau đó tiến công sử dụng ‘Luru kiếm’ trong ‘Toàn Thể kiếm pháp’ bí tịch sở học của Vương gia tộc tạo ra vô số mũi kiếm tấn công một tên thích khách, tên thích khách kia cả kinh tránh né nhưng không kịp bị đâm vô số kiếm vào người sau đó gục xuống đất, vị kiếm sĩ kia cũng bị thương chịu vô số vết thương nhưng lại điên cuồng lao vào một tên thích khách bên cạnh ‘Toàn Luru Nhất kiếm’ tốc độ rất nhanh đâm vào người tên thích khách sau đó kiếm sĩ cũng gục xuống.

-Thiếu chủ nhanh chóng giải quyết những tên còn lại

-Được.

Kiếm sĩ mỉm cười sau đó không còn động tĩnh. Tăng Nguyên đan gia tăng sức chịu đựng của cơ thể đồng thời tăng nhanh cả tốc độ và lực lượng của bản thân nhưng cơ thể phải chịu một mối dài hạn, đồng thời hấn nhận vô số sát thương của 5 tên thích khách.

Rõ ràng vị kiếm sĩ này hi sinh bản thân tạo cơ hội cho Vương Lăng có cơ hội phá thế trận. Luru Vũ cảm thán, khâm phục vị kiếm sĩ này trung thành với chủ.

Được tạo cơ hội Vương Lăng xuất ra ‘Vạn Kiếm Quy Tông’ tạo ra vô số ánh kiếm theo tốc độ rất nhanh tấn công kích 3 tên thích khách, cả 3 tên thích khách chặt vật đón đỡ không thể sử dụng được ‘Luru Ảnh’.

‘Vạn Kiếm Quy Tông’ là thức khó học nhất trong ‘Toàn Thể kiếm pháp’ tuyệt kỹ của Vương gia tộc có 7 tầng tuyệt học mà Vương Lăng mới luyện đến tầng 1 mà uy lực đã lớn như vậy khiến 3 thích khách dung linh khổ sở đón đỡ, còn trước đó nhờ nó mà Vương Lăng có thể lợi dụng của 2 tên pháp sư mà lấy đi tính mạng chúng do pháp sư có tính phòng ngự rất yếu như vậy cũng biết độ lợi hại của ‘Vạn Kiếm Quy Tông’.

Sở dĩ Vương Lăng không xuất ra sớm vì nó tốn nhiều linh lực đồng thời bị bao vây bởi 5 tên thích khách làm hấn không có cơ hội sử dụng, giờ đây có sơ hở do vị kiếm sĩ tạo ra giúp Vương Lăng có cơ hội thi triển. Sau một hồi thi triển khiến cả 3 tên dính vô số vết thương, Vương Lăng ngay sau đó sử dụng ‘Toàn Luru Nhất kiếm’ tấn công một tên thích khách, hấn hét thảm sau đó ngã xuống.

Hai tên thích khách kia thấy thế đồng thời tấn công hai bên Vương Lăng. Bọn chúng biết Vương Lăng đã sử dụng gần hết linh lực chắc chắn hiện tại sẽ không đỡ được.

Nào biết sắp đến gần thì cả 2 đều ý thức có 2 cái đoản đao đâm vào ngực sau đó nằm gục xuống. Dĩ nhiên là do Luru Vũ gây ra, do thời gian khôi phục ít linh lực phát động ‘Ngự Thiên Quyết’ tay cầm 2 đoản đao đâm 2 tên thích khách.

Lúc này Vương Lăng nhìn Luru Vũ vô cùng ngạc nhiên vì Luru Vũ đã hóa giải thuật dịch dung của hấn để lộ khuôn mặt rất giống Vương Lăng.

Rất nhanh sau đó Vương Lăng phục dụng một viên Linh đan cao cấp còn hấn cũng nuốt một viên sau đó ngồi xuống hấp thu linh lực. Luru Vũ cũng tiếp nhận Linh đan sau đó nuốt vào. Sau một hồi, cả hai đều khôi phục hoàn toàn lúc này Vương Lăng mới mở miệng:

-Cảm ơn người đã cứu ta

-Không có gì. Dù sao người cũng cho ta nhiều tài bảo như vậy. Vấn đề là những tên đó là ai, tại sao lại cố giết người.

-Nói ra rất dài dòng thật sự người muốn nghe.

-Cũng không hẳn người không muốn nói cũng không sao

-Không sao ta muốn nói người biết dù sao người cũng cứu ta

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đê - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: Thân phận của Vương Lăng

Hóa ra Vương Lăng là con trai thứ 3 của Vương Khiết gia chủ của Vương gia.

Vương Lăng có một người huynh trưởng cùng cha khác mẹ là Vương Khan thiên tài trong tộc tương lai thừa kế gia chủ gia tộc nào ngờ vào 2 năm trước thì bị ám toán làm cho hấn đần độn bị phế, không cách nào sử dụng linh lực.

Vì thế gia tộc quyết định tương lai gia chủ sẽ là Vương Khôi con trai Vương Lôi cũng là huynh trưởng của Vương Khiết. Có lẽ do lần trước Vương Lôi mất đi chức vị chủ gia tộc trong tay Vương Khiết nên ra tay ám toán Vương Lôi, dù không có chứng cứ nhưng điều này là chắc chắn.

Ai ngờ nửa năm sau đó một người phụ nữ là tam phu nhân mất tích của Vương Khiết là Hồ Ngạn cùng đưa con trai chính là Vương Lăng.

Vương Lăng thể hiện thiên phú kinh người mới 15 tuổi đã là dung linh sơ đoạn cảnh giới, phóng nhãn toàn Đông Phương đại lục có thiên phú bậc này chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Vì thế mọi người ai cũng nghĩ Vương Lăng sẽ là đoạt chức gia chủ thay Vương Khan, điều này làm Vương Lôi có ý ngầm ngầm đem Vương Lăng diệt.

Nhân cơ hội Vương Lăng ra ngoài thực chiến trước khi hội tộc diễn ra 2 tuần nữa (mỗi thành viên trong tộc trước khi hội tộc có 3 tháng thực chiến bên ngoài) Vương Lôi ngầm ngầm thuê thích khách giết Vương Lăng nhưng thất bại cũng vì sự có mặt của Luru Vũ.

- Ta với cái chức tộc trưởng không hề hứng thú nhưng vì sự tình cha ta ta bắt buộc phải làm sự tình.

Luru Vũ cũng hiểu cảm giác của hấn, hai người có cảm giác đồng bệnh tương lân. Cảm thấy bầu không khí có chút ảo não Luru Vũ đổi đề tài:

- Có điều ta hiểu kì người sao có thể nhìn thấu dịch dung thuật của ta.

-Cái người gọi là dịch dung thuật chẳng qua là tiểu xảo che mắt người thôi nào có cái gì cao minh. Ta có thể chất đặc thù nên dễ dàng nhìn thấu cái dạng ảo thuật này.

-Cái gì đặc thù đây?

Thấy Vương Lăng một mặt trầm tư sau đó nói tiếp:

-Người biết Bạch Vĩ Hồ chứ

-Cái này có biết chút ít

-Ừm. Bạch Vĩ Hồ thể chất đặc thù là linh thú hóa thành hình người khác biệt rất nhiều với người thú. Bạch Vĩ Hồ chuyên môn dùng mị thuật và ảo thuật mà chỉ có nữ tử Hồ tộc mới sử dụng được.

-Cái này có liên quan?

-Người có thể biết Bạch Vĩ Hồ có thể kết đôi với loài khác cũng nhờ mĩ mạo cùng khả năng độc nhất này. Mẫu thân ta là Hồ Ngạn là tộc nữ của Hồ tộc kết thân với cha ta mà ta lại là con trai nên không thể sử dụng ảo thuật nhưng vẫn có năng lực nhận biết ảo thuật, tiểu xảo dù rất nhỏ. Dịch dung của người khuôn mặt với cổ có màu da khác nhau hoàn toàn nên không khó phát hiện.

Nói đến đây Luru Vũ tặc lưỡi dù sao bản thân hấn không có nhiều dụng cụ chuẩn bị nên bị phát hiện cũng không có gì lạ. Vương Lăng chợt động chạy gần đến cửa sổ ngó ra ngoài hình như đang nhìn thứ gì.

-Chuyện gì

-Luru Vũ mặc dù quen người không lâu nhưng ta biết người là người có thể tin tưởng có thể hay không nhờ người một việc.

-Không cần khách khí, ta cũng coi người là bằng hữu có chuyện gì ta có thể giúp người có thể nói.

Mặc dù vẫn không chắc chắn lắm nhưng Luru Vũ vẫn cảm thấy trên người Vương Lăng một dạng giống bản thân nên cũng cảm thấy thân thiết.

Có lẽ cũng vì cả hai giống nhau như đúc cũng vì mang trong bản thân trọng trách cần phải làm, phải minh tranh ám đấu đạt được thứ mà bản thân không hề mong muốn. Thấy thế Vương Lăng không kiêng kị gì nữa nói thẳng:

-Không còn nhiều thời gian nên ta nói thẳng. Trong 3 tháng này lịch lãm thực chiến bên ngoài ta có cơ duyên xảo hợp ta kiếm được một bản bí tịch rất cổ quái, mặc dù ta vẫn chưa luyện bí tịch này nhưng rõ ràng nó rất lợi hại.

Nói rồi Vương Lăng lấy từ trong giới chỉ ra một cuốn bí tịch bìa màu vàng có một lớp cảm chú rất cường hãn. Lưu Vũ nhìn vào tên của bí tịch lúc này dòng ký ức nhận được hần không khỏi cả kinh thốt lên

- Âm Dương Khí Môn

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Âm Dương Khí Môn

Thấy Lưu Vũ có vẻ kích động Vương Lăng không khỏi ngạc nhiên, dựa vào lần đầu gặp mặt chỉ thấy hần là một kẻ ăn mặc kì lạ, không có vẻ xuất phát từ gia môn nào điều đáng chú ý là hần biết ảo thuật và có một con Bạch Vi Hồ chưa trưởng thành. Vương Lăng cảm thấy nhìn không thấu Lưu Vũ bất quá hần đã không còn lựa chọn nào khác ngoài tin tưởng Lưu Vũ.

-Ừm. Loại chữ trên bìa này là cổ ngữ dù không đọc được nhưng nghe mấy người khác nói ta cũng biết tên nó ‘Âm Dương Khí Môn’.

Lưu Vũ rất nhanh tỉnh lại, tập trung vào vấn đề chính

-Nó liên quan đến việc ngươi muốn nhờ ta?

-Cũng vì quyển bí tịch này mà giờ ta đang lâm vào nguy hiểm bị cừu địch truy đuổi khắp nơi. Có vẻ nó ẩn giấu rất nhiều bí mật nên các môn phái Vạn Độc Môn, Hắc Huyết Lâu của ma giáo còn có giáo phái đứng đầu ma giáo Minh Tôn giáo truy đuổi ta.

-Ngươi vẫn có thể thông báo cho Quang Minh giáo hội xử lý bọn chúng mà?

-Ngươi có lẽ không biết Quang Minh giáo hội chắc chắn sẽ không tốn công sức để bảo hộ một mình ta mà không có lợi ích gì. Bề ngoài Quang Minh giáo hội với các môn phái ma giáo thù địch nhưng bên trong ngầm ngầm hỗ trợ lẫn nhau, đặt chung lợi ích chung lên hàng đầu nên không dễ tin tưởng.

-Ngươi có vẻ có thành kiến với Quang Minh giáo hội nhỉ?

-Ta có quan điểm cũng là có lý do.

Nói xong Vương Lăng để lộ cánh tay trái với ấn chú hình đôi cánh màu trắng

-Ngươi biết đây là gì không.

-Là gì?

-Là ấn chú của Quang Minh giáo hội, ấn chú này chỉ có người được chúc phúc bởi Quang Minh nữ thần mới có thể thi triển, một khi thi triển dù ngươi có chạy đến chân trời vẫn bị Quang Minh giáo hội biết tung tích. Vì nó mà ta đi đâu cũng bị phát hiện. Do đó mà ta bị Vạn Độc Môn hạ độc, Thi Trùng độc này không phải chương môn vị thì không thể nào giải coi như ta hết hi vọng giờ ta không thể sống quá 3 ngày nữa.

Thấy Lưu Vũ một mặt kinh hoàng, Vương Lăng cảm thấy người này có thể tin có thể giúp hần hoàn thành trọng trách của mình. Vương Lăng trong lòng quyết định tiếp tục nói:

-Ta cảm thấy không cam lòng chết, định quay về nhà định tìm cách giải được nhưng ta biết rõ không có bao nhiêu hi vọng. Mặc dù biết nhưng ta vẫn còn trọng trách gia tộc còn có người thân của ta. May thay trời sai quý khiến làm ta gặp được ngươi có vẻ ngoài giống ta.

-Ý ngươi là kêu ta thay thế ngươi

-Không tệ. Mặc dù ta biết ngươi phải thay ta gánh vác trọng trách gia tộc còn phải từ bỏ cái tên của ngươi nhưng ngươi cũng có lợi ích vô cùng to lớn có gia tộc ủng hộ.

-Nói vậy ta còn gánh cả kẻ thù của ngươi

-Không cần lo bọn chúng không biết diện mạo của ta dù sao ta cũng có học qua dịch dung thuật ‘đúng nghĩa’ ngươi có thể học.

Nói xong Vương Lăng lấy ra đưa cho Lưu Vũ 2 cái giới chỉ. Lưu Vũ không do dự nhận lấy, hần biết thay thế thân phận Vương Lăng có thể giúp hần nhanh chóng đạt được sức mạnh đồng thời dễ dàng hoàn thành giao ước với Khuru Tà còn có thể tạo dựng thế lực bản thân, là một loại cảm giác thay bản thân sống tiếp.

Nghĩ xong hần không không chần chờ đáp ứng yêu cầu của Vương Lăng dù sao hần vẫn không cần phải ký khế ước vĩnh hằng nên dễ dàng hành động

hon. Vương Lăng cũng một mặt vui vẻ, dù sao hắn vẫn không muốn chết nhưng vẫn không tránh được kết quả đã định, chỉ cần có thể hoàn thành được mục tiêu của bản thân hắn, hắn cũng không quá tiếc nuối. Cuộc sống dù sao bản thân một ngày cũng chết giải thoát nhanh chút cũng không sao.

-Cảm tạ ngươi. Ta tin ngươi nhất định giữ lời. Giờ thì mau chóng rời khỏi đây

-Còn ngươi

-Ta là người sắp chết rồi. Hồi này ta nhìn thấy những con bọ màu đỏ kèm mùi máu cũng có nghĩa là Hắc Bạch huyết thủ của Minh Tôn giáo sắp đến. Với tu vi hiện tại ngươi không thể làm gì được bọn chúng.

Vương Lăng nói đến bình tĩnh có vẻ như cái chết với hắn không đáng sợ gì cả. Lưu Vũ không thể không bội phục Vương Lăng. Vì tranh thủ thời gian cả hai cũng không nói gì Lưu Vũ nhanh chóng rời khỏi nhà trọ, Bạch Bạch cũng chạy theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Lưu Vũ là Vương Lăng

Rời khỏi nhà trọ Lưu Vũ thấy từ xa có 2 người đang đến một người toàn thân hắc y còn lại là bạch y theo lời nói của Vương Lăng là Hắc Bạch huyết thủ của Hắc Huyết Lâu. Dù biết nhưng Lưu Vũ cũng không thể làm gì hơn là cẩn thận chạy nhanh ra khỏi nhà trọ, hắn cảm thấy bất lực, ý chí quyết trở nên cường đại hơn.

Sau một hồi vận ‘Ngự Thiên Quyết’ cấp tốc tiến đến một khu rừng gần đó dù sao vẫn không chắc chắn Hắc Bạch huyết thủ không tìm ra hắn. Một thời gian dài hắn tìm chỗ nằm xuống nghỉ ngơi, cả ngày hắn chỉ ngủ một lát, hắn dần chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau hắn mở mắt thấy Bạch Bạch nằm ngay bên cạnh, hắn còn nhớ chuyện xảy ra ngày hôm qua. Hắn luôn thấy lòng có cảm giác khó chịu. Lưu Vũ quyết định quay lại nhà trọ chỉ ít xác nhận sống chết của Vương Lăng. Sau khi ăn ít lương khô hắn quay về nhà trọ.

Đến nhà trọ hắn tiến vào chỉ thấy ngổn ngang bàn ghế bị lật tung, phá hủy, bầu không khí một màu máu tanh. Từng bước lên cầu thang Lưu Vũ cẩn thận từng bước tiến vào căn phòng của Vương Lăng.

Ngoài những cái xác của thích khách thì nằm góc phòng là Vương Lăng. Lưu Vũ chạy thẳng đến kiểm tra Vương Lăng. Trước mặt Lưu Vũ là một Vương Lăng cơ thể lạnh ngắt, mắt trái và trái tim bị ai đó lấy đi.

Lưu Vũ cảm thấy một trận sợ hãi, dĩ nhiên đối diện với cơ thể giống hắn mà thảm trạng như vậy cũng khó bình tĩnh. Nhưng Lưu Vũ rất nhanh trấn định, thu xác chết của Vương Lăng vào trong giới chỉ tìm một nơi chôn cất đàng hoàng, giới không thể chứa vật sống nhưng vật chết thì khác. Nhanh chóng Lưu Vũ rời khỏi nhà trọ.

Tìm một nơi thích hợp Lưu Vũ chôn cất thi thể Vương Lăng. Đứng trước phần mộ Vương Lăng, Lưu Vũ cảm nhận một sự mất mát rất lớn.

Có thể nói không biết vì sao hắn đã xem Vương Lăng như một người bạn ‘thật sự’, kiếp trước tình bạn với hắn khá xa vời hầu hết mọi người tiếp cận hắn chỉ vì gia cảnh hắn giàu có, hắn hoàn toàn biết bản thân hắn bị nói xấu sau lưng có vẻ vì bị ghen tị khi hắn có vẻ ngoài, tài năng, tiền bạc.

Đến thế giới này Lưu Vũ chỉ mới quen Vương Lăng rất ngắn nhưng lại có cảm giác đồng cảm, tin tưởng. Sau cùng Vương Lăng không muốn liên lụy hắn đồng thời cho hắn những thứ còn lại của hắn.

Lưu Vũ quyết định sẽ sống tiếp với thân phận Vương Lăng, thay hắn trả thù và hoàn thành tâm nguyện của Vương Lăng. Từ hôm nay Lưu Vũ không còn là Lưu Vũ mà sống với thân phận mới: Vương Lăng. Vai trò Lưu Vũ thế giới cũ hắn đã hoàn thành, giờ là lúc hắn sống cho chính hắn. Lưu Vũ ư, Vương Lăng ư, hắn không bận tâm dù sao chỉ là một cái tên, cái tên ba mẹ hắn ban cho hắn sau này sẽ dùng tới. Giờ hắn là Vương Lăng, tam thiếu gia của Vương gia tộc.

Vương Lăng tiếp tục lên đường đến thị trấn gần nhất. Sau khi hỏi thăm một số tin tức một số người gần đó hắn xác định rõ hắn đang ở Mạn Đà đế quốc thuộc Đông Phương đại lục. Đông Phương đại lục gồm 3 quốc gia lớn nhất chiếm 4/5 diện tích lục địa bao gồm: Mạn Đà đế quốc, Phong La đế quốc, Nữ Chân đế quốc, còn lại vô số tiểu quốc phụ thuộc rất lớn vào 3 đế quốc lớn. Mạn Đà đế quốc có Chu Khương hiện tại là hoàng đế đứng đầu thuộc Chu gia tộc, còn có 4 đại gia tộc bao gồm Vương gia, Đông Phương gia, Lục gia, Trình gia. Vương Lăng thuộc Vương gia tộc sức mạnh kém Chu gia và Đông Phương gia.

Vương Lăng tiến đến trấn Nam Ngự, kiểm một nhà trọ thuê một phòng 3 ngày. Vào phòng hắn nghỉ ngơi kiểm tra giới chỉ, 2 cái giới chỉ tinh cấp 1 cái giới chỉ vương cấp chứa 200 hắc tệ đủ để một người dân bình thường sống sung túc cả đời, vô số linh thảo, đan dược, còn có rất nhiều bí tịch.

‘Toàn Thể kiểm pháp’ Vương Lăng xem nhưng chưa học được vì chưa Dung Linh cảnh. ‘Âm Dương Khí Môn’ có một kết giới vô hình nên đơn giản chỉ thấy cái vỏ ngoài.

Vương Lăng xem xét rất kĩ cuốn bí tịch không phát hiện điểm gì dị thường, chán nản hần đê bí tịch sang một bên. Vương Lăng suy nghĩ tìm trong ký ức Khuru Tà những thứ liên quan đến ‘Âm Dương Khí Môn’ nhưng chỉ biết nó được phong ấn bởi một dạng chú ấn viết bởi cổ ngữ.

Vương Lăng biết hiện cổ ngữ rất ít người có thể học được thậm chí có lẽ không có ai nhưng Vương Lăng lại bị truy sát có nghĩa là có không ít người biết, có người phá giải mới có người muốn lấy.

Nghĩ nhiều hần chợt quyết định nghiên cứu miếng ngọc bội màu đỏ kia, từ mi tâm xuất hiện miếng ngọc bội màu đỏ.

Sau đó dị động xảy ra chỉ thấy miếng ngọc bội phát sáng chiếu thẳng vào cuốn bí tịch ‘Âm Dương Khí Môn’, một ánh sáng màu vàng bao quanh cuốn bí tịch xen lẫn vào ánh sáng màu đỏ của ngọc bội sau đó ánh sáng màu vàng chuyển sang màu đỏ, không gian xung quanh trở nên tối om rồi Vương Lăng ngất đi.

Sau đi tỉnh dậy hần phát hiện ‘Âm Dương Khí Môn’ đã biến mất, hần kiểm tra giới chỉ lực tung xung quanh vẫn không thấy “Âm Dương Khí Môn” cuối cùng hần vẫn từ bỏ tìm kiếm dù sao đã không có duyên thì từ bỏ cũng chẳng sao. Đỡ rớt họa vào thân.

Đang suy nghĩ mông lung thì Vương Lăng mới để ý linh lực mạnh mẽ tuôn trào trong cơ thể hần, Vương Lăng chợt cảm thấy cơ hội để đột phá cảnh giới.

Vương Lăng tập trung tinh thần, linh lực tuôn chảy khắp cơ thể hần bắt đầu tập trung tại đan điền sau đó biến mất, lại sau đó hòa tan làm một với cơ thể, một luồng sáng xuất hiện tại đan điền. Hần cảm thấy mồ hôi nhễ nhãi, cơ thể ư ờai hần thành công đột phá dung linh cảnh sơ đoạn.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Hồ Tuyết Nghi

Ba ngày trong nhà trọ, Vương Lăng thuộc lòng cách thức luyện đan được. Thế giới này pháp sư và luyện được sư là 2 chức danh được kính trọng nhất, luyện được sư có sức ảnh hưởng rất lớn với mỗi quốc gia.

Vương Lăng quyết định sau này sẽ luyện đan, luyện đan cần phải có thiên phú nhưng Vương Lăng không ngại dù sao Khuru Tà từng là một luyện đan sư tứ phẩm. Luyện được sư chia làm nhất phẩm, nhị phẩm,..., thất phẩm cuối cùng là đại sư.

Ngoài ra Vương Lăng còn học thuật biến hình của Hồ tộc, cái này khác hoàn toàn với cách thức của Khuru Tà, biến hình của Hồ tộc chỉ đánh lừa thị giác của người khác chỉ cần tiếp xúc sẽ bị phát hiện đồng thời thời gian tồn tại không lâu. Dù hai cái không giống nhau nhưng nếu vận dụng khôn khéo cả hai thì Vương Lăng có thể đánh lừa bất kì người nào. Biến hình của Hồ tộc có thể thi triển ngay lập tức, còn dịch dung có thể mang hình dạng người khác thời gian dài nhưng cần thời gian chuẩn bị kĩ càng.

Vương Lăng quyết định đi tiến đến Hàn Lâm phía tây luyện tập. Hàn Lâm là một khu rừng nằm cạnh biên giới Mạn Đà đế quốc và Nữ Chân đế quốc, có vô số yêu thú và linh dược được quản chế bởi quân đội hai nước. Để vào Hàn Lâm thì cần đăng ký công hội mới vào được.

Rời khỏi trấn Nam Ngư đến thành Nguyệt Châu. Trên đường Vương Lăng vừa thích nghi với dung linh cảnh cùng bắt đầu rèn luyện một số bí tịch. Vương Lăng đến công hội của thành Nguyệt Châu, ở đây công hội lớn thứ hai sau công hội thủ đô Cuồng Long của Mạn Đà đế quốc.

Công hội không thuộc sự quản lý trực tiếp của quốc gia nào nhưng lại ảnh hưởng rất lớn đến sự phồn thịnh quốc gia khi tiếp nhận những công việc có liên quan phân chia từ cấp F đến S. Tiến vào công hội Vương Lăng đeo mặt nạ tiến đến quầy quản lý thấy một nữ tiếp tân xinh đẹp mái tóc vàng, bộ ngực sung mãn, làn da trắng sáng thu hút ánh nhìn của rất nhiều nam dong binh đoàn.

-Tôi đến để đăng ký làm dong binh.

Vương Lăng nói. Nữ tiếp tân này tên là A Lệ thấy một người thiếu niên trẻ đeo mặt nạ tiến đến cũng không thấy làm kỳ lạ dù sao có rất nhiều người giấu giếm thân phận.

-Phí đăng ký là 1 hắc tệ và đây điền đầy đủ thông tin cơ bản vào.

Vương Lăng không có ý kiến, đăng ký lấy tên cũ Lưu Vũ của hần. Sau đó tìm một chỗ ngồi xuống, quan sát những dong binh xung quanh. Bạch Bạch cũng nằm trên đùi Vương Lăng.

Một thiếu nữ và 2 thanh niên vừa tiến vào thu hút ánh mắt của mọi người. Thiếu nữ mặc một trang phục màu trắng, khuôn mặt tinh xảo, mái tóc màu bạch kim là một mỹ nhân khuynh thành. Hai người thanh niên đi bên cạnh một người khuôn mặt anh tuấn trông vô cùng có khí chất vương giả, một người trang phục sắc sỡ có một vẻ mặt tự cao. Vị thiếu nữ này là Hồ Tuyết Nghi, hai vị thanh niên bên cạnh là Chu Thông và Lục Hải.

Nhìn thấy Bạch Bạch, Hồ Tuyết Nghi tiến đến Vương Lăng.

-Vị ca ca này con Hồ Ly này có thể bán cho ta không.

Vương Lăng ngược nhìn trước mắt thiếu nữ, ánh mắt hờ hững

-Bạch Bạch không phải vật để bán

Thấy vị thiếu niên kia từ chối nữ thần của mình Chu Thông muốn lấy lòng người đẹp:

-Vị huynh đệ này có thể nhượng lại con Hồ Ly này thì Chu Thông ta sẽ cung cấp vô số tài bảo và đan dược.

Vương Lăng nhủ mảy đánh giá Chu Thông này ‘Chu Thông, Chu Thông là người của Chu gia? Chu gia mấy năm nay đàn áp sự phát triển Vương gia. Nếu là người của Chu gia thì ta không khách khí’

-Bao nhiêu tài bảo cũng được sao?

-Đương nhiên, chỉ một số tiền nhỏ thôi vị huynh đệ này cứ ra giá

Chu Thông mỉm cười, hần tin tên này sẽ không dám đắc tội với người của Chu gia

-Nếu vậy thì 1 vạn đan dược tam phẩm cực phẩm, 1 vạn bạch tệ.

Vương Lăng vừa nói xong thì Chu Thông khuôn mặt trở nên lạnh lẽo, một số kẻ xung quanh cười trên nỗi đau người khác, bọn họ xác định Vương Lăng đắc tội vị thiếu chủ Chu Thông thành Nguyệt Châu này không hề có kết quả tốt. Lục Hải lúc này bước ra

-Nói nhiều làm gì đã không muốn bán thì trực tiếp ‘tịch thu’ là được

-Nếu có bản lĩnh cướp thì đến đi

Vương Lăng cũng không ngại gây sự với Chu gia, hần hiện đang mang mặc nạ cùng khả năng biến hình của hần rất khó phát hiện.

Đồng thời cả hai tên này vẫn chưa đạt được dung linh cảnh không có tí gì uy hiếp với Vương Lăng. Lưu Hải lúc này mới nổi giận lấy ra một cây kiếm phẩm cấp trung cấp có niệm thuộc tính hỏa đâm tới Vương Lăng.

Vương Lăng không hề tránh né lập tức dùng 2 bàn tay chụp lấy mũi kiếm bề gãy mũi kiếm sau đó giáng cho Lưu Hải một cước làm hần nằm bay thẳng ra ngoài công hội nằm bất tỉnh. Thấy cảnh này nhiều người cảm thấy hãi hùng cùng kinh ngạc chỉ có Hồ Tuyết Nghi nhìn Vương Lăng với con mắt nghi hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Một chọi hai

Mọi ánh mắt tập trung trên người vào người Vương Lăng.

Nhiều người thắc mắc thân phận của Vương Lăng, phải biết người có thể dễ dàng phá hủy phẩm khí trung cấp cần đạt dung linh cảnh cùng bí kỹ cao cấp mới dễ dàng làm được, dù là phẩm cấp nhưng lại niệm thuộc tính hỏa dùng tay không bắt kiếm là không thể nào chắc chắn Vương Lăng sẽ có chỗ dựa mới tuổi trẻ như vậy mà đạt dung linh cảnh.

Bình thường một người 20 tuổi mới đạt Dung Linh cảnh là được nhận định có thiên phú nhưng Vương Lăng tầm 15 16 tuổi dung linh cảnh là cỡ nào yêu nghiệt.

Vương Lăng thừa hưởng 2 giới chỉ cùng ký ức của Khuru Tà đạt được dung linh cảnh học được bí tịch tinh cấp cùng vương cấp. ‘Vạn Kiếm Quy Tông’ sau khi luyện đạt đến tầng 2 nhanh gấp 120 lần người thường do hần có thiên phú cấp 12.

‘Lục Liên kiếm pháp’ hần tốn khá nhiều thời gian mới đạt được tầng 1, bộ kiếm pháp này tinh diệu vô cùng, sử dụng bộ kiếm tịch này cần cảm tính cùng ngộ ý cực kỳ cao không hề có cách tu luyện, nhờ nó mà Vương Lăng có thể dễ dàng sử dụng thành thạo kiếm trong khi chưa cảm kiếm bao lâu.

‘Toàn Liên Nhất Kiếm’ tu luyện tầng 2 trong 7 tầng, chiêu này tốc độ thi triển nhanh cùng lực sát thương cao còn có thể phát huy ma pháp công kích cùng kiếm ‘Toàn Thế kiếm pháp’ của Vương gia Vương Lăng chỉ học ‘Vạn Kiếm Quy Tông’ cùng ‘Toàn Liên Nhất Kiếm’ cùng với ‘Lục Liên kiếm pháp’ là đủ giúp hần không đối thủ Linh cảnh sơ đoạn.

‘Cầm Nã Thủ’ tu luyện tầng 1 giúp hần không chế hướng tấn công của kẻ địch, dễ dàng đón đỡ mọi đòn tấn công tầm gần.

‘Mỹ Thái Quyền’ là tuyệt học vương cấp của Hồ tộc giúp đòn tấn công trở nên ảo diệu khó phán đoán đòn tấn công, tạo ảo ảnh làm sai lệch thời gian thi

triển cùng vị trí tấn công thập phần khó chịu.

‘Ngự Thiên Quyết’ cũng đã lên tầng 2.

Vương Lăng giải quyết Lưu Hải sử dụng ‘Cầm Nã Thủ’ đón đỡ đòn tấn công của Lưu Hải cùng sử dụng ‘Mỹ Thái Quyền’ làm Lưu Hải chưa kịp phòng thủ đã nhận trái đắng.

Lúc này A Lệ hoàn thành thẻ hội viên cho Vương Lăng. Vương Lăng nhanh chóng nhận thẻ hội viên cũng không chú ý ánh mắt mọi người rời khỏi công hội.

Đi đến quảng trường vắng vẻ Vương Lăng bị 2 tên đầu sĩ to con chặn lại Vương Lăng chỉ đứng tới ngực bọn chúng. Vương Lăng nhíu mày nhìn rõ hai tên này là dung linh cảnh. Sau đó là một tiếng cười một tên thiếu niên bước ra là Chu Thông.

- Vị huynh đệ này mau mau để lại con Hồ Ly kia lại cùng giới chỉ đang mang. Ta sẽ tha cho một mạng.

- Có bản lĩnh thì tới đi.

- Được. Lên cho ta.

Hai tên đầu sĩ sau khi nhận được lệnh hướng nắm đấm tấn công Vương Lăng. Một tên chặn trước mặt Vương Lăng đâm xuống đầu Vương Lăng, một tên đã nhanh chóng vòng ra sau lưng Vương Lăng chặn đường thoát của hắn.

Vương Lăng nhanh chóng sử dụng ‘Cầm Nã Thủ’ đón đỡ đòn công ngay sau đó vận ‘Ngự Thiên Quyết’ tránh khỏi thế kèm kẹp của 2 tên võ sĩ.

Vương Lăng tự tin hẳn với ‘Ngự Thiên Quyết’ tốc độ có thể sánh với Dung Linh trung đoạn dù hắn hiện đang Dung Linh sơ đoạn. Quả nhiên hắn có thể tránh ra sau lưng một tên đầu sĩ từ giới chỉ lấy ra Hàn Diệp Kiếm Linh Khí sơ cấp ‘Toàn Lưu Nhất Kiếm’ phối hợp ‘Mỹ Thái Quyền’ đâm thẳng ngực tên võ sĩ.

Nào ngờ tên võ sĩ vận linh khí sau đó cả người hắn ánh sáng màu vàng bao bọc cả cơ thể, nền đất cũng bị vỡ sau đó Vương Lăng bị chấn động thối lui.

Vương Lăng bàn tay run run không ngờ đối phương có thể dễ dàng dùng cơ thể đón đỡ đòn công kích còn dư lực ảnh hưởng đến hắn.

Vương Lăng bình tĩnh phán đoán đối phương sử dụng phương thức toàn phần phòng ngự thì tốc độ sẽ giảm vậy thì công kích tên đầu sĩ còn lại sau đó dễ dàng xử lý.

Vương Lăng ngay lập tức hướng Chu Thông công đến thấy thể tên võ sĩ kia nhanh chóng hướng phía Vương Lăng. Vương Lăng phán đoán cả 2 tên võ sĩ đều là dung linh trung đoạn nhưng hắn không lo dù sao hắn toàn là bí tịch cấp cao mười phần lợi hại.

Sử dụng ‘Lục Liên kiếm pháp’ đón đỡ dễ dàng mọi đòn công kích của tên võ sĩ dù hắn có lực công kích cao có thể lấy tay đầu kiếm Vương Lăng nhưng Vương Lăng có thể dễ dàng công kích dần dà dẫn hướng tấn công đối phương xuống phía dưới ngay sau đó hắn xuất ‘Mỹ Thái Quyền’ thay đổi hướng tấn công phối hợp ‘Toàn Lưu Nhất Kiếm’ đâm xuyên người tên võ sĩ khiến hắn ngạc nhiên sau đó đổ gục xuống, thế nhưng hắn vẫn nắm chắc mũi kiếm không cho Vương Lăng rút ra ngay sau đó tên võ sĩ còn lại lợi dụng thời cơ điên cuồng toàn lực đâm thẳng người Vương Lăng. Vương Lăng chỉ thấy như một con trâu điên đang cố húc thẳng người hắn.

Cảm thấy không ổn Vương Lăng buông kiếm vận ‘Ngự Thiên Quyết’ sau đó dùng ‘Cầm Nã Thủ’ đón đỡ. ‘ẦM’ một tiếng làm Vương Lăng cảm thấy cả cơ thể đau nhức, bàn tay hắn tê rần.

Tên võ sĩ kia toàn lực một đòn công kích thấy Vương Lăng chưa ngã kinh hoàng không thôi, Vương Lăng cố kìm nén đau đớn sau đó dùng ‘Mỹ Thái Quyền’ một cước vào bụng tên võ sĩ làm hắn không kịp phản ứng sau đó hắn nằm bay ra xa nằm bất động trên đất.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Muội Muội Hồ Bạch Bạch

Vương Lăng chặt vật hạ gục 2 vệ sĩ của Chu Thông khiến Vương Lăng tiêu tốn một lượng lớn linh lực, hắn nhìn về phía Chu Thông khiến Chu Thông kinh hãi không thôi, hắn không ngờ tên thiếu niên ít tuổi hơn hắn có thể thắng được 2 võ sĩ dung linh trung đoạn.

Vương Lăng dù tiêu tốn nhiều linh lực nhưng vẫn có thể dễ dàng giải quyết tên Chu Thông luyện khí tầng 6. Vương Lăng rút Diệp Hàn Kiếm ra thoát cái biến mất tại chỗ vận ‘Ngự Thiên Quyết’ đâm thẳng ngực Chu Thông làm hắn không kịp dùng linh bảo phòng ngự hay tránh thoát.

Bỗng dưng một bóng trắng nhẹ nhàng xuất hiện trước mặt Chu Thông một ánh kiếm đánh bay Diệp Hàn Kiếm trong tay Vương Lăng mà không gây một chút dư chấn nào với Vương Lăng. Vương Lăng nhìn thấy người rõ người trước mặt một thiếu nữ 18 tuổi mặc đồ trắng khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần.

Đúng vậy người thiếu nữ này là Hồ Tuyết Nghi.

-Cô tại sao lại bảo vệ tên phế vật này

-Xin vị ca ca này tha cho Chu Thông dù sao hắn cũng tiếp đãi với tôi rất tốt cũng không nỡ nhìn hắn chết được.

Vương Lăng cảm thấy khó chịu không thôi, Hồ Tuyết Nghi có thể dễ dàng giải quyết chiêu kiếm của hắn có thể chứng minh cảnh giới cao hơn hắn nhiều có thể là hóa linh cảnh giới, chiêu thức hóa giải quá ảo diệu khiến hắn không nhìn rõ cách thức ly khai kiếm. Đồng thời hiện tại hắn lại tiêu hao quá nhiều linh lực nếu tiếp tục sẽ ảnh hưởng tu luyện sau này.

-Thôi được nể mặt cô nương ta tha cho hắn một mạng

-Đa tạ vị ca ca

Vương Lăng không thể không cảm thán nữ nhân này rất động lòng người, dù đối phương lớn tuổi hơn mình mà bị gọi ‘ca ca’ cũng không cách nào phản bác.

-Vậy thôi ta có việc đi trước

-Vị ca ca này có thể nói chuyện một chút rồi đi có được không.

-Nếu có việc gì cứ hỏi

Vương Lăng biết đối phương mạnh hơn bản thân đồng thời cũng cảm nhận đối phương không hề có ý xấu nếu không hắn muốn đi cũng khó đi được.

-Việc này nói ra ở đây cũng không tiện có thể kiếm một trà quán nói chuyện

Nói rồi Vương Lăng cùng Hồ Tuyết Nghi cùng vào một quán trà gần đó xếp một phòng kín đáo. Chu Thông chữa thương cho 2 tên vệ sĩ sau đó về lại thành phủ hắn không dám đi theo khiêu khích Vương Lăng.

-Không biết việc gì làm cô nương phải bí mật như thế

Hồ Tuyết Nghi nhìn Bạch Bạch bên cạnh Vương Lăng, uống một ngụm trà

-Không biết vị ca ca này xưng hô thế nào

-Lưu Vũ

-Muội Muội là Hồ Tuyết Nghi xin chào Lưu ca ca

Vương Lăng khuôn mặt trở nên cổ quái, Hồ Tuyết Nghi chẳng lẽ là Hồ tộc của tộc Bạch Vĩ Hồ nếu vậy ngay từ đầu chú ý đến Bạch Bạch cũng không có gì lạ

-Hồ muội muội khách sáo. Không biết muội muội tìm ta có việc gì

-Không biết Lưu ca ca có biết Bạch Vĩ Hồ hay không.

Vương Lăng "Không lẽ mình nghĩ đúng rồi. Không biết Hồ tộc làm gì xuất hiện ở đây,"

-Cái này biết chút ít.

-Hồ tộc chúng ta sinh trưởng trong Bạch Ngọc Sơn, nhiều năm trước có một nhóm dong binh đoàn cấp A đến và bắt tộc nhân chúng ta do Hồ tộc bản thân sinh mạng mị lực cùng mỹ mạo nên được rất nhiều quý tộc yêu thích. Lúc đó hồ tộc nhận được sự giúp đỡ nên dễ dàng đánh đuổi nhóm dong binh đoàn nhưng bị thương rất nhiều người đồng thời muội muội mới chào đời cũng biến mất. Con hồ ly bên cạnh Lưu Ca là Bạch Vĩ Hồ mà muội có thể tìm kiếm suốt bao lâu nay.

-Nếu muội muội đã nói thế thì huynh trả Bạch Bạch lại cho tộc nhân dù sao Bạch Bạch bên cạnh huynh cũng không thể phát triển được.

-Thực Lưu ca tin muội.

-Đã muội muội gọi ta là ca ca thì ta dĩ nhiên tin muội rồi.

Nói rồi Vương Lăng bế Bạch Bạch đưa cho Hồ Tuyết Nghi, Bạch Bạch có vẻ giãy dụa không muốn rời xa nhưng Hồ Tuyết Nghi làm nó có cảm giác thân thuộc nên cũng nằm im trong tay Hồ Tuyết Nghi.

-Đây đúng là muội muội của mình rồi

Hồ Tuyết Nghi kích động

-Đã ca ca gọi muội ấy là Bạch Bạch thì giờ muội ấy là Hồ Bạch Bạch đi. Giờ muội phải quay về thông báo cho mẫu thân. Lư ca có muốn đến Bạch Ngọc sơn không.

-Chẳng lẽ mới quen biết không lâu mà muội đã muốn dẫn ta ra mắt mẫu thân rồi sao

-Lư ca xấu

Hồ Tuyết Nghi khuôn mặt một áng mây hồng càng khiến nàng càng thêm kiều diễm mấy phần, ngay cả Vương Lăng nhìn quen nữ sắc cũng động dung không thôi. Hồ tộc quả nhiên mỹ lực kinh người.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Luyện Tập

Vương Lăng nhìn Hồ Tuyết Nghi vui đùa với Bạch Bạch khiến hấn động dung không thôi. Chú ý đến ánh mắt của Vương Lăng, Hồ Tuyết Nghi càng thêm đỏ mặt. Một lúc sau Hồ Tuyết Nghi mới nói:

-Lư ca có thể tháo mặt nạ ra được không.

Nghe Hồ Tuyết Nghi đề nghị Vương Lăng không biết vì sao không suy nghĩ nhiều mà lập tức bỏ mặt nạ xuống lộ ra một khuôn mặt tuấn tú.

Thấy được khuôn mặt của Vương Lăng, Hồ Tuyết Nghi khuôn mặt chợt đỏ:

- Vương ca ca

Vương Lăng giật mình, không ngờ Hồ Tuyết Nghi lại nhận biết Vương Lăng mà nghĩ lại cũng đúng dù sao mẫu thân của Vương Lăng là Hồ Ngạn thuộc Hồ tộc. Nói đi nói lại thì Vương Lăng cũng nhỏ tuổi hơn Hồ Tuyết Nghi mà vẫn được gọi là ‘ca ca’ kể cũng lạ.

-Nghị muội muội lâu rồi không gặp

-Vương ca vậy mà đùa giỡn người ta. Hèn gì Lư ca có thể sử dụng được ‘Mỹ Thái Quyền’.

-Vậy mà không ngờ muội tiếp xúc ta để điều tra cái này nữa à. Mà muội có gặp mẫu thân huynh không.

-Muội lên thủ đô gặp cô cô mà không gặp được ca không ngờ gặp được ở đây.

-Ừm. Huynh phải ra ngoài rèn luyện dù sao cũng sắp đến tộc hội rồi.

Vương Lăng thờ dài, nhiều người thân vẫn chưa gặp mặt không biết sau này còn gặp ai. Hai người trò chuyện chủ yếu là những chuyện ngày xưa Vương Lăng chỉ cười trừ đáp trả cũng không thể làm gì mạo hiểm để bị phát hiện thân phận được.

-Giờ Vương ca định trở về gia tộc sao.

-Không huynh định đi Hàn Lâm luyện tập một chút.

-Vậy chúng ta cùng đường rồi muội cũng định qua Hàn Lâm về Bạch Ngọc Sơn.

Nói rồi Vương Lăng cùng Hồ Tuyết Nghi đi Hàn Lâm, do Hồ Tuyết Nghi là ‘khách quen’ nên hai người dễ dàng đi vào Hàn Lâm.

Trên đường Vương Lăng biết được Hồ Tuyết Nghi là Khởi Lực trung đoạn, sở dĩ Tuyết Nghi gọi Vương Lăng là ca ca cũng vì Hồ Tuyết Nghi mới trở thành người được 6 năm.

Hồ tộc và Long tộc là hai chủng tộc linh thú có sức mạnh cao nhất khi biến thành người sức bạnh ban đầu đều là khởi lực sơ đoạn. Nhờ Hồ Tuyết Nghi Vương Lăng biết rõ ràng vị trí nào có ma thú cấp 1.

Tìm được nơi luyện tập Vương Lăng cũng chia tay Hồ Tuyết Nghi. Nơi đây đầy rẫy những yêu thú cấp 1 ứng với dung linh cảnh giới.

Tìm được mục tiêu là 2 con Thiết Hùng, Vương Lăng vận ‘Ngư Thiên Quyết’ xuất ‘Toàn Lư Nhất Kiếm’ giải quyết dễ dàng một Thiết Hùng, con còn lại điên loạn giờ cao móng vuốt công kích Vương Lăng. Vương Lăng né tránh sang một bên một kiếm chém bay đầu Thiết Hùng. Vương Lăng có vũ khí Linh phẩm sơ cấp Hàn Diệp Kiếm nên đi đến đâu chém đến đó, hấn cũng thu được một lượng lớn yêu hạch cấp 1.

Trải qua 3 ngày luyện tập Vương Lăng hoàn toàn sử dụng kiếm vô cùng thành thạo tất cả nhờ ‘Lục Liên kiếm pháp’ cùng ngộ tính cấp 12 của hắn.

Hắn quyết định đi tìm yêu thú cấp 1 trung đoạn luyện tập tiếp. Hắn đang đi thì gặp được Bạch Ngọc Thổ, một loại yêu thú giống ngựa có sừng quý hiếm dùng để luyện chế đan dược giúp nâng cao tu vi, có nó Vương Lăng có thể tăng lên dung linh trung đoạn.

Quyết định Vương Lăng nhanh chóng rượt theo Bạch Ngọc Thổ, con vật cũng phát hiện có người muốn bắt nó nên tăng tốc chạy vào rừng cây. Vương Lăng bao giờ chịu từ bỏ nhanh chóng vận ‘Ngự Thiên Quyết’ rượt theo.

Bạch Ngọc Thổ tuy là yêu thú cấp 1 sơ kỳ nhưng tốc độ rất nhanh sánh kịp với yêu thú cấp 1 biến dị nếu Vương Lăng không có ‘Ngự thiên Quyết’ sợ đã mất dấu nó.

Con yêu thú chạy vào một hang động gần đó, Vương Lăng cũng không ngại chạy theo sau. Chạy theo một đoạn con yêu thú chạy đến một cái hồ nước sau đó biến mất, Vương Lăng tiến đến, dụi dụi mắt ngó xung quanh không thấy con yêu thú đâu sau đó đến hồ nước quan sát.

Chỉ thấy hồ nước trong suốt nhìn không thấy đáy, Vương Lăng dùng tay chạm vào mặt hồ mà không thấy bị ướt chút nào.

Cuối cùng Vương Lăng nhảy xuống nước kiểm tra nào ngờ xuyên đến một huyễn cảnh. Ở đây cỏ cây tươi tốt, khắp nơi có những con yêu thú trắng muốt nhưng Vương Lăng không dám khiêu khích, tìm kiếm xung quanh Vương Lăng tránh thoát những con yêu thú cấp cao tìm một chút Bạch ngọc Thổ.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Băng Mộ Tuyệt

Vương Lăng nhảy lên một cành cây đứng quan sát thấy đằng xa có một mảnh hỗn loạn hình như đang có ai đang giao đấu.

Vương Lăng tiến đến một cây gần đó quan sát, thấy 2 người đang giao đấu với một thiếu nữ, có vẻ do Vương Lăng linh lực quá yếu nên 3 người không phát hiện chỉ xem là một con yêu thú cấp 1.

Lúc này Vương Lăng mới có dịp quan sát 3 người. Thiếu nữ một bộ đồ trắng, mặt mang mạng che mặt nhưng toát ra vẻ thoát tục, thanh khiết khiến Vương Lăng còn động lòng không thôi.

Hai tên kia mặt mày hung ác tầm 30 tuổi trên mặt nở ra một nụ cười vô si nhìn vô cùng ngứa mắt.

-Băng Mộ Tuyệt, người trúng ‘Xuân Hợp Tán’ của bọn ta chỉ có đường biến thành dâm nữ cho bọn ta hưởng dụng thôi.

-Vô si. Ta chết cũng không cho các người động vào ta.

-Đã người không muốn bọn ta cũng không đụng chỉ sợ không có bọn ta giải được thì người chỉ sợ chết không nghi ngờ.

-Chết thì thế nào. Ít nhất ta cũng kéo hai người xuống mộ.

Nói xong Băng Mộ Tuyệt tạo ra Băng Tiễn công kích 2 tên kia. Hai tên kia ngay lập tức dùng linh khí phòng ngự đỡ được công kích. Nhưng bọn chúng vui mừng chưa bao lâu những bông tuyết rơi xuống đất ngưng tụ thành băng khí khóa chặt vị trí bọn chúng. Băng Mộ Tuyệt dùng ‘Băng Đầu Long’ tạo hình một con ngựa long bằng băng công kích. Ngay lập tức hai tên kia đóng thành băng sau đó tan tành không còn dấu vết.

Thấy cảnh này Vương Lăng cảm thấy rung mình, nữ nhân này không dễ chọc. Băng Mộ Tuyệt lúc này xuân dược đã ngấm rất nhanh do sử dụng lượng lớn ma lực ngay sau đó ngất đi.

Vương Lăng từ trên cây nhảy xuống tới gần Băng Mộ Tuyệt thấy khuôn mặt diễm lệ đằng sau tấm mạng che mặt có chút sắc đỏ làm nàng càng thêm kiều diễm mấy phần. Không ngờ để người đẹp nằm ngất tại đây Vương Lăng ôm Băng Mộ Tuyệt tiến đến một hồ nước gần đó.

Đang định đặt Băng Mộ Tuyệt làm giảm nhiệt lực của nàng ai ngờ Vương Lăng bị một cánh tay đằng sau ôm lấy sau.

Vương Lăng quay đầu lại thì đôi môi hắn bị một làn môi mềm dính lấy, chiếc lưỡi ẩm ướt tiến sâu vào bên trong miệng hắn.

Vương Lăng cũng nhanh chóng đáp trả đưa lưỡi tiến vào miệng nàng. Ngay sau đó hai người mút lấy lưỡi nhau. Vương Lăng bị một mùi hương ngào ngạt xông vào trong mũi khiến hắn ngào ngạt không thôi.

Hắn không quan tâm gì nữa cả, cả người hắn nằm đè lên người Băng Mộ Tuyệt. Hắn vừa hôn chiếc miệng thơm tho của Băng Mộ Tuyệt vừa tiến xuống mở ra thất lũng của nàng, bỏ đi áo ngoài sau đó cái yếm lam lộ ra đôi gò bồng trắng tuốt. Vương Lăng cúi xuống ngậm lấy núm vú của Băng Mộ Tuyệt, một tay xoa lấy bầu vú bên kia.

- Ahhh

Băng Mộ Tuyết rên rỉ, không ngừng uốn éo bàn tay ôm lấy đầu Vương Lăng nhấn xuống ngực mình. Vương Lăng lấy bàn tay còn lại từ từ di chuyển xuống chui vào trong tiết khô của Băng Mộ Tuyết, một ngón tay từ từ chui vào khe ẩm ướt nóng hổi của Băng Mộ Tuyết ẩn sâu vào trong.

Băng Mộ Tuyết càng ngày càng vận vẹo, đôi chân của nàng không ngừng khép lại như không muốn ngón tay của Vương Lăng chạy thoát.

Vương Lăng đứng dậy thoát hoàn toàn y phục của hắn sau đó kéo xuống tiết khô của Băng Mộ Tuyết để lộ một khe âm đạo hồng hào, ẩm ướt. Lúc này dương vật của Vương Lăng đã cứng ngắt. Hắn cầm đầu quy cạp cạp quang khe âm đạo chạm vào hạt le làm Băng Mộ Tuyết không ngừng rên rỉ. Sau cùng hắn đưa dương vật của mình tiến càng ngày càng sâu vào âm đạo chật hẹp. Dương vật của hắn xông phá qua lớp màn chắn cuối cùng của Băng Mộ Tuyết.

-Ahhhhhhhh

Một giọt máu từ âm hộ Băng Mộ Tuyết chảy ra trên làn da trắng tuyết của nàng. Vương Lăng đẩy dương vật vào sâu bên trong âm hộ nàng chạm đến tận tử cung.

Vương Lăng bắt đầu nhẹ nhàng thúc dương vật ra vào âm hộ nàng. Băng Mộ Tuyết rên rỉ ngày càng to vòng tay ôm chặt lấy cổ người nam nhân đang xâm nhập cơ thể nàng.

Vương Lăng bắt đầu đẩy càng ngày càng mạnh dương vật vào sâu tử cung nàng.

BẠCH BẠCH BẠCH

Những tiếng va chạm của hai cơ thể cùng tiếng rên của thiếu nữ tạo nên một âm thanh vô cùng dâm dăng. Vương Lăng miệng nức lấy chiếc lưỡi của Băng Mộ Tuyết dương vật thì không ngừng công kích vào âm hộ càng ngày càng chật hẹp của nàng.

Sau trăm cú nhấp Vương Lăng thực một phát thật sâu vào trong tử cung của Băng Mộ Tuyết sau đó bắn thẳng tinh dịch vào tử cung của nàng. Băng Mộ Tuyết cũng xuất âm thủy hòa dòng tinh dịch ấm nóng ấy.

Vương Lăng ôm Băng Mộ Tuyết sau đó cả hai ngủ say ngay sau đó.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Hàn Băng Dương Thể

Băng Mộ Tuyết sau hồi lâu mở mắt thấy trước mắt người nam nhân xa lạ, cơ thể không mảnh vải che thân. Lúc này nàng mới biết mình mới bị người nam nhân trước mắt phá thân, nàng giận không thể cho hắn chết ngàn lần.

Vương Lăng lúc này cũng mở mắt nhìn nữ nhân trước mặt đầy uất hận nhìn hắn. Lúc này Vương Lăng mới có cơ hội nhìn rõ của Băng Mộ Tuyết, nàng có một khuôn mặt tinh xảo, đôi mắt xinh đẹp, hàng lông mi dài, chiếc miệng nhỏ xinh xắn hắn từng được thưởng thức cùng mái tóc xanh dài buông thả.

Lần đầu tiên Vương Lăng thấy được một người con gái đẹp như thế. Thế mà hắn đã lấy đi cái quý giá của nàng nhưng hắn không hối hận chết cũng không hối hận.

-Nàng tỉnh dậy rồi.

-Đây là câu cuối cùng của ngươi

Băng Mộ Tuyết đầy phần uất nói với Vương Lăng

-Ta biết nàng hận ta nhưng tình cảnh lúc đó là bắt buộc nếu ta không làm vậy thì nàng đã hương tiêu ngọc vẫn dù có chết ta cũng không hối hận quyết định của bản thân.

-Ngươi. Dù chết ta cũng không cần ngươi cứu.

-Cái này không đúng. Là nàng chủ động trước ta mới bắt đầu đi thôi

-Ý ngươi là ta dụ dỗ ngươi

-Ta không có ý đó. Dù sao lúc đó nàng cũng trúng xuân dược cũng không ý thức được gì. Lúc đó ta rõ ràng cứu nàng nếu ta không mang nàng đi ai biết lần đầu tiên của nàng là ông già nào đó.

Băng Mộ Tuyết rung mình, nàng biết Vương Lăng nói đúng nếu hắn không cứu nàng có lẽ nàng mất đi trinh tiết trong tay kẻ khác đang ghét hơn hắn.

Lúc này nàng mới để ý mình đang gần một hồ nước điều này chứng minh hắn không hề có ý xấu mà là muốn cứu nàng. Nàng quan sát người đàn ông lấy đi lần đầu của nàng, một thanh niên trẻ có khuôn mặt tuấn tú phải nói nàng đã gặp rất nhiều người trừ người thanh niên kia ra thì hắn là kẻ tuấn tú nhất nàng từng gặp.

Lúc này nàng mới bình tĩnh, thấy cơ thể bình mát lạnh mới ý thức bản thân vẫn đang trần truồng.

"Sao bản thân mình trở nên đáng xấu hổ như thế quên cả việc mặc y phục. Tất cả tại tên kia"

Nàng hậm hực u oán nhìn Vương Lăng.

Lúc này nàng mới mặc lại y phục, thấy Vương Lăng quay lưng lại cũng hi hục mặc lại y phục nàng mới yên tâm. Mặc lại y phục chính chu Băng Mộ Tuyết thấy Vương Lăng nở nụ cười nhìn nàng khiến nàng không hiểu tại sao lại động lòng.

-Đừng lo ta chắc chắn sẽ chịu trách nhiệm bảo vệ nàng suốt đời.

-Nói hay thật nhìn người thân mình lo không xong bảo vệ được ta sao.

-Lúc này ta còn chưa trưởng thành dĩ nhiên không có khả năng nhưng 5 năm nữa chắc chắn ta đuổi kịp nàng.

-Nói không biết ngược. Giờ người chỉ là một luyện khí tầng 3 làm sao có khả năng 5 năm được nguyên lực cảnh giới chứ.

-Giờ chứ. Rõ ràng ta dung linh cảnh sơ kì mà.

Nói rồi Vương Lăng ngồi xuống vận chuyển linh lực bản thân tại đan điền cảm thấy linh lực suy giảm trầm trọng không cách nào tăng thêm. Hắn một trận hoảng sợ

-Sao lại như thế. Không cách nào hấp thu được linh lực làm sao đây.

Nghe Vương Lăng nói Băng Mộ Tuyết mới tiến đến cầm lấy cổ tay Vương Lăng khiến hắn. Sau đó vẻ mặt Băng Mộ Tuyết hiện ra nét mặt không thể tin nổi.

Thực ra cơ thể nàng có thể chất Hàn Băng Âm Thể nên dễ dàng tu luyện thủy hệ ma pháp song song với bí pháp luyện linh lực.

Nàng không ngờ Vương Lăng có thể chất giống nàng có lượng lớn hàn khí chạy khắp cơ thể hắn ngăn chặn linh lực vận chuyển nếu tiếp tục cả đời Vương Lăng không thể sử dụng được linh lực lẫn ma lực.

Lúc này Băng Mộ Tuyết biết Vương Lăng có thể chất Hàn Băng Dương Thể vô cùng hiếm gặp từ trước giờ chắc chỉ có Vương Lăng là có thể chất này. Hèn gì nàng tu luyện 'Băng Ngưng Quyết' mà khi phá thân không mất hết linh lực là do người nam nhân này, có lẽ là do duyên phận chăng.

Nếu hai người có thể chất đặc thù này song tu với nhau thì càng nhanh chóng nâng cao cảnh giới nhưng phải có cùng cảnh giới mới phát huy hiệu quả nếu không người có cảnh giới thấp hơn sẽ bị người kia thôn phệ linh lực. Điều này dĩ nhiên Băng Mộ Tuyết không thể nói rõ cho Vương Lăng được. Chuyện này nữ nhân khó lòng giải thích huống chi nàng da mặt mỏng

-Nàng phát hiện được gì à

-Ai bảo người đụng vào ta làm hàn khí xâm nhập cơ thể người hết cứu rồi.

-Không thể nào.

Vương Lăng để lộ ra một khuôn mặt chán nản khiến Băng Mộ Tuyết không biết phải làm sao. Dù sao Vương Lăng cũng là nam nhân của nàng, cũng là nam nhân duy nhất mà nàng có thể yêu do thể chất đặc biệt của nàng. Nói rồi nàng lấy từ trong giới chỉ ra một cuốn bí tịch đưa cho Vương Lăng

-Đây là 'Băng Ngưng Quyết' có thể giúp người giải quyết hàn độc trong cơ thể người. Dù vậy nhưng người chỉ là giải quyết hàn khí thôi còn sau này người cũng không có khả năng hấp thu linh lực được.

-Chẳng lẽ không có cách nào giải quyết triệt để sao.

Suy nghĩ một chút lúc này Băng Mộ Tuyết mới lấy tiếp trong giới chỉ một viên ngọc màu lam phát sáng rực rỡ.

-Do thể chất người khá đặc thù nên rất khó có cách nào. Cái này là Băng Hoàn, cứ từ từ dùng nó hấp thụ hàn khí. Nếu người có cách hấp thu được viên ngọc này mà không chết thì có chút khả năng khôi phục.

Băng Hoàn là một vật mà người sáng tạo ra Băng Nguyệt Cung để lại, không ai biết nó có tác dụng gì ngoài hấp thụ hàn khí và truyền qua các đời cung chủ khám phá bí mật của nó. Băng Mộ Tuyết là cung chủ đời tiếp theo cũng không có cách nào khám phá được bí mật của nó. Do thấy Vương Lăng có cơ thể đặc biệt nên nàng mới thử qua cách này.

- Vậy thôi 5 năm nữa ta sẽ tới tìm ngươi lúc đó nếu không đủ khả năng thì ta sẽ tự tay giết ngươi.

Nói xong Băng Mộ Tuyết xoay người bỏ đi, dáng vẻ đi có vẻ khá chật do mới bị phá thân nhưng vô cùng động lòng người.

Muốn giữ nàng lại cũng không có một lý do nào phù hợp, Vương Lăng cười khổ không thôi ‘Hoa hồng đẹp thường có gai quả không sai’ không hề dễ dàng đạt được nàng, chỉ có cách trở nên mạnh mẽ nhất mới làm nàng thừa nhận hẳn.

Xong xuôi Vương Lăng mới cất đi Băng Hoàn lấy ra ‘Băng Ngưng Quyết’ nghiên cứu.

Đề tu luyện ‘Băng Ngưng Quyết’ cần làm cho cơ thể chịu nhiệt độ cao sau đó lợi dụng hàn khí khắc chế chuyển sang dạng ma lực cơ thể trực tiếp hấp thụ. Về phần đề cao nhiệt độ cơ thể thì hẳn có biện pháp, dùng lượng linh lực còn lại thiêu đốt những bắp cơ khắp cơ thể, việc này tuy đau đớn và nguy hiểm vô cùng nhưng giúp hẳn thay da đổi thịt, cơ thể rắn chắc hơn.

Bắt đầu vận linh lực, những cơn đau đớn truyền đi khắp bắp tay, bắp chân, ngay sau đó Vương Lăng bắt đầu tu luyện ‘Băng Ngưng Quyết’.

Cơ thể hẳn không ngừng tiết ra mồ hôi, hàn khí trong cơ thể cũng bắt đầu chuyển hóa. Sau một hồi linh lực cơ thể hẳn tiêu hao gần hết mà hàn khí không có cảm giác yếu đi.

Vương Lăng thờ dài, hẳn quyết định nghỉ ngơi rồi quay về gia tộc dù sao tộc hội còn 1 tuần nữa là diễn ra. Vương Lăng hai mắt nhắm lại chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Về phủ Vương gia

Lại nói Băng Mộ Tuyết quay về nhà trọ dưới chân núi Bạch Ngọc Sơn này.

Nếu Vương Lăng biết hẳn đang ở đâu thì ngay lập sẽ tức hiểu ra nha đầu Hồ Tuyết Nghi qua lại giữa 2 nơi qua huyện cảnh kia.

Thấy Băng Mộ Tuyết quay lại một thiếu nữ nhanh nhẹn chạy gần lại. Thiếu nữ dễ thương này là Hồ Dung Nhi thuộc Hồ tộc do có thể sử dụng thủy thuật nên được Băng Nguyệt Cung tuyển chọn.

- Tuyết tỷ tỷ, người quay về rồi.

- Ừm. Tỷ có chút chuyện cần giải quyết

Đằng sau Hồ Dung Nhi là một người phụ nữ cũng một đồ trắng, ngực nở eo thon, đậm nét quyến rũ, trông tầm 30 tuổi nhưng thật chất đã hơn 200 tuổi. 200 tuổi không phải lão rồi sao, thật ra thể giới này khi đạt đến cảnh giới cao hơn thì tuổi thọ cũng kéo dài.

Đạt tới cảnh giới khôi lực tăng 200 tuổi thọ, cảnh giới nguyên lực 500 tuổi thọ, cảnh giới viên lực tuổi thọ 1000 năm, cảnh giới thần lực lại đến 2000 năm, bán thần tuổi thọ 5000 năm.

Người phụ nữ đó là sư phụ của Băng Mộ Tuyết, Băng Linh Linh. Nhiều năm trước nàng từng là Đông Phương đệ nhất mỹ nữ, giờ đây đồ đệ nàng Băng Mộ Tuyết hiện nay kế thừa vẻ đẹp sư phụ cũng là mẫu thân nàng trở thành Đông Phương đệ nhất mỹ nữ thậm chí hiện giờ nàng còn muốn vượt qua mẫu thân trước kia.

- Tuyết nhi, người đi đâu giờ mới quay lại, không phải bảo người đi đón Dung Nhi sao khiến ta lo lắng được mất.

- Xin lỗi mẫu thân.

- Ta nghe nói người gặp hai tên Đinh Văn, Đinh Toàn của Vạn Độc Môn hai tên này chuyên dùng xuân dược hại bao đời thiếu nữ ta còn lo người bị bọn chúng ám toán. Giờ thấy người linh lực không hề suy giảm nghĩa là không trúng bẫy bọn chúng cũng làm ta nhẹ nhõm.

- Mẫu thân. Ta...

- Làm sao.

- Không có gì. Chỉ là 2 tên đó ta đã xử lý xong xuôi rồi.

- Ừm. Vậy thì tốt.

Băng Mộ Tuyết trở nên trầm lặng, nàng không thể nói cho mẫu thân mình bị hạ độc được còn bị thất thân nếu không ai biết mẫu thân nàng sẽ làm ra chuyện gì thậm chí còn rượt theo giết chết Vương Lăng.

Mẫu thân nàng rất ghét đàn ông vì nàng bị nam nhân phụ lòng.

‘Chỉ là ta muốn tự tay giết hán thồi không phải lo lắng cho hán’

Băng Mộ Tuyết tự nhủ.

-Đi thôi về Băng Nguyệt Cung.

Thấy Băng Mộ Tuyết thất thân, Băng linh Linh lên tiếng.

-Vâng.

Băng Mộ Tuyết cùng Băng Linh Linh, Hồ Dung Nhi lên đường quay về Băng Nguyệt Cung.

Lúc này Vương Lăng đã quay về thành Nguyệt Châu.

3 ngày đi đường Vương Lăng vừa luyện ‘Băng Ngưng Tuyết’ vừa luyện tập ‘Lục Liên kiếm pháp’ dù linh lực suy giảm trầm trọng nhưng kỹ năng còn đó giúp Vương Lăng cũng đủ giải quyết mọi đối thủ luyện khí cảnh giới.

Vương Lăng thuê một chiếc xe ngựa tiến về thủ đô Cuồng Long, do nhiều ngày tu luyện ‘Băng Ngưng Tuyết’ nên cơ thể vô cùng mệt mỏi. Suốt dọc đường đi Vương Lăng ngủ lấy lại sức, dư thời gian nghiên cứu chút tư liệu phòng thân sau này.

Thủ đô Cuồng Long, phủ chủ Vương gia tộc, một mỹ phụ nhân đang ngồi đọc một bức thư được gửi đến bởi con trai nàng, Vương Lăng.

Người phụ nữ này là mẫu thân của Vương Lăng, Hồ Ngạn. Bức thư này được Vương Lăng trước khi chết gửi cho mẫu thân giúp Lưu Vũ có thể dễ dàng hoàn thành vai trò của hán. Nàng đọc xong bức thư những giọt lệ rơi xuống làm mờ nhòe hết những dòng chữ.

Đứa con của nàng bị người khác ám hại, thậm chí trước khi chết vẫn an ủi mẫu thân hán còn giao phó Lưu Vũ thay hán chăm sóc nàng. Nàng biết Vương Lăng hiện còn sống không phải là Vương Lăng chỉ trông giống Vương Lăng mà thôi.

Nhưng để tìm ra kẻ ám hại con trai nàng, nàng sẵn sàng hỗ trợ Lưu Vũ tìm ra kẻ ám toán con trai nàng. Dễ dàng phân tích cũng thấy ‘Âm Dương Khí Môn’ có ai cố ý để nó rơi vào tay Vương Lăng làm hán bị truy đuổi. Mà người đáng nghi nhất chính là Chu gia, nó từng nằm trong tay Chu gia vì đây là vật gây họa nên đẩy cho Vương Lăng. Đang đau thương muốn chết thì nó tỳ chạy vào báo cáo Vương Lăng đã trở về. Hồ Ngạn lau đi nước mắt, hít một ngụm khí sâu bình tĩnh đi ra đón lấy Vương Lăng.

Vương Lăng đứng trước phủ chủ Vương gia, nơi này đối với hán xa lạ vô cùng nhưng bắt đầu từ đây nơi này là nhà hán.

Một người phụ nữ xa lạ từ xa tiến đến vẻ mặt mang theo một nụ cười vui sướng. Hồ Ngạn tiến đến ôm lấy Vương Lăng, một mùi thơm xông vào mũi Vương Lăng khiến hán mặt trở nên đỏ.

Vương Lăng nhanh lấy lại bình tĩnh, từ đây đây là mẹ hán không thể động lòng được. Không biết tại sao đến thế giới này hán càng ngày càng ham nữ sắc, trước kia những nữ nhân kia hán không thêm dề vào mắt.

Hồ Ngạn đang ôm Vương Lăng thì cảm thấy có một vật dài cứng đâm vào người nàng, là người từng trải nàng biết đó là vật gì. Trong lòng mắng thăm Vương Lăng vô si nhưng không biểu hiện ra mặt.

-Mẫu thân, con đã về.

-Ừm, bao lâu nay con chịu khổ rồi.

-Lần này ra ngoài rèn luyện con đủ tự tin tộc hội ngày mai rồi.

-Vào nhà rồi nói, đồng thời gặp phụ thân của con luôn. Ông ấy lo lắng lắm đấy.

-Vâng.

Vào sảnh đường của Vương gia thấy gần đó 4 vị trưởng lão cùng gia chủ Vương gia Vương Khiết, chỉ thấy một người trung niên khuôn mặt tuấn tú, mang khí chất vương giả, tham vọng của kẻ đứng đầu.

Vương Khiết nhìn thấy Vương Lăng vui mừng đứng dậy hỏi thăm tình hình của hán, mấy vị trưởng lão cũng hỏi han hán.

-Vương Lăng dạo này con ra ngoài đạt được kết quả thế nào.

-Bẩm phụ thân, các vị trưởng lão. Đồ nhi ra ngoài luyện tập kết quả rất tốt ‘Vạn Kiếm Quy Tông’ và ‘Toàn Lưu Nhất Kiếm’ đạt được tới tầng 2.

-Haha. Tốt tốt. Ngày mai chắc chắn sẽ có một suất đi Minh Lam Tông

-Vâng.

-Được con về nghỉ ngơi thật tốt mai còn thi đấu.

-Vậy con xin cáo lui.

Vương Lăng đi theo Hồ Ngạn về nội viện thấy bản dòng chữ Lam Viện là nơi ở của Vương Lăng. Theo vào trong phòng trà Vương Lăng ngồi đối diện với Hồ Ngạn

-Vương Lăng chết như thế nào.

Vương Lăng giật mình không ngờ Hồ Ngạn trực tiếp vào vấn đề. Chần chừ chút hần mới mở miệng:

-Vậy là phu nhân đã biết Vương Lăng xảy ra chuyện. Không biết vì sao phu nhân có thể phát hiện ra ta không phải Vương Lăng thật.

Hồ Ngạn lấy tách trà uống một ngụm nhưng không thể giấu được vẻ mặt đau thương.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Linh Tôn - Kiếm thần

- Lăng nhi trước khi chết có gửi cho ta một bức thư, nhờ đó ta biết đại khái việc xảy ra nếu không ta sẽ không thể tin tưởng một kẻ trông giống con trai ta.

-Vương Lăng là bằng hữu của ta nên ta đã đồng ý giúp hần chứ ta không hề muốn lợi dụng thân phận của hần.

-Ta biết. Ngươi có thể tiếp tục làm Vương Lăng tùy ý sử dụng thân phận này nhưng phải giúp ta trả thù.

-Không cần phu nhân nói ta cũng sẽ thay Vương Lăng trả thù.

-Nói suông cũng không có ích gì. Ta thấy ngươi có lượng linh lực khá yếu mà Vương Lăng con ta dung linh sơ đoạn điều này sẽ làm lộ ra thân phận của ngươi

-Đúng vậy, hiện tại ta đang luyện khí tầng 3.

-Luyện khí tầng 3. Vậy cuộc kiểm tra ngày mai làm sao.

Lúc này Vương Lăng mới đem chuyện bản thân bị nhiễm hàn khí nói cho Hồ Ngạn dĩ nhiên không nói mình vì sao bị nhiễm hàn khí.

-Ta hiểu rồi, vậy cậu có khả năng nắm chắc thắng ngày mai không.

-Nếu là luyện khí thì không phải đối thủ.

-Rất tiếc là Vương Khôi vừa đạt được dung linh cảnh không lâu. Sợ rằng cậu sẽ thất thủ.

-Vương Khôi dung linh cảnh rồi ư.

-Nếu vậy đề ta đem chuyện này xin với phụ thân ngươi miễn cho ngươi bị hần làm hại

-Không cần ta tự có biện pháp. Nếu vậy ta xin phép về trước.

-Nếu ngươi tự tin vậy thì thôi vậy. Về nghỉ ngơi sớm đi.

-Vâng thưa mẫu thân.

-Ai là mẫu thân ngươi.

Vừa nói xong thì Vương Lăng đã chạy ra ngoài để lại Hồ Ngạn đang suy nghĩ điều gì đấy. Vương Lăng tiến nhập phòng của hần, căn phòng tân trang vô cùng tốt, đúng kiểu vương gia. Dù Vương Lăng đến Vương gia chưa được 2 năm nhưng rất được chiều chuộng.

Ngồi trên giường vận ‘Băng Ngưng Tuyết’, mọi lần Vương Lăng tiêu hao lương lớn linh khí mà không làm suy giảm chút nào hàn khí nên hắn đoán hàn khí không chỉ từ bên ngoài xâm nhập mà còn ở trong chính cơ thể hắn.

Mặc dù không biết vì sao nhưng Vương Lăng quyết định liều một phen. Lấy ra Băng Hoàn hắn đem ngâm vào trong miệng, tiếp xúc với Băng Hoàn một thời gian hắn biết vật này có thể hấp thu hàn khí của hắn hiệu quả nhất thông qua cách này.

Hắn vận khởi linh lực để hàn khí xâm nhập khắp cơ thể rồi từ từ vào đan điền. Hắn run cầm cập, chịu đựng cơn lạnh thấu xương xâm nhập từng ngóc ngách cơ thể hắn, hiện giờ này cơ thể hắn mọi nơi đều như muốn đóng băng. Biến đổi xảy ra, từ trong não hải xuất hiện một chấm sáng màu xanh, sau đó dần dần lớn lên. Lúc này hắn mới vận lượng linh lực còn lại đem hàn khí ngược trở lại.

Lúc này hắn mới cảm nhận được cơ thể hàn khí di chuyển theo ý hắn muốn, đồng thời ‘Băng Ngưng Tuyết’ cũng luyện thành tầng 1. Hắn vui mừng nhảy dựng lên, nào ngờ hắn nuốt luôn Băng Hoàn vào cuống họng rồi đi thẳng xuống cơ thể hắn.

Vương Lăng phát hoảng vội chống ngược người, dùng tay móc họng nhưng ngay sau đó cơ thể hắn lạnh buốt, từng đường máu thịt như bị đóng băng.

Băng Mộ Tuyết từng nói với hắn Băng Hoàn này phải dung linh cảnh mới đủ linh lực để phục dụng một chút thể mà hắn thậm chí còn nuốt vào bụng. Một trận đau đớn tê liệt cơ thể, hắn mất hết cảm giác.

Thính giác, thị giác, xúc giác dần dần tê liệt, cảm giác như cơ thể hắn sắp biến mất. Chợt một ánh sáng màu vàng bao phủ toàn bộ cơ thể hắn, hấp thu toàn bộ hàn khí sau đó miếng ngọc bội màu đỏ xuất hiện bắn một đạo sáng vào miệng hắn.

Một lượng lớn linh lực được cơ thể Vương Lăng hấp thu sau đó chạy khắp cơ thể hắn hòa lẫn hàn khí.

Lúc này trong ý thức hắn thấy một mảnh màu đen, hắn đi mãi đi mãi thấy đằng xa xuất hiện ánh sáng, hắn chạy nhanh đến thấy một cây kiếm khổng lồ bao bọc bởi ánh sáng màu vàng, những ánh sáng màu vàng ấy nếu nhìn rõ thì chính xác là những dòng chữ cổ quái di chuyển không ngừng.

Vương Lăng đang định tiến đến nhìn rõ những dòng chữ kia thì miếng ngọc bội xuất hiện bay thẳng vào linh kiếm kia thì những ánh sáng màu vàng chạy càng ngày càng nhanh sau đó lần lượt chúng bay vào mi tâm của Vương Lăng.

Cơn đau bắt đầu ập đến khiến đầu hắn như muốn nổ tung, hắn gắng sức chịu đựng nếu không thể chịu được chắc chắn sẽ hồn tan phách diệt. Trải qua một thời gian rất dài đối với hắn là thế, một lượng lớn thông tin được nạp vào não hắn đồng thời trán hắn xuất hiện một đạo ấn ký hình thanh kiếm màu vàng sau đó biến mất.

Giờ này hắn mới biết đạo ánh sáng vàng kia là ‘Âm Dương Khí Môn’ mang ký ức truyền thừa của một vị linh đế, kiếm thần cũng là một ma thần. Hắn đã bước chân vào cánh giới của thần sau đó hắn gặp thần giết thần, gặp ma giết ma.

Hắn có sức mạnh hủy diệt thiên địa, thống nhất thần ma nhưng hắn không hứng thú hắn chỉ quan tâm tự do và tình yêu với nàng. Một kẻ có vô số mỹ nữ bên cạnh, nhưng hắn chỉ yêu một người mục tiêu duy nhất của hắn là bảo vệ nữ nhân của hắn. 5000 năm trước thần ma đại chiến, vô số sinh linh đồ tặc.

Vì đáp ứng yêu cầu nữ nhân hắn yêu nhất hắn tham gia cuộc chiến giết vô số thần và ma thần khiến cuộc chiến kết thúc nhưng hắn cũng phải hi sinh, hắn để truyền thừa vào thanh kiếm của hắn, được nữ nhân của hắn gìn giữ.

Những nữ nhân của hắn tách phần truyền thừa cùng thanh kiếm của hắn ra 2 phần một cái trở thành Ma Linh Kiếm do Long tộc bảo quản còn phần truyền thừa chuyển thành ‘Âm Dương Khí Môn’ không biết cách nào lưu lạc đến chỗ Vương Lăng.

Phần linh lực còn lại của hắn được đưa vào một miếng ngọc bội màu xanh do Mặc gia bảo quản nhìn giống miếng ngọc bội của Vương Lăng. Hắn không ngờ nhận được 2 trong 3 di vật của một Linh Tôn, thắc mắc miếng ngọc bội kia sao lại ở thế giới hắn.

Tiếp nhận lượng lớn truyền thừa ký ức của vị Linh Tôn này làm Vương Lăng tự tin bản thân hắn thuận lợi tiến cảnh.

Tỉnh dậy Vương Lăng thấy cơ thể biến đổi, cơ thể được thay xương đổi thịt, để lại cơ thể hắn bốc mùi vô cùng khó ngửi.

Hắn gọi gia đình đem nước tẩy rửa đồng thời đem đồ ăn. Tắm rửa sạch sẽ, ăn uống đầy đủ hắn tiếp tục tu luyện.

Giờ đây hắn dễ dàng đột phá ‘Băng Ngưng Quyết’ tầng 1, hắn cũng giải quyết vấn đề hàn khí thậm chí đột phá dung linh trung kỳ đồng thời hắn đã chuyển hóa ma lực của bản đát được đạo sĩ thủy thuật sơ đoạn. Cái này là "trong họa được phúc".

Vương Lăng cũng dựa theo một số bí tịch biết được bản thân có thể sử dụng được hỏa, thổ, phong, âm, quang, lôi nguyên tố. Hắn học hội một chút đặc tính phụ thuộc dù không tiến cảnh nhưng cũng giúp ích sau này. Tộc hội ngày mai diễn ra không còn thứ gì làm khó được hắn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Kiểm tra thiên phú

Sáng sớm ngày hôm sau người hầu thông báo Vương Lăng tham gia tộc hội. Ngày hôm nay sẽ có người của Minh Lam Tông đến xem, Minh Lam Tông là tông môn lớn nhất Đông Nam đại lục chia làm các nhánh cung môn nhỏ có cung chủ đứng đầu, Băng Nguyệt Cung là một nhánh của Minh Lam Tông chỉ nhận nữ đồ cùng tư chất thủy hệ. Nếu Băng Mộ Tuyết đã là người của Minh Lam Tông thì Vương Lăng chắc chắn cũng sẽ đi.

Đến nơi diễn ra tộc hội, Vương Lăng thấy Vương Khiết đang ở trên cao nói chuyện với một người trung niên mặc áo lục là người của Minh Lam Tông cùng Hồ Ngạn ở bên cạnh, phân trái phải hai bên là 4 vị trưởng lão của Vương gia. Bỗng dưng có một người nhảy đến choàng lấy cổ hắn.

- Tam thiếu gia, người quay về rồi.

Vương Lăng quay lưng lại thì thấy người một người thanh niên lớn tuổi hơn hắn chút, khuôn mặt khôi ngô, nhìn vào không biết là biết dạng người thân thiện.

- Ừm. Lâu rồi không gặp. Mà người là ai thế nhỉ.

- Chẳng lẽ thiếu gia quên tôi rồi sao. Huynh đệ đồng sinh cộng tử của người Vương Trí đây. Vương Trí người nhớ rõ chưa.

Vương Lăng lúc này khá bất ngờ, không ngờ người như Vương Lăng lại có thể kết bạn cơ đấy. Có bạn thân cũng không sao, chỉ sợ là không có thôi.

- Dĩ nhiên ta nhớ rồi, cho ta gửi thăm tam trưởng lão.

Hôm qua Hồ Ngạn đã gửi hắn một số thông tin người thân của Vương Lăng, cũng chỉ vài ba người cần để ý thôi. Vương Trí là con trai tam trưởng lão.

- Có vẻ người đột phá rồi nhỉ

- Người nhận ra được à. Tôi mới lên được luyện khí tầng 7 không lâu.

Hỏi thăm Vương Trí hắn biết được Vương gia trong thế hệ trẻ có Vương Khôi 19 tuổi đạt dung linh cảnh cũng được coi là thiên tài, Vương Lục Nhi 18 tuổi cũng dung linh cảnh không lâu đây sau Vương Lăng năng có thiên phú cao nhất, Vương Hàn con trai tứ trưởng lão 20 tuổi luyện khí tầng 10, trời sinh thể chất chiến thần có thể đánh ngang ngửa với dung linh cảnh sơ kỳ.

Đại trưởng lão lên chủ trì đại lễ. Vương Lăng để ý vị đại trưởng lão này, trông giống Vương Khiết vài phần, hỏi Vương Trí thì biết được đây là Vương Lôi, phụ thân Vương Khôi.

- Đầu tiên mời từng thành viên bước lên trước Linh Bàn Thạch kiểm tra tư chất cùng linh cảnh. Dựa theo linh cảnh sẽ phân chia cấp đầu vòng sau.

Vương Lôi đồng dạng giải thích, chỉ thấy hắn liếc nhìn Vương Lăng với ánh mắt oán độc nhưng Vương Lăng không để ý. Ngay sau đó từng người tham gia kiểm tra.

- Vương Lang, luyện khí tầng 5, không có pháp lực

- Vương Quy, luyện khí tầng 6, không có pháp lực

- Dương Vậ..., Ấc, Vương Dật, luyện khí tầng 6, pháp lực thổ hệ.

- Vương Trí, luyện khí tầng 7, pháp lực phong hệ.

- Vương Hàn, luyện khí tầng 10, pháp lực thổ hệ.

....

- Vương Khôi, Dung linh cảnh sơ kỳ, pháp lực hỏa hệ thổ hệ

Nói đến đây mọi người đều tập trung nhìn qua Vương Khôi, không ngờ là song hệ ma pháp, nếu được Quang Minh nữ thần chúc phúc thì sử dụng được quang hệ sơ hữu 3 hệ ma pháp có tiền đồ pháp sư rộng mở.

Vương Lôi nở một nụ cười miễn cưỡng nhìn qua Vương Khiết. Vương Khôi bước xuống thềm đi ngang qua Vương Lăng hất cảm thể hiện khiêu khích.

Vương Lăng cũng không để ý, dù sao càng nhiều loại ma pháp thì cần pháp tổn công tu bỏ từng loại rất tốn thời gian nhưng lại dễ dàng đột phá cảnh giới.

- Vương Lục Nhi, dung linh cảnh sơ kỳ, pháp lực thủy hệ.

Lúc này xung quanh bắt đầu ồn ào.

Các vị trưởng lão cũng vui mừng cười nói.

-Không ngờ Vương gia có thêm một người pháp lực thủy hệ, tiền đồ sau này rất tốt. Vương gia có cơ hội phùng hưng.

Vương Khiết nói

-Gia chủ quá khen, dù vậy làm sao sánh kịp Từ Lan nhà đầu kia chứ

Nhị trưởng lão khiêm tốn nói nhưng lão vui ra mặt, vì sinh ra nữ nhi nên tiền đồ hẳn không tốt lắm nên lão tập trung hết tài nguyên bồi dưỡng Vương Lục Nhi, giờ thêm thiên phú thì không sợ lão bị đập đổ.

Vương Lục Nhi lúc này bước xuống đài ánh mắt nàng vũ mị nháy mắt với Vương Lăng làm hắn ngạc nhiên, không ngờ nữ nhân này để ý đến hắn, phải không ta, hay hắn tự mình đa tình.

Phải công nhận nàng lớn lên rất xinh đẹp, mái tóc đen dài óng ả cùng cặp môi mọng nước, bộ ngực sung mãn làm nam nhân phải chảy máu mũi. Vương Lục Nhi có thể sánh ngang với Hồ Tuyết Nghi, thấy ánh mắt Vương Lăng nhìn khắp người nàng làm nàng xấu hổ không thôi.

Thấy nữ thần liếc mắt đưa tình với Vương Lăng một số thiếu niên xung quanh ánh mắt bất thiện nhìn Vương Lăng trong đó có Vương Khôi, hắn là càn hận không thể ăn tươi nuốt sống Vương Lăng. Vương Lăng không có ý kiến, hắn công nhận hắn rất có mị lực.

Hắn cũng không đáp thính của Vương Lục Nhi chỉ cười nhìn nàng nháy mắt lại làm nàng xấu hổ bỏ đi. Vương Trí cũng bắt ngờ nhìn Vương Lăng thấy thiếu chủ hình như đã thay đổi.

Hắn nghĩ lấy thiện cảm của 3 vị trưởng lão sau này sẽ giúp ít cho hắn xử lý Vương Lôi mà bắt đầu từ 3 đứa con của mấy lão.

Lúc này đến lượt Vương Lăng lên kiểm tra tư chất.

Hắn đặt tay lên Linh Bàn Thạch, một ánh sáng lóe lên 6 ánh sáng hiện lên sau đó gộp lại xuất hiện 2 đốm sáng màu lam và tím.

-Vương Lăng, linh cảnh trung kỳ, ph.. pháp lực thủy hệ, lô.. lôi hệ

Người giám định nhìn Linh Bàn Thạch mà giọng run run, những âm thanh ồn ào huyền ảo náo loạn xảy ra

-Có làm không vậy cả 2 thuộc tính hiếm nhất.

-Sao tên này lấy hết vận may của người khác rồi.

-Sao ta với hắn khác biệt vậy.

-Người ta là thiếu chủ tương lai là gia chủ dĩ nhiên là khác người.

-Lăng ca, nhìn bên này ...

-.....

Vương Lăng nghe nhiều lời lẽ khác nhau hướng về phía hắn, ganh tị có oán độc có hâm mộ có thậm chí nhiều thiếu nữ hướng về hắn vũ mị, hint bay đầy trời.

Lúc này vị khách mời đến từ Minh Lam Tông cũng đứng dậy nhìn Vương Lăng như bảo vật, hắn quyết định dù Vương Lăng có hay không qua được thì hắn cũng chắc chắn mạng Vương Lăng về bồi dưỡng.

Vương Khiết lúc này không có từ nào diễn tả niềm vui của hắn, đứa con của hắn kế thừa Vương gia không ngờ thể hiện ra thiên phú nghịch thiên như vậy.

Hồ Ngạn ánh mắt phức tạp nhìn hắn không ngờ tên này có thiên phú còn hơn con này không thể tin được là tên thiếu niên có linh lực hỗn loạn.

Vương Lôi nắm chặt bàn tay ánh mắt càng oán độc hơn, hắn sẽ không cho Vương Lăng cơ hội phát triển nếu không tương lai hắn sẽ không yên ổn.

Vương Khôi thì nghiêng răng nghiêng lợi khiến hắn trật quai hàm. Vương Lục Nhi lúc này lòng nàng đã động. Vương Trí thì không có ý kiến, hắn nghĩ đi theo thiếu chủ tương lai hẳn chắc chắn sẽ hưởng rất nhiều lợi.

Vương Lăng mặt không biểu tình đi xuống thoát liếc mắt nhìn Vương Lôi nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Vương Lục Nhi

Sở dĩ Vương Lăng thể hiện thiên phú nghịch thiên là trong tính toán của hắn. Hiện tại có thể kích động những kẻ thù của Vương Lăng trong bóng tối lộ mặt, sau đó quét sạch một thế.

Điều này dựa vào Minh Lam Tông, tuy Minh Lam Tông là tông môn đứng đầu đại lục nhưng so ra vẫn kém rất xa Hồng Nguyên Tông của Tây Phương đại lục.

Nếu 5 năm sau trong cuộc quyết đấu của hai tông môn Minh Lam Tông thất bại tiếp tục sẽ mất đi lượng lớn tài bảo, vì thế Minh Lam Tông đang tích cực tuyển chọn nhân tài mà Vương Lăng tự tin bản thân đủ giá trị để Minh Lam Tông bỏ ra giá trị lớn tài nguyên cùng nhân lực hỗ trợ hắn.

Có Minh Lam Tông hỗ trợ hắn sẽ không sợ cho dù là Chu gia.

Tiếp tục đến với vòng thực chiến.

Các cặp đấu được chia vô cùng cẩn thận, mọi ứng cử viên đều đến với bán kết.

Lúc này cặp đấu đã được phân chia: Vương Khôi và Vương Hàn, Vương Lăng và Vương Lục Nhi. Vương Lăng cười lạnh, cái này bản đấu phân chia có lợi cho Vương Khôi

‘Hắn vừa có thể không đụng phải mình vừa không đắc tội với Vương Lục Nhi’

-Cặp đầu tiên Vương Khôi đấu Vương Hàn.

Vương Khôi và Vương Hàn đều bước lên sàn đấu.

Vương Khôi cười như không để Vương Hàn vào mắt.

Hai người nhìn nhau, Vương Khôi rút ra một thanh kiếm linh phẩm có niệm phong thuộc tính giúp tốc độ chém nhanh hơn nhiều.

Vương Hàn chỉ thấy hắn vận khởi nội lực, đôi mắt có chút đỏ xông tới Vương Khôi.

Vương Hàn khi tiến đến gần Vương Khôi cũng dùng một linh bảo phòng ngự thừa cơ công kích Vương Hàn, dù biết cái này vô si nhưng không ai ý kiến gì cả.

Vương Hàn cũng nhận ra vấn đề, hắn biết hắn tiêu tốn lượng lớn linh lực cho một đòn công kích này thể lấy thể chủ động vậy mà đối thủ dùng linh bảo.

Hắn rất nhanh phản ứng lại, hắn thay vì công kích tiếp tục thì chuyển hướng công kích xuống sàn khiến mặt đất nơi hai người đứng có một vết nứt rung chuyển Vương Khôi.

Vương Lăng tắc lưỡi, công nhận thể chất chiến thần rất nghịch thiên lực thi triển sánh ngang với dung linh cảnh sơ kỳ dùng toàn lực.

Lúc này Vương Khôi không muốn đối phương lấy thể chủ động nên bỏ đi phòng ngự linh bảo lui ra xa nào ngờ Vương Hàn đuổi kịp ngay sát người hắn giáng một đấm vô ngực, Vương Khôi cả kinh không ngờ đối phương thể mà đuổi kịp tốc độ của hắn đành phải lấy linh kiếm ra đỡ khiến hắn lui ra 5,6 bước dừng lại mà tay hắn cũng run run.

Vương Hàn đôi mắt đã đỏ ngầu vì vận dụng thể chất quá nhiều. Vương Khôi cũng nhận ra vấn đề, hắn quyết định né tránh xung quanh tiêu hao thể lực kẻ thù.

Quả nhiên Vương Hàn thể lực đã hết, linh lực cũng cạn, hắn chỉ có thể tốc chiến tốc thắng chiến đấu lâu dài không có lợi cho hắn.

Vương Khôi lúc này dùng ‘Lưu kiếm’ liên tục công kích Vương Hàn khiến cơ thể Vương Hàn có vô số vết thương. Vương Khôi không ngờ hắn đặt dung linh cảnh mà bị ép chặt vật như vậy, hắn quyết định xuất ‘Toàn Lưu Nhất Kiếm’ công kích Vương Hàn, tuy chỉ tầng 1 nhưng trùng chiều này Vương Hàn chắc chắn không chết cũng bị phế. Các vị trưởng lão kinh hô, Vương Lôi mặt không biểu tình, lúc này tứ trưởng lão nháy ra quyết đồ đòn cho con trai nhưng Vương Khiết nhanh hơn một bước mà vẫn không kịp.

Vương Hàn thấy trước mặt chiêu kiếm tàn nhẫn nhưng không còn sức để tránh né, nhắm mắt lại đợi chết. Đột một lúc vẫn không có chuyện gì xảy ra thì đã thấy Vương Lăng đứng trước mặt hắn. Vương Lăng thấy đòn sát thủ của Vương Khôi nên vận ‘Ngự Thiên Quyết’ cấp tốc đến gần dùng ‘Cầm Nã Thủ’ đón đỡ đòn tấn công.

Mọi người chỉ thấy bỗng nhiên có một bóng người đứng trước Vương Hàn dùng một bàn tay dễ dàng hóa giải chiêu công kích kia.

Nhiều người không tin vào mắt mình, Vương Khiết không ngờ con trai hắn lại có bản lĩnh như thế, người đến từ Minh Lam Tông nhìn Vương Lăng với ánh mắt hài lòng.

Lúc này tứ trưởng lão đã đến gần Vương Hàn chữa trị vết thương cho con trai lão.

-Không ngờ người còn nhỏ mà ác độc như vậy.

Tứ trưởng lão cảm tức nhìn Vương Khôi

-Tứ lão, đao kiếm vô tình làm sao trách nó, nó vẫn còn trẻ không có kinh nghiệm mong tứ lão tha lỗi cho nó với lại không phải hiện giờ Vương Hàn đã bình yên rồi sao.

Lúc này Vương Lôi mới mở miệng nói, mặt nở nụ cười

-Người ...

Tứ trưởng lão biết bản thân không thể cãi lý lại, dù sao đằng sau lưng Vương Lôi còn có Trình gia, con gái gia chủ Trình Di Di được gả cho Vương Lôi.

Vương Lăng cũng lấy làm lạ không biết vì sao Vương Lôi lại có ý muốn chống đối tứ trưởng lão, việc này đồng nghĩa gia tăng xung đột của hắn với Vương gia chẳng lẽ là hắn dựa vào Trình gia.

Mặc dù Trình gia là một trong 5 gia tộc đứng đầu mạn Đà đế quốc nhưng vẫn không đủ sức đối đầu Vương gia, mà khoan hình như Lục gia và Trình gia theo phe cánh Chu gia điều này có nghĩa là chống lưng sau lưng Vương Lôi là Chu gia.

Vương Lăng nở nụ cười khinh miệt không ngờ Vương Lôi có ý định bán Vương gia. Đã thế hắn sẽ nhanh chóng loại bỏ Vương Lôi.

-Cặp tiếp theo Vương Lăng đấu Vương Lục Nhi.

Lúc này cả hai người đều trên sàn đấu, Vương Lăng nhìn Vương Lục Nhi cười nhìn nàng

-Lục Nhi tỷ mong hạ thủ lưu tình.

-Lăng đệ cũng vậy.

Vương lục nhi đỏ mặt hé miệng trả lời

Lúc này Vương Lục Nhi đã xuất ra băng tiễn công kích Vương Lăng.

Thấy cảnh này nhiều người kinh ngạc không thôi, không ngờ Vương lục nhi đã có thể sử dụng pháp lực, chắc chắn có người chỉ điểm sau lưng.

Vị khách mời Minh Lam Tông cười nhìn 2 người trên sàn đấu không ngờ Vương gia lại có 2 người có thiên phú như vậy. Vương Lăng lúc này cũng lộ vẻ mặt ngạc nhiên nhưng rất nhanh chóng tập trung tinh thần lấy ra Hàn Diệp kiếm đón đỡ từng băng tiễn công kích.

Những băng tiễn đến ngày càng nhiều nhưng Vương Lăng cũng tăng tốc đón đỡ từng cái băng tiễn. Mọi người nhìn mà hoa cả mắt, càng không ngờ Vương Lăng có thể ra đòn phá hủy từng cái băng tiễn.

Vương Lục Nhi cũng cả kinh nhưng rất nhanh chóng không ưu không lo xuất ra một mảnh hàn băng trái dài cả sàn đấu. Vương Lăng nhíu mày lúc này hắn tin Vương Lục nhi đằng sau có người rất mạnh chỉ điểm, Vương Lăng nhanh chóng né ra những hàn khí đang lan tới, nếu không hắn sẽ bị khóa vị trí.

Lúc này diện tích né tránh của Vương Lăng ngày càng ít, hắn tin Vương Lục Nhi pháp lực ít nhất cũng ở cảnh giới đạo sĩ đỉnh phong. Pháp lực tu luyện so với linh lực thì đơn giản và nhanh hơn nhưng rất dễ phạm sai lầm làm tiến trình đình trệ vì thế cần có người hướng dẫn tu luyện.

Đang phân ưu thì Vương Lục Nhi đã tạo ra đầu một con ngoa long tuy rất nhỏ nhưng đủ sát thương đồng băng Vương Lăng. Lúc này mọi người xung quanh vô cùng ngạc nhiên, lúc này Vương Lăng đã biết Vương Lục Nhi đặt cảnh giới gì rồi, không ngờ lại là ma đạo sĩ sơ kỳ, không biết là ai đã chỉ điểm cho nàng tiến bộ như vậy.

Vương Lăng hít một hơi sâu, bàn tay xuất ra một đạo ánh sáng màu tím, đạo ánh sáng dẫn xuất vào thanh kiếm sau đó đón đỡ đòn công kích của Vương Lục Nhi.

Hai đòn công kích chạm nhau, sau một lúc đầu băng cự long bị vỡ nát, Vương Lăng cảm kiếm xuống sàn băng khiến sàn băng tan chảy, một đạo dòng điện lưu chạy khắp sàn đấu dẫn đến chỗ Vương Lục Nhi, nàng nhanh chóng né tránh nào ngờ đến góc sàn làm nàng mất thăng bằng rơi xuống sàn đấu.

Cứ tưởng sẽ nằm trên đất nào ngờ một bàn tay ấm áp ôm lấy nàng, nàng lúc này ý thức mình đang nằm trong lòng Vương Lăng. Nàng lúc này mới nhìn người thiếu niên nhỏ tuổi hơn mình nhưng tuấn tú này, nàng nhìn Vương Lăng lúc này trong lòng nàng đã si mê Vương Lăng đến cực điểm.

Đang trong lòng tràn ngập tình yêu thì nàng ý thức ánh mắt xung quanh nhìn về mình thì nàng ý thức mình đang ôm cổ người nam nhân kia. Nàng nhanh chóng nhảy ra khỏi người Vương Lăng.

-Cảm ơn Lăng đệ cứu tỷ. Tỷ đi trước đây

Nói xong đỏ mặt chạy đi mất để Vương Lăng ở lại nhìn bóng lưng nàng không biết suy nghĩ điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21: Dung linh cao đoạn - Đạo sĩ đỉnh phong

Lúc này Vương Lăng đã dùng lời nguyên tố cùng một ít hóa nguyên tố dẫn phát vào Hàn Diệp kiếm đồng thời vận ‘Ngự Thiên Quyết’ cùng xuất ra ‘Toàn Lưu Nhất Kiếm’ mới đón đỡ được đòn tấn công của Vương Lục Nhi.

Cũng nhờ thế mà hắn có thể phá hủy bằng vực của Vương Lục Nhi, hắn chỉ dẫn động rất nhỏ hóa nguyên tố chủ yếu là lời nguyên tố. Nhưng điều này làm sao tránh khỏi ánh mắt của một pháp sư lão luyện của Minh Lam Tông, hắn không ngờ Vương Lăng còn ẩn giấu thực lực.

Wương Lăng lúc này thì đang bận suy nghĩ không biết ai đã dạy Vương Lục Nhi sử dụng pháp lực còn giúp nàng đạt được ma đạo sĩ cảnh giới. Sau 2 giờ nghỉ ngơi cuối cùng cũng đến trận cuối cùng.

- Trận cuối cùng Vương Lăng đấu Vương Khôi

Lúc này mọi người đều tập trung nhìn về phía Vương Lăng, ai cũng tin Vương Lăng chắc chắn sẽ thắng trận cuối. Vương Khôi cũng bức dọc không thôi, khuôn mặt tuấn tú của hắn méo mó hậm hực nhìn Vương Lăng.

Không đợi hiệu lệnh bắt đầu Vương Khôi đã cầm thanh linh kiếm rất nhanh dùng ‘Toàn Lưu Nhất Kiếm’ đâm thẳng Vương Lăng.

Wương Lăng rất may nhanh phản ứng dùng Hàn Diệp kiếm đón đỡ đòn công kích, tay hắn run run lui về sau mấy bước.

Wương Lăng cả kinh không ngờ đối phương ra đòn nhanh chóng mà hắn cũng không ý thức được. Vương Lăng nhìn Vương Khôi, thấy linh lực của hắn sản sinh không ngừng, nhìn Vương Khôi da thịt đỏ rần lúc này Vương Lăng đã hiểu vì sao Vương Khôi lại tăng mạnh lượng linh lực như vậy.

Hắn dùng Tăng Nguyên đan, đan dược nhị phẩm có thể giúp người dùng tăng cảnh giới thậm chí cả một đại cảnh giới nhưng bù lại một thời gian dài không thể sử dụng linh lực. Vương Lăng không ngờ đối phương chịu chơi như vậy, một viên đan dược nhị phẩm cũng vài trăm hắc tệ là ít.

Do chênh lệch cảnh giới Vương Lăng khá chật vật đón đỡ đòn công tới của Vương Khôi, nhờ ‘Ngự Thiên Quyết’ nên Vương Lăng có thể theo kịp tốc độ đối phương, sau khi dùng đan cảnh giới Vương Khôi đã đạt dung linh đỉnh phong (hư cầu vãi).

Wương Lăng chỉ còn cách đợi đối phương lộ ra sơ hở mới một đòn giải quyết. Nhiều người cảnh giới thấp chỉ thấy trên trên đài những ánh quang chông chéo nhìn hoa mắt vô cùng.

Wương Lăng cũng nhờ cảnh giới sử dụng kiếm vượt xa đối phương nên mới đón đỡ làm giảm lực công kích kẻ thù. Đang phân thần thì đằng sau lưng Vương Lăng xuất hiện một bức tường bằng đất do Vương Khôi thi triển chặn đường lui của Vương Lăng.

Wương Lăng tặc lưỡi, không ngờ hắn đã quá coi thường Vương Khôi, dù sao vương khôi cũng là thanh niên thiên tài trong thế hệ trẻ cùng việc Vương Lôi đầu tư lượng lớn tài nguyên vào hắn khiến hắn trở thành một người đáng được bồi dưỡng.

Thấy Vương Lăng rơi vào thế hạ phong Vương Lôi nở nụ cười mãn nguyện, Vương Khiết mặt âm trầm lo lắng cho Vương Lăng, dù biết Vương Khôi dùng đan dược hỗ trợ nhưng vị pháp sư kia cũng không có ý kiến gì, điều kiện cũng là một dạng năng lực.

Wương Lục Nhi thì nắm chặt tay lo lắng nhìn Vương Lăng sợ người trong lòng nàng xảy ra chuyện.

Wương Lăng giờ phút này cũng không có thời gian để ý biểu lộ của nhiều người, hắn bị dồn vào góc tường và bị đối phương công kích liên tục, linh lực của hắn thì dần cạn còn đối phương vẫn cứ sản sinh, thật không ngờ đan dược lại lợi ích kinh người như vậy, hắn quyết định sau trận đấu này nghiên cứu đan dược mới được.

Wương Lăng lúc này mới ý thức bản thân đang trong trường hợp cừu tử nhất sinh, nhưng hắn không hoảng, hắn biết đối phương có cơ hội sẽ xử lý hắn nhưng người của Minh Lam Tông sẽ không cho phép.

Còn một nguyên do nữa, hắn nghĩ đây là cơ hội tốt để đột phá cảnh giới. Ký ức của Khuru Tà toàn dùng cách này thúc ép linh lực đến giới hạn, tạo hoàn cảnh sinh tử đột phá là cách nhanh nhất.

Wương Lăng lúc này từ bỏ đón đỡ làm hắn xuất hiện vô số vết thương, Vương Khôi vui mừng nghĩ đối phương đã hết linh lực nào ngờ Vương Lăng lách mình đón nhận một kiếm đâm sâu vào vai trái hắn, Vương Lăng nắm chặt mũi kiếm không cho Vương Khôi rút ra, tay còn lại dùng lượng linh lực sót lại xuất ‘Toàn Lưu Nhất Kiếm’ đâm thẳng Vương Khôi.

Wương Khôi cả kinh vội bỏ tay cầm kiếm lui nhanh ra xa, thấy Vương Lăng cực khổ chống kiếm đứng dậy hắn biết đối phương đã cạn linh lực, hắn quyết định dùng linh lực sót lại chuyển thành pháp lực toàn bộ phóng hòa cầu về phía Vương Lăng.

Chỉ thấy vô số hỏa cầu phóng về phía Vương Lăng. Vương Lăng dùng chút sức còn lại, vận chuyển hàn khí vào đan điền.

Vương Lăng lúc này cả cơ thể xuất hiện xung quanh hân là hàn khí, hân đón nhận những đòn hỏa cầu đầu tiên hướng về phía hân, sau đó Vương Lăng vận ‘Băng Tuyết Ngưng’ chuyển hóa hàn khí trong cơ thể.

Vương Lăng cảm thấy hàn khí trong cơ thể trở nên mạnh mẽ sau đó trong não hải ánh sáng màu xanh từ ánh sáng nhỏ càng thêm sáng rõ hơn, hân biết bản thân hân vừa bình ổn đột phá từ đạo sĩ sơ đoạn lên đạo sĩ đỉnh phong, linh cảnh cũng đột phá lên dung linh cao đoạn.

Vương Khôi nhìn Vương Lăng ánh mắt như đang nhìn một tên quái vật, hân đã tiêu hao hết linh lực mà không hạ nổi Vương Lăng dùng hết linh lực thậm chí còn giúp đối phương đột phá cảnh giới.

Vương Lăng vui mừng không thôi, để đền ơn Vương Khôi giúp hân đột phá cảnh giới. Vương Lăng dùng ‘Băng Đầu Long’ tạo hình đầu con ngoa long công kích về phía Vương Khôi, Vương Khôi cả kinh vì dùng hết linh lực, hân không cách nào tránh né chỉ có thể ngoan ngoãn nhận đòn công kích của Vương Lăng.

Thấy sau đó cả người Vương Khôi bị đóng thành một tảng băng, sau đó ngã xuống đất. Nhìn thấy vậy trọng tài hô to:

-Vương Lăng thiếu chủ chiến thắng. Vương Lăng sẽ nhận được một bí tịch vương cấp cùng 200 hắc tệ, còn nhận được một vũ khí vương cấp.

Vương Khiết vui mừng ra mặt. Vương Lôi khuôn mặt hậm hực nhìn Vương Lăng hân muốn lao đến giết chết Vương Lăng nhưng vẫn e ngại nhiều người ở đây nên chưa động thủ, hân chỉ đến gần chỗ Vương Khôi phát tay hóa giải phiến băng ôm con trai rồi rời khỏi.

Vương Lăng lúc này nở một nụ cười mãn nguyện sau đó ngã xuống đất bên tai hân vẫn vang vọng những người gọi tên hân.

Tiêu hao một lượng lớn linh lực làm Vương Lăng hôn mê rất lâu. Hân từ từ mở mắt để ý trên trán hân có ai đó vừa vắt khăn đắp cho hân, vẫn còn rất ẩm.

Vương Lăng nghĩ ngay đến Hồ Ngạn, dù đối phương không thật sự là mẫu thân nhưng vẫn đóng vai trò là mẫu thân Vương Lăng.

Hân cảm thấy ấm áp, dù không thật sự cảm nhận được sự chân thành nhưng vẫn có người quan tâm hân, kiếp trước hân khi bị bệnh toàn khám bác sĩ sau đó kê thuốc uống còn tự tay nấu cháo cho bản thân.

Nào ngờ hân tỉnh dậy ngồi thẳng lên thì thấy trên bàn có một người thiếu nữ lấm tấm mồ hôi, chống cằm, nhắm mắt dim dim ngủ.

Lúc này hân giật mình nhận ra dáng người này là của Vương Lục Nhi, không ngờ nữ nhân này lại quan tâm hân như vậy.

Dù hân không thực sự yêu Vương Lục Nhi nhưng đối phương dành tình cảm chân thành cho hân hân cũng không từ chối. Dù người hân yêu là Băng Mộ Tuyết nhưng hân vẫn toàn tâm toàn ý đối tốt với Vương Lục Nhi.

Nghĩ tới Băng Mộ Tuyết hân động lòng không thôi, nàng là người phụ nữ đầu tiên của hân dĩ nhiên là khi tới thế giới này cũng là nữ nhân đẹp nhất hân từng gặp, hân không biết có phải vì yêu vẻ đẹp của nàng hay không nhưng hân nghĩ Băng Mộ Tuyết là nữ nhân quan trọng nhất đời hân. Không biết nàng có chăm sóc cho hân như Vương Lục Nhi hay không.

Xua tan những suy nghĩ đó, hân đứng dậy mặc dù cơ thể còn rất yếu nhưng vẫn đứng được, hân cảm mềm tiến đến bên bàn đắp cho Vương Lục Nhi, cảm nhận được hơi ấm Vương Lục Nhi từ từ gục xuống bàn, có vẻ vì chăm sóc cho Vương Lăng nên nàng rất mệt. Vương Lăng cũng vịn bàn, ngồi đối diện nàng nhìn nàng chăm chăm. Hân công nhận Vương Lục Nhi rất đẹp, nữ nhân này lại thích hân như vậy chắc hân kiếp trước hân phải làm vô số việc tốt đấy, hay là người nàng thích không thực sự là hân, thế nào cũng mặc kệ, hiện tại hân là Vương Lăng.

Nhìn nàng ngủ ngon giấc Vương Lăng có một cảm giác hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Vương Lục Nhi Kiều Diễm

Một khoảng thời gian lâu sau, Vương Lục Nhi mở mắt cảm nhận được hơi ấm quanh người thì nhận ra có người đắp mềm cho nàng, đang định nhìn về phía giường thì thấy ngay trước mặt Vương Lăng cười nhìn nàng.

Vương Lục Nhi đỏ mặt, vẻ thẹn thùng cầu nàng làm nàng càng thêm kiều diễm mấy phần.

-Đệ tỉnh rồi.

-Ừm. Cảm ơn tỷ đã chăm sóc đệ

-Nếu vậy thì đệ định đền đáp ta sao đây.

Vương Lục Nhi nở nụ cười để lộ hàm răng trắng ngà cùng đôi môi đỏ mọng làm Vương Lăng trong lòng có lửa.

-Vậy thì đệ lấy thân báo đáp được không.

Không đợi Vương Lục Nhi phản ứng Vương Lăng đã tiến đến sát bên người nàng đôi môi hắn hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng.

‘Ngô’ Vương Lục Nhi kinh hoàng không thôi, môi nàng bị Vương Lăng hôn tới, chiếc lưỡi của hắn tiến sát đến ra sức cạy mở hàm răng của nàng.

Không thể chống lại sự nồng nhiệt của đôi phương, nàng đành phải để chiếc lưỡi tham lam chui vào quần quít. Chiếc lưỡi tham lam của hắn quần lấy lưỡi nàng.

Cảm nhận khí tức nam nhân nồng đậm làm nàng động lòng, nàng cũng đáp trả đưa lưỡi tiến vào miệng hắn. Hai người ôm hôn mãnh liệt, cổ gấn nuốt lấy nước miếng ngọt lịm của nhau.

Sau một khoảng thời gian Vương Lăng tìm xuống đai lưng từ từ khai mở thắt lưng nàng. Hắn thoát đi y phục màu đỏ bên ngoài của nàng để lộ chiếc yếm màu hồng thêu hình những cánh bướm.

Hắn ôm lấy nàng đem đến bên giường, kẻ cũng lạ hắn vừa mới bị thương tình giác mà mạnh mẽ như thế, chắc do bản năng đàn ông trời dặt mạnh mẽ.

Vương Lục Nhi cũng không có ý kiến tùy ý cho người nam nhân thoát đi y phục của nàng. Hắn hôn môi nàng, hôn mặt nàng, cắn nhẹ lấy tai nàng, chiếc lưỡi cũng tiến vào ngoáy vào tai nàng làm nàng nhột không thôi.

Bàn tay của hắn cũng không nhàn rỗi, tay trái hắn thoát đi chiếc yếm đào tơ, tay phải tiến xuống mò mẫn cảm địa của nàng. Mặt Vương Lục Nhi lúc này đỏ như trái gấc, nàng cũng không chống cự tùy ý để nam nhân này chạm vào khắp cơ thể nàng.

Vương Lăng đôi môi tham lam hôn khắp mặt nàng xuống dưới cổ nàng, đôi vai, tiến đến đôi gò bồng trắng trẻo kia. Hắn ngậm lấy một bên vú của nàng mút chụt chụt, chiếc lưỡi đánh qua đánh lại núm vú hồng.

-Nó chưa có sữa đâu

Vương Lục Nhi đỏ mặt nhỏ nhẹ nói. Lúc này nàng mới hồi hận với câu nói vừa rồi.

-Ta biết

Vương Lăng cười nhìn nàng vẫn không nói gì, tiếp tục ngậm lấy đầu vú bên kia, hàm răng cắn lấy núm vú kéo lấy làm bầu vú biến dạng.

Hai tay hắn đã thoát đi chiếc quần ngoài cùng cái tiết khô của nàng để lộ một nhúm lông đen cùng cái âm hộ đã ẩm ướt của nàng. Hắn cúi xuống ngậm lấy âm vật nàng khiến nàng run lên, một dòng chất lỏng chảy ra ngoài.

Hắn ngạc nhiên không ngờ nàng lại nhạy cảm như vậy, hắn dùng lưỡi quệt lấy dòng âm dịch chảy ra nút vào bụng. Hắn cảm nhận được có chút nồng, thấy cảnh này Vương Lục Nhi xấu hổ lấy hai tay che mặt.

Vương Lăng chỉ cười, hắn đứng dậy cởi đi y phục của mình, để lộ ra cơ thể rắn chắc cùng cái dương vật to dài, Vương Lục Nhi hé đôi mắt nhìn xuống phía dưới của Vương Lăng hoảng sợ.

Thấy khuôn mặt lo lắng của nàng hắn không nhìn đôi môi hắn hôn lên thỏ thẻ bên tai nàng:

-Không sao đâu cứ thả lỏng, mọi chuyện cứ để ta lo

-Ừm. Đến đi, tỷ cho đệ.

Nghe lời nàng nói hắn càng thêm hứng tình, hắn cầm dương vật chà xát quanh âm hộ nàng, lấy chút âm thủy bôi lên dương vật sau đó đầu quy dương vật đã xâm nhập vào hang động bên dưới, càng ngày càng tiến sâu vào trong đụng phải một lớp ngăn cách, đầu quy không nhân nhượng đột phá qua lớp phòng tuyến mỏng manh.

-Ahhhh. Tỷ đau quá, tại sao lại đau như thế.

-Tỷ đừng sợ chỉ đau một chút thôi. Thêm chút nữa cảm giác sẽ rất khác.

-Ừm, tới đi. Tỷ chịu được

Vương Lục Nhi nhìn hắn ánh mắt thêm mãnh liệt, khoe mắt nàng chảy ra những dòng lệ làm Vương Lăng càng thêm thương yêu, chiếc lưỡi dài của hắn liếm những giọt lệ trên khuôn mặt nàng.

Phía dưới dương vật của hắn tiến ngày càng sâu vào cơ thể nàng đụng tới tử cung của nàng bỗng dưng một dòng âm thủy lại trào ra bao bọc cả dương vật hắn, dương vật hắn giờ đây thấm đẫm âm thủy. Vương Lăng bắt đầu đẩy dương vật ngày càng nhanh, cú nào cũng chạm thẳng đến tử cung Vương

Lục Nhi khiến nàng rên rĩ không ngừng.

-Tỷ sử... sướng quá. Lãng đệ thật giỏi

-Ahhh. Tiểu đệ đề vào sâu trong tỷ rồi.

-Ummm

-Tỷ ra. Tỷ lại ra rồi. Ahhhh

Vương Lăng nghe những từ ngữ dâm dăng của nàng khiến hắn càng hứng tình, dương vật hắn ra vào không ngừng sau đó hắn nhấp cú cuối cùng đâm lút cán vào sâu âm hộ nàng rồi phun toàn bộ tinh dịch vào sâu trong tử cung, dâm thủy của nàng cũng chảy ra hòa quyện cùng dòng dương tinh ấm nóng.

Vương Lục Nhi nằm xụi lơ trên giường mở mắt khẽ nhại không thể động đậy được. Vương Lăng tuy phóng toàn bộ tinh trùng vào trong người Vương Lục Nhi nhưng vẫn còn cứng.

Nhìn nàng mệt mỏi nằm trên giường hắn cũng kìm chế. Vương Lăng hôn lên trán nàng

-Tỷ tỷ nghỉ ngơi đi

-Còn kêu thiếp là tỷ tỷ.

Vương Lăng ngạc nhiên nhìn Vương Lục Nhi ủy mị hốc mắt ảm ướt có vẻ nàng sợ hắn phải nhận trách nhiệm. Lúc này hắn cảm thấy miệng đắng lưỡi khô nhưng thấy nàng như vậy cũng phải kiềm chế.

-Là ta nói sai. Tương công sẽ chịu phạt được không.

-Thiếp không cần gì chỉ cần chàng đừng bỏ rơi thiếp là được

-Lục Nhi nàng yên tâm ta sẽ khiến nàng trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất thế giới.

-Vương lang.

Vương Lục Nhi khóe mắt chảy ra hàng nước mắt, là những giọt nước mắt của niềm vui sướng. Nàng rút đầu vào trong ngực Vương Lăng sau đó chìm vào giấc ngủ.

Nhìn nữ nhân như con mèo nhỏ rút trong ngực hắn làm sự yêu thương của hắn nổi lên, nữ nhân này bình thường kiêu mị vậy mà khi bên hắn chỉ như thiếu nữ ngây thơ.

Hắn lấy chăn mềm đắp lên cho nàng, sau đó đứng dậy mặc y phục ra ngoài. Bên ngoài giờ trời cũng đã tối. Hắn tìm nha hoàn chuẩn bị nước tắm cùng đồ ăn cho hắn và Lục Nhi.

Hắn cũng được biết bản thân hắn hôn mê 3 ngày, trong những ngày này lúc nào Vương Lục Nhi cũng bên cạnh chăm sóc hắn. Nghe được vậy hắn hạnh phúc tràn trề thêm quyết tâm nâng cao thực lực bảo vệ nữ nhân bên cạnh.

Thế giới này cường giả vi tôn, không chỉ cần thực lực mà còn có thể lực.

Tắm rửa và ăn uống xong hắn định rõ con đường sau này thể lực phát triển thì của bản thân là đáng tin nhất.

Mà để xây dựng thể lực bản thân cần nhân lực, tài nguyên, tư nguyên luyện thăng cấp. Mà việc đầu tiên hắn cần làm là kiếm tiền, luyện đan có lẽ kiếm nhiều tiền nhất.

Hắn định rõ sẽ dành thời gian luyện đan dược. Đang miên man suy nghĩ thì có người đến thông báo cho hắn vị pháp sư đến từ Minh Lam Tông muốn gặp hắn. Vương Lăng nở nụ cười, cuối cùng việc hắn muốn cũng tới.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Quyết Định

Vương Lăng tiến đến một căn phòng sáng đèn. Hắn tiến vào thì thấy một người đàn ông trung niên tóc điểm hoa râu đang cầm một quyển sách đọc chăm chú, ý thức được Vương Lăng tiến vào hắn để quyển sách lên bàn mỉm cười nhìn hắn.

-Cậu đến rồi. Tôi đang đợi cậu đây. Ngồi đi. Tự nhiên như ở nhà.

-Ngài khách sáo rồi. (Rõ ràng đây là nhà ta)

-Để ta tự giới thiệu ta là Long Võ, đại sư ma pháp hỏa hệ. Chắc cậu cũng biết tôi kêu cậu đến đây làm gì rồi chứ.

-Ngài nói đùa. Tôi mới gặp ngài một lần làm sao có chuyện gì khác để nói chứ.

-Haha. Cậu cũng hiểu chuyện nhỉ.

Nhìn thấy ánh mắt bình thản của Vương Lăng. Tên pháp sư không đề ý nói tiếp

-Lần này cậu thể hiện thiên phú khiến cho các vị môn chủ rất động tâm. Ta đã gửi thư thông báo họ rồi cậu chỉ cần chọn một tông phái thì chắc chắn sẽ được tiếp nhận.

-Ngài nói đây là thật.

-Dĩ nhiên có thể cậu vẫn chưa biết về một số tông môn thôi để ta nói cho mà nghe. Minh Lam Tông có 5 tông phái lớn nhất đứng đầu bao gồm: Bắc Vũ Cung chuyên đào tạo hệ chiến đấu về tốc độ cùng ma pháp phong hệ, Đông Hải Cung chuyên đào tạo hệ chiến đấu về thủy hệ ma pháp cùng cung thủ, Nam Thạch Cung chuyên đào tạo chiến đấu phòng ngự cùng ma pháp thổ hệ, Tây Diệm Cung chuyên đào tạo pháp sư hỏa hệ cùng luyện dược sư. Tốt nghiệp một trong 4 tông môn này thì không sợ không có ai tuyển cậu.

-Thế tông môn còn lại?

-Cái này ta cũng đang định khuyên cậu tham gia. Vân Trung Cung là nơi đào tạo kiếm thuật, pháp thuật. Đây là tông môn lớn nhất nhưng cạnh tranh khốc liệt nhất. Học sinh ở đây có thể học bất cứ thứ gì nhưng đề nghị thiên phú rất cao. Chỉ có ở đây cậu mới có thể học được ma pháp hệ lôi.

-Hệ lôi. Tôi không cần tôi cần học mà pháp thủy hệ.

-Vậy thì có thể chọn Đông Hải Cung chỉ đứng sau Vân Trung Cung điều kiện cũng rất tốt. Còn nếu không thì còn mấy tông phái khác.

-Thế mà tôi tưởng ông muốn tôi tham gia Tây Diệm Cung đấy.

Long Võ đỏ mặt nhìn Vương Lăng.

-Thế nào cậu đã quyết chưa.

-Tôi quyết định đi Băng Nguyệt Cung.

-Cái gì? Cậu có biết Băng Nguyệt Cung chỉ dành cho nữ hay không?

-Tôi biết có vấn đề gì không. Chẳng phải ông nói ai cũng sẽ chấp nhận sao.

-Cái này. Thật ra cũng không giấu cậu. Băng Nguyệt Cung trên danh nghĩa là phân nhánh thuộc Minh Lam Tông mà thôi trên thực tế cũng chẳng liên quan gì. Họ chuyên tự mình tuyển người mà đối tượng toàn là nữ, đàn ông thì đừng mơ gia nhập. Chẳng biết vì sao cậu lại chọn Băng Nguyệt Cung?

-Không có gì chẳng qua là nghe Băng Nguyệt Cung có rất nhiều mỹ nữ thôi.

-Haha. Không cần lo những tông phái khác cũng có rất nhiều mỹ nữ Vân Trung Cung chẳng hạn có vô số mỹ nữ theo học. Chẳng qua Băng Nguyệt Cung có Đông Phương đệ nhất mỹ nữ mà thôi.

-Đông phương đệ nhất mỹ nữ?

-Ừm. Nhưng nàng ta chưa bao giờ liếc nhìn người con trai nào. Tuy đẹp nhưng rất không nên đụng.

-Vậy thôi tôi gia nhập Vân Trung Cung vậy.

-Tốt. Hai tháng nữa sẽ có người đến đón cậu.

-Hi vọng hai tháng nữa có thể gặp lại.

-Có chuyện gì sao.

-Cũng không có gì mà là bản thân tôi có rất nhiều kẻ thù sẽ không cho tôi yên ổn vào Minh Lam Tông.

-Nếu vậy bây giờ cậu theo tôi về Minh Lam Tông tôi sẽ giúp cậu sắp xếp ổn thỏa

Wương Lăng lắc đầu nói:

-Tôi có rất nhiều việc cần làm không thể trực tiếp theo ông về tông môn được. Nếu không hoàn thành cũng không thể tham gia Minh Lam Tông.

Long Võ mặt mày âm trầm biết rõ đối phương đang ra điều kiện với tông môn nhưng hắn cũng không thể đánh mất một thiên tài như thế được.

-Như thế này đi. Ta sẽ kêu tông môn sắp xếp 2 nguyên lực sơ kỳ bảo hộ cậu khi nào hoàn thành thì cậu cũng theo họ về tông môn một thể.

-Vậy rất tốt. Cảm tạ Long đại sư.

-Haha. Cậu rất có thiên phú điều này có lý gì.

-À còn vấn đề nữa muốn hỏi đại sư?

-Hừm. Không cần khách khí.

-Chuyện là Vương Lục Nhi có được tuyển không.

-Haha. Không ngờ người lại quan tâm nha đầu đó. Đừng lo nó được Băng Nguyệt Cung đặt trước rồi. Không chỉ nó mà 2 đứa kia cũng được Vân Lam Tông tuyển chọn.

- Lại Băng Nguyệt Cung. Vậy không làm phiền đại sư nữa.

-Ừm.

Nhìn Vương Lăng biến mất Long Võ thở dài.

Vương Lăng lúc này trong lòng rất vui về hắn tuyển được 2 vệ sĩ nguyên lực cảnh giới, còn về Băng Nguyệt Cung có vẻ như người chỉ điểm cho Vương Lục Nhi là người Băng Nguyệt Cung.

Hắn vui vẻ dọn nha hoàn chuẩn bị nước tắm cho Vương Lục Nhi còn phần hắn mang thức ăn cho nàng. Cầm thức ăn đem vào cho Vương Lục Nhi, hắn thấy lúc này nàng đã tỉnh.

Đặt thức ăn trên bàn hắn tiến đến đỡ nàng dậy. Do cuộc chiến quá mức mãnh liệt nên chân nàng vẫn còn đau. Hắn thương tiếc không thôi.

-Chàng quay lưng lại cho thiếp mặc đồ

-Quay lưng làm gì dù gì thì ta đã thấy hết rồi. Không phải sao.

-Dù vậy. Dù vậy..

Vương Lục Nhi xấu hổ đang định nói gì đó.

-Được được ta quay lưng lại không phải được rồi sao.

Vương Lục Nhi nhìn bóng lưng Vương Lăng lúc này đã quay lưng lại nàng nhanh chóng mặc lại đồ. Nghe tiếng sột soạt mặc đồ của nữ nhân sau lưng cũng là một loại kích thích.

-Thiếp mặc xong rồi

-Được rồi. mau chóng đến đây ăn. Ta đã kêu người làm đồ ăn tắm rửa cho nàng rồi.

-Vâng

Thấy nam nhân của mình quan tâm mình như vậy Vương Lục Nhi hạnh phúc không thôi nhanh chóng cùng bàn ăn với hắn. Dù cho hắn mới ăn trước đó không lâu nhưng cũng miễn cưỡng ăn với nàng cho vui.

Ăn xong nha hoàn cũng đến thông báo nước tắm đã chuẩn bị Vương Lăng kêu nàng đi tắm nhanh. Nàng không kiếng dè gì nữa rất nhanh chóng theo nha hoàn đi tắm rửa.

Lúc này trời cũng đã tối nhưng hắn không có buồn ngủ nên nhanh chóng lấy ra tài liệu luyện dược sư đọc nghiền ngẫm. Lúc trước hắn học thứ gì đều rất khó quên qua thể giới này trí nhớ hắn cũng tăng đọc một lần thì không quên.

Ham mê đọc hắn mới để ý trời đã sáng, cả đêm qua hắn đã học thuộc hết tài liệu cơ bản của luyện dược sư. Bây giờ chỉ còn thực hành nữa thôi. Hôm nay hắn sẽ ra ngoài mua tài liệu luyện đan.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Vạn Kiếm Quy Tông

Hôm nay đáng lẽ hẳn phải ra đường để mua dược liệu nhưng hẳn nhận ra hẳn không hề có lộ đĩnh cũng không có dị hỏa làm sao mà luyện đan theo phương pháp của Khuru Tà.

Buồn bực bước ra khỏi phòng gia đình thông báo cho hẳn gia chủ có việc muốn gặp hẳn.

-Phụ thân, được rồi đưa ta đi gặp người.

Đi theo gia nô đi đến nghị xử đường hẳn thấy Vương Khiết cùng một người đang trò chuyện vui vẻ với một người thanh niên khuôn mặt tuấn tú nhưng lộ ra vẻ bệnh tật Vương Lăng đoán chắc đây là Vương Khan.

Thấy Vương Lăng tiến đến Vương Khan nhìn hẳn:

-Lăng đệ lâu rồi không gặp. Không ngờ đệ lại có thiên phú như vậy tương lai của ta phụ thuộc vào đệ rồi.

Vương Lăng cúi đầu hành lễ với Vương Khiết sau đó mới quay lại nói với Vương Khan:

-Khan huynh khiêm tốn rồi tương lai gia tộc nằm trong tay huynh là thích hợp nhất.

-Giờ ta đã là phế nhân làm sao gánh được trọng trách gia tộc cơ chứ.

-Huynh nói vậy là sai rồi. Đứng đầu một gia tộc không chỉ cần thực lực mà còn cần khả năng lãnh đạo, dẫn dắt gia tộc đi theo con đường đúng. Mà đây là thứ đệ còn thiếu mong rằng sau này huynh có thể giúp đỡ cho đệ.

-Đệ đệ khiêm tốn qua rồi ta. Điều này là dĩ nhiên.

Bấy lâu này Vương Khan luôn luôn hậm hực trong lòng vì đệ đệ nhỏ tuổi hơn hẳn kế thừa gia tộc giờ nghe lời Vương Lăng nói thiện cảm tăng lên rất nhiều. Nhìn biểu hiện vui sướng của Vương Khan, Vương Lăng tiếp lời:

-Nói về việc huynh có phải là phế nhân hay không thì chưa chắc huynh đã là phế nhân.

-Đệ đệ nói đùa. Đan điền ta đã bị hủy còn không cách nào tụ linh lực được thì làm sao mà vận khởi linh lực cơ chứ. Chưa chết là phúc lắm rồi.

-Bị hủy đan điền chưa chắc đối với huynh là điều xấu. Đan điền bị hủy chưa chắc không thể khôi phục.

-Điều đệ nói là thực, ý đệ là sao khi nói thế

Vương Lăng cười nhìn Vương Khan, Vương Khiết cũng tò mò nhìn Vương Lăng hẳn không tin có cách khôi phục đan điền bị hủy.

-Thực ra cách để khôi phục đan điền thì không có. Nhưng làm mới lại đan điền thì có một cách.

-Chỉ giáo cho.

-Huynh có biết Tủy Tỳ Đan.

-Cái này dĩ nhiên biết. Nếu nói về cái này thì không hề có tác dụng gì nó chỉ thay xương đổi thịt cũng không làm mới được gân mạch.

-Điều này dĩ nhiên thế nhưng có một loại Tủy Tỳ Đan có thể thay đổi cả gân mạch, đệ cũng không thực sự nhớ rõ tên đan dược này.

-Là loại nào.

Vương Khan kích động nhìn Vương Lăng, Vương Khiết cũng ánh mắt lộ ra vẻ đầy hy vọng, hẳn đã mời rất nhiều luyện dược sư chế biến đan dược khôi phục đan điền cho Vương Khan nhưng ai cũng ngao ngán từ bỏ.

Vương Khan là đứa con trai hẳn yêu thích nhất vì nó rất có tham vọng cùng tài năng rất giống hẳn, mặc dù Vương Lăng có thiên phú nghịch thiên nhưng không có tham vọng rất khó khôi phục vinh diệu Vương gia.

Vương Lăng cũng biết điều này, Vương Khiết rất giống ông nội trước kia của hẳn. Vương Lăng cũng suy nghĩ làm sao lấy được tín nhiệm của cha hẳn chỉ có cách này hẳn mới không bị kiềm chế tự do còn được lợi dụng mối quan hệ của Vương gia.

-Loại Tủy Tỳ Đan là nguyên liệu trước kia trên thần giới để các vị thần nâng cao thực lực.

-Nói vậy không phải vô ích rồi sao.

Vương Khan lộ vẻ thất vọng

-Không vô ích vì đệ biết cách chế tạo ra loại đó.

-Thật

-Dĩ nhiên.

Vương Lăng tiến đến bàn lấy ra bút mực viết tên những loại nguyên liệu luyện đan đưa cho hai người. Vương Khan và Vương Khiết nhìn nguyên liệu cả kinh, mỗi loại nguyên liệu đều vô cùng quý hiếm.

Tuy thế nhưng bọn hắn vẫn có thể kiếm được chỉ là có 3 loại nguyên liệu vẫn chưa nghe tới: Hòa Linh thảo, Bạch Cốt thụ, Hoàng Hồng quả.

-Có mấy dược liệu không có thể luyện chế được không biết đệ định làm sao.

-Huynh không cần lo đệ có cách kiếm được.

-Vậy thì tốt. Những loại này rất mới lạ không biết ai có luyện được loại này.

-Chuyện này huynh cũng không cần lo, đệ có quen một luyện dược sư có thể luyện chế được loại dược liệu này.

-Không biết người đệ nói là ai.

-Người này không cho đệ biết danh tính. Thế nhưng vì không cho biết nên mới có thể luyện.

-Vậy ta cũng không lo xa nữa. Tất cả đều nhờ đệ an bài, nếu có thể chữa trị được ta chắc chắn sẽ hậu tạ.

-Đại huynh quá khách khí rồi dù sao chúng ta cũng là huynh đệ mà. Chuyện của huynh cũng là chuyện của đệ.

-Tốt. Từ giờ chúng ta sẽ trở thành huynh đệ đồng cam cộng tử dù sau này có chuyện gì đại ca cũng sẽ cố giúp đệ.

-Cảm ơn đại huynh.

Nhìn 2 đứa con trai hòa thuận làm Vương Khiết cũng vui lòng, hắn không ngờ Vương Lăng sau khi quay về lại hiểu chuyện như vậy. Nhớ đến gì đó, Vương Khiết mở miệng:

-Lăng nhi này con nói hủy đan điền có chuyện gì không xấu.

-Nói đến vấn đề này con suýt quên. Phụ thân với đại huynh có biết điều kiện để đột phá ‘Vạn Kiếm Quy Tông’ tầng 4 là gì không?

-Là gì.

Vương Khiết với Vương Khan kích động nhìn Vương Lăng. Phải biết gia tộc Vương gia từ trước đến đây ‘Vạn Kiếm Quy Tông’ có thể nói là chiêu thức đoạt mạng hiệu quả nhất, lực sát thương cao cùng phạm vi xa cùng mục tiêu đồng đảo thế mà dù tu luyện thế nào cũng không thể đột phá tầng 3 dù cho đã tìm kiếm thông tin cũ gia tộc cũng không có thông tin.

Vì thế nên Vương gia không thể theo kịp Chu gia tộc cùng Đông Phương gia tộc, nếu có thể đột phá lên tầng 5 cũng đủ để đứng đầu Mạn Đà đế quốc.

-Điều kiện tiên quyết phải là đan điền bị hủy giống như đại huynh vậy. Con đã đọc một số tài liệu liên quan đến gia tộc thấy một số người đứng đầu Vương gia có thể phát quang minh đại đều có điểm chung là quá khứ đều là phế nhân thể nhưng sau này lại dùng đầu cả đế quốc thậm chí cả đại lục. Quá khứ của họ đều là đan điền bị hủy nhưng khôi phục và đưa ‘Vạn Kiếm Quy Tông’ đến đỉnh cao của đại lục. Vị luyện dược sư kia cũng nói trước kia điều khôi phục đan điền không có khó khăn gì khó khăn là vì số dược liệu tự nhiên bị biến mất không còn.

-Hóa ra là vậy. Nếu vậy thì Vương Khan trong cái họa có cái may rồi. Vương Lăng con chắc chắn phải tìm cách khôi phục đan điền cho đại ca của con.

-Cha không cần lo. Điều này là dĩ nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Đạt được Ma kiếm

Điều Vương Lăng nói không sai, trước khi hắn từng đọc tài liệu của gia tộc điều này rất đúng cùng trước kia hắn đọc truyện tiên hiệp cũng đề cập đến vấn đề này chiêu thức cùng điều kiện tương đồng là tương đồng.

Còn về phần luyện được sư kia thì hắn nói láo, cái vị luyện được sư hắn nói dĩ nhiên là hắn mà hắn còn chưa từng luyện được thì sau này hãy tính.

Chợt hắn nhớ đến phần thưởng của mình lúc này mới hỏi:

- Cha, Người định khi nào dẫn đồ nhi đi chọn vũ khí.

- Xem ta này quên mất vấn đề chính. Ta vốn kêu con đến để dẫn đi tàng kinh các của gia tộc lấy bí tịch cùng vũ khí.

- Vậy cha ta đi thôi.

- Được.

Vương Lăng cáo từ Vương Khan rồi đi theo Vương Khiết đi tàng kinh các.

Đến bên trong gồm có 3 tầng, tầng 1 cất bí tịch phạm cấp và linh cấp cùng vũ khí phạm cấp và tinh cấp, tầng 2 cất bí tịch cùng vũ khí vương cấp.

Một lão giả trông coi tàng kinh các thấy Vương Lăng cùng Vương Khiết tiến đến tầng 2 cũng không nói cũng không ngăn cản.

- Tầng 2 này có vô số bí tịch vương cấp được góp nhặt cùng vũ khí vương cấp con cứ chọn mỗi thứ một cái.

- Vâng

- Cứ từ từ ta đợi con phía dưới.

Nói xong thì thân hình Vương Khiết biến mất tại chỗ, Vương Lăng cũng tắc lưỡi đẳng cấp của hắn và Vương Khiết cách nhau quá xa.

Cũng không nói nhiều hắn trước tiên đi tìm bí tịch phù hợp. Đi cả 2 tiếng đồng hồ hắn vẫn không chọn được cuốn bí tịch phù hợp, tốn cả đồng thời gian chỉ là những kỹ năng mạnh nhất thời yếu sau này, hắn vẫn không từ bỏ tiếp tục tìm kiếm thì thấy một bí tịch có cấm chú cổ ngữ, hắn mừng như điên không ngờ tìm được bí tịch cấp cao ở đây.

Mặc dù hắn dựa vào truyền thừa có vô số bí kỹ thần cấp, thánh cấp nhưng đòi hỏi cảnh giới quá cao không cách nào học được, rõ ràng bí tịch này chỉ là vương cấp nhưng có cấm chú cổ ngữ nhưng hắn không lo dù sao hắn cũng có công cụ ‘mở khóa’ là mảnh ngọc bội màu đỏ kia.

Chọn được bí tịch hắn tiếp tục qua tìm vũ khí thì thấy có rất nhiều vũ khí vương cấp có những cây khảm thuộc tính đối với hắn là vô ích như tăng sức mạnh nhưng giảm tốc độ, niệm thuộc tính hòa nhưng không vận dụng được kỹ năng, ... toàn rác rưởi đối với hắn.

Bây giờ yêu cầu của hắn rất cao vì kỹ năng của hắn thuộc hàng tốt nhất bỗng một cảm giác lạnh tóc gáy nhưng hấp dẫn hắn đến từ tầng thứ 3.

Vương Lăng không ngần ngại bước lên tầng 3, tầng 3 là nơi tu luyện của các vị chương môn cùng trưởng lão cũng không biết cất giấu thứ gì.

Đi vào trong một gian phòng tỏa ra hắc khí mãnh liệt kia, có vẻ như ở đây chỉ có hắn cảm nhận được nồng độ hắc ám mãnh liệt đến từ đây.

Bước vào phòng hắn thấy một thanh kiếm đen từ trên xuống dưới, cán kiếm lưỡi kiếm nói chung là đen.

Hắn bước đến cầm lấy cán kiếm thuộc tính ám trong người hắn tăng mạnh, giờ hắn mới biết vì sao bản thân lại cảm nhận được thanh kiếm này sở dĩ vì trong người hắn có cả hai thuộc tính quang và ám.

Điều đặc biệt hơn là hắn có thể cảm nhận được sự khao khát sức mạnh đến từ bản thân. Hắn rất nhanh trấn định lại, vì hắn tu luyện ‘Ngự Thiên Quyết’ nên không chỉ thể chất mà còn tinh thần của hắn cũng tăng cao không dễ dàng bị khống chế.

Buông cán kiếm ra hắn suy nghĩ lại lịch thanh kiếm kia thì nhớ vị Linh Tôn từng đối đầu với một vị ma đế cầm thanh kiếm này quyết đấu 3 ngày 3 đêm không phân thắng bại.

Sở dĩ vậy là vì thanh kiếm này tên ‘Hấp Huyết Ma Kiếm’ có một khả năng rất cù nhây dùng máu của kẻ thù bổ sung lực lượng, thể chất cho bản thân người dùng kiếm, còn có thể hấp thu âm nguyên tố xung quanh công kích đối phương bổ sung linh lực người dùng kiếm sau đó tản ra ma khí ăn mòn sự sống cũng là âm nguyên tố nguyên chất vậy là tiếp tục hấp thu.

Dùng thanh kiếm này rất dễ rơi vào ma chương cuối cùng làm nguyên liệu cho nó hấp thụ dù bá nhưng không phải thanh kiếm dễ xoi.

Thanh kiếm này bị một vị quang minh thần phong ấn thể mà không biết cách nào rơi vào tay Vương gia. Hắn quyết định chọn thanh kiếm này dù nguy hiểm nhưng hắn tự tin có thể xài được, hắn tinh thần đủ mạnh mẽ để không sa đọa còn có thuộc tính quang minh của hắn.

Chọn được hàng xịn hắn tiến đến phía cha hắn về phía vị canh giữ tàng kinh các kia.

Vị kia râu tóc bạc phơ, da mặt nhăn nheo điều hắn chú ý là dưới cổ có một cái ấn ký hình đầu lâu màu đỏ. Lão giả kia nhìn cuốn bí tịch Vương Lăng

chọn nhủu này.

-Người chắc chắn chọn cuốn bí tịch này.

-Chắc chắn.

-Nếu vậy thì cũng được. Cầm lấy đi và đừng hối hận.

-Sẽ không đâu.

Lão già cau mày, cũng không để ý nữa.

Đến lúc này Vương Lăng lấy ra thanh kiếm đưa ra cả lão già lẫn Vương Khiết cả kinh. Vương Khiết trầm giọng:

-Sao con lấy được thanh kiếm này.

- Vì không kiếm được thanh kiếm nào ưng ý nên con lên tầng 3 kiếm thử thấy thanh kiếm này thấy thích mới lấy.

-Thanh kiếm này con không lấy được.

-Tại sao. Con thấy thanh kiếm này rất tốt.

-Cái này quang minh giáo hội đưa cho gia tộc ta bảo quản không thể tùy tiện được.

Vương Lăng hậm hực không thôi, là đồ của ai cũng được của Quang minh giáo hội hẳn chắc chắn phải lấy.

-Của Quang minh giáo hội cũng không có vấn đề này dù sao sau này con cũng cần đi Quang minh giáo hội tiện thể có thể đem trả.

-Cái này.

Vương Khiết khuôn mặt khó xử. Vị bạch lão kia lúc này cười to tiếng nhìn Vương Lăng:

-Được, nếu ngươi thích thì cứ lấy. Hy vọng sau này người còn có thời gian đi Quang minh giáo hội.

-Lão tiên sinh việc này sao được.

-Không cần nói nữa. Có chuyện gì xảy ra thì sau này ta sẽ chịu trách nhiệm.

-Vậy thôi được. Hy vọng sau này con trả hàng lại cho Quang minh giáo hội. Tàng kinh các nhà ta cũng không phải cái nhà kho.

-Điều đó dĩ nhiên.

Vương Lăng cười lạnh, đồ vào túi hẳn là của hắn.

Hắn nhìn bạch lão không biết thân phận của đối phương, tại sao Vương Khiết có vẻ rất khách khí với lão, có vẻ lão có quan hệ với Quang minh giáo hội.

Ngay sau đó hắn cũng về phòng cất đi ‘Hấp Huyết Ma Kiếm’ sau này từ từ nghiên cứu, lấy ra cuốn bí tịch kia. Từ mi tâm hắn xuất ra ngọc bội màu đỏ chiếu thẳng ánh sáng đỏ vào cuốn bí tịch kia.

Sau một khoảng thời gian cố gắng cũng được giải. Cái này giải quyết dễ dàng hơn hẳn trước kia. Thu lại ngọc bội hắn tò mò kiểm tra bí tịch. ‘Âm Dương Khoái’ là một môn công phu song tu đề cao thực lực linh cảnh.

Vương lăng nhủu mày cái này thật sự quá tốt khiến hắn không tin là cái này không chỉ đề cao thực lực của hắn mà còn nữ nhân hắn song tu đồng thời tăng cả khả năng chiến trên giường cùng khoái cảm cảm thụ được.

Không nghĩ ngợi hắn ngay lập tức tu luyện, điều này có thể giúp nữ nhân của hắn đề cao thực lực còn hắn thì có thể cấp tốc vượt cấp dễ dàng hơn.

Tu luyện thành công tầng 1 ‘Âm Dương Khoái’ hắn nôn nóng chạy ra ngoài kiểm Vương Lục Nhi thử nghiệm hiệu quả.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Trước lúc chia ly

Chạy đến ngự viện thì thấy Vương Lục Nhi đang nói chuyện với một phu nhân mặc đồ trắng khuôn mặt tinh xảo dù đã trung niên nhưng cơ thể tỏa ra một cỗ lực kinh người.

Vương Lăng có thể biết mỹ phụ nhân này là người Băng Nguyệt Cung, đồ trắng, xinh đẹp. Băng Nguyệt Cung thật biết chọn người a.

- Sư phụ, khi nào người định quay về Băng Nguyệt Cung.

- Ngày mai ta sẽ đi, con cũng cùng ta đi luôn.

- Sớm như vậy.

- Sao nào trước kia con mong khởi hành sớm mà

- Đâu có. Tại phải xa phụ mẫu nên con không nỡ

Vương Lục Nhi đỏ mặt trả lời, mặc dù nói là phụ mẫu nhưng đầu nàng lại hiện lên khuôn mặt Vương Lăng. Biểu hiện đó làm sao giấu được vị mỹ phụ kia:

- Ta thấy ngươi không nỡ rời xa tên Vương Lăng kia thì có

- A. Nào có đâu sư phụ.

- Ngươi đẩy trước mặt nam nhân nhí nha nhí nhảnh chọc ghẹo bao nam nhân khổ tình tự ái. Thế mà trước mặt hấn rụt rè như thế làm sao mà không nhận ra.

- Con.

- Thôi được rồi có gì thì cứ nói với hấn ta đi trước ngày mai khởi hành không nói nhiều.

Không đợi Vương Lục Nhi phản đối nàng xoay lưng bỏ đi. Bóng dáng yếu điệu là lướt kia làm Vương Lăng nấp gần đó cũng động lòng, suy nghĩ đến việc đề nàng lên giường.

Xua tan những ý nghĩ kia hấn mới ló người ra tiến về phía Vương Lục Nhi.

- Lục Nhi, nàng sao thế

Nhìn thấy Vương Lăng, Vương Lục Nhi nhảy ào vào ngực hấn khóe mắt chảy ra vài giọt nước mắt:

- Vương lang, ngày mai thiếp phải đi rồi nhưng thiếp không muốn rời xa chàng. Nghĩ đến việc rời xa chàng làm thiếp cảm thấy đau khổ lắm.

Vương Lăng bị biểu hiện nàng làm cho động lòng, cảm động ôm chặt lấy nàng cũng không nói gì, Vương Lục Nhi cũng nằm trong lòng tình lang khiến nàng quên hết mọi thứ.

Sau một quãng thời gian ôm ấp khá dài Vương Lăng không đợi được nữa kéo nàng đi thẳng vào trong phòng của hấn. Vương Lục Nhi đỏ mặt cũng tùy ý để cho hấn dẫn nàng vào phòng hấn.

Hấn đẩy nàng lên chiếc bàn gần đó hôn lên đôi môi nàng, thương thức chiếc lưỡi thơm mà sau này có lẽ rất lâu hấn mới có thể được thương thức. Tuy đang rất mê mẩn nhưng nàng vẫn còn ý thức:

- Đừng ở đây. Lên giường có được không.

- Nhưng ta thích ở đây

- Nếu chàng thích thì thiếp cũng tùy ý.

Dù rất xấu hổ nhưng nàng cũng rất nhanh phối hợp với hấn để yên cho hấn nút lấy lưỡi nàng.

Hấn cũng không coi thất lung của nàng mà luôn tay kéo xuống chiếc quần dài cùng tiết khổ của nàng để lộ khe suối âm u cùng rừng lá đen kìa.

Nhìn âm hộ vẫn còn hơi đỏ do cuộc chiến hôm qua khiến hấn thương tiếc nhìn nàng.

- Hay là thôi đi. Đợi khi nào nàng khỏe lại rồi tiếp tục.

- Không. Thiếp sắp phải xa chàng rồi cứ để lại những khoảng khắc này in vào ký ức của thiếp dù đau đớn hay vui sướng.

Vương Lục Nhi đỏ mặt kiều mị nhìn hấn.

Nghe lời Vương Lục Nhi nói Vương Lăng hạnh phúc trào dâng cũng không kiêng kỵ nữa cúi đầu xuống dùng lưỡi liếm quanh âm hộ nàng, chiếc lưỡi đỏ

dài lượn sâu vào trong âm hộ của nàng, ngoáy sâu vào bên trong.

Vương Lục Nhi uốn éo cơ thể hai tay nhấn đầu Vương Lăng xuống.

-Thiếp sướng quá.

-Um. Sâu nữa đi

-Thiếp chịu hết nổi rồi. Thiếp sắp ra

-Thiếp ra

Dòng âm thủy ấm nóng phun ra ngoài tràn vào miệng Vương Lăng, hắn không ngần ngại đón lấy dòng chất lỏng kia nuốt hết.

Hắn công nhận nàng rất nhạy cảm dễ dàng kích thích. Âm hộ của nàng ướt đầm dễ dàng dễ dàng để dương vật hắn công kích. Vương Lăng vận ‘Âm Dương Khoái’ sau đó đem dương vật đâm sâu vào âm hộ của nàng.

Dù nàng đã mất trinh nhưng rất bót. Dương vật hắn càng vào sâu bên trong nàng thì âm hộ nàng bóp càng chặt, hắn càng thấy khoái hạc. Hắn liên tiếp công kích dồn dập.

BẠCH BẠCH BẠCH

Những tiếng va chạm của hai bộ phận sinh dục vang lên khắp căn phòng. Hắn nhấp liên tục vào âm hộ nàng chạm đến tử cung nàng, một ngón tay của hắn mò xuống chui tọt vào lỗ nhị của nàng.

-Không chỗ đó. Đừng mà

-Thiếp lại ra. SẮP ra rồi

-Ahhhhh.

Lại thêm một tràn âm dịch chảy ra ngoài, hắn lấy tay hứng lấy đem lên miệng liếm mát, sau đó đưa lên miệng cho nàng. Vương Lục Nhi cũng mở miệng ngậm lấy những ngón tay lưỡi nàng đánh qua đánh lại mát chùn chụt.

-Mùi vị âm thủy nàng thế nào.

-Chàng thật xấu. không biết học được ở đâu ra những trò này

-Ta nhìn nàng tự dung tự hiểu được.

Vương Lăng nhìn khoe miệng nàng chảy ra dòng nước bọt trắng. Hắn không nhịn được dùng lưỡi liếm láp quang môi nàng sau đó lật người nàng lại để miệng nàng chống về phía hắn.

Hắn đưa dương vật từ đằng sâu tiến sâu vào âm hộ nàng, đôi tay lượn qua y phục nàng nắn bóp hai bầu vú trong lớp áo. Hắn nhấp càng ngày càng mạnh, không biết vì sao hắn càng ngày càng hăng càng hưng phấn, nàng cũng thế nàng âm thanh rên rỉ thêm phần kiều mị cùng dâm dăng.

Dương vật hắn như càng to ra chèn ép lấp kín âm hộ nàng mà âm hộ nàng lại càng nhỏ nuốt lấy dương vật hắn. Cả hai người kết nối chặt chẽ với nhau theo đúng nghĩa đen.

Bỗng sau đó dương vật hắn bành trướng bao đầu quy lên lõi vào tử cung nàng sau đó bắn ra dòng tinh dịch ấm nóng. Hai người ôm nhau thở hổn hển, phần dưới hai người cũng ướt đầm âm thủy cùng tinh dịch.

Vương Lăng nhìn nàng càng thêm mấy phần ủy mị làm hắn vẫn không kiềm chế được ôm nàng lên giường. Một trận mây mưa cùng những âm thanh rên rỉ tỏa ra khắp căn phòng tiếp tục nổi lên.

Hai người không để ý có một bóng người ở bên ngoài nghe hai người sau đó nhanh chóng bỏ đi.

Người này đáng người thướt tha, ngực nở eo thon, mái tóc bạch kim đặc trưng của hồ tộc, đôi mắt đầy mê hoặc.

Dĩ nhiên nàng là Hồ Ngạn, nghe tin Vương Lăng tỉnh lại nàng định tới thăm một chút nào ngờ nghe thấy âm thanh rên rỉ đến từ trong phòng, là người từng trải nàng cũng biết đây là âm thanh gì.

Mặc dù rất xấu hổ nhưng nàng tò mò không biết là âm thanh nữ nhân nào. Đục một lỗ nhỏ nhìn vào phòng nàng thấy một dáng người thân quen sau đó nhìn thấy mặt nữ nhân.

Nàng cả kinh không ngờ lại là mỹ nhân đệ nhất của Vương gia. Nàng công nhận Vương Lăng rất có tài tán gái, nghe âm thanh cùng trăng cảnh kia khiến phía dưới nàng ẩm ướt.

Ý thức lại được năng xấu hổ không thôi chạy đi để lại trong lòng dần ánh không thể quên.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Bái sư

Sau một đêm mây mưa Vương Lăng cùng Vương Lục Nhi cũng đến giây phút chia ly.

Tắm rửa, ăn cùng nhau bữa cuối hai người đi ra sảnh đường gặp được sư phụ của Vương Lục Nhi, theo như thông tin có được mỹ phụ nhân này là Băng Y.

Thấy 2 người tiến đến Băng Y không quan tâm đến Vương Lăng trực tiếp đến bên cạnh Vương Lục Nhi.

-Chúng ta đi.

Băng Y nhanh chóng dẫn Vương Lục Nhi rời khỏi trước sự ngỡ ngàng của 2 người. Vương Lăng cười khổ không thôi, Băng Y này dường như sợ hắn bắt cóc lấy đồ đệ nàng.

Hắn cũng không quá bận tâm, có lẽ không lâu sau hắn sẽ đi Băng Nguyệt Cung một chuyến gặp 2 nữ nhân của hắn.

Trò chuyện với Vương Lục Nhi nàng biết Vương Lăng đang bắt đầu học luyện được, nàng cũng không quá tò mò chỉ giúp hắn đưa thêm một số thông tin.

Hiện giờ hắn biết một loại dị hỏa cách không xa thủ đô Cuồng Long, còn có một nơi tên Dược Kinh Phường chuyên bán những dược liệu quý hiếm cùng giá rẻ, sư phụ nàng thường xuyên lui tới đây nên nàng mới biết.

Hắn trước tiên sẽ ở nhà tu luyện đợi đến ngày mai 2 người từ Minh Lam Tông tới sẽ đi ra ngoài.

Một ngày nữa trôi qua, Vương Lăng cảm thấy linh lực trong bản thân tăng mạnh có dấu hiệu đột phá đỉnh phong rõ ràng bí tịch ‘Âm Dương Khoái’ tỏ ra có tác dụng.

Ra ngoài thì nhận được tin 2 người bảo vệ hắn đến từ Minh Lam Tông đã đến. Nhanh chóng đến sảnh đường Long Vô đã ngồi đó nhăm nhắp trà đợi hắn từ lâu, bên cạnh còn có 2 người bịt mặt, mặc một bộ đồ đen.

-Cậu đến rồi.

-Xin chào đại sư.

Long Vô khẽ gật đầu nhìn Vương Lăng ánh mắt vô cùng hài lòng.

-Đây là 2 người từ đây sẽ bảo vệ cậu đều là nguyên lực sơ đoạn cảnh giới Long Thất cùng Long Tam.

Vương Lăng nhìn 2 người đánh giá, 2 người kia cũng dò xét cậu. Vương Lăng cười nhìn 2 người:

-Rất vui gặp 2 người.

Hai người kia cũng không đáp lại cậu chỉ khẽ gật đầu. Long Vô cũng cười nói:

-Cậu cũng đừng trách họ, họ được huấn luyện chỉ để nghe lời Long gia tộc thôi mà ta cũng không có khả năng, ngoài việc bảo đảm an toàn cho cậu cũng sẽ không nghe bất cứ mệnh lệnh nào.

Vương Lăng giật mình thật không ngờ đối phương lại điều động lực lượng cá nhân bảo hộ hắn không biết Long gia tộc muốn gì ở hắn.

Rõ ràng đây là giám sát hắn, đúng hơn là đe dọa sau này hắn cần phải cẩn thận làm việc.

-Vậy được rồi, đây là giấy thông báo nhập học chỉ cần cậu đưa tờ đơn này thì sẽ cho cậu trực tiếp nhập học không cần thông qua kiểm tra.

-Cảm ơn đại sư.

-Tốt. Ta có việc cần làm 2 tháng nữa hy vọng gặp lại cậu.

Nói rồi Long Vô quay lưng bỏ đi, 2 người kia cũng biến mất. Vương Lăng ngạc nhiên không ngờ tác phong làm việc của đối phương thật chuyên nghiệp.

Có 2 người âm thầm bảo hộ Vương Lăng yên tâm đi ra ngoài. Đường phố thủ đô vô cùng tấp nập cùng náo nhiệt, vô số quán ăn, dược phường được bày bán mà trong số ít có của Vương gia.

Dựa vào địa chỉ của Vương Lục Nhi đưa cho hần thì hần tìm được đúng Dược Kinh Phường, nơi đây nằm trong một góc khuất trong hẻm nhỏ, cửa tiệm cũng cũ nát ít người đến thăm.

Vương Lăng cũng không kiêng kị đi vào bên trong ngửi được nồng đặc mùi dược liệu. Một ông lão tóc trắng che phủ mặt đang nằm ngủ trên bàn. Cảm nhận được Vương Lăng tiến vào ông lão hiện lên một vẻ kinh ngạc nhưng rất nhanh bình thường trở lại. Vương Lăng cũng không để ý:

-Ở đây bán dược liệu sao

-Không bán dược liệu thì bán cái gì

-Tiểu bối thất lễ, không biết có thể bán những dược liệu bên trong đơn đan này không

Nói rồi Vương Lăng đưa cho ông lão một tờ giấy kê khai dược liệu. Lão nhìn lộ ra vẻ kinh nghi:

-Được đợi ta

Ông lão nhanh chóng đưa cho Vương Lăng dược liệu hần cần.

-374 hắc tệ

Vương Lăng tặc lưỡi không ngờ luyện dược tiêu tốn nhiều tiền như vậy. Đưa đủ số tiền hần quay lưng bỏ đi:

-Đợi đã, đơn dược đó đó người kiểm ở đâu ra. Tỷ lệ phân chia rất trùng hợp.

-Cái này phụ thân vẫn bồi vô tình cứu được 1 người sau đó người đó đưa cho một bản dược liệu này giờ tới tay vẫn bồi.

-Cha người có nói hình dạng người đó ra sao không.

Vương Lăng miêu tả chi tiết của Khuru Tà, đây là cách luyện đan mà hần đã học có lẽ vị tiền bối này biết được Khuru Tà.

-Vậy là đúng rồi. Hần là đồ đệ ta ưng ý nhất chưa kịp học hết chân truyền đã chết. Nếu đã có duyên thì người có muốn theo ta học luyện dược không. Nói cho người biết ta là Gia Nộ là luyện dược sư thân sư duy nhất trong nghìn năm qua. Bí mật luyện dược của ta không truyền ra ngoài nếu ai biết thì lập tức phải giết.

-Đồ nhi bá kiến sư phụ

Vương Lăng kinh hỷ không thôi, không ngờ có thể bá kiến được một vị thần sư làm sư phụ dù nhìn như có vẻ ép buộc hần. Về vị luyện dược sư truyền kỳ này hần cũng biết là người đầu tiên luyện ra đan dược thất phẩm cực phẩm dù cho tài liệu lúc đó không bằng mấy ngàn năm trước.

-Tốt đồ nhi. Ta nhìn người chắc mới tập tành luyện dược nhưng không sao thứ gì cũng phải tập tập nhiều thành quen.

-Vâng. Thực ra con chưa từng luyện dược bao giờ.

-Chưa từng. Vậy người cũng không có dị hóa.

-Vâng.

-Vậy thôi người có dùng được ma pháp hóa hệ không.

-Được thừa sư phụ.

-Tốt. vậy thì bắt đầu đi kiểm dị hóa đi. Khi nào kiểm được thì quay lại.

-Vâng. Đồ nhi cáo từ.

Vương Lăng nhanh chóng rời khỏi trong lòng vui như mở hội, hần có thể học được luyện dược từ vị thần sư này. Bây giờ có thể đi Bạch Đà Sơn lấy Bạch Linh Hóa điểm đứng thứ 13 trong 22 loại dị hóa.

Mà điều này thì vô cùng nguy hiểm, hần cần biết thông tin thế lực ở Cuồng Long thành rồi mới có thể yên ổn rồi thành. Quyết định hần cuối cùng đi đến cửa tiệm bán linh khí của Vương gia.

Khi đang đứng ngoài cửa thì nghe được có xung đột bên trong.

Bước chân nhanh vào thì hần gặp lại người hần từng quen không lâu trước kia Lục Hải bên cạnh hần có một thiêu nữ xinh đẹp mặc một bộ đồ sắc sỡ,

đối diện với hắn có một thiếu nữ tầm 15, 16 tuổi xinh đẹp, đáng vẻ thanh khiết, cử chỉ ôn nhu.

Bước đến hỏi thăm vị lão giả trông coi, tên này biết Vương Lăng thông qua tộc hội nên rất lễ độ giảng thích cho hắn.

Nói một chút về các loại dị hỏa cái này mình lấy từ nhiều nguồn cùng giản lược tên đơn giản dễ hiểu là được (fan ĐPTK đường ném gạch, tui cũng fan ĐPTK)

1-Cổ Đế hỏa diễm: loại hỏa diễm xuất hiện cổ xưa, khởi sinh sự sống, bản thân chưa vô hạn linh lực.

2-Thôn Phệ hỏa diễm: hấp thu tất cả loại vật chất có linh lực, chỉ cần vật có linh lực là bị nó cắn nuốt.

3-Hàn Băng hỏa diễm: là loại hỏa diễm tự thân cắn nuốt hỏa khí cùng hàn khí trường thành, cắn nuốt được cả linh hồn của linh thể.

4-Cửu U hỏa diễm: loại hỏa diễm gây thảm họa lớn nhất 5000 năm trước. Có đặc tính cắn nuốt tốc độ nhanh, sinh vật xung quanh hỏa diễm sẽ bị nhiễm hỏa độc.

5-Vô Tướng hỏa diễm: không màu, không hình, một sự tồn tại mà sinh vật bị nó cắn nuốt không hề để lại dấu vết.

6-Hồng Liên hỏa diễm: Hỏa diễm liên tục cháy, bất tận, bất tử, từ khi khai sinh thiên địa nó vẫn ở đó. Nằm trong nơi nóng nhất của lục địa

7-Lôi Linh hỏa diễm: được các vị thần thiên giới thay nhau tiêu tốn linh lực để nó cắn nuốt, diệt hồn của những vị thần mang tội.

8-Phụng Tiên hỏa diễm: hỏa diễm bao bọc Thượng Thiên Phụng Hoàng, hồi sinh sự sống sinh vật cũng hủy diệt sự sống sinh vật.

9-Hắc Hồn hỏa diễm: nằm sâu trong lòng ma giới, những bán thần bước thất bại qua cánh giới thần đều bị nó cắn nuốt, cắn nuốt được mọi loại sinh vật cảnh giới bán thần.

10-Thanh Tâm hỏa diễm: hỏa diễm tốt nhất để tu luyện linh lực. Tốc độ tăng tốc linh lực khủng bố.

11-Thạch Cự hỏa diễm: nằm sâu trong vùng đất cứng rắn, hỏa diễm duy nhất có dạng vật chất rắn, là hỏa là đá rất khó phân biệt

12-U Sương hỏa diễm: chưa độc tính của hỏa diễm, tiếp xúc bất cứ vật gì đều khiến nó trúng độc.

13-Bạch Linh hỏa diễm: hỏa diễm chỉ có thể thấy vào ban đêm, nằm ở nơi tối nhất lục địa.

14-Cương Linh hỏa diễm: cắn nuốt âm khí, u hồn.

15-Địa Hải hỏa diễm: loại hỏa diễm nằm sâu trong đáy biển.

16-Minh Thú hỏa diễm: 100 năm một lần thú tộc mở cửa Vạn Thú Điện cúng tế cường giả để hỏa diễm cắn nuốt. Hình dáng một con hỏa hổ cắn nuốt linh lực.

17- Hồn Nguyên hỏa diễm: hỏa diễm cắn nuốt mọi loại pháp lực. Trưởng thành thông qua màu sắc vốn có Đỏ -> Lam-> Lục -> Vàng -> Đen -> Thôn Phệ hỏa diễm

18- Bình Nguyên hỏa diễm: sinh trưởng cùng thực vật có linh lực dồi dào.

19- Hắc Thổ hỏa diễm: loại hỏa diễm cháy trên bìa Hắc Thổ

20- Lam Linh hỏa diễm: hỏa diễm có màu xanh

21- Vinh Quang hỏa diễm: hỏa diễm chuyên dùng của luyện dược sư

22-Nội Tâm hỏa diễm: hỏa diễm chuyên sống trong cơ thể người, người cơ thể có Nội Tâm hỏa có Sinh Nguyên thể chất, sau có thể trở thành Thanh Tâm hỏa diễm

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Kế hoạch

Hóa ra vị thiếu nữ kia đến mua một thanh kiếm linh phẩm cao cấp.

Thiếu nữ sắc sỡ kia là vị hôn thê của Lục Hải, Trình Diễm cũng thích thanh linh kiêu kia nên tranh chấp xảy ra. Vương Lăng cười lạnh, không ngờ tên kia bị hấn đánh cho bò lê bò lết lại giờ gây chuyện trong địa bàn của hấn.

Vương Lăng đi đến trước mặt của 3 người. Lúc này mấy người này mới chú ý tới một thanh niên tuấn tú, diễm đạm khiến 2 thiếu nữ cũng kinh ngạc, Lục Hải thì khó chịu nhìn hấn.

-Mấy vị này không biết tại sao lại gây sự ở đây.

Vương Lăng dù biết nhưng vẫn hỏi:

-Hừ ta muốn mua thanh kiếm này mà nữ nhân này không biết tốt xấu tranh giành với ta.

Lục Hải ngao ngễ nói. Vương Lăng trầm mặt, rõ ràng biết đây là địa bàn của Vương gia mà đến đây gây sự, Lục gia và Vương gia còn không ưa gì nhau hấn chắc chắn tên này là cố ý đến gây rối.

Vương Lăng nhìn qua phía thiếu nữ cười hỏi:

-Chuyện là vậy sao

Thiếu nữ đỏ mặt thẹn thùng nói:

-Là tôi đặt mua nó trước, tôi đã để dành khá lâu để đủ tiền mua nó với lại tôi đến đây trước mà.

-Nếu vậy thì thanh kiếm này cô lấy trước đi

Lục Hải tức giận nhìn Vương Lăng:

-Đây là cách đối xử khách của Vương gia sao thật sự rất tốt.

Nói rồi xuất ra trên tay một linh kiếm đậm tới nào ngờ đang giữa chừng thì chân đã bị đóng băng cứng ngắt. Vương Lăng mặt lạnh nhìn hấn:

-Việc làm ăn của Vương gia không cần Lục thiếu chủ quan tâm

Nói xong cũng không nói gì thêm trực tiếp một kích đá bay Vương Lục ra ngoài. Lục Hải cảm thấy cảnh này khá quen thuộc sau đó bất tỉnh, Trình Diễm kinh hô chạy đến bên người hậm hực nhìn Vương Lăng

Hai tên hộ vệ bên cạnh thấy cảnh này cũng không dám lao lên chỉ đỡ Lục hải sau đó bỏ đi. Đám người rời đi, Vương Lăng mới quay lại nhìn người thiếu nữ trước mặt, một thiếu nữ ôn nhu, dịu dàng khuôn mặt anh đào đỏ hồng nhìn hấn.

-Cảm ơn công tử.

-Đây là việc nên làm không nên bận tâm

-Tiểu muội Tàn Thanh Y không biết quý danh công tử

-Vương Lăng

Tàn Thanh Y kinh hô, phải biết bấy lâu nay người nổi tiếng nhất kinh thành là Vương Lăng, thiên phú phải nói là trước tới nay rất nghịch thiên. Tàn Thanh Y cũng không nản lại lâu.

-Vậy cáo từ

-Đi đường cẩn thận.

Tàn Thanh Y nhanh chóng rời khỏi. Vương Lăng lâm vào trầm tư, Chu gia đã bắt đầu đàn áp việc kinh doanh của Vương gia, cần phải nhanh tìm biện pháp đối phó.

Tìm hết tư liệu về Chu gia, hấn biết được Chu gia kinh doanh dược liệu, linh khí, đan dược giống hấn, đằng sau còn có Lục gia và Trình gia hỗ trợ.

Muốn cạnh tranh công bằng lĩnh vực này hiện nay không có thời gian, mà hấn đan dược cũng chưa học được chút gì. Hiện giờ hấn chỉ còn cách đi Bạch Đà Sơn lấy Bạch Linh hỏa diễm mặc dù rất nguy hiểm nhưng dựa vào truyền thừa hấn có được thì lấy được loại hỏa diễm này hấn có cách.

Ngay lập tức hấn trở về chuẩn bị đồ đạc đi Bạch Đà Sơn, Vương Khiết biết tin này cũng không cấm cản hấn, đưa cho hấn 500 hắc tệ tiêu dùng.

Vương Lăng nhớ đến Hồ Ngạn dù sao bây giờ hấn dưới thân phận là Vương Lăng phải có trách nhiệm quan tâm mẫu thân. Tìm đến Hồ Ngạn nàng thấy hấn khuôn mặt đỏ ửng, nhớ lại cảnh trước đó không lâu. Vương Lăng cũng không biết việc gì cũng chỉ thăm hỏi nàng vài câu.

-Ngươi hiện giờ ra ngoài rất nguy hiểm. Bọn chúng sẽ sai người xử lý ngươi

-Người không cần lo có 2 hộ vệ nguyên lực cảnh là đủ rồi. Việc ra ngoài rất quan trọng nếu không sau này Vương gia sẽ khó có cơ hội vực dậy.

-Vậy được. Người cẩn thận.

-Tuân mệnh mẫu thân. Hai nhi cáo từ

Vương Lăng nhanh chóng bỏ đi để lại Hồ Ngạn ngần ngại nơi đó. Nếu đã có ý định xử lý kẻ thù thì hẳn cần kết đồng minh. Nhớ đến Vương Hàn hẳn định đi một chuyến thăm hỏi hẳn.

Hắn đến tìm Vương Trí hỏi thăm nơi ở Vương Hàn, Vương Trí lâu ngày gặp lại Vương Lăng cũng không quá tò mò dẫn hắn đến chỗ Vương Hàn.

Do Vương Hàn có chiến thần thể chất nên vết thương hồi phục rất nhanh, thấy Vương Lăng đến hẳn nhanh chóng ra nghênh đón.

-Vương Hàn bái kiến thiếu chủ. Cảm tạ thiếu chủ ơn cứu mạng.

-Không cần khách khí đều là người nhà. Vết thương người sao rồi.

-Không vấn đề gì.

-Không vấn đề gì là tốt. Ta cũng biết tin người được nhận vào Minh Lam Tông nên cũng tiện đến chúc mừng người.

Vương Lăng lấy ra một số đan dược nhất phẩm cao cấp, đối với hẳn không có gì vì hẳn là thiếu chủ nhưng với Vương Hàn thì rất cần thiết để đột phá dung linh cảnh.

Vương Hàn cảm kích nhìn Vương Lăng, hảo cảm của hẳn tăng rất nhanh.

-Thiếu chủ người quá khách khí rồi.

-Không cần ngại.

-Sau này nếu có việc gì thì thiếu chủ cứ nói ta sẽ không từ.

-Vậy thì rất tốt.

Vương Lăng vui mừng không ngờ thì triển chút thành ý mà thu phục được một mãnh tướng. Nói chuyện một chút rồi Vương Lăng giúp hẳn đột phá dung linh cảnh.

Vương Hàn càng thêm cảm kích. Hẳn cũng đưa cho Vương Trí ít đan dược triệt để lời kéo thành công 3 trưởng lão, với cái này chỉ cần đã kích Chu gia một chút là Vương Lôi sẽ không có chỗ dựa dẫm nữa.

Ngày hôm sau hẳn bắt đầu đi về phía tây kinh thành tới Bạch Đà Sơn. Hai ngày đường đi đường hẳn gặp một số thích khách nhưng không đủ cho hẳn lột chân, phần nguy hiểm đã có 2 người kia lo giùm.

Tiến đến phía trước là trấn Bạch Nguyệt, sở dĩ vì ở đây ngày nào trăng cũng tròn. Bạch Tam với Bạch Thất nhận được tin tức phía trước có kẻ giăng bẫy Vương Lăng, hai người bảo Vương Lăng chờ 2 ngày sau đó mới vào trấn còn bọn hẳn vào trấn xử lý gọn ghẽ kẻ địch

Vương Lăng cũng không ý kiến, hẳn không ngờ mạng lưới tình báo của Long gia chạy đến Mạn Đà đế quốc mà còn hơn chính chủ. 2 ngày này Vương Lăng quyết định đi vào khu rừng gần đó gọi cái gì Bạch Lâm.

Hắn đi vào khu rừng thấy cảnh sắc không khác gì bình thường, ngay sau đó hẳn gặp một bày bạch cốt khuyển, những con khuyển từ này lông trắng muốt, có những chiếc xương trắng nhọn hoắt đâm ra ngoài.

Bầy này khoảng 7,8 con là ma thú cao cấp tốc độ rất nhanh, bọn chúng di chuyển khôn khéo vô cùng khiến Vương Lăng không có thời gian thi triển ma pháp.

Hắn đành phải chịu đau tập trung hướng một góc khuất chạy đi, bảy khuyển vẫn rượt theo, vận ‘Ngự Thiên Quyết’ tách ra xa bọn chúng, thấy đủ khoảng cách hẳn bắt đầu dùng ‘Băng Đầu Long’ công kích bảy sói đóng băng được 5 con còn 3 con hẳn dễ dàng dùng Hàn Diệp kiếm giải quyết.

Đánh xong bảy khuyển hẳn nhanh chóng đi kiếm một nơi tắm rửa, cơ thể hẳn giờ toàn mùi máu.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Trêu chọc Hàn Bắc Nguyệt

Đến một hồ nước gần đó hắn nhanh chóng lột trần nhảy xuống nước, bơi qua bơi lại sau đó lặn sâu xuống hồ nước, trước kia rất ít nơi có nguồn nước trong lành cùng cảnh vật xung quanh đẹp đẽ như vậy.

Lặn sâu xuống đáy hồ nước lúc lâu thì hắn nhìn thấy trên bờ một người con gái tóc vàng, da thịt trắng đẹp, đôi mắt như ngọc, khuôn mặt goàn mỹ là một mỹ nhân khuynh quốc, năng mặ dù không bằng Băng Mộ Tuyết nhưng sẽ rất khó kiếm người nào có vẻ đẹp như nàng dù cho Vương Lục Nhi cũng vậy.

Thấy thiếu nữ kai ngó nghiêng xung quanh sau đó từ từ thoát từng lớp áo quần để lộ đôi ngực mặc dù không to nhưng cảm rất vừa tay, lớp lông ả sâu bên dưới cùng khe suối lấp ló bên dưới.

Do ở dưới nước nên Vương Lăng không thể thấy rõ cơ thể nàng. Mà đây không phải lúc để hắn ngắm gái phải mau nhanh chóng trồi lên nếu không khỏi thờ ờ thể nhưng nếu làm vậy thì sợ nàng sẽ uất ức sinh hận.

Thế giới này phụ nữ rất dễ ý phẩm hạnh nếu bị nam nhân khác nhìn thấy thì sẽ không còn cách gặp người, mà điều hắn lo là lỡ thiếu nữ kia hận quá giết hắn thì sao, thiếu nữ kia nhìn vào là biết mạnh hơn hắn.

Lúc này thiếu nữ đã xuống hồ dùng cánh tay ngọc ngà chà nũa khắp cơ thể, mà Vương Lăng đang ở dưới nước nhìn thấy hết thấy. Hắn cũng muốn ngắm tiếp nhưng cơ thể hết giới hạn đành phải từ dưới hồ ngó đầu lên, thiếu nữ kia nghe tiếng phá nước nhìn qua thì thấy bên cạnh một người nam nhân xa lạ.

-Áhhhhh

Tiếng hét kinh hãi xuất hiện không phải của nàng mà là của Vương Lăng. Thiếu nữ nhìn Vương Lăng hậm hực:

-Người hét cái gì

-Người thấy hét của ta rồi dĩ nhiên ta phải la thôi.

Vương Lăng giả bộ để nước mắt rơi ra làm bộ ủy khuất. Thiếu nữ mắt tròn tròn, miệng chữ o nhìn Vương Lăng.

-Ta là thiếu nữ còn chưa la người là nam nhân la cái gì.

Vương Lăng nhìn nàng tiếp tục thút thít. Thiếu nữ thấy vậy ngạc nhiên hỏi:

-Người khóc cái gì

-Người nhìn hết cơ thể ta rồi còn tỏ vẻ không liên quan làm sao ta không khóc.

Thấy thiếu nữ lộ vẻ tức giận hắn không cho nàng cơ hội nói tiếp:

-Người nhìn thấy rồi sẽ chịu trách nhiệm chứ.

-Tại sao lại phải chịu trách nhiệm

Thiếu nữ nhìn chằm chằm hắn cũng quên bản thân nàng không mảnh vải che thân.

-Mẹ ta nói nếu nữ nhân nào nhìn thấy cơ thể ta thì phải gả cho người đó.

-Có chuyện ngược đời như vậy.

-Từ nhỏ ta sống trong sung túc. Bỗng một ngày nhà ta xảy ra chuyện ta phải lưu lạc ra bên ngoài. Mấy vị tiểu thư thấy ta đẹp trai nên bắt ta về làm nam sủng nhưng ta may mắn ta thoát được. Mẹ ta biết chuyện cũng cho ta một số tiền chạy trốn đến đây, trước đó mẹ ta bắt ta hứa nếu người phụ nữ đầu tiên nào nhìn thấy cơ thể ta đầu tiên phải gả cho người đó. Ta có vợ rồi thì không ai cướp sắc ta được nữa.

-Ai biết người đáng tin hay không.

-Ta xin thề trước mặt Quang Minh nữ thần nếu ta nói dối nửa câu thì ta sẽ chết không có chỗ chôn.

Vương Lăng biết người thế giới này rất tin tưởng Quang Minh thần, hắn thề trên danh nghĩa Quang Minh nữ thần nhưng bản thân hắn lại là người đạo Phật nên không ảnh hưởng gì. Quả nhiên nữ nhân kia tin mấy phần. Vương Lăng tiếp tục nói:

-Nếu người không tin thì nhìn bộ quần áo kia đi, ta vì xài hết tiền nên mới phải vào đây tắm.

Vương Lăng chỉ vào bộ đồ đăng xa hắn giao đầu với yêu thú đã rách nát. Thiếu nữ lúc này mới ý thức được nàng là người đến sau cũng không để ý lấy y phục rách nát kia.

Nàng vốn là một thiếu nữ không biết mùi đời nên rất nhanh chóng bị gạt, nàng cũng rất thờ phụng Quang Minh nữ thần nên dễ dàng tin lời Vương Lăng. Thiếu nữ lúc này mới đầy thương cảm nhìn hấn:

-Ngươi thật đáng thương. Đây là 100 hắc tệ đủ người sống một năm, ngươi cầm lấy đi

Thiếu nữ đưa cho Vương Lăng một cái gói chi. Vương Lăng lắc đầu nhìn nàng:

-Ta không lấy

-Tại sao ngươi không lấy

-Ngươi đưa ta sau đó bỏ ta đi đúng không. Nếu người không đồng ý lấy ta thì sau này ta làm sao có thể cưới ai.

Thiếu nữ đỏ mặt, nàng biết thế giới này một nam nhân có thể có nhiều vợ nhưng nghe lời hấn có vẻ rất kiên định, hưởng chi hấn thật sự rất tuần tú. Nàng rất nhanh động lòng:

-Được ta sẽ cưới ngươi. Nhưng trước tiên nói cho ta tên của ngươi.

-Ta là Thiên Vũ. Vậy là ngươi đáp ứng gả cho ta rồi đúng không.

-Là ai gả cho ngươi là ta cưới ngươi.

-Mặc kệ dù sao ta cũng rất vui.

Vương Lăng chạy đến ôm lấy thiếu nữ, lúc này 2 người mới ý thức được cả 2 đang khóa thân. Thiếu nữ mặt đỏ như gấc đẩy Vương Lăng ra, lấy y phục che trước ngực:

-Ngươi quay lại cho ta mặc đồ.

-Tại sao. Chúng ta là phu thê rồi mà.

-Ai là phu thê với ngươi. Nếu ngươi không quay lại thì đừng mơ tưởng nữa

-Được. Nương tử nói gì ta nghe cái đó.

Nói xong Vương Lăng quay người đi cũng mặc lại bộ đồ rách kia, thiếu nữ cũng nhanh chóng chỉnh chu y phục. Nhìn Vương Lăng mặc y phục rách nát, thiếu nữ động lòng đưa lại gói chi cho Vương Lăng:

-Đây, ngươi cầm lấy đi mua một đồ lành lặn mà mặc.

-Cảm ơn nương tử.

-Có việc này ta chắc ngươi hứa với ta.

-Nương tử cứ nói.

-Ngươi không được kiếm nữ nhân khác ngoài ta. Ngươi hiểu không

-Điều này dĩ nhiên là được. Ta chỉ cần một mình nương tử thôi.

Nàng khuôn mặt rục rỡ nhìn hấn. Lấy ra một cái lệnh bài đưa cho hấn.

-Thiên Vũ ta giờ có việc phải làm hiện không cách nào đưa ngươi đi cùng. Ngươi cầm lệnh bài này đến Quang Minh giáo hội Nữ Chân để quốc tìm ta. Quên mất. ta là Hàn Bắc Nguyệt. Ngươi nhớ đấy.

-Được rồi nương tử, ta sẽ tới tìm nàng.

Nói xong bóng dáng của Hàn Bắc Nguyệt biến mất. Vương Lăng tắc lưỡi, may mắn hỏi nãy hấn lấy mềm không lấy cứng. Vương Lăng hiện giờ rất bội phục bản thân rất có tài diễn xuất.

Nếu trước kia hấn đi làm diễn viên là rất thích hợp, mà hấn cũng may mắn gặp được một vị tiểu thư không qua sóng gió để dễ bị lừa gạt.

Hấn cảm thấy bản thân bắt đầu trở nên vô si lừa một người con gái ngây thơ tốt bụng như thế. Hấn nhìn miếng lệnh bài, chắc chắn nàng trong Quang Minh giáo hội không đơn giản, hấn đã chọn một người không đơn giản.

Thôi thì sau này xin lỗi nàng sau vậy. Vương Lăng quăng khỏi đầu ý nghĩ áy náy cùng hối hận, đổi một bộ y phục tiến đến khu rừng tìm kiếm ma thú luyện kiếm.

Chương 30: Ta làm chủ mi

Sau vài lần chiến luyện với bảy khuyển, Vương Lăng đã quen thuộc với chiến thuật săn mồi của bọn chúng, hắn đã học được quỹ đạo công kích của đối phương dễ dàng giết từng con một công kích hần.

Từng con xông tới cắn hần, hần đọc được vị trí đó sau đó đòn trước vị trí công kích mà giết từng con. Rất nhanh sau đó hần giải quyết sạch sẽ cả đàn khuyển tử, xác phơi khắp nơi.

Đang định bỏ đi thì một cái bóng lao vút qua chặn trước mặt hần.

Một con Bạch Cốt Khuyển to lớn, xương mọc dài và dày hơn những con khác, đôi mắt lại đỏ thẫm. Vương Lăng xác định con này là một con biến dị đồng thời là con đầu đàn, hần tiêu hao rất nhiều linh lực giờ không có khả năng đấu với ma thú đỉnh phong nhưng đường lùi của hần bị gần chục con Bạch Cốt Khuyển chặn lại.

Con biến dị gầm gừ, những con kia tránh ra có vẻ con chó này đang có thể hiện.

Vương Lăng cười khỏ, hần không thể sử dụng ma pháp vì tốn nhiều pháp lực cũng không thể bắt kịp tốc độ con yêu thú. Hần đành phải đánh tay đôi, vận ‘Ngự Thiên Quyết’ cầm Hàn Diệp Kiếm’ vận khởi công kích ‘Toàn Lưu Nhất Kiếm’ đâm ngay cổ con thú biến dị, nó cũng không né tránh trực tiếp dùng miệng lấy hàm răng cắn chặt mũi kiếm không cho hần cử động, hàm răng nó nghiền nát thanh Hàn Diệp Kiếm, Vương Lăng hoảng hốt lui ra xa tránh kịp cú tấp kế tiếp của nó, hần không có thời gian tiếc rẻ thanh kiếm mà cấp tốc tránh né từng móng vuốt cào tới, hần vận ‘Ngự Thiên Quyết’ cùng ‘Cầm Nã Thủ’ miễn cưỡng chống đỡ hướng tấn công của nó, thừa sơ hở lúc nó tấp tới Vương Lăng nhảy lên đạp lên mồm nó bắn mình ra xa.

Thấy Vương Lăng định chạy trốn con thú biến dị kia bắn ra những chiếc gai nhọn, vô số gai nhọn tiến về phía Vương Lăng, hần nhanh chóng dùng băng tiễn bắn trả.

Qua một đợt công kích hần thấy cơ thể rã rời, những con ma thú còn lại cũng ồ ạt xông tới bao vây hần.

Vương Lăng cười đau khổ, hần đã tưởng tượng vô số cách chết nhưng không ngờ lại không nghĩ tới mình sắp bị chó đại cắn chết.

Hần cố dùng lượng linh lực cuối cùng bỏ chạy, chạy đến đâu bảy yêu thú chạy đến đó.

Vương Lăng ngã gục xuống đất, tự chửi mình quá tự phụ, hần ước mong hiện giờ bản thân trở nên thật mạnh mẽ. Đôi mắt khép hờ lại, một đạo ánh sáng màu đen xuất hiện trong tay hần, đôi mắt hần trở nên điên cuồng.

Cầm trong tay ‘Hấp Huyết Ma Kiếm’ hần điên cuồng đâm chém lũ yêu thú xung, máu nhuộm thanh kiếm màu đen nhanh chuyển sang màu đỏ, thanh kiếm sau đó tỏa ra làn hắc khí tiêu thụ sinh mạng bọn chúng, thanh kiếm nhanh chóng nhuộm đỏ lại tỏa ra làn hắc vụ liên tục đe dọa bọn yêu thú xung quanh ngay cả con yêu thú đầu đàn cũng chết thảm.

Cảnh tượng xung quanh Vương Lăng lúc này chỉ là một màu máu đỏ cùng làn hắc vụ bao bọc xung quanh nhưng nhanh chóng bị thanh kiếm hấp thu. Trong não hải của hần một màn đen che khuất ánh sáng yếu ớt kia.

Vương Lăng nhìn thấy trước mặt hần là một bóng đen hình đám mây cùng 2 con mắt đỏ lầu

-Chấp nhận ta đi ta sẽ cho ngươi sức mạnh.

Vương Lăng nhìn bóng đen biết đây là ma chương, may hần định lực đủ mạnh mẽ cùng tu luyện ‘Ngự Thiên Quyết’ nên không dễ dàng sa ngã.

-Sức mạnh. Của ngươi không đủ hấp dẫn ta

-Ngươi đừng tự lừa dối mình ngay cả mấy con creep cấp 1 đánh còn không lại thì ảo tưởng cái gì.

-Ta tự có bản sự của mình. Không phải ngươi chấp nhận ta mà phải là ta chấp nhận ngươi.

-Ngông cuồng. Bao nhiêu cường giả ma đế bị ta hấp thu một tên dung linh bé nhỏ thì làm gì được.

Nói xong bóng đen trực tiếp nhảy xổ vào người Vương Lăng, hần chịu đựng một con đau khủng khiếp lan truyền khắp cơ thể, bóng đen kia nhanh chóng muốn đoạt xá triệt để tiêu diệt tinh thần Vương Lăng.

Vương Lăng nhắm nhin vận ‘Ngự Thiên Quyết’ đồng thời ánh sáng màu đỏ lóe lên đem bóng đen kia thôn phệ, bóng đen kia cả kinh nhanh chóng thoát khỏi nẻo ngờ đã quá trễ hần hoàn toàn bị thôn phệ biến mất ngay sau đó. Vương Lăng tỉnh lại cảm nhận tinh thần dồi dào kích động.

Hắn ngồi xuống đem ám nguyên tố dày đặc kia hấp thu nhờ ấn ký thanh kiếm trên trán hắn, ánh sáng màu xám nguyên tố ám sáng rõ hơn, Vương Lăng đột phá ma đạo sĩ sơ kỳ.

Lúc này chém giết làm hắn đột phá lên dung linh đỉnh phong lúc nào không hay, giờ linh lực tụ hội khiến hắn có tạo ngộ đột phá hóa linh cảnh. Vương Lăng dù rất mệt mỏi nhưng cơ hội chỉ đến một lần hắn vận linh lực chảy tại đan điền, tích tụ ngày càng dày đặc đem vận chuyển đi khắp cơ thể lại vận chuyển về đan điền khiến nồng độ linh lực tinh thuần trở nên dễ dàng kết tụ thành hình xoắn ốc.

Một quãng thời gian trôi qua linh lực chuyển đổi sang độ nồng đặc hơn. Điều này giúp khả năng tự phục hồi và hấp thu linh lực tăng mạnh. Điều đáng mừng là hắn đã đột phá hóa linh sơ kỳ cảnh giới.

15 tuổi hóa linh sơ kỳ cảnh giới cái này phải là quái vật trong truyền thuyết mới có tốc độ tăng trưởng nhanh như vậy. Ấy thế mà hắn mới tới thế giới này hơn một tháng thôi.

Hắn biết sẽ đi nhanh như vậy cũng nhờ mảnh ngọc bội màu đỏ cùng ấn ký linh kiếm kia. Vương Lăng xác định lai lịch mảnh ngọc bội không hề đơn giản, nó có thể cắn nuốt, thôn phệ linh hồn đồng thời có khả năng giam giữ chúng, còn có khả năng phá giải phong ấn cổ ngữ. Quá mệt mỏi hắn thiếp đi đến khi tỉnh dậy đã là sáng hôm sau.

Hắn cảm thấy cơ thể đã khỏe hơn với lượng linh lực tinh thuần đang chảy trong người hắn. Nhìn bên cạnh là thanh kiếm ‘Hấp Huyết Ma Kiếm’, giờ đây hắn đã hoàn toàn làm chủ ma kiếm này.

Ma chương tích tụ đã bị thôn phệ hết sạch, hắn chỉ cần không phạm sai lầm của những nạn nhân trước là yên tâm sử dụng nó mà không nên quá lạm dụng. Hắn cần nhanh chóng kiếm thanh kiếm mới cũng không thể cứ dùng thanh a kiếm này được.

Nhớ đến ước hẹn 2 ngày Vương Lăng nhanh chóng đến Bạch Nguyệt trấn.

Không phạm sai lầm quá khứ, hắn nhanh chóng che giấu linh lực tránh né yêu thú. Qua một quãng thời gian dài chạy maratong đến trấn. Hắn cảm nhận thị trấn rất âm u, tiêu điều lâu lâu mới có người xuất hiện. Hỏi thăm tin tức hắn biết Bạch Linh đạo tặc đang hoành hành quanh đây.

Vương Lăng thờ dài, không ngờ hắn đi đâu cũng có chuyện, hắn không phải đáng cứu thế không có thời gian giúp người dân diệt đạo tặc, đáng lẽ nhiệm vụ này là của Chu vương đệ hạ nhưng những lực lượng dẹp loạn lại chạy ra thay vì giết đạo tặc lại đi giết hắn. Suy nghĩ hồi lâu hắn không ngờ Long gia tộc có chiêu bài rất hay.

Lợi dụng việc bảo vệ hắn giải quyết người của Mạn Đà quân đội, khi đã không giải quyết được đạo tặc thì uy tín trong dân sẽ mất. rất dễ nổi loạn. Vương Lăng lóe lên suy nghĩ giải quyết vấn đề đạo tặc tạo dựng uy tín cho hắn thay vì làm lợi cho Long gia.

Quyết định rồi rất nhanh hắn đến nhà trọ hẹn trước, bước vào cảnh trước mắt làm hắn kinh ngạc không thôi. Long Tam hôn mê nằm trên giường, Long Thất cánh tay cũng bị thương gục trên ghế.

Thấy Vương Lăng vào Long Thất ánh mắt đã lộ rõ vẻ mệt mỏi cố gắng đứng lên Vương Lăng lại đè vai hắn xuống.

-Người bị thương tình dưỡng chữa thương đi. Nói thử chuyện gì xảy ra.

Long Thất nhìn hắn lộ vẻ sầu muộn nói:

-Ta và Long Tam đến đây giải quyết bọn ám sát thì biết trấn này có đạo tặc cùng người của Chu gia. Bọn ta biết Chu gia muốn diệt người nên âm thầm để 2 bên lưỡng bại câu thương mới giải quyết bọn chúng. Quả nhiên tên tướng lĩnh bị thương nặng ta và Long Tam mới nhân cơ hội diệt trừ hắn ai ngờ nhảy đầu ra một tên cường giả nguyên lực trung kỳ đánh bị thương tay phải của ta Long Tam thì bị hắn hạ độc hôn mê bất tỉnh.

Vương Lăng nhận ra trong giọng nói tràn đầy phẫn uất, hắn biết nếu không phải vì hắn thì cả 2 người không bị như vậy.

-Yên tâm, ta sẽ tìm cách giải được

-Dựa vào người. Tốt nhất người không nên đi để bọn ta hy sinh oan uổng.

-Đừng lo ta sẽ không có vấn đề gì đâu. Ta còn chưa muốn chết sớm.

-Vậy tùy người.

Long Thất lạnh nhạt nói, Vương Lăng thì lại rơi vào âm trầm suy nghĩ miên man.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Hạ độc

Ra ngoài trời mưa một số đồ dùng cần thiết, hấn hóa trang thành một thường dân mặt mũi bình thường đi đến nhà trọ của quân đội để quốc nghỉ ngơi.

Đến nhà trọ thì tất cả phòng trọ đã bị bọn họ bao trọn cùng không cho ai ra vào, Vương Lăng nhanh chóng lên ra phía sau thì thấy bọn họ chuẩn bị rất nhiều thức ăn, bắt một tên tiểu nhị tra hỏi thì biết thức ăn chuẩn bị cho vị tướng quân Chu Phi kia, mỗi lần hấn ăn rất nhiều.

Vương Lăng trói tên tiểu nhị vào một góc, biến hình thành hình tên tiểu nhị.

Thuật biến hình tiêu tốn nhiều linh lực nhưng bù lại rất khó phát hiện, hấn lấy từ trong người thuốc mê hấn nhớ lại trước kia theo đó mà pha chế, nguyên liệu dựa trên một số dược liệu tương tự kiếp trước, hấn cũng thử nghiệm trên người một số tên bảo vệ Vương phủ không có vấn đề gì.

Loại này điều chế theo cách riêng có lẽ rất khó để phát hiện, đối với cường giả là như thế nào. Vương Lăng len lén bỏ thuốc vào từng đĩa thức ăn chắc chắn cho 2 tên trong phòng ngủ đến tét. Xong xuôi lần lượt từng đoàn người đem thức ăn vào trong phòng, hấn chỉ thấy có một tên tướng quân mặt mày có 2 vết sẹo lớn chạy dài trên mặt.

Vương Lăng chỉ thấy một người, tên còn lại nấp đầu đó xung quanh. Sau một thời gian, Vương Lăng biến hình trở lại chuẩn bị phương án dự bị. Xong xuôi hấn biến trở lại làm tiểu nhị ý định đi vào phòng thu dọn đồ ăn.

Quả nhiên hấn thấy 2 người nằm gục trên bàn, một tên là Chu Phi tên còn lại mặc áo choàng úp mặt trên bàn không có động tĩnh. Vương Lăng dò xét quanh căn phòng chuẩn bị phương án xấu nhất, hấn tiến đến gần tên áo choàng mong tìm giải được cho Long Tam, chưa kịp chạm vào người hấn thì áo choàng đen động một cái xong biến mất tại chỗ.

Vương Lăng ngay lập tức theo hướng cửa sổ nhảy ra, tên áo đen cũng rất nhanh chóng chạy ra cửa sổ nhìn xuống dưới đường nhưng không thấy tên tiểu nhị kia đâu.

-Rốt cục là cường giả nơi nào.

Tên áo choàng không từ bỏ chạy đi ra ngoài, hồi nãy hấn đã rắc một loại hương liệu lên người Vương Lăng mà chỉ có hấn mới có thể nhận ra.

Vương Lăng lúc này rất nhanh chóng nhảy ra khỏi cửa sổ xóa bỏ thuật biến hình hòa vào đám người đi đường nhưng lại không biết bản thân hấn bị phát hiện.

Do người đi đường không quá đông đúc nên tên áo đen nhanh chóng tìm được Vương Lăng, Vương Lăng kinh hãi gần chết không ngờ đối phương đang đi theo hấn, nhìn tình hình có vẻ đối phương không quá nhanh phát hiện ra hấn. Vương Lăng nhanh chóng suy nghĩ, từ từ đi đường vòng về phía nhà trọ.

Phía sau nhà trọ Vương Lăng suy nghĩ đối phương chắc chắn dựa theo mùi vị đặc trưng nào đó tìm hấn, Vương Lăng nhanh chóng dùng thủy thuật biến một vũng bùn gần đó lẫn qua lẫn lại như thẳng điện, bôi chét khắp cơ thể nhằm xóa bỏ mùi vị cơ thể, sau đó chạy đến chỗ tên tiểu nhị bị trói cho hấn ăn một loại đan dược, sử dụng thuật khống chế tinh thần, một kỹ năng trong ‘Ngự Thiên Quyết’ khống chế suy nghĩ đối phương, kỹ năng này khi lên tầng 2 Vương Lăng dựa vào một số thủ thuật thôi miên trước kia cùng bản năng tác dụng của ‘Ngự Thiên Quyết’ nhưng nó chỉ dùng trong một thời gian ngắn cùng khống chế tinh thần kẻ có linh lực yếu bởi cảnh giới Vương Lăng hiện là không đủ.

Vương Lăng tìm một nơi gần đó phục dụng một viên linh đan cấp cấp, sau đó che dấu khí chất. Không lâu ngay sau đó tên áo choàng xuất hiện thấy tên tiểu nhị hấn chặn ngay trước mặt hấn.

-Để xem ngươi chạy đâu cho thoát

-Không ngờ ngươi lại phát hiện được ta

Tên tiểu nhị bị Vương Lăng thôi miên trả lời

-Ta không biết vì sao ngươi lại có thể hóa giải ‘Ninh Hoa Hương’ của ta nhưng cũng không quan trọng. Nói ai lệnh cho ngươi bỏ thuốc bọn ta.

-Chết cũng không thể nói

Ngay lập tức sau đó tên tiểu nhị cầm một con dao làm bếp đâm tên áo choàng đen.

Tên áo choàng đen hừ lạnh không thèm để ý hất tay một cái tên tiểu nhị nhảy máu chảy ra bắn lên người tên áo đen cùng trên mặt hấn. Tên áo choàng đen nhũn mày cố lau vết máu bắn ra, ngay lúc sau hấn cảm thấy da thịt rất nóng, da thịt căn bản bị ăn mòn, hấn kinh hãi lấy ra một viên đan dược phục dụng sau đó ngồi xuống điều tức.

Vương Lăng mỉm cười, loại thuốc tên tiểu nhị uống là độc dược có tính lan truyền hấn dựa theo công thức Khuru Tà từng dùng điều chế, dùng nó thì có thể biến một quân đội bình thường trở nên hỗn loạn.

Thấy tên áo choàng kia nhắm mắt không chế độc Vương Lăng không từ bỏ cơ hội, cầm ‘Hấp Huyết Ma Kiếm’ dùng ‘Toàn Phong Nhất Kiếm’, tên áo choàng kia cũng nhận thấy nguy hiểm vội dùng một tay chặn lại lưỡi kiếm.

Do chênh lệch cảnh giới nên Vương Lăng dù đánh bất ngờ cũng chỉ làm bị thương tên áo choàng kia. Tên kia nhìn Vương Lăng hậm hực phóng ‘Phong Quyền’ công kích Vương Lăng.

Vương Lăng cũng không ngờ đối phương dùng pháp thuật công kích hần nhưng hần không ngại ma pháp đối phương cũng không quá mạnh pháp lực còn thua kém hần, Vương Lăng nhanh chóng phóng ‘Băng Đầu Long’ công kích đánh trả.

Quả nhiên đòn công kích của tên áo choàng không đón đỡ được còn băng đầu long kia công về phía hần.

Bỗng Vương Lăng thấy tên áo tên ngay trước mặt hần từ bao giờ, Vương Lăng vận ‘Ngự Thiên Quyết’ tránh né, lên hóa linh cảnh giới Vương Lăng có thể thi triển ‘Ngự Thiên Quyết’ một thời gian dài mà không sợ tiêu tốn quá lớn linh lực như trước kia.

Thế mà tên áo choàng kia rất nhanh theo kịp hần thậm chí nhanh hơn rất nhiều Vương Lăng cũng không ngạc nhiên đối phương cảnh giác cao hơn hần nhưng cũng phải quá nhiều chỉ qua đối phương có phong thuật gia tăng tốc độ. Thế nhưng như thế cũng khiến tên áo choàng kia khó có cơ hội công kích.

Đang tránh né ma thủ đối phương tự nhiên Vương Lăng cảm thấy cơ thể mất sức. Nhìn thấy tên áo choàng nở nụ cười hần biết đối phương dùng độc ám toán hần.

Người trong không khí mùi hương kì lạ Vương Lăng cố gắng nín thở chạy lại theo hướng ngược hướng gió, tên áo choàng nào bỏ qua cơ hội một đám vào bụng làm Vương Lăng đau đớn bay xa ra ngã trên đất.

Tên áo choàng lấy ra một linh khí đến ngay trước người Vương Lăng đâm xuống, Vương Lăng giờ đây nhờ tu luyện ‘Lục Liên kiếm pháp’ nên cảnh giới dùng kiếm tăng rất nhanh nên dễ dàng đón đỡ ánh kiếm trước mắt, ngay sau đó hần dùng ‘Cầm Nã Thủ’ đón đỡ tay cầm kiếm, tay còn lại chiêu kiếm biến ảo đã đâm thẳng trước ngực tên áo choàng. Tên áo choàng kinh hãi, hần chỉ chuyên dùng độc là giới giờ cận chiến không có tài.

Hần chỉ vội dùng tay không bắt lấy kiếm, lưỡi kiếm sượt qua bàn tay hần tạo vết thương nhưng hần đã cầm chắc lưỡi kiếm. Sau đó hần lại cảm nhận được linh lực biến mất nhanh chóng, hần kinh hãi cầm kiếm đánh bay thanh kiếm trong tay Vương Lăng.

Thanh ma kiếm đã bay ra xa để lại Vương Lăng nằm đó kiệt sức cố gắng dậy dựa. Tên áo choàng đen cười lạnh tiến sát đang muốn giải quyết Vương Lăng thì hần bỗng nhận ra thanh ma kiếm quay lại đâm vào ngực hần. Tên áo choàng kinh hãi, hần cảm nhận linh khí trong cơ thể biến mất nhanh chóng.

Cảm tức nhìn Vương Lăng, hần điên cuồng cảm linh khí của hần đâm Vương Lăng, Vương Lăng lúc này sức lực mất gần hết cũng do tác dụng của độc được tên kia gây nên.

Vương Lăng bị nhận ngay một kiếm vào ngực hần. Cảm nhận đau đớn Vương Lăng cố giữ mình tỉnh táo, tên áo choàng kia lúc này mới ngã xuống đất, da thịt hần trở nên khô khát, thanh ma kiếm đã hấp thu toàn bộ linh khí của tên đó.

Vương Lăng lúc này thực sự rất mừng, hần nhờ học ‘Lục Liên kiếm pháp’ nên có thể lĩnh ngộ kiếm thức, nhờ vậy hần có thể ‘Ngự Kiếm’ đâm ngược lại tên áo choàng, cái này là lần đầu tiên hần sử dụng dựa trên mấy bộ phim lúc trước ngồi coi mà làm theo nên tùy thuộc vào vận may của hần, lần đầu tiên thực hiện thành công là đã rất mừng.

Cộng với việc tác dụng của ma kiếm làm tên áo choàng không cách nào đón đỡ được, xui cái hần bị tên đó đâm một kiếm mà còn không thể cử động được. Máu đỏ từ ngực hần chảy xuống, cơ thể linh khí tiêu thoát quá nhanh cũng không thể cầm cự bao lâu.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Tiểu Bạch Kiếm

Mất máu quá nhiều làm mất hần mở đi bỗng nhiên một bóng người đi tới.

Vương Lăng cố mở mắt nhìn thì thấy một tên công tử tóc búi sau, da thịt trắng, đôi mắt long lanh, lông mi dài, đôi môi chúm chím khiến Vương Lăng trong lòng xao xuyến.

Vương Lăng ngay lập tức ý thức lại giới tính của mình không ngờ hần lại để ý một cái tên tiểu bạch kiếm.

Tên công tử kia cũng nhìn thấy hần đi đến bên cạnh thấy tên áo choàng đen, hần ngồi xuống lấy trong người tên áo choàng một số đan dược, hần nhìn qua nhìn lại cuối cùng lấy một viên đan dược nuốt vào người.

- Cuối cùng cũng được giải thoát. Tên chết bầm này dám đe dọa ta, chết đáng đời

-

Nói xong hần đá tên áo choàng một cái quay lại nhìn Vương Lăng:

- Là người giết tên đáng ghét này

Vương Lăng không còn sức trả lời chỉ khẽ gật đầu. Tên công tử kia nhìn hắn đưa cho hắn một viên linh đan cùng một viên đan dược, lấy tay đưa vào miệng Vương Lăng ngửi thấy một mùi hương thơm ngát sau đó nuốt vào cả 2 viên đan vận chuyển linh lực.

Tên công tử cười nhìn hắn, lúc này hắn mới phát hiện thanh kiếm đặc dị màu đen kia, tên công tử lộ vẻ vui mừng đi đến cầm lấy thanh kiếm.

- Là nói, cuối cùng ta cũng đã kiếm được ma kiếm, có cái này thì không tin phụ thân không xử lý mụ già kia.

Tên công tử cười sau đó nhìn Vương Lăng:

- Thanh kiếm này từ đâu người có được.

Vương Lăng hơi thờ đã ổn định, vết thương đã ngừng chảy máu đã có sức trả lời

- Cái này ta nhặt được trong một hang động.

- Nhặt được. Cái này là bảo vật đấy. Rơi vào tay người thật uổng phí.

- Ta cũng không biết chỉ tùy tiện cầm lấy thôi. Nếu thích người cứ cầm lấy.

- Dĩ nhiên ta lấy rồi. Làm sao cho người. Thôi người hết giá trị rồi. Đáng lẽ ta định tha cho người vì giúp ta giết tên đáng ghét kia. Nhưng giờ người đã biết về thanh kiếm này thì chết đi

Vương Lăng kinh hãi không ngờ mới thoát chết lại không lâu giờ lại sắp tạch. Không biết tại sao số hắn khổ thế.

- Cô nương, ta vẫn còn giá trị mà. Có thể từ từ thương lượng.

- Cái gì cô nương, người muốn chết sớm.

- Cô nương không cần che giấu, dù cô che giấu khá kĩ nhưng ta vẫn nhận ra. Thuật nguy trang của tôi cao minh hơn nhiều nếu không tin cô thử gỡ mặt nạ trên người ta là hiểu.

- Thật không ngờ, ta đi bao lâu nay chỉ có mình người nhận ra.

Nói xong nàng đến gần mặt Vương Lăng lột xuống mặt nạ để lộ một khuôn mặt tuấn tú, nàng ngạc nhiên không ngờ đối phương lại cao minh đến như vậy. Vương Lăng thì thở dài may mắn, may ra hắn vẫn là trai thẳng.

- Tốt. Người dạy ta dịch dung ta tha người một mạng.

- Cái này đợi ta hồi phục đi đã rồi nói có được không.

- Được.

Nàng nhìn Vương Lăng thấy hắn vui mừng mới hé miệng nói tiếp

- Người nếu nuốt lời đừng mơ ta đưa thuốc giải cho

- Thuốc giải gì?

- Thuốc giải 'Hồn Thi Tán' người mới ăn không lâu đấy.

Vương Lăng kinh hãi không ngờ đối phương ngay từ đầu đã muốn khống chế hắn, hắn cảm nhận nữ nhân này rất độc ác.

Một quãng thời gian sau trời cũng tối hẳn, hắn khôi phục lại một chút linh lực đủ để hắn di chuyển tự do. Hắn phải công nhận đan dược mà cô nàng ác quỷ kia đưa có công hiệu khôi phục linh lực rất nhanh.

Thấy hắn đã tạm ổn định.

- Tốt. Người chuẩn bị lên đường cùng ta đi Bạch Đà Sơn.

- Bây giờ đi

- Chứ người định bắt ta đợi người à.

- Có thể hoãn chút ít thời gian để ta về lấy đồ đạc được không.

-Cũng được. Ngươi có thể về nghỉ ngày mai xuất phát.

Nói xong nàng quay người bỏ đi. Vương Lăng đến kiểm thuốc giải cho Long Tam, không biết là loại nào hắn đánh lấy hết đem về cho Long Thất.

Xong xuôi hắn nhanh chóng đi về gặp Long Thất.

Đang định vào phòng Long Tam cùng Long Thất thì hắn thấy phòng hắn sáng đèn, hắn lấy làm kì lạ. Không cần chuẩn bị gì hắn tung cửa đi vào phòng thì bất gặp cảnh một cô gái đang trong thùng nước tắm.

Da thịt nàng hồng hào, mái tóc đen cắt ngắn đến cổ, khuôn mặt có một vết sẹo dài kéo trên trên má trái nếu không có vết sẹo thì nàng chắc hẳn là một nữ nhân. Nhìn thấy Vương Lăng bước vào, nàng xấu hổ che trước người.

-Người đi ra.

Nghe thiếu nữ mặt ửng đỏ nhìn hắn, Vương Lăng cũng đành tiếc người đi ra, hắn vẫn chưa nhìn thấy cở ngực nàng dù có chút tò mò nhưng cũng phải đi ra.

Lúc này hắn mới nghĩ ngợi nữ nhân này rốt cục là ai sao lại ở trong phòng hắn. Một lát sau tiếng nữ nhân vang lên:

-Ngươi vào đi

Vương Lăng nhanh chóng đi vào thì thấy nàng mặc một bộ đồ đen từ trên xuống dưới, khuôn mặt đã bị che kín.

-Tại sao lại che mặt

-Thôi quen thôi. Ngươi đừng để ý. Việc tìm kiếm giải dược thế nào rồi.

Vương Lăng đem cả đồng thuốc độc lẫn thuốc giải ra ngoài. Long Thất nhìn đồng thuốc giải nhũ mảy, nàng lấy từng loại lên mũi ngửi sau đó phân loại ra 3 bình thuốc giải, 2 viên đan dược.

-Ta nghĩ một trong đồng này là thuốc giải.

-Vậy thì đơn giản. Thử từng loại là được.

-Không được. Dùng đan dược xong thì thuốc giải sẽ không còn hiệu quả mà hắn đã không còn nhiều thời gian nữa. Nếu không cẩn thận có thể làm phản tác dụng. Không nắm chắc không thể thử được.

-Thế thì làm sao bây giờ.

-Để ta thử độc. Ngươi lấy từng loại giải dược cho ta dùng nếu cái nào có hiệu quả thì đem cho Long Tam dùng.

-Không được. Nếu ngươi có chuyện thì làm sao.

-Không cần ngươi quan tâm.

-Tại sao lại không cần quan tâm. Ngươi chết rồi thì ai bảo vệ ta đây.

-Hừ. Vậy thì có Long Tam thay ta bảo vệ ngươi.

-Long Tam là gì của ngươi mà ngươi mạo hiểm như vậy.

-Là gì của ta cần gì ngươi quản nhiều.

-Nếu ngươi không nói lời đầu tí nữa hắn nổi cơn điên giết ta thay ngươi báo thù thì sao.

-Tam ca sẽ không làm vậy.

Long Thất hằm hằm nhìn Vương Lăng. Vương Lăng thì hiểu ra điều gì đó.

-Hóa ra các ngươi là phu thê.

-Nói bậy ai là phu thê.

-Chứ sao lại xưng hô thân thiết như vậy.

-Long Tam là ca ruột của ta.

-Là ca ca của ngươi.

Chương 33: Giải độc

Vương Lăng lấy khăn che mặt nàng xuống nhìn ngó chút xong chạy qua kia phòng nhìn Long Tam xong quay lại. Hắn không tin được lại để cho một cặp huynh đệ giám sát hắn.

-Đúng là có mấy phần giống nhau

-Hài lòng chưa. Giờ thì bắt đầu đi.

Vương Lăng bắt lấy tay nàng đang cố đeo lại khăn.

-Ngươi làm gì

-Không cần che. Ta thích ngươi thế này hơn.

-Ai cần ngươi thích.

Long Thất xấu hổ nhìn hắn. Vương Lăng chỉ cười nhìn nàng.

-Ngươi tiếp tục mang ta sẽ không giúp ngươi.

-Tại sao.

-Ta chỉ giúp nữ nhân. Ngươi đeo vào ta không có động lực.

-Được được. Bắt đầu nhanh đi.

Nói rồi nàng cầm con dao định rạch một vết thương trên bàn tay thì bị Vương Lăng chặn lại. Nàng hậm hực nhìn Vương Lăng.

-Ngươi làm sao nữa.

-Để ta.

Nói rồi hắn cầm con dao cứa một đường trên cánh tay tạo một dòng máu đỏ thẫm. Thấy hắn hành động Long Thất hết hoảng.

-Ngươi làm gì

-Thử độc.

Không kịp để nàng phản ứng hắn cảm độc được bôi lên chỗ bị thương, ngay sau đó hắn cảm nhận con đũa đòn lan tới. Long thất hết hoảng cầm tay hắn.

-Ngươi vì sao làm vậy.

-Lý đầu nhiều vậy trước tiên ngươi lấy giải được trước được không.

Long Thất lúc này mới ý thức được bản thân so với thường ngày mất cảm hơn rất nhiều. Nhanh lấy lại bình tĩnh nàng lấy một lọ giải được thoa lên vết thương của hắn.

-Đợi một lát xem hiệu quả của nó

Long Thất khẽ gật đầu nhìn chăm chăm hắn cũng không nói gì.

-Được rồi cái này không phải giải được.

Nói xong hắn tay cầm run run rạch thêm một đường bôi thêm được độc. Long Thất đang thất thần vì không có hiệu quả thì thấy hắn tự tạo thêm vết thương mới kinh hô:

-Ngươi vì sao lại tự tạo thêm vết thương.

-Chẳng phải ngươi nói chắc chắn an toàn sao phải tách riêng vết thương ra mới biết hiệu quả rõ rệt hiệu quả.

-Ừ.

Đợi một lúc sau độc được vẫn không suy giảm. Cơ thể hắn càng thêm bủn rủn nhưng vẫn cố gắng chịu đựng.

-Tiếp tục đi lần này giúp ta rạch ở ngực ta đi

-Không cần. Lần này để ta thử.

-Nếu ngươi cũng trúng độc thì ai giải độc nữa đây.

-Được.

Long Thất cắn răng cầm dao rạch trên ngực hắn sau đó bôi độc được, tiếp đến là lọ thủy được cuối cùng. Không lâu sau khuôn mặt nàng trắng bệch.

-Cái này quả nhiên giải được là 2 viên đan được kia, ngươi không cần lo ca ca ngươi dùng nó sẽ khỏi thôi.

-Còn ngươi. Ngươi thì thế nào.

-Ta. Ta thế nào ta biết rõ, không cần độc được này thì ta cũng đã bị hạ độc trước đó rồi cũng sống không bao lâu. Chi bằng cứu người sống lâu hơn đi.

-Nếu ngươi chết bọn ta cũng không sống được.

-Không cần lo. Lúc này qua phòng ca ca ngươi ta đã viết thư giải thích cho Long Vô để trên bàn rồi ngươi đem nó đưa cho hắn thì hắn sẽ hiểu.

-Không cần nói nữa ngươi mau đem giải được cho ca ca ngươi đi định đợi hắn chết à. Ta ngủ một giấc đã.

Nói xong Vương Lăng mắt nhắm lại vì quá đau, quá mệt mỏi, quá chán nản, hắn cũng không hiểu bản thân hắn sao lại lựa chọn ngu ngốc như vậy.

Vì hắn thích Long Thất ư, dĩ nhiên không phải người hắn yêu là Băng Mộ Tuyết và Vương Lục Nhi.

Có lẽ là vì nhìn ánh mắt cô đơn lạnh lẽo của Long thất làm hắn động lòng, hắn nghĩ không thể để nàng chết quá sớm như vậy được.

Nàng vẫn chưa nhận được sự hạnh phúc thật sự mà hắn đã cảm nhận được nó dù không lâu nhưng cảm giác đó rất chân thật. Buông lỏng mọi thứ hắn chìm vào giấc ngủ.

Long Thất đã cho Long Tam phục dụng thuốc, hắn đã có dấu hiệu hồi phục, quả nhiên đan được kia là giải được. Long Thất cuối cùng yên tâm ca ca của nàng nhưng lại không có nửa phần vui mừng, từ trong thâm tâm nàng có điều gì đó mất mát rất lớn, tim nàng rất đau, khóe mắt đã ẩm ướt, nàng không hiểu đó là gì vì nàng chưa từng trải qua cảm giác này.

Từ nhỏ được Long gia tộc nhận nuôi nàng cùng ca ca chỉ đắm đầu vào tu luyện cùng những nhiệm vụ ám sát trừ ca ca nàng ra thì vẫn không có ai đối xử tốt với nàng do nàng có vết sẹo lớn trên mặt lúc làm nhiệm vụ.

Gặp được Vương Lăng nàng chỉ cảm thấy căm ghét một tên công tử ăn sung mặc sướng mà nàng và ca ca phải bảo vệ hắn bằng cả tính mạng. Dù trong lòng rất không thích nhưng nàng được sinh ra là để hoàn thành nhiệm vụ.

Ngay sau đó ca ca nàng lại bị trúng độc cũng vì hắn làm ác cảm càng tăng.

Thế mà nàng lại không ngờ được hắn vì nàng mà bất chấp thử độc dù đã nhìn bộ dạng của nàng. Lúc này mọi hận thù, căm ghét của nàng biến mất ngay sau đó thay thế là một cảm giác yêu thương, quý mến người nam nhân này. Giờ đây nàng chỉ hy vọng có thể chữa cho hắn dù cho có trả bằng sinh mạng của nàng.

Đi qua phòng hắn, nàng ngắm nhìn khuôn mặt người nam nhân, hắn tuấn tú, lợi hại có bản lĩnh nhưng khi ngủ thì rất thu hút.

Ngón tay thon dài như ngọc cùng vài vết chai sạm lứt trên khuôn mặt hắn. Nàng thấy hắn mồ hôi bắt đầu chảy ra thì ngay lập tức kêu tiểu nhị chuẩn bị thau nước lau mặt cho hắn.

Nàng băng bó vết thương cho hắn, lau khắp người hắn, dù đây là lần đầu tiên nàng nhìn cơ thể của một người nam nhân nhưng nàng không thẹn thùng như những nữ nhân khác.

Nàng thức cả đêm để thay hắn đắp khăn, nếu hắn khát nước thì lấy nước cho hắn uống, không có giây phút nghỉ ngơi. Vương Lăng mở mắt thấy nàng vẫn luôn chăm chú quan sát hắn, nàng vui mừng khóe miệng có một nụ cười nhưng rất nhanh che giấu trở về vẻ lạnh lùng thường ngày.

-Ngươi tỉnh rồi.

-Ừm. Ngươi đã chăm sóc ta cả đêm à.

- Không có ta mới tỉnh tiện thể qua xem người thôi.
- Không cần giả bộ mắt người tím hết rồi kìa như cú mèo vậy.
- Thật sao. Mà cú mèo là gì vậy.
- Là một con vật rất dễ thương. Nhưng ta lại thấy người còn dễ thương hơn nó rất nhiều.
- Đeo miệng.

Long Thất lạnh lùng đáp nhưng trong lòng lại rất vui, dường như cực khổ cả đêm qua bị một câu nói của hắn xóa bỏ hết.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Cảm xúc chân thật

Hai người nhìn nhau cũng không nói câu nào. Để chữa lành bầu không khí hân hoan đôi đũa:

- Người tên Long Thất. Ta nghĩ đó không thích hợp với người, tên thật của người là gì. Nói ta nghe thử. Hụ hụ

Long Thất vuốt vuốt lưng hắn, nàng cũng không che dấu nói thẳng:

- Ta và ca ca từ nhỏ được nhận nuôi cũng không có tên riêng. Chỉ gọi nhau như thế
- Nếu vậy ta đặt một cái tên có được không
- Tùy người. Ta cũng không quá quan tâm

Tuy nói vậy nhưng nội tâm nàng giằng giụa sợ làm hắn buồn, đồng thời nàng cũng rất muốn một cái tên nữ tính nhưng do lớn lên trong điều kiện hà khắc nàng không thể dễ dàng biểu lộ cảm xúc.

- Nếu người thích thì gọi là Từ Y Tiên nhé.

- Từ Y Tiên

Long Thất nhắm đi nhắm lại cái tên của mình, khắc sâu nó vào trong tâm cốt. Thấy biểu hiện vui vẻ của nàng hắn trong lòng cảm thấy ngọt ngào.

- Y Tiên. Người có thể hay không gọi người làm món gì đó ăn hay không ta cảm thấy rất đói.

- Được

Thấy Vương Lăng gọi mình bằng tên mới lòng nàng rất vui ngay sau đó chạy đi kiếm tiểu nhị phân phó làm đồ ăn.

Thấy bóng dáng nàng khuất dần Vương Lăng lúc này mới ho ra một ngụm máu đỏ, rơi xuống giường nằm lết trên đất, khí tức hắn nhanh trở nên yếu ớt hơi thở nặng nề cùng cơ thể đã tê dại toàn bộ.

Hắn đã ráng nhẫn nhịn để Y Tiên có thể bỏ đi, hắn không muốn nàng nhìn thấy bộ dáng hiện nay của hắn.

Cố gắng lết đến cửa sổ hắn muốn nhanh chóng rời khỏi để nàng tưởng hắn vẫn còn sống mà bỏ đi.

Ngay sau đó hắn lại nghe tiếng chén vỡ rơi xuống, cố gắng quay đầu lại thì hắn thấy một bóng người mờ mờ. Từ y Tiên chạy ngay đến bên cạnh ôm lấy hắn.

- Người định làm gì.
- Không có gì. Chỉ muốn nhìn sắc trời một chút. Bầu trời hôm nay sao thật đẹp.
- Ngốc tử. Bây giờ là ban ngày.

Từ Y Tiên lúc này khuôn mặt đã đầm lệ, nước mắt rơi xuống ướt đầm cả y phục nàng, rơi xuống bàn tay của hắn.

Dù cơ thể đã tê liệt ánh mắt mờ nhòe nhìn không rõ khuôn mặt nàng nhưng hắn vẫn cảm nhận được tiếng nước mắt cùng hơi ướt trên bàn tay hắn. Hắn cố

gắng dùng hết sức lực cuối cùng của hắn đem bàn tay lau đi khóe mắt đầm lệ kia nhưng không thể nào ngăn cản hết làm bàn tay hắn ướt nhẹp.

-Đừng khóc nữa. Ta chưa chết, chỉ cảm thấy hơi mệt thôi.

-Ngươi còn nói, cơ thể đã tàn tạ thế này làm sao ta không lo

-Y Tiên có thể đáp ứng ta yêu cầu này không.

-Ngươi nói đi.

-Nàng làm thê tử của ta có được không.

Từ Y Tiên không đáp, nàng từ nhỏ đã lớn lên với mục đích duy nhất là phục vụ Long gia tộc. Chấp nhận hắn là phản bội lại Long gia nơi nàng lớn lên.

Đây cũng không phải lý do chủ chốt, chủ yếu là do vết sẹo trên mặt nàng làm nàng cảm thấy tự ti không thể sánh bước cùng một nam nhân tuấn tú hoàn mỹ như hắn.

Thấy nàng trầm mặt không nói, Vương Lăng thờ dài, đây cũng là điều hắn muốn dù sao thì hắn cũng là người sắp chết, hắn không muốn nàng cô đơn một mình trên thế giới này, hắn đã cảm nhận quá đủ tư vị đó rồi nên hắn rất hiểu.

Lúc này bóng hình Băng Mộ Tuyết cùng Vương Lục Nhi và Từ Y Tiên hiện lên trong đầu hắn, còn có Hàn Bắc Nguyệt kia nữa cũng không quá thân thiết nhưng hắn lại có quan hệ với nàng. Bàn tay của hắn rơi khỏi khuôn mặt Từ Y Tiên, hắn cố gắng nói:

-Y Tiên, không cần ngươi đáp ứng điều đó nữa. Hứa với ta một điều, sau này phải sống thật tốt, kiếm một người nam nhân cường đại tuấn tú như ta ở bên cạnh bảo hộ. Không cần lo về vết sẹo trên mặt, thử ta yêu là con người, tính cách của nàng. Dù nàng xinh đẹp hay không với ta cũng không quan trọng, chỉ biết ta yêu nàng dù ta không biết rõ về nàng hay biết trong lòng nàng nghĩ gì. Ta vẫn luôn yêu nàng.

-Vương lang, thiếp không muốn. Không muốn lừa dối bản thân nữa, thiếp yêu chàng, sẵn sàng vì chàng làm tất cả. Nếu chàng không còn nữa thiếp sẽ đi theo chàng. Dù sống không ở bên cạnh nhau thì chết thiếp cũng phải bên cạnh chàng.

-Y Tiên. Cảm ơn nàng, chỉ cần vậy ta sống mười kiếp cũng không uống phí. Có thể cho ta cảm nhận khuôn mặt nàng lần cuối được không.

-Đây.

Từ Y Tiên cảm bàn tay của Vương Lăng đặt lên mặt nàng, chạy qua vết sẹo dài, giờ nàng không quan tâm đến nó nữa chỉ cố cảm nhận hơi ấm từ bàn tay của Vương lăng truyền đến.

Vương Lăng mỉm cười, đôi mắt nhắm nghiền lại, ngủ thật sâu. Từ Y Tiên đôi mắt đã đỏ, lệ rơi xuống như tích tụ cả đời được một lần buông lỏng. Nàng ôm hắn thật chặt, cảm nhận hơi thở của hắn, nhịp đập của hắn, mùi hương của hắn. Nàng vẫn cứ như vậy ôm hắn thật lâu.

Những tiếng bước chân vang dội gần đó, ở cửa là một tên công tử mặt trắng nói đúng hơn là nữ giả nam trang cùng bên cạnh là 4 tên hộ vệ. Từ Y Tiên cũng không nhìn bọn hắn vẫn ngồi đó ôm lấy tình nhân.

-Tốt cho một đôi tình nhân tình đẹp ý nồng

Tên công tử kia nhìn 2 người trong lòng có chút khâm phục. Nàng nhìn Từ Y Tiên cũng biết chuyện gì xảy ra, trong lòng nàng có chút ngưỡng mộ nàng.

-Cứ ôm vậy hắn sẽ chết đấy

-Thế thì sao, ta sẽ ở bên cạnh chàng đến cuối cùng.

-Ngươi không muốn cứu hắn sao.

-Ngươi cứu được hắn.

Từ Y Tiên đầy kích động nhìn nàng, ánh mắt có một tia hy vọng lóe lên.

-Ta sẽ cứu hắn chỉ là

-Ngươi muốn gì.

-Ngươi phục thị ta.

-Phi. Ta sẽ không bao giờ phản bội chàng, dù chàng có chết thì ta cũng sẽ theo chàng.

-Thật tốt. Hắn thật có điểm phúc. Đừng lo ta chỉ đùa thôi, ta cứu hắn cũng vì hắn vẫn còn nợ ta.

-Ngươi thật có cách cứu hắn.

- Dĩ nhiên. Nhìn sơ ta thấy hắc trùng ‘Vạn Minh Độc’, cơ thể đã đến giới hạn cuối rồi nếu không nhanh thì hết cứu.

- Được ta giao chàng cho người. Nhưng nếu làm tổn hại một chút chàng thì đừng hòng rời khỏi đây.

- Phi. Ta cần một cái xác chết để làm gì cơ chứ.

- Hắc đã sắp đi Tây thiên thỉnh kinh rồi thì ta mặc kệ mau cứu hắc.

- Được được. Ta chịu người rồi, vội vàng như sắp đi đê.

Nói rồi nàng lấy ra một khóa đan dược cho hắc uống vào, sau đó thủ pháp thay đổi chạy dọc khắp cơ thể Vương Lăng làm hắc nôn ra vô số máu đen.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Gặp lại nàng

Sau một hồi sắc mặt Vương Lăng trở nên hồng hào hơn. Từ Y Tiên thấy vậy lộ vẻ vui mừng chạy đến bên Vương Lăng. Vị thiếu nữ giả nam trang kia cũng không bận tâm nhìn Từ Y Tiên nói:

- Tạm thời chỉ là khử chút độc. Phải liên tiếp khử độc 3 ngày liên tiếp mới hoàn toàn tiêu trừ hết độc dược. Mà ta còn có việc chỉ đánh mạng hắc đi cùng thôi

- Chàng đang bệnh người mang chàng đi thì chẳng phải bệnh tình thêm trầm trọng sao.

- Yên tâm ta không làm hại hắc hoàn toàn tự tin chữa khỏi cho hắc.

- Vậy ta đi với người.

- Thế sao vậy còn người bên cạnh phòng kia thì sao người định bỏ rơi hắc à. Đừng lo hắc khỏe ta trả hắc lại cho người đồng thời hắc đã đồng ý làm việc cho ta, ta vẫn còn cần dùng hắc không hại hắc đâu.

- Được.

Nói xong thiếu nữ mang Vương Lăng cùng đoàn hộ vệ đi ra khỏi quán.

Một chiếc xe ngựa đang trên đường đi đến Bạch Đà Sơn. Một thanh niên đang ở trên chiếc xe gối đầu lên đùi một thiếu nữ.

- Ai. Người đừng dậy đi chân ta mỏi lắm rồi.

- Cũng được. Ta cảm thấy khỏe hơn chút rồi. Ngồi một chút rồi chúng ta tiếp tục.

- Nếu không phải cần người làm việc ta đã ...

- Người sẽ làm gì.

Thấy Vương Lăng cười nhìn mình thiếu nữ càng thêm hậm hực không thể nói gì.

5 ngày này nàng thay hắc trị thương, độc dược cũng tiêu trừ thể mà hắc vẫn giả bệnh kiếm cơ chiếm tiện nghi nàng, nàng cũng phải nhẫn nhịn vì còn cần hắc dạy nàng dịch dung còn vì thanh ma kiếm kia đã nhận Vương Lăng làm chủ, nàng không thể phát huy được chút nào ma thuật cùng khả năng của nó.

Vương Lăng lúc này vô cùng hài lòng sự phục vụ 5 ngày qua của Tô Dịch, nàng tự kêu như vậy nhưng có lẽ là tên giả.

Hắc muốn trả thù việc bị nàng cho uống độc dược. Nàng cũng đòi hắc dạy cho nàng thuật dịch dung nhưng hắc chỉ hờ hững chỉ điểm chút ít chủ yếu đòi thêm tiện nghi cho thỏa lòng. 5 ngày đi đường cuối cùng cũng tới Bạch Đà Sơn.

Hắc biết mục đích của Tô Dịch đến đây khác với hắc, nàng đến đây là vì muốn lấy trứng Bạch Mao Ưng, vì theo thông tin nhận được thì một nhóm dong binh đến đây trước đó đánh bắt Bạch Mao Ưng nhưng toàn đoàn gần như bị diệt, những người còn sống sót mang tin tức có trứng của con Bạch Mao Ưng đó, nếu có thể nuôi dưỡng một con Bạch Mao Ưng thì sau này cũng không sợ kẻ thù dù mạnh thế nào.

Bạch Mao Ưng là một ma thú khi trưởng thành thì là ma thú cấp 6, con Bạch Mao Ưng kia cấp 5 đã đánh giết cả một dong đoàn cấp B là cũng hiểu. Trứng của một con Bạch Mao Ưng giá trị liên thành cũng đủ để nuôi sống một gia tộc nhỏ sung túc cả đời mà hiện giờ Bạch Mao Ưng mẹ lại bị thương

cơ hội đến lúc này vô số người ham muốn tranh dành.

Vương Lăng bước xuống xe nhìn xung quanh thấy đã có một số đoàn người đóng trại ở đây.

Hầu hết đều đến vì một mục tiêu duy chỉ có hắn là không quan tâm, hắn đến là để lấy Bạch Linh hỏa diễm, Gia Nộ cho hắn biết ở đây có tồn tại loại hỏa diễm này, cách luyện đan của hắn khác biệt với nhiều luyện dược sư khác, cần phải có dị hỏa mới có thể học theo phương pháp của hắn.

Vương Lăng nhìn những người xung quanh nhận thấy linh lực mạnh hơn hắn nhưng không quá nhiều cũng chỉ hơn hắn một tiểu cảnh giới, hắn vẫn đối phó được.

Hắn chú ý gồm có một người choàng áo đen không thể nhìn ra linh lực cùng người đứng đầu một dòng đoàn có linh lực khá cường đại. Nhưng tất cả cũng không thể vượt qua người của Tô Dịch, 4 hộ vệ của nàng đều là nguyên lực cảnh giới tùy tiện lấy ra một người cũng đủ bằm dập cả đám này.

Nhưng hắn biết những cường giả thực sự đang ở quanh đây không lộ diện, số lượng không ít. Vương Lăng cùng đoàn người không quan tâm mọi sự chú ý tập trung vào mà đi thẳng lên đỉnh núi.

Lúc này đoàn người kia cũng đi theo sau, đều có cùng một mục tiêu là trứng Bạch Mao Ưng, đội người khác làm suy yếu nó cực điểm mà ngư ông đắc lợi, đây là suy nghĩ chung ở đây. Bỗng ngay sau đó cả đoàn người đều ngã quỵ xuống, khó khăn nhúc nhích đứng dậy, Vương Lăng nhìn Tô Dịch đang mỉm cười nhìn bọn người kia không bận tâm đi tiếp.

Vương Lăng tặc lưỡi nghĩ thầm tiểu yêu tinh này thật giỏi hoạt, đợi đến khi gió thổi thuận chiều thả ‘Nhuyễn Hợp Hương’ ra làm những kẻ bám đuôi kia dính chương.

Quay đầu lại nhìn thì thấy có một số kẻ không bị dính tranh thủ cơ hội xử lý những kẻ kia, quay đầu nhìn hắn thấy vị áo choàng đen kia cũng bị dính, nhìn rõ hơn thì hắn nhận ra đó là ai, Hàn Bắc Nguyệt. Hắn cả kinh không quan tâm nữa chạy ngược lại tìm cứu nàng.

Những tên kia nhìn thấy dung mạo của Hàn Bắc Nguyệt cũng động tâm, khuôn mặt trở nên bí ối như sói đói nhào đến. Hàn Bắc Nguyệt dù trúng độc nhưng còn sức tránh né ma trảo kẻ thù, vì loại hương liệu này quá đặc thù dù cho là nguyên lực cảnh giới cũng khó cảnh giác, nó có khả năng khóa linh lực trong khoảng thời gian khá dài là một trong những bí pháp của Vạn Độc Môn.

Hàn Bắc Nguyệt lúc này cơ thể đã mất gần hết sức uể oải, quần áo rách nát, nàng không ngờ bản thân quá tự phụ tự ý đi trước tìm trứng Bạch Mao Ưng, nàng nghĩ với cảnh giới của nàng thì sẽ không có khó khăn gì nào ngờ giờ lại phải nằm trong ma trảo kẻ khác, nàng là một thánh nữ của Quang minh giáo hội từ nhỏ vẫn chưa có tiếp xúc bên ngoài nên những vấn đề này sinh bất ngờ nàng vẫn rất ngây ngô.

Đôi mắt uon ươn nhắm lại, sức lực tự sát cũng không có đành phải đợi bị làm nhục.

Đội một lát sau nàng chỉ nghe những tiếng la hét thảm thiết, mở mắt ra nàng thấy một nam nhân tuấn tú cầm trong tay trường kiếm chỉ là phạm cấp nhưng nó lại uyển chuyển nhẹ nhàng cướp đi sinh mạng từng kẻ trước mặt nàng.

Những dòng máu đỏ tươi chảy ra nhuộm đỏ cả thanh kiếm, ánh mắt lạnh lùng của một người nam nhân, những cách di chuyển lưu thoát có phần đầm máu nhưng rất mạnh mẽ.

Trái tim của nàng đập nhanh khi thấy khuôn mặt người nam nhân kia, là Thiên Vũ của nàng. Nàng dậy lên một niềm vui sướng tột độ, cũng không nghĩ ngờ tại sao hắn lại ở đây chỉ biết hắn đã cứu nàng.

-Nương tử, nàng không sao chứ.

-Không sao. Cảm ơn người.

-Ta là tướng công của ngươi, không cần cảm ơn.

Vương Lăng lấy áo choàng khoát lên người nàng sau đó bế nàng chạy đi trước sự ngỡ ngàng của nhiều người. Mọi người xung quanh không ngờ một người thanh niên chỉ 15 tuổi lại dễ dàng đồ sát nhiều người như vậy, một số kẻ có đồng bạn bị đồ sát thì truy đuổi hướng hai người.

Tô Dịch thì nghe rõ đối thoại của hai người thầm chửi hắn hoa tâm, phóng tình khắp nơi, thấy hắn chạy đi nàng cũng không bận tâm hắn bỏ đi, cử một người đi theo hỗ trợ tí nữa dẫn đường cho hắn, còn nàng thì tiếp tục đi tiếp.

Hàn Bắc Nguyệt nằm trong lòng của Vương Lăng không hề dấy dựa dù sao hắn cũng cũng là nam nhân của nàng. Chạy một khoảng thời gian dài nàng thấy mặt hắn lâm lâm mồ hôi định cươn tay giúp hắn nhưng nội tâm nàng là thiếu nữ ngại ngùng cũng không dám tiếp tục.

Vương Lăng lúc này cũng không để ý đến biểu hiện của nàng, tinh thần tập trung tránh thoát những kẻ kia đang đuổi theo, sỡ dĩ hắn lúc này giải quyết địch nhân cũng là vì hắn ra đòn quá bất ngờ, sự tập trung của bọn chúng tập trung vào Hàn Bắc Nguyệt nên cũng không khó giải quyết chứ nếu trực tiếp đối đầu hắn có khi chết không nghĩ ngờ, hắn cũng không sợ dù sao cũng có Tô Dịch sẽ không cho hắn chết.

Chạy đến một hang động gần đó, Vương Lăng đặt Hàn Bắc Nguyệt xuống, đưa cho nàng một viên đan dược là giải độc pháp bảo của Tô Dịch, Hàn Bắc Nguyệt cũng không do dự nuốt viên đan dược sau đó cố vận chuyển linh lực. Vương Lăng quay lưng đi người ra ngoài giải quyết những kẻ đuổi theo.

-Người đi đầu

-Đi giải quyết kẻ địch bên ngoài.

-Người cẩn thận. Lấy trong giới chỉ của ta Minh Dạ kiếm mà dùng, là vương khí cấp cao đấy.

-Được cảm ơn nàg.

Nói xong hắn nhanh chóng đi ra ngoài, gặp được kẻ địch hắn thu hút bọn chúng đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Tàn sát

Kẻ địch của hắn hơn 10 người cảnh giới có vẻ không cách biệt quá xa. Nhìn thấy Vương Lăng cả đám người dừng lại cười nhìn hắn.

-Tiểu tử khôn hồn giao nộp người ra đây ta sẽ cho ngươi chết thống khoái.

-Biểu hiện tốt có khi bọn ta cho ngươi chút cạn thừa đấy. Haha

-Nói nhiều làm gì giết tên tiểu tử này trả thù cho huynh đệ đã chết.

-Các ngươi xử lý hắn ta đi tìm nha đầu kia.

-Được. Đùng hường một mình đấy.

Những lời lẽ của bọn chúng khiến cho Vương Lăng phát cáu, sát khí đại tăng, hắn giờ không quan tâm đến địch nhân mạnh hơn hay yếu hơn duy trong đầu chỉ muốn đại khai sát giới. Hắn phóng băng lao chặn đường những kẻ muốn đi

-Kẻ nào cũng không được rời khỏi đây.

-Người có vẻ chán sống lắm rồi. Được bọn ta sẽ xử lý ngươi xong đem nha đầu kia từng ngày hưởng dụng. He he.

Vương Lăng lúc này cảm nhận có chút kiếm ý nảy sinh trong ‘Lục Liên kiếm pháp’ mà hắn sử dụng. Hắn dùng ‘Vạn Kiếm Quy Tông’ tầng 2 nhưng giờ đây lại không bình thường không phải là hình ảnh của những thanh kiếm hiện hình mà thay vào đó những hình ảnh kiếm khí vô hình, chứa sát khí nồng đậm.

Những tên kia cũng cảm nhận nguy hiểm không khách khí công kích, những tên cung thủ bắn ra vô số mũi tên hỗ trợ nhưng bị kiếm khí của Vương Lăng phá hủy, hắn giờ đây xuất ra vô số kiếm khí không ngừng công kích cả đám người, một số kẻ bị kiếm khí cắt trúng đầu đòn ngã ra đất, Vương Lăng không ngần ngại đâm chém cắt vô số vết dao kiếm vào da thịt những tên đó, bọn chúng đau đớn la hét, máu chảy ra vô số.

Thấy đồng bạn đau đớn ngã xuống mấy tên kia sợ hãi nhìn người thanh niên trước mặt, bọn chúng chỉ thấy hoa mắt rồi những đòn công kích không biết từ đâu đánh tới làm chúng không tài nào đỡ được. Vương Lăng trên trán xuất hiện hình thanh linh kiếm, hắn cũng không nhận ra bước chân phiêu du di chuyển len lỏi giữa những ánh kiếm công tới, tránh né những mũi tên bắn tới.

Những tên kia lâm vào hoảng loạn, rõ ràng Vương Lăng không quá nhanh nhưng bọn chúng không tài nào công kích được hắn. Những suy nghĩ sợ hãi, mất bình tĩnh kia giúp Vương Lăng có cơ hội một kích lấy mạng từng kẻ địch, hắn ra đòn quá nhanh không cách nào phán đoán được lưỡi kiếm khiến từng tên ngã xuống.

Vương Lăng đã kết hợp tinh hoa của ‘Mỹ Thái Quyền’ vào kiếm của hắn tạo ra thế kiếm mới ‘Mỹ Huyền kiếm pháp’ kiếm pháp ảo diệu, hư hư thật thật khó mà phân biệt. Mặc dù có những kẻ xui xẻo nằm trên đất nhưng Vương Lăng không ngần ngại đâm thêm mấy kiếm thật sâu chắc chắn kết thúc tính mạng của bọn chúng.

Thấy Vương Lăng tàn nhẫn đâm chém một cách khát máu có một số kẻ hoảng loạn bỏ chạy, Vương Lăng cũng không đuổi theo mà chuyển dời đao kiếm quay lại công kích những tên ở lại.

Tầm 5 tên, bọn chúng trôi qua con hoảng loạn lấy lạ tự tin lấy đông địch nhiều chắc chắn Vương Lăng sẽ chết không nghi ngờ. Nghĩ thế một tên cầm kiếm đâm tới thêm chút kỹ năng gia tăng sức sát thương cùng tốc độ tuy không quá tinh diệu nhưng rất chắc chắn.

Vương Lăng ánh mắt lạnh lùng dùng kiếm đón đỡ, tay kia của hắn nắm chặt lưỡi kiếm khiến bàn tay hắn chảy máu, tên kiếm sĩ nghĩ đến đối phương dùng tay giữ kiếm đang thất thủ thì một ánh kiếm đến ngay trước mặt hắn, ngay sau đó đầu hắn nằm lún lóc trên đất máu từ cổ bắn ra dính trên người Vương Lăng.

Vương Lăng cũng không bận tâm nhặt thanh kiếm kia.

Hai tay hai kiếm hần điển cuồng đâm tới một tên gần đó, tên đó nhanh chóng đem kiếm ra đỡ, thậm chí để chắc ăn còn dùng linh bảo phòng hộ.

Vương Lăng chém tới cũng cảm nhận sau lưng có kiếm đâm tới, tay còn lại của Vương Lăng dùng kiếm đón đỡ dù không đủ lực nhưng vẫn tránh thoát được ánh kiếm sượt qua sườn người Vương Lăng chảy ra huyết dịch.

Cánh tay Vương Lăng run run chiêu thức biến đổi thay hướng đâm ngược lại tên sau lưng, tên này cũng nhận ra nguy hiểm ý thức lùi lại may mắn tránh thoát mũi kiếm đâm tới nhưng không vui mừng bao lâu thì hần thấy Vương Lăng quay về phía hần cầm 2 kiếm liên tục công kích, đón đỡ không lại thể tấn công hần dùng ‘Tật Phong Dật’ chạy ra phía sau thì mới nhận ra căn bản không di chuyển được. Lúc này cả khu vực đã bị đóng băng không kẻ nào có thể di chuyển.

Vương Lăng lạnh lùng đâm một kiếm ngay ngực hần, kiếm còn lại đã chặt đứt tay của hần. Vương Lăng không để tâm dùng tiếp ‘Băng Đầu Long’ công tên kia, tên kia ý thức có cơ hội tấn công Vương Lăng nên từ bỏ pháp bảo ngay sau đó lại nhận được một băng quyền công kích làm hần ngơ ngác biến thành băng tượng.

Vương Lăng lấy trong giới chỉ ra mười viên linh đan cao cấp nuốt hết vào người chuyển tiếp thành linh lực, đạt hóa linh cảnh linh lực hần đơn thuần vận chuyển rất nhanh giờ này mới thể hiện rõ rệt ưu thế cấp 12 của hần.

Hai tên còn lại ngơ ngác nhìn cảnh tượng kia, bọn hần bị băng vực không thể tiến tới, hàn khí xung quanh dày đặc đóng băng ngay vật tiếp xúc là ưu điểm của Hàn Băng Dương Thể. Vương Lăng cường ép hấp thu được lượng lớn linh lực bù đắp hao hụt vừa qua. Nhìn hai tên còn lại Vương Lăng từ từ tiến đến, 2 tên này cả kinh ngay lập tức hướng phía khác chạy đi.

Vương Lăng nào chịu buông tha bọn chúng vận ‘Ngự Thiên Quyết’ truy đuổi. Hai tên chạy đến một khu vực thì Vương Lăng cũng đuổi kịp, vận khởi thêm ‘Tật Phong Dật’ áp sát một tên làm hần cả kinh, pháp bảo bảo hộ được kích hoạt đồng thời vùng kiếm chém tới Vương Lăng, tên kia cũng vùng hòa cầu bản tới.

Vương Lăng hừ lạnh một tay đón kiếm, một tay đón hòa cầu. Ngay sau đó hần ý thức được một mũi tên bắn tới ngực phải hần, đâm sâu vào ngực hần. Vương Lăng đau đớn nhảy lùi ra thì vô số mũi tên cũng công tới, hần nhìn lại thì thấy 3 tên cung thủ lúc nãy còn dẫn theo một người có khí linh lực cường đại hơn hần.

Vương Lăng nhũn mảy cũng không vội rút ra mũi tên nếu không sẽ mất máu càng thêm khó di chuyển, hần chỉ khẽ bẻ gãy mũi tên không làm nó cản trở. Tên thủ lĩnh kia nhìn Vương Lăng mang theo một tia căm tức nhưng rất nhanh chuyển sang nụ cười. Một tiếng ‘ba ba ba’ tiếng vỗ tay của tên đầu lĩnh kia đang dần dần đến gần Vương Lăng.

-Người huynh đệ ngươi giết nhiều người Hoàng Minh dong đoàn như vậy có phải nên chết rồi không. Thế nhưng ta nhìn ngươi rất có tài, chỉ cần ngươi gia nhập Mã Hòa ta sẽ không làm khó ngươi nữa. Đây ký khế ước nô bộc này ngươi sẽ trở thành thành viên dong binh đoàn ta.

-Ta không thêm vào.

Vương Lăng ngay lập tức phóng ‘Băng Đầu Long’ bắn tới Mã Hòa, Mã Hòa dùng một tay phóng ra ‘Phụng Tiên Hỏa’ phá nát băng công của Vương Lăng còn thêm dư kích bắn tới Vương Lăng.

Vương Lăng tránh né kiếm pháp tạo ra vô kiếm khí bay đầy trời bắn liên tiếp tới Mã Hòa, Mã Hòa vận công dùng tay đón đỡ hóa giải dễ dàng kiếm khí của Vương Lăng, nhưng số lượng công kích quá nhiều nên hần khá chật vật. Hần nuốt vào một viên đan dược sau đó tốc độ gia tăng đã ngay trước mặt Vương Lăng.

Vương Lăng cả kinh không kịp tránh né đã bị hần đánh bay đến một gốc cây gần đó, miệng hộc ra một đống máu, vết thương chỗ mũi tên cũng rỉ máu. Mã Hòa xuất hiện ngay bên cạnh Vương Lăng đạp xuống người hần, Vương Lăng cố gắng lấy kiếm đón đỡ nhưng lực đạo không đủ khiến hần nhận ngay một đạp vào bụng, Vương Lăng bụng nồn ra nước càng ngày càng yếu.

Vương Lăng vô lực nhìn hần, nghĩ thầm mỗi lần hần đánh nhau đều là vượt cấp chiến đấu thế mà lần này lại đưa ra lựa chọn thiếu khôn ngoan dẫn tới cái kết này, nhưng hần không hối hận, nếu quay lại hần cũng chỉ đưa ra một lựa chọn duy nhất. Hần lần này làm lại cuộc đời sẽ sống theo ý hần muốn không có ai có quyền gò bó.

Mã Hòa đã phát câu sau đó lấy ra một thanh kiếm đâm xuống người Vương Lăng.

Tại lúc này một bóng người xuất hiện ngay trước mặt Vương Lăng cầm kiếm chém gãy thanh kiếm của Mã Hòa sau đó là một loạt kiếm ánh đâm vào người Mã Hòa lúc nào hần cũng không biết, hần ngã xuống đất rên rỉ trên đất.

Đám người kia cùng Vương Lăng ngay sau đó nhận ra đó là Hàn Bắc Nguyệt, nàng đầy căm phẫn nhìn cả đám người làm bọn chúng rợn tóc gáy.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Tiểu nương tử không muốn

Đám người kia chưa kịp phản ứng thì đã thấy một luồng ánh sáng trắng xóa xuyên qua người, tên nào cũng học máu, ngã xuống đất không còn cử động. Mã Hòa kinh hãi gần chết nhìn thiếu nữ xinh đẹp trước mắt cơ thể run run cố gắng bỏ chạy nhưng sau đó một ánh sáng bắn tới khiến hắn cơ thể cũng không còn.

Vương Lăng nhìn cảnh này tặc lưỡi, công nhận Hàn Bắc Nguyệt không ngây thơ như bề ngoài may lần trước không chọc giận nàng, nếu nàng mà biết hắn lừa nàng thế nào kết quả không khác mấy.

Dùng quá nhiều sức hắn ngủ thiếp lúc nào không hay. Một bóng người trên một cành cây nhìn cảnh đó cũng kinh hãi không thôi, hắn đang định đi ra giúp Vương Lăng thì đã thấy thiếu nữ ở đó từ khi nào, có thiếu nữ này bên cạnh khẳng định Vương Lăng không có nguy hiểm gì nhiều, quyết định hắn quay về báo cáo cho Tô Dịch.

Hàn Bắc Nguyệt đưa hắn vào hang động, thắp lửa, sau đó thay hắn chữa trị. Nàng xấu hổ cúi y phục hắn ra thấy vô số vết thương không chỉ mới có mà còn vài vết xẹo cũ làm nàng xót không thôi.

Thay hắn rình thuốc buộc vết thương xong nàng cũng ngủ thiếp đi. Hai người ôm nhau ngủ không biết đã qua bao nhiêu thời gian, Vương Lăng tỉnh dậy thấy cơ thể nặng trĩu thì thấy Hàn Bắc Nguyệt đang ngủ trên người hắn, hắn cười nhìn nàng cũng không nỡ đánh thức nàng, vuốt ve mái tóc mềm mượt của nàng làm hắn cảm thấy vui thích. Hàn Bắc Nguyệt lúc này đã thức dậy thấy hành động của hắn xấu hổ không dám mở mắt.

Qua một hồi Vương Lăng ngừng nghịch tốc nàng, ôn nhu đặt đầu nàng lên chiếc áo được xếp gọn gàng sau đó hắn lấy mấy viên linh đan dùng khôi phục linh lực. Lúc này khi hắn xuất ra kiếm khí có cảm giác ‘Lục Liên kiếm pháp’ có dấu hiệu đột phá tầng 2, nhưng vẫn còn thiếu thứ gì đó, hắn không thể biết đó là gì.

Hàn Bắc Nguyệt nhìn người nam nhân đang yên lặng nhập định, nàng nhớ lại việc xảy ra ở hồ hắn như một tên ngốc còn khi cứu nàng thì như một vị anh hùng mà từ nhỏ nàng hay mơ tới, ánh mắt nàng ngập tràn si mê. Vương Lăng cuối cùng cũng hấp thu xong linh lực nhìn qua Hàn Bắc Nguyệt đang nhìn hắn.

-Nương tử, nàng rất thích nhìn ta sao

-Ai thích nhìn người. Ta chỉ canh chừng cho người thôi.

-Nương tử, người không thích ta sao.

-Không phải không thích. Chỉ là chúng ta thời gian quen nhau rất ngắn không thể nhanh như vậy thích được.

-Vậy chúng ta chỉ cần làm cho khoảng cách gần hơn là được.

Nói xong hắn nhào đến hôn lên môi hắn, đôi môi in chặt lên môi nàng, chiếc lưỡi liếm quanh hàm răng trắng ngọc cố gắng tiến sâu vào trong. Hàn Bắc Nguyệt cả kinh muốn đẩy người nam nhân ra nhưng nàng sợ làm hắn bị thương nên đành phải vô lực để hắn áp chế.

Sau một hồi lâu kháng cự nàng trở nên vô lực nàng đành phải mở miệng cho chiếc lưỡi tham lam dài dõ kia chui vào bên trong. Chiếc lưỡi kia tham lam lách hết trong miệng nàng, hắn tham lam nuốt lưỡi nàng cùng nước bọt ngọt bùi. Ngay tiếp theo hai người tách ra hai bàn tay đẩy hắn ra, Hàn Bắc Nguyệt lùi ra xa hậm hực nhìn hắn. Vương Lăng biết mình thất thố.

-Nương tử ta xin lỗi

-Người không cần nói. Chỉ là giờ không phải thời điểm thích hợp.

-Thế là khi nào.

-Khi nào động phòng người muốn thế nào cũng được.

-Vậy thì rất tốt.

Thấy hắn hiểu chuyện như vậy nàng cũng yên tâm mới đổi đề tài.

-Đúng rồi. Sao người đi chung với đám người kia vậy.

-Ta trên đường gặp cướp được họ cứu giúp nên họ mời ta đi chung bảo vệ.

-Ta thấy người đầu có yêu, mấy đám cướp thì làm được gì.

-Ặc. Bọn chúng đông đảo một mình ta không đối phó được. Nàng biết đây trấn này cướp giặc đang hoành hành mà.

-Cũng đúng. Nhưng ngươi nên cẩn thận đám người đó không đơn giản, bọn chúng hại ta suýt nữa ... Nói chung bọn chúng không hẳn là người tốt.

-Nương tử, ta biết.

-Ngươi không nghi ngờ gì sao.

-Ta sao lại nghi ngờ lời nói nương tử cơ chứ.

-Thiên Vũ.

Hàn Bắc Nguyệt cảm động nhìn hần, nghĩ tới gì đó nhanh chóng nói tiếp:

-Đúng rồi tên tiểu bạch kiểm kia hình như nữ giả nam trang ngươi nên cẩn thận.

-Sao nàng biết hần ta là nữ.

-Cảm giác thôi. Nói vậy ngươi nên cẩn thận kẻo bị ả dụ dỗ.

-Nàng yên tâm, ta chỉ có thể bị nàng dụ dỗ thôi, người khác không có bản sự này.

-Đeo miệng.

-Mà khoan đã. Nói lòng vòng này giờ là nàng đang đuổi khéo ta đó à.

-Không phải. Chỉ là ta cần phải đi về tìm người thân của ta, ta đi trước họ nên cũng sợ họ lo lắng. Ngươi yên tâm sau khi tìm được ta sẽ kiếm ngươi. Nơi này rất nguy hiểm, dù sao đi với đám người kia ngươi vẫn an toàn hơn. Đợi ta

-Được.

-Thanh Minh Dạ kiếm này ngươi giữ lại đi phòng thân đi.

-Cảm ơn nàng.

Hàn Bắc Nguyệt ngay sau khi nói xong cũng phiêu du bay mất. Vương Lăng nhìn thấy vậy cũng ham muốn phi không mà đi có điều cánh giới giờ không cho phép.

Hần nhanh chóng quay về bên Tô Dịch dù sao nàng cũng đang khống chế hần. Hần đi nhanh qua những cánh rừng tìm đường đi lên núi, ai biết hần đi hoài đi mãi chẳng còn biết phương hướng nữa. Chẳng lẽ ta đã thành thánh đi lạc, Vương Lăng bùi ngùi mãi thôi, hần nhảy lên những cành cây xung quanh kiếm nơi cao nhất dò đường, tìm được một cái cây to nhất cao nhất hần vui mừng chạy đến thì nghe trong rừng có đánh nhau, hần không muốn quá nhiều chuyện nhưng trí tò mò nổi lên chạy về phương hướng tranh đấu ấy.

Xuất hiện trước mặt hần là một đoàn người hơn chục tên bao vây 3 người 2 nam 1 nữ. Vương Lăng đánh giá 3 người, cả 3 đều là tộc tinh linh có tai dài, đều là tuấn nam mỹ nữ, đặc biệt cô gái tóc vàng kia rất xinh đẹp nhưng không đủ để Vương Lăng bán mạng vì nàng, dù sao dạo này hần rất đại gái đều vì gái mà xém chết mấy lần, rút kinh nghiệm lần này tùy tình hình ra mặt.

-Hãy mau giao trứng Bạch Mao Ưng ra đây ta tha cho con đường chết.

-Hừ. Bọn ta không có giữ trứng gì hết. Ngươi đừng hồ ngôn loạn ngữ.

Thiếu nữ tộc tinh linh cười trêu làm bọn chúng tức đỏ mặt.

-Ai biết bọn ngươi nói thật hay giả. Để bọn ta lục soát đã rồi nói.

-Vô sỉ.

Vương Lăng nghe nàng nói lấy làm kì, không lẽ trứng đã rơi vào tay bọn người này.

Thiếu nữ kia vừa nói xong xuất ra cung tiễn nhắm bắn đám người, một mũi tên bọc phá mang theo phong thuật gia tăng tốc độ bắn đến đám người làm bọn chúng không tài nào tránh được chỉ có cách đỡ đòn, hai tinh linh bên cạnh cũng hỗ trợ nàng bắn tiễn, cả đám người thấy cả một mưa tên rơi xuống đón đỡ nhưng sau đó lại cảm nhận nguy hiểm, thiếu nữ phóng ra 'Phong Tàn Vân' công kích một đám người. Ngay sau đó cả đám nằm xụi lơ trên đất. Thiếu nữ tinh linh cùng hai người kia đi mất cũng không để ý thấy Vương Lăng.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Bạch Linh hỏa diễm

Vương Lăng buồn chán định rời đi bỗng nhớ lại kẻ địch có nhắc tới trùng gì đấy nên hắn nhanh chóng đi theo biết đâu tìm được đường. Hắn chạy đến chỗ 3 người tinh linh kia, mấy người kia cũng chú ý tới hắn.

-Ngươi là ai sao lại đi theo bọn ta này giờ.

Vương Lăng nhìn nàng cười nói:

-Ta là Bạch Vũ sống gần đây. Ta đi cùng với mấy người bạn nhưng vì lo hái thảo dược nên bị lạc. Không tin có thể nhìn thảo dược ta hái, vẫn còn tươi.

Nói xong hắn lấy trong giới chỉ ra một số thảo dược trong lúc đi lạc nhặt lượm được.

- Đa số là loại thảo dược quý hiếm.

-Vậy.

-Ừm. Ta tin ngươi. Để ta giới thiệu bản thân, ta là Dịch Lệ còn 2 người này là Dịch Văn và Dịch Kha hai ca ca của ta.

-Chào 2 vị ca ca

Vương Lăng cười nhìn hai người, hai người chỉ khẽ gật đầu rồi quay đầu bỏ đi. Lúc này hắn ý thức mình nói dối có phần tệ dù sao sống gần đây sao mà lạc đường trừ khi hắn là Zoro, thế mà mấy tinh linh này không nghi ngờ kẻ cùng lạ.

Trên đường Dịch Lệ hỏi hắn rất nhiều thứ Vương Lăng chỉ cười nói một số thứ cũng không để lộ quá nhiều.

Sau một lúc hắn được đưa đến chân núi nơi hắn bắt đầu đến, hắn cảm ơn Dịch Lệ sau đó đưa cho nàng một số đan dược góp nhặt được từ kẻ chiến bại của hắn, Dịch Lệ cũng vui vẻ nhận sau đó vẫy tay chào tạm biệt hắn. Vương Lăng lấy ra bản đồ Gia Nộ đưa hắn, đi theo tìm dị hỏa sau đó tìm Tô Dịch sau.

Do vốn lúc đầu lạc đường không biết đâu là đâu nên bản đồ cũng không có tác dụng giờ dựa theo bản đồ hắn đi thì thấy cảnh vật quen thuộc hóa ra là nơi này hắn bị làm hắn tức gần chết, tiếp tục đi theo chỉ dẫn hắn đến một sơn động màu đen, theo hắn biết Bạch Đà Sơn ban ngày yêu thú không hoạt động, chỉ vào ban đêm mới bắt đầu kiếm ăn, cái sơn động này hắn nghĩ là cái ổ yêu thú.

Do dự một chút hắn vẫn tiến vào, ẩn đi khí tức nhưng không ẩn đi mùi vị cơ thể nên hắn cẩn thận từng bước đi vào, ánh sáng càng vào trong càng yếu càng khiến hắn thêm cảnh giác, sử dụng ngọc quang tỏa một công cụ chiếu sáng, dọc đường có vài con yêu thú cấp 1 xuất hiện nhanh chóng bị hắn dễ dàng giải quyết, do ma thú cấp 1 yếu nhất nên luôn bị đẩy ép ra bia rừng cùng ngoài hang.

Hắn len lỏi đi qua những khe đá chật hẹp tiến gần đến một nơi có ánh sáng. Đàng xa là một đường hang lộ dài có những ánh đuốc treo trên tường như thường xuyên có người vào đây.

Vương Lăng đi dọc theo đường hành lang, ẩn tàng linh lực để người khác khó lòng nhận ra. Đi một quãng nữa hắn đến một cái bậc thang đi xuống dưới nữa.

Nếu là bình thường hắn sẽ không ngần ngại mà đi xuống nhưng giờ tinh thần hắn đang treo ở mức cao nên nhận ra bậc thang này là cái bẫy, sở dĩ ánh sáng chiếu vào nhưng bậc thang phía sau lại không hiện lên cái bóng của bậc thang trước làm hắn nghĩ ngờ đây là ảo ảnh. Dùng thủy cầu bắn vào quả nhiên xuyên qua luôn.

Nhìn ngó xung quanh, hắn nhận ra cách đó không xa có một mỏm đá cách đó không xa có thể dùng toàn lực nhảy qua được. Hắn nhận ra không phải ảo ảnh cũng vì dùng thủy thuật làm ướt được mỏm đá.

Hắn lấy hết sức nhảy qua mỏm đá, chới với dùng tay bám được vào nó. Leo lên phía trên Vương Lăng đi vào hang đá, vượt qua thêm dãy hành lang lại tiếp tục ý thức có một nhóm người đang ở gần.

Vương Lăng ghé sát đầu vào vách tường ngó qua thấy tầm 5 6 tên hộ vệ bên cạnh là một tên công tử tóc búi cao sau đầu bên cạnh còn có một thị nữ xinh đẹp đứng đằng sau hắn.

-Bọn người nói không có.

-Thiếu chủ bớt giận. Đã kiểm tra rất kĩ nhưng không hề phát hiện ra cơ quan nào cũng như sự xuất hiện của Bạch Linh hỏa diễm.

-Một đám vô dụng giờ các ngươi bảo ta phải làm sao. Dược hội 3 năm nữa là đến nếu không có nó thì ta làm sao mà vượt qua khảo thí chứ, chức vị gia chủ của ta cũng sẽ ra đi.

-Người bớt giận có thể kiếm một loại dị hỏa khác mà.

-Cái khác. Người nghĩ nó dễ kiếm vậy sao ta đã tiêu tốn lượng lớn tiền tài mới tra ra thông tin một loại hỏa diễm đấy. Ta không cần biết tốn bao lâu cũng

phải tìm cho ra nó nếu không ta khó lòng có thể trở về.

-Vâng.

Vương Lăng nghe vậy giật mình, không ngờ những người này cũng tìm kiếm Bạch Linh hỏa diễm, hắn quyết định chờ đợi những người này tìm kiếm ngư ông đắc lợi.

Sau 2 ngày ở trong hang động, những kẻ kia cuối cùng cũng tìm được một cơ quan mở ra một thạch thất, Vương Lăng vui mừng đi theo đám người.

Bước vào là một cái hang tối om, dùng lửa hay ngọc quang tỏa đều tắt ngay lập tức, thời thì để bọn người kia đi trước hắn theo sau vậy, căn bản hắn có thể cảm nhận linh lực người khác nhưng người khác thì không phát hiện ra hắn.

Nghe những người kia nói chuyện cũng đề cập đến vấn đề như hắn, đi đến cuối hành lang thì xuất hiện một ngọn lửa màu trắng tỏa ra ánh sáng trắng, ngoài nó ra dù dùng thứ gì chiếu sáng đều bị nó nuốt chửng, dĩ nhiên đây là Bạch Linh hỏa diễm.

-Cuối cùng cũng tìm thấy nó, Bạch Linh hỏa diễm.

-Chúc mừng thiếu chủ

-Chúc mừng quá sớm rồi, phải đợi ta chế phục nó đã.

-Đan Vân, cẩn thận.

-Yên tâm, Phù Linh ta tự tin có bảy phần chế phục nó.

Nói xong vị thiếu chủ Đan Vân kia tiến đến trước mặt, nuốt vào một số loại đan dược, sau đó bàn tay linh lực tỏa ra bao lấy hỏa diễm. Bỗng có một tiếng nổ từ phía xa dội tới, đám người giật mình, dù sao cũng không thấy gì nên có mấy phần sợ hãi.

-Thiếu chủ để bọn ta ra kiểm tra.

-Ừm. Không cho phép ai làm phiền ta.

-Rõ

Nói xong cả đám người bỏ đi ra ngoài, tiếng nổ đó do Vương Lăng gây ra nhằm gây sự chú ý của đám người dẫn dụ hộ vệ bên cạnh ra ngoài, đáng lẽ dự vài tên xử lý từng tên thế nhưng cả đám người đều ra làm Vương Lăng chớp cơ hội ẩn tàng linh lực tiến vào trong.

Lúc này Đan Vân đã tiến đến giai đoạn quan trọng hấp thụ dị hỏa nào ngờ phát hiện ra có linh lực khác thường xuất hiện, ngay lập tức hắn ý thức sự xuất hiện của Vương Lăng. Vị thiếu nữ gọi là Phù Linh kia chặn ngay trước mặt Đan Vân.

-Đan Vân, tiếp tục để ta ngăn cản hắn.

-Ừm, nhờ nàng.

Vị cô nương Phù Linh kia bắn ra hỏa cầu bay đến trước mặt Vương Lăng, dù ánh sáng biến mất ngay sau đó nhưng linh lực vẫn còn, Vương Lăng không để ý dùng tay không ngăn cản, hàn khí trong người chuyển hóa nhiệt lực gây ra thành pháp lực.

Phù linh cả kinh, vội lấy kiếm ra đâm tới, Vương Lăng lúc này đã ngay lập tức ngay sau lưng nàng, đoạt bảo kiếm trong tay nàng, dùng pháp lực thủy hệ đóng băng cả người nàng.

Sau đó Vương Lăng đến ngay trước mặt Đan Vân, hắn lúc này sợ hãi, nhưng nếu hắn gián đoạn sẽ bị phản phệ, chỉ còn cách cố gắng lấy được dị hỏa rồi đánh bại Vương Lăng.

Vương Lăng nào cho hắn cơ hội, hắn đang từng bước đến trước mặt Đan Vân định dùng pháp lực tấn công nào ngờ từ sau lưng có một người ôm chặt lấy hắn, một cỗ nhiệt hòa đốt cháy người hắn.

Quay đầu lại nhìn thấy Phù Linh đã thoát khỏi băng phiến, nàng đã dùng chính linh lực mình bạo phát cả cơ thể để thoát khỏi băng phiến, điều này khiến nàng sẽ suốt đời không cách nào sử dụng linh lực.

Vương Lăng cả kinh định thoát ra nào ngờ có một thanh kiếm đâm xuyên người hắn cùng Phù Linh, quay đầu lại nhìn thấy Đan Vân dùng một tay thôn phệ tay còn lại lấy linh kiếm đâm hắn. Một ngụm máu từ miệng Vương Lăng chảy ra nhìn Đan Vân:

-Tại sao, người định giết nàng luôn sao.

-Không cần người quan tâm, chỉ cần giết người thì ta sẽ tiếp tục thu phục dị hỏa.

-Vì nó người vứt bỏ luôn sinh mạng nữ nhân người sao.

-Cầm đi. Là lỗi của ai hả.

Đan Văn cầm hận nhìn Vương Lăng, ánh mắt chứa đầy căm phẫn cùng đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Việc ta làm không sai

Vương Lăng nhìn hấn trong lòng cũng hiểu được mấy phần.

-Đừng lo cho ta, Đan Văn tiếp tục lấy dị hỏa đi.

-Được.

Vương Lăng cố gắng rút thanh linh kiếm ra nhưng Phù Linh bàn tay nàng chảy máu nắm chặt lưỡi kiếm không cho hấn rút ra. Vương lăng không thể bội phục nữ nhân này, hấn có cảm giác làm người xấu ở đây. Nhưng hấn không quan tâm gì đến nàng, định dùng ‘Băng Đầu Long’ công kích Đan Văn.

Phù Linh thấy vậy, dùng sức lực cuối cùng ôm chặt Vương Lăng không cho hấn thi triển, băng đòn đánh trúng người nàng làm hàn khí xâm nhập trong cơ thể nàng cùng Vương Lăng, sau đó Phù Linh cơ thể run run, sức lực cạn kiệt nhưng tay vẫn không buông tha Vương Lăng. Vương Lăng lúc này biết tình trạng của nàng, cũng không quan tâm rút thanh kiếm trong bụng ra, uống Hối Linh Đan, đan dược tứ phẩm cực phẩm, khôi phục thương thể cùng khôi phục thương thể cùng linh lực, là đan dược mà Vương Khiết ban cho.

Quay lại nhìn Phù linh thờ dài, quay lại nhìn Đan Văn.

Đan Văn lúc này nhìn thấy Phù Linh nước mắt đã chảy ra, bàn tay run run sau đó bị dị hỏa phản phệ do một phút phân tâm. Ngọn lửa đốt cháy hấn, hấn phốc ra ngụm máu sau đó ngã xuống. Vương Lăng cả kinh định giúp hấn hồi phục nào ngờ Đan Văn rút kiếm ra chia về phía Vương Lăng.

-Đừng đến đây.

Sau đó hấn cố dùng tay bò lết đi đến bên cạnh Phù Linh, hấn nằm đấy nhìn Phù Linh tay xoa xoa gương mặt nàng. Vương Lăng thấy vậy trong lòng ghen ghét, hấn vì muốn mạnh hơn nên đã gián tiếp gây hại cho một đôi tình nhân, trong lòng hấn cảm giác đau khổ không biết vì sao.

Đây là con đường hấn chọn, con đường cường giả, phải hi sinh người khác mới có thể cường đại. Nhìn hai người Vương Lăng cảm thấy khó hiểu:

-Tại sao hai người lại có quyết định ngu ngốc như vậy, chỉ cần bỏ chạy là có thể sống mà.

Đan Văn căm phẫn nhìn hấn:

-Chạy. Từ đầu bọn ta đã không có con đường nào khác rồi.

-Ngay cả khi phải hi sinh nàng.

-Vì đây là lời hứa của 2 bọn ta. Người không hiểu.

-Đúng. Ta không hiểu. Lấy được nó bằng cách hi sinh nữ nhân của mình.

-Người thì hiểu cái gì. Tương lai của bọn ta phụ thuộc vào nó. Không có nó ta không cách nào trở thành gia chủ kế nhiệm, không thể cưới nàng cũng vì nàng là một nha hoàn. Nếu ta mất đi vị trí gia chủ này, nàng sẽ trở thành đồ chơi cho kẻ khác. Đã đến lúc này rồi còn thất bại, hahaha...

Đan Văn cười nhưng nước mắt lại chảy ra từ 2 mắt. Vương Lăng nhìn Đan Văn trong lòng Vương Lăng khâm phục hai người, hấn cũng hiểu cảm giác không có thực lực thì không thể bảo vệ được ai. Đan Văn nhìn Vương Lăng, khuôn mặt mất đi một chút căm hận:

-Ta có việc muốn nhờ người.

-Người nói đi.

-Hãy chôn cất bọn ta cùng nhau, sống không thể ở bên nhau, chết ít nhất cũng muốn ở cùng nhau.

-Được, chắc chắn ta sẽ làm. Thế nhưng...

Đan Văn không hiểu nhìn hấn nào ngờ lúc này Vương lăng đã thi triển ‘Ngư Tâm’ một kỹ năng không chế tâm linh cấp thấp trong ‘Ngư Thiên Quyết’.

Hắn biết lai lịch Đan Vân không hề đơn giản nên sẽ lợi dụng thân phận hắn giúp ích sau này. Lúc này Vương Lăng biết được một số thông tin cơ bản của Đan Vân, là ngũ thiếu gia của Đan gia, gia tộc có lịch sử lâu dài làm luyện dược sư.

Đan Vân là thiên tài của Đan gia, là một trong 7 người có tiềm năng trở thành gia chủ Đan gia bằng cách tham gia được hội của Đan gia và Dược gia, nếu ai có thành tích cao nhất sẽ trở thành gia chủ.

Đan Minh tam thiếu gia Đan gia là kẻ thù của Đan Vân đề ý đến Phù Linh cùng vị hôn thê của Đan Vân, nếu hắn làm gia chủ thì Đan Vân sẽ mất tất cả. Đan Minh có thầy là luyện dược sư tứ phẩm nên thực lực không tầm thường còn có dị hỏa Hắc Thổ hỏa diễm nên cơ hội của hắn gần như tuyệt đối. Vương Lăng lúc này mới hiểu mọi thứ. Vương Lăng nhìn Đan Vân đã chết nằm ngay đó, Vương Lăng đôi tay vuốt mặt đóng chặt đôi mắt của hắn.

-Yên tâm, ta sẽ thay người xử lý tên Đan Minh đáng chết kia, cũng thay người chăm sóc vị hôn thê kia.

Vương Lăng thờ dài, cảm giác bản thân có chút vô si thế nhưng thế giới này cần phải có thể lực mới cường đại được, luyện dược sư là một thể lực lớn không thể chối cãi vì thế hắn không ngại lợi dụng điều này. Hắn biết hạnh phúc phải tự mình giành lấy, không thể mong chờ may mắn hay người khác ban cho.

Lúc này hắn mới nghĩ đến kiếp trước làm người thuộc loại đứng trên đầu người khác, hắn có tài sản lớn, có một tài năng hơn người mà hắn nhận định đều do ông nội hắn cho, hắn hiểu dù thế giới nào cũng cần cường đại mới không đau khổ, ông hắn chắc cũng hiểu điều này mới gò ép hắn ngay từ nhỏ.

Tiền bạc, tài năng, vẻ ngoài đều là người khác cho hắn không phải hắn tự giành lấy nhưng cuộc sống của hắn sung sướng và hạnh phúc hơn bao người. Nhưng điều hắn muốn là hạnh phúc, sự quan tâm của gia đình hay một ai đó. Ba hắn mất sớm, mẹ hắn phát điên rồi mất tích, ông hắn huấn luyện hắn một cách khắc nghiệt chưa từng một chút khen ngợi hắn biết cũng là vì hắn, đến khi hắn hiểu thì ông hắn lại mất.

Hắn có một người vợ nhưng sau khi kết hôn lại không có chút hạnh phúc gia đình, vì vợ hắn căn bản sống nhờ vào tiền của hắn còn hắn thì cần sự giúp đỡ của gia đình nằng. Đến thế giới này hắn mới biết một chút hạnh phúc nhưng thế giới cường giả vì tồn tại không trở nên mạnh hơn thì sẽ không có thứ gì.

Đan Vân cùng Phù Linh cho hắn hiểu càng thêm rõ điều này.

Trở nên cường đại, hắn muốn trở thành người mạnh nhất. Không chỉ sức mạnh cá nhân còn có thể lực cường đại.

Thu lấy xác Đan Vân, Vương Lăng hóa thành Đan Vân đi đến bên cạnh Bạch Linh hỏa diễm, nhờ Đan Vân nên nó trở nên bớt ác liệt lại.

Vương Lăng hai tay linh lực dồn dập trấn áp Bạch Linh hỏa diễm, lúc này ngọn lửa đã nhỏ dần gần như nằm chắc trong tay Vương Lăng. Nào ngờ mặt trăng từ đâu không biết trên cao chiếu xuống, Bạch Linh hỏa diễm lại bùng cháy mạnh liệt dữ dội. Vương Lăng tập trung tinh thần trấn áp, nào ngờ Bạch Linh hỏa diễm không suy yếu chút nào.

Nếu bây giờ ngừng sẽ gây phản phệ kết quả giống Đan Vân, Vương Lăng biết hắn không ngừng cũng không muốn ngừng. Cả cơ thể như bị đốt cháy, linh hồn hắn dần dần biến mất. Lúc này đạo linh ẩn màu vàng trên trán Vương Lăng phát sáng hấp thu hỏa diễm, Vương Lăng chớp ngay cơ hội đạt ngay được hỏa diễm.

Lúc này ánh sáng xung quanh xuất hiện rõ hơn, cảnh vật xung quanh xuất hiện, là một thung lũng không có cây cối. Vương Lăng cơ thể mỗi một thiếp đi, trong vùng ý thức của hắn lúc này xuất hiện một người khuôn tuấn tú, mái tóc đen ngắn Vương Lăng không thể công nhận người này vô cùng có mị lực, ngay cả hắn đứng trước mặt người này cũng có chút nghi ngờ mị lực bản thân, người kia nhìn Vương Lăng.

-Là người tiếp nhận ý thức của ta.

Vương Lăng ngạc nhiên nhìn hắn:

-Người là Linh Tôn.

Người kia cười nhìn Vương Lăng.

-Hóa ra người gọi ta như vậy. Cũng được, cứ gọi vậy đi.

‘Không thể nào. Đáng lẽ Linh Tôn là một lão quái vật râu tóc bạc phơ thế nào lại là một người tầm 25 tuổi mà còn rất tuấn tú.’

Vương Lăng nghĩ thầm, chỉ nghĩ thôi không dám nói. Nhưng điều này sao giấu được vị Linh Tôn kia.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Linh Hỏa Hồn

- Khởi căn nghĩ. Ta chết như thế nào thì xuất hiện như thế thôi.

Vương Lăng thể hiện bộ mặt không thể tin được, hần suy nghĩ đối phương có thuật trụ nhan cũng nên. Nhìn bộ dáng Linh Tôn, Vương Lăng cuối cùng cũng hiểu sao bên cạnh hần mỹ nữ nhiều như vậy.

Vương Lăng thờ dài, xem ra hần còn kém rất xa.

- Tiến bối sao lại xuất hiện ở đây.

- Tiến bối. Cũng được. Ta vốn dĩ cũng nhờ vào hóa điểm kia mới tạm thời hóa hình thành người hoàn chỉnh. Đây chỉ là ý thức sót lại thôi, thực chất ta đã chết rất lâu rồi.

- Thật là vi diệu.

Vương Lăng nhìn Linh Tôn tán thưởng, nghĩ đến việc trước giờ đối phương giúp hần mấy lần mới chấp tay khom đầu.

- Đa tạ tiến bối ra tay cứu giúp.

- Không tệ. Ta đúng là giúp ngươi mấy lần, giúp người hấp thu hàn khí, giúp ngươi hấp thu độc dược, còn giúp ngươi hấp thu hỏa điểm nữa. Đối với ta với ngươi đều có lợi.

Vương Lăng cả kinh không ngờ đối phương lại có thể hấp thu mấy thứ tưởng chừng như không thể kia. ‘Quả nhiên là Linh Tôn’

- Tiến bối xuất hiện không biết có điều gì chỉ dạy

- Chỉ dạy.

Linh Tôn nhìn Vương Lăng ánh mắt có chút thay đổi.

- Ừm. Cơ thể ngươi sau này khó có thể tiến cấp đấy. Điều này với ngươi có lẽ khó chấp nhận.

- Mong tiền bối chỉ giáo.

Vương Lăng càng thêm kinh, nhưng nghĩ đối phương thân phận thì không nghĩ ngờ cùng hi vọng có cách giúp hần.

- Nhìn ngươi còn trẻ mà tiến cấp đến hóa linh cảnh giới là điều không thể tưởng. Thường người bình thường cần 16 năm để lên dung linh cảnh thể mà ngươi chưa đến 2 tháng lại đến hóa linh. Điều này lợi thì cũng có mà hại thì nhiều. Sau này khó khăn tiến đến khởi lực cảnh giới.

Linh Tôn thấy Vương Lăng khuôn mặt đã tái mét, mặt âm trầm nói tiếp:

- Một người bình thường tốn thời gian khá lâu để tiến cảnh cũng để ổn định linh lực cân bằng trong cơ thể, không xảy ra dị trạng. Trong một con người sẽ có một dạng tồn tại linh hồn tồn tại đặc trưng cho sự tồn tại của linh lực trong cơ thể, có nó thì người bình thường mới tu luyện được linh lực, mà cái này ai cũng có không có sao sống.

- Mong tiền bối tiếp tục.

- Ta bước chân vào cảnh giới thần thì mới cảm nhận sự tồn tại này có hình dáng như một ngọn lửa màu trắng. Ta gọi nó là ‘Linh Hỏa Hồn’.

- Linh Hỏa Hồn.

- Sự tồn tại của nó có 3 dạng. Lúc đầu là dạng ngọn lửa cháy sáng màu trắng, thường cháy hết sau 100 năm. Dạng thứ hai ngọn lửa sẽ thay đổi màu sắc dựa theo cấp độ khởi lực là màu tím, nguyên lực là màu lam, viên lực là màu lục, thần lực là màu vàng, bán thần là màu đỏ. Còn dạng cuối cùng là nguyên thể, có ánh lửa vô sắc hay có thể nói là không có hình dáng, lúc này đã trở thành thần, có thể khống chế linh lực bản thân một cách tùy ý, linh lực có thể hấp thu dựa vào thể cốt, tinh thần, thiên phú. Cảnh giới phân chia thần cấp dựa theo số cánh trắng tạo ra, tối đa là 12 cánh, gọi là thiên thần. Về phần ma thần cũng chia cấp độ theo số cánh đen sở hữu cuối cùng là 12 cánh.

Vương Lăng nhìn Linh Tôn, mừng rỡ vì có thêm một số thông tin mới giúp ích sau này, nghĩ đến điều Linh Tôn nói Vương Lăng hỏi:

- Tiến bối nói ta sẽ không tiến cảnh được là vì sao.

- Cái này liên quan đến độ mạnh yếu của Linh Hỏa Hồn, nếu ngươi chịu khó giữ cho linh lực ổn định thì ngọn lửa cũng sẽ phát triển, đột phá cảnh giới không có trở ngại, ngọn lửa sẽ không giảm, thế nhưng ngươi đột phá quá nhanh ngọn lửa của ngươi mới hình thành mà ngươi đã trực tiếp đột phá dung linh cảnh thì ngọn lửa đó quá nhỏ yếu, cái này làm cho điều kiện đột phá khởi lực cảnh giới không thực hiện được. Cần phải có Linh Hỏa Hồn trạng thái hoàn chỉnh nhất mới có thể đột phá.

- Vậy là ta không có cách nào đột phá cảnh giới sao. Nếu vậy ta có thể tu luyện pháp lực đứng không.

- Điều này không sai nhưng dù thể ngươi cũng chỉ dừng lại ở ma đạo sĩ thôi. Tu luyện pháp lực hay linh lực cơ bản cũng giống nhau. Có điều tu luyện

pháp lực thì có thể chuyển đổi sang linh lực, cảnh giới linh lực này thấp hơn một đại cảnh giới ví dụ người là ma đạo sĩ thì có thể chuyển đổi linh lực ngang với dung linh cảnh giới. Pháp lực là tu luyện tinh thần, linh lực là tu luyện thể cốt, tu luyện mỗi loại thì từ bỏ cái kia. Tập trung tu luyện pháp lực muốn trở thành thần thì phải đạt pháp thần nhưng khi tiến bước trở thành thần với vị trí địa vị thuộc một trong điện chủ thần. Tuy cảnh cũng màu trắng nhưng năng lực cùng nhiệm vụ khác biệt. Nói thế nhưng pháp lực tu luyện lúc đầu dễ về sau càng ngày càng khó yêu cầu thiên phú cực cao. Huống chi Linh Hóa Hồn của người hiện rất yếu.

‘Nói dài dòng thế thì hóa ra vẫn không có cách à’

Vương Lăng u oán nghĩ. Linh Tôn hẳn giong vào vấn đề chính.

- Cũng không phải hết hi vọng chỉ là thời gian để khôi phục Linh Hóa Hồn rất lâu, lâu hơn việc tu luyện thể nhưng người chỉ cần bỏ thời gian không ngừng tu luyện cùng phục dụng đan dược thì 100 năm sẽ được.

- 100 năm, lúc đó tôi chết rồi.

- Không cần lo người hiện tại đang ở trong không gian ý thức, thời gian so với bên ngoài chậm gấp 10 lần, người có thể tu luyện ở đây chỉ tốn 10 năm thời.

- 10 năm, cũng không được. Ta không có thời gian.

- Người tham vừa thôi, giờ người 15 tuổi 10 năm nữa 25 phục dụng đan dược với thiên phú hấp thụ linh lực đó thì hóa linh đỉnh phong cảnh giới là nghịch thiên lắm rồi.

- Như vậy làm sao chứ. Ta cần phải trở nên cường đại, kẻ địch của ta vẫn còn nếu không mau tăng cấp thì hóa linh đỉnh phong cũng vô dụng.

- Thế thì người có thể luyện đan. Có không gian ý thức cùng ta trợ giúp người chẳng bao lâu sẽ thành ngũ phẩm luyện dược sư được cả đại lục săn đón. Còn phần khế ước tên gì đấy bị nhốt trong vùng linh lực của ta thì ta đã giúp người xóa bỏ rồi, khỏi cần lo.

Nghe hẳn nói Vương Lăng kiểm tra ngực mình quả nhiên khế ước đã bị xóa bỏ, Vương Lăng không ngờ đối phương có năng lực đáng sợ như vậy.

Khế ước xóa bỏ cũng không làm Vương Lăng vui mừng, hẳn không cam tâm trở thành mục tiêu được che chở, chỉ có trở nên cường đại mới có mọi quyền tự quyết định số phận hẳn, còn nữ nhân hẳn ai sẽ bảo vệ đây.

- Cảm ơn ý tốt của người nhưng ta quyết định sẽ tiếp tục hoàn thành nguyện vọng của hẳn, ta cũng tin sẽ có cách giải quyết vấn đề bản thân.

- Vậy tùy người.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Phương pháp tu luyện

Suy nghĩ lúc lâu mặt hẳn hiện lên vẻ tốt đẹp.

- Còn có ‘Huyết Hà pháp quyết’ ta sao lại quên nó.

Nhìn Linh Tôn, Vương Lăng mở miệng:

- Không biết cái này có giải quyết vấn đề của ta được hay không.

- Cái này người xác định muốn tu luyện.

- Vấn đề gì sao.

- Cái này người biết là làm cái gì không.

- Là lấy linh lực kẻ khác bồi bổ linh lực bản thân. Cái này đối tượng dĩ nhiên là kẻ thù của ta rồi.

- Hừm. Người làm vậy là thành công địch của cả thần giới, thậm chí cả đại lục này nếu biết cũng sẽ truy sát người.

- Tại sao.

- Việc luyện bí pháp này được cả đại lục này coi là ma luyện, cực kì khinh bỉ. Thế nhưng đúng là nó giải quyết vấn đề của người. Nếu theo cách này thì

ngươi chỉ cần hấp thu linh lực của 200 tên hóa linh cảnh giới sơ đoạn là có giải quyết vấn đề Hóa Linh Hồn của ngươi.

- Vậy cũng rất tốt.

- Ngươi không quan tâm đến việc làm công địch của cả đại lục hay sao.

- Sao lại quan tâm, chỉ cần không có người biết thì ta cũng không có vấn đề gì. Đến lúc biết được thì ta đã trở nên cường đại rồi, sợ gì. Ta không quan tâm cho dù là ma luyện, có trở thành công địch của thế giới, đây là con đường duy nhất ta có thể đi.

- Tốt. Tính cách này ta thích.

- Cơ mà tiền bối nói thử cái này ta có thể bị phát hiện hay không.

- Hiện tại chắc đại lục này không có, chỉ khi nào thần lực cảnh giới mới cảm nhận sự khác biệt trong linh lực ngươi. Phương pháp tu luyện của ngươi rất giống ma tộc, sau này cũng chỉ có thể trở thành ma thần.

- Chẳng vấn đề gì. Ta phải nhanh chóng nghiên cứu ‘Huyết Hà pháp quyết’ mới được.

Nói xong Vương lăng ngay lập tức tu luyện ‘Huyết Hà pháp quyết’, đây là bí pháp giúp người luyện nhanh chóng đốt cháy Hóa Linh Hồn đột phá cảnh giới, điều này làm tuổi thọ giảm mạnh nhưng cũng đáng giá.

Nó còn giúp tu luyện có thể chuyển hóa linh lực người khác thành của bản thân, dạng tu luyện này biến Hóa Linh Hồn thành màu đen nên có đặc điểm rất giống ma tộc.

Tu luyện tầm 3 giờ, Vương lăng cảm thấy linh hồn tăng mạnh, cảnh giới đột phá đến hóa linh trung đoạn, tiếp sau đó là cơ thể mệt mỏi, vô lực ngủ thiếp đi. Đến lúc tỉnh dậy, Vương Lăng giật mình nhìn ngó xung quanh chỉ thấy mảng tối đen.

- Ta ngủ bao lâu rồi

- Tầm một ngày. Đừng lo bên ngoài thì mới hơn 2 giờ đồng hồ.

- Thật là tiện.

- Cái này bí pháp quả nhiên tà đạo, ta có thể cải tiến nó một chút giúp ngươi trực tiếp hấp thu linh hạch ma thú mà không cần qua luyện đan.

- Tốt như vậy. Quả là Linh Tôn mới nhìn mà cũng biết pháp quyết tu luyện.

- Chẳng qua cái này ta đọc của một tên ma tộc bại trận cũng không có khác nhiều với cái này.

- Vậy làm phiền tiền bối.

Nói rồi Linh Tôn bắn một đạo sáng màu vàng 2 vào mi tâm Vương Lăng. Vương Lăng trực tiếp thu nhận lượng thông tin chui vào đầu. Ngay sau đó tu luyện theo pháp quyết Linh Tôn qua chỉnh sửa, cái này so với trước còn tốt vạn lần: có thể trực tiếp hấp thu ma hạch yêu thú, hấp thu linh lực cơ thể linh thú, còn có thể hấp thu một phần linh lực trong linh thảo cùng dạng vật chất có linh lực mà sau này theo quá trình thăng tiến hẳn có thể hấp thu hoàn toàn. Vui vẻ một hồi lâu hẳn cảm thấy dù cảnh giới cao nhưng vẫn không có bí tịch thích hợp, hẳn nhìn Linh Tôn hỏi:

- Tiền bối có bí pháp nào giúp ta trở nên mạnh hơn không.

Linh Tôn nhìn Vương Lăng, lao vào suy nghĩ một lúc nói:

- Cái này hiện tại ‘Lục Liên kiếm pháp’ thích hợp nhất với ngươi. Kiếm đạt cảnh giới tối cao linh lực không là vấn đề.

- Cái này thực sự khó hiểu, tu luyện thế nào cũng không thể đột phá.

- Cái này dĩ nhiên, bí tịch này giúp ngươi lãnh ngộ kiếm ý, vô cùng có lợi, nhưng cái này bắt ngươi phải trải qua sinh tử, cảm thụ tình ý kiếm thuật. Kiếm ngươi lãnh ngộ có 6 thức cơ bản: đăng kiếm pháp ngăn chặn công kích kẻ địch, chấn kiếm thức tác động lực cá nhân lên đối phương, phá kiếm thức ngăn chặn công kích đối phương, thác kiếm thức làm đối phương không nhìn ra được đòn công kích, thử kiếm thức giúp tốc độ ra đòn của ngươi đạt thương thừa, liêu kiếm thức lấy nhu chế cương lấy cương chấn nhu. Tu luyện kiếm pháp là xem ngươi xử lý việc dùng kiếm như thế nào không phải quá phụ thuộc vào linh lực của ngươi. Sau này nói tiếp về vấn đề này, ngươi cứ lãnh ngộ kiếm ý đi.

- Hóa ra là vậy. Cảm tạ tiền bối thể nhưng chỉ dựa vào cái này khó lòng mà đánh bại kẻ địch. Ít nhất cũng phải có bí pháp giúp bảo mạng chứ.

- Cũng đúng, ta dạy ngươi 2 bí pháp vương cấp nhưng độ hiệu quả không thua thần cấp bí tịch.

- Cảm tạ tiền bối.

- ‘Phi Quang Dực’ là kỹ năng giúp ngươi phi hành trên không, cái này thuận tiện dùng để chạy trốn. ‘Bạo Linh Hóa Quyết’ giúp ngươi bạo phát linh lực trong chút lát, đề tăng cảnh giới nhưng rất nguy hiểm không đến giai đoạn sinh tử cuối cùng không được xài.

-Đa tạ tiền bối. Tiền bối có ơn với văn bối không thể báo đáp xin nhận của văn bối 3 lay.

-Người trở nên mạnh ta cũng có chút lợi ít.

Vương Lăng không để ý quý xuống dập đầu 3 cái với Linh Tôn, Linh Tôn cũng không ngăn cản. Vương Lăng cảm giác đối phương có ơn với hắn rất tốt, hắn đã coi Linh Tôn là sư phụ của hắn, dập đầu bái tạ cũng không có thiệt thòi.

Vương Lăng tiếp nhận 2 bí pháp tiếp nhận, ngay lập tức tu luyện. Một quãng thời gian trôi qua Vương Lăng thành công tu luyện ‘Phi Quang Dực’, Vương Lăng ngay lập tức sử dụng thì một đôi cánh như cánh chim có lông xanh, hắn cảm nhận bản thân có thể bay ‘I can fly’, linh lực tiêu tốn khá nhanh nên hắn lập tức thu hồi.

Tiếp tục tu luyện ‘Bạo Linh Hóa Quyết’, Vương Lăng cảm giác cơ thể từng thớ thịt như muốn nổ tung như bắp rang bơ vậy, linh lực chuyển hóa hỗn loạn cùng bạo phát. Vương Lăng thở dốc, hắn cảm nhận bí pháp này rất nguy hiểm như là cơ thể trong lò thiêu vậy, nếu không cẩn thận toàn thân nát vụn. Một hồi hắn lại tiếp tục ngủ thiếp đi, hắn có cảm giác sắp trở thành thần ngủ nobita rồi.

Mở mắt tỉnh dậy hắn mới ý thức bản thân trở lại hiện thực, nhìn xung quanh thấy có mấy người đang nhìn hắn là thuộc hạ của Đan Vân. Vương Lăng đã biến hình thành Đan Vân nên bọn chúng coi Vương Lăng là Đan Vân đứng bên cạnh hộ vệ. Vương Lăng nhìn đám người hỏi:

-Ta ngủ bao lâu rồi.

-Bẩm thiếu chủ đã nửa ngày rồi

Vương Lăng ý thức thực chất hắn đã ngủ 5 ngày, quả nhiên tiện lợi cho hắn vô cùng. Nhìn Phù Linh hắn giả bộ hỏi.

-Phù Linh nàng sao rồi.

-Bẩm thiếu chủ Phù Linh đã chết rồi.

-Ta hiểu. Nàng vì bảo vệ ta mà hi sinh, ta nhất định sẽ thay nàng báo thù. Các người 5 người đuổi theo giết chết tên thích khách, là một lão giả râu tóc trắng đã bị thương, để một người hộ vệ bên cạnh là đủ.

-Rõ.

Nói xong 5 người chạy theo phương hướng ra ngoài. Vương Lăng nhìn đám người rời đi mới an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Nhặt được kho báu

Nhìn lại tên hộ vệ còn lại. Vương Lăng nói:

-Người đi kiếm một nơi để ta chôn cất Phù Linh

-Vâng.

Tên đó vừa nói xong một ánh kiếm xuyên qua người hắn, hắn quay đầu lại nhìn Vương Lăng lộ vẻ không hiểu, Vương Lăng cũng không cần hắn hiểu trực tiếp hấp thu linh lực đối phương, Vương Lăng cảm thấy bản thân cơ thể linh lực có chút tăng.

Tên hộ vệ ngã xuống Vương Lăng không có vẻ hối hận hay day dứt gì cả chỉ là con đường hắn đi sẽ vô cùng đầm máu. Quay trở lại bộ dáng là Vương Lăng, hắn để xác tên hộ vệ ở đó.

Vương Lăng cần phải tránh thoát một thời gian, nếu tiếp tục ở bên cạnh bọn chúng thì sẽ không thành việc, huống hồ đám người này có người của Đan Minh, bản thân có thể chết lúc nào không hay vì thế hắn cần nguy tạo bản thân biến mất, đến được hội sẽ xuất hiện trở lại lấy chức vị gia chủ điều phối việc cung thu linh thảo cùng đan dược.

Ra khỏi hang động, tránh né sự có mặt của đám hộ vệ kia. Vương Lăng kiếm một nơi có phong cảnh đẹp để, ít yêu thú xuất hiện đào một cái hố, đặt 2 người Đan Vân cùng Phù Linh vào trong, để bàn tay họ lồng vào nhau rồi từ từ phủ lớp đất lên, hắn không thể mua một cái quan tài được hắn không có thời gian chỉ đành ủy khuất đợi sau này quay lại sẽ chôn cất tử tế 2 người sau.

Vương Lăng bắt đầu đi kiếm Tô Dịch, hắn cần thuốc giải của cô nàng, theo như bản đồ có một đồi núi cao có thể leo lên, trướng Bạch Mao Ưng có khả năng nằm ở đó.

Vương Lăng mò đi theo con đường trong bản đồ đến được một cái vách núi cheo leo, hắn dùng ‘Phi Quang Dực’ bay lên ngọn núi, bay một thời gian rất lâu linh lực gần tiêu tốn hết thì hắn thấy một cái sơn động.

Vương Lăng ngay lập tức vào trong hang động, ở đây nồng độ linh khí nồng đậm là nơi thích hợp để ấp trứng, có hai hướng vào động, hắn vào một bên hang động có ánh sáng lấp ló mặc dù nồng độ linh khí ít hơn bên kia có lẽ do quả trứng kia hấp thụ linh khí quá nhiều chăng.

Đó là Vương Lăng nghĩ, sau khi vào trong thì thấy một núi tài bảo khổng lồ, vô số hắc tệ cùng bạch tệ cùng linh bảo, tài vật giá trị. Vương Lăng mừng như điên thế là hắn có cơ sở để xây dựng lực lượng.

Vương Lăng tiến đến xem xét xung quanh thì hắn thấy có vô số nguyên liệu luyện đan đặc biệt còn có một cuốn Thần cấp bí tịch, cái này đối với hắn không quá kinh hi.

Nghiên cứu một chút bí tịch, tên nó là ‘Hỏa Miên Chương pháp’ chỉ cần dung linh cảnh giới là có thể học, tuy nhiên thời gian tu luyện cái này lại rất lâu, chương pháp này có lực sát thương rất lớn, người đồng cấp nhận chương này chỉ có chết, nhưng đòi hỏi thể chất rất lớn.

Vương Lăng suy nghĩ cuối cùng quyết định đem cái này cho Vương hàn, thích hợp với chiến thần thể chất của hắn. Còn Vương lăng chỉ là đang sử dụng kiếm thành quen cũng không tiện đổi sang chương pháp, tuy hắn có cơ sở tốt để luyện cái này cùng việc học cái này có thể giúp hắn che giấu thân phận dễ dàng hơn nhưng hắn không có thời gian đầu tư.

Vương Lăng kiếm được trong đồng tài bảo 2 cái nhẫn thần cấp dung lượng chứa đủ dùng cho cả một tòa đồng tài bảo to bằng tòa Vương phủ.

Đang thu giữa chừng thì hắn phát hiện trong đồng tài bảo một cái bộ xương làm hắn hết hồn. Bộ xương tay chân còn đeo trang sức lấp lánh.

Chết còn chôn trong đồng tài bảo thật bá đạo. Vương Lăng còn để ý trong người hắn còn có một bao phong thư.

Cầm bao phong thư Vương Lăng lên đọc hắn biết được đồng tài bảo này là của một tên thần cấp đỉnh phong, bị thương nặng nên đến đây trị thương tránh thoát kẻ thù, tên này hi vọng người nào đọc được lá thư này thì hi vọng giúp hắn tìm đứa con gái bị thất lạc có một vết sẹo trên má trái cùng vết hình hoa mai ở giữa ngực.

Đọc đến đây Vương Lăng giật mình, nghĩ ngay đến Từ Y Tiên, nàng từ nhỏ đã có vết sẹo tuy không biết nàng có vết bớt hoa mai kia không, nếu có thì tốt. Hắn không ngờ lại gặp được người thân nàng ở đây tuy cũng không quá chắc chắn nhưng vẫn hi vọng nàng nhận biết một người thân.

Tiếp đến là yêu cầu hắn chôn cất hắn trong quan tài hắn đã chuẩn bị, Vương Lăng nhìn lại thấy một cái quan tài bằng vàng, Vương Lăng lòng hơi động cơ mà còn chút lưỡng tâm.

Hắn đã lấy vô số tài bảo thì cũng cần chôn cất người ta cho tử tế. Vương Lăng kiểm chỗ đất mềm duy nhất gần đó bói lên lại thấy một bức thư cùng hai lọ thuốc.

Vương Lăng lấy bức thư kia đọc thì rùng mình. Hóa ra cuốn bí tịch kia đều được bôi một loại độc được cần phải có cái lọ giải được này mới giải được. Tuy thần cấp đối với hắn mà nói không quan tâm nhưng tuyệt đối sẽ có vô số người để tâm đến hướng chỉ yêu cầu chỉ là dung linh cảnh giới, chắc chắn sẽ đánh độc được.

Vương Lăng cảm thán không thôi, không ngờ đối phương chết mà còn chuẩn bị kỹ như vậy. May ra hắn không phạm sai lầm.

Đem xác người kia đặt vào hòm sau đó chôn cất tử tế. Vương lăng vui mừng nhận cả đồng tài bảo còn có lọ ‘Lộ Xuân thủy’ chôn cùng thuốc giải kia. Có tác dụng hồi phục mọi vết thương ngoại thương gây ra.

Vương Lăng đoán người kia đã chuẩn bị mọi vật cho con gái của hắn, vết sẹo kia có lẽ do chính hắn gây ra nhằm khiến nàng khó phân bị nhận ra bởi kẻ thù, có khi hắn còn không muốn con gái hắn bị người khác nhòm ngó sắc đẹp.

Vương Lăng chắc chắn nếu không có vết sẹo kia thì Từ Y Tiên sẽ là một đại mỹ nhân. Vương Lăng tò mò đi vào bên hang động còn lại, nơi có nồng độ linh khí nồng đậm.

Vương Lăng cẩn thận dò xét xung quanh, không có nguy hiểm gì hắn yên tâm tiến bước thấy một quả trứng to bằng cái đầu người, xung quanh là một hồ nước tỏa ra linh khí nồng đậm.

Khiến hắn chú ý là linh khí phát ra kinh khủng nhất là từ một viên đá màu đỏ nằm giữa hồ nước. Vương Lăng tiến đến cầm viên đá lên, thì thấy trừ giữa tâm của hòn đá thì hoàn toàn trong suốt, từ trong tâm viên đá có một hạt nhỏ màu đỏ to bằng hạt đậu tỏa ra ánh sáng đỏ mãnh liệt khiến viên đá cũng phát ra màu đỏ.

- Là huyết linh thạch. Vận khí người không tệ.

Linh Tôn từ đâu xuất hiện lên tiếng nói khiến Vương Lăng hết hồn nhưng rất nhanh chú ý đến lời nói của Linh Tôn.

- Huyết linh thạch là cái gì.

- Nói đơn giản là một hòn đá hấp thụ linh khí trời đất. Có nhiều loại linh thạch dựa theo độ nồng đậm linh khí: như linh thạch 10 năm kết tinh, từ linh thạch

100 năm kết tinh, huyết linh thạch 1000 năm kết tinh, tòa linh thạch vạn năm kết tinh. Trước kia thì linh thạch không quá quý hiếm thế nhưng 5000 năm trước thì linh thạch cũng cạn kiệt giờ thì linh thạch cũng coi như khó kiếm. Nói thế nhưng huyết linh thạch này đã thành huyết dịch sắp thành tòa linh thạch, nếu hấp thu được thì vấn đề Hòa Linh Hồn của ngươi nhanh chóng được giải quyết.

Vương Lăng đại hỷ, nhanh chóng đem huyết dịch kia trực tiếp rót ra nuốt vào người. Ngay sau đó, linh khí cơ thể hắn bạo phát, con đầu gối đập kéo tới, lực phủ ngũ tạng như muốn nổ tung.

Hắn cảm nhận cơ thể như bị lửa thiêu, hắn điên cuồng gào thét, lăn lộn trên đất.

-Ai da. Huyết dịch căn cơ thể từ từ hấp thu ai bảo ngươi trực tiếp nuốt vào. Thật không thể hiểu.

-A. Tiềm bối...i kh...ông nó...i số...m. Ư đa...u qu...á.

Vương Lăng rên la cố gắng đón nhận những cơn đau trùng kích tiến đến. (có gì sai sai thì phải)

-Thôi kệ. Ngươi đã trực tiếp nuốt vào thì ráng mà nhẫn nhịn đi. Ta cũng không tiện giúp, nếu ngươi muốn thì ta có thể giúp ngươi hấp thu lượng lớn linh lực này, cái này là linh lực tinh thuần nhất rất có lợi đột phá cảnh giới.

-Kh...ông cần...n

Cứ như vậy cơ thể hắn trở nên đỏ lè, da thịt như bị đốt nóng. Miệng hắn cứ gặm rú đau đớn chịu đựng. Vương Lăng ngã nhào vào trong hồ, cố gắng ngồi thiền tập trung điều chỉnh linh khí trong cơ thể.

Qua tầm 3 ngày Vương Lăng mới ý thức cơn đau đã giảm mạnh nhưng vẫn còn. Hắn cố gắng đứng dậy, hắn đã tốn 3 ngày thời gian cũng không thể tiếp tục.

Dù trải qua khoảng thời gian sống đi chết lại kinh khủng kia nhưng Vương Lăng vui mừng không thôi, hắn đã trực tiếp đột phá dung linh đỉnh phong. Nhìn qua quả trứng kia Vương Lăng thấy nó dấu hiệu sắp nở, hắn nhanh chóng cầm quả trứng lên ngó nghiêng, thêm vào chút linh khí, giờ linh khí chảy trong người hắn là tinh thuần nhất.

Ngay sau đó một đầu chim non lông đen tuyền khác hẳn với những con Bạch Mao Ưng khác, con chim nhìn Vương Lăng cất tiếng kêu ‘Cruýt... Cruýt...’, Vương Lăng nhìn nó nhẹ nhàng bế nó lên trong đầu có chút khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Hàn Bắc Nguyệt ghen

Theo như hắn biết thì Bạch Mao Ưng đáng lẽ là lông màu trắng chẳng lẽ đây là biến dị, Vương Lăng đại hỉ, nếu hắn có được Bạch Mao Ưng biến dị đồng nghĩa sau này sẽ có một trợ thủ nguyên lực cảnh giới bên cạnh thậm chí thần lực.

Thế nhưng ý thức lại thì mục tiêu của Tô Dịch là trứng Bạch Mao Ưng đâu có dễ dàng để hắn sở hữu. Buồn phiền suy nghĩ hắn nhìn ngó lại hồ nước trước mặt. Nhờ nó Vương Lăng giảm bớt sự khó chịu cơn đau mang tới.

-Tiềm bối người nói hồ nước này là sao.

Một lúc sau mới có giọng nói vọng lên:

-Là nhũ dịch đấy. Tuy không bằng huyết dịch nhưng nó cũng vô cùng trân quý, dùng để luyện đan vô cùng tốt.

Vương Lăng vui mừng lấy ra vô số thu từng giọt vào bình, cuối cùng hắn thu được 500 bình nhũ dịch. Vương Lăng vui vẻ đi ra ngoài, hắn nhanh chóng rời đi hẳn sợ thời gian lâu như vậy Tô Dịch bỏ đi thì hắn chết chắc. Nhìn con Bạch Mao Ưng biến dị làm hắn buồn phiền không thôi. Nhìn ra bộ mặt của Vương Lăng, Linh Tôn nói:

-Ngươi nếu muốn giữ nó thì có thể cất nó vào không gian ý thức.

-Thật. Vậy làm sao cất nó vào.

-Ý thức vùng không gian tồn tại kia, sau đó để nó ở đó thôi. Như cách ngươi lợi dụng thời gian trong đấy.

-Đa tạ tiền bối.

Quả thật hắn thành công đem Bạch Mao Ưng non kia cất đi vào trong, đem một số đan dược cho nó cùng một số thịt khô tránh việc để nó xảy ra việc.

Không còn phiền muộn hân vui về rồi đi son động, dùng ‘Phi Quang Dực’ hân nhanh chóng tìm kiếm xung quanh, một hồi hân cảm nhận có tiếng đánh nhau cùng một số lượng linh lực cường đại.

Bay theo hướng có linh lực cường đại kia hân nhìn thấy có 5 người đang đối chiến với Bạch Ưng Mao to lớn kia.

Năm người kia phi không công kích Bạch Mao Ưng mẹ, liên tiếp những đòn trùng kích liên tiếp đánh vào người nó nhưng rất nhanh Bạch Mao Ưng mẹ đang đối cánh tránh né nhanh chóng những đòn công kích, do bị thương nên tốc độ nó không nhanh như trước.

Bạch Mao Ưng mẹ tạo ra vô số tàn ảnh làm phân tâm đám người. Những ánh sáng lục cùng những cơn gió to, mạnh như bão từng lượt đánh tới đám người làm bọn nhười chật vật chống đỡ.

Vương Lăng quan sát thấy đám người kia có 2 người là hộ vệ bên cạnh Tô Dịch còn lại cũng đều là Nguyên Lực cảnh giới.

Cũng có mấy chục người cũng đang phi không đứng đằng xa đều là Khởi Lực cảnh giới, đạt đến Khởi Lực cảnh giới có thể phi không vô cùng tiện lợi.

Vương Lăng nhìn ngó kĩ càng thấy Tô Dịch đứng không xa nhìn đám người kia đối chiến với Bạch Mao Ưng mẹ cũng không để ý đến hân, không chỉ nàng mà không có ai ý thức sự tồn tại của Vương Lăng do hân đã ẩn giấu linh lực, kĩ năng đặc thù của Khuru Tà.

Tìm một nơi gần đó đáp xuống, Vương Lăng nhẹ nhàng lặn vào đám đông đang ở dưới.

Hân ý thức còn có những kẻ đến đây tranh thủ thu nhặt linh thảo cùng yêu hạch. Lúc này có nhiều người thấy Vương Lăng cũng không để ý mà tiếp tục nhìn lên trên.

Chú ý đến sự xuất hiện của Vương Lăng có một đám người tinh linh tầm hơn 10 người, trong đó có Dịch Lệ, nữ tinh linh chú ý đến người mà nàng từng giúp trước kia. Dịch Lệ chạy ngay đến chỗ Vương Lăng, hân cũng ý thức được sự tồn tại của nàng. Đám nam nhân xung quanh nhìn thấy Dịch Lệ ánh mắt lộ vẻ tham lam, Dịch Lệ cũng không ý tứ đến bọn chúng mà nhìn Vương Lăng hỏi:

-Sao người lại ở chỗ này. Chẳng lẽ người lại lạc đường.

-Cái này. Ta đến tìm vài người bạn hữu.

-Chẳng lẽ người cũng muốn kiếm trướng Bạch Mao Ưng.

-Cái đó ta không quan tâm với lại làm gì có khả năng kiếm được chứ.

-Cũng đúng, nhiều người như vậy mà tìm cả tháng vẫn không thấy mà ngươi lại yếu ớt như vậy.

Vương Lăng cười khỏ, nhìn nàng hân cũng không phản đối, hân nhìn ra nàng cũng đạt đến Khởi Lực sơ kỳ nàng nói vậy cũng không sai.

-Ngươi tìm thấy đồng bạn chưa.

-Ta vẫn đang tìm có lẽ rất nhanh sẽ thấy.

-Hay là ngươi đi cùng với bọn ta, dù sao ngươi đi một mình vẫn rất nguy hiểm. Không biết tại sao dạo này ma thú xuất hiện rất nhiều.

Vương Lăng nghe nàng nói có lẽ cũng biết lý do ma thú xuất hiện do hân lấy đi Bạch Linh hóa điểm nên nồng độ linh khí hang động giảm đi rõ rệt làm bọn chúng phải bỏ đi ra ngoài. Đang suy nghĩ vẫn vơ thì đằng sau có một giọng nói êm dịu vang lên thu hút vô số ánh nhìn.

-Chàng đi cùng với bọn ta. Vị cô nương này không cần lo.

Vừa lên tiếng là Hàn Bắc Nguyệt, nàng nghe thấy có giọng nói quen thuộc thì nhìn ngó xung quanh thấy phu quân tương lai nói chuyện với một nữ tinh linh xinh đẹp trong lòng có chút chua. Dịch Lệ nhìn Hàn Bắc Nguyệt ngạc nhiên không thôi, nàng không ngờ Vương Lăng lại quen biết với một nữ nhân rất xinh đẹp mà còn hơn cả nàng nhưng nàng bận tâm quan hệ hai người còn rất thân thiết, theo cách xưng hô có lẽ là tình nhân. Dịch Lệ nhìn đánh giá Vương Lăng cũng gật đầu đồng ý hai người rất đẹp đôi.

-Nếu đã vậy thì tốt. Bạch Vũ lần sau ngươi nếu có cơ hội đến Diệp Hoang dong binh tìm ta.

-Ừm. Nhất định.

Vương Lăng cười nhìn Dịch Lệ, bỗng ý thức có một trận đau rần kéo đến tê rần một bên hông. Quay lại nhìn thấy Hàn Bắc Nguyệt ánh mắt u oán nhìn hân, Vương Lăng cười khỏ chào tạm biệt Dịch Lệ sau đó theo Hàn Bắc Nguyệt đến gần một đám người.

Vương Lăng nhìn thấy trong đó có một phụ nữ trung niên đeo mạng che mặt nhưng thể hiện ra một phong thái vô cùng mị hoặc nam nhân, còn có một lão nhân râu tóc trắng dù già nhưng khí thể phi phàm làm người khác kinh sợ, còn có 4 người mang trang phục quang minh giáo hội cùng một thanh niên tuấn tú, mặc lam bào khuôn mặt cam phần nhìn Vương Lăng.

Vương Lăng cũng đại khái đoán ra được người này có lẽ thích Hàn Bắc Nguyệt thấy nàng đi với Vương Lăng làm hân khó chịu. Vương Lăng không để ý

Hàn Bắc Nguyệt mở miệng nói với Vương Lăng trong giọng nói có chút oán giận:

-Bạch Vũ a Bạch Vũ. Nói xem chàng là Thiên Vũ hay là Bạch Vũ đây. Có khi còn không phải.

Vương Lăng ngạc nhiên nhìn nàng không ngờ nàng lại chủ động xưng hô thân thiết như vậy, nghe nàng nói Vương Lăng chảy mồ hôi lạnh. Nhưng hắn nghĩ đây là cơ hội nói với nàng sự thật về hắn.

-Cái này nương tử à ta thật ra tên là Vương Lăng. Không phải Bạch Vũ cũng không phải Thiên Vũ.

-Hay lắm. Người dám gạt ta. Dù là thiên tài của Mạn Đà đế quốc cũng phải chết cho ta.

-Nương tử bình tĩnh nghe ta nói.

Vừa dứt lời Hàn Bắc Nguyệt đã lấy kiếm đâm tới uy lực không quá cường đại nhưng lại rất nhanh. Vương Lăng khỏ sở đành phải lấy Minh Dạ kiếm rất nhanh đánh bay thanh kiếm trong tay nàng.

Hàn Bắc Nguyệt thấy Vương Lăng lấy ra thanh kiếm nàng tặng hắn, nhớ lại thời gian trước kia trong lòng có chút mềm để hắn dễ dàng đánh bay thanh lợi kiếm trong tay. Ngay sau đó nàng cảm nhận Vương Lăng nhanh chóng tiến đến ôm nàng vào lòng.

-Xin lỗi nương tử. Ta thực sự lừa dối nàng nhưng ta thật sự thích nàng dù không lâu nhưng trong lòng ta đã có nàng.

Vương Lăng cũng không nói dối, nói ra thì hắn cảm thấy có lỗi khi lừa dối Hàn Bắc Nguyệt nhưng cảm xúc hắn dành cho nàng có nồng đậm chân ý dù không bằng đối với Băng Mộ Tuyết nhưng cũng ngang ngửa Vương Lục Nhi. Thấy bị Vương Lăng ôm vào lòng hàn Bắc Nguyệt tức giận muốn đẩy hắn ra nhưng cảm giác cơ thể vô lực tùy ý để Vương Lăng ôm chặt vào người.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 44: Từ bỏ hay không

Thấy người trong lòng bị ôm vào lòng người thanh niên kia tức giận căm hận nhìn Vương Lăng:

-Người có biết liêm sỉ không. Mau buông nàng ra nếu không đừng trách ta.

Vương Lăng nhìn cười không quan tâm đến thái độ hắn ôm Hàn Bắc Nguyệt ngày càng chặt, vui vẻ trả lời:

-Chuyện của bọn ta không cần người quan tâm.

-Đã người không buông đừng trách ta không nhắc trước.

Nói rồi hắn nhanh chóng xuất hiện sau người Vương Lăng cầm trong tay một thanh chùy thủ đâm Vương Lăng. Do cách biệt cảnh giới nên Vương Lăng không theo kịp tốc độ của tên lực bảo công tử, đành đem linh lực phòng ngự. Ngay sau đó thanh chùy thủ của lực bảo công tử bị đánh bay, Hàn Bắc Nguyệt nhìn hắn về cảm tức:

-Chuyện của ta và hắn không cần người nhọc lòng.

Lực bảo công tử nhìn ánh mắt căm giận nhìn hắn trong lòng như ngàn vết dao đâm.

Hắn là nhị hoàng tử của Phong La đế quốc Tào Lâm, vì yêu Hàn Bắc Nguyệt nên mới gia nhập vào Quang minh giáo hội từ bỏ cơ hội làm hoàng đế kế nhiệm, còn xin được qua quang minh giáo hội ở Nữ Chân đế quốc để được gần nàng thế mà nàng không mấy may bận tâm đến hắn còn rất lạnh nhạt.

Bây giờ hắn vì nàng giải quyết phiền toái ngược lại khiến nàng căm hận khiến hắn khó hiểu. Nhìn Hàn Bắc Nguyệt vì mình mà ra tay Vương Lăng trong lòng vui vẻ không thôi. Hắn tiến đến cầm lấy tay Hàn Bắc Nguyệt mỉm cười nhìn nàng, nàng cũng đỏ mặt nhưng ánh mắt vẫn u oán nhìn hắn:

-Ta chỉ không thích có người làm thay việc của mình thôi. Giờ đây người không cần để lại trần trối đâu.

Hàn bắc Nguyệt ngay lập tức lấy ra Quanh Linh Thục Nữ kiếm, một trong 2 thanh thần kiếm cực phẩm của quang minh giáo hội.

Vương lăng thấy nàng đâm tới cũng không tránh né trực tiếp nhận một kiếm đâm sâu vào ngực hắn, máu từ đó chảy ra thấm đẫm y phục. Hàn Bắc Nguyệt thấy vật hốt hoảng quăng thanh kiếm đi chạy ngay đến bên cạnh hắn, nàng không hiểu vì sao đôi mắt nàng bắt đầu trở nên ẩm ướt.

-Tại sao người không tránh.

-Ta chỉ muốn nàng tha lỗi cho ta. Đừng nói nhận một kiếm của thần khí ngay cả chết ta cũng chấp nhận.

-Ngươi. Sao lại ngốc như vậy.

Hàn Bắc Nguyệt xem xét vết thương của Vương Lăng, dùng quang minh thuật chữa trị vết thương cho hắn, đôi mắt nàng có một giọt lệ chảy xuống.

Vương Lăng tùy ý để nàng chữa trị, hắn dùng chiêu trò mà trước đây vẫn hay nhìn thấy trên phim ảnh, dù hắn thấy hư cấu nhưng kết quả hôm nay hắn lại dùng. Hiệu quả việc này quả nhiên tốt, Vương Lăng trong lòng vui vẻ, xem ra Hàn Bắc Nguyệt không hề có ý định giết hắn.

Thấy nàng bộ dáng thương tâm, hắn động lòng lấy tay đón nhận dòng nước mắt chảy xuống:

-Bây giờ nàng có thể tha thứ cho ta hay không. Nếu không nàng có thể đâm thêm chục nhát cho thỏa lòng. Ta sẽ vui vẻ hạnh phúc đón nhận.

-Đủ rồi. Ta tha thứ cho ngươi thế nhưng ngươi phải giữ lời hứa của mình.

Vương Lăng ánh mắt khó hiểu nhìn Hàn Bắc Nguyệt, hắn không nhớ mình hứa cái gì với nàng. Thấy Vương Lăng bộ dáng suy nghĩ, nàng bực mình nói tiếp:

-Ta vẫn chấp nhận tiếp tục mối quan hệ của chúng ta thế nhưng ngươi không được có thêm nữ nhân khác, như vậy là lừa dối tình cảm của ta. Nếu ngươi thích ta thì chắc chắn trong lòng sẽ không có nữ nhân khác, nhưng ta độ lượng cho ngươi nạp thêm mấy cơ thiếp cũng được.

-Cái này....

-Sao. Không đồng ý, thế thì đừng hòng ta tha thứ cho ngươi.

Vương Lăng cười khổ, hắn công nhận nàng nói đúng, nếu yêu nàng thì không nên trong lòng nghĩ đến nữ nhân khác nếu không thì chứng minh hắn chỉ thích vẻ đẹp của nàng.

Hắn đồng cảm suy nghĩ với nàng nếu nói hắn chia sẻ nàng với nam nhân khác còn lâu hắn mới đồng ý thậm chí có khả năng giết luôn tình địch, dù nói nam nữ không giống nhau thế nhưng hắn đến từ hiện đại nên hiểu rõ.

Thế giới này nữ nhân luôn luôn chịu thiệt, hi sinh mọi thứ cho người mình yêu nhưng vẫn phải nhìn nam nhân mình bên cạnh nữ nhân khác. Hàn Bắc Nguyệt có lẽ là nữ nhân có suy nghĩ mạnh mẽ hiếm có giống với người hiện đại, cho hắn nạp thiếp là tốt lắm rồi.

Hiểu thì hiểu nhưng điều này Vương Lăng không làm được, nữ nhân hắn tuy không nhiều nhưng hắn đối với ai cũng toàn tâm toàn ý, kêu làm thiếp thì làm sao mà hắn chịu nổi đặc biệt là người in sâu trong tâm trí hắn nhất: Băng Mộ Tuyết.

Suy đi nghĩ lại thì hắn vẫn không có biện pháp tốt nhất, từ bỏ Hàn Bắc Nguyệt ư, dĩ nhiên hắn không muốn. Đang trầm ngâm thì người phụ nhân mang mạng che mặt tiến đến bên cạnh Hàn Bắc Nguyệt.

-Không cần làm khó hắn. Hắn đã không bỏ được thì chúng ta đi. Từ đây về sau con không cần liên quan tới tên này.

-Mẫu thân.

Hàn Bắc Nguyệt có chút không ổn nhìn vị phụ nhân kia. Vương Lăng thì nghe hai người nói chuyện nhìn vị phụ nhân kia, hắn đoán có lẽ là vị người này mà Hàn Bắc Nguyệt trở nên quyết đoán như vậy. Vị phụ nhân kia ánh mắt băng lãnh nhìn Vương Lăng làm hắn trở nên khó chịu nhưng vẫn cố gắng cúi đầu.

-Kính chào nhạc mẫu đại nhân.

-Ai là nhạc mẫu ngươi a.

-Dĩ nhiên là vị phụ nhân xinh đẹp động lòng người đứng trước mặt vãn bối rồi.

-Chưa thấy mặt ta mà đã khen đẹp rồi. Hèn gì Nguyệt nhi bị ngươi dụ dỗ. Quả nhiên là dẻo miệng.

-Cái này không đúng lắm. Dù sao người có thể sinh ra vị nữ nhân xinh đẹp như thế này dĩ nhiên là một đại mỹ nhân.

-Ngươi nói đúng là rất có lý thế nhưng dù có khen ta thì ngươi cũng không thay đổi điều gì đâu.

Vương Lăng suy nghĩ cách thức thay đổi suy nghĩ của nàng, nếu vậy thì tốt. Đang định mở miệng thì vị bạch lão kia đã đến gần nhìn Vương Lăng nói:

-Nếu ngươi đã không đồng ý yêu cầu của cháu ta thì rút đi. Còn ở lại thì đừng trách ta ra tay độc ác.

-Gia gia. Người bình tĩnh hắn vẫn chưa trả lời con mà.

Hàn Bắc Nguyệt đến gần ánh mắt đáng thương nhìn bạch lão.

-Cần gì đợi hần trả lời. Thấy hần cù nhây vậy là biết trong lòng còn nữ nhân khác rồi làm sao xứng với cháu gái ta.

Nếu cháu không muốn xa hần, ta đánh gãy chân hần đem đi khỏi cho hần đi tìm nữ nhân khác.

Vương Lăng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không ngờ gia đình Hàn Bắc Nguyệt lại có truyền thống nhất phu nhất thê. Cứ thế này hần chỉ còn cách từ bỏ Hàn Bắc Nguyệt thôi, thế nhưng nghĩ như vậy lòng hần lại bút rứt không thôi. Tào Lân thì hiện lên nét vui cười trên nỗi đau người khác nhưng trong lòng thật sự ghen tị Vương Lăng.

Lại từ xa truyền đến giọng nói mà đối với Vương Lăng quen thuộc:

-Ai da. Người ta đã không muốn mà mấy người cứ bắt ép làm gì. Đã không muốn gả thì nói thẳng.

Tô Dịch từ khi nào đã tiến đến bên cạnh còn có 2 tên hộ vệ, bạch lão hung hăng trừng Tô Dịch trong lòng vô cùng tức giận, lão không thích người khác xen vào việc nhà hần.

Sát khí lão tỏa ra cũng khiến 2 tên hộ vệ bên cạnh phòng bị. Vương Lăng thấy tình cảnh càng thêm rối có chút bức nhưng ý thức Tô Dịch tạo cơ hội giảm áp lực cho hần cũng khiến hần bình tĩnh lại xem xét tình hình.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Nữ nhân tranh cãi

Không đợi bạch lão mở miệng, Hàn Bắc Nguyệt ánh mắt u oán nhìn Tô Dịch.

-Chuyện phu thê chúng ta không cần vị cô nương này quan tâm.

-Ai là cô nương.

Tô Dịch hậm hực nhìn Hàn Bắc Nguyệt, nghe lời nàng nói nhiều người xung quanh đang mê mẩn nhìn Hàn Bắc Nguyệt chuyển sang nhìn chăm chăm Tô Dịch khiến nàng xấu hổ đỏ mặt. Thiện cảm của nàng đối với Hàn Bắc Nguyệt xuống tới số 0.

-Thật xin lỗi. Tại ta nhìn vị công tử này dùng loại son phấn giống ta nên ta có chút hiểu lầm công tử là cô nương. Hóa ra là sở thích, đắc tội rồi.

Hàn Bắc Nguyệt nói mặt không đổi sắc, dù nàng bình thường cư xử rất lễ độ nhưng trong lòng nàng không hiểu vì sao rất căm ghét Tô Dịch.

Có lẽ do nàng đi khắp nơi mà vẫn không thể mua được loại son phấn kia vì có người đã mua hết từ trước, gì chứ nữ nhân rất thích ăn diện dù cho có là tiểu thư sống không biết vị đời như Hàn Bắc Nguyệt. Còn có việc đối phương nữ giả nam trang đi với Vương Lăng để trong lòng hần ấn tượng tốt, đối với nàng khó chịu vô cùng, nàng nghĩ Vương Lăng không chấp nhận là vì Tô Dịch.

Tô Dịch cũng một mặt căm phẫn đối với Hàn Bắc nguyệt, nhiều ánh mắt quái dị nhìn nàng làm nàng thập phần khó chịu, nhìn qua Vương Lăng chỉ thấy hần vẫy tay bảo không phải hần nói khiến nàng căm tức nhưng nàng cố gắng kìm nén nhỏ nhẹ nhìn Hàn Bắc Nguyệt:

-Cái này a. Ta cũng không phủ nhận ta là một cô nương, loại phấn này dùng rất tốt nên ta mua rất nhiều nha, còn có người rất thích ta dùng loại này nha.

Nói xong Tô Dịch quay qua nháy mắt nhìn Vương Lăng, hần thăm mắng ‘tiểu yêu tinh’ giờ phút này nàng còn đổ thêm dầu vào lửa, Hàn Bắc Nguyệt u oán nhìn Vương Lăng, hần cũng bắt đắc dĩ chịu tội cũng không có cơ hội giải thích.

Như muốn chứng minh nàng nói đúng Tô Dịch buông xõa tóc để lộ một mái cảnh động lòng người, mái tóc xõa dài, khuôn mặt hoàn mỹ cùng da thịt trắng nõn kia làm bao người nuốt nước miếng thèm thuồng.

Vương Lăng lần đầu tiên thấy Tô Dịch để lộ mặt nữ nhân, cảm khái độ mỹ mạo của nàng, nàng với Hàn Bắc Nguyệt mỗi người một vẻ. Hàn Bắc Nguyệt thấy bộ dáng Tô Dịch trở nên khó chịu vô cùng, dù biết nàng không thua kém gì nàng nhưng cảm giác nữ nhân mách bảo nàng cẩn thận Tô Dịch.

Hai người u oán nhìn nhau làm bầu không khí trở nên quỷ dị, Vương Lăng cũng không ngờ 2 nữ nhân quay ngoắt 180 độ nói xéo nhau bỏ lơ luôn việc của hần.

Vị phu nhân cùng bạch lão nhìn Vương Lăng có chút hài lòng, tuy không thích việc hần hoa tâm nhưng vẫn muốn hần là một người có tài, thu hút 2 đại mỹ nhân thì quả nhiên có bản lĩnh riêng. Hai người cũng nghĩ hần vì Tô Dịch mà không chọn Hàn Bắc Nguyệt nên ánh mắt bất thiện hướng về Tô Dịch.

Trong lúc cả đám người đang bị thu hút bởi 2 mỹ nhân họa thủy thì trận chiến trên không đã đến hồi kết.

Cả 5 người đều xuất ra tuyệt học đánh trả Bạch Mao Ưng mẹ làm nó bị thương nặng cả 5 người đều bị thương trong đó 2 trong 3 người bị thương nặng

nhất là hộ vệ bên cạnh Tô Dịch.

Chỉ thấy Bạch Mao Ưng mẹ tạo ra một trận cuồng phong lớn hướng phía 5 người đi đến, cả đám người đầu có khí lực phản đòn đều chỉ muốn né tránh đòn công kích.

Thế nhưng trận bạo vũ kia đến quá nhanh 2 người bị thương nhẹ nhất bay nhanh né tránh kịp thời, 3 người kia bị bạo vũ kích trúng cơ thể, da thịt xuất hiện vết máu bị cắt sau đó mỗi người bị thổi bay mỗi hướng bay đụng vào gốc cây máu tuôn trào ra từ miệng bất tỉnh.

Hai người kia quan sát thấy Bạch Mao Ưng mẹ đã dồn gần hết linh lực vào đòn vừa rồi khiến cơ thể nó thập phần chậm chạp, 2 người này một người tạo ra một ảnh thủ hình bạch hổ, một người cánh tay như phóng to linh lực bao bọc cánh tay to bằng cái cột đình.

Cả 2 đều dồn sức đếm Bạch Mao Ưng mẹ giết. Quả nhiên do bị thương quá nặng mà Bạch Mao Ưng mẹ chậm hơn trước gần trăm lần dễ dàng nhận đòn công kích của 2 cường giả nguyên lực cao đoạn.

Chỉ thấy sau đó Bạch Mao Ưng mẹ kêu rên đau đớn bay xuống gần đó, 2 người kia không từ bỏ chắc chắn muốn giải quyết chắc chắn con yêu thú này nên đồng dạng xuất ra linh khí dồn nén linh lực giải quyết triệt để.

Nào ngờ vừa bay đến tiếp xúc da thịt con Bạch Mao Ưng mẹ nó bỗng nhiên kêu lên cơ thể bạo phá, linh lực toát ra ào ạt phóng thích, vụ nổ làm 2 người kia kinh hãi gần chết còn chưa chuẩn bị pháp bảo phòng ngự chỉ kịp làm màn linh lực bảo vệ nên cơ thể bị thương nặng, đồ gục xuống đất.

Còn Bạch Mao Ưng mẹ kêu lên tiếng cuối cùng rơi thẳng xuống đất, nằm đó bất động.

Vụ nổ làm nhiều người chú ý, kịp trấn tĩnh đi đến chỗ gần đó. Đám người Hàn Bắc Nguyệt cùng Tô Dịch cũng nhanh chóng di chuyển tạm thời không quan tâm đến hân nữa.

Vương Lăng thì tâm không như đám người này, dù cơ thể Bạch Mao Ưng giá trị rất lớn nhưng với hân thì không để ý lắm dù sao hân cũng có Bạch Mao Ưng non, lợi dụng thì thể mẹ nó thì không được hay lắm.

Vương Lăng nhanh chóng lách mình đi ra một lối ẩn tàng linh lực dùng ‘Phi Quang Dực’ nhanh chóng bay đi. ‘Phi Quang Dực’ là kỹ năng có thể so sánh giá trị ngang với bí kỹ thần cấp, tốc độ vượt xa phi không tuy tốn phần lớn linh lực.

Rất nhanh Vương Lăng đã xuất hiện tại hiện trường, những tên bị thương nằm la liệt trên đất còn Bạch Mao Ưng mẹ nằm im bất động.

Vương Lăng nhanh chóng đến gần Bạch Mao Ưng mẹ, hân thấy vô số vết thương cắm sâu vào da thịt, ánh mắt đành bất lực.

Vương Lăng nhìn Bạch Mao Ưng mẹ đang vô lực muốn kêu lên, hân thấy vậy động dung lấy Bạch Mao Ưng con ra cho nó nhìn mặt mẹ lần cuối.

Nhìn trước mắt đứa con mà nó ấp ủ bao lâu nay Bạch Mao Ưng mẹ kích động muốn kêu nhưng cổ họng rách nát càng thêm chảy máu, con Bạch Mao Ưng non nhìn con Bạch Mao Ưng mẹ trước mặt nó có cảm giác thân quen, hơi ấm giống như hơi ấm mà nó cảm nhận mãnh liệt lúc còn nằm trong trứng, nó kích động vươn cánh kêu hô ‘Cruýt... Cruýt...’, nó dụi đầu vào người Bạch Mao Ưng mẹ thăm thiết kêu.

Vương Lăng thấy vậy bàn tay nắm chặt chỉ có thể vô lực đứng nhìn. Bỗng từ xa có những luồng linh lực lớn nhỏ khác nhau xuất hiện, Vương Lăng biết những người kia đến gần.

Hân không muốn cơ thể Bạch Mao Ưng mẹ bị mổ xẻ như chiến lợi phẩm nên nhanh chóng đem 2 mẹ con Bạch Mao Ưng cất vào trong không gian ý thức.

Không lâu sau đó hân nhanh chóng phóng đi, cơ thể phiêu du bay đến sơn động. Đám người kia bay đến chỉ thấy cả đám người la liệt trên đất nghĩ rằng đều bị Bạch Mao Ưng mẹ kia làm cho thảm bại.

Chỉ có Tô Dịch nhìn ngó xung quanh thấy một khoảng cây cối ngã gục mà lại không có dấu vết linh lực gây ra thì nàng hiểu Bạch Mao Ưng mẹ kia từng nằm đây có lẽ là ai đã phồng tay trên cướp đi.

Nàng cần con Bạch Mao Ưng mẹ dùng làm dược liệu cũng như tìm manh mối Bạch Mao Ưng con nên đâu bỏ qua dễ dàng.

Nàng hạ lệnh 2 thuộc hạ bên cạnh đi kiểm tin tức Bạch Mao Ưng mẹ, 2 người lo sợ bỏ nàng một mình nhưng nghe Tô Dịch bảo 2 người kia tuy bị thương nặng nhưng sẽ nếu phục dụng đan dược của Vạn Độc Môn thương thể nhanh chóng giải quyết, cũng không ngại nữa nhận lệnh trực tiếp bỏ đi.

Bạch lão luôn luôn ý thức đến Tô Dịch thấy nàng kêu thuộc hạ bỏ đi nghĩ thầm đối phương có lẽ đi kiểm trướng Bạch Mao Ưng nên cũng nhanh chóng theo sau 2 người kia một cách quý không biết thân không hay.

Lại nói lúc này Vương Lăng đang bay nhanh đến sơn động thì cảm nhận có 2 luồng linh lực khá mạnh bay về phía hân, Vương Lăng cảm thấy kì quái.

Rõ ràng hân đã ẩn tàng linh lực thế vẫn có người đuổi theo, hân nhanh chóng nấp một nơi gần đó, quan sát tiếp tình hình đối phương.

Hân suy nghĩ thập phần chu toàn, nếu đối phương không để ý hân thì rõ ràng đối phương chỉ ‘vô tình’ đi về phía này, còn nếu đối phương biết sự tồn tại của hân thì trong lúc chờ đợi hân sẽ khôi phục linh lực lúc đó còn có linh lực để bỏ chạy.

Vương Lăng khoác áo khoác bên ngoài che giấu hình dáng dù sao thuật biến hình là lá bài tẩy không thể tùy tiện sử dụng được. Hắn nhanh chóng dùng Nguyên Linh Đan, đan dược tam phẩm cao cấp đẩy nhanh tốc độ hồi phục linh lực im lặng hồi phục linh lực.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Kế hoạch chạy trốn

Bạch lão theo sau hai tên hộ vệ bên cạnh Tô Dịch thấy bọn chúng chỉ đi thẳng không khỏi lấy làm kì, lão nghe 2 người nói chuyện cuối cùng cũng hiểu.

-Người nói xem tiểu thư kêu chúng ta đi về hướng này thế mà đi cả nửa tiếng một chút cảm ứng cũng không thấy.

-Có phải làm hướng rồi không.

-Cái này không có khả năng lắm. Theo tiểu thư bao lâu ta biết tiểu thư vô cùng thông minh lanh lợi, chưa thấy tiểu thư nói sai bao giờ.

-Nếu vậy tại sao.

-Có lẽ do tên kia rất cường đại, chúng ta có lẽ không phải là đối thủ. Giờ chúng ta quay về báo cáo sự tình, tiểu thư chắc chắn sẽ hiểu.

-Được.

Bạch lão nghe hai người nói động sát khí, lão quyết định đánh giết 2 tên này xóa bỏ tay chân nòng.

Dù sao Tô Dịch cũng cùng cháu lão tranh giành tình nhân, gián tiếp xóa bỏ đối phương cũng tốt. Còn về trứng Bạch Mao Ưng lão không có hứng thú, lão đi vì lo cho nữ nhi cùng cháu gái lão.

Nghĩ rồi lão ngay lập tức xuất hiện ngay trước mặt 2 người, cả hai bàng hoàng ngay lập tức tránh ra xa. Nhưng đến đâu thì ngay lập tức lão giả đều xuất hiện trước mặt 2 người, lão một tay vận lực đâm xuyên qua người một tên hộ vệ, tay còn lại quang kích nhanh chóng xóa bỏ tên còn lại.

Nhanh chóng giải quyết 2 người, điều này làm Vương Lăng ở dưới rợn tóc gáy, vừa nãy khi bạch lão xuất ra linh lực khiến hắn chú ý. Lượng linh lực cường đại đó hắn lần đầu tiên cảm nhận, cả người hít sâu cố gắng ẩn giấu linh lực.

-Linh Tôn, ngài nhìn ra cảnh giới tên kia chứ.

Một lúc sau linh Tôn mới trả lời:

-Ta không phải google của người, cái gì cũng hỏi. Ta thấy tên này chẳng qua là Thần Lực đỉnh phong còn con thôi. À quên đại lục này cảnh giới này chắc là mạnh nhất rồi.

-Thần lực đỉnh phong. Ặc. Thế thì ta chọn nhầm cháu gái lão chắc khó sống rồi.

-Yên tâm đi, người che dấu linh lực rất tốt lão khó mà phát hiện. Chỉ có điều.

-Chỉ có điều gì?

Vừa hỏi xong thì Vương Lăng đã thấy bạch lão đứng trước mặt hắn cơ thể hắn bị lão giả kia khóa chặt không thể cử động.

-Tiểu tử ngươi không ngờ lại có thể che giấu khí tức. Cái lượng linh lực yếu ớt chột động chộp tất sao lại đến từ người ngươi.

-Tiền bối, ta chỉ là một người bình thường thôi, cơ thể linh lực rối loạn nên vẫn chưa đột phá dung linh cảnh.

Vương Lăng nói dối mặt không đổi sắc, giờ này hắn đã hiểu lão giả này phát hiện không phải hắn mà là Bạch Mao Ưng mẹ trong ý thức không gian của hắn.

-Đúng là người linh lực đến phế lực cũng không bằng. Thế nhưng ngươi đã thấy ta giết người, ta không muốn phiền toái sau này nên quyết định giết ngươi. Còn có người bình thường làm gì ở đây. Có trách trách ngươi xui xẻo gặp phải ta, với ta người chết là an toàn nhất.

Bạch lão chưa nói xong Vương Lăng đã dùng ‘Phi Quang Dực’ tẩu thoát đi. Bạch lão lộ ra vẻ ngạc nhiên.

-Thiên thần 2 cánh, không đúng màu sắc không phải cũng không tỏa ra chút thần khí nào. Thật thú vị, lâu như vậy ta mới có thứ làm ta hứng thú.

Nói xong bạch lão đã xuất hiện trước mặt Vương Lăng, dù ‘Phi Quang Dực’ tốc độ rất nhanh nhưng chênh lệch cảnh giới quá xa nên chỉ giống như thỏ

đưa với rùa.

Vương Lăng kinh hoàng bay về phía ngược lại lại bị bạch lão chặn trước mặt, hết cách hấn đành lấy ra Bích Liễu Dao, binh khí vương cấp cực phẩm lấy từ kho tàng. Dù hấn không quen dùng đao nhưng cũng không quá khó sử dụng, đem đao pháp hóa thành vô số ánh kiếm đâm về bạch lão.

Vương Lăng đã xuất ra tuyệt kỹ ‘Mì Huyền kiếm pháp’ hấn học hội từ ‘Lục Liên kiếm pháp’. Bạch lão ngạc nhiên đánh giá Vương Lăng, chiêu này có thể làm khó cường giả Khởi lực cảnh giới, mặc dù tên trước mặt lão là hóa linh đỉnh phong.

Bạch lão cười lạnh dễ dàng hóa giải linh lực tỏa ra, hai ngón tay đã kẹp đầu mũi đao khiến Vương Lăng không thể nhúc nhích. Vương Lăng không để ý đến linh khí, đã sẵn sàng lấy đà bay ngược về hướng kia, hấn còn vận thêm ‘Ngự Thiên Quyết’ tầng 2 đem tốc độ đạt tới cực hạn.

Bạch lão ngạc nhiên không ngờ đối phương bỏ lại binh khí đáng giá như vậy, phải biết binh khí vương cấp giá trị rất lớn huống hồ là cực phẩm. Còn có việc tốc độ đối phương so với trước còn nhanh hơn làm lão càng thêm tò mò đánh giá Vương Lăng.

Cũng không quan tâm thanh binh khí kia, bạch lão ném đi phi không hướng phía Vương Lăng bay đi. Do tiêu hao quá nhiều linh lực cho 2 thứ tổn linh lực nhất làm Vương Lăng cơ thể gần đạt cực hạn, bỗng hấn nhận thấy cơ thể có chút không đúng, cơn đau đón từ phía sau lưng truyền đến.

Ngay sau đó hấn bay xuống đụng trúng một gốc cây, bụng hộc ra 2 ngụm máu, hấn ngược đầu thấy bạch lão đứng trước mặt hấn.

-Tiểu tử ta xem thường ngươi rồi. Hóa ra người có gia tộc chống lưng, còn có bí mật trên người nữa, cái này ta tuyệt không để ngươi sống rồi đi. Nói hết bí mật trên người ta sẽ cho ngươi chết nhanh chóng, thống khoái, phê như con tê tê.

-Tiền bối ngươi cần gì phải so đo cùng ta. Với thực lực tiền bối đại lực này ai có thể là đối thủ của người cần gì làm khó dễ một tiểu bối.

-Ta thì không quan tâm nhưng nữ nhi và cháu gái ta không như vậy. Ta không muốn đem phiền phức cho 2 đứa nó. Trách thì trách ngươi xui xẻo đi.

Vương Lăng nhắm mắt tuyệt vọng cố gắng đẩy dụa, bỗng hấn nhớ tới ‘Bạo Linh Hóa Quyết’ kia vẫn chưa dùng lần nào.

Nghĩ xong hấn ngay lập tức vận ‘Bạo Linh Hóa Quyết’, linh lực trong cơ thể hấn bành trướng, hấn cảm giác cơ thể trở nên nhẹ nhàng hơn so với trước, lượng linh lực phóng xuất ra cũng nhiều hơn.

Trên thực tế Vương Lăng tạm thời đột phá khởi lực cao đoạn, hấn không ngờ pháp quyết này lại lợi hại như vậy. tuy đột phá khởi lực cao đoạn nhưng so với thần lực đỉnh phong chẳng là cái gì.

Biết vậy Vương Lăng xuất ra ‘Mạn Đà Hòa Xa’ tạo ra một hình con rắn lửa bắn tới bạch lão, bạch lão nhướng mày dùng một bàn tay bóp nát chiêu thức của Vương Lăng.

Lão còn đang ngạc nhiên tự nhiên Vương Lăng cơ thể tự khởi còn đột phá cảnh giới thì thấy hỏa kích đánh tới, lão không quan tâm tuy tổn chút thời gian nhưng dễ dàng xóa bỏ hỏa kích kia, lão tự hỏi không biết tại sao lại tổn thời gian để hóa giải một đòn như vậy.

Vương Lăng tuy hỏa thuật chỉ là đạo sĩ đỉnh phong nhưng công kích này có mang theo tính cắn nuốt của dị hỏa Bạch Linh hỏa diễm.

Đây cũng là tính toán của Vương Lăng, hấn biết công kích hỏa thuật không đủ cần có chút tác động khác Bạch Linh hỏa diễm không thấy được vào ban ngày nên rất dễ dàng thi triển.

Hấn không thi triển toàn phần Bạch Linh hỏa diễm cũng vì sợ bại lộ thân phận, trong lúc đối phương tổn thời gian hóa giải hỏa diễm dù không lâu nhưng đủ để hấn tẩu thoát.

Vương Lăng hiện tại đạt cảnh giới khởi lực cao đoạn cũng chỉ để tạm thời bổ sung linh lực cùng nâng cao cảnh giới tẩu thoát.

Lần này Vương Lăng rút hết vốn liếng ra bỏ chạy. Hấn dùng ‘Phi Quang Dực’ bay nhanh đi đồng thời vận ‘Ngự Thiên Quyết’ cùng ‘Tật Phong Dật’, do cảnh giới nâng cao làm tốc độ của hấn tăng cao.

Ngay lập tức hấn đã biến mất tại chỗ, ẩn tàng khí tức phóng thẳng vào rừng nơi có khá nhiều ma thú nhưng vẫn an toàn hơn ở đây.

Bạch lão hóa giải đòn công kích Vương Lăng tức giận muốn đuổi theo, thế nhưng lại không biết đối phương đi hướng nào đành phải hậm hực tùy tiện kiếm một chỗ bay đi, lúc lâu sau vẫn không phát hiện ra Vương Lăng khiến lão hậm hực bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Lại làm anh hùng

Vương Lăng trốn thoát thành công khiến hắn vui vẻ không thôi, hắn tùy tiện nằm một góc la liệt trên đất, cơn đau đớn lại kéo tới, hắn đã quen với việc này nên cũng không quá đáng sợ. Hắn nằm đó không thể cử động, giờ có yêu thú xuất hiện thì hắn cũng chịu, đành phải phở phác số phận.

Lúc này trong vùng không gian ý thức của Vương Lăng, Bạch Mao Ứng mẹ đã đến hơi thở cuối cùng, cơn non kia kêu la đã rất lâu giọng nó khàn khàn yếu ớt hơn.

Con Bạch Mao Ứng mẹ nhìn con nó sau đó từ trong miệng nó xuất hiện một viên ngọc màu xanh, cái này là linh thạch khác với yêu thạch. Viên linh thạch này cũng đã đạt tới từ thạch tuy không bằng huyết thạch nhưng vô cùng quý hiếm.

Con Bạch Mao Ứng non nhìn mẹ nó lộ vẻ do dự nhưng rất nhanh hiểu được ý nghĩ mẹ nó. Nó cố gắng nuốt viên linh thạch vào người sau đó cơ thể nó biến hóa nhanh chóng, cơ thể bành trướng móng vuốt mọc dài và trở nên sắc nhọn, lông cánh mọc dài ra phủ đầy người.

Giờ đây nó đã hoàn toàn lột xác thành một con yêu thú hoàn chỉnh, từ một con tiểu yêu thú trở thành yêu thú cấp 3 biến dị. Nó vui mừng muốn khoe với mẹ nó nhưng con Bạch Mao Ứng mẹ đã nhắm mắt chết đi.

Con Bạch Mao Ứng con kêu la thảm thiết khiến Vương Lăng cũng cảm giác thấy. Vào vùng không gian ý thức hắn thấy Bạch Mao Ứng mẹ đã chết cũng đành chịu không thể làm gì hơn. Khiến hắn chú ý hơn là con Bạch Mao Ứng con đã biến đổi hoàn toàn, hắn tiến đến vuốt ve đầu nó.

- Từ giờ ta sẽ là người thân người. Do người lông có màu đen nên gọi là tiểu hắc được không.

Tiểu hắc giờ này vui vẻ chấp nhận Vương Lăng nó cọ đầu làm nũng với Vương Lăng như đồng ý cái tên này.

Vương Lăng đưa tiểu hắc thoát khỏi không gian ý thức của hắn tránh cho tiểu hắc thêm đau buồn. Do cơ thể hắn đã trở nên vô lực không thể cử động đành phải ngồi yên đó.

Hai ngày trôi qua, Vương Lăng cơ thể có thể nhẹ nhàng cử động, hậu quả do 'Bạo Linh Hóa Quyết' quả nhiên nghiêm trọng, không đến bước cuối không nên dùng.

Nếu không phải có tiểu hắc hắn đã nằm trong bụng yêu thú từ lâu, tiểu hắc thay hắn giải quyết mọi yêu thú tiến đến, còn mang linh dược cùng hoa quả đến cho hắn làm hắn không thể tin đây là một con yêu thú mới nở.

Vết thương khôi phục hắn leo lên lưng tiểu hắc bay đến hang động chôn cất Bạch Mao Ứng mẹ, chôn cất tử tế hắn muốn nhanh chóng đi tìm Tô Dịch, dù sao nàng cũng đang nắm giữ sinh mệnh hắn, hắn sợ mất đi 2 hộ vệ thì bên cạnh nàng thêm nguy hiểm.

Hiểu được việc này hắn không chần chờ leo lên người tiểu hắc bay đi.

Tiểu hắc rất thông minh hiểu chủ nhân muốn tìm cái gì nên nhanh chóng chở hắn đi.

Do là yêu thú thông minh hơn người sắp tiến nhập linh thú nên tiểu hắc dựa vào uy hiếp đe dọa những yêu thú yếu hơn biết được phương hướng của Tô Dịch. Vương Lăng vui mừng vì hắn có pet bá đạo như vậy.

Quả nhiên không lâu sau hắn tìm được vị trí Tô Dịch.

Nhìn thấy Tô Dịch bị bao vây hắn hốt hoảng nhảy xuống đạp lên một cành cây nhảy đến một cái cây gần đó, quan sát tình hình.

Chỉ thấy trên người Tô Dịch có một số vết thương y phục rách nát để lộ da thịt trắng nõn, bao ánh nhìn như sói đói nhìn chăm chăm vào từng thớ thịt trên người nàng làm nàng rùng mình.

Sau lưng bọn chúng có một số nữ đồng binh đoàn bị bọn chúng không thương tiếc dầy vò, trên người có một số vết bầm tím, cơ thể tiểu tụy khí lực yếu ớt, trên cổ đeo vòng cấm chế nở lệt dài với sợi xích.

Vương Lăng cảm thấy nhìn cả đám người dưới kia, muốn ngay lập tức băm nát cả bọn thế nhưng bình tĩnh cố gắng tìm kiếm cơ hội ra tay dù trong lòng như lửa đốt.

Cả đám người này có 8 tên trong đó 2 tên khởi lực sơ đoạn 1 tên khởi lực cao đoạn, còn lại hóa linh cao đoạn. tên thủ lĩnh cảnh giới cao nhất ánh mắt tham lam nhìn lên người Tô Dịch:

-Mĩ nhân nếu ngươi đồng ý quy thuận Huyết lang đồng binh của ta thì ta hứa sẽ cho nàng vô số lợi ích.

-Phi. Ngươi cũng nói lời này không lâu trước đó rồi cuộc lại lên bờ xuân được vào nước uống, may mà ta tráo đổi với người khác nếu không kết quả cũng giống họ.

-Cái này không đúng nha. Ta đã bảo hộ ngươi lâu như vậy mà một chút lợi ích cũng không có có phải thiệt thòi rồi không.

-Ta đã đưa ngươi nhiều tài vật như vậy ngươi còn muốn gì.

-Dĩ nhiên là muốn nàng rồi.

-Đừng hòng chạm vào ta.

Tô Dịch tay run run chìa mũi kiếm về đám người, nàng không ngờ nàng lại rơi vào bước đường cùng này, đáng lẽ nàng đã rời đi nhưng vì kiếm tìm Vương Lăng nên ở lâu hơn chút vậy mà 2 hộ vệ bên cạnh nàng bị giải quyết lạng lẹ từ khi nào.

Do có nhiều người nhìn thấy mũi kiếm nên hóa trang thành nam nhân cũng vô dụng. Vì thế nàng mới dùng tài vật đánh đổi với một Huyết Lang dong binh mong sự bảo hộ nào ngờ nàng lại đi nhằm vào hang sói.

Giờ phút này nàng chửi Vương Lăng gần chết, vì hấn mà nàng đến nước này.

Nàng nhìn đám người vô lại kia quyết định đưa kiếm tự sát. Có lẽ nàng không biết thế nhưng tất cả là do bạch lão kia an bài, vì nàng suýt nữa hại đời Hân Bắc Nguyệt nên bạch lão dùng cách này trả thù nàng, dong binh đoàn cũng là lão uy hiếp. Như nhìn ra ý muốn của nàng tên đoàn trưởng cười vắng vẻ nhìn nàng:

-Người đừng có ý nghĩ tự sát nếu không ta sẽ đem thi thể người lột sạch để cho nhiều người xem. Dù là xác chết nhưng mũi kiếm vẫn còn cũng không đáng tiếc.

Tô Dịch đầu gối quỵ xuống, nàng từ đầu luôn cho mình thông minh nhưng không ngờ lại đến nước đường cùng này.

Cả đám người như điên như dại chạy đến người nàng, một tên đè nàng xuống, một tên xé rách y phục, một tên cời giày nàng chiếc lưỡi tham lam liếm láp bàn chân của nàng.

Tô Dịch nước mắt chảy ra, tuyệt vọng đến cực độ trong đầu không nghĩ đến căn lưỡi tự sát thì chỉ nghĩ đến bóng dáng cuối cùng của Vương Lăng.

Nàng không hiểu vì sao lại nghĩ đến hấn, hấn hoa tâm, hấn xảo trá, hấn yếu đuối nhưng ý thức rõ nhất vẫn là cảnh hấn lại liều mạng cứu đi Hân Bắc Nguyệt.

Lúc đó trong lòng nàng ao ước một ai đó quan tâm nàng như thế, dùng cả tính mạng của mình để bảo hộ nàng. Những tên cầu tâm kia đâu có quan tâm nàng ra sức mà phá bỏ y phục bên ngoài của nàng, nước miếng bọn chúng chảy ra, cả đám cời y phục sẵn sàng thưởng thức một nữ nhân khuynh quốc trong đời.

Một tên đang hí hục cời quần áo thì cảm nhận đôi chân tê rần, hấn nhận ra một bên chân của hấn đã bị chặt mất, hấn muốn la nhưng một bàn tay bịt miệng hấn lại sau đó cái cổ của hấn có vô số vết máu chảy ra.

Những tên còn lại không lập tức phát hiện dị thường mà tinh thần ở ngay mũi nhọn trước mặt. Một số tên đang hí hửng thì cơ thể cảm giác vô lực, linh lực biến mất vô tung còn có cả cơn đau đớn truyền đến tận tâm can nhưng lại vô lực kêu lên.

Vương Lăng lúc này kĩ năng ẩn giấu linh lực đạt thượng thừa vô tung vô tức giải quyết sạch sẽ 5 tên hóa linh cảnh.

Tên thủ lĩnh cùng 2 kẻ kia ý thức lại linh lực của đám thủ hạ biến mất vô tung quay đầu lại nhìn cảnh tượng làm bọn chúng thập phần hãi hùng.

Cả 5 tên ai cuồng hống cũng bị cắt nát, tứ chi của từng tên lẫn lộn trong biển máu khó mà phân biệt. Ánh mắt lạnh lẽo soi thấu tâm can bọn chúng làm hấn cũng phải rùng mình, một cỗ sát khí nồng đậm tỏa ra làm hấn chỉ nghĩ đến một chữ ‘chết’.

Thế nhưng hấn căn lưỡi cố gắng bình tĩnh lại, đối phương cảnh giới thấp hơn hấn nên hấn không cần lo, cái này chỉ là uy hiếp tinh thần mà thôi.

Nghĩ xong hấn chỉnh chu quần áo định nhẹ nhàng xử lý Vương Lăng nào ngờ hấn thấy máu bắn vào y phục của mình, nhìn qua thì thấy đầu của một tên đã rơi xuống đất, máu từ cổ phun ra bắn vào người hấn, đang kinh hãi gần chết thì lại nhận ra tên còn lại bị bốc cháy dù không có ngọn lửa nào hiện hữu.

Hấn điên cuồng nhìn những người cùng hấn cộng sinh đồng tử mà phản uất phóng ra linh lực cường đại, không kiên dè gì như một mãnh thú lao đến hướng Vương Lăng.

Chỉ thấy hấn vừa bay đến người Vương Lăng thì một bộ móng vuốt xuyên qua người hấn, quay lại thấy một con ung lông đen đâm xuyên vào người hấn quắp hấn lên trời sau đó thả xuống đất, Vương Lăng nhìn hấn tay phải giơ lên một đầu long băng băng xuyên qua người hấn, hấn bắt lực nhìn Vương Lăng cơ thể hóa thành băng tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Cảm giác rối ren

Tô Dịch cơ thể đã dừng run rẩy, ánh mắt hướng về phía trước nhìn lại.

Hình ảnh mà nàng luôn mong muốn xuất hiện.

Lúc này nàng đang nghĩ bản thân đang mơ tưởng, nàng chỉ muốn giấc mơ này kéo dài mãi mãi đừng để nàng đối mặt với sự thật tàn nhẫn kia.

Ngay sau đó nàng cảm nhận đôi mắt nàng đã nhắm lại, hình ảnh kia bị nước mắt làm cho nhòa đi, cơ thể vô lực ngã xuống thiếp đi lúc nào không hay.

Vương Lăng giải quyết gọn gàng cả đám người khiến những nữ tù nhân kia nhìn hắn với ánh mắt ngưỡng mộ, ao ước được một nam nhân mạnh mẽ như vậy che chở, nhưng mấy nàng biết bản thân đã là tàn hoa bại liễu không có tư cách gì có quan hệ tới hắn.

Vương Lăng cũng không biết ý nghĩ của đám nữ nhân kia. Hắn tiến bước đến gần người Tô Dịch lấy ra trường bào phủ kín người nàng, bàn tay vuốt ve mặt nàng lau đi những giọt nước mắt kia, hắn nhẹ nhàng đem linh lực tinh thuần của bản thân sưởi ấm người nàng.

Tô Dịch cảm nhận hơi ấm tràn vào người yên lặng cảm thụ. Hai tay nàng vòng qua cổ Vương Lăng ôm chặt sợ hắn rời đi. Vương Lăng thương tiếc để nàng tùy tiện ôm lấy.

Qua một khoảng thời gian Tô Dịch ánh mắt hé mở, hiện lên trước mắt nàng là khuôn mặt Vương Lăng khuôn mặt cười ấm áp nhìn nàng khấn nàng nước mắt lại chảy ra, nàng hôm nay khóc nhiều nhất kể từ khi ý thức được, hai tay nàng run run đặt lên hai má Vương Lăng, cảm nhận được hơi ấm của hắn.

Nàng mừng rỡ ôm chầm lấy hắn, mặt áp vào ngực hắn khóc thút thít. Dù nàng thông minh nhưng vẫn không tin được điều bản thân nàng muốn lại xảy ra.

Hắn cảm nhận nữ nhân này quá cuồng ôn, hắn cũng tùy ý để nàng ôm thêm lúc nữa dù sao nàng cũng phải trải qua cú sốc vừa rồi.

Vương Lăng suy nghĩ hiện tại hắn cần đề cao thực lực hơn nữa, nếu hắn không cường đại ai sẽ thay hắn bảo vệ nữ nhân cơ chứ. Tô Dịch lúc này mới ý thức bản thân không có mảnh vải che thân chỉ có áo khoác ngoài của Vương Lăng.

Nàng cất đi chiếc trường bào kia, hắn cũng không có để ý đến việc này. Sau đó nàng nhìn hắn ánh mắt kiều diễm:

-Có thể quay lưng cho ta thay đồ không.

-Không vấn đề gì.

Vương Lăng vui mừng thoát khỏi ma trảo của nàng, hắn đến gần đám nữ nhân bị gông xích kia, đem kiếm chém đứt từng cái gông xích.

Đem một số đan dược phân phát, tiện thể xem xét từng vết thương gây ra giúp chữa trị. Cả đám nữ nhân cảm kích nhìn hắn, giờ đây hào cao đối với Vương Lăng đạt cực điểm.

Hoàn thành xong việc phóng thích những nữ nhân kia, hắn nhìn các nàng hỏi:

-Hiện giờ các nàng có ý định gì không.

-Bọn ta giờ đây được công tử cứu giúp, thậm chí không ngại tổn sức giúp chúng nữ chữa trị. Từ giờ bọn ta đã trở thành người của công tử. Nếu công tử không chê có thể thu nhận bọn ta, dù làm trâu làm ngựa cũng mau báo đáp.

-Cái này không cần. Chỉ là ta cần xây dựng lực lượng của mình nếu các ngươi muốn có thể gia nhập. Nếu vậy thì hãy gọi ta là thiếu chủ.

Cả đám người 2 mắt nhìn nhau, đều gật đầu đồng thời quỳ xuống hướng Vương Lăng:

-Chúng thuộc hạ tham kiến thiếu chủ.

-Ừm. Tốt. Từ giờ các ngươi tên gọi là Hồng Miên Sát. Chỉ nhận mệnh lệnh của ta hiểu không.

-Vâng.

-Được rồi từ giờ ngươi sẽ là thủ lĩnh Hồng Miên Sát. Ngươi tên là gì.

Vương Lăng nhìn nữ nhân khuôn mặt xinh đẹp lớn tuổi nhất, người trực tiếp trả lời câu hỏi của Vương Lăng. Nàng

nhìn Vương Lăng đồng dạng trả lời:

-Thuộc hạ là Thanh Loan.

-Ừm. Thanh Loan, ngươi nhớ rõ chỉ thực hiện nhiệm vụ do ta đề ra, còn trước tiên cần nâng cao thực lực ta sẽ giúp các ngươi. Từ giờ ta sẽ gọi ngươi là Hồng Miên để dễ dàng làm nhiệm vụ ta giao.

-Hồng Miên đã hiểu.

-Được rồi các ngươi nghỉ ngơi đi.

Vương Lăng vui vẻ rời đi đến bên Tô Dịch, hần giờ đây vừa thu phục được 7 nữ nhân đều là trên dung lĩnh cảnh giới, tuy không quá cao nhưng có tiến đề thì dễ dàng giải quyết vấn đề cảnh giới.

Tô Dịch nhìn đám người nói chuyện cũng đại khái đoán ra việc gì.

Nàng cũng không bận tâm, dù sao dạng nam nhân có tham vọng như vậy nàng càng thêm thích. Vương Lăng thấy Tô Dịch nhìn hần chăm chăm cũng xấu hổ kho khan, Tô Dịch ý thức được hành động bản thân không quá bối rối mà nhìn thẳng Vương Lăng:

-Ngươi có biết ta lo lắng cho ngươi lắm không.

-Vì sao?

-Ngươi biết rồi còn hỏi. Không phải là vì thanh ma kiếm kia sao.

-Vì nó thôi sao. Vậy mà ta cứ tưởng.

-Tưởng gì?

-Tưởng nàng nhớ ta đêm không ăn ngày không ngủ nhớ đến hình bóng ta. Vì muốn bên cạnh ta mà phải kiếm có thể a.

-Xi. Ai thèm nhớ ngươi, không phải tại ngươi thì ta đã không bị như thế này.

-Áy thế mà hồi nãy nàng còn ôm chặt ta không buông cơ đấy.

-Cái đó. Ta.. ta...

Tô Dịch muốn nói gì đó nhưng lại bất động âm thanh. Vương Lăng cũng không muốn làm khó nàng nữa đành phải đổi đề tài:

-Ta cứu nàng. Giờ có phải đem thuốc giải giao ra rồi hay không.

-Cái gì thuốc giải. Chẳng lẽ ngươi cứu ta vì muốn thuốc giải thôi sao.

-Thế nàng nghĩ ta vì cái gì cứu nàng.

-Ngươi. Như vậy thì đừng hòng ta trao giải được.

-Tại sao? Ta rõ ràng cứu ngươi mà thế nào lại làm ơn mắc oán.

-Tên ngốc.

Tô Dịch hậm hực nói nhỏ, nàng thực sự không bận tâm nếu Vương Lăng muốn thuốc giải thế nhưng có lẽ Vương Lăng lại không hiểu lòng nữ nhân này.

Hần chỉ nghĩ Tô Dịch thông minh sẽ hiểu lợi ích của việc đem hần đang bị nàng nắm giữ trong tay, trông lòng hần lại buồn phiền, bực tức.

-Không nói việc này nữa. Việc tìm kiếm trượng Bạch Mao Ưng cũng nên chấm dứt rồi.

Nói rồi tiểu hắc xuất hiện trước mặt Tô Dịch làm nàng thập phần chấn động, không ngờ khổ công bao lâu cuối cùng trượng yêu thú lại nằm trong tay Vương Lăng mà xem tình hình lại là biến dị từ trong trứng.

Nàng cũng không còn có tâm tư tranh giành ma thú mà lại thêm phần say mê đánh giá Vương Lăng. Vương Lăng nhìn nàng cuối cùng đưa ra quyết định.

-Ngươi bây giờ một mình quá nguy hiểm, thôi thì ngươi đi chung với ta đợi đến khi nào có thể liên lạc với người của ngươi đi.

-Ngươi lo lắng cho ta sao.

-Dĩ nhiên. Ngươi đang nắm giữ sinh mệnh ta sao ta bỏ rơi ngươi đây.

-Vậy rất tốt. Ta sẽ lợi dụng triệt để mối quan hệ này.

Vương Lăng hậm hực nhìn Tô Dịch, nàng thì cười nhìn hần. Ngay sau đó cả đoàn người mem theo sườn núi về lại Bạch Nguyệt trấn.

Vương Lăng lần này mục tiêu trước tiên của hần là thu phục đám thổ phi ở đây lấy lòng nhân dân trong trấn.

Muốn thế hần cần gây ra xung đột giữa quan triều đình cùng người dân, có Tô Dịch bên cạnh hần nghĩ sẽ dễ dàng thay hần bày kế dù sao cả hai đang trong mối quan hệ hợp tác lâu dài.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 49: Ép nàng lên giường

Vương Lăng về lại khách sạn. Từ Y Tiên thấy Vương Lăng bình an trở về vui mừng nở nụ cười, nhưng thấy hân mạng về cả đám nữ nhân trong đó có một người tuyệt sắc nụ cười biến mất trong lòng lại nổi lên sự lo lắng.

Long Tam thấy Vương Lăng ngay lập tức tiến đến khom nườ:

-Đa tạ ơn cứu mạng của công tử.

-Không cần khách khí. Vết thương thế nào.

-Đã hoàn toàn bình phục. Ôn cứu mạng này ta sẽ mãi không quên.

-Tam huynh khách sáo rồi. Dù sao huynh cũng là ca ca của Y Tiên.

-Y Tiên.

Long Tam không hiểu thì nhìn thấy Từ Y Tiên đỏ mặt cuối cùng cũng hiểu.

Cả đám người sắp xếp chỗ ở xong xuôi, Vương Lăng tìm Tô Dịch bàn về việc xử lý đám thổ phi, tạm thời vì không có thông tin rõ rệt nên mọi chuyện vẫn chưa có cách giải quyết, hân cho Hồng Miên đi tìm kiếm thông tin.

Sau đó hân quay trở về phòng thấy Từ Y Tiên ngồi đó chờ hân. Thấy Vương Lăng trở về Từ Y Tiên vui mừng nói:

-Chàng đã về.

-Ừm. Ta đã về, lâu nay cực khổ cho nàng rồi.

-Thiếp có làm gì đâu.

-Chẳng phải nàng vẫn luôn đợi ta ở đây sao.

-Vì ta còn có nhiệm vụ đâu thể từ bỏ.

-Vậy không phải là vì nàng là nương tử ta sao.

-Thiếp ...

Từ Y Tiên muốn nói gì lại thôi, Vương Lăng biết nàng có lẽ phần nào đó tự ti về bản thân còn cùng việc hân mạng nhiều nữ nhân như vậy. Hân chỉ cần đưa ‘Lộ Xuân Thủy’ giúp nàng khôi phục sắc đẹp nhưng hân không muốn bản thân bị thu phục bởi sắc đẹp, hân muốn chứng minh hân yêu nàng không phải vì bề ngoài.

Nghĩ xong hân không kiên dè gì nữa đem Từ Y Tiên bế về phía giường, nàng hoảng hốt nhưng cũng không chống cự. Hân giải khai y phục nàng để lộ làn da trắng nõn nà, bộ ngực sung mãn căng đầy, hai núm vú hồng nhạt bằng hạt đậu.

Từ Y Tiên lúc này xấu hổ lấy hai tay che mặt, Vương Lăng không cho phép, lấy cánh tay nàng ra đôi môi hân hôn lên khắp mặt nàng, chiếc lưới liếm quanh vết sẹo chạy dài kia. Từ Y Tiên nước mắt rung rung, thấy vậy Vương Lăng hốt hoảng:

-Tại sao nàng lại khóc. Nếu nàng không muốn thì ta sẽ dừng lại.

-Không. Chỉ là thiếp... thiếp...

Vương Lăng một ngón tay đặt trước miệng nàng:

-Không cần nói. Ta biết nàng thích ta, ta cũng thích nàng. Nếu nàng không muốn ta có thể dừng.

-Không. Thiếp muốn.

Từ Y Tiên giọng nói nhỏ hơn nhưng Vương Lăng vẫn dễ dàng nghe được, hân không khách khí hôn lên môi nàng, cơ thể hân trần trụi từ bao giờ. Hai cơ thể ôm lấy nhau hôn môi mãnh liệt.

Vương Lăng dùng tay bóp lấy một bên ngực nàng nhào nặn, cảm giác êm ả căng mềm truyền đến tay hân, làm hân càng thêm kích thích, cả hai tay làm

ngực nàng biến dạng đủ kiểu.

Vương Lăng miệng đã chuyển xuống cổ nàng, chuyển xuống bộ ngực dùng miệng ngậm lấy một bầu vú chiếc lưỡi đánh qua đánh lại, hắn liên tiếp chuyển qua 2 bầu vú mót ‘chùn chụt’ như em bé. Từ Y Tiên miệng cố gắng đóng chặt nhưng lâu lâu vẫn nghe tiếng ‘U.. u..’ thập phần kích thích ham muốn Vương Lăng.

Hắn trườn người xuống nhìn âm hộ của nàng, phần lông được cạo sạch sẽ để lộ một khe suối đang rỉ nước. Vương Lăng tách hai mép âm đạo nàng ra, chiếc lưỡi tiến vào trong ngoe ngậy, quấy phá, luồn lách bên trong.

Từ Y Tiên rướn người miệng hiện ra tiếng rên rỉ, hắn đưa hai ngón tay chọc phá bên trong âm hộ nàng, miệng bú mót âm vật nàng. Âm hộ nàng ướt đầm âm thủy khiến dương vật hắn cứng ngắt. Hắn cầm lấy dương vật đặt ngay cửa âm hộ nàng, vận ‘Âm Dương Khoái’, do âm hộ nàng đã ẩm ướt để hắn dễ dàng đút vào trong.

Hắn nhanh chóng đem dương vật cắm vào, một dòng máu đỏ chảy ra, Từ Y Tiên cơ thể run run, nước mắt nàng chảy ra là nước mắt của sự đau đớn hay hạnh phúc. Hắn vẫn giữ dương vật sâu bên trong nàng, chiếc lưỡi liếm lấy những giọt lệ kia.

Từ Y Tiên nhìn hắn, nở nụ cười khiến nàng càng thêm vũ mị. Vương Lăng không khách sáo nữa, rút dương vật lại lấy lực cắm vào sâu bên trong hoa tâm. Từ Y Tiên ôm chầm lấy hắn, miệng không ngừng rên rỉ.

Điều này càng làm hắn kích thích ra vào càng nhanh càng mạnh, âm hộ của nàng lại càng bóp chặt lấy hắn. Vương Lăng lại đổi tư thế để một chân nàng lên vai hắn, nháp dương vật ra vào bên trong âm hộ nàng.

Tiểu Vương Lăng này càng bành trướng đâm sâu vào trong nàng khiến âm thủy như lũ trào ra ngoài, dòng tinh dịch trắng của Vương Lăng bắn sâu vào trong tử cung nàng.

Cả hai người mồ hôi nhễ nhại ôm nhau mà ngủ.

Chẳng biết qua bao lâu Vương Lăng tỉnh dậy thấy sắc trời còn tối, dạ dày hắn kêu lên. Dù cho cảnh giới có cao nhưng com vẫn phải ăn, hắn ngồi dậy mặc y phục, nhìn Từ Y Tiên đắp mềm cho nàng nhanh đi xuống phòng bếp tìm đồ ăn.

Đang đi vào nhà bếp hắn cảm nhận được một lượng linh lực cường đại của nguyên lực cảnh giới.

Vương Lăng ẩn tàng khí tức đến gần đến nơi phát ra linh lực thì tới gần một căn phòng đằng sau nhà trọ đang sáng đèn. Vương Lăng tò mò tiến sát căn phòng, khẽ mở cánh cửa thấy trong đó có 2 người đang nói chuyện, một tên là chủ nhà trọ hắn biết còn tên kia cảnh giới nguyên lực thân hình to lớn, mặt mũi bặm trợn. Vương Lăng cố gắng nghe 2 người nói chuyện.

-Ngươi chắc chắn bọn chúng có rất nhiều tài sản.

-Vâng thưa thủ lĩnh. Tên công tử kia mang theo nhiều mỹ nữ còn ra tay rất hào phóng.

-Được. Ngươi chuẩn bị bỏ thuốc mê cả bọn, nữ nhân thì bắt giữ, tài sản thì lấy, còn lại giết.

-Thuộc hạ hiểu.

Vương Lăng nghe hai người nói chuyện cả kinh không ngờ chủ trọ lại là người của thổ phi còn thông báo thông tin cho bọn chúng nhanh như vậy.

Giờ hắn đã hiểu vì sao có nhiều khách bị cướp như vậy. Trần Bạch Nguyệt là con đường ngắn nhất đi qua lại giữa 2 nước Mạn Đà và Phong La nên khách du phương rất nhiều còn mang theo tài sản lớn.

Hắn nghĩ không chỉ nhà trọ này mà tất cả nhà trọ trong trấn đều nằm dưới tay bọn thổ phi này. Vương Lăng quay về, trong đầu suy nghĩ cách giải quyết cả bọn. Suy nghĩ nhiều hắn quyết định đi kiểm Tô Dịch kêu nàng giúp hắn bày kế.

Đứng trước cửa phòng Tô Dịch hắn gõ cửa không thấy nàng trả lời biết nàng đang say giấc ngủ nên trực tiếp đẩy cửa vào. Hắn không ngờ nàng lại không khóa cửa, với người thông minh như nàng thì điều này khó có thể xảy ra.

Hắn không quan tâm nhiều thấp nền lên, nhìn lên giường thấy một mỹ cảnh động lòng người. Tô Dịch mặc một lớp áo mỏng, da thịt nõn nà, bầu ngực để lộ qua cái yếm. Hắn không ngờ Tô Dịch ngủ mặc đồ mát mẻ như vậy. Ngắm nhìn hồi lâu, thấy nàng nhìn hắn làm Vương Lăng lúc này mới giật mình ý thức lại. Tô Dịch tức giận nhìn hắn:

-Nhìn cái gì, còn không mau quay lưng lại cho ta thay đồ.

Vương Lăng cười khở đành quay lưng lại nghe tiếng Tô Dịch từ sau lưng vọng lại.

-Muộn thế này ngươi còn kiếm ta làm gì.

-Việc này có liên quan đến đám thổ phi kia.

Vương Lăng đem chuyện vừa rồi kể cho Tô Dịch nghe, nàng trong chút lát suy nghĩ sau đó nở nụ cười nhìn Vương Lăng.

-Đây có lẽ là cơ hội tốt.

-Chỉ giáo cho

Tô Dịch thấy bộ dáng mong đợi của hân hài lòng cười mới vào vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Thu phục thổ phỉ (1)

Nghe xong kế hoạch của Tô Dịch, Vương Lăng cũng phải công nhận mưu kế của nàng rất lợi hại, tỉ mỉ hơn những gì hân đang nghĩ. Vương Lăng vui vẻ về phòng ngủ tiếp quên cả ăn cơm.

Sáng hôm sau nhà trọ chuẩn bị cho đám người Vương Lăng bữa ăn thịnh soạn.

Vương Lăng cũng không ngại thuốc mê vì hân đã có Bạch Độc Nan mà Tô Dịch đưa cho, đây là trấn bảo của Vạn Độc Môn nhưng nàng lại có rất nhiều. Hân cũng đoàn thân phận nàng chắc chắn liên quan đến Vạn Độc Môn kia, hân cũng đưa cho Tử Y Tiên, Long Tam, đám người Hồng Liên sử dụng.

Theo đúng kế hoạch cả đám người vừa ăn nó xong lăn đùng ra ngủ như chết. Ngay sau đó một đám người xuất hiện khiêng từng người đi. Có gã lục soát người Vương Lăng nhưng không thấy giới chỉ ở đâu.

-Đại ca, đã kiểm tra kĩ nhưng không phát hiện hân giấu ở đâu cả.

-Tên này giấu thật kĩ. Đem tất cả bọn chúng mang đi về sẽ từ từ tra hỏi.

Nghe lời cả đám người Vương Lăng được đem lên một chiếc xe ngựa. Vương Lăng cùng Long Tam một xe, chúng nữ một xe.

Xe ngựa cất bánh đi, Vương Lăng và Long Tam nhanh chóng tỉnh dậy, dễ dàng khai trừ dây trói. Hân nhanh chóng bẻ một mảnh gỗ trên xe ngựa ngo ra ngoài quan sát đường đi.

Sau một hồi xe ngựa dừng lại. Mấy tên thủ hạ định lên xe đem người trên xe xuống thì ngay lập tức bị Long Tam xử lý tại chỗ nhanh gọn lẹ.

Thay vào y phục bọn chúng, đánh đổi thành khuôn mặt bọn chúng, hân nhận ra hai người này là tiểu nhị quán trọ của hân. Theo lời Tô Dịch hai tên này chuyên theo dõi đối tượng, có lẽ phi vụ này rất lớn nên người điều động rất nhiều vì nàng nghĩ tên thủ lĩnh kia xuất hiện là biết, do đó Vương Lăng có thể lợi dụng thân phận tên này tiếp cận thủ lĩnh.

Thấy thuật dịch dung của Vương Lăng, Long Tam cũng không hỏi nhiều dù sao hân là kẻ chỉ biết phục tùng mệnh lệnh rất ít dùng đầu óc hướng chi Vương Lăng cứu mạng hân.

Vương Lăng định đến xe ngựa bên kia nhưng không thấy đám người Tô Dịch, Tử Y Tiên đâu. Vương Lăng nghĩ có lẽ đám người Tô Dịch bị đưa đến nơi khác bọn chúng, dù sao còn Tử Y Tiên nguyên lực cảnh giới cũng không đáng lo.

Vương Lăng không nghĩ nhiều nữa mà ngay lập tức cùng Long Tam lên vào doanh trại. Hân tìm một tên thủ vệ đánh ngất sau đó đeo cho hân mặt nạ của hân cùng thay y phục cho hân tiến đến doanh trướng.

Đám thổ phỉ thấy Vương Lăng cùng Long Tam áp giải một người cũng không hỏi quá nhiều dẫn bọn hân đến trướng thủ lĩnh.

Do hôm nay thu được một nữ nhân như Tô Dịch nên cả doanh trại ăn mừng như điên. Không biết vì sao tên thủ lĩnh thấy Tô Dịch đã bắt ép nàng làm áp trại phu nhân của bọn chúng, ngay hôm nay cử hành hôn lễ.

Cả đoàn người ăn mừng nhưng vẫn để vài tên ở ngoài canh giữ.

Cả đám người tập trung trong trướng ăn uống cười nói đông vui, nhìn cảnh này Vương Lăng càng thêm cao hứng. Sờ đi hân có thể dùng ‘Nhuyễn Hợp Hương’ tạo cơ hội đánh gọn cả lũ.

Đám người kia dù kiểm tra kĩ lưỡng nhưng cũng không ngờ hân giấu ‘Nhuyễn Hợp Hương’ ở không gian ý thức.

Theo kế hoạch bắt giặc bắt trướng trước nhưng có lẽ gọn gàng xử lý cả đám người càng có lợi cho hân.

Thấy Vương Lăng cùng Long Tam tiến vào, tên thủ lĩnh liền chuyển mắt vào tên ngả xiu trong tay Vương Lăng kia.

-Đang là tiệc vui các người mang người vào làm gì.

Tên thủ lĩnh kia hậm hực hỏi. Lúc này một tên trong đám thổ phi đứng dậy hướng tên thủ lĩnh kia cúi đầu.

-Đại ca, tên này là tên mặt trắng có nhiều tiền trong khách sạn tiêu đề nói. Đưa con gái xinh đẹp mà đại ca muốn cưới hình như thích tên này. Nếu như..

Nói đến đây tên đó lộ vẻ vô sỉ tên thủ lĩnh bậm trợn cũng hiểu ý cười ha hả.

-Tốt. Đem tên này nhốt lại, canh chừng cho kĩ.

-Vâng.

Ngay sau đó 2 tên thủ hạ tuân lời đem tên kia nhốt lại, tên thủ lĩnh nhìn Vương Lăng:

-Hai người làm tốt lắm kêu tên chủ trọ nhà người cứ như vậy phát huy. Sau này có thưởng. Lui ra đi.

Tên thủ lĩnh uống một ngụm rượu rồi nói với một tên thuộc hạ:

-À cử người đến khuyên nàng để nàng thay đổi ý định giúp ta.

-Vâng.

Vương Lăng cười lạnh lui ra, hắn trong phòng đã thả ‘Nhuyễn Hợp Hương’ đảm bảo không lâu sau sẽ gục cả đám.

Lúc này hắn suy nghĩ không biết tại sao Tô Dịch lại bị bắt rồi, có lẽ đây cũng trong kế hoạch của nàng dẫn dụ cả đám người này tụ tập. Hắn không hiểu thổ phi thế nào mà bắt người xong là cử hành hôn lễ ngay lập tức làm hắn cũng khó hiểu.

Vừa đi ra hắn gặp ngay một tiểu cô nương tầm 12, 13 tuổi dễ thương nhí nhảnh, một trang phục hồng đào đi đến. Thấy Vương Lăng nhìn chằm chằm nàng, nàng hậm hực chỉ 2 ngón tay vào Vương Lăng:

-Nhìn cái gì, muốn ta móc mắt sao.

-Tiểu nhân không dám.

Vương Lăng chảy mồ hôi lạnh, hắn không ngờ một tiểu cô nương nhỏ nhắn đáng yêu mà mồm miệng lại ác độc như vậy.

Hắn tò mò không biết thân phận tiểu cô nương này, ngay sau nàng lại chạy đến một tên khuôn mặt ngăm đen, dáng vẻ hùng dũng, tỏa ra khí thế bất phàm.

Vương Lăng cảm nhận người này là nguyên lực cảnh giới. Vương Lăng lúc này biết không ổn, hắn không tính đến việc một bọn thổ phi mà có đến 2 nguyên lực cảnh giới, thổ phi thế này thì quân đội nghĩ hết cũng được.

Lúc này trong trướng kêu lên những tiếng kinh hô. Tiểu cô nương cùng vị thanh niên hùng tráng kai nhanh chóng chạy vào trong không quan tâm đến Vương Lăng nữa.

Vương Lăng biết không ổn lệnh cho Long Tam cản tên kia lại, Long Tam ngay lập tức bộc lộ linh lực ngăn trước mặt tên tráng niên.

Tên này bất ngờ trước sự xuất hiện của Long Tam đưa tay đón đỡ một quyền của Long Tam lui mấy bước. Tiểu cô nương thấy vậy kinh hô:

-Hùng Hải ca, người làm sao lại để bị đánh lùi.

Từ khi nàng biết Hùng Hải thì nàng chỉ biết có mình đại huynh của nàng là thủ lĩnh đám thổ phi có thể đánh ngang Hùng Hải, ngoài ra chưa có ai làm khó được hắn. Hôm nay gặp nàng dĩ nhiên rất ngạc nhiên. Khải Minh nhìn nàng vẻ mặt có chút kích động.

-Tiểu thư cẩn thận, tên này là nguyên lực cảnh giới. Nhanh chóng vào kiểm tra đại ca xem xét tình hình. Xem ra 2 tên này là gián điệp.

Lúc này những tên thủ hạ nghe động tĩnh chạy đến theo lệnh tiểu cô nương bao vây Vương Lăng còn nàng chạy vào trong trướng.

Vương Lăng cũng không bận tâm, loại ‘Nhuyễn Hợp Hương’ này thời gian phục hồi rất lâu, muốn nhanh chóng giải trừ là gần như không có khả năng. Vương Lăng bây giờ chỉ cần xử lý tên Hùng Hải kia cùng đám thủ vệ còn lại.

Hắn rút ra Minh Dạ kiếm ngay lập tức dùng ‘Tật Phong Đật’ lấy mạng những tên thủ hạ gần đó, cả đám người cả kinh nào ngờ dưới chân lại bị hàn băng làm cho không di chuyển được.

Vương Lăng thông qua lời Linh Tôn đã dễ dàng vận dụng ‘Băng Ngưng Quyết’ cùng thể chất của hắn điều khiển hàn khí trong cơ thể. Do hắn dùng Băng Hoàn nên hàn khí rất khác so với người khác, sản sinh liên tục cũng dễ dàng chuyển sang pháp lực.

Cả đám người cả kinh nhưng Vương Lăng không ngừng vận ‘Ngự Thiên Quyết’ giải quyết nhanh chóng, đường kiếm của hắn rất nhanh, chuẩn, sắc đều

cắt ngay động mạch chủ cả đám người. Dù cho có là linh lực giả nhưng căn bản vẫn là con người, điều này không thể thay đổi, trừ khi cảnh giới hóa linh trở lên hoặc vận dụng linh lực thuần thực hoặc thoát thai hoàn cốt cơ thể mới có thể chống lại đòn nhất kích của Vương Lăng.

Lúc này Long Tam cùng Hùng Hải quyết đấu tạo nên vô số tiếng vang, cảnh vật tan hoang.

Long Tam cả cơ thể phát ra ánh quang màu vàng, khí thể hùng dũng, hai tay vận lực tạo ra một đầu long màu vàng công tới. Hùng Hải cũng vận lực đôi tay đỏ rực, cơ bắp nổi lên đón nhận công kích Long Tam, hấn hét lên một tiếng cơ thể lùi mấy bước đem công kích Long Tam lệch qua một hướng làm cảnh vật trở nên thảm khốc.

Vương Lăng thấy hai người quyết đấu cũng bội phục, lực lượng đó hấn nếu nhận chắc chắn sẽ bị thương nặng, cơ hồ hấn cảm nhận một dạng linh lực khủng bố trong đó.

Hùng hải Cơ thể nhanh chóng ám sát Long Tam, nắm đấm tạo ra vô số nắm đấm màu đỏ tạo thành hình trùng kích liên tục lên người Long Tam. Long Tam chật vật đón đỡ, ngay sáu đó hấn hét lên một tiếng một vọng âm xóa tan công kích kia.

Cả hai người chường đối chường, hầu hết đều dùng sức cảm nhận linh lực tồn tại trong đó rất ít nhưng lực đạo rất cường đại, cơ bản là do thể chất cường tráng hai người. Vương Lăng cảm nhận thấy hai người đều lộ vẻ mặt thỏa mãn ra bên ngoài, có lẽ là do gặp được đồ thù cân sức cân tài như vậy.

Lúc này Vương Lăng cảm nhận được công kích cường đại đến bên người, hấn nhanh chóng dùng ‘Cầm Nã Thủ’ ra đỡ nhưng vẫn bị đánh bay đến một góc nằm la liệt, cánh tay run run. Nhìn lại hấn thấy tên thủ lĩnh cười lạnh nhìn hấn, bên cạnh tiểu la ly le lười nhìn hấn làm hấn cảm thấy khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Thu phục thổ phỉ (2)

Hấn không ngờ tên thủ lĩnh lại khôi phục linh lực nhanh như vậy, ‘Nhuyễn Hợp Hương’ cơ bản là một trong những vũ khí tạo nên uy danh Vạn Độc Môn không phải dễ dàng giải độc như vậy. Thấy hấn trầm tư tiểu la ly cười khúc khích tiến đến gần:

-Người nghĩ loại độc hương kia ta không giải được sao. Bốn tiểu thư vốn là khắc tinh của Vạn Độc Môn, loại này ta quá quen thuộc. Tiếc là linh dược không đủ nhưng cũng đủ giải cho đại ca.

-Đại ca người.

Vương Lăng nhìn tiểu la ly cùng tên thủ lĩnh tìm điểm tương đồng, lắc đầu chịu thua. Thấy hấn như vậy tiểu la ly phồng má hậm hực nói:

-Vốn đại ca là đại ca ta người nhìn cái gì. Nếu người chịu trao ra loại hương liệu kia ta có lẽ sẽ nói đại ca tha người một mạng.

-Cái này là thật.

Vương Lăng tạo vẻ mừng rỡ nhìn nàng, tiểu la ly vui vẻ cười nhìn hấn:

-Dĩ nhiên, ta đang cần một tên nô bộc trung thành. Nếu người đồng ý có thể làm nô bộc ta, đảm bảo không ai dám ức hiếp người.

-Cái này. Đa tạ tiểu thư.

-Tốt. Để ta xem thương tích người.

-Muội muội cẩn thận. Tên này có vẻ rất狡 hoạt.

Tên thủ lĩnh ánh mắt nhìn chằm chằm Vương Lăng, nãy hấn đã dùng một quyền tuy không phải toàn lực nhưng tên kia vẫn chưa chết làm hấn nghĩ Vương Lăng ít nhất cũng hóa linh cảnh giới mà không hiểu sao giờ hấn không cảm nhận được chút linh lực của đối phương.

-Cái này đại ca yên tâm. Muội có Ngưng Linh Đan đảm bảo hấn không thể dùng linh lực nếu không có thuốc giải của muội thì vô năng vận lực.

-Thế thì được.

Vương Lăng cũng không ngờ đối phương còn có chiêu này, hấn cũng đành chịu nhưng nghĩ chốc lát lại không bận tâm.

Dù sao đối phương có 2 người nguyên lực cảnh giới mà người kia đánh ngang Long Tam nguyên lực trung kỳ thì tên thủ lĩnh càng khó chơi hơn huống chi còn tiểu la ly này nữa.

Thấy Vương Lăng bị bắt, Long Tam định đến cứu nhưng thấy Vương Lăng nháy mắt với hấn, hấn cũng hiểu ý Vương Lăng nhanh chóng đổi chường với

Hùng Hải tạo trận sóng cát chạy mất dạng.

Tiểu la ly cũng ý thức ánh mắt của Vương Lăng, nét mặt hiện lên vẻ tỉnh ngộ. Vương Lăng cũng không ý thức đến nàng chỉ là hân tởm thân phận của nàng. Hắn nghĩ không chừng nàng có thể giải ‘Hồn Thi Tán’ kia.

Vương Lăng theo chân tiểu la ly về doanh chướng, nàng vui vẻ cười cười xòe bàn tay trắng nõn về phía Vương Lăng:

-Đưa nó đây.

-Rõ rồi thưa tiểu thư.

Vương Lăng cũng hiểu ý nàng đưa cho nàng ‘Nhuyễn Hợp Hương’ kia dù sao với hắn cũng không quá quan trọng. Vương Lăng đưa bình hương liệu cho nàng chạm vào da thịt mềm mại kia cảm thấy trong người rộn ràng. Hắn ngay lập tức ý thức lại bản thân càng trở nên đuối bại, ngay cả một tiểu cô nương chưa trưởng thành mà cũng động tâm.

Thấy hắn có vẻ đấu tranh nàng cũng không hiểu hắn nghĩ gì chỉ chú ý đến chiếc lọ trong tay. Thấy nàng phản kích như vậy, Vương Lăng cảm thấy tiểu la ly rất đáng yêu không đáng ghét như hồi nãy, hắn lên giọng cắt ngang sự tập trung của nàng:

-Không biết ta nên xưng hô tiểu thư như thế nào.

-Ta là Linh Lung. Đại ca ta là Bạch Đồ, ta còn có một tỷ tỷ là Linh Mộng sau này ngươi phải tuyệt đối nghe lời ta cùng tỷ tỷ ta, còn đại ca không cần quan tâm. Cứ kêu ta là tiểu thư được rồi.

-Tiểu nhân đã hiểu.

-Được rồi ngươi lui ra đi. Khi nào ta gọi mới được vào.

-Vâng.

Vương Lăng bộ dáng thất thểu đi ra thấy hắn như vậy linh Lung tò mò hỏi:

-Còn có chuyện gì.

-Cái này. Tiểu nhân trúng ‘Hồn Thi Tán’ nếu không có thuốc giải thì ...

-Hồn Thi Tán. Cái này chưa nghe qua, nếu có bình độc được có thể có biện pháp, hóa ra là ngươi bị cái này không chế à.

-Vâng. Tiểu nhân chỉ vì..

-Được rồi, ta không trách ngươi. Ngươi yên tâm, bọn ta bắt được nữ nhân kia sẽ thay ngươi tìm thuốc giải, dù sao

ta cũng thấy ngươi rất hợp với bốn tiểu thư.

Vương Lăng cố tỏ vẻ kích động nhưng trong lòng thì thất vọng đôi chút.

Do nghĩ đến giải được ‘Hồn Thi Tán’ mà Vương Lăng quên mất tìm đám người Tô Dịch.

Hắn lúc này mới ý thức nguy hiểm đến với Tô Dịch, có lẽ năng sắp động phòng cũng nên. Nghĩ vậy, hắn nhanh chóng lên đi.

Dù cho Linh Lung cho hắn ăn Ngưng Linh Đan nhưng với hắn chỉ là kẹo, hắn đã đạt trình độ thao túng linh lực mức lão luyện dễ dàng phân tán linh lực đem viên đan đó phục dụng chuyển sang làm linh lực.

Dù cho ‘Huyết Hà pháp quyết’ hắn chưa hấp thụ được hoàn toàn nhưng vẫn ngăn chặn được độc tính, huống chi nó lại không mạnh.

Vương Lăng ẩn giấu linh lực đi qua khắp các lều tìm kiếm nhưng vẫn không có thông tin.

Trong lòng hắn khẩn trương cực độ, kế hoạch không theo dự tính hắn không biết đám người Tô Dịch có manh động hay không nhưng ý thức Tô Dịch rất khôn ngoan hắn cũng yên tâm đôi chút.

Đi một hồi thì hắn gặp một đám nha hoàn nói chuyện đi từ một hướng đi tới, đám nha hoàn này đề cập đến tân nương làm Vương Lăng khẩn trương chạy ngay đến hướng đám nha hoàn vừa đi ra.

Đến một trường bông có treo chữ ‘song hỉ’ cùng bông đỏ khắp nơi. Vương Lăng biết hắn đã tìm đúng hướng nhanh chóng chui vào trường bông.

Vào trong phòng hắn thấy một nữ nhân khuôn mặt xinh đẹp, mày hồng mắt phượng là một nữ nhân hiếm có mặc trang phục tân nương, dĩ nhiên không phải Tô Dịch.

Dù nàng đẹp nhưng không thể so sánh với Tô Dịch, nữ nhân này Vương Lăng cũng không quen biết. Vương Lăng cũng không quá bận tâm thờ dài, vị

tân nương kia thấy Vương Lăng kinh hô định la lên bị Vương Lăng đến ngay trước mặt nàng lấy tay bịt lại. Hắn hai mắt trừng nàng giọng uy hiếp:

-Không được hét. Nếu không..

Vương Lăng muốn nói tiếp nhưng nàng giầy giữa mảnh liệt, tay cào cào vào người Vương Lăng, hắn bực tức ra sức ngăn nàng lại nhưng sợ nàng đau nên không dùng nhiều sức nên mới để nàng dễ dàng vùng vẫy. Vương Lăng càng ngày càng bực nhìn nàng:

-Đừng dấy dựa nữa, ngươi ngoan ngoãn yên lặng thì ta sẽ không làm gì ngươi. Hiểu không. Nếu hiểu thì gật đầu

Nàng hai mắt nhìn Vương Lăng cùng ngấn lệ vẫn rưng rưng dựa. Vương Lăng chịu thua thả tay ra thì thấy nàng lại định hé miệng la hét ngay lập tức hắn không nhân nhượng đôi môi áp sát đôi môi nàng chiếc lưỡi ngoáy sâu vào miệng nàng hưởng thụ vị ngon ngọt cùng hương thơm xông vào mũi.

Nàng hai mắt mở to nhìn Vương Lăng, ý định đẩy Vương Lăng ra nhưng vô dụng, hắn nhìn nàng miệng giờ mới tách rời môi nàng hai mắt trừng to:

-Nếu nàng còn hét ta sẽ không khách khí đâu. Giờ hiểu không.

Nàng gật gật đầu nhìn Vương Lăng, đôi mắt đỏ hoe, chiếc môi mím chặt, bộ dáng ủy mị khiến ai nhìn cũng sinh lòng thương cảm.

Vương Lăng cũng hơi hối hận việc mình mới làm nhưng nghĩ đối phương là áp trại phu nhân trong lòng tò mò thay thế. Vương Lăng nhìn vị nữ nhân trước mặt cười hỏi:

- Vị cô nương này ngươi nói cho ta nghe thử. Nàng là ai. Sao lại ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Thu phục thổ phỉ (3)

Nàng nhìn Vương Lăng đánh giá nam nhân trước mặt, do hắn còn mang mặt nạ nên nàng chỉ thấy một tên tướng mạo vô cùng bình thường, dễ dàng gặp bất cứ đâu còn có chút hèn mọn. Nàng hiện lên chút thất vọng hai mắt rưng rưng nhìn Vương Lăng ngen ngào trả lời:

-Ta là Linh Mộng. Do ta cùng muội muội bị cướp nên bị bắt đến đây.

Vương Lăng ngạc nhiên không ngờ đối phương lại là tỷ tỷ của Linh Lung nhưng hắn không hiểu vì sao Linh Lung được đối xử có vẻ rất tốt.

-Ta thấy muội muội ngươi được đối xử rất tốt a. Còn gọi tên Bạch Đồ là đại ca nha

-Ngươi gặp muội muội ta.

Nàng ngây thơ giọng nói âm ứt khiến nam nhân nào cũng sinh lòng muốn bảo hộ. Linh Mộng lại ủy khuất nói tiếp:

-Tỷ muội ta đáng lẽ là mất thân trong tay Bạch Đồ cũng may lúc đó quân đội đế quốc tấn công. Cả hai bên đều trọng thương, Bạch Đồ cùng hùng hải bị thương nặng. Do ta từ nhỏ có học y thuật nên muốn nhân cơ hội cứu giúp hai người khiến chúng từ bỏ ý định với tỷ muội ta.

Vương Lăng nhìn nữ nhân trước mặt công nhận nàng rất ngây thơ, trong sáng.

-Ngươi cứu chúng mà không sợ chúng hồi phục rồi cưỡng gian hai người sao.

-Không sợ. Phụ thân ta nói học y là để cứu người, ta cứu họ ta tin họ sẽ không hại ta, trong mỗi người đều có phần thiện.

Vương Lăng ngao ngán lắc đầu:

-Rồi sao nữa.

-Hai người họ khôi phục, từ đó Bạch Đồ đối với hai tỷ muội ta rất tốt. Hắn trở thành đại ca của ta và muội muội.

-Thế. Đại ca sao lại thành thân với muội từ đây.

-Cái này. Bạch Đồ nói hắn thích ta nên muốn thành thân với ta, ta sợ từ chối hắn sẽ giận đối xử không tốt với hai tỷ muội bọn ta. Ta thì không sao, muội muội ta vẫn còn nhỏ mà ta cũng chỉ là nữ tử yếu ớt thôi.

Vương Lăng thờ dài, cũng thông cảm với nàng. Hắn công nhận nàng là một nữ tử hiền lành đảm đang còn biết y thuật, cái này là một mẫu người vợ lý tưởng.

Tự nhiên ý thức được có chỗ không đúng nếu vậy tại sao tên kia lại nhắc đến Tô Dịch, chẳng lẽ Bạch Đồ muốn cưới cả hai. Vương Lăng nghĩ cái này hợp lý, hôm nay là hôn lễ với Linh Mộng sau này hẳn lại tiếp tục cưới Tô Dịch.

Vương Lăng không ngờ tên mặt đỏ lại có suy nghĩ hào phóng như vậy, sau này chắc hẳn sẽ thu hết mỹ nữ vào làm áp trại phu nhân. Vương Lăng lắc đầu tập trung vào vấn đề chính.

-Người đồng ý cưới hẳn sao.

-Ta không đồng ý thì thế nào được. Chỉ trách ta số khổ không cách nào nắm giữ vận mệnh bản thân.

-Ta có thể giúp nàng.

-Người. Bản thân người yếu ớt như vậy làm sao có thể giúp ta. Người đừng lo dù ta bị bắt ép nhưng không quá đau khổ, cũng có thể yên ổn sống sót sau này. Người không cần vì ta mà mạo hiểm bản thân đâu.

Vương Lăng nhìn nàng càng thêm thiện cảm, lúc này hẳn mới lấy lại diện mạo thực cười nhìn nàng. Linh Mộng nhìn nam nhân tuấn tú trước mặt, có thêm khí chất ung dung điềm đạm thu hút nàng.

Linh Mộng nghĩ đến việc hẳn mới phi lễ nàng khuôn mặt trở nên đỏ ửng, dường như với nàng không phải điều gì quá ỳ ạch nữa. Nàng nhanh chóng giấu đi xấu hổ, Vương Lăng cũng thấy biểu hiện nàng càng thêm cảm thán mỹ mạo bản thân. Hắn cười nhìn Linh Mộng:

-Ta là Vương Lăng, thiếu chủ Vương gia của Mạn Đà đế quốc. Có thể nàng đã từng nghe

Linh Mộng há mồm nhìn nam nhân trước mặt, đoạn đường nàng đi có nghe vô số người nhắc tới cái tên Vương Lăng cũng khiến nàng tò mò. Bây giờ gặp được người thật nàng cũng tin vào lời đồn.

Nàng hiện giờ nghĩ không biết đối phương có phải hay không có tình ý với nàng. Nghĩ vậy khuôn mặt nàng nhanh đỏ, cũng không phải nàng tự luyến chỉ là thế giới này cũng giống cổ đại, nam nhân cũng rất có chừng mực hướng hồ là một tài tử như Vương Lăng cũng không thể tùy tiện đi hôn một nữ nhân mà hẳn không thích.

Vương Lăng không biết điều này, hắn chỉ nghĩ đến việc lợi dụng nàng thu phục tên Bạch Đồ kia. Vương Lăng tiếp tục nói:

-Nếu cô nương có thể giúp ta. Ta đảm bảo Vương gia có thể giúp nàng mở một hiệu thuốc cung cấp dược liệu cùng trạm xá cũng có thể bảo hộ nàng.

-Điều này là thật. Nhưng công tử bảo ta giúp cái gì.

-Giúp ta đối phó với Bạch Đồ.

-Cái này. Dù cho hẳn ép ta thành thân nhưng hẳn vẫn đối với ta rất tốt sao ta có thể hại hẳn.

-Cô nương khỏi lo. Ta cũng không muốn mệnh hẳn, chỉ là thu phục hẳn đi theo con đường đúng thôi.

-Cái này cũng tốt. Công tử có cách.

Vương Lăng suy nghĩ chốc lát đưa cho nàng một viên đan dược.

Cái này là Ngưng Linh Đan mà hẳn mới trộm được của Linh Lung. Lúc nàng cho hẳn ăn hẳn đã nhanh chóng lấy lọ đan này, do trước kia móc túi khá chuyên nghiệp nên hẳn mới tìm hiểu để phòng ngừa không ngờ giờ đây lại vận dụng. Linh Mộng cầm viên đan dược, quay người hỏi hẳn:

-Cái này không phải độc dược. Hình như ta từng thấy muội muội sử dụng, cái này là do muội muội chế ra mà.

Vương Lăng không khỏi khâm phục đôi tỷ muội này, hai người đều có tài trong phục dụng dược liệu có lẽ khác với luyện đan nhưng cơ bản vẫn liên quan đến nhau, hẳn cười nói:

-Cái này muội muội người gọi là Ngưng Linh Đan, làm người dùng không thể dùng linh lực.

-Nếu vậy ta làm sao dụ hẳn uống chứ.

-Cái này đơn giản. Tỷ hẳn thế nào cũng uống say, người kêu hẳn đây là giải rượu đưa cho hẳn. Hẳn đối với người căn bản không nghi ngờ nên yên tâm.

-Ta hiểu. Công tử yên tâm.

Nói đến đây thì bên ngoài một trận ồn ào náo nhiệt hiển nhiên Bạch Đồ trở về.

Đám thuộc hạ cung cung kính kính chúc mừng hẳn ở bên ngoài. Bạch Đồ vui vẻ cười nói, giọng ồm ồm đứt quãng cũng hiểu là đã say ngất, hẳn ngay sau đó tiến đến trường phòng nhìn thấy Linh Mộng miệng cười thỏa mãn:

-Nương tử, để nàng đợi lâu.

-Ngươi sao lại say đến như vậy. Cả người nồng nặc mùi tửu.

Vương Lăng trốn sau trường màn không ngờ nàng lại phối hợp ăn ý như vậy không như vẻ bề ngoài.

-Hôm nay là ngày vui. Phải uống say cùng huynh đệ mới đúng. Ta cùng bọn chúng vào sinh ra tử, nếu không uống là không nể mặt huynh đệ.

-Ta hiểu. Ngươi cũng cần giữ gìn sức khỏe. Uống nhiều không tốt.

-Cảm ơn nàng. Ta nhất định đối với nàng toàn tâm toàn ý.

Vương Lăng nghe Bạch Đồ nói cũng khinh bỉ không ngờ hắn lại trắng trợn như vậy, còn nói toàn tâm toàn ý thế mà đánh chủ ý lên người Tô Dịch. Linh Mộng cũng không để ý đến lời nói Bạch Đồ mà lấy ra một khoản đan dược đưa hắn:

-Đây là đan dược giải rượu. Ngươi dùng nó giải trừ tửu khí trên người đi.

-Cảm tạ nương tử.

Bạch Đồ đem đan dược nuốt vào, ngay sau đó hắn cũng không cảm thấy dị dạng gì.

Vương Lăng thấy vậy cười ha hả, nghe tiếng cười Bạch Đồ giật mình nhìn lại thấy Vương Lăng, hắn lúc này đã mang lại bộ dáng tiêu nhị kia. Bạch Đồ nhận ra hắn giọng cảm phần ngón tay chỉ thẳng:

- Là ngươi. Ngươi làm gì ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Thu phục thổ phỉ (4)

Vương Lăng cười nhìn Bạch Đồ, hai mắt híp lại:

-Cái này, dĩ nhiên là đến để thu phục ngươi rồi.

-Hoang đường. Dựa vào bản lĩnh của ngươi.

-Ngươi có thể thử.

Bạch Đồ định dùng linh lực phát động nhưng nhận ra linh lực trong người đi đâu hết không tài nào sử dụng được.

Hắn kinh hãi thì Vương Lăng đã áp sát người hắn đem dùng hàn khí đóng băng cả người Bạch Đồ chỉ để lại phần đầu. Vương Lăng ngạo nghễ nhìn Bạch Đồ đang bất động hai mắt trừng to nhìn hắn.

Bạch Đồ nhớ lại viên linh đan mà Linh Mộng đưa hắn ánh mắt cảm phần nhìn nàng khiến Linh Mộng phát run. Vương Lăng thấy vậy hừ lạnh:

-Vốn dĩ là ngươi làm quá nhiều việc ác, ta hôm nay thay trời hành đạo. Thế nhưng nếu ngươi chịu quy thuận ta có thể tha cho con đường chết.

-Phi. Tiểu nhân phản bội cũng đòi làm anh hùng.

-Phản bội a. Ta phản bội ngươi bao giờ.

Nói rồi Vương Lăng trở lại dáng vẻ của hắn, Bạch Đồ hai mắt không tin vào người trước mặt hắn. Lúc này hắn mới ý thức bản thân rơi vào một cái bẫy đáng sợ của đối phương.

-Muốn giết cứ giết. Ta không phải loại ham sống sợ chết.

-Ngươi còn lộ vẻ quân tử cho ai xem đây.

-Ta sống không thẹn với lương tâm.

-Không thẹn với lương tâm nha. Ngươi rõ ràng là biết Linh Mộng không thích ngươi mà còn bắt ép nàng cưới ta. Còn hứa sẽ suốt đời toàn tâm toàn ý thế mà còn đánh chủ ý đến nữ nhân khác. Ta thấy ngươi không còn mặt mũi muốn chết sớm thì có.

-Cái này. Ta ...

Bạch Đồ ghen lời, quả thật đúng như những gì Vương Lăng nói, hắn còn có chủ ý với Tô Dịch, xưa nay hắn không tốt nữ sắc nhưng lại si mê hai người này. Vương Lăng thấy bộ dáng đờ người của Bạch Đồ hài lòng nói tiếp.

-Lại nói nha. Ngươi là thổ phi đem lại cho thị trấn bao phiền phức, còn ức hiếp người, giết người phóng hỏa, cướp của, không việc ác không làm.

-Ta không có.

-Không có. Ai trong trấn cũng có thể liệt kê tội ác các ngươi mà kêu không có nha. Không nói đi xa, liệu việc ngươi đánh chủ ý cướp của ta là đủ.

-Hừ. Ta chỉ cướp của bọn quan ô, nhà giàu các ngươi, không hề làm gì dân chúng bình thường, bọn ta còn phân chia cho người nghèo quanh trấn, không tin ngươi có thể hỏi.

-Thế chuyện tỷ muội Linh Mộng thì sao đây.

-Ta chỉ là thấy thích nàng nên mới mời nàng về doanh trại ai ngờ nàng hiểu lầm ta có ác ý.

Vương Lăng thấy bộ dáng Bạch Đồ không hề giống nói dối, Vương Lăng lâm vào trầm tư.

Suy nghĩ thấy đối phương lời nói có phần đúng, dù sao hắn đến trấn cũng thấy người đi đường toàn là thường dân, kẻ nghèo khó không tỏ ra vẻ sợ sệt gì cả, còn dáng vẻ thô kệch của Bạch Đồ cũng khiến người khác sợ hãi.

Việc làm của Bạch Đồ có lẽ làm ảnh hưởng đến lợi ích của đế quốc nên đế quốc mới cử một vị tướng đi dẹp giặc còn không chỉ là một đám thổ phi chắc chắn đế quốc cũng không bận tâm đến lợi ích người dân.

Vương Lăng chắc chắn suy nghĩ của hắn, giờ đây hắn muốn thu phục một tên mãnh tướng như Bạch Đồ, hắn nhìn Bạch Đồ cười nói:

-Được. Ta tin ngươi, giờ ngươi nếu đồng ý đi theo ta, ta sẽ cho ngươi hưởng rất nhiều lợi ích.

-Lợi ích gì. Ngươi đừng hòng lừa ta.

-Mục đích của ngươi khi làm cướp là gì.

-Dĩ nhiên là giúp đỡ những người dân nghèo khổ đang thiếu ăn thiếu mặc kia. Những thổ phi kia cũng là vì người thân mới gia nhập.

-Nếu vậy ngươi có thể đi theo ta. Ta sẽ tạo nên đế quốc mà các ngươi có thể yên tâm sống, không còn cảnh đói nghèo nữa.

-Làm sao ta có thể tin.

Bạch Đồ ánh mắt có chút kích động, hai mắt mong chờ nhìn người thiếu niên trước mặt, dù hắn tuổi còn nhỏ nhưng với Bạch Đồ lại là người đáng để hắn phục mệnh. Vương Lăng quỳ xuống, tay phải giơ cao, tay trái để trước ngực:

-Ta xin thề dưới Quang Minh nữ thần, ta Vương Lăng, sẽ xây dựng một đế quốc nơi con người có thể an cư lạc nghiệp, không còn cảnh nghèo khổ bất cứ đâu.

Bạch Đồ giờ đây đã hoàn toàn đặt niềm tin vào Vương Lăng, hắn đã nghe về tài năng của Vương Lăng dù biết cũng do thiên phú, hắn cũng có cảm giác bản thân sẽ làm được việc lớn nếu theo Vương Lăng.

Linh Mộng hai mắt nhìn chăm chăm Vương Lăng trong lòng tràn ngập yêu thích. Vương Lăng giải trừ băng kết trên người Bạch Đồ, ngay sau đó Bạch Đồ quỳ xuống về mặt kích động nhìn Vương Lăng:

-Bạch Đồ cùng cả huynh đệ nguyện sống chết đi theo chủ nhân.

-Được rồi. Đứng lên đi.

Vương Lăng đỡ Bạch Đồ đứng dậy, vẻ mặt vui mừng. Hắn không ngờ dễ dàng thu phục đám người Bạch Đồ như vậy, thu phục kẻ măng phu quả nhiên tốt nhất là dùng thành ý.

Vương Lăng cười bảo Bạch Đồ sắp xếp kêu huynh đệ tụ tập chung diện chủ nhân mới là hắn. Bạch Đồ không chần chờ ngay lập tức đi chuẩn bị đâu có quan tâm đến động phòng hoa chúc nào nữa, với hắn sự nghiệp đặt trên tất cả.

Ngay sau đó cả đám huynh đệ thổ phi tập trung đầy đủ còn có cả Linh Lung cùng Hùng Hải.

Vương Lăng nghe Bạch Đồ nói về ý định mới của hắn khi đầu phục Vương Lăng từng người. Lúc đầu có mấy người lộ vẻ do dự cùng bất mãn ngay sau đó Vương Lăng khôn khéo đem lợi ích nói ra cùng bồi thường số lượng lớn tài sản cho người đã chết dưới tay hắn, lúc này mọi người mới thuận phục.

Vương Lăng nghe Bạch Đồ nói về Hùng Hải, hẳn vốn là người trong Thiết Bàng Môn, một trong những tông môn lớn chỉ sau Minh Lam Tông, hẳn bị trục xuất và trọng thương được Bạch Đồ cứu nên hẳn mới đầu nhập Bạch Đồ.

Ý định của Bạch Đồ thì Hùng Hải không có ý định phản đối gì còn có chút vui vì bản thân hẳn có cơ hội tạo dựng sự nghiệp danh chính ngôn thuận trở về tông môn. Linh Lung cũng mặt đầy hứng thú nhìn Vương Lăng, ánh mắt long lanh cảm giác Vương Lăng có chút quen thuộc nào đó.

Lúc này Vương Lăng tuyên bố chính thức thành lập Huyết Linh, mục tiêu duy nhất là tái lập cơ cấu thể chế đế quốc.

Vương Lăng đưa cho Bạch Đồ một nửa tài bảo hẳn kiếm được nhằm giúp đỡ cùng xây dựng cơ sở ở Bạch Nguyệt trấn, đây là nơi giao nhau của 2 đế quốc nên rất quan trọng.

Đề xuất một vài ý tưởng sau đó Vương Lăng nhanh chóng cho người đi kiểm tra đám người Tô Dịch. Lúc này Tô Dịch với Từ Y Tiên mới biết Vương Lăng đã thu phục hoàn toàn thổ phi, cả 2 lộ ra vẻ thần phục có chút tự hào.

Lúc này Long Tam lại xuất hiện nhằm ý đồ cứu Vương Lăng, Hùng Hải nhanh chóng nhảy ra đối chiến. Vương Lăng cũng không ngăn cản, cả hai đánh nhau tạo ra vô số dư chấn làm tan hoang cảnh vật xung quanh, đánh tới cân tài cân sức ngay sau đó đều rã rời bất động nhìn nhau. Vương Lăng lúc này mới giảng hòa đem sự việc kể ra, cả 2 cười ha hả vào trong trường bông uống rượu, hết đầu lực sang đầu tư.

Tô Dịch cùng Từ Y Tiên thấy Vương Lăng vui mừng chạy đến, Từ Y Tiên nhảy vào lòng Vương Lăng mà không ý thức được bao ánh mắt đang nhìn nằng. Lúc này từ bên ngoài chạy đến một tên thủ vệ hét hải chạy đến báo cáo:

-Bẩm chủ nhân. Quân đội đế quốc đang công lên núi.

Vương Lăng cả kinh, vốn dĩ hẳn định chế phục thổ phi nhưng giờ đây là Huyết Linh đoàn của hẳn. Vương Lăng nhanh chóng triệu tập huynh đệ trong doanh trại tìm cách ứng phó.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Nói dối như nói thật

Theo Vương Lăng biết thì Huyết Linh đoàn có hơn 200 người còn quân đế quốc đến 1000 người.

Địa hình xung quanh doanh trại toàn là rừng cây bằng phẳng, có thể đánh du kích tổn hại lực lượng địch, gió thổi theo hướng bia rừng cũng có lợi dùng ‘Nhuyễn Hợp Hương’.

Điều Vương Lăng quan tâm là đối với hẳn thắng thua đều có hại.

Nếu thắng thì lại đắc tội với đế quốc, quân số của hẳn cũng sẽ thương vong không ít, sau này đế quốc chắc chắn sẽ chặn ngang đường phát triển của hẳn.

Hẳn thua thì khỏi nói cũng biết vừa tạo ra uy danh cho Chu gia sau này khó bề lật đổ còn làm tiêu thoát quân binh hẳn mới kiếm được.

Chỉ có cách hẳn danh chính ngôn thuận thu phục thổ phi cùng tạo phúc trong trấn mới để lại ấn tượng sâu trong lòng dân chúng. Cả đám người sôi nổi bàn tán đều quyết định sống chết, Tô Dịch thấy Vương Lăng lâm vào trầm tư thì cười nhẹ tiến sát người Vương Lăng thỏ thẻ bên tai:

-Ta có cách giúp người.

-Người có cách.

Vương Lăng kích động nhìn nàng như nhìn thấy ánh sáng trong đêm tối. Tô Dịch cười quyến rũ nhìn hẳn:

-Ta giúp người nghĩ cách người cho ta cái gì nào.

-Người muốn gì. Chẳng phải ta đang bị người không chế sao

-Cái này không giống nhau. Chỉ có là cam đoan tình nguyện ta mới ưng ý, cái kia như bắt ép người làm ta không yên tâm.

-Ruột cuộc là muốn ta làm gì.

-Sau này sẽ nói người biết. Thế nào, đồng ý hay không.

Vương Lăng lúc này không hiểu nàng nghĩ gì chỉ mong giải quyết vấn đề trước mắt.

-Người nói rõ ràng điều kiện đi.

-Chưa đến thời điểm, không thể nói,

-.....

Vương Lăng không biết nàng sau này bắt hắn làm gì, nhưng hắn không hiểu sao nàng lại tự tin hắn sẽ giữ lời. Hắn nghĩ nếu việc đó hắn làm không được thì quit nợ cũng được.

Như nhìn ra tâm tư hắn, Tô Dịch thổi một hơi ấm nóng vào tai hắn làm hắn rạo rức sau đó mới thản nhiên cười nói:

-Yên tâm. Việc này ngươi làm được, ta cũng không sợ ngươi nuốt lời.

-Được. Một lời đã định.

Vương Lăng giờ ngón tay út hướng phía Tô Dịch khiến nàng không hiểu, hắn cũng biết nàng không hiểu nên cầm lấy tay nàng nắm lại cảm ngón tay mềm mại mọc ngón.

Tuy nàng không biết hắn làm vậy có phải phong cách đặc biệt nào đó không nhưng hiểu hắn làm gì để làm gì, trong lòng nàng có chút vui sướng cùng thẹn thùng không biết vì sao.

Tô Dịch ghé sát tai Vương Lăng thò thè kể chi tiết kế hoạch cho hắn, Vương Lăng lúc này mới vui vẻ cười tươi hân hoan lên má nàng chạy ra ngoài, Tô Dịch bắt gặp trước hành động của hắn mặt trở nên đỏ hơn bao giờ hết.

Theo lời Tô Dịch nói thì tên áo choàng đen hắn từng giao đấu từng là người của Vạn Độc Môn, hắn có nhiệm vụ ra ngoài tìm Tô Dịch quay về, do nàng quá bướng bỉnh nên hắn đã hạ độc bắt ép nàng về.

Ngoài ra hắn còn có một nhiệm vụ, cụ thể là con trai thứ 3 của hắn Chu Bảo bị bệnh nặng không tìm ra nguyên nhân, điều này là do Vạn Độc Môn gây ra.

Vạn Độc Môn lại hạ lệnh cho thủ hạ đi tìm Chu gia giúp chữa bệnh nhưng thật ra là khống chế Vạn Đà để quốc. Đối với Chu Khương thì Chu Bảo là con trai của phi tần hắn yêu thích nhất còn là người có khả năng thừa kế Chu gia.

Do đó Chu Phi có trách nhiệm hộ tống hắn đến chữa bệnh cho Chu gia, việc biến mất của tên này chắc chắn làm Chu Phi cuồng cuồng lên. Cũng may là Tô Dịch cho người xử lý sạch sẽ dấu vết tên áo choàng đó nên Chu Phi muốn tìm cũng không ra. Do sợ bị trách phạt nên Chu Phi mới muốn khăn trương đẹp thổ phi lấy công chuộc tội đây.

Bây giờ chỉ cần Vương Lăng hóa trang thành người thần bí kia là dễ dàng đánh lừa Chu Phi, cả hai đều không thần thích nên việc lộ sơ hở là không thể nào. Hóa trang thành người thần bí Vương Lăng dùng 'Phi Quang Dục' nhanh chóng tiếp cận đoàn quân để quốc.

Từ xa xa truyền đến tiếng hành quân của quân đội. Vương Lăng nhanh chóng tiếp cận đoàn quân, thấy một người mặc áo choàng đen xa lạ cả đám binh lính bao vây hắn lại. Vương Lăng mới lộ ra giọng nói ồm ồm:

-Thông báo với tướng quân mây người có Độc tiên sinh muốn gặp.

Mấy tên lính nhìn nhau nghi ngờ nhưng sợ ảnh hưởng việc lớn sẽ không gánh nổi tội nên vẫn phân người đi thông báo với Chu Phi. Chu Phi biết tin vui mừng triệu người đi gọi Vương Lăng, thấy được bộ dáng Vương Lăng, Chu Phi hí hửng.

-Độc tiên sinh. Bấy lâu nay ngài đi đâu làm ta vô cùng lo lắng.

-Ta có việc cần làm nên mới tách ra mà không thông báo. Thật xin lỗi.

-Không sao. Ngài an toàn là tốt.

-Mấy người đang định đẹp thổ phi sao.

-Đúng vậy. Vết thương ta đã hồi phục không thể để chúng tác quái làm hại người dân được nữa. Trừ sớm ngày nào tốt ngày đó.

Chu Phi vốn chỉ muốn nhanh chóng kiếm công chuộc tội giờ Độc tiên sinh đã quay về cũng làm hắn yên tâm nhưng thổ phi vẫn phải trừ. Vương Lăng cười lạnh, hắn không ngờ Chu Phi không chút nghi ngờ mà tin hắn là Độc tiên sinh, cũng dĩ nhiên việc của Chu Bảo rất ít người được biết.

-Ta có việc muốn nói riêng với tướng quân.

Vương Lăng ngó xung quanh hộ vệ, Chu Phi cũng hiểu ý nhìn đám thuộc hạ:

-Các người rui ra đi.

Đám binh lính nghe vậy nhanh chóng tránh ra xa nhưng vẫn để ý động tĩnh xung quanh. Chu Phi nhìn Vương Lăng lộ vẻ khó hiểu.

-Không biết Độc tiên sinh muốn nói gì với ta.

-Cái này. Ta muốn tướng quân rút lui.

-Rút lui. Điều này tuyệt đối không được. Nếu ta rút lui làm sao ăn nói với bộ hạ cùng binh lính đây.

Chu Phi nhú mày trả lời, Vương Lăng biết ngay đối phương sẽ trả lời như vậy, đặt hai tay sau lưng nhìn về phía doanh trướng.

-Tướng quân có điều không biết, bấy lâu nay ta tiềm ẩn vào trong doanh trại của đám thổ phi.

-Độc tiên sinh làm gì phải mạo hiểm như vậy.

-Dĩ nhiên phải mạo hiểm. Vì việc này có liên quan đến việc chữa bệnh cho Chu Bảo thái tử.

-Tại sao lại có liên quan.

-Ta phát hiện trong trại đám thổ phi có vài tên có căn bệnh có triệu chứng giống hệt của Chu Bảo điện hạ. Do ta vẫn không hoàn toàn nắm chắc có thể trị tận gốc nên mới đem những tên này ra thử nghiệm xem xét.

-Cái này có gì khó. Chỉ cần bắt mấy tên đó lại cho tiên sinh thử thuốc là được.

-Cái này không thể. Vốn dĩ lúc đầu ta chỉ phát hiện ra một người, ngay sau đó càng thêm nhiều trường hợp mắc bệnh. Ta nghi ngờ trong doanh trại có người hạ độc đám người này. Những người dùng độc chuyên tìm những đối tượng dễ thử độc. Nếu bây giờ tiêu diệt thổ phi sẽ kinh động đến hãn. Ta cần độc được của hãn để nghiên cứu thuốc giải, nếu hãn đi mất hoặc bị giết thì làm sao đây. Ta lại không biết hãn là ai.

-Nhưng việc tiêu diệt thổ phi giờ cũng đâu thể ngừng được.

-Cái này tướng quân khỏi lo. Bất cứ ai chuyên dùng độc được chắc chắn sẽ tiêu diệt sạch sẽ chúng cứ không cần chúng ta ra tay. Còn về binh lính cứ bảo ta dùng độc được hạ độc là được, cũng không cần hao tổn binh lực.

-Cái này rất tốt. Tiên sinh quả nhiên bất phàm.

Chu Phi cười ha hả, ngay sau đó ra lệnh cho binh lính rút lui. Cả đám binh lính nghe lệnh không do dự cũng ngay lập tức rút khỏi, tất cả binh lính ở đây là tinh nhuệ do chính Chu Phi huấn luyện nên lời hãn nói bọn chúng không có bất cứ ý phản đối nào.

Vương Lăng cười tươi đi cùng với đám người, Chu Phi thì vui mừng không thôi, vốn dĩ mất Độc tiên sinh làm hãn mất ăn mất ngủ giờ không chỉ kiểm được Độc tiên sinh còn không hao tâm tổn binh mà đẹp được đạo tặc.

Hãn chỉ cần đem lời Độc tiên sinh nói với hãn thì bộ hạ cũng sẽ không trách tội hãn thậm chí cao hứng phong thưởng thêm không chừng.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Mỹ nữ đầy nhà

Vương Lăng lúc này trong lòng mới nhẹ nhõm, lời nói của hãn thực sự đem lại rất nhiều ích lợi.

Đầu tiên giúp cho quân đội đế quốc rút lui, giải trừ nguy cơ cho Huyết Linh đoàn, không gây thù với Mạn Đà đế quốc.

Thứ hai, tạo cơ hội cho hãn xây dựng danh tiếng, do cả thổ phi là người dân trong trấn nên việc thổi phồng tên tuổi hãn là không khó. Hơn phân nửa dân ông trong trấn là người Huyết Linh đoàn cùng uy tiếng của Bạch Đồ đối với tầng lớp hạ lưu rất lớn nên đám quan quân, nhà giàu cũng không thể ảnh hưởng được.

Thứ ba, tạo điều kiện tiên quyết cho sự biến mất của thổ phi, do cả đám thổ phi đều che mặt nên ít khi thấy mặt cũng không quan tâm chỉ có Bạch Đồ cùng Hùng Hải là quen biết Chu Phi thì hãn cũng không lo. Nếu đế quốc biết tin hãn là anh hùng cũng chỉ cho là hãn ăn may thôi vì chỉ có đế quốc biết sự tình thực hay chính xác hơn là Chu Khương cùng Chu Phi là rõ ràng nhất. Hãn biết đế quốc sẽ không đại mà làm lớn chuyện này.

Vương Lăng dự định ở trấn này xây dựng một tiêu cục hộ tống bảo hộ hàng hóa trên danh nghĩa để hãn dễ dàng hoạt động. Vương Lăng được Chu Phi cấp cho một phòng còn cho người bảo vệ bên ngoài, Vương Lăng cũng không từ chối vui vẻ vào phòng.

Ngay sau đó hãn theo cửa sổ dùng ‘Phi Quang Dực’ quay lại doanh trướng. Đến nơi Vương Lăng thấy cả đám người đang bàn tán sôi nổi thì cũng biết mấy người nói về vấn đề gì. Thấy Vương Lăng tiến vào cả đám người yên lặng nhìn hãn, Tô Dịch cũng lộ vẻ thán phục, nài chỉ cho hãn biết về việc của

Chu Bảo không ngờ hấn lại nhanh có cách giải quyết như vậy. Vương Lăng cười nhìn cả đám người đang mong đợi hấn nói.

-Được rồi. Ta đã giải quyết vấn đề quân đội xong xuôi rồi.

-Chủ nhân thật giỏi. Quả không uổng công thủ lĩnh mà huynh đệ bọn ta tín nhiệm.

Bạch Đồ khâm phục nhìn hấn, không chỉ hấn mà ai trong doanh trường cũng thán phục Vương Lăng không thôi, bây giờ bọn chúng không hối hận khi đi theo Vương Lăng.

Vương Lăng lúc này mới nói lại vấn đề độc dược cho cả đám người nghe, từ đó suy ra lợi ích làm cả đám người há mồm nhìn hấn. Vương Lăng không bận tâm phân phó công việc sau này.

Hấn chỉ định để từng người trong doanh trường mất tích trở lại làm dân chúng rao tin, đồng thời phân phó người tìm nơi xây dựng tiêu cực.

Không làm thổ phi nữa không ai phản đối, có công việc bảo hộ cùng vận chuyển hàng hóa cũng có thêm thu nhập cùng số tiền cung cấp của Vương Lăng đủ để phát triển, tên tiêu cực lấy tên Bạch Linh.

Nếu hỏi làm tiêu cực kiếm được bao nhiêu thì phải nói là rất nhiều, không phải cái gì cũng bỏ vào giới chỉ được, do giới chỉ là một dạng pháp tắc không gian nhưng rất khó kiểm soát nên khi lấy đồ vật ra không xác định được rõ vị trí sẽ gây hỏng hóc nhiều thứ, cùng còn một số hoạt động không công khai như buôn bán nô lệ hay linh thú, ma thú. Nắm được những thông tin này có lợi cho hấn sau này.

Cả đám người đồng ý với mọi thứ Vương Lăng sắp xếp. Hấn thì nhanh chóng muốn quay về Cuồng Long thủ đô, còn một tháng nữa là đến việc nhập học mà hấn vẫn chưa học được luyện đan nên khá nôn nóng.

Hấn để Long Tam cùng Tử Y Tiên, đám Hồng Liên hộ tống Tô Dịch và tỷ muội Linh Mộng cùng về Vương phủ. Linh Lung cũng biết Vương Lăng là người nàng nhận làm nô bộc tuy có chút thất vọng nhưng rõ lợi ích đem lại sau này thì cao hứng càng thêm tò mò không biết vì sao Vương Lăng có thể giải Ngưng Linh đan của nàng. Nàng cũng không phản đối thậm chí háo hức đi với tỷ ty nàng.

Vương Lăng tìm Tử Y Tiên nói chuyện riêng nên không ai làm phiền. Vương Lăng lúc này mới đem chuyện hấn nhặt được tài bảo kể cho Tử Y Tiên do hấn có thể nhận ra vết xăm hoa mai khi thấy thân thể nàng nên càng thêm chắc chắn.

Tử Y Tiên biết tin thì mới cùng Vương Lăng đi đến phần mộ kia, do bia vẫn chưa khắc tên mà hấn lại không biết tên phụ thân nàng nên đánh tạm ghi ‘Tử Y Tiên phụ thân chi mộ’, hấn vốn dĩ trước kia do đọc một tiểu thuyết nào đó tuy không nhớ rõ nhưng hấn lại có ấn tượng sâu sắc với một nhân vật Tử Y Tiên có tính cách giống nữ nhân hiện giờ đang ở bên cạnh hấn.

Hấn đặt tên nàng cũng không phải theo sở thích nhất thời mà muốn thay đổi số phận nữ nhân trong cuốn tiểu thuyết ấy. Vương Lăng thấy nàng khuôn mặt trầm lặng mới vỗ nhẹ vai nàng cười nói:

-Muốn khóc cứ khóc. Đừng kiềm nén

Tử Y Tiên nghe vậy cũng không kiềm chế mà ngồi xuống mà thút thít. Từ khi ở bên cạnh Vương Lăng nàng rất dễ bộc lộ cảm xúc, cũng do nàng yên tâm bên cạnh hấn, ở bên cạnh hấn nàng có thể là chính nàng không cần phải giấu mọi cảm xúc vào lòng.

Vương Lăng thì để nàng dựa vào người khóc cùng suy nghĩ về Long Tam, người này hấn cảm thấy có vấn đề, cũng không phải do hấn mà do sự tồn tại của hấn.

Hấn không tin Long gia lại để một đôi huynh đệ ruột thịt canh chừng hấn, còn về tại sao Long Tam lại trở thành ca ca ruột của nàng sau này có cơ hội hấn sẽ thâm nhập Long gia tìm kiếm thông tin.

Vương Lăng nhớ đến lọ thuốc kia ngay lập tức lấy ra ‘Lộ Xuân Thủy’ giúp nàng khôi phục dung mạo. Hấn lấy tay áo lau đi những giọt nước mắt sau đó đưa nàng lọ ‘Lộ Xuân Thủy’, nàng cảm tạ về không hiểu, Vương Lăng cười nhìn nàng.

-Cái này là Lộ Xuân Thủy có thể giúp nàng xóa bỏ vết sẹo kia, vật này cũng là cha nàng để lại. Nàng có thể dùng, dù nàng quyết định dùng hay không ta cũng không bận tâm.

-Lăng, chàng thật tốt. Ta sẽ dùng.

-Nàng chắc chắn.

-Ừm. Ta không phải vì muốn xinh đẹp hơn mà vì ta muốn tự hào mà đi bên cạnh chàng.

-Dù nàng không dùng thì nàng cũng có thể tự hào.

Tử Y Tiên lắc đầu nhìn hấn, vẻ mặt cảm kích cùng hạnh phúc.

-Chàng không quan tâm nhưng cũng có người xung quanh quan tâm. Ta muốn được nhiều người công nhận ta có thể xứng đáng ở bên cạnh chàng.

Vương Lăng cảm động nhìn nàng, hấn hứa tự hứa sẽ bảo vệ nàng cả một đời. Sau khi dùng ‘Lộ Xuân Thủy’ kia thì vết sẹo quả nhiên biến mất thay vào

đó là một khuôn mặt xinh đẹp, kiều diễm, thập phần mê người.

Vương Lăng cũng đơ người công nhận vẻ đẹp nàng không thua kém gì Tô Dịch cùng Hàn Bắc Nguyệt. Thấy Vương Lăng si mê nhìn nàng làm Từ Y Tiên vừa xấu hổ cùng tự hào. Quay về nhà trọ cả đám người há hốc mồm đánh giá Từ Y Tiên, có chút ngưỡng mộ. Vương Lăng không nói gì nữa quay về chỗ Chu Phi

Vương Lăng quay về chỗ Chu Phi, hắn cần thêm thông tin về Chu gia nên mới tìm cơ hội dò xét. Biết hắn muốn đi vào hoàng thành thì Từ Y Tiên cùng Tô Dịch lo lắng muốn cản nhưng Vương Lăng lại khẳng khái muốn đi làm hai nàng cũng đành chịu.

Hai nàng biết Vương Lăng rất có bản lĩnh nhưng hoàng thành được canh chừng rất nghiêm nên rất khó thoát ra nhưng nghĩ đến việc hắn có thể không chỉ giải vây, mà còn lợi dụng để quốc làm hai nàng cũng yên tâm

Vương Lăng cũng biết việc hắn làm rất nguy hiểm, dù giải được độc hay không thì hắn đều phải chết không nghi ngờ nhằm đảm bảo giữ bí mật.

Chu Khương chỉ có một đứa con trai là Chu Bảo nên không muốn nó bị bất cứ vấn đề gì. Việc tranh đấu vương vị còn diễn ra rất gay gắt trong gia tộc, nếu hắn không có con trai thì rất dễ bị người trong tộc đẩy ngã nên hắn mới quý trọng Chu Bảo như vậy.

Vương Lăng không biết Vạn Độc Môn muốn khống chế Mạn Đà để quốc như thế nào nhưng hắn nghe Tô Dịch nói Vạn Độc Môn có một loại độc có thể khống chế tinh thần người dùng nhưng trí khôn lại biến mất dễ bị phát hiện.

Trải qua 3 ngày đi đường, Vương Lăng cuối cùng cũng đến kinh thành. Chu Phi để Vương Lăng trú trong một nhà trọ đợi hắn bẩm báo rõ ràng với Chu Khương, Vương Lăng cũng không ý kiến, hắn biết Chu Phi là một cánh tay đắc lực của Chu Khương nên mới để hắn đi hộ tống Độc tiên sinh.

Ngồi buồn chán trong phòng, Vương Lăng biết Chu Phi cũng cần thời gian để hắn vào hoàng thành nên cũng tốn cả tuần, việc này không chỉ muốn người ngoài không biết mà còn để người nào biết cũng không biết sự tồn tại của Độc tiên sinh.

Vương Lăng viết một bức thư giao cho một tên thủ hạ của Chu Phi nói hắn đi tìm thuốc chữa bệnh.

Sau đó Vương Lăng nhanh chóng thay y phục đem lại hình dạng của bản thân đi sắp xếp vài thứ.

Quay lại Vương phủ hắn biết đám người Tô Dịch, Từ Y Tiên, tỷ muội Linh Mộ cùng Thanh Loan và đám Hồng Liên đang ở trong cảnh viện của hắn nên nhanh chóng theo vào.

Thấy được Vương Lăng, Từ Y Tiên cùng Tô Dịch và Linh Mộ chạy đến hỏi han làm hắn cũng phải chật vật trả lời. Biết hắn ở đây một tuần ngay sau đó mới đi vào trong hoàng thành, Vương Lăng nói chuyện với đám nữ nhân một chút thì Hồ Ngạn nghe tin hắn về cũng đến gặp.

Biết Hồ Ngạn là mẫu thân Vương Lăng nên cả đám nữ lễ phép chào hỏi, ở đây chỉ Từ Y Tiên là nghe Vương Lăng kể lại mọi chuyện biết hắn không thực sự là Vương Lăng nhưng nàng không quan tâm chỉ biết cùng hắn trải qua mọi chuyện.

Hồ Ngạn không khỏi kinh hãi nhìn mấy nàng thấy ai cũng xinh đẹp ngồi ngời thì khâm phục Vương Lăng không thôi. Vì đều là nữ nhân nên cả đám người rất dễ nói chuyện, lại sau đó không chú ý đến Vương Lăng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Đại tẩu Lục Như

Vương Lăng cũng phiền muộn nhưng nhớ đến có việc cần làm nên cáo từ đi tìm Vương Khiết.

Vương Khiết biết Vương Lăng quay về nên vui mừng cho hắn vào thư phòng. Vương Lăng thấy khuôn mặt phụ thân lãnh đạm nhưng có chút vui, hắn khẽ khom người hành lễ.

Được Vương Khiết cho phép Vương Lăng ngồi xuống nói:

- Phụ thân. Hải nhi đã về.

- Người về. Tình hình luyện tập tốt chứ.

- Rất tốt. Hải nhi muốn nói với phụ thân vài vấn đề.

- Vấn đề gì.

- Hải nhi muốn được cấp cho một nhóm thuộc hạ trung thành.

-Haha. Tốt, cái này ta muốn cho người nhưng sợ người không đồng ý, Vương gia chúng ta có 2000 thuộc hạ tình nguyện hóa linh đình phong chuyên cung cấp tin tức, con có thể chọn 200 người.

-Đa tạ phụ thân.

-Yên tâm. Đám người này chỉ tuân mệnh duy nhất một người, bọn chúng là thuộc hạ của người ngay cả ta cũng không có quyền điều động.

Vương Khiết nói ra mà không có chút lo lắng nào, hắn không sợ Vương Lăng có ý đồ gì, nếu có hắn cũng không ngại, mục tiêu của hắn là làm Vương gia phát quang minh đại. Vương Lăng cảm kích đối với Vương Khiết.

-Tiếp đến hài nhi muốn mở một tiệm thuốc chữa bệnh cùng một nơi yên tĩnh luyện công.

-Mở tiệm thuốc, làm gì.

-Hài nhi tìm được một người có y thuật rất tốt, có thể chữa được rất nhiều bệnh mà không cần chế đan chữa bệnh. Nếu có thể mở tiệm y cứu người thì danh tiếng của Vương gia sẽ trở nên rất tốt.

-Được. Ta sẽ cho người sắp xếp. Nếu muốn một nơi yên tĩnh thì ở gần cổng thành phía đông có một tòa nhà của Vương gia rất ít sử dụng ta tặng nó cho con.

-Cảm ơn phụ thân.

Vương Lăng đại hỉ, hắn sẽ dùng nơi này để Thanh Loan cùng đám người Hồng Liên sinh sống phát triển cơ quan tình báo, có Từ Y Tiên giúp hắn nên hắn rất yên tâm. Đang định cáo từ thì Vương Khiết lại nói với Vương Lăng.

-Cái này ta quên nói. Ta và Đông Phương gia chủ đã định hôn ước cho con và Đông Phương tiểu thư rồi. Hai tuần nữa cũng là ngày Mạn Đà để quốc tổ chức tiệc tại hoàng cung chia tay tài năng mỗi gia tộc đi Minh Lam Tông con sẽ có dịp gặp.

-Hôn ước. Cái này, phụ thân con đã có thể từ rồi nên không.

-Cái gì. Dù thế nào người cũng phải cưới, người ta là Đông Phương tiểu thư tiếng danh gần xa người không muốn còn muốn ai. Không sao, nam tử hán tam thê tứ thiếp có là gì.

-Vâng.

Vương Lăng cạn lời, phải nói nữ nhân bên cạnh hắn không thiếu giờ có thêm một cái hôn thê chưa gặp mặt cũng không sao, bất quá cái này hôn thê hắn vẫn chưa gặp mặt cũng không có tình cảm nhưng dù sao là tiểu thư một gia tộc lớn chắc chắn là xinh đẹp.

Vương Lăng thờ dãi tiến bước ra ngoài, nói không sao nhưng bản thân hắn lại không muốn thêm nữ nhân nào nữa. Đặt chân đến cửa thì giọng Vương Khiết lại vang ra:

-Đại ca người cũng rất nhớ người, nhớ đến thăm hắn.

-Vâng.

Vương Lăng đành phải đi kiểm Vương Khan, theo đám nô bộc hắn biết được Vương Khan đang nói chuyện với Lục tiểu thư Lục Như.

Theo hắn biết thì Vương Khan cùng Lục Như là bạn thanh mai trúc mã từ nhỏ, do Lục gia và Vương gia trở mặt nên hai người cũng ít gặp mặt nhau hơn.

Tiến vào phòng hắn thấy Vương Khan đang ngồi trên ghế cười nói với một nữ tử khuôn mặt tinh xảo, mái tóc mềm mượt, cử chỉ nho nhã. Vương Lăng biết nữ nhân xinh đẹp này là Lục Như, tuy hai nhà có sở trường đối lập nhưng hai người vẫn rất thân thiết. Cả hai người đều nhìn thấy Vương Lăng, Vương Lăng cười tươi nhìn hai người.

-Chào đại huynh, đại tẩu.

Nghe hắn nói Lục Như trên mặt lộ ra một tia ứng đo, nàng đối với Vương Lăng mang theo hảo cảm, Vương Khan thì hung hăng nguyệt hắn:

-Cái gì là đại tẩu người. Lục cô nương đã có hôn phu rồi.

Nói đến đây Vương Khan cùng Lục Như khuôn mặt trở nên đượm buồn, Vương Lăng chịu thua cười nói tiếp:

-Thế thì sao. Nếu đại ca muốn để cho người cướp đại tẩu về, hai người mới là một đôi kim đồng ngọc nữ. Nếu có ai ngăn cản để giúp đại ca xử lý.

-Đừng lỗ mãng.

Cả hai người lúc này mới vui vẻ trở lại, Lục Như cười khúc khích hảo cảm với Vương Lăng tăng cao, Vương Khan tuy mặt ngoài trách mắng nhưng lại vui vẻ thêm yêu thích vị đệ đệ này.

Vương Lăng không muốn nhắc đến vấn đề này nữa đổi đề tài:

- Vết thương của đại ca đã đỡ hơn chưa.

- Tốt hơn rất nhiều. Lần này đệ ra ngoài có thu hoạch được gì không.

- Hi hi. Dĩ nhiên là có, đệ đã dung linh đỉnh phong rồi.

Cả hai nghe vậy há hốc mồm nhìn hần, cả hai nhìn thiếu niên chỉ 15 tuổi này mà không thể tin được. Đạt được thành tựu như Vương Lăng cả đại lục này không ai có thể làm được.

Hai người thêm thương thức vị đệ đệ này, Vương Lăng cũng không thể nào nói thật, căn bản giờ hần tu luyện đã khác hoàn toàn với người thường.

Người thường thì Hòa Linh Hồn không thể suy yếu do hơn 10 năm bồi dưỡng còn hần thì có thể suy yếu chỉ có cách bù đắp linh lực thiếu sót mới có thể tiến cảnh. Với cảnh giới hiện tại trong lứa tuổi hần thì Vương Lăng không có đối thủ.

Cả 3 người trò chuyện một lúc thì Lục Như cáo từ ra về. Nhìn theo bóng lưng Lục Như biến mất trong ánh mắt Vương Khanh có chút u ám, thấy vậy Vương Lăng lên tiếng:

- Nếu đại huynh đã thích nàng thì sao không trực tiếp tỏ tình đi. Đợi đến khi nàng lên xe hoa thì quá muộn rồi.

- Đệ xem hai nhà Lục gia cùng Vương gia chúng ta xích mích bấy lâu nay, ta làm sao có thể cưới nàng. Thậm chí bây giờ ta đã là phế vật.

- Đại huynh đâu phải phế vật với lại nàng rõ ràng thích huynh cũng không phải do thiên phú của huynh. Đệ chắc dù huynh ra sao tâu ấy vẫn đi theo huynh.

- Ta không hiểu cảm thấy đệ còn già đời hơn cả ta nữa.

- Cái này đệ cũng có người thích nên hiểu rõ.

- Người thích. Là ai làm đệ đệ say mê như vậy.

- Chắc huynh cũng nghe qua danh tiếng nàng, Băng Mộ Tuyệt.

- Cái gì. Đệ quả nhiên có bản lĩnh nha, còn đánh chủ ý lên đệ nhất mỹ nữ.

- Nếu thích một ai thì nên dừng cảm đối diện. Nếu không sau này mất đi rồi hối hận bao lâu cũng đã muộn.

- Đệ nói đúng. Ta có lẽ nên dừng cảm đối mặt.

Tuy lời nói ra nhưng Vương Khanh trong lòng đã quyết, Vương Lăng cũng không biết suy nghĩ của hần chỉ cười nói:

- Đại huynh yên tâm, nhất định đệ sẽ giúp huynh khôi phục thiên phú.

- Cảm ơn đệ.

Cả hai người rơi vào trầm tư, yên lặng bao trùm sau đó, Vương Lăng cũng cáo lui đi về.

Hần dự định ngay lập tức đi kiếm Gia Nộ đại sư học luyện đan. Do phong cách luyện đan của Gia Nộ rất đặc thù nên dị hỏa mới có thể học được, hiện nay hần nắm trong tay Bạch Linh hỏa diễm nên háo hức muốn học.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Luyện đan thật không dễ

Vương Lăng đến chỗ Gia Nộ thì thấy vẫn như thường một ông lão đang nằm trên bàn ngủ. Nghe tiếng bước chân, Gia Nộ mới lên tiếng:

- Người đã về. Thế nào, có tìm được dị hỏa không.

- Vâng. Đồ đệ đã tìm được Bạch Linh hỏa diễm.

Vương Lăng nói rồi tay trái chấy lên hỏa diễm vô hình, ánh sáng xung quanh cũng yếu dần, Gia Nộ hai mắt không tin được nhìn Vương Lăng.

Theo lão biết, để có được hỏa điểm phải có Hàn Băng Nguyên Thể là vật vô cùng quý hiếm hầu như biến mất, còn phải có tinh thần cường đại hơn bất cứ người nào.

Vương Lăng thì tinh thần đã cường đại hơn người thường rất nhiều còn có Linh Tôn giúp hắn, hắn còn có thể chất Hàn Băng Dương Thể nên lấy được Bạch Linh hỏa điểm cơ hội cao hơn bất cứ người nào. Gia Nộ cũng không quá bận tâm vấn đề đó nữa mà hài lòng nhìn Vương Lăng.

-Bây giờ đệ tử có thể học luyện đan rồi chứ.

-Dĩ nhiên là được. Bắt đầu bây giờ học luôn.

-Bây giờ.

-Ý kiến thì lên phòng.

-Không. Bây giờ rất tốt.

Gia Nộ lấy ra một tờ giấy trắng tinh, tay dùng dị hỏa Hỗn Nguyên hỏa điểm màu vàng đốt qua ở giấy. Vương Lăng chỉ thấy trên mặt giấy hiện lên một số hình ảnh, còn có hơi nước xung quanh ẩm ướt bao bọc.

Ngay sau đó Vương Lăng không thể tin vào mắt hắn, một bức tranh phong hoa tuyết đại được khắc lên trang giấy. Vương Lăng không hiểu Gia Nộ làm vậy để làm gì, chắc không phải lấy le với hắn chứ. Gia Nộ hừ lạnh đưa bức tranh cho hắn không nói lời nào.

-Sur phụ. Cái này là thể nào.

-Thể nào là thể nào. Ta tưởng ngươi thông minh lắm mà.

-Chắc không phải bắt con bắt chước người vẽ ra bức tranh thể này.

-Chứ còn gì nữa.

-Ặc. Con đến luyện đan chứ có phải vẽ tranh đâu.

-Ngươi hiểu cái gì. Đối với luyện dược sư thì điều khiển ngọn lửa đặc biệt là dị hỏa là vô cùng khó, phải làm sao cho ngọn lửa theo ý mình thì việc luyện đan mới hiệu quả được. Ngươi chỉ mới tập tễ bước vào con đường luyện dược, nếu không điều khiển được dị hỏa thì làm sao mà luyện đan. Cách nhanh nhất là ngươi có thể điều khiển thuần thục ngọn lửa như ta thì mới học hết được truyền thừa của ta.

-Vậy thì mất bao lâu.

-Ngươi thường nếu có thiên phú ít nhất cũng 30 năm.

-30 năm nha. Con làm sao có thời gian.

-30 năm còn chịu không được thì làm ăn cái gì.

-Vâng. Đồ nhi hiểu.

Vương Lăng bức dọc không thôi, kêu hắn nhìn quay tay 30 năm hắn còn chịu được chứ đốt giấy 30 năm thì hắn nhanh điên. Nhưng với hắn có không gian ý thức chắc cũng chỉ 3 năm, không nhiều. Gia Nộ gật gù, đưa cho Vương Lăng một cái gói chỉ, Vương Lăng thu lấy nhìn lão hỏi nhe:

-Cái này là vật gì.

-Gồm 3174 cuốn sách nó về linh dược, ngươi phải thuộc lòng. Nhớ kỹ thuộc lòng, không phải đọc.

-Cái này a. Hơn 3000 cuốn mà cuốn nào cũng dày ngang cuốn SGK xuất bản Kim Đồng thể này thì mất bao lâu để học thuộc.

-Làm sao ta biết. Những cái này ta đúc kết thông qua hơn 4000 năm sinh sống của ta, mỗi cái đều nêu ra mỗi lợi ích trong đó. Ngươi có hiểu không.

-Đồ nhi dĩ nhiên không hiểu.

-Haiz. Ta cho ví dụ Linh Ngân thảo là loại linh thảo dễ dàng kiếm được, ngươi ra ngoài mua được cả một tấn, trong Linh Ngân thảo có một lượng nhỏ Băng Ngọc Thủy. Mà Băng Ngọc Thủy vô cùng quý hiếm dùng cả gia sản nhà ngươi chắc mua được. Bạch Ngọc Thủy là nguyên liệu để luyện dược Băng Ma Nguyên Đan, đan phẩm tứ phẩm cực phẩm giúp nâng cao cảnh giới của pháp sư thủy hệ.

-Con minh bạch. Nếu có thể tách Bạch Ngọc Thủy trong Linh Ngân thảo ra thì dễ dàng điều chế được Băng Ma Nguyên Đan.

-Giỏi. Đúng vậy một lượng nhỏ Bạch Ngọc Thủy là đủ để điều chế Băng Ma Nguyên Đan rồi, dùng trực tiếp như vậy rất lãng phí. 3174 cuốn sách này ta dựa vào những linh dược dễ dàng kiếm được nhất mà phân tích ra thành phần, hàm lượng từng chất cùng điều kiện tồn tại trong dung chất tồn hơn

4000 năm trời.

Vương Lăng thở dài, theo tuổi thọ của Gia Nộ thì Vương Lăng có thể đoán ra hắn đã đạt cảnh giới Bán Thần rồi. Đối với hắn có vẻ là việc luyện đan tốn rất nhiều thời gian nhưng hắn cũng không dễ dàng từ bỏ, dựa vào thiên phú hắn vậy.

Vương Lăng vui vẻ chào tạm biệt Gia Nộ, thấy thái độ Vương Lăng hài lòng đưa cho hắn thêm một giới chỉ. Vương Lăng kiểm tra thì thấy vô số dược liệu cùng đan dược, còn có một cái lò đỉnh vô cùng kì quái toàn một màu đen. Gia Nộ nhìn hắn nói:

-Sau này ngươi trước mặt người khác không được đem lò đỉnh này ra, lò đỉnh bình thường cũng đủ cho ngươi sử dụng. Cái này để ngươi sau này luyện đan, nó là Ma Giao Đỉnh một lư đỉnh thần cấp sẽ dậy lên vô số ham muốn của luyện dược sư nên ngươi cẩn thận.

-Đồ đệ hiểu.

Vương Lăng vui vẻ nhận quà, cảm kích Gia Nộ không biết làm sao báo đáp chỉ còn cách tập trung vào luyện dược học hết truyền thừa.

-Được rồi, người là đồ đệ ta, ta cũng không keo kiệt. Đi đi, đừng lo ta cũng sẽ đến Minh Lam Tông tìm ngươi.

-Đến Minh Lam Tông.

Thấy Gia Nộ úp mặt xuống bàn không nói gì nữa Vương Lăng cũng ngậm ngùi bỏ đi, hắn giờ cảm thấy con đường hắn đi bây giờ đều là đường tắt cũng do người khác ban cho nên hắn không ý kiến gì chỉ có thể chuyên tâm tu luyện.

Vương Lăng rời khỏi Dược Kinh phường đi đến một quán ăn để ăn uống, hắn sẽ không chịu nổi cái chợ của nữ nhân nên muốn an tĩnh chút.

Các tửu quán thường có 2 loại hình, một loại là phòng riêng để ăn uống giá cả rất cao, loại còn lại là ăn uống tự nhiên có thể nghe ngóng tin tức bên ngoài.

Vương Lăng muốn nghe ngóng một chút tin tức nên chỉ dùng bàn thường, kêu tiểu nhị gọi vài món ăn sau đó ngồi xuống uống trà. Ngươi xung quanh tò mò nhìn hắn, một thiếu niên cầm bảo trọng rất giàu có còn rất tuần tú lại ngồi bàn thường dân thì dĩ nhiên gây rất nhiều sự chú ý.

Vương Lăng cũng không quan tâm cố gắng tìm hiểu một số thông tin. Qua một hồi tiểu nhị đem món ăn ra, Vương Lăng cũng nghe được một số tin tức cụ thể như: Minh Lam Tông mở ra tuyển chọn toàn cõi lục địa những anh tài, nếu ai vượt qua khảo thí thì sẽ được nhận vào.

Vốn dĩ Vương Lăng được trực tiếp nhận vào nhưng vì cảm thấy khá thú vị nên hắn vẫn muốn tham gia, có lẽ hắn cần đến sớm vài ngày.

Vương Lăng vui vẻ mỉm cười mà không ý thức được có bao cô gái ngây thơ bị hắn làm cho tim đập rộn ràng.

Lúc này từ bên ngoài đi vào 4 người gây nhiều sự chú ý, 2 thiếu niên hoàng bào tuần tú nho nhã Vương Lăng có thể nhận ra Lục Hải cùng Chu Thông.

Bên cạnh 2 nữ nhân xinh đẹp động lòng người, một cái là Trình Diễm người còn lại vô cùng xinh đẹp cao quý nhưng cũng rất nhí nhảnh, tiểu cô nương này bằng tuổi hắn.

Vương Lăng nhìn thấy đám người thì cả đám người cũng thấy hắn. Mỗi người trong đó đều thể hiện một trạng thái khác nhau. Vương Lăng không bận tâm tiếp tục ăn.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Tự vô môn ngạ

Thấy Vương Lăng quăng nguyên trái bơ vào mặt, đám người trong đó Lục Hải bức dọc đến ngay trước mắt Vương Lăng.

-Thật không ngờ ngươi lại nghèo đến nỗi phải ngồi bàn thường dân.

-Cái này ngươi nói đúng. Vì ta nghèo nên giờ mới phải nghe chó sủa bên tai.

-Ngươi bảo ai là chó.

Lục Hải giận đỏ mặt nhìn Vương Lăng, Chu Thông thì thoải mái đặt tay lên vai Lục Hải.

-Không cần quan tâm đến loại này. Chúng ta đến đây ăn không cần làm mất hứng.

-Được. Ta nể mặt Chu thiếu gia mà bỏ qua cho ngươi.

Nói rồi cả đám người được dẫn vào phòng cao cấp. Vương Lăng cười nhìn đám người, có vẻ Chu Thông qua một lần giáo huấn đã ít chủ động gây sự hơn trước. Thiếu nữ kia cười nhìn Vương Lăng chạy theo đoàn người vào phòng, Vương Lăng có cảm giác thiếu nữ này rất dễ mến.

Giả bộ tính tiền đi về sinh hấn ẩn giấu linh lực đến sát tường nghe xem cả đám người này đang nói chuyện gì. Do vách tường được cách âm rất chắc nên Vương Lăng đành leo lên trần chui qua phòng kia nghe lén.

-Lục đại ca, tên hồi nãy là ai vậy.

Thiếu nữ dí dỏm hỏi:

-Tên đó, chỉ là một trông tiệm của Vương gia thôi mà làm bộ ra vẻ công tử ta đây.

-Ta thấy tên đó không giống một kẻ sai vặt.

Chu Thông mở miệng nói, hấn cũng tò mò về Vương Lăng còn Vương Lăng thì không ngờ danh tiếng hấn vang thì xa mà mặt thì không có tháu. Cũng đánh chịu thể giới này làm gì có wifi. Trình Diễm tiếp lời:

-Muội thấy không một tên sai vặt nào mà da thịt lại trắng cùng quần áo sạch sẽ, tươm tất như vậy. Vải cũng thuộc loại tốt, lại rất tuần tú.

-Không phải tỷ động lòng rồi chứ.

-Ta nào có, lòng ta chỉ có mình Lục ca thôi.

Trình Diễm tuy nói vậy nhưng có chút không cam lòng, nàng dù sao cũng là người có thiên phú của Trình gia được nhận vào Minh Lam Tông còn Lục Hải thì là công tử bột suốt ngày ăn chơi nhưng lại là người duy nhất có thể kế thừa Lục gia.

Trình gia suy yếu cực hạn chỉ có thể nương nhờ Lục gia, nàng đành ủy khuất gả cho Lục Hải, vì gia tộc nàng mới phải nhẫn nhịn. Lục Hải nghe nàng nói có chút ngạo nghễ cười to, Vương Lăng đối với tên này một chút hảo cảm cũng không có. Chu Thông lúc này mới cười nhìn thiếu nữ:

-Muội muội có phải được nhận vào Minh Lam Tông không.

-Cái gì.

Lục Hải cùng Trình Diễm kinh ngạc nhìn thiếu nữ, nàng thua kém họ đến 4 tuổi mà đã sớm được nhận vào Minh Lam Tông quả nhiên thiên phú cực cao.

Vương Lăng thì bận tâm việc Chu Thông gọi nàng là muội muội, hấn không biết nàng là vị công chúa nào. Thiếu nữ đỏ mặt trả lời:

-Cái này đã là gì. Nếu nói thiên phú thì Vương gia kia cũng có.

-Muội nói là Vương Lăng. Thật không biết từ đâu xuất hiện tên quái thai này.

-Sao. Hấn rất lợi hại

Thiếu nữ hết sức tò mò nhìn Chu Thông, hấn mới thờ dãi nói tiếp.

-Hấn quả là có thiên phú nghịch thiên, không chỉ sở hữu thủy hệ ma pháp được coi trọng mà còn có lôi hệ ma pháp trăm năm khó gặp.

-Thủy Lôi song hệ ma pháp ư. Cái này quá biến thái rồi.

-Không chỉ thế hấn còn đạt tới dung linh cao đoạn rồi. Nghe nói thủy hệ ma pháp đạt được đạo sĩ đỉnh phong còn dùng được ma pháp hệ lôi.

-Điều này có thể nào.

Lục Hải cùng Trình Diễm kinh hãi nghe Chu Thông nói, thiếu nữ kia càng nghe càng hứng thú muốn gặp Vương Lăng xem thử hấn là người ra sao. Lục Hải lúc này mới nói một câu có nghĩa:

-Hấn như vậy sau này đối với chúng ta bất lợi vô cùng.

-Điều này ta biết. Nghe nói hấn còn có hôn ước với Đông Phương đại tiểu thư.

-Đệ nhất mỹ nữ Mạn Đà để quốc chúng ta sao. Sao hấn lại có phúc như vậy. Đạt được nàng giá nào ta cũng chịu nha

Lục Hải thốt lên, ngay sau đó nhận được ánh mắt bất thiện đến từ Chu Thông và Lục Diễm, Vương Lăng không ngờ hôn thê hấn lại nổi tiếng như vậy, có chút nóng lòng muốn biết mặt nàng ra sao. Chu Thông thờ dãi:

-Đông Phương gia và Vương gia chính thức liên minh sau này bất lợi rất lớn với chúng ta. Thế nhưng lại không thể ra tay với Vương Lăng được dù sao hấn cũng được Minh Lam Tông coi trọng, không thể đắc tội thế lực lớn lúc này.

Cả đám người lâm vào trầm tư, thiếu nữ kia thì lại đang mơ mộng cái gì đấy. Lúc này đồ ăn được mang lên, đám người động đũa nói chuyện bình thường làm Vương Lăng chán ngán gấp dài thoát ra.

Hắn ra khỏi tử lâu, định về Vương phủ nhưng lại háo hức cái danh đệ nhất mỹ nữ kia mà nôn nóng đi tìm Đông Phương phủ.

Vương Lăng không muốn bị phát hiện nên giả trang thành một người bộ dáng rách rưới, râu tóc lồm chồm thêm một cái áo choàng đen thêm phần quỷ dị.

Vương Lăng dọc đường dò hỏi phủ Đông Phương gia thì bị nhiều người xua đuổi làm hắn bức mình có chút hối hận khi hóa trang. Lúc này thì hắn thấy một đám người tụ tập nói to.

- Là Đông Phương đại tiểu thư. Nàng hình như mới đi phân phát cho dân chúng nghèo khó về.

- Đúng là tiên tử mà.

- Nghe nói nàng sắp phải gả đi rồi. Là thiếu chủ của Vương gia.

- Không phải tên đó bị phế rồi sao.

- Không phải đại thiếu gia mà là tam thiếu gia Vương Lăng.

- Là thiên tài Vương Lăng đó ư. Nghe nói hắn đã dẹp một toán cướp ở Bạch Nguyệt trấn tạo phúc cho dân.

- Quả nhiên là một đôi trời sinh a.

Vương Lăng nghe người khác tăng bốc hắn lỗ mũi muốn nở to. Hắn không ngờ tin tức lại lan nhanh như vậy, có vẻ đám người Bạch Đồ làm ăn rất hiệu quả.

Hắn ý thức một chiếc kiệu đi qua. Trong đám người xô đẩy hắn thấy một tên đang lợi dụng chòm chĩa giới chỉ một người già ốm yếu, hắn không bận tâm cái kiệu kia ra sao trước tiên muốn dạy tên kia một trận rồi theo sau kiệu cũng được.

Hắn bắt lấy cổ tay tên trộm, tên trộm hoảng sợ ngay sau đó Vương Lăng cảm nhận một luồng linh lực đánh tới, hắn không ngờ đối phương còn có đồng bọn đem linh lực bảo hộ nhưng vẫn bị đánh bay đến trước kiệu, hai tên kia nhanh chóng bỏ chạy.

Vương Lăng đầu cho chúng chạy thoát đem 2 viên đan dược phổ thông làm bi bắn trúng gáy hai tên làm chúng ngã quay ra. Còn Vương Lăng không cần thận dụng trúng trước kiệu. Hắn nằm lăn lộn trên đất, hai tay ôm bộ hạ.

- Mất cây xúc xích của ta rồi chỉ còn hai trái chanh may mà chưa bể.

- Tên kia nằm ăn vạ gì đây.

Mấy tên hộ vệ bao vây Vương Lăng lại, mấy người dân ven đường thấy hắn ăn vạ cũng thay nhau chửi bới, lúc này một giọng nói trong trẻo xuất ra, nghe cũng biết là mỹ nhân:

- Chuyện gì.

- Bẩm tiểu thư có một tên ăn vạ nằm trước xe ngựa.

- Xem thương thế hắn sau đó cho hắn ít tiền đi.

- Vâng.

Đám thủ hạ đến xem xét Vương Lăng, đám người ai cũng thần phục vị tiểu thư này hiền lành dịu dàng. Vương Lăng đối với vị hôn thê này càng thêm hứng thú, lòng tình nghịch lại nổi lên.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Trêu hoa ghẹo nguyệt

Đám thủ hạ vừa chạm vào người Vương Lăng thì hắn càng thêm lăn lộn, miệng không ngừng rên rỉ đau đớn. Cả đám người há hốc tròn mắt nhìn hắn, không ngờ lại có tên vô si như vậy,

-Người còn không đi bọn ta giúp người nha.

Đám thủ hạ định đem Vương Lăng đem sang một bên thì sau đó bị một làn dư chấn làm người bị ngã ra sau.

Vương Lăng vẫn nằm đó ăn vạ, đám người ngạc nhiên không ngờ những thủ hạ kia lại bị đẩy ngã không biết vì hấn mạnh hay vì những tên kia bất cẩn.

Ngay sau đó đám thủ hạ vừa đứng dậy đều bị Vương Lăng nhanh chóng đánh cho bất tỉnh kêu ra tiếng.

Thiếu nữ lúc này mới vén rèm nhìn ra ngoài. Vương Lăng chỉ thấy một nữ nhân đeo sa mạng da thịt mịn màng mang theo nét dịu dàng đoan trang, cả người tỏa ra hương thơm ngào ngạt, thân hình hoàn mỹ không chỗ chê.

Vương Lăng không khỏi nhanh xúc động muốn nhìn sau tấm mạng kia nhưng lại định tâm kìm chế được. Hấn nhìn nàng hai mắt híp lại nhìn nàng.

-Ta bị đụng hứ chú chim nhỏ rồi. Giờ nói bồi thường chút tiền là được sao, sau này làm sao ta có thể lấy ai nữa.

Cả đám người thăm mắng Vương Lăng gần chết, không dám trực tiếp chửi cũng vì sợ hấn đánh chủ ý.

Vương Lăng cũng thăm coi thường đám thường dân này, thường ngày thì tung hô lúc gặp chuyện lại im thin thít. Vị tiểu thư này vẫn rất bình tĩnh trả lời:

-Cái này cũng chưa chắc xảy ra chuyện gì. Ta có thể mời đại phu kiểm tra thử cho người, nếu có chuyện có thể tính sau.

-Nếu có chuyện thì phải làm sao đây. Lúc đó ta làm sao còn tâm trạng để tính.

-Nếu vậy người nói thử làm sao.

-Cái này. Hai vị đại ca ta bắt ép ta bắt người về làm thiếp thì à.

Vương Lăng chỉ hai tên trộm nằm trên đất, bọn chúng không biết vừa bị Vương Lăng ghép cho tội danh không tồn tại.

Đám người qua đường nghe vậy hai mắt trừng trừng nhìn hai tên này, do Vương Lăng lợi hại không dám đụng nhưng hai tên này lại nằm bất động nên không sợ dùng lực mà đám đá chúng nhưng không dùng linh lực sợ gây án mạng.

Vương Lăng tặc lưỡi, bản chất con người thế giới này quả nhiên cường giả vi tôn. Vị tiểu thư kia thì vẫn bộ dáng bình tĩnh nhỏ nhẹ hỏi:

-Vậy ý của người là.

-Là hai vị đại ca ta muốn người làm thiếp nhưng ta thì không muốn. Dù sao ta bị vậy cũng vì xe ngựa của nàng nên nàng phải chịu trách nhiệm.

-Trách nhiệm?

-Dĩ nhiên là gánh trách nhiệm chăm sóc ta cả đời rồi. Ta muốn nàng gả cho ta nha. Như vậy là được.

Đông Phương tiểu thư mặt khế run, nàng vốn bản tính hiền lành được nhiều người yêu quý nhưng lại không có tiềm năng linh lực cùng pháp thuật nên nhiều trường hợp chỉ có thể dựa vào hộ vệ bên cạnh.

Vương Lăng dù biết những tên này đều là hóa linh đỉnh phong nhưng sử dụng linh lực lại thua xa hấn nên dễ dàng bị hấn đánh ngất xỉu. Dù lúc này nàng có chút bất an nhưng vẫn bình tĩnh nói tiếp:

-Ta đã có hôn phu rồi. Với lại điều người nói hoàn toàn không chắc chắn.

-Có hôn phu thì thế nào. Hấn có thể làm gì được ta.

Cả đám người nghe Vương Lăng nói thì nhanh điên lúc này không kiềm chế nữa mà liên tục chửi bới đem uy danh chính hấn ra dọa hấn.

Vương Lăng cười lạnh tỏa ra hàn khí lạnh buốt khiến cả đám người im bật. Đông Phương tiểu thư không ngờ hấn lại mạnh như vậy, nàng lúc này sợ sẽ gây ra tổn thương cho những người dân vô tội nên buột miệng:

-Đừng làm hại họ.

Cả đám người nghe vậy cảm động không quan tâm gì nữa mà tấn công Vương Lăng đều bị hấn hóa thành tảng băng.

Vương Lăng đối với vị hôn thê này rất hài lòng nhanh chóng đến bên người nàng cầm lấy bàn tay ngọc ngà, người một cái, Đông Phương tiểu thư bị hấn phi lễ tức giận nhưng nhìn đám người vô tội kia lại không làm được gì.

Đúng lúc này Vương Lăng cảm thấy lạnh sống lưng quay lưng lại thì thấy Tử Y Tiên đang đánh về phía hấn, hấn với nàng dù chênh lệch cảnh giới dù xa nhưng hấn đủ nhanh né tránh sang bên. Hấn lúc này mồ hôi lạnh chảy ra, lúc này ý thức bản thân đùa hơi quá lớn, ghé sát bên tai Đông Phương tiểu thư thò thê:

- Tới này ta sẽ đến tìm nàng.

Nói rồi lấy chiếc trâm cài của nàng phiêu du đi mất. Từ Y Tiên cũng không đuổi theo, lúc này Tô Dịch lại chạy đến.

- Y Tiên tỷ, sao tỷ lại để hấn chạy mất.

- Ta lo hấn có đồng bọn.

- Cũng đúng.

Tô Dịch nhìn hai tên nằm trên mặt đất ánh mắt khê lạnh. Lúc này quân đội trong thành mới chạy đến tuy đến muộn nhưng vẫn có tác dụng áp giải hai người đó đi. Tô Dịch nhìn Đông Phương tiểu thư hỏi:

- Vị tỷ tỷ này không sao chứ.

- Ta không sao. Cảm ơn hai vị muội muội.

- Tỷ sau này nên cẩn thận. Những tên sắc lang bây giờ rất nhiều.

- Cảm ơn muội muội nhắc nhở, ta sẽ cẩn thận.

Linh Mộng kiểm tra đám người ngắt xiêu nhanh chóng đem bọn họ làm tỉnh dậy, sau đó chạy đến bên Tô Dịch.

- Có vẻ là người kia biết rất rõ vị trí cơ thể người. Tất cả đều bị đánh ngay huyết Bách hội nên ngủ ngay lập tức.

- Vị muội muội này thật am hiểu y thuật. Các vị muội muội giúp đỡ tỷ nên ta muốn mời các muội về làm khách có được không.

- Cái này không tiện. Bọn ta có việc cần làm.

Từ Y Tiên lên tiếng, nàng cùng Tô Dịch và Linh Mộng thấy Vương Lăng lâu không trở lại nên mới rủ nhau ra ngoài tìm rốt cuộc gặp Vương Lăng giả dạng đang trêu ghẹo Đông Phương tiểu thư nên ra tay. Tô Dịch lại cướp lời nói tiếp.

- Cái này rất tốt. Dù sao chúng ta cũng không vội. Y Tiên tỷ yên tâm, hấn rất nhanh sẽ về thôi, hấn lớn vậy còn cần chúng ta chăm sóc sao.

- Ừm.

Sự xuất hiện của 4 vị mỹ nữ làm dân chúng trong thành nhanh điện, ánh mắt nam nhân tập trung hết vào. Tô Dịch khó chịu theo vào trong kiệu đi về Đông Phương phủ. Ngay sau đó kiệu rời đi để lại vô số ánh mắt ham muốn cùng tiếc nuối của nam nhân.

Quay về nói lại Vương Lăng, hấn lúc này nhanh chóng đổi lại y phục, hấn cầm chiếc trâm bạch ngọc còn vấn hương thơm mà nhớ lại Đông Phương tiểu thư kia.

Hấn đã nói với nàng tới này sẽ ghé thăm. Lúc này lại nghĩ đến đám người Từ Y Tiên sao lại ở đó, hấn đoán là mua sắm, nữ nhân thiên tính mua sắm rất kinh khủng.

Wang Lăng không biết đám người Từ Y Tiên hiện này đang ở nhà Đông Phương tiểu thư, hấn nhanh chóng quay về Vương phủ đợi tới đến lại đến.

Trong lúc đó hấn vào phòng đem tờ giấy trắng kia ra thử nghiệm, hấn dù thử bao lâu thì tờ giấy đều bị đốt cháy không thể nào để lại tàn ảnh kia, tuy rất buồn bực nhưng hấn không bỏ cuộc mà tiếp tục tập luyện.

Wang Lăng sau 69 lần thất bại thì nhận ra bản thân có thể dùng chút hàn khí để kiềm chế hỏa diễm, điều này giúp hấn vừa khống chế hỏa diễm vừa khống chế hàn khí trong người.

Quả nhiên sau hơn ngàn tờ giấy bị đốt hấn đã không làm bị cháy tờ giấy nữa tuy không tạo ra được hình gì nhưng là một bước thành công lớn.

Hấn lúc này đã thuần thục điều khiển sự cân bằng của hỏa khí và hàn khí tỏa ra nhưng vẫn không hiểu vì sao lại không điều khiển được cường độ như ý. Hấn vẫn điên cuồng tiếp tục ngồi đốt giấy nơi ấy.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Đông Phương đại tiểu thư

Vương Lăng mệt mỏi luyện tập đến tối, bụng hắn kêu réo nên hắn nhanh chóng đi ăn, hắn vừa ăn vừa nghĩ đến việc đến gặp Đông Phương tiểu thư kia, trong lòng không hiểu sao có chút phấn khích.

Đông Phương đại tiểu thư cùng Tử Y Tiên, Tô Dịch và Linh Mộng trò chuyện vui vẻ, các nàng giờ mới biết Đông Phương tiểu thư là hôn thê của Vương Lăng trong lòng không khỏi có chút chua.

Chúng nữ nói chuyện càng ngày càng hợp, Đông Phương tiểu thư giờ mới nhắc đến chuyện tối nay tên kia sẽ đến gặp nàng, cả đám nữ xì xầm bàn tán quyết cho hắn một trận nhớ đời.

Dù sao Đông Phương tiểu thư là hôn thê của Vương Lăng các nàng làm sao có thể làm ngơ. Trời trở tối thì đám nữ núp đi để lại một mình Đông Phương tiểu thư.

Vương Lăng lúc này ẩn giấu linh lực dùng ‘Phi Quang Dực’ tìm nàng, hắn thấy được nàng ngồi một mình uống trà thấy có chút không ổn, cẩn thận quan sát hắn thấy có vài luồng linh lực khác nhau đang ẩn giấu xung quanh.

Vương Lăng lúc này mới ý thức hắn không thấy mấy nữ nhân kia trong phủ có lẽ các nàng được Đông Phương tiểu thư mời về phủ, giờ có lẽ đang bày trò quỷ dụ hắn.

Vương Lăng cười, trở lại bộ dáng bản thân đáp xuống ngay trước mặt Đông Phương tiểu thư. Nàng kinh hãi nhìn lại người thanh niên tuấn tú trước mặt lộ nét ngạc nhiên:

-Công tử là ai. Sao lại xông vào trong phủ.

-Ta là Vương Lăng. Nàng là hôn thê của ta.

Đông Phương tiểu thư giật mình đánh giá nam nhân trước mặt, dù hiện giờ hắn còn khá non nớt nhưng chỉ qua mấy năm nữa chắc chắn sẽ làm mê đảo bao nữ nhân. Nàng ý thức nam nhân của nàng so với tương tượng càng muốn ưu tú hơn, nàng cười vù mị nhìn hắn:

-Không biết công tử đến đây là để làm gì.

-Dĩ nhiên là đến gặp nàng.

Vương Lăng cười tươi nhìn nàng, lúc này mới có cơ hội đánh giá nàng, đôi môi anh đào đỏ mọng, đôi mắt vũ mị, khuôn mặt trái xoan với làn da trắng hồng, là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.

Đám người Tử Y Tiên lúc này thấy Vương Lăng thì vui mừng muốn chạy ra nhưng bị Tô Dịch giữ lại, nàng muốn biết Vương Lăng muốn làm gì tiếp theo.

Trong phòng này nàng đã đốt một loại trầm hương đem linh lực của người khác tạm thời khóa lại, nàng muốn đợi tên kia xuất hiện rồi mới lộ diện dù Vương Lăng xuất hiện cũng không thay đổi kế hoạch.

Vương Lăng cười định mời Đông Phương tiểu thư đi dạo ngắm trăng, nàng cũng vui vẻ nhận lời. Vương Lăng dĩ nhiên biết chiêu trò của Tô Dịch, linh lực hắn không phát động được nhưng hắn có thể tạm thời kìm chế.

Cả hai người đi trong hoa viên cười nói, Vương Lăng kể nàng nghe một số câu chuyện cười kiếp trước khiến nàng cười khúc khích, Tô Dịch đám người ngay lập tức thay đổi kế hoạch đi theo sau thấy hai người cười nói thì có chút kích động.

-Phải rồi. Không biết phương danh tiểu thư là gì.

-Thiếp thân họ Đông Phương tự Lục Uyển.

-Đông Phương Lục Uyển. Tên đẹp cũng như người.

Vương Lăng cười hì hì với nàng làm nàng đỏ mặt. Lúc này hắn đang suy nghĩ làm sao trả lại cây trâm cho nàng, vốn dĩ muốn đùa chút xem xét nàng nhưng có vẻ không cần thiết nữa.

Ngay lúc này thì một bóng người lao ra ngoài, đem một thanh linh kiếm đâm tới Đông Phương Lục Uyển, Vương Lăng kinh hãi nhanh chóng kéo nàng sang một bên, tay còn lại ‘Cầm Nã Thủ’ đón đỡ ánh kiếm.

Ngay sau đó hắn lại nhận thấy những băng lao bay tới có chút không kịp đề phòng. Tử Y Tiên ngay lập tức nhảy ra phá tan những băng lao hướng về phía thích khách đánh tới, do chênh lệch cảnh giới nên thích khách áo đen kia bị chế trụ ngay sau đó.

Vương Lăng thấy một người mặc hắc y, dáng người thon thả rõ ràng là con gái. Vương Lăng tiến đến lấy hắc trâm xuống, hắc y thấy Vương Lăng có chút kích động nhìn hắn. Vương Lăng ngạc nhiên nhìn người trước mặt.

-Là ngươi. Sao lại chạy đến đây hành thích hôn thê ta a.

Vương Lăng nhận ra thích khách trước mặt, là người trước kia mua một thanh linh kiếm tinh cấp của Vương Gia, nàng là Tần Thanh Y.

Tần Thanh Y ánh mắt phức tạp nhìn hắn, điều này làm sao nàng có thể dễ dàng nói với người ngoài dù cho nàng đối với Vương Lăng rất có hảo cảm. Vương Lăng thì thầm than cái hệ thống phòng vệ Đông Phương phủ thật lỏng lẻo, ai cũng có thể vào. Thấy nàng không nói gì, hắn mới cười nói tiếp:

-Xem ra là nàng ăn dấm rồi. Biết ta cùng Đông Phương tiểu thư có hôn ước nên vì yêu sinh hận.

Nghe hắn nói vậy cả đám nữ nhân ánh mắt bất thiện hướng phía hắn, Tần Thanh Y đỏ mặt bình tĩnh nói:

-Ta làm sao biết ngươi là thiếu chủ Vương gia đâu, nếu không ta cũng giết ngươi rồi.

-Cô nương không nói rõ ràng đừng hòng rời khỏi đây.

Từ Y Tiên thấy nàng có sát ý với Vương Lăng nên không nhân nhượng đề nghị đầu vai Tần Thanh Y khiến nàng đau đớn nhưng vẫn lộ vẻ không khuất phục:

-Ta đã chuẩn bị đủ tinh thần cho ngày hôm nay rồi. Không cần nhiều lời muốn giết thì giết đi.

Đông Phương Lục Uyển lúc này mới ngăn Từ Y Tiên lại nhìn Tần Thanh Y nói:

-Thanh Y, nhà ta đâu có đối xử tệ với người làm sao ngươi lại muốn hại ta.

-Đại tiểu thư dĩ nhiên không có tội thế nhưng phụ thân tiểu thư thì chết cũng không hết tội.

Tần Thanh Y lạnh lùng nhìn nàng, ánh mắt hiện lên vẻ bi thương.

Vương Lăng lúc này mới hiểu đôi chút, có lẽ hai nhà Đông Phương gia cùng Vương gia làm điều gì có lỗi với nhà nàng nên nàng tiềm ẩn trong phủ Đông Phương gia tìm cơ hội báo thù. Vương Lăng tò mò nhìn Tần Thanh Y:

-Nếu nàng không nói ta sẽ làm cho nàng nói.

-Ngươi làm sao có thể.

-Nói thử xem. Ngươi xinh đẹp như vậy, chết đi cũng rất uổng phí, thà rằng làm nữ nhân của ta cũng coi như người một nhà.

-Ngươi vô si.

Vốn dĩ nàng có chút thiện cảm với Vương Lăng nhưng nghe hắn nói, hảo cảm của nàng biến mất gần hết, những nữ nhân kia nhìn hắn không đồng tình, Tô Dịch véo hông hắn hung hăng trừng mắt nhìn nhưng vẫn nở nụ cười:

-Như vậy rất tốt nha. Làm nữ nhân của hắn sẽ không có thiệt thòi.

-Các ngươi. Đừng hòng ta làm nữ nhân hắn.

-Thế ngươi không muốn ta sẽ kêu những nam nhân khác vậy.

Tần Thanh Y khuôn mặt xanh ngắt, run run giọng nói:

-Ai cũng không được.

Nói rồi nàng định cắn lưỡi tự tử, Vương Lăng nhanh hơn đánh nàng ngất xỉu. Từ Y Tiên nhìn Vương Lăng hỏi:

-Chẳng lẽ chàng định biến nàng thành nữ nhân của mình sao. Thiếp thấy không ổn, làm vậy chỉ làm nàng thêm hận chàng thôi. Sau này với chàng rất nguy hiểm

-Ta đâu có làm thiệt đâu mà lo. Chỉ là cho nàng ngủ chút.

Vương Lăng cười vuốt ve mái tóc Từ Y Tiên. Thấy hai người thân thiết Đông Phương Lục Uyển cũng hiểu mối quan hệ của hai người. Tô Dịch thì cười nhìn hắn giọng nói có chút trêu chọc:

-Ta thấy biến nàng thành của ngươi cũng tốt. Một mỹ nhân như vậy chết thật uổng, ta có xuân dược khiến nàng sẽ ngoan ngoãn nghe lời ngươi. Thế nào, muốn không?

-Đừng làm rộn. Ta chưa cảm thú đến thế. Chỉ là ta cảm thấy có rất nhiều nghi vấn chưa thể hiểu.

-Nghi vấn gì

Cả đám nữ nhân khó hiểu nhìn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 61: Quá khứ Tần Thanh Y

Tô Dịch cười vũ nhị:

-Có lẽ do hấn thương hoa tiếc ngọc nên không nỡ làm tổn thương mỹ nhân như ngọc này.

Vương Lăng hung hăng nguyệt nàng một cái, thờ dài:

-Ta cảm thấy lần hành thích lần này rất kì quái. Tại sao nàng lại lựa chọn hôm nay để mà hành thích.

-Có lẽ là do nàng có liên quan đến tên dân tộc kia thì sao. Nhờ hấn mà thuộc hạ bao vây quanh ngoại viện chặt chẽ như vậy. Nội viện giờ thừa thớt vài người chúng ta.

Linh Mộng lúc này mới có cơ hội mở miệng, Tô Dịch ngay lập tức phản bác:

-Cái này không đúng. Rõ ràng tên dân tộc đó muốn là Đông Phương tiểu thư còn Tần Thanh Y là muốn giết nàng. Nghĩ thế nào cũng không thể nào là đồng bọn.

-Cái này đúng. Tên dân tộc kia ngay cả thủ vệ cũng chỉ đánh ngất đi mà không giết rõ ràng đúng là không liên quan.

Linh Mộng hiểu ra nói tiếp. Vương Lăng thì suy nghĩ chốc lát thốt lời:

-Ta thấy trong phủ còn có nội gián thông báo tin này cho Tần Thanh Y, người này phải rất thân thiết với Đông Phương tiểu thư, còn hiểu rõ mối thù của Tần Thanh Y.

-Tiểu thư có nghi ngờ ai không.

Từ Y Tiên nhìn Đông Phương Lục Uyển hỏi, nàng suy nghĩ chốc lát sau đó lắc đầu. Vương Lăng thì hiểu ra gì đó nhìn đám người:

-Ta không biết đó là ai nhưng ta biết mục đích của hấn.

-Là gì.

-Nếu Đông Phương tiểu thư thì chuyện gì sẽ xảy ra.

Cả đám người suy nghĩ chốc lát, Tô Dịch nhanh nhẩu trả lời:

-Nếu vậy việc liên minh giữa Vương gia và Đông Phương gia sẽ bị cắt đứt. Thế nhưng như vậy Chu gia càng thêm đáng nghi sao, giờ phút này chúng ta muốn gây chiến sao.

Tô Dịch đột nhiên ngay sau đó hiểu ra vấn đề nói tiếp:

-Nếu vậy là có người muốn gây ra nội chiến giữa các gia tộc bên trong. Dù ai thắng ai thua thì đều có lợi cho hấn. Vậy mục đích của hấn là 5 đại gia tộc, có lẽ không khác với mục đích Tần Thanh Y. Nếu vậy thì dễ hiểu vì sao hấn lại biết chuyện Tần Thanh Y rồi.

Vương Lăng cảm thấy nhức đầu, hấn không muốn quan tâm đến mấy vấn đề này. Phân phó Từ Y Tiên bảo hộ bên cạnh Đông Phương Lục Uyển, Vương Lăng đem Tần Thanh Y về một căn phòng được Đông Phương Lục Uyển sắp xếp.

Nhìn gương mặt xinh đẹp của Tần Thanh Y nhợt nhạt làm hấn nổi lên lòng thương cảm. Vuốt ve mái tóc nàng, hấn thờ dài cảm thông cho số phận của nàng. Hấn không biết nàng có thâm thù đại hận gì, hấn chỉ muốn nàng nhanh chóng quên đi nó.

Tần Thanh Y mở mắt thấy Vương Lăng nhìn chăm chăm mình thì kinh hãi ngó lại thấy y phục vẫn y nguyên mới thờ dài hung hăng nguyệt hấn, Vương Lăng phì cười nhìn nàng.

Tần Thanh Y không hiểu nhìn hấn, nàng cảm nhận khi ở bên cạnh hấn nàng lại quên đi mối hận gia tộc mà chỉ suy nghĩ về Vương Lăng. Nàng lắc đầu bình tĩnh lạnh nhạt nói:

-Ngươi muốn làm gì.

-Muốn làm gì. Chẳng phải nàng muốn trả thù sao, ta tạo cơ hội cho nàng đây.

-Ta biết ta không giết được ngươi.

-Sao nàng biết. Nếu vậy sao nàng lại cả gan ám sát hôn thê ta.

-Hôn thê ngươi thì sao. Ta đã nói là ta đã chuẩn bị kỹ càng rồi.

-Nói ta nghe người sai khiến nàng là ai.

-Là ai. Ngươi nói vậy là sao.

Tần Thanh Y giọng nói run run, dĩ nhiên là nàng bị Vương Lăng nói trúng, hắn cười vuốt ve mặt nàng.

-Nếu nàng không nói ta đánh đắc tội.

-Ngươi. Vô sỉ, chết đi.

Nàng nhanh chóng lấy ra trâm cài đầu đâm vào người Vương Lăng, hắn không tránh né để trâm cài đâm sâu vào vai hắn. Nàng kinh hãi nhìn hắn:

-Ngươi sao lại không né.

-Cái này có thể làm nàng bớt giận chưa.

-Không thể nào. Việc các ngươi còn nợ Tần gia ta rất nhiều, chút thương thế này có ăn nhằm gì.

Wang Lăng ôm chặt lấy nàng làm nàng gãy dựa muốn đem hắn đẩy ra. Càng gãy giữa vết máu trên vai hắn càng nhiều. Không biết vì sao nàng lại im lặng, trong lòng cảm thấy khó hiểu bản thân. Nàng bây giờ có thể giết Vương Lăng nhưng nàng lại không tài nào ra tay được. Vương Lăng ôm nàng nói nhỏ:

-Có thể nói ta nghe chuyện của nàng được không.

-Tại sao ta phải nói ngươi nghe.

-Nàng giữ trong lòng cũng đâu ích gì. Ít nhất cũng phải cho ta chết minh bạch chứ.

-Thôi được, dù sao ngươi cũng không biết gì, kể ngươi nghe cũng không ảnh hưởng gì.

Wang Lăng buông nàng ra tỏ vẻ lắng nghe, Tần Thanh Y giúp hắn xử lý vết thương với bắt đầu kể lại.

200 năm trước, Tần Thanh Tú cha nàng là một tướng quốc có danh tiếng rất lớn, Cuồng Long thành trước kia là thủ đô của Hòa Ly đế quốc, tuy là một nước nhỏ nhưng lại vô cùng có danh tiếng. Vốn dĩ nơi đây là nơi có vị trí chiến lược quan trọng toàn Đông Phương đại lục nên mấy nước lớn ai cũng thèm muốn.

Đứng đầu Hòa ly quốc là Đông Phương gia tộc, Tần gia cùng Trình gia là hai gia tộc vô cùng có thế lực tại Hòa Ly quốc.

Mạn Đà đế quốc đứng đầu Chu gia có ý định xâm lược Hòa Ly quốc, vì Mạn Đà quốc lãnh địa gần sát Hòa Ly quốc nhất. Thế nhưng quân Mạn Đà đế quốc liên tiếp bị Tần Thanh Tú đánh lui.

Chính vì nhờ cha nàng mà đế quốc mới giữ được biên cương, cho đến khi nội bộ hoàng tộc xảy ra tranh chấp chia làm 2 phe do hoàng đế tự nhiên đột ngột qua đời.

Việc tranh chấp nội bộ ảnh hưởng đến công cuộc phòng thủ. Dù cha nàng gửi thư thêm viện phí cùng viện binh bao nhiêu lần đều bị khước từ.

Tần gia cũng tranh cãi không đồng ý bỏ tài sản riêng ra giúp hắn giữ thành.

Rốt cuộc, Trình gia cùng một phe phái bên Đông phương gia giúp Chu gia âm thầm hại chết Tần Thanh Tú, cha nàng bị Đông Phương gia hạ độc nên trên chiến trường bị giết chết.

Chu gia cho người ngủ mã phanh thây cha nàng trước mặt mọi người dân trong thành làm sĩ khí đại giảm, Đông Phương gia thống nhất đầu hàng cùng Chu gia mở cửa đón giặc.

Tần gia bị Mạn Đà đế quốc diệt mà người làm điều này là Vương gia, mẹ nàng bị luân phiên những tên giặc cuồng liên tiếp cưỡng hiếp đến chết. Cảnh tượng đó nàng đến giờ vẫn mơ thấy ác mộng, mẹ nàng dù cầu xin ra sao hay ý định tự sát đều không thể thực hiện. Sự đau khổ của mẫu thân nàng khi nhìn nàng hi cọng nàng mau chóng chạy thoát in sâu vào tâm trí nàng.

Đáng lẽ nàng đã không thoát khỏi số phận như mẹ nàng nhưng nàng may mắn được một người thần bí cứu thoát khỏi tay giặc.

Chứng kiến cha nàng vì nước mà chết không toàn thân, chứng kiến mẹ nàng bị giặc luân phiên cưỡng hiếp, chứng kiến gia tộc bị tàn sát.

Nàng dĩ nhiên là lòng thù hận vô cùng lớn, nàng nhớ rõ khuôn mặt của gia chủ Đông Phương gia, nhớ rõ bộ mặt người đã dẫn đầu đoàn người đến thăm sát nhà nàng.

Nàng quyết tâm báo thù, trả trọn làm nha hoàn Đông Phương phủ, do nàng thực lực quá kém nên việc giết gia chủ Đông Phương gia là không thể nào.

Sau đó người cứu nàng đến tìm nàng kể rõ ràng kế hoạch với nàng, nàng dĩ nhiên không từ bỏ cơ hội trả thù mà ra tay với Đông phương đại tiểu thư.

Nàng vừa kể nước mắt nàng lại rơi không ngừng, ống tay áo Vương Lăng đã ướt đẫm nước mắt nàng. Hắn ôm chặt nàng lại, đem nàng ôm vào lòng, trong lòng hắn đối với Chu gia càng thêm căm phẫn.

Tần Thanh Y gục đầu vào lòng hắn, những gì nàng phải chịu đựng nàng chưa từng kể với ai, giờ đây nói với Vương Lăng lòng nàng trở nên nhẹ nhàng hơn. Cuộc đời nàng cần một bờ vai chắc như vậy che chở, Vương Lăng nhìn nàng rúc vào người hắn như một chú mèo nhỏ trong lòng yêu thương vô bờ.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Mây mưa bão bùng

Hắn nhận thế giới này cường giả vì tôn là chân lý sống còn, nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn với bản thân. Hắn giờ mới để ý nàng còn trẻ như vậy mà 200 năm trôi qua đáng lẽ phải già đi chứ. Hắn nhìn nàng nhỏ nhẹ hỏi:

-Nàng nếu chỉ dung linh cảnh thì tại sao giờ lại có thể sống ở đây.

-Ta không biết. Khi ta tỉnh dậy thì ta đã không biết bản thân đang ở đâu. Cho đến khi người kia nói rõ mọi chuyện ra mới hiểu. Ta đã ngủ 200 năm trong một cái quan tài bằng.

-Sao hắn lại làm vậy nhỉ.

-Ta không biết.

Vương Lăng lâm vào trầm tư suy nghĩ, hắn nghĩ đến chi tiết hoàng đế Hòa Ly quốc chết bất đắc kỳ tử vô cùng đáng nghi, còn người kia sao lại chỉ cứu Tần Thanh Y còn cho nàng ngủ suốt 200 năm.

Hắn càng nghĩ càng rối, hắn nghĩ đối phương thuộc đế quốc khác làm suy yếu thực lực Mạn Đà đế quốc để dễ dàng thôn tính. Tần Thanh Y thấy hắn không nói lời nào mới nhẹ nhàng lay khẽ hắn nói:

-Vương Lăng, giờ ta đã nói cho người biết bí mật của ta có phải nên giết ta trừ hậu họa rồi không.

-Giết nàng. Tại sao.

-Nếu không sau này ta sẽ quay lại giết người cùng người thân người.

-Nếu nàng làm vậy thì dĩ nhiên ta sẽ giết nàng. Thế nhưng nàng thực sự nỡ giết ta sao, ta không tin nàng có thể.

-Sao lại không nỡ.

-Đó là bởi vì nàng thích ta.

-Ta thích người, Đừng có tự luyện.

-Thật sao.

Vương Lăng đôi môi hôn lên môi nàng, hai bờ môi dính chặt lấy nhau, chiếc lưỡi hắn tham lam tiến sâu vào bên trong tìm lưỡi nàng mà mút lấy, nàng bị Vương Lăng ôm chặt chiếc miệng nàng bị hắn làm cho điên đảo, lưỡi nàng vì một môi tránh né đành phải phối hợp cuốn lấy lưỡi hắn.

Cả hai người dính sát lấy nhau, mật dịch chảy ra từ khe miệng hai người, cả hai hôn nhau đến khi không thở được mới buông tha tách ra, Tần Thanh Y hung hăng véo má hắn:

-Người căn bản giống như những đàn ông khác. Đều ham mê cơ thể nữ nhân.

-Đúng vậy a. Miệng nàng rất thơm.

Vương Lăng cười nhìn nàng, hắn ôm nàng nói bên tai nàng:

- Thanh Y có phải người rất muốn trả thù.

- Điều này là dĩ nhiên, sao người lại hỏi vậy.

- Ta sẽ giúp nàng.

- Người giúp ta. Chẳng phải người là thiếu chủ Vương gia hay sao, sao lại giúp ta.

- Ta sẽ không trực tiếp giúp nàng nhưng có thể giúp nàng mạnh hơn cũng giúp nàng có cơ hội trả thù. Ta là người Vương gia thì thế nào. Với những điều nàng nói không làm thiếu chủ nữa cũng được.

- Người nói thật.

- Dĩ nhiên là thật. Nàng có từng nghĩ vụ án Tần gia có chỗ khả nghi hay không.

- Cái gì khả nghi.

- Ta không tin hoàng đế Hòa Ly lại mất đúng lúc như vậy, còn việc nội bộ hoàng tộc lục đục sau đó lại nhất trí lại càng thêm khó hiểu. Ta nghĩ đằng sau có người giở trò.

- Như vậy thì ai là hung thủ hại Tần gia của ta.

- Điều này ta không biết. Nhưng trước khi tìm hiểu rõ ràng thì nàng không nên manh động. Sắp tới Minh Lam Tông tuyển chọn anh tài, nàng theo ta đi tham dự tuyển chọn, nếu được chọn nàng sau này sẽ có rất nhiều lợi ích.

- Được Ta nghe người.

- Nàng tin ta vậy sao.

Tần Thanh Y đỏ mặt gật đầu, Vương Lăng động lòng đề nàng xuống hung hăng hôn, bàn tay hấn điệu nghệ chui vào lớp y phục, qua cài yếm tìm đến một bên ngực bóp lấy, nàng miệng rên hừ hừ, tùy ý để hắn hành động.

Nàng không hiểu tại sao bản thân lại trở nên dễ dãi như vậy. Có lẽ nữ nhân luôn cần một bờ vai che chở, nàng chắc chắn ý thức được Vương Lăng là người có thể che chở được nàng.

Vương Lăng cúi lấy thất lưng nàng, cởi lớp y phục đen bên ngoài, lột bỏ cái yếm để lộ hai đôi gò bồng cùng hai núm hoa xinh đẹp.

Hắn miệng mút lấy một bên, tay không ngừng nắn bóp bên còn lại. Miệng hấn hôn khắp bầu ngực nàng, chiếc lưỡi liếm quét quanh bầu ngực khiến ngực nàng ướt đầm nước bọt hắn, bàn tay hấn xe nhẹ đầu vú bên kia kéo ra, vo tròn.

Hắn đôi đầu vú, miệng như muốn hút ra chất lỏng bên trong ra, nàng chỉ đành bất lực để hắn tàn phá bầu ngực mà nàng đã giữ gìn bao nhiêu lâu nay, nàng còn chưa cho ai nhìn thấy kể cả nự nhân chứ đừng nói là để nam nhân sờ mó.

Hai bầu vú nàng đã ướt đầm mồ hôi cùng nước bọt của hắn, Vương Lăng thì hạ thể đã cứng ngắt không thể di chuyển. Hắn cười nhìn nàng, đem quần áo lột sạch để lộ cơ thể rắn chắc bên dưới hạ thể dương vật ngẩng cao đầu làm nàng cảm thấy sợ hãi cùng tò mò.

Nàng hồn nhiên cầm lấy dương vật hắn, Vương Lăng khó chịu muốn chết, hắn nhìn nàng ra vẻ cầu xin:

- Di chuyển tay lên xuống đi đừng chỉ nắm yên như thế.

Tần Thanh Y xấu hổ gật đầu, bàn tay ngọc ngà trượt lên trượt xuống làm nó càng thêm to hơn, gân xanh nổi nên làm nàng sợ hãi cũng thấy thú vị, nàng thấy từ đầu khác một dòng chất lỏng chảy ra, nàng lấy tay lấy dòng chất lỏng kia đưa lên mũi ngửi thử. Một mùi khá nồng nhưng có chút cuốn hút nàng, nàng dùng đầu lưỡi đánh nhẹ nuốt dòng chất lỏng vào.

Vương Lăng thấy vậy máu nóng trào sôi, hắn cởi quần áo nàng, sau đó đem hạ bộ nàng hướng về phía hắn, dương vật hùng vĩ chia về miệng nàng. Tư thế này làm nàng xấu hổ không thôi. Vương Lăng nhìn nàng cười:

- Dùng lưỡi giúp ta.

- Ừm.

Tần Thanh Y dùng đầu lưỡi khẽ liếm đầu khắt đánh qua đánh lại làm Vương Lăng phát run, lưỡi nàng lại đi dọc khắp thân dương vật hắn. Vương Lăng sướng run người khẽ hắt mồ hôi đem dương vật cắm sâu vào trong cổ họng nàng ra sức nhấp, cổ họng nàng bị trùng kích làm nàng bị nghẹn muốn nhổ vật to lớn kia ra.

Vương Lăng lưỡi không ngừng dò xét bên trong động huyết nàng, tay vo ve âm hạt nàng làm dịch thủy trào ra ẩm ướt.

Sau một hồi nàng đã quen với việc ngâm dương vật hần, miệng nàng không ngừng phun ra nuốt vào, đầu lưỡi đánh quanh dương vật, nàng để dương vật hần vào sâu đến tận cuống họng, nước bọt chảy ra ướt đầm hạ bộ Vương Lăng, hần sung sướng nhắm nghiền mắt cảm thụ.

Dương vật hần bỗng trở nên to hơn trong miệng nàng, một dòng tinh dịch ấm nóng đặc sệt bắn thẳng vào cổ họng nàng khiến nàng sặc sụa nhưng vẫn cố nuốt hết.

Nàng nhả dương vật hần ra vũ mị, kiều diễm khiến hần động tâm. Nàng khẽ liếm mép lấy đi những dòng tinh dịch còn đọng lại, điều này càng làm kích thích hần. Dương Vật hần trở nên to trở lại, hần đè nàng xuống đặt dương vật trước cửa âm hộ, do được bôi trơn nên dương vật hần chui vào trong khe âm đạo dễ dàng xuyên qua lớp màng trinh tiết. Nàng la hét giữa nước mắt giàn giụa.

-Đau quá. Rút ra... làm ơn Lăng

-Đừng lo. Chỉ đau một chút thôi, sau đó cảm giác sẽ rất khác.

Dương Vật hần rút ra đút vào nhịp nhàng, lúc nào cũng đâm vào tâm hoa tâm nàng, dòng chất lỏng chảy ra cùng dòng máu hồng càng làm dương vật hần dễ dàng ra vào.

Tần Thanh Y nằm đó chỉ đành chịu nỗi đau đến gần, sau một hồi thay thế nỗi đau nàng lại cảm giác sung sướng bao phủ, hai chân không ý thức được kẹp lấy eo hần, dương vật hần vào càng sâu thì âm hộ nàng bóp càng chặt, dòng thủy dịch lại theo đó trào ra.

Tay nàng cũng kẹp lấy cổ hần, miệng ham mê liếm mút đôi môi hần.

Vương Lăng không ngờ nàng lại chủ động như vậy, hần nhanh chóng càng ra sức rút ra đút vào càng mạnh càng nhanh khiến nàng tê dại, tay hần bóp lấy đôi gò bông kia, miệng hần và nàng quấn lấy nhau. Vương Lăng nhịu mấy đêm dương vật thúc liên tục sâu vào hoa tâm nàng, âm dịch ào ào chạy ra trắng xóa, hần cố gắng gồng mình nhịp thêm chục cái nữa, dương vật phình to phun vào sâu tận bên trong tử cung nàng tinh dịch ấm nóng.

Tần Thanh Y rên rỉ vô lực nằm trên giường.

Đúng lúc này thì cánh cửa bên ngoài mở toang làm cả hai giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Nói nhiều được lợi

Vì lo lắng Vương Lăng bị ám hại nên Từ Y Tiên luôn canh chừng bên ngoài.

Đến khi nàng nghe trong phòng có động tĩnh thì tiến sát nghe được những âm thanh dâm dã. Bản thân nàng dĩ nhiên cũng hiểu đó là gì, đến khi không còn động tĩnh nữa nàng mới mở cửa bước vào.

Vương Lăng và Tần Thanh Y giật mình khi nghe tiếng mở cửa, thấy Từ Y Tiên bước vào hần mới thở dài nhẹ nhõm. Vương Lăng cười nhìn Từ Y Tiên vẫy tay gọi nàng, nàng đóng cửa đến bên cạnh hần.

Vừa đến gần nàng đã bị hần kéo vào lòng, đôi môi bị hần chặn lại, nàng tùy ý để hần thưởng thức chiếc miệng thơm tho của nàng. Vương Lăng cời sạch quần áo nàng làm nàng e lệ che người, trước khi không có ai nàng còn chịu được bây giờ thêm Tần Thanh Y bên cạnh nàng xấu hổ muốn ngất.

Tần Thanh Y cũng như nàng, trên người không có quần áo chỉ có thể lấy chăn bao bọc toàn thân.

Vương Lăng cười nhìn hai nàng, như sói đói điên cuồng điên long đảo phụng cùng hai nàng cả đêm.

Sáng hôm sau hần tỉnh dậy sớm nhất, nhìn hai nữ nhân xinh đẹp ngồi ngời ngời mà lại nổi lửa, nhưng hần cố kìm nén. Hần không biết luyện ‘Âm Dương Khoái’ càng làm ham muốn bạo tăng, làm càng nhiều ham muốn càng nhiều, cảnh giới cũng có cơ hội đề thăng.

Hần chỉ biết dùng ‘Âm Dương Khoái’ tiêu trừ hết dương khí trong tinh dịch nên các nàng mới không có thai. Các nàng lại là thiếu nữ ngây thơ không biết nhưng hần lại rõ điều này.

Vương Lăng mặc quần áo gọi hai nàng vậy, nhưng các nàng sớm đã rời tất cả đều do hần gây ra. Hần cũng cảm thông, cho các nàng ngủ chút đi gặp Đông Phương tiểu thư nói chuyện Tần Thanh Y.

Hần được nha hoàn cho rửa mặt, ăn sáng đầy đủ rồi mới dẫn đi gặp tiểu thư. Đi theo nha hoàn, hần kì quái không biết tại sao lại đi đến sảnh đường Đông Phương gia. Hỏi thăm thì biết phụ mẫu Đông Phương tiểu thư muốn gặp hần.

Tiến bước vào hần thấy một người trung niên tuy đã có tuổi nhưng khuôn mặt tuấn tú cùng anh khí làm hần khâm phục, một mỹ phụ nhân bên cạnh xinh

đẹp rạng ngời. Vương Lăng biết hai người này chắc chắn là phụ mẫu Đông Phương Lục Uyển. Từ nhà hoàn hán biết phụ thân Đông Phương Lục Uyển là Đông Phương Quân, mẫu thân nàng là Hàn Minh Tuệ có lẽ là có quan hệ với Hàn Bắc Nguyệt. Hán khẽ khom mình nhìn hai người.

-Kính chào phụ thân đại nhân, phụ mẫu đại nhân.

-Haha. Còn chưa cưới con gái ta mà đã gọi như thế rồi. Như vậy càng tốt, ngồi đi Lăng nhi.

Người trung niên cười hai lòng nhìn Vương Lăng, vị phu nhân cũng hài lòng nhìn vị con rể này. Đông Phương Lục Uyển hai mặt đỏ anh đào e thẹn cúi đầu. Vương Lăng ngồi xuống, lúc này còn để ý đến một người thanh niên tầm 25 tuổi, tuấn tú phi thường, khí độ bất phàm.

Wương Lăng nhìn hán, hán cũng nhìn Vương Lăng cười, Vương Lăng hướng phía hán tò mò hỏi:

-Lệnh huynh đây là.

-Đây là đường huynh của Lục Uyển. Đông Phương Mộ Khanh, tuy còn trẻ nhưng là trụ cột của Mạn Đà đế quốc.

Đông Phương Quân vẻ mặt tự hào giới thiệu Đông Phương Mộ Khanh, Vương Lăng vui vẻ chào hỏi hán, cả hai đều là anh tài hiếm có nên nói chuyện không quá kính nể mà rất tự nhiên, thân thiện. Đông Phương Quân càng thêm yêu thích vị con rể này, lão lo Vương Lăng là một người háo thắng. Lão nhìn Vương Lăng cười nói:

-Hôm nay ta muốn nói với hiền tế về chuyện kết thân. Ngươi thấy thế nào.

-Lấy được Đông Phương tiểu thư là phúc của tiểu tế. Tiểu tế hứa sẽ bảo vệ nàng suốt đời, không để nàng bị tổn hại một chút nào.

-Tốt. Ta thấy 2 người các người quả là cặp trai tài gái sắc, giao con gái ta cho ngươi ta cũng không có ý kiến gì nữa.

Đông Phương Quân sau đó lại hiện lên vẻ phiền muộn nói tiếp:

-Ta nghe danh tiếng hiền tế đã lâu muốn gặp mặt hiền tế một lần, quả nhiên khí thế bất phàm. Hôm nay ta cũng muốn cảm tạ ngươi đã cứu con gái ta hôm qua.

-Nàng là hôn thê ta. Đây là nghĩa vụ phải làm, người không cần bận tâm.

-Ta nghe ngươi đang giam giữ thích khách. Thế nào, tìm được gì.

Wương Lăng nghe Đông Phương Quân nói vậy thì hiểu điều lão vẫn chưa biết thân phận Tàn Thanh Y chỉ biết tên nàng là Thanh Y. Vương Lăng thờ phào nhẹ nhõm cười:

-Cái này ta đã tra được nàng bị người xấu xúi giục, đe dọa nếu nàng không giết Đông Phương tiểu thư thì hán sẽ ra tay. Nàng vì sợ nếu hán ra tay thì tiểu thư sẽ chắc chắn bị giết nên mới đồng ý.

-Nói như vậy thì nàng không có ý định ra tay hay sao.

Đông Phương Quân có chút nghi hoặc, Vương Lăng không muốn thân phận Tàn Thanh Y bại lộ nên nghĩ lý do nói tiếp:

-Có phải người đang nghĩ tại sao hán phải để cho Tàn Thanh Y ra tay có phải hay không.

-Đúng vậy. Ta không hiểu mục đích tên này, hán làm sao có thể tin tưởng Tàn Thanh Y cơ chứ.

-Cái này, dĩ nhiên nếu nàng không làm thì đệ đệ nàng sẽ gặp nguy hiểm.

-Nàng có đệ đệ.

-Đúng vậy. Hôm qua tiểu tế cũng đi kiểm gấp đệ đệ nàng nhưng đã quá muộn, hiện nàng đang rất bị thương.

-Vậy là ta đã trách lầm nàng rồi.

Đông Phương Quân tuy nói vậy nhưng rõ ràng có chút không tin, Vương Lăng cười bình tĩnh nói tiếp:

-Nếu người không tin có thể kiểm tra xác của đệ đệ nàng. Cơ thể bị dính phải một loại độc bí hiểm không thể nhìn ra vết tích gì. Rõ ràng hán không muốn bại lộ thân phận.

-Kẻ đó ruột ruột là ai sao lại muốn hại Lục Uyển.

-Cái này thì theo tiểu tế đoán, hán muốn hai nhà chúng ta không thể kết thành thông gia, thông thường ta sẽ nghĩ rằng do Chu gia giờ trở nên suy yếu nhưng sự thật hán giấu giếm kỹ càng như vậy thì có lẽ là người của Phong La đế quốc hoặc Nữ Chân đế quốc muốn nội bộ Mạn Đà suy sụp cực điểm rồi phát động xâm chiếm.

-Hiện tế quả nhiên hơn người. Chúng ta chọn người là lựa chọn chuẩn xác.

-Phụ thân đại nhân quá khen.

Vương Lăng thở phào nhẹ nhõm, Đông Phương Lục Uyển như gỡ được hòn đá nặng trong lòng, nàng và Thanh Y từ nhỏ chơi chung nên rất thân thiết, biết nàng ám sát mình khiến nàng khổ sở. Nàng vui mừng nhum cũng có chút lo lắng:

-Như vậy Thanh Y nàng phải làm sao. Hắn sẽ không quay lại diệt nàng chứ.

-Cái này. Ta quyết định để nàng cùng ta đi Minh Lam Tông, với danh vọng của ta thì nàng không có chuyện gì đâu. Còn có cơ hội tỏ nên mạnh hơn để phòng thân.

Vương Lăng cười nói, mọi người thấy hắn đều có chủ đích hết thấy thì vô cùng bội phục, Minh Lam Tông thế lực vô cùng to lớn nếu có ai giết người trong tông môn là tự chui đầu vào rọ. Đông Phương Mộ Khanh thở phào cười nhìn Vương Lăng:

-Nàng không sao thì thật tốt. Đa tạ Lăng đệ đã giúp nàng.

-Thật không có gì. Có phải huynh để ý đến nàng hay không.

-Dù ta thích nàng nhưng nàng lại không để ý đến ta.

Đông Phương Mộ Khanh phì cười:

-Tiểu đệ sẽ giúp huynh nói tốt vài câu. Sau này có cơ hội huynh cũng có thể bày tỏ.

-Như vậy thật cảm kích đệ.

Đông Phương Mộ Khanh đối với Vương Lăng hảo cảm trào dâng còn Vương Lăng thì ngược lại thêm đề phòng tên này, hắn đánh chủ ý lên người nữ nhân hắn cũng không sao chứng tỏ nữ nhân của hắn rất có sức hút, chỉ là hắn tuyệt nhiên sẽ không nhường nàng cho bất cứ ai.

Ở đây dĩ nhiên không ai biết quan hệ của Vương Lăng và Tàn Thanh Y nên đối với hắn rất hài lòng. Vương Lăng thì vui vẻ, trình trảm phong của hắn vượt qua Xô Kê là không thể nghi ngờ (chắc vậy).

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Anh đã vào cung

Vương Lăng vui vẻ về phòng, quả nhiên như hắn dự liệu, Đông Phương Quân cho người đến thu xác đệ đệ Thanh Y nhằm mục đích tổ chức tang lễ cũng coi như trả ơn Thanh Y.

Hắn hiểu rõ mục đích của lão nên đem một cái xác đã chuẩn bị ra, cái xác này là phục vụ để lừa Chu Phi, hắn dịch dung khuôn mặt tên này cho có vài phần giống Thanh Y nên quả nhiên không gây nghi ngờ gì.

Từ Y Tiên cùng Tàn Thanh Y là người biết rõ mọi chuyện nhất, hai nàng vui mừng vì có một người nam nhân không chỉ cường đại còn rất tài trí. Vương Lăng thì biết dịch dung thuật của hắn là át chủ bài nên rất ít khi sử dụng, cái này không tiêu tốn linh lực duy trì chỉ đòi hỏi sự tỉ mỉ nên chắc chắn không đem lại nghi ngờ.

Đông Phương Lục Uyển đến tìm gặp nàng chia buồn, Tàn Thanh Y cũng rất phối hợp tỏ vẻ đau buồn. Tô Dịch nghe chuyện cũng hiểu đây là trò của Vương Lăng thì cười khẩy cũng không lật tẩy.

Chỉ có Đông Phương Lục Uyển cùng Linh Mộng là không biết sự thật. Vương Lăng cùng đám người Từ Y Tiên cáo lui quay về Vương phủ chỉ để lại Tàn Thanh Y giả vờ chịu tang đệ đệ.

Vương Lăng vui vẻ quay về tìm Thanh Loan đem sự việc phân phó, hắn đưa cho nàng sổ kho báu còn lại bảo nàng xây dựng lực lượng tình báo Hồng Liên cùng giúp Linh Mộng mở y quán.

Hắn tìm Từ Y Tiên phân phó nàng với 200 thuộc hạ mới kiếm được thành lập Âm Nguyệt chuyên thực hiện ám sát, do nàng từ nhỏ được đào tạo kĩ càng nên việc này với nàng không khó khăn gì. Nàng dù sao cũng là người của Vương Lăng nên vui vẻ giúp hắn xây dựng lực lượng.

Hắn lấy tòa phủ được Vương Khiết cho làm cơ sở cho Hồng Liên cùng Âm Nguyệt sử dụng.

Hắn theo như Từ Y Tiên biết được nàng có nhiệm vụ giám sát hắn cho đến khi vào Minh Lam Tông và báo cáo những chuyện xảy ra nhưng nàng dĩ

nhien bết nói gì. Vương Lăng cũng phiền muộn, hần suy nghĩ sẽ sớm mang nàng hoàn toàn thuộc về hần.

Hần cũng sắp xếp tỷ muội Linh Mộng sống ở vương phủ kia còn cho Âm nguyệt âm thầm bảo hộ. Những ngày này hần xem xét Từ Y Tiên huấn luyện Âm Nguyệt cũng giúp đám người phải tuân theo quy định hần đặt ra.

Những bài tập của hần rất khắc nghiệt dựa trên những bài tập mà trước kia hần cho vệ sĩ trải qua, những bài tập này còn muốn khắc nghiệt hơn mà lại không cho đám người sử dụng linh lực.

Đĩ nhiên để đám người khuất phục hần cũng tham gia, đồng thời cung cấp cho đám người đan dược phục dụng. Đám người Âm Nguyệt qua chỉ mấy ngày huấn luyện của Vương Lăng mà mức thuần thực điều khiển linh lực tăng cao, bọn chúng càng thêm khâm phục vị thiếu chủ trẻ này.

Vương Lăng tuy nghiêm khắc nhưng vẫn giãn thời gian cho đám người thoải mái cùng hưởng lợi ích rất nhiều nên ai ai cũng đã coi hần là chủ nhân duy nhất. Dĩ nhiên cũng do đám người này đã trải qua huấn luyện trước đó nên khác với người lính bình thường.

Từ Y Tiên cũng khâm phục Vương Lăng có cách huấn luyện hiệu quả hơn cả nàng. Hần để cho 200 người chia làm 5 đội mỗi đội để cho đám người tự bình chọn, Từ Y Tiên làm thủ lĩnh Âm Nguyệt.

Hần còn định ra nếu ai có thể đánh bại thủ lĩnh đương nhiệm thì sẽ trở thành thủ lĩnh mới, thủ lĩnh có quyền lợi cao hơn rất nhiều nên rất nhiều người ham mê tranh đấu. Hần cũng để 5 đội luân phiên hành động cùng nghỉ ngơi.

Bên Hồng Liên hần để Thanh Loan mở thanh lâu, nhìn có vẻ thất đức nhưng hần truyền lại cho Thanh Loan hình thức mát xa trước kia làm người khác thoải mái, nàng rất thông minh rất nhanh học được. Hần còn để các hình thức vũ khúc ca hát phân chia cho những ai không muốn tiếp khách. Dù sao mục đích của hần không phải tiền mà là tin tức cùng tình báo.

Thanh Loan theo lời hần mà làm, nàng tuy là người dong binh đoàn nhưng từ nhỏ được học rất nhiều thứ cầm kỳ thư họa nhưng do gia đình gặp chuyện mới phải làm dong binh, giờ công việc nhẹ nhàng cũng ít nguy hiểm hơn trước rất nhiều.

Nàng cũng biết Vương Lăng giúp nàng thoát khỏi số phận bi thảm kia nên muốn làm điều gì đó đền đáp. Vương Lăng cũng biết suy nghĩ của nữ nhân thời đại này cổ thủ hơn thời đại hần nên cũng tin tưởng Thanh Loan.

Cứ như vậy hần ban ngày thì tìm Âm Nguyệt cùng Hồng Liên huấn luyện cùng bàn bạc, ghé thăm chút Thương Y Quán mới mở, nhờ Tô Dịch nên danh tiếng Thương Y Quán vang xa, không dùng nhiều dược liệu giá cả lại rẻ nên nhiều người đến xem bệnh.

Buổi tối hần lại cùng Từ Y Tiên bồi dưỡng tình cảm trên giường khiến nàng càng ngày càng quấn quýt lấy hần. Hần cũng tranh thủ thời gian luyện tập cùng học thuộc tài liệu luyện dược kia.

Một tuần hần đã ổn định mọi chuyện, nếu là người khác chắc đã mệt chết hần thì nhờ trước kia làm doanh nhân nên chi tiết mọi thứ đã được hần tính toán.

Sáng hôm sau hần đến quán trọ cũ xem tin tức Chu Phi, đám thuộc hạ thấy Vương Lăng thì vui mừng chạy đến. Mọi thứ đã được chuẩn bị, đám người này muốn đưa hần tiến vào hoàng thành.

Cũng nhà trọ đó, hần được đưa đến phòng chứa củi, lật lên một miếng ván có một cái núm xoay. Tên thuộc hạ xoay công tắc, một cánh cửa mở ra, Vương Lăng đi theo sau. Dọc đường tên thuộc hạ gỡ đi những cạm bẫy, Vương Lăng tắc lưỡi khen ngợi sự tỉ mỉ của Chu Khương.

Dọc đường có rất nhiều lối rẽ, Vương Lăng dường như bị dẫn đi vòng vòng. Đến nơi hần thấy Chu Phi vui mừng đứng một nơi, Chu Phi cười chạy lại:

-Độc tiên sinh, cuối cùng người cũng đến, ngài có tìm được phương pháp giải không.

-Cái này. Tạm thời vẫn chưa có cách.

-Chẳng lẽ không bắt được tên hạ độc.

-Đáng lẽ đã bắt được nhưng ai biết nhảy đâu ra một tên tiểu tử cản đường.

-Người nói vậy không lẽ là Vương Lăng. Tên tiểu tử này không ngờ xuất hiện đúng lúc ăn may kiếm được danh tiếng.

-Ta không biết đó là ai. Nhưng bên cạnh lại có 2 tên nguyên lực cảnh, hình như đã từng đối chiến, ta cũng bắt lực.

-Vậy quả nhiên là hần. Nếu vậy, việc chữa bệnh có thể thành công không.

-Có thể nhưng khá tốn thời gian, tạm thời chỉ có thể đình chỉ tác dụng bệnh.

-Vậy thì làm phiền tiên sinh.

Chu Phi dẫn Vương Lăng đến một gian phòng rồi đưa một bộ quần áo cho hần thay, Vương Lăng mặc xong mới nhận ra vấn đề. Đây rõ ràng là trang phục thái giám, hần không ngờ thế giới này cũng tồn tại thái giám nha, mấy tên quân vương quả nhiên ai cũng sợ bị đội mũ xanh.

Chu Phi thấy khuôn mặt già nua trước mặt cũng gật gù đồng ý với giọng nói, hần chỉ toàn thấy Độc tiên sinh mang áo choàng chưa có cơ hội thấy mặt.

Vương Lăng cũng đành chịu đi theo Chu Phi đến một đình viện, vào trong một căn phòng hần thấy một thanh niên khuôn mặt xanh lè, một bên mặt có gân xanh nổi lên, Vương Lăng biết đây là Chu Bảo.

Theo Tô Dịch nói hần bị trúng độc ‘Quỳ Linh Tán’, Vương Lăng cũng biết cách làm giảm chịu chứng, hần cũng có thuốc giải nhưng không ngu mà dùng.

Chu Phi cùng đám người lui ra cho Vương Lăng điều trị.

Vương Lăng theo lời Tô Dịch, rạch một đường ngay cổ tay, cho Chu Bảo ăn Bách Độc Nan, sau đó một dòng máu đen chảy ra. Đợi dòng máu đen chảy hết hần băng bó vết thương lại, Chu Bảo cũng tỉnh dậy, được hần thông báo, cả đám người đi vào. Thấy Chu Bảo tỉnh lại Chu Phi thán phục nhìn Vương Lăng.

-Độc tiên sinh, quả nhiên lợi hại. Độc chất như vậy mà đã thành công làm Chu thái tử tỉnh dậy, thái tử hôn mê cả tuần rồi. Để ta đi thông báo điện hạ, Độc tiên sinh cứ theo hạ nhân ta phân phó mà về phòng nghỉ ngơi.

-Được.

Vương Lăng cười đi theo hạ nhân về phòng, phòng hần được sắp xếp chu đáo, trang trí trang trọng, còn có hạ nhân luôn chờ hần ra lệnh.

Vương Lăng cho thuộc hạ lui xuống, nằm bệt trên giường.

Hần tiếp tục luyện tập luyện tập điều khiển hỏa diễm, sau đó lại đem tài liệu ra học thuộc, mỗi ngày hần dự định học thuộc 3 cuốn. Đạo gần đây hần cũng đã tạo ra hình ảnh ra hồn, tốc độ này so với bất cứ ai phải nói là rất kinh khủng. Vương Lăng trước kia cũng được cho học nghệ thuật nên mặt cảm ngộ dĩ nhiên rất cao.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Gặp một tiểu quỷ

Ngày hôm sau Vương Lăng lại tiếp tục chữa bệnh cho Chu Bảo, hần cho Chu Bảo uống một bát thuốc mê rồi cho hần uống Bách Độc Nan.

Xong xuôi hần bảo thuộc hạ để Chu Bảo nghỉ ngơi còn hần thì về phòng, vì trong phòng quá chán nên hần mới đi xung quanh tìm hiểu vị trí trong cung.

Hần cất mặt nạ ngự trang đi, đeo một cái bịt mặt tìm tòi trong cung, hần đi một hồi thì cảm giác hoàng thành quả nhiên rộng lớn. Hần cố gắng ghi nhớ đường đi, chắc chắn hần mới đi tiếp.

Hần sau đó lại đến một hoa viên, nơi đây trồng vô số loại hoa thơm ngát, hần vui vẻ đi xung quanh, bỗng thấy gáy uрон ướt, quay đầu lại nhìn thì thấy một thiếu nữ dùng thủy thuật nhẹ nhàng bắn hần.

Vương Lăng cả kinh, hần không hề cảm nhận được linh lực đến gần, hần không ngờ thiếu nữ này cũng có thể che giấu linh lực. Hần có thể học được việc che giấu linh lực cũng là học Linh Tôn, còn thiếu nữ này hần không biết học từ đâu.

Hần không hiểu tại sao nàng lại cả gan chọc hần như vậy, chỉ ra một đòn không có tý thương tổn nào chẳng lẽ nàng rất ngây thơ sao, tưởng hần đang chơi trốn tìm chăng. Bỗng từ xa truyền đến một giọng nói thanh tú:

-Long Hiên, ngươi chạy đâu rồi.

Thiếu nữ kia cười nhìn Vương Lăng làm hần ớn lạnh, bỗng nàng xuất hiện ngay trước mặt hần đem một khoản đan dược cho hần uống. Vương Lăng cả kinh, hần không cách nào theo kịp nàng đành ngậm ngùi nuốt xuống. Thiếu nữ gật gù lấy mạng che mặt hần xuống cười:

-Ngươi tốt nhất nên nghe lời ta. Nếu không ta không khách khí đâu. Hiểu không.

Vương Lăng gật đầu chịu thua nàng. Vị thiếu nữ Long Hiên này mới vui vẻ nắm tay hần chạy đến bên tiếng gọi, Vương Lăng nhủ may không ngờ thiếu nữ này không hiểu đạo lý "nam nữ thụ thụ bất thân".

Thiếu nữ kia nhìn thấy Long Hiên vui vẻ nhưng để ý sau lưng nàng còn có một người nữa thì ngạc nhiên không thôi. Vương Lăng gặp thiếu nữ này thì há mồm kinh ngạc, hần nhận biết nàng mà nàng cũng từng gặp hần, nàng là vị muội muội của Chu Thông. Long Hiên cười nhìn thiếu nữ kia:

-Chu Ly, sao thế để ý người hầu ta sao.

-Hần là người hầu ngươi sao.

-Sao. Ngươi nhận biết hần à.

-Dĩ nhiên, hần là người của Vương gia. Hình như là trông tiệm hay gì ấy, sao hần lại xuất hiện ở đây.

-Ta thấy hần vừa nhần nên mới bắt hần làm người hầu. Nếu ngươi thích ta có thể làm hần nghe lời ngươi. Yên tâm hần không dám phản ứng lại đâu.

Vương Lăng chầy mò hôi, hần không ngờ bản thân lại trở thành hàng hóa mua bán. Hần hiện không biết Long Hiên vừa cho hần uống thứ thuốc gì.

Hần thở dài, số hần cũng quá máu chó rồi, hết trúng độc Tô Dịch giờ lại trúng độc Long Hiên. Hần nhận ra Long Hiên rõ ràng cảnh giới rất cao, không biết năng tại sao lại ở đây. Hần giờ mới để ý đến Chu Ly một mỹ thiếu nữ chưa trưởng thành nhưng rất động lòng người.

-Hóa ra nàng là Chu Ly,

Vương Lăng lăm bằm, Chu Ly thấy Vương Lăng nhìn nàng thì xấu hổ cúi mặt, Long Hiên thì mặt đầy băng lãnh nhìn Vương Lăng thấy hần say mê nhìn nữ nhân khác, nàng nghe lời hần thì thâm thì nghĩ thâm Vương Lăng đánh chủ ý Chu Ly.

Long Hiên dùng chút thủy thuật làm nội khổ của Vương Lăng ứ đọng, hần nhìn Long Hiên hậm hực muốn chửi. Nàng làm vậy thì người khác sẽ hiểu lầm hần mất. Long Hiên cười tinh nghịch sau đó chạy đến nắm tay Chu Ly.

-Chu Ly chúng ta về phòng ta cùng đi uống trà đi.

-Được. Ta cũng muốn uống thử trà sữa chân trâu, ặc, trân châu.

Vương Lăng thấy hai thiếu nữ rời đi muốn bỏ đi nào ngờ thấy chân đã bị băng đóng cứng ngắt. Hần chỉ thấy Long Hiên ánh mắt híp lại nhìn hần, hần đành chào thua đi theo nàng.

Theo hai nàng vào trong phòng, hần đứng một bên nghe hai nàng nói chuyện trên trời dưới đất. Vương Lăng ngáp dài đợi hai nàng kết thúc. Mắt hần híp lại, dựa cạnh tường, hai nữ nhân hần cười phì.

Sau hồi lâu Chu Ly rời khỏi để lại Long Hiên cùng Vương Lăng đang đứng gật gù. Long Hiên triệu hồi thủy cầu bắn vào người Vương Lăng làm hần ứ đọng. Vương Lăng càng thêm căm tức nhìn nàng, hần chắc chắn sau này ai cưới nàng là khổ cả đời. Long Hiên cười tươi, ánh mắt lướt từ trên đầu xuống thân Vương Lăng làm hần lạnh run theo cả mặt thể xác lẫn tinh thần. Nàng tỏ vẻ ngây thơ nhìn hần

-Ngươi không thấy lạnh sao. Cởi ra đi.

-Cởi cái gì cơ.

-Cởi tỏ ra ngốc. Là quần áo trên người.

-Thay ở đây sao.

-Đúng vậy. Ý kiến gì sao.

Vương Lăng cạ lời nhìn nàng, Long Hiên tinh nghịch chạy đến bên cửa đóng cửa lại nhưng vẫn ở trong phòng. Vương Lăng nhìn nàng, bản thân có cảm giác bị phi lễ mặc dù biết hần là nam nhân.

-Còn sao nữa.

Long Hiên mặt không đổi sắc nhìn Vương Lăng, hần thở dài đành giải khai y phục. Dù sao hần cũng là đại nam nhân, nàng muốn nhìn hần cũng cho nàng nhìn. Cơ thể trắng kiết của hần hiện ra, hạ bộ vì bị nàng nhìn chăm chăm trở nên cứng hơn. Long Hiên đầy hứng thú nhìn dị vật kia miệng lẩm nhẩm:

-Hóa ra là cự long là như thế này.

Nàng lăm bằm, sắc mặt cũng hồng lên. Hần nhìn nàng ngạc nhiên, hần không ngờ nàng còn rất ngây thơ mà nhìn nàng xấu hổ vô cùng động lòng người.

Hần tranh thủ ngắm nhìn nàng, một tiểu cô nương 15 tuổi nhưng lại mạnh phi thường, khuôn mặt kiều diễm với cái mà lúm đồng tiền, mái tóc đen dài ngang vai, đặc biệt bộ ngực rất lớn cùng dáng người nhỏ nhắn có chút không cân xứng. Bộ ngực nảy nảy làm hần nuốt nước bọt, dương vật dựng cao. Long Hiên xấu hổ quay mặt đi.

-Được rồi. Ngươi mặc quần áo đi.

Thấy nàng xấu hổ quay mặt Vương Lăng mỉm cười nhìn xung quanh.

-Tạm thời ta không có mang quần áo để thay nha.

-Vậy giờ ta đi kiếm đồ cho ngươi mặc.

Long Hiền không hiểu tại sao bản thân có chút bối rối chạy đi, Vương Lăng thì cười đến bên cạnh giường nàng lấy chân quần mình, mùi thơm ngào ngạt xông vào mũi làm hắn kích thích nên đành vào trong không gian ý thức tập luyện mau quên đi cảm giác.

Trải qua hồi lâu, Long Hiền quay lại tay mang theo một bộ y phục, nàng thấy Vương Lăng quần chiếc mềm mà nàng đắp thì bực dọc muốn đánh hắn, nhưng thấy hắn nhập định cũng không thể làm phiền dù sao nàng vẫn chưa muốn hắn chết. Nàng cũng không muốn nhìn hắn nên đành hậm hực ngồi trên bàn nhìn hắn, đợi hắn tỉnh dậy nàng sẽ cho một bài học.

Vương Lăng thì lúc này cũng đã luyện tập thành công bức tranh bằng dị hỏa, tuy không hoàn mỹ như đại sư hắn nhưng đã rất thành thực điều khiển hàn khí cùng dị hỏa, hắn vui mừng sau đó không vì thành công nhất thời làm mờ mắt mà đọc thêm 3 cuốn sách nữa.

Khi hắn tỉnh dậy thì thấy Long Hiền nằm ngủ gục trên bàn, hắn cười đến trên bàn thay bộ y phục. Hắn nhú mày nhìn bộ y phục, lại là trang phục thái giám, hắn không biết nàng chồm ở đâu nhưng cũng không thể trần truồng quá lâu nên đành ngâm ngùi mặc đồ.

Vương Lăng hai mắt tinh quang nhìn Long Hiền, hắn muốn nhân cơ hội nàng ngủ say mà chọc ghẹo một chút. Kiểm một chút bút mực hắn nhẹ nhàng lật người nàng lại, thấy nàng không động đập thở phào ôm nàng đặt lên giường.

Hắn nhìn nàng sau đó lại bị bộ ngực nàng hấp dẫn quên luôn mục tiêu. Bộ ngực trắng tròn to bằng quả bưởi nằm đằng sau lớp y phục mỏng, hắn có thể nhìn thấy khe ngực nàng sâu trong đó là thứ hấp dẫn bao đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Một tiểu quỷ ngây thơ

Vương Lăng nuốt ực một ngụm nước miếng, nhìn Long Hiền vẫn đang say giấc ngủ thì bao gan lấy tay khải trừ thất lung nàng, tách lớp y phục ra để lộ cái yếm màu xanh không chịu nổi sức ép của bộ ngực, còn có thể thấy hai cái núm chọt qua lớp áo.

Vương Lăng không hiểu hành động bản thân, chẳng lẽ hắn coi JAV nhiều nên bị đầu độc, hắn lắc đầu nghĩ đến việc bị nàng chơi khăm thì cảm giác tội lỗi biến mất.

Tách cái yếm kia ra thì đôi gò bồng bung nảy hiện lên trước mặt hắn, cặp vú trắng trẻo còn hai núm vú hồng nhạt làm hắn muốn lao vào cắn nuốt.

Hắn lúc này không hiểu tại sao nàng lại tò mò cái vật quan trọng của hắn, hắn cũng muốn tò mò nhìn vật khác của nàng. Hắn dùng tay nắn bóp cặp vú, một tay hắn không thể nào cầm hết một bên bầu vú.

Hai tay hắn ra sức nhào nặn mà nàng vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại làm hắn cảm thấy hư cấu nồng nặc. Hắn không kiềm nổi lấy miệng mút lấy một bên ngực, tay không ngừng vo ve núm vú bên kia, nàng cũng không có dấu hiệu tỉnh lại chỉ khẽ rên ‘Ừm’ vài tiếng làm hắn thêm kích thích.

Vương Lăng nhanh chóng bình tĩnh, hắn chỉ muốn trừng phạt nàng cũng không muốn đi quá xa. Tuy khá đáng tiếc nhưng hắn nhanh chóng muốn mặc lại y phục cho nàng. Lúc này thì một đôi bàn tay nhấn đầu hắn vào bầu ngực kia, hắn ngược đầu thì thấy nàng hai mắt vũ mị nhìn hắn.

-Ta thấy rất thoải mái, Tiếp tục đi.

Vương Lăng há hốc mồm nhìn nàng. Hóa ra nàng đã tỉnh lại lúc Vương Lăng lật người nàng lại.

Nàng muốn xem Vương Lăng giờ trò gì nên muốn giả bộ nằm ngủ. Thấy hắn lúc sau lại giải khai y phục nàng làm nàng kinh hãi nhưng lại có chút kích thích cùng tò mò nên không cản hắn.

Nàng vì đọc một số dân thư được lưu truyền trong đám hạ nhân nên mới sinh tò mò, trong sách nàng đọc nữ nhân rất sung sướng cùng khát khao làm nàng thêm hứng thú chuyện đó.

Nàng từ nhỏ sống với mẫu thân mà xung quanh không có ai khác nên khi nàng theo mẫu thân đến Cuồng Long thành nhanh chóng kết được bạn Chu Ly cũng thêm tò mò ham muốn nhiều thứ. Nàng cảm nhận bầu vú nàng bị Vương Lăng đùa giỡn rất kích thích, cảm giác sung sướng lan tràn toàn thân.

Vương Lăng nghe nàng nói không suy nghĩ nữa cúi đầu bú mút bộ ngực kia, hắn ngấu nghiến từng chỗ bầu vú. Hắn nhìn long Hiền đang nhắm nghiền mắt, môi lại kêu rên khe khẽ làm hắn cảm giác không chịu được. Vương Lăng nhìn nàng cười hỏi:

-Có muốn cảm giác sung sướng hơn không.

-Sung sướng hơn. Như trong sách sao.

-Sách nào cơ. SGK khoa học à.

-Không có gì.

Vương Lăng nhìn nàng cời xuống chiếc quần dài cùng chiếc tiết khó làm nàng kinh hô, nàng không hiểu bản thân sao lại bất động đành để hân lột trần.

Vương Lăng nhìn khe âm đạo non nót trắng hồng cùng chùm lông đen huyền kia. Hân cúi đầu thấy có khe âm đạo uồn ướt thì khẽ dùng lưỡi liếm nhẹ, hân bú mút lấy âm vật nàng làm nàng run rên cơ thể run run, bộ ngực đánh qua đánh lại đầy kêu gọi.

Vương Lăng dùng ngón tay chui vào âm hộ nàng khẽ lay, ngón tay chui vào và đụng thành âm hộ ra vào nhịp nhàng. Dịch thủy từ cửa động bắt đầu tràn ra, hân ngay sau đó dùng miệng đón lấy. Một dòng âm thủy ấm nóng tràn vào miệng làm hân cảm thấy rạo rức, Long Hiên xấu hổ nhìn hân.

-Ngươi uống của ta. Ta.. ta.. sao lại thấy rất sướng.

Vương Lăng cười chiếc lưỡi lượn vào bên trong âm hộ nàng đá động bên trong, ngón tay hân tình nghịch chọc vào lỗ nhị nàng.

-Ồ đó. Không được chạm.

Nàng hân hân nói với Vương Lăng cơ thể không ngừng run rẩy, mồ hôi nhễ nhại, âm hộ liên tục chảy ra nước làm Vương Lăng cực nhọc đón lấy.

Long Hiên nằm bất động trên giường, nàng không cảm thấy mệt mà cảm thấy cơ thể trở nên lạ lẫm cùng nhạy cảm dị thường. Vương Lăng thì cảm nhận bên dưới quá cứng làm hân rất khó chịu.

Hân muốn nhanh rời khỏi nhưng nhìn thấy bầu ngực kia lại nảy ra ý tưởng. Hân cời quần để lộ bên dưới chiếc dương vật to dài. Long Hiên nhìn cự vật ngơ ngẩn nghĩ đến điều gì đó khẽ run, Vương Lăng thì không bận tâm nàng nghĩ gì đặt dương vật giữa ngực nàng khẽ nhấp, nhìn thấy dương vật hân được bao bọc bởi lớp da thịt mềm mại làm hân kích thích, hai tay se se nắm vú nàng. Nàng nhìn dương vật giữa khe ngực mình mà trở nên nóng hơn.

Đầu khác hân xuất hiện trước mặt làm nàng kích thích, đem đầu lưỡi ra khẽ liếm nhẹ, hân cơ thể run run sung sướng hưởng thụ. Bầu vú nàng bị hân nắn bóp biến dạng còn bị cự vật chà xát làm nó trở nên cứng hơn. Vương Lăng sung sướng cảm thụ, dương vật hân khẽ run một dòng tinh dịch nóng hổi đặc sệt bắn thẳng mặt nàng làm nàng bất ngờ. Nàng há mồm nếm thử chút tinh dịch.

-Ngọt quá.

-Ngọt...

-Ngươi nếm thử là biết.

-Xin miễn.

Vương Lăng lắc đầu, hân đây là lần đầu nghe có người nói tinh dịch ngọt, chẳng lẽ là do Âm Dương Khoái. Long Hiên nếm thử tinh dịch có chút cảm giác kích thích cùng sung sướng nên lấy tay mút lấy.

Vương Lăng nhìn nàng ngây thơ nếm tinh hân hư nếm kẹo kéo thì hưng phấn muốn chết. Hân nhanh chóng quay lưng lại mặc lại quần, nếu không ai biết bao giờ kết thúc. Long Hiên lấy ra chiếc khăn lụa lau mặt cũng mặt lạ y phục cười ngây thơ nhìn hân:

-Ngươi thật giỏi. Trong sách thậm chí còn không có những thứ thể này.

Vương Lăng cười trừ, hân so với bất cứ người nào kiến thức về lĩnh vực này cao mình hơn nhiều chứ đừng nói một tiểu cô nương ngây thơ nhưng có chút thâm vị này. Vương Lăng nhớ lại viên đan được nàng cho hân uống thì mở miệng tha thiết:

-Tỷ tỷ lúc này cho đệ uống thuốc gì vậy.

Thấy Vương Lăng gọi mình là tỷ tỷ không hiểu sao làm nàng hài lòng vui vẻ trả lời

-Không có gì. Chỉ là thuốc tráng dương gì gì ấy.

Vương Lăng chịu thua nàng, hèn gì hân cảm thấy cơ thể dễ dàng bị kích thích như vậy nhưng hân cũng vui mừng vì nàng không cho hân uống độc dược. Long Hiên cười tươi nhìn hân hỏi:

-Sao ngươi lại vào cung làm thái giám.

-Ai vào cung làm thái giám chứ.

-Vậy ngươi vào đây làm gì.

Vương Lăng cũng không nói gì, Long Hiên không bắt ép hân:

-Bỏ đi. Mặc kệ ngươi vào hoàng thành làm gì, từ giờ ngươi sẽ làm người hầu ta.

-Tại sao.

- Vì ngươi làm ta rất sợ hãi.

Long Hiên hơi xấu hổ nói ra, Vương Lăng tròn mắt há mồm nhìn nàng lắc đầu cười:

- Cái này. Ta có chuyện cần làm, sau này có dịp có thể tiếp tục.

- Hừ. Tưởng ta ngốc sao, ai biết ngươi có trốn đi không.

- Tin ta đi. Ta hứa nhất định sẽ làm.

- Vậy ngươi nói ta làm sao có thể tin. Mà hình như ngươi là người Vương phủ sao.

- Đúng vậy. Ta là Vương Lăng. Chẳng phải sắp tới hoàng thành mở tiệc sao lúc đó ta làm sao có thể chạy chứ.

- Ngươi là Vương Lăng. Cái tên mà Chu Ly suốt ngày lái nhai không chán đây sao. Yếu như vậy.

- Nếu ngươi không tin thì nhìn xem.

Wang Lăng bàn tay tạo ra hàn băng, sau đó một dòng lôi điện xuất ra bao phủ băng tầng.

- Ừm. Quả nhiên là thủy thuật cùng lôi thuật, cái này không giả được.

Long Hiên gật gù đánh giá lại Vương Lăng, nở nụ cười có chút bất thiện.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Tiến nhập tiệc hội

Long Hiên càng thêm tò mò Vương Lăng, ánh mắt sắc bén như nhìn thấu hần, nàng chấp tay sau lưng tỏ vẻ khó hiểu:

- Ta cảm thấy ngươi có thể che giấu linh lực của bản thân.

- Tỷ tỷ nói vậy là sao.

- Nịnh nọt vô dụng. Ta lúc đầu không cảm nhận được linh lực từ ngươi, thế mà bây giờ lại cảm giác được linh lực

ngươi dao động tại dung linh đỉnh phong.

Wang Lăng chảy mồ hôi lạnh, hần nhất thời sợ ý vì bộc lộ pháp lực mà quên mất nàng cũng có thể che giấu linh lực.

- Thôi. Không làm khó ngươi nữa, nếu ngươi không quay lại gặp ta thì bí mật của ngươi ai biết nó có bị lộ hay không.

- Ta hiểu rồi. Như vậy ta có việc cần làm gấp. Cáo từ.

Wang Lăng chạy nhanh ra khỏi phòng để lại Long Hiên cười to đầy hứng thú cùng vũ mị nhìn bóng lưng hần. Trở về phòng hần cho người đem nước cho hần tắm rửa cùng thức ăn.

Wang Lăng trong đầu suy nghĩ đến Long Hiên cảm thấy nàng rất có sức hút cũng rất đáng sợ. Vương Lăng rung mình ngay lập tức đuổi hình bóng nàng ra khỏi đầu.

Mấy ngày này Vương Lăng vẫn thường xuyên chữa trị cho Chu Bảo tuy có dấu hiệu khôi phục nhưng vẫn chưa trị tận gốc cũng đủ để hần tham gia dự tiệc. Vương Lăng định sẽ sau này đột nhập vào bữa tiệc cũng dễ dàng thoát thân.

Trong những ngày này hần đã quen thuộc đường đi trong trấn, hần cũng bí mật ‘xã giao’ với Long Hiên nhưng không tiến quá xa đến bước cuối cùng, nàng vẫn tỏ ra ngại ngùng mà cho hần động chạm thậm chí nghịch ngợm tiểu đệ hần suốt chút cho nó ra đi. Tối đến hần dành thời gian luyện tập cùng học thuộc được thư.

Cuối cùng cũng đến ngày tổ chức tiệc hội, hần mặc lại trang phục Vương Lăng tìm giết một tên binh lính ngoại hình giống hần, sau đó hóa trang tên này thành hần để lại trong phòng. Hần mặc trang phục vũ hội rồi nhanh chóng tiếp cận đám khách mời.

Lúc này hoàng thành được canh chừng khá cẩn thận thế nhưng cũng không làm khó được hần. Tranh thủ đám đông người tiến vào Vương Lăng tiến sát

đến người của Vương phủ. Thấy được Vương Lăng, Vương Khiết vui mừng hỏi thăm.

-Đạo này người đi đâu.

-Hài nhi có việc bận nên không kịp thông báo phụ thân.

-Không sao. An toàn là tốt.

Vương Lăng để ý chỉ thấy có Vương Khiết cùng Hồ Ngạn và đại trưởng lão Vương Lôi cùng Vương Khôi, hắn cũng không thấy bất cứ nữ nhân nào hắn quen. Hắn thờ dài thì nghe sau lưng truyền đến âm thanh ngọt ngào quen thuộc:

-Vương Lăng. Người rốt cuộc cũng đến.

Người vừa đến là Long Hiên nàng cười chạy đến nắm lấy một bên cánh tay hắn, đám người Vương Khiết cũng giật mình nhìn nàng làm Vương Lăng không hiểu. Bên cạnh Long Hiên là một thanh niên tuấn tú vô bờ, Vương Lăng nhìn hắn cũng thầm so với hắn có chút thua thiệt.

Nam nhân này rất hoàn mỹ nhưng có điều da thịt lại trắng như nữ nhân. Vương Lăng nhìn hắn thấy có chút quen thuộc nhưng không hiểu quen thuộc chỗ nào, Long Hiên thấy hai người đánh giá nhau mới mỉm cười giới thiệu:

-Vương Lăng đây là ca ca của ta Long Hàn Phong.

Long Hiên nhìn Vương Lăng sau đó lại quay về Long Hàn Phong:

-Ca ca đây là bạn hữu của muội Vương Lăng.

Nghe nàng nói hai chữ ‘bạn hữu’ làm hắn cảm thấy có chút khó tiêu, hắn hướng phía Long Hàn Phong:

-Hóa ra là Long huynh. Hạnh ngộ.

-Ta cũng vậy.

Long Hàn Phong lạnh nhạt trả lời, cũng không phải hắn khinh người mà bản tính hắn đã lạnh sẵn, Long Hiên biết tính ca ca nàng nên không bận tâm đi đến nắm tay Vương Lăng chạy đi.

-Đi chúng ta đi gặp Chu Ly.

Vương Lăng đành tùy ý để nàng kéo đi, hắn cũng cảm nhận ánh mắt hướng nhìn về phía hắn, cũng đúng dù sao một nam nhân để nữ nhân kéo đi quan hệ dĩ nhiên ai cũng nghĩ là tình nhân.

Gặp được Chu Ly thì Long Hiên vui mừng chạy đến, Chu Ly lúc này đang bị bao vây xung quanh với nhiều thanh niên thấy Long Hiên thì vui mừng chạy lại làm cả đám thanh niên tiếc nuối. Hai nữ nhân nói chuyện vui vẻ, Long Hiên lúc này mới đẩy Vương Lăng lên trước mặt Chu Ly.

-Chu Ly đề ta giới thiệu với người một người. Đây là ai người biết không.

-Người này chẳng phải là người lúc trước sao.

Vương Lăng nhìn Chu Ly đang mặc một bộ váy trắng cùng mái tóc được búi hình hoa đẹp đẽ, nàng tuy chưa hoàn toàn phát triển nhưng lại rất động lòng người. Vương Lăng không muốn trở nên thất lễ khẽ cúi đầu chào nàng:

-Vương Lăng xin ra mắt công chúa điện hạ.

-Người là Vương Lăng. Chẳng phải người là người hầu của Long Hiên sao

Chu Ly kinh hô sự ngạc nhiên hiện rõ trên mặt, nàng không ngờ Vương Lăng nàng thường xuyên nghe được đã sớm gặp mặt. Long Hiên cười tiến sát thò thẻ bên tai Chu Ly làm nàng xấu hổ đỏ mặt.

Vương Lăng kì quái không hiểu Long Hiên giờ trò gì thì thấy nàng kéo hắn lại đến sát gần Chu Ly làm Chu Ly đỏ mặt. Hắn vì muốn phá vỡ bầu không khí yên tĩnh mà đem và câu chuyện cười nói với hai nàng làm cả hai cười khúc khích.

Đám thanh niên xung quanh hăm hực, căm tức nhìn Vương Lăng. Lại sau đó một thiếu nữ mặc một chiếc váy màu lam, khuôn mặt tuyệt mỹ cùng khí chất nhỏ nhẹ của nàng lần lượt hết tất cả nữ nhân xung quanh. Bao ánh mắt đàn ông cùng vô số thiếu niên nhìn nàng, đệ nhất mỹ nhân của Mạn Đà đế quốc, Đông Phương Lục Uyển.

Nàng thấy Vương Lăng nói chuyện vui vẻ với hai nữ nhân xinh đẹp, mà nàng biết rõ nếu Vương Lăng liên quan đến hai người này thì phụ thân nàng sẽ có ý kiến không tốt với hắn, nàng biết rõ bản tính phụ thân. Nàng cũng không để ý ánh mắt xung quanh, dù sao nàng cũng đã rất quen thuộc với lại nàng cũng là hôn thê của Vương Lăng. Thấy Đông Phương Lục Uyển tiến đến cả hai kinh ngạc mới nhìn lại Vương Lăng.

Hắn lúc này cũng biết nàng tiến đến vui vẻ chào hỏi:

-Đông Phương tiểu thư, nàng tới rồi

-Công tử đã lâu không gặp.

Lúc này 3 nữ nhân đứng chung với nhau làm cho Vương Lăng bị bao ánh mắt không thân thiện nhìn vào cũng có người tò mò thân phận của hắn. Vương Lăng giới thiệu Lục Uyển với 2 nữ nhân. Sau đó Đông Phương Lục Uyển kéo Vương Lăng nói:

-Thật phiền quá, phụ thân ta có chuyện muốn nói chuyện với hắn.

-Nếu vậy thì gặp lại sau.

Chu Ly nhỏ nhẹ trả lời, Đông Phương Lục Uyển ánh mắt cảm kích nhìn nàng sau đó kéo Vương Lăng đi. Vương Lăng khó hiểu nhìn Đông Phương Lục Uyển:

-Có vẻ như nàng có thành kiến với hai nữ nhân kia.

-Không phải ta có thành kiến mà là phụ thân ta không thích dính líu quá sâu với Chu gia, nếu để phụ thân ta nhìn thấy thì đối với người sẽ nảy sinh nghi ngờ.

-Hóa ra là vậy. Ta hiểu rồi, ta sẽ cẩn thận.

-Ừm. Chúng ta đi gặp phụ thân ta.

Wương Lăng lấy làm kì quái, chẳng phải phụ thân nàng bán đứng Tần gia hay sao mà sợ dính líu Chu gia.

Hai người sau đó đến chỗ Đông Phương Quân, lão thấy Vương Lăng thì cười kéo hắn giới thiệu với đám bạn của lão, Vương Lăng cũng phối hợp cùng lão giao thiệp với đám người này, hắn biết Đông Phương Quân đang lôi kéo quan hệ.

Đông Phương Quân thấy hắn rất hiểu chuyện thì càng nhìn càng vừa mắt đứa con rể này. Nhiều người biết được thân phận Vương Lăng rủ nhau đến làm quen với hắn, sớm dĩ ai cũng nghĩ tiền đồ hắn sau này rộng mở bởi đường quan hệ sau này có lợi. Vương Lăng cũng biết suy nghĩ đám người cũng không từ chối bắt đầu làm quen.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Long Linh Huyền

Chu Khương lúc này mới bước ra, cả đám đông bây giờ im bất mọi sự tập trung đổ dồn lên trên.

Bên cạnh Chu Khương là một thiếu nữ tầm 22 tuổi, xinh đẹp tuyệt luân, khuôn mặt sương lạnh đóng băng bao trái tim thiếu niên bên dưới. Nàng là nhị công chúa của Mạn Đà đế quốc cũng là thánh nữ quanh mình giáo hội của Mạn Đà đế quốc, Chu Linh Hoa.

Bên cạnh là một lão giả pháp sư trang phục Quang minh giáo hội, Vương Lăng nhìn ra trong mắt đám người ánh mắt tôn kính cũng hiểu lão giả này rất được coi trọng.

Sau loạt công bố quá sức dài dòng của Chu Khương thì Vương Lăng biết lão pháp sư này là Mã Lợi, người đứng đầu Quang Minh giáo tại Mạn Đà đế quốc hôm nay đến để chúc phúc các nhân tài sắp tiến vào Minh Lam Tông.

Wương Lăng giờ mới biết được tất cả nhân tài trong các gia tộc.

Wương phủ gồm có hắn, Vương Lô cùng Vương Khan, còn có Vương Lục Nhi nhưng nàng đã tham gia Băng Nguyệt Cung.

Gia tộc Đông Phương có Đông Phương Hồng Tuyết, nàng là muội muội Đông Phương Lục Uyển cùng Đông Phương Lã con trai một vị trưởng lão trong gia tộc, Vương Lăng có thể nhìn thấy ánh mắt si mê của hắn đối với Đông Phương Hồng Tuyết.

Bên Chu gia có Chu Thông, con trai nhị trưởng lão Chu gia. Chu Ly là tứ công chúa Mạn Đà đế quốc thiên phú rất cao. Chu Lăng một người không có địa vị cao trong tộc nhưng được tuyển chọn làm Vương Lăng cũng thấy tò mò.

Lục gia thì có Lục Hiểu cùng Lục Tán là hai thanh niên có thiên phú được chọn nhờ thế lực Lục Hải chống đỡ, bồi dưỡng.

Trình gia thì chỉ có mình Trình Diễm.

Hắn không có cơ hội tiếp xúc nhiều với những anh tài khác nhưng hắn biết hắn là người có thiên phú cao nhất ở đây, hầu hết đều mới đột phá dung linh cảnh hoặc tiếp cận dung linh cảnh.

Vương Lăng đánh giá từng người thì đám thanh niên ai cũng nhìn hắn vì theo thông tin hắn đã đột phá dung linh đỉnh phong. Mã Lợi ánh mắt sắc bén nhìn Vương Lăng, Vương Lăng cũng không quan tâm chỉ vui vẻ đến bên cạnh Vương Hàn:

-Đây là một quyển bí tịch đệ vô tình có được. Rất phù hợp với huynh, xin huynh nhận lấy.

-Đa tạ Lăng đệ.

Vương Hàn ánh mắt cảm kích nhìn Vương Lăng, hắn không biết bên trong giới chỉ là công pháp thần cấp nhưng trong lòng hắn đã xem Vương Lăng là người đáng đề ra sức công hiến.

Vương Lăng quay người đi đến bên cạnh 2 người của Đông Phương gia, hai người cũng ý thức hắn đi đến cũng chào hỏi. Vương Lăng cười đánh giá kỹ lại hai người, Đông Phương Hồng Tuyết tầm 17, 18 tuổi tuy không khuynh quốc như tỷ tỷ nhưng vẻ đẹp cũng không kém quá xa, đủ để làm đám công tử chưa trải sự đời ăn uống không yên.

Đông Phương Lã một mặt khôi ngô tuấn tú, cũng bằng tuổi Đông Phương Hồng Tuyết ánh mắt vẫn chú ý lên người nàng.

Đông Phương Hồng Tuyết tò mò đánh giá người thanh niên còn trẻ hơn nàng mà tương lai sẽ làm tỷ phu nàng, trong lòng có chút không muốn thừa nhận nhưng không hề có cảm giác chán ghét Vương Lăng. Đông Phương Lã thấy nàng nhìn chằm chằm Vương Lăng thì trong lòng khó chịu ánh mắt hung hăng nhìn Vương Lăng làm Vương Lăng chỉ biết chịu thua kiếm cớ rời đi.

Lúc này đám nhân tài được xếp thành một hàng để Mã Lợi tiến hành chúc phúc, chỉ thấy lão đọc mấy lời thoại dài dòng nhứt óc hơn cả đọc kinh sau đó ánh sáng lóe lên lão vẫn tiếp tục đọc.

Vương Lăng buồn bực nhìn Mã Lợi ru ngủ hắn mà bất lực, dù sao đây cũng là một dạng nghi lễ đành phải tiếp tục nghe. Đến lượt Vương Lăng thì lão vẫn lảm nhảm nhưng câu vô nghĩa, đến khi ánh sáng lóe lên nhưng không tắt đi mà còn sáng rất mãnh liệt thì Mã Lợi mới run run nhìn Vương Lăng.

-Quang Minh thánh thể. Không ngờ là Quang Minh thánh thể.

-Quang minh thánh thể là cái gì.

Vương Lăng méo quan tâm lắm, hắn cũng đại khái hiểu thể chất này có tác dụng gì, hắn hỏi cũng cho có lệ.

-Thể chất người rất dễ tu luyện quang hệ ma thuật. Người có muốn gia nhập làm quang minh sứ Quang Minh giáo hội không. Đảm bảo người quyền lực sau này hơn xa bất cứ ai.

-Ý tốt tiên bói văn bói xin nhận nhưng văn bói đam mê chơi với điện hơn.

-Đã người không muốn ta cũng không ép. Nếu có ý định thay đổi suy nghĩ thì đến gặp ta. Ta lúc nào cũng chờ người.

-Văn bói sẽ suy nghĩ.

Vương Lăng chỉ cười trừ đáp trả, không bận tâm lắm về yêu cầu của Mã Lợi nếu theo lão sau này có khi phải mất rất nhiều năm mới có đủ thực lực thậm chí phải học tụng kinh. Mã Lợi không nói gì nữa mà tiếp tục hát khúc "Sao cháu chưa ngủ" cho đám thanh niên nghe.

Cuối cùng đến tiệc hội, mọi người đều ăn uống vui vẻ, Vương Lăng bị cả đám nữ nhân bao vây, hắn không từ chối mà cười đáp các nàng. Long Hiên lúc này mới chạy đến lời Vương Lăng đi, cứ chỉ vô cùng thân mật làm nhiều người cũng đoán ra quan hệ hai người.

Vương Lăng thấy Long Hiên có chút hậm hực, u oán nhìn hắn khiến hắn khó hiểu, quả nhiên con gái là dạng sinh vật biết mặt không biết lòng. Lúc này thì Long Hiên đem hắn tới gặp một người, nàng cười nhìn vị nữ trung niên trước mặt:

-Mẫu thân Con đem hắn tới rồi, người xem hắn có được không.

Vương Lăng nhìn người phụ nhân trước mặt, một người phụ nữ quyền rũ để lộ da thịt ở trước ngực vô cùng mê người, một khuôn mặt xinh đẹp tuyền luân nhưng mang theo anh khí khiến nam nhân cũng e dè. Đám nam nhân xung quanh nhìn thấy nàng cũng không dám tiến đến gần.

Nàng cầm trong tay bình rượu uống, rượu chảy xuống cổ càng thêm phần dụ hoặc, cả người thay vì hương thơm thì lại là một mùi tửu nồng đậm. Nàng sau khi uống xong bình rượu mới nhìn qua phía Long Hiên:

-Thiên phú rất tốt. Chỉ có điều như vậy vẫn không đủ.

-Mẫu thân. Người xem còn có ai có thể có thiên phú như hắn chứ, nhận hắn cũng đâu có bất lợi.

Long Hiên lay lay cánh tay mẫu thân nũng nịu, nàng vốn muốn Vương Lăng ở cùng nàng một chỗ ở Minh Lam Tông chơi trò "bắn súng" nên mới muốn hắn nhận mẫu thân nàng làm đại sư nhưng mẫu thân nàng từ chối từ chối chỉ nhận duy nhất có một đệ tử chưa từng nhận thêm ai.

Ngay lúc này trong nhận thức Vương Lăng giọng nói Linh Tôn vang lên:

-Nếu ngươi muốn nàng nhận ngươi thì đem khẩu quyết ‘Lục Liên kiếm pháp’ nói cho nàng thì nàng sẽ nhận ngươi.

-Tiền bối, tại sao ta phải bái nàng làm thầy.

-Ngươi không biết. Nàng là Long Linh Huyền trước kia là một trong những nữ nhân của ta, thiên phú cực cao. Vấn đề chính là những công pháp ngươi có đều dựa trên cơ sở của ta, ta cũng không thể luôn luôn xuất hiện chỉ bảo ngươi được. Theo nàng là lựa chọn tốt nhất cho ngươi sau này.

-Nếu đã là sư nương thì không vấn đề gì nữa.

-.....

Giọng Linh Tôn biến mất cũng không nói thêm gì, lúc này thì Long Hiên lại mỉm cười nói với Long Linh Huyền:

-Mẫu thân, hần còn biết sử dụng Ngụy Linh nữa.

-Hần, làm sao có thể.

Long Linh Huyền tỏ vẻ không tin ánh mắt sát sao đánh giá hần, Long Hiên lại chạy đến bên người Vương Lăng.

-Ngươi mau sử dụng Ngụy Linh đi.

-Được.

Vương Lăng cũng hiểu ý nàng ngay lập tức che giấu linh lực, Long Linh Huyền nhũn mày đánh giá hần, có chút bất thiện. Vương Lăng cũng biết trước kia Linh Tôn chỉ dạy cho mấy nữ nhân của hần không truyền ra ngoài, nàng biết rõ thân phận hần nên trong lòng nghi hoặc liên tục nảy sinh.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Vũ điệu Van xơ

Vương Lăng cũng cảm nhận thấy nghi hoặc của nàng mới vui vẻ nói ra:

-Tiền bối, cái này ta học được từ trong ‘Âm Dương Khí Môn’

-Cái này. Sao nó lại rơi vào tay ngươi.

Long Linh Huyền cả kinh nhìn hần, sau đó nàng cảm thấy có chút bất ổn mới nói tiếp:

-Không đúng. Dù ngươi có thì cũng không thể sử dụng được, chỉ có ai mang dòng máu của hần mới có thể sử dụng.

-Nếu không tin ta có thể chứng minh.

Vương Lăng ngay sau đó đem khẩu quyết ‘Lục Liên kiếm pháp’ nói cho nàng, Vương Lăng cảm thấy kì quái. Vốn dĩ cái này là do Khuru Tà kiếm được, hần không nghĩ dựa vào cái này thì chứng minh được gì nhưng Linh Tôn đã nói hần cũng không dám không tin.

Quả nhiên sau khi nghe xong Long Linh Huyền ánh mắt trầm xuống, tu một ngụm rượu giọng mang bi thương:

-Quả nhiên là ngươi có mang trong người dòng máu hần, ta không biết tại sao nhưng điều này không thể chối cãi.

Vương Lăng lúc này cảm thấy kì quái, hần đang suy nghĩ đến việc Khuru Tà là hậu duệ đời sau của Linh Tôn, còn lý do vì sao biết khẩu quyết ‘Lục Liên kiếm pháp’ lại là hậu duệ Linh Tôn hần chịu thua. Long Linh Tôn như nhìn ra tâm tư hần mới u sầu nói:

-Vốn công pháp này là một loại pháp quyết xóa bỏ linh hồn người luyện, nếu không phải mang trong mình dòng máu hần thì luyện cái này sẽ khiến linh hồn phi diệt.

Vương Lăng cả kinh, hần lúc này mới nghĩ đến việc Linh Tôn xuất hiện thì cứ nghĩ do miếng ngọc bội hay là ‘Âm Dương Khí Môn’, hóa ra là pháp quyết đoạt xá tính vì thâm diệu như vậy. Long Hiên có chút không mong muốn nhìn Long Linh Huyền:

-Vậy hần là đệ đệ con sao.

Long Linh Huyền nhìn Long Hiền thờ dài:

-Cái này. Con người so với long tộc chúng ta tuổi thọ ngắn hơn rất nhiều, hần có khi là hậu duệ rất xa, dòng máu cũng nhạt dần.

-Nói vậy, là không vấn đề gì. Ta với hần có thể

Không hiểu tại sao nàng lại cảm thấy vui, Vương Lăng mặt kì quái nhìn nàng, hần không dám nghĩ nàng có ý định với hần. Long Linh Huyền nhìn Vương Lăng nói:

-Dù sao cũng là hậu duệ của chàng thôi thì ta cũng miễn cưỡng thu nhận ngươi vậy.

-Đa tạ sư nương.

-Gọi là sư phụ chứ.

Long Hiền về mặt cổ quái nhìn hần, Long Linh Huyền không bận tâm tiếp tục uống rượu về mặt sầu thảm như nhớ lại gì đấy. Cả Vương Lăng cùng Long Hiền không biết Long Hàn Phong đứng cách đó không xa nghe hết mọi chuyện, hần hướng Long Linh Huyền khẽ cúi đầu sau đó rời đi.

Long Hiền vui mừng khi nàng và Vương Lăng có thể ở cạnh nhau, nàng không biết từ khi nào đã thích ở bên cạnh hần không muốn rời. Long Hiền cười bắt ép hần kể chuyện cho nàng nghe, hần cũng đành đem truyện ‘Tây Du Ký’ kể nàng nghe, nàng càng nghe càng hứng thú bắt ép hần kể đến khô cổ họng.

Sau đó đám người mời nhau nhảy một khúc, với hần thì nhảy thì không làm khó được hần. Chacha, rambo, waltz ... hần đều học giao lưu quốc tế. Vì vậy Vương Lăng dễ dàng bắt nhịp với Long Hiền vô cùng ấn ý làm người khác nhìn vào vô cùng thán phục.

Lúc này hần mới phát hiện bản thân trở thành trung tâm, cảm nhận có chút u oán từ Đông Phương Quân hần nhanh chóng kết thúc sau đó chạy đến bên cạnh Đông Phương Lục Uyển lễ độ mời chào nàng, hần lúc này để ý có rất nhiều công tử quý tộc lễ độ mời nàng, Vương Lăng có chút không thích chạy đến kéo tay nàng.

Nàng đỏ mặt sau đó cùng hần nhảy một điệu, hần cảm nhận vũ điệu ở đây quá cổ hủ nên tùy ý nhảy cùng nàng cho đến hết. Hần sau đó cảm nhận ánh mắt nam nhân nhìn chằm chằm Đông phương Lục uyển làm hần cảm thấy bức dọc, dù sao nàng cũng là hôn thê của hần nghĩ đến việc nàng cùng người khác nhảy làm hần có chút bức tức.

Hần ngay sau đó mới thay đổi tư thế một tay ôm ngang lưng nàng tay còn lại nắm tay nàng làm cho Đông Phương Lục Uyển xấu hổ ngạc nhiên, nhưng bản thân nàng biết hần là hôn phu nàng nên không phản đối. Vương Lăng với sự phối hợp của nàng tạo ra một vũ điệu cuốn hút bao ánh mắt người nhìn. Vương Lăng dựa theo điệu waltz trước kia, cái này dễ học cũng rất cuốn hút, còn tạo sự thân thiết như cặp đôi giữa hần và Đông phương Lục Uyển.

Kết thúc điệu nhảy vô số tiếng vỗ tay vang lên, Đông Phương Lục Uyển đỏ mặt nàng cùng hần trong lúc nhảy cơ thể ôm sát nhau, cơ thể đụng chạm rất nhiều nhưng lại khiến nàng tìm thấy rộn. Lúc này ai cũng thêm phần thán phục Vương Lăng, không chỉ thiên phú mà tài hoa cũng hơn người. Long Hiền chạy đến mặt đầy hứng thú:

-Cái ngươi vừa nhảy nhìn trông rất đẹp nha. Dạy ta đi.

-Được. Khi nào ta sẽ dạy ngươi.

Long Hiền cười quyến rũ, Vương Lăng thì biết rõ rằng điệu nhảy này trước kia bị giới quý tộc xưa bài trừ do cơ thể tiếp xúc quá thân thiết, do Đông Phương Lục Uyển là hôn thê hần nên hần mới dám cùng nàng nhảy. Hần cũng muốn nhắc nhở mấy thanh niên mạnh động chớ động vào hôn thê hần.

Vương Lăng vui vẻ giao tiếp với một số người kiếm cơ điệu nhảy mà đến làm quen hần. Hần cũng chờ mong tiệc tàn để ra về.

Rốt cuộc buổi tiệc cũng tàn, hần mới cùng Vương Khiết ra về, giờ hần đã có thể an toàn rời khỏi cung. Chuyến đi này của hần không tệ, hần đã nắm rõ đường đi cùng với lối đi bí mật kia, còn có thông tin Chu Bảo.

Hần đang vui vẻ đi ra thì nhận thấy một người áo đen tạo ra một ám hiệu hình bán nguyệt làm hần biết là người Ám Nguyệt có việc thông báo. Hần nhìn Vương Khiết cười nói:

-Phụ thân. Người về trước, con có việc cần làm.

-Trễ rồi, ngươi còn đi đâu.

Hồ Ngạn tỏ vẻ lo lắng hỏi, Vương Khiết cười nhìn hần:

-Được, ngươi đi đi. Nhớ về sớm.

-Đa tạ phụ thân.

Vương Lăng chạy đến bên cạnh tên áo đen kia, sau đó hắc y mới đem chuyện nói ra cho Vương Lăng nghe.

Lúc này Vương Lăng mới biết Đông Phương Quân vì vẫn nghi ngờ Tần Thanh Y nên sai người điều tra nhà trước kia đệ đệ của nàng, sau đó hắn được một người nói cho biết Tần Thanh Y không có đệ đệ rồi nói cho lão nghe nàng họ Tần.

Điều này khiến lão cảm tức muốn giết nàng, hắn không nghi ngờ Vương Lăng vì nghĩ hắn sẽ không vì một nữ nhân xa lạ mà bịa chuyện với hắn, chỉ tin hắn bị nàng lừa. Tần Thanh Y bị truy sát cũng may có Từ Y Tiên bảo hộ, nhưng sau đó xuất hiện mấy tên nguyên lực cảnh giới đánh bị thương nàng, nhưng không quá nặng, Tần Thanh Y cũng bị bắt đi.

Vương Lăng biết tin chạy như điên theo hướng Tần Thanh Y bị bắt, hắn biết hắn không phải đối thủ nhưng chứng kiến nữ nhân bị bắt mà bản thân không làm được gì thì hắn không làm được. Long Tam lúc này được hắn sắp xếp ở trấn Bạch Nguyệt để hắn cùng Từ Y Tiên dễ dàng hành động, tiểu hắc thì ở Bạch Đà sơn trông coi mộ phần mẹ nó. Giờ chỉ có mình Vương Lăng nhưng hắn vẫn tự tin nhờ vào ưu thế ‘Nhuyễn Hợp Hương’ cùng năng lực bản thân cũng không khó cứu người.

Lúc này trong hoàng thành vô số tiếng roi vờ đờ vạt vàng lên, Chu Khương ánh mắt điên cuồng nhìn đám thuộc hạ:

-Tra được ai giết Độc tiên sinh chưa.

-Chúng tiểu nhân vẫn đang điều tra. Hiện vẫn chưa có manh mối.

Đám người nhìn Chu Khương run run sợ hãi nổi giận đem bọn chúng giết. Chu Khương theo kịch bản truyền hình đá đám thuộc hạ:

-Tiếp tục điều tra cho ta. Không tra được đừng có trở về.

Chu Khương tay ôm đầu nhàn nhạt hỏi cung nữ bên cạnh:

-Chu Bảo thể nào rồi.

-Thái tử tình hình so với trước kia đã đỡ hơn nhưng do không được điều trị nên bệnh cũ tái phát.

-Truyền lệnh thái y tạm thời giúp hắn bảo toàn tính mạng.

-Vâng.

Cung nữ rời đi, Chu Khương ánh mắt băng lãnh đem cái bàn gỗ nát thành than đen.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Giải cứu Tần Thanh Y (1)

Sau một hồi dùng ‘Phi Quang Dực’ truy đuổi, Vương Lăng gặp một tên áo choàng đen đang vác một cô gái đang gãy dựa trên lưng. Vương Lăng biết đã tìm đúng người, vận ‘Ngư Thiên Quyết’ đi đến một quãng đường trước hắn thả ‘Nhuyễn Hợp Hương’.

Một lúc sau tên áo choàng cả người bủn rủn ngã xuống đất, Vương Lăng xuất hiện trước mặt hắn ánh mắt băng lãnh. Hắn đem Minh Dạ kiếm đâm tới, tên này hoảng hốt đem linh lực phòng hộ yếu điểm tránh được một nhát chí mạng, ngay sau đó từ miệng hắn chảy ra một dòng máu tươi màu đỏ đen, da thịt phình to.

Vương Lăng thấy không ổn vội chạy đến ôm lấy Tần Thanh Y che chắn sau lưng. Một tiếng nổ vang lên, vùng diện tích xung quanh 5m tan hoang, Vương Lăng cũng vì đỡ đòn cho Tần Thanh Y cơ thể bị thương, cả người tê liệt. Tần Thanh Y nước mắt như muốn chảy ra lo lắng nhìn hắn:

-Chàng không sao chứ.

-Không vấn đề gì.

Vương Lăng không hề nghĩ đối phương lại tự bạo mong muốn hắn chết chung. Nếu không phải hắn dùng thổ thuật làm sụp đất nơi vụ nổ cùng điều khiển linh lực lão luyện phối hợp linh bảo vương cấp thì dù nằm ngoài đường kính phá hủy cũng phải nhận thương rất nặng.

Tần Thanh Y cho hắn uống Hối Linh Đan, sau đó đỡ hắn đến một gốc cây. Vương Lăng ngồi yên tĩnh phục hồi linh lực. Lúc này thì từ xa xuất hiện 3 bóng người cũng mặc áo choàng.

-Lão tứ đã chết. Rốt cuộc chuyện này là sao, hắn sao lại thua tên tiểu tử này.

-Không cần bận tâm chỉ cần giết tên này và mang con nha đầu kia đi là được.

Vương Lăng kinh hoàng, hắn không ngờ bản thân lại lâm vào tình cảnh nguy hiểm như vậy, hắn không nghĩ đối phương lại cử nhiều nguyên lực cảnh đi như vậy. Có vẻ tiếng nổ vừa rồi làm kinh động đến đám người này. Hắn nắm chặt tay lòng đầy hốt hoảng. Tàn Thanh Y nghe đám người nói chuyện mới biết không ổn đứng chắn trước người Vương Lăng:

-Các người không cần làm hại chàng. Ta đi với các người. Ta biết nhiệm vụ của các người là bắt ta nhưng nếu ta chết các người đừng hòng trở về.

-Người dám.

Cả đám người bức tức nhìn nàng, quả nhiên bọn chúng có nhiệm vụ bắt sống nàng về.

-Thanh Y.

Vương Lăng kích động nhìn nàng, nàng hai mắt nhu tình nhìn hắn cười. Ngay sau đó nàng ánh mắt kiên định:

-Nếu các người giết chàng ta cũng chết với chàng.

-Sợ người muốn chết cũng không được.

Nói rồi một tên nhanh chóng xuất hiện trước mắt của nàng, nhưng nàng rất nhanh đã nuốt một viên đan dược vào người. Gã nhú mày căm tức nhìn nàng.

-Người vừa uống cái gì.

-Ta đâu dễ dàng nói người nghe. Chỉ là độc dược phát tác trong vòng 3 giờ nữa, nếu không uống thuốc giải thì sẽ chết không nghi ngờ.

-Người. Vậy ta lấy thuốc giải.

-Khỏi cần. Loại này chỉ có ta mới biết cách giải thôi.

Gã áo choàng nghe vậy không dám manh động nếu lỡ nàng chết thật thì cả đám thành bánh bao. Gã hậm hực nhìn nàng:

-Thế người muốn thế nào.

-Ta cùng các người đợi chàng bình phục rồi khỏi đây trong vòng 3 giờ hắn cũng đủ sức ra về an toàn.

-Được.

Gã áo choàng không do dự đáp trả, lúc này Vương Lăng cơ thể linh khí bạo tăng, Minh Dạ kiếm trong tay truyền dẫn quang hệ ma pháp phát huy tối đa tốc độ vốn có của nó cùng công kích hướng gã áo choàng đâm tới.

Vương Lăng biết rõ nếu nghe lời nàng thì hắn sẽ sống nhưng lại không thể nào chấp nhận vì sống còn mà hi sinh nữ nhân không chần chờ dùng ‘Bạo Linh Hóa Quyết’ đột phá lên khỏi lực cao đoạn.

Gã áo choàng nhướng mày, một luồng hắc vân bao trùm quanh người Vương Lăng. Cơ thể Vương Lăng như có vạn con kiến thay nhau cắn đốt, ngay sau đó tên áo choàng đã đá bay Vương Lăng ra xa đụng trúng một cái cây làm nó đổ ngã, Vương Lăng nằm bệt trên đất phốc ra ngụm máu, xương cốt hắn gần như bị gãy hết.

Tàn Thanh Y kinh hô ánh mắt đầy căm phẫn:

-Người làm vậy là ý gì. Ta đã bảo không được đụng đến chàng.

-Hắn vẫn chưa chết. Chỉ là tạm thời chưa di chuyển được thôi, đừng lo sẽ có người chăm sóc hắn ngay thôi.

-Người nghĩ ta tin sao. Đã thế ta sẽ cùng chết với chàng.

Tàn Thanh Y nước mắt rưng rưng chạy đến bên cạnh Vương Lăng, nẩy tên hắc y nhú mày. Tên áo choàng đem Tàn Thanh Y đi xa mặc kệ nàng gãy dựa.

lúc này từ xa Từ Y Tiên cùng 20 người ám nguyệt xuất hiện, nhìn thấy Vương Lăng thì Từ Y Tiên kinh hãi chạy đến, Tàn Thanh Y thấy Từ Y Tiên mới an tâm

Vương Lăng lúc này đã tỉnh táo, nhận ra không thấy Tàn Thanh Y ở đâu kinh hãi ngó xung quanh, ánh mắt kích động nhìn Từ Y Tiên:

-Thanh Y. Nàng ta ở đâu rồi.

-Không biết. Ta đến chỉ thấy chàng.

-Bọn chúng chưa đi xa đâu, ta phải đi tìm nàng. Nàng vì ta mà mạng sống cũng không cần, ta không thể bỏ rơi nàng

Vương Lăng kích động muốn đứng dậy nhưng con đau ê ẩm truyền khắp người làm hân nhướng mày, mồ hôi chảy ra.

-Được rồi. Để thiếp đuổi theo bọn chúng.

-Không được. Bọn chúng mạnh hơn nàng. Không cần đuổi nữa, là ta có lỗi với nàng ấy. Ta...

Thấy Vương Lăng bộ dáng thương tâm Từ Y Tiên không ngần ngại đứng dậy muốn chạy đi.

- Đánh thắng thì không thể nhưng cứu người thì không khó. Chàng yên tâm, thiếp không có việc gì.

Vương Lăng bàn tay muốn giữ nàng lại nhưng vô lực con đau truyền khắp cánh tay, nhận thấy nàng đã đi được một đoạn.

-Nếu nhận lấy nguy hiểm thì không cần đuổi nữa, an toàn trở về là được.

-Thiếp hiểu.

Từ Y Tiên trong lòng ám áp để lại 10 người canh chừng Vương Lăng còn lại đuổi theo hướng Từ Y Tiên. Vương Lăng nhìn phương hướng nàng rồi đi kích động vẫn cố chuyển động cơ thể nhưng càng chuyển động xương cốt bị vỡ đâm vào bên trong da thịt làm hân đau muốn ngất. Dù vậy hân vẫn chuyển động, đám thuộc hạ cũng vịn lấy hân trong lòng vô cùng bội phục. Bỗng từ xa truyền đến một tiếng vỗ tay bốp bốp.

-Ngươi quả nhiên đáng khâm phục. Cơ thể như vậy mà còn có thể gắng gượng.

Lúc này Vương Lăng mới nhận ra một tên cũng mặc áo choàng đen đứng gần đó, không nhìn rõ mặt chỉ thấy hân nở nụ cười tàn ác.

8 tên người Âm Nguyệt ngay sau đó bao vây lấy tên áo choàng, cơ thể tên này khẽ động những ánh cọc màu đen từ đất đâm xuyên lên.

Do những người được Vương Lăng bồi dưỡng nên nhanh nhạy hơn bất cứ binh lính nào, né tránh nhanh chóng trùng kích công kích tên áo choàng. Tên áo choàng nhướng mày, hân không ngờ chỉ là thuộc hạ mà lại lợi hại như vậy.

Cơ thể gã muốn động thì hân thấy cơ thể đau nhức, quần áo tự dưng biến mất còn có hơi nóng tỏa ra. Vương Lăng cười lạnh, hân đã dùng Bạch Linh hỏa diễm công kích kẻ thù, trong ánh sáng thì nó vô hình vô sắc cũng như không tỏa ra linh lực nên không ai có thể đề phòng.

Tên áo choàng kinh ngạc vội nhảy né sang thì thấy chân đã bị băng đông cứng. Đám thuộc hạ Âm Nguyệt ngay lập tức tấn công hân, liên tục những đòn công kích hư thật không thể phân làm gã bị trúng vô số vết thương. Gã áo choàng cười to, lộ vẻ hưng phấn:

-Ta còn tưởng việc này rất chán. Hóa ra cũng có chút thú vị.

Nói xong cơ thể hân chém ra một hình bán nguyệt màu đen có mang hắc vụ, đám Âm Nguyệt có người trúng đòn cơ thể bị hắc vụ bao trùm, sau đó ngã lăn ra đất không động dậy nữa dĩ nhiên là đã chết.

Gã áo choàng bàn chân thoát khỏi băng hóa lao đến ngay trước mặt Vương Lăng nắm lấy cổ hân. Vương Lăng bàn tay vô lực muốn tách ra nhưng bàn tay gã xiết chặt làm hân hô hấp khó khăn. Lúc này Vương Lăng di chuyển đã khó khăn muốn thoát hiểm càng khó hơn.

Đám người Âm Nguyệt nhanh chóng đến giúp thì bị một làn hắc vân hình con báo lớn ngăn chặn đem đám người nuốt vào, bất cứ ai bị nó tóm được thì biến mất không còn dấu vết ngay sau đó.

Tuy vậy nhưng đám Âm Nguyệt vẫn không sợ có người mở đường tìm lối thoát cho người sau đến cứu Vương Lăng. Hi sinh 4 người thì còn 4 người còn sống đem gã áo choàng khóa chặt, gã áo choàng kinh ngạc bỏ Vương Lăng ra bàn tay nhanh chóng hướng đến từng người.

Sau đó nằm trong tay gã là 4 trái tim nằm trong tay hân đang đập yếu ớt. Vương Lăng nhìn đám thuộc hạ trong mắt căm phẫn nhìn gã áo choàng.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 71: Giải cứu Tàn Thanh Y (2)

Gã áo choàng nhìn ánh mắt Vương Lăng có chút khó chịu, xoay người đi để con vật bao trùm bởi hắc vân kia tiến đến găm nhắm Vương Lăng.

Lúc này Vương Lăng vô lực chuyển động, cơ thể cảm giác như bị làn hắc khí kia nuốt chửng. Con vật há mồm hướng phía Vương Lăng thì ngay sau đó nó cảm nhận cơ thể nó dường như biến mất.

Gã áo choàng nhướng mày sau đó nhận ra có người đã đứng trước mặt Vương Lăng, đem con hắc thú kia nuốt chửng. Vương Lăng cũng nhận ra người trước mặt hân, là Long Hàn Phong, hân sao lại xuất hiện ở đây bản thân Vương Lăng đang muốn biết.

Ngay sau đó bên cạnh Vương Lăng xuất hiện thêm hai dáng người là Long Hiên cùng Đông Phương Lục uyển. Hai nàng thấy Vương Lăng thương tích đầy mình trong lòng thương xót, Long Hiên cầm phần nhìn tên áo choàng.

-Ca ca. Giết chết tên đó giúp muội.

-Không cần muội nói.

Long Hàn Phong lạnh nhạt trả lời, cơ thể đã đứng trước tên áo choàng trong tay ánh kiếm xuất ra, chưa chạm vào người hắn đã thấy vô số vết thương trên người. Tên áo choàng kinh hãi tránh né, đem vô số hắc vân tụ lại. Long Hàn Phong miệng khê hở, đem lần hắc vân hút hết vào miệng làm gã áo choàng kinh hãi.

Tên áo choàng cơ thể bành trướng, hắc khí bao trùm, da thịt chuyển xanh như người avatar còn có một số chú ấn, bộ mặt dữ tợn nhìn như thần lân, hàm răng nhọn dài cứng. Hắn lúc này tốc độ bạo tăng, một trăm lần hắn di chuyển để lại những con côn trùng có ánh điện cuồng công kích Long Hàn Phong.

Lúc này Long Hàn Phong linh khí trong người bùng nổ, hiện lên lớp vảy đen, tốc độ so với tên áo choàng còn muốn nhanh hơn gấp đôi, gã kinh hoàng sau đó nhận ra cánh tay trái đã bị chặt đứt sau đó hắn lại bị đá bay đến một gốc cây gần đó, hai mắt hoảng sợ nhìn người thanh niên trước mặt, môi khê run:

-Ngươi là long tộc. Sao lại ở đây.

-Ngươi không cần biết. Nói ta nghe ai sai khiến các ngươi ta sẽ cho ngươi chết thoải mái nếu không...

Ánh mắt Long Hàn Phong lạnh lẽo làm gã áo choàng cả người run run. Lại nghe sau đó một ánh người xuất hiện trước mặt tên áo choàng.

-Lão tứ. Ngươi không phải là đối thủ của hắn, gã không chỉ là long tộc mà còn là thôn phệ long vương.

-Cái này. Là như vậy..

Long Hàn Phong nhàn nhạt nhìn tên mới tới.

-Ngươi là đồng bọn của hắn.

-Ngươi không cần quá kiêu căng. Lão ngũ không làm được gì ngươi vì hắn đứng thứ 4 còn ta ta đứng thứ 2 đấy.

Nói rồi tên lão nhị này cầm một cái bánh răng sắc nhọn ném vào người Long Hàn Phong, hắn đem kiếm ra đỡ thì thanh kiếm ngay lập tức gãy đôi lại bắn tới hắn.

Long Hàn Phong di chuyển ra xa thì nhận ra lão nhị đã ở bên cạnh. Cả hai người chường đối chường, ưu thế thuộc về lão nhị. Long Hàn Phong nhướng mày phi không bay lên, tiểu nhị cũng rụt theo.

Lúc này Long Hiên quan sát trận chiến âm thầm lo lắng, Đông Phương Lục Uyển giúp Vương Lăng băng bó vết thương cũng không chú ý đến tình hình giao chiến. Long Hiên nhìn hai người mới nói:

-Chúng ta mau đem hắn trở về. Không thể ở đây lâu được.

Đông Phương Lục Uyển gật đầu, để Vương Lăng dựa vào giữa hai người, lão tứ lúc này đứng chắn trước mặt 3 người:

-Muốn đi. Đâu có dễ vậy, đều ở lại đây hết cho ta.

-Muốn đi. Ngươi ngăn được bốn cô nương sao.

Long Hiên hừ lạnh, cơ thể chuyển động cả người một lớp vảy màu đen hiện ra đem lão tứ đánh bay. Gã không kịp phản ứng lại nằm lăn ra đất, hai mắt to máu bao trùm, bản tính tự kiêu của hắn bị vùi dập 2 lần trong ngày, hắn lấy ra một viên đan màu đen nuốt vào.

Sau đó cơ thể hắn hoàn toàn thành màu đen, hai mắt đỏ ngầu. Long Hiên biết không ổn ra hiệu cho Đông Phương Lục Uyển đem Vương Lăng đi, Đông Phương tiểu thư cũng hiểu ý nàng đem Vương Lăng chạy đi xa. Long Hiên chặn trước mặt lão tứ cười ranh mãnh:

-Đáng lẽ là muốn sau này mới giết ngươi nhưng hiện giờ bốn cô nương đổi ý rồi.

-Ta cần ngươi tha.

Lão tứ tức giận nhìn nàng, miệng gã há to hết cỡ từ đó xuất hiện vô số con bọ đen lúc nhúc bay đầy trời. Long Hiên nhíu mày, khó chịu đám ngay bụng hắn nhưng bản tay nàng dường như bị hắn nuốt chửng không thể gây ra thương tổn.

Lúc này nàng mới nhận ra cơ thể hắn hoàn toàn biến thành bọ bay ngập trời. Cả đám bọ kêu inh ỏi bay vào người Long Hiên, nàng chặt vật tránh ra, mỗi lần có một con bọ lao vào là nó lại tự bốc cháy tạo ra một vụ nổ nhỏ chấn động, lại mỗi lần nàng công kích bằng lao thì cả đám lại tránh ra.

Long Hiền tạo ra băng vực cả đám lại bay lên cao làm nàng càng cảm thấy khó chịu. Nàng hai mắt căm tức, cơ thể nàng bành trướng hiện hình thành một con rồng đen cao lớn, miệng mở to bắn ra một luồng long pháo hướng đám bọ bay tới.

Đám bọ ngay sau đó bị tiêu diệt gần hết, lại lập tức biến mất ngay sau đó để lại trên mặt đất lảo đảo nằm trên đất hai mắt khiếp sợ. Long Hiền gầm lên một làn ánh sáng trắng bắn tiếp tới người gã rồi cơ thể gã tan biến mất.

Quay lại với Vương Lăng, hẳn lúc này mới biết lý do đám người Long Hiền lại ở đây.

Bữa tiệc tàn cuộc, Long Hiền lúc này mới biết nàng phải lập tức rời đi, nàng không muốn nhưng cũng không thể cãi lại mẫu thân nhưng vẫn muốn gặp lại Vương Lăng lần nữa. Lúc này thì nàng mới nhận ra Vương Lăng đã rời đi, nàng năn nỉ muốn đi Vương phủ, mẫu thân nàng đánh chịu thua cho Long Hàn Phong đi theo trông nom không cho phép nàng ở lại.

Vì không biết Vương phủ ở đâu nên nàng nhìn thấy Đông Phương Lục Uyển thì đã chạy đến bắt nàng dẫn đường. Đông Phương Lục Uyển cũng không từ chối đi cùng. Trên đường đi nàng lại gặp Từ Y Tiên bộ dáng vội vã, hỏi thăm mới biết Vương Lăng gặp chuyện nên mới đòi đi theo nhưng Từ Y Tiên không cho phép.

Long Hiền hậm hực không nói gì kêu Long Hàn Phong lên đi theo nàng sau đó nàng mới gặp Vương Lăng đang bị thương. Vương Lăng nghe thì thầm cảm tạ Long Hiền, vì tính tình nghịch của nàng mà hẳn mới có cơ hội sống tiếp.

Vương Lăng không nghĩ đối phương lại cho gọi nhiều nguyên lực cảnh giới như vậy, hẳn không biết rõ Tần Thanh Y sao lại quan trọng như vậy. Vương Lăng bỗng dưng cảm nhận được có một luồng công kích từ xa bắn tới.

Vương Lăng bắn ra hỏa diễm Bạch Linh, cơ thể dùng sức lực cuối cùng ôm chặt lấy Đông Phương Lục Uyển, nàng đỏ mặt nhìn Vương Lăng có chút không hiểu. Ngay sau đó một ánh quang bắn tới xuyên qua người Vương Lăng, máu bắn ra dính lên cả mặt nàng. Hai tên áo choàng mới cười bước ra:

- Lão lục ngươi xem. Hẳn ta còn ra sức làm anh hùng cứu mỹ nhân cơ đấy. Đúng là tên đại gái.

- Chúng ta chỉ cần giải quyết sạch sẽ mọi chứng cứ còn lại mấy cái khác khỏi quan tâm. Nếu cù nhây thì lão đại xử lý cả hai ta.

- Thật sao. Ngươi nhìn nữ nhân kia xem, không làm ngươi động tâm sao.

Lão lục nhìn Đông Phương Lục Uyển có chút sững sờ, ánh mắt tham lam hiện ra. Đông Phương Lục Uyển lúc này không ngừng cầm máu cho Vương Lăng, nàng lấy ra Huyết Ngưng Đan, Hồi Linh Đan nhưng máu vẫn không ngừng chảy.

Bàn tay ngọc ngà của nàng bị dòng máu kia lại không muốn nó tiếp tục chảy. Vương Lăng vẫn còn chút ý thức, cố gắng mỉm cười nhìn nàng cố gỡ lấy tay nàng, hẳn khí ngưng tụ chặn ngay miệng vết thương.

Ánh mắt nhu hòa làm Đông Phương Lục Uyển cảm thấy ấm lòng, lúc này nàng bỗng cảm nhận trong tay hẳn là một đồ vật, chiếc trâm mà hẳn đã lấy của nàng. Nàng hai mắt không hiểu nhìn hẳn, Vương Lăng cười đem sự việc hẳn lừa nàng nói nàng nghe, giọng nói yếu ớt nhưng nàng nghe rất rõ ràng. Nàng nước mắt muốn rơi đem chiếc trâm đặt lại trong tay hẳn.

- Vật này công tử cứ giữ.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Giải cứu Tần Thanh Y (3)

Hai gã lão lục cùng lão thất thấy cả hai người tình tứ không quan tâm đến bọn hắn thì tức giận xông tới nào ngờ cảm nhận cơ thể không thể di chuyển.

Vương Lăng quay đầu mỉm cười, trong tay hẳn là ‘Nhuyễn Hợp Hương’, cảm nhận hương gió thay đổi hẳn đã nhanh tay sử dụng lọ hương. Hẳn không ngờ 2 tên này lại không có chút phòng bị.

Vương Lăng cơ thể tuy đau nhức khắp người nhưng vẫn đứng dậy, dáng người xiên queo phải nhờ Đông Phương Lục Uyển đỡ lấy. Hẳn bàn tay vận ‘Hấp Huyết pháp quyết’ tiến sát hai người.

Còn chưa kịp hấp thu linh lực đối phương thì một hẳn đã bị một bóng người một bàn tay to khỏe động hẳn lún xuống đất. Lão lục lão thất nhìn ra người kia vui vẻ kêu lên:

- Đại ca, huynh cũng tới.

- Hai các ngươi thật vô dụng, một tên hóa linh cũng không giải quyết được. Rõ ràng không rút được tí kinh nghiệm nào của lão ngũ.

-Xin lỗi đại ca, bọn ta ...

-Háo sắc chứ gì. Lũ vô dụng, bắt quá lâu nay vẫn thiết thòi hai người, các người làm gì nhanh lên. Còn tên này ta cần hỏi hần vài thứ.

Lão lục cùng lão thất vui mừng nhận một viên đan dược từ lão đại, cơ thể có thể cử động hai mắt vô si nhìn Đông Phương Lục Uyển. Nàng lúc này lại không để tâm hai tên này một hỏa cầu bắn tới lão đại muốn cứu Vương Lăng bị lão dễ dàng hóa giải.

Lão đại không thèm nhìn nàng đem Vương Lăng phi không đến một chỗ khác.

Đông Phương Lục Uyển hai mắt vô lực nhìn Vương Lăng bị đem đi, tay nàng nắm chặt lấy y phục muốn truy đuổi theo nhưng cảm thấy không có lực đạo nên ngã trên đất.

Đôi mắt nàng roi lệ, hai tên cầm thú kia bức tức việc nàng không bận tâm đến chúng thì như dã thú xông chuồng đem nàng đè xuống ra sức xé rách y phục nàng.

Đông Phương Lục Uyển hai mắt vô hồn, suy nghĩ lại tập trung hết vào Vương Lăng, nàng không hiểu vì sao lại quan tâm hần như vậy, nàng cũng chỉ mới gặp hần một khoảng thời gian. Tuy vậy nàng rất vui khi ở bên cạnh hần, một cảm giác hạnh phúc tràn đầy trước đây nàng vẫn chưa cảm nhận được. Nàng dường như chỉ muốn mãi ở bên cạnh hần, nàng cả đầu chỉ có thể nghĩ đến hần tránh xa hiện thực tàn khốc.

Da thịt nàng dần dần lộ ra ngoài, nàng hai mắt buông lỏng hàm răng khê đặt đầu lưỡi muốn tự sát, lúc này mới có suy nghĩ muốn có sức mạnh để bản thân nàng có thể tự quyết định số phận bản thân. Nàng giờ mới biết dù bản thân có gia cảnh hơn người nhưng thế giới cường giả vi tôn, có thực lực thì nàng mới có quyền hưởng hạnh phúc. Nói bảo vệ nữ nhân là trách nhiệm của nam nhân nhưng nàng lại muốn bảo vệ hần, ít nhất có thể đủ thực lực bên cạnh hần.

Ý thức nàng dần biến mất dường như chìm vào giấc ngủ. Lão lục cùng lão thất thấy nàng vô lực phản kháng có chút vô vị nhưng không dừng hành động coi bỏ y phục nàng.

Lúc này cơ thể nàng chỉ còn chiếc yếm màu lam nhạt cùng chiếc quần dài, cả hai tham lam đem chiếc yếm cởi ra, bàn tay linh hoạt nắm lấy chiếc yếm ngay lập tức cảm nhận cơn đau vô tận truyền đến.

Bọn chúng đang kinh ngạc thì cả cơ thể như không thể chuyển động, hô hấp khó khăn. Đông Phương Lục Uyển đôi mắt trong đen chuyển sang đỏ, môi nàng nở nụ cười tà dị, cơ thể nàng đã dịch chuyển ra xa từ bao giờ.

Cả hai tên lão lục cùng lão thất kinh hãi nhìn nữ nhân trước mặt, nàng dường như biến thành một người khác, tuy thêm phần vũ mị nhưng nỗi sợ bao trùm cũng theo đó tăng theo.

Đông Phương Lục Uyển mắt liếc nhìn cả hai, bàn tay khê động cả hai đều ngã lăn ra đất. Đôi chân chúng dường như biến mất, máu từ đó chảy ra không ngừng. Cả hai la hét thảm thiết, như không nghe thấy nàng cười quay người đi, trong tay quảng đến chỗ hai người một bình hương “Huyết Yêu Dẫn”, một lúc sau vô số yêu thú mờ tới nhìn hai tên nằm trên đất thay nhau nhảy vào cắn xé, cảnh tượng thảm khốc vô cùng.

Đông Phương Lục Uyển cười vũ mị bàn tay ngọc ngà khê lấy một vết máu đỏ mà Vương Lăng để trên người nàng đưa lên miệng khê liếm

-Quả nhiên chỉ có chàng là người ta cần.

Một thân ảnh già nua đang phi không, nếu Vương Lăng ở đây sẽ hiểu người này là bà lão hần đã giúp lần đầu gặp Đông Phương Lục Uyển. Bà lão dừng lại bãi chiến trường kia thấy vô số yêu thú đang cắn xé 2 người còn có một mùi hương đối với bà quen thuộc, bà lão thở dài tiếp tục đi:

-Chẳng lẽ ta đã trễ một bước.

Tốc độ lão bà rất nhanh, một lúc đã tiếp cận gần Đông Phương Lục Uyển, lão bà đứng chặn trước mặt nàng, nàng hai mắt nhú lại gọng âm trầm:

-Lão bà, mau tránh ra.

-Người không thể đi. Ta cần đem người trở về.

-Ta không muốn. Ta cần đi tìm chàng. Chàng ta sẽ chết.

-Nếu đã vậy ta đành phải dùng vũ lực.

Nói rồi ánh sáng màu vàng bao quanh lão bà lập ra một tọa liên hoa sen dưới chân Đông Phương Lục Uyển, nàng cơ thể lui ra xa lại sau đó nhận ra một trùn dây xích màu vàng bất ngờ bao vây trời nàng lại. Hai mắt nàng cảm phần nhìn lão bà:

-Ta cần đi cứu chàng. Thả ta ra.

-Người nói cứu ai.

-Hỏi nhiều. Thả ta ra lão bà chết bầm.

-Bản thân ngươi hiện giờ không thể đi đâu được.

Nói rồi những dây xích kia trói càng ngày càng chặt, xích càng ngày càng nhiều. Bỗng lão bà cảm nhận có những bàn tay màu đen trời lên từ khắp mặt đất, lão bà tỏa ra ánh quang màu vàng thiêu đốt sạch sẽ, lại ý thức bàn tay truyền đến con đau, tay lão bà một ấn chú màu đen liên tục chảy dài trên đó.

Lão bà hốt hoảng đem thánh thuật chữa thương trên cánh tay bà, dây xích lúc này cũng biến mất, Đông Phương Lục Uyển bất tỉnh nằm trên đất. Sau một khoảng thời gian, lão bà thở dài đi đến bên cạnh Đông Phương Lục Uyển lấy một trường y bao bọc người nàng.

-Bản thân y phục còn không đầy đủ thì làm sao cứu người. Yên tâm ta sẽ đi cứu tên kia, ta cũng muốn biết hẳn là ai mà cả ngươi bây giờ cũng muốn cứu.

Lão bà đặt nàng trong một kết giới, lấy ra một chiếc kèn thổi một cái, một con rắn to dài 5 mét màu đỏ trườn ra bao phủ bên cạnh bảo hộ Đông Phương Lục Uyển. Lão giả yên tâm phi không phương hướng Đông Phương Lục Uyển muốn hướng tới.

Quay lại với Vương Lăng, cơ thể của hắn không thể cử động để cho tên lão đại mang đi. Lão đại mang hắn đến một nơi thanh vắng mới để hắn xuống. Gã ánh mắt tò mò nhìn Vương Lăng:

-Ngươi có quan hệ thế nào với Vạn Độc Môn.

-Cái này nha. Ta là hiền tế tông chủ Vạn Độc Môn.

-Ngươi quen biết Lạc tiểu thư.

Vương Lăng nghe vậy thì thầm nghĩ một chút về Tô Dịch hóa ra nàng là họ Lạc, càng kì quái là lão đại này dường như có quan hệ rất quen thuộc với Vạn Độc Môn. Hắn trong lòng đang như lửa đốt, hồn thể của hắn đang gặp nguy hiểm mà bản thân hắn lại vô lực, tuy vậy hắn bình tĩnh cười tươi:

-Dĩ nhiên, bọn ta rất thân còn rất tình cảm nữa.

-Ta vẫn không tin lời ngươi nói. Ngươi có thể lấy gì chứng minh.

-Dựa vào ‘Nhuyễn hợp hương’ không đủ sao.

-Dĩ nhiên là không đủ. Cái này ai biết ngươi trộm ở đâu ra.

-Nếu vậy thì cái này thì sao.

Vương Lăng cố cử động, trong tay lấy ra một lọ đan, lão đại nhanh tay đoạt lấy, trong tay lấy ra một viên đan dược, bàn tay run run.

-Cái này là Bạch Độc Nan, trấn bảo Vạn Độc Môn, không chỉ một mà có rất nhiều.

-Nếu vậy thì ngươi đã tin.

-Được ta tạm tin ngươi. Vật này nếu không có người tự nguyện trao cho ngươi thì khó lòng có được. Phải biết ...

Vương Lăng nào có tâm tư nói nhảm với tên này, hắn cảm tức nhìn lão đại giọng có chút bức bối:

-Dừng. Ta không quan tâm, ngươi thích cứ lấy, mau nhanh chóng quay lại kêu đám đệ người không được đụng vào hồn thể ta.

Vương Lăng dùng hết sức nói chuyện, sau đó hắn kho sặc sụa phun ra ngụm máu, lão đại nhíu mày cười:

-Cô ta có lẽ đã hương tàn hoa dập trong tay hai tên kia rồi.

-Ta cóc quan tâm ... khụ khụ ... Mau quay lại cứu nàng.

-Giờ đi cũng đã trễ rồi. Quay lại ngươi chỉ thấy thứ không muốn thấy mà thôi.

Giọng tên lão đại tỏ vẻ ung dung, vui vẻ vì đạt được Bạch Độc Nan, Vương Lăng ánh mắt đầy căm phẫn oán độc cổ ra sức cử động.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Giải cứu Tàn Thanh Y (4)

Tên lão đại mới đảo mắt nhìn lại Vương Lăng:

-Người cần gì cố chấp. Lạc tiểu thư đâu có thua kém gì nàng.

-Người không hiểu. Bản thân ta lúc này mà vứt bỏ nàng thì sau này ta sẽ không thể yên tâm sống tiếp.

-Ta cả lúc này hai tên đệ của ta đã nhăm nháp hôn thê của người rồi.

-Khốn nạn. Người còn chờ gì không mang ta quay lại.

-Thế người sẽ làm gì nào.

-Dù thế nào ta cũng sẽ chấp nhận nàng, cho dù nàng bị mất đi trong sạch ta vẫn sẽ không bao giờ bỏ rơi nàng. Nhưng trước đó ta cần giết hai tên súc sinh kia đã.

-Ta từng này tuổi mới gặp được một tên như người, một nam nhân hiếm có trên đời. Được rồi.

Lão đại không do dự nữa mà đem Vương Lăng quay lại phương hướng trước đó, trong lòng Vương Lăng cầu nguyện cho nàng không gặp bất cứ điều gì. Có lẽ nàng mất đi trong sạch có thể khiến hần khó chịu vô cùng nhưng nghĩ lại tất cả đều vì hần nên hần dù nàng có ra sao thì hần vẫn tự hứa sẽ yêu thương nàng.

Cả hai quay lại thì chỉ thấy một mảng hỗn loạn, máu me còn đọng lại, có một vũng máu hóa lẫn trong đó là một ít thịt cùng xương người quanh đó có một số yêu thú. Lão đại run run bỏ Vương Lăng trên cành cây nhảy xuống đem yêu thú xung quanh giết hết nhìn vào đám tàn cốt giọng rung rung:

-Lục đệ, thất đệ. Sao lại như vậy, là ai đã làm việc này.

Vương Lăng nhìn thấy cảnh này nhưng trong lòng cao hứng không nổi, hần đang lo lắng liệu Đông Phương Lục Uyển có bị như 2 tên kia hay không hay nàng bị ai bắt đi.

Lão đại lúc này mới đem xương cốt còn lại đào hai cái hố từ từ phân ra chôn cất, với lão thì cả hai như đệ đệ của lão, bảy người cùng lớn lên làm nhiệm vụ mất đi ai cũng làm lão cảm thấy như mất đi một người thân.

Chôn cất xong lão đại quay người ánh mắt căm phẫn nhìn Vương Lăng, lão ý thức cái chết lão ngũ do Vương Lăng gây ra, giờ hai đệ của hần cũng liên quan đến Vương Lăng. Vương Lăng cũng không bận tâm mà hỏi lão:

-Hôn thê ta có bị bọn yêu thú đó tấn công không.

-Hừ. Có khi ả ta bị nuốt vào bụng không còn mảnh xương nào.

Nghe lão nói vậy Vương Lăng căm tức nhìn lão, lão ánh mắt u oán mới nhìn thấy cách đó không xa một lọ hương. Lão nghĩ thử nhử mồi, sát khí lộ rõ:

-Quả nhiên là do ả ta bày trò. Hôn thê của người không sao rồi, người cao hứng không.

Vương Lăng nghe lão nói có chút không hiểu nhưng hần đoán có lẽ là lọ hương kia dụ yêu thú tới, nhưng hần không hiểu vì sao 2 tên kia không chạy đi mà cái lọ này từ đâu mà ra. Lão đại cười ha hả đem sát khí khóa chặt trên người Vương Lăng:

-À ta để người thân ta chết không toàn thây ta cũng để người yêu ả chết không toàn thây.

-Người không sợ Vạn Độc Môn trừng phạt sao. Ta với Lạc tiểu thư giao tình rất tốt.

-Sợ. Ta vốn chỉ nợ bọn chúng một ân tình, không phải người của chúng. Ân tình đó ta sẽ trả sau. Người tất phải chết..

Nói rồi lão đem lọ hương đặt lên người Vương Lăng, phi không lên cao nhìn xuống như xem trò vui. Một đàn yêu thú sau đó kéo đến, là một bầy Hắc Linh Lang yêu thú cấp 3 tầm hơn 20 con, cả đám đói khát chạy như điên đến người Vương Lăng.

Hần cơ thể không thể cử động, dường như vô lực nhìn đám sói đang tới gần. Hần nghĩ đến những nữ nhân của mình, dù hần có duyên nhưng lại không có phúc, tất cả là vì thực lực vẫn chưa đủ cường đại.

So sánh với bất cứ ai thì hần thiên phú là độc nhất, tốc độ tiến cảnh nhanh nhất nhưng như vậy hần vẫn phải vô lực trước mặt cường giả. Đám nguyên lực cảnh có lẽ đối với thế giới này còn chưa xứng làm cường giả.

Hần ý thức con đường hần đi khó khăn như thế nào, nếu hần muốn trở nên cường đại thì phải vứt bỏ mọi cảm xúc cá nhân vô nghĩa kia nhưng liệu bản thân hần có làm được. Hần cười, hần không hề hối hận, dù kết quả thế nào hần cũng sẽ lựa chọn cứu các nàng.

Bầy sói đã tiến đến gần, một con nhanh nhất đã nhảy đè lên người hần cắn lấy một miếng thịt ở bắp đùi.

-Aaaaaaa

Vương Lăng kêu la thảm thiết, một con khác lại nhảy đến cắn lấy cánh tay hắn. Hắn cảm nhận con đau truyền khắp cơ thể, da thịt bị cắn xé, một cảm giác đau đớn trước nay chưa từng trải qua.

Hắn điên cuồng giãy giụa, lấy lại chút sức hàn khí cùng hòa điểm điên cuồng xuất ra. Dòng chảy linh khí trong cơ thể cùng hàn khí như lưu thông với nhau, hòa điểm thiêu đốt da thịt hắn, cơ bắp hắn. Vương Lăng lúc này vẫn còn chút tỉnh táo để luồng hàn khí thoát ra tự đóng băng cả cơ thể.

Thế nhưng làn hòa điểm vẫn tiếp tục cháy, cơ thể hắn máu chảy ra còn bị nướng chín, còn có chút tê lạnh. Hắn như cảm nhận bản thân đang nhận nỗi đau thể xác lớn nhất trên đời.

Hòa điểm ngừng thiêu đốt nhưng vẫn lưu lại hòa khí tràn vào cơ thể, một dòng linh khí, một dòng hàn khí thêm hòa khí khiến hắn cảm nhận bản thân đau đớn vô lực chỉ muốn nghĩ đến cái chết. Vương Lăng cố gắng tỉnh táo, hắn tinh thần so với bất cứ ai đều lớn hơn rất nhiều. Lúc này giọng nói Linh Tôn vang lên:

-Người mau đem linh khí chạy ngăn cách hàn khí cùng hòa khí, nếu không cơ thể bạo phá là hết cứu, cứ không cần nghĩ đến việc thủy hỏa bất dung mà chỉ cần nghĩ bản thân người là một dòng khí, thủy sinh hỏa diệt, Hòa Linh Hồn là chân sinh của người. Ta giúp người chút sức.

Vương Lăng nghe lời vận chuyển 3 lần linh khí hàn khí cùng hòa khí thành 3 luồng riêng biệt, nhờ có sự giúp đỡ của Linh Tôn nên cả 3 dòng khí riêng biệt được phân tách, sau đó chảy vào đan điền đem cả trung tâm cơ thể hắn thành một mảng hỗn độn.

Vương Lăng nhủ mảy, nghe lời Linh Tôn để cho chúng từ từ chảy vào nhau, cả 3 luồng lưu khí như hóa thành một, hắn không nhận ra cơ thể đang không ngừng biến đổi.

Trong ý thức lúc này Vương Lăng nhìn trước mặt thấy một người trông giống hệt hắn, ngoại hình thì giống hệt nhưng nhìn trống rỗng như không có linh hồn. Sau đó cả người bóng đen hóa thành một hỏa điểm từ màu trắng chuyển sang màu đen.

Vương Lăng cảm nhận cơ thể dường như biến đổi, vết thương cơ thể hồi phục, xương cốt gãy nứt cũng liền lại, linh khí trong cơ thể cháy cuộn cuộn thành dòng, mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Giờ hắn đã cảm nhận cơ thể linh khí không chỉ là năng lượng mà dường như thành một phần cơ thể hắn. Vương Lăng dường như nhận ra hắn đã đột phá khỏi lực sơ đoạn.

Lớp hàn băng bao quanh người hắn vỡ nát, hỏa điểm màu đen cháy như có thể thiêu rụi mọi thứ, đám Hắc Linh Lang như điên cuồng nhào tới, ánh mắt lạnh lùng quét qua đám sói, hỏa điểm màu đen như bao phủ quanh người hắn.

Hắn lướt nhanh về phía sói, hỏa điểm bao trùm quanh người hắn tách ra hướng phía những con sói thiêu đốt bọn chúng, đám Hắc Linh Lang cơ thể bị hỏa điểm nuốt trọn không để lại gì ngoài những hỏa điểm màu đen. Hơn 20 con Hắc linh Lang đều biến mất theo một cách, điều này làm lão đại đứng trên cao nhíu mày, kinh ngạc.

Lão sát tâm nổi lên, lão biết lúc này Vương Lăng chưa phải đối thủ hắn, lão không thể để Vương Lăng có cơ hội trưởng thành. Lão bà kia lúc này cũng tới nhìn thấy tràng cảnh kia, lão bà nhíu mày.

-Chẳng lẽ hắn cũng giống Lục Uyển. Không đúng lắm, đôi mắt hắn rõ ràng bình thường, nhưng hỏa điểm kia sao lại cùng màu với Lục Uyển. Không lẽ ...

Như nhớ tới thứ gì lão bà lắc đầu quan sát tình hình, lão bà muốn xem tiếp như thế nào, nếu không ổn lão bà có thể kịp thời can thiệp. Lão nghĩ thì động sát tâm, Vương Lăng cũng cảm nhận được, hắn ngược đầu khẽ mỉm cười nhìn lão làm lão có cảm giác lạnh sống lưng, nhưng nghĩ đến khác biệt cảnh giới thì bình tĩnh lại muốn hạ thủ.

Không đợi lão ra tay, Vương Lăng đã dùng 'Phi Quang Dực' bay lên, hỏa điểm màu đen kia cũng bay theo trùng kích vào người lão đại.

Lão cảm thấy khi lão vừa chạm vào hỏa điểm thì linh lực lão bị cắn nuốt nhanh chóng, kinh hãi lão tránh né hướng phía Vương Lăng đánh tới.

Trong tay lão là Huyết Đồ Liêm Dao, một thanh đao mà lão đã dùng vô số máu kẻ địch để luyện nên độ sát bén của nó. Lão xuất hiện sau người Vương Lăng, luận tốc độ thì cảnh giới cách biệt quá rõ rệt, lão là nguyên lực đỉnh phong gần tiền cảnh viên lực còn Vương Lăng thì chỉ mới đột phá khỏi lực cách đây không lâu, thế nhưng Vương Lăng lại có "Phi Quang Dực", tốc độ cả hai người như xe đạp và xe máy vậy.

Lão thể hiện rõ ưu thế tốc độ, chém ra một đao, một đường bán nguyệt máu đỏ đánh tới sau lưng Vương Lăng, vì đang ở trên không nên Vương Lăng cũng khó lòng đổi hướng chỉ có thể đón đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Giải cứu Tàn Thanh Y (5)

Bàn tay Vương Lăng cháy ra một hỏa điểm màu đen ngưng tụ thành hình một thanh kiếm, hắn chém xuống đồng công kích của lão đại biến mất vô tung.

Vương Lăng gần xa khoảng cách, trong không trung vô số ánh lửa đen chập chòn như ma trôi công kích lão đại, những hỏa diễm như có linh tính không ngừng đuổi theo thiêu đốt lão, ánh đao đón đỡ bị hỏa diễm thiêu đốt, đao của lão sau đó bị chính hỏa diễm nung chảy khiến lão kinh hoàng lùi ra. Lão chặt vật chạy thoát ra khỏi vòng hỏa diễm, mất đi bảo đao ánh mắt lão u oán liếc nhìn Vương Lăng.

Cầm trong tay một khóa đan dược màu đen lão nuốt vào, hắc khí tỏa ra, da thịt lão đã biến đen, trên đầu mọc ra một chiếc sừng. Lão gầm lên ngay lập tức đã xuất hiện sau lưng Vương Lăng, lão đại giọng một quyền vào lưng Vương Lăng.

Vương Lăng bị đánh bay xuống đất, hắc khí đầy trời thì lão đại đã ngay trước mặt hắc khí liền tiếp giáng những nắm đấm vào người hắc khí. Vương Lăng dùng hỏa diễm đen nhưng lão dường như không có vấn đề gì, một nắm đấm đi tới mang theo hắc khí nồng đậm.

Vương Lăng cũng đoán đám người này là người của ma tộc, sức chiến đấu lớn hơn nhiều so với người thường. Vương Lăng bị dồn ép không có cơ hội đánh trả, hắc khí xung quanh không phải hỏa diễm của hắc khí nữa mà một làn hắc vụ. Trước mắt là hình ảnh hai bàn tay màu đen do hắc vụ tạo thành ép lấy người Vương Lăng, hắc khí cảm giác cơ thể sắp bị bóp nát.

Hỏa diễm đen cháy lên lúc này hắc vụ cũng bị cắn nuốt, hắc khí dài nhìn lão đại thì thấy lão đã xuất hiện trước mặt hắc khí không cho hắc khí cơ hội nghỉ ngơi đem hắc khí bay đi. Lão lại tiếp tục đánh đấm, lúc này kinh hoàng, đòn công kích của lão mang theo lượng lớn linh lực cùng hắc khí, đáng lẽ là một khối lực cảnh giới đã phải gục lâu rồi thế nhưng Vương Lăng vẫn còn đứng vững.

Tuy không bị lão đánh chết nhưng Vương Lăng cũng cảm nhận cơn đau truyền đến, dù sao cũng mới lĩnh hội hỏa diễm mới nên hắc khí vẫn còn chưa quen thậm chí suýt chút nữa bị chính nó đốt cháy. Quả nhiên một lúc sau Vương Lăng đã nằm bất động trên đất, lão đại khẽ mỉm cười.

Tay lão tự một cái hắc cầu to bằng đầu người hướng phía Vương Lăng bắn tới. Lão bà nhíu mày định ra tay cứu giúp nhưng vẫn có thứ gì đó khiến lão chưa ra tay vội, nếu thực sự hắc khí cận cái chết lão mới xuất thủ.

Vương Lăng lúc này đã hoàn toàn ngất đi, nỗi đau chịu đựng trước đó cùng với việc cùng lão đại đối chiến nếu là người bình thường ngất chắc cũng hơn chục lần rồi, giờ được tỉnh táo như hắc khí là rất tốt rồi. Hắc khí Sắp bắn tới, lão bà lúc này hành động thì cảm nhận có người công kích lưng, lão bà ca kinh thì cảm nhận hắc khí đã bao trùm. Nhìn thấy người sau lưng, lão bà nhíu mày:

-Người, làm sao lại ở đây.

-Ngôn bà bà. Người không nên làm phiền hắc khí bảo thủ.

-Hóa ra này giờ người vẫn đứng quanh đây quan sát. Quả không hổ danh là Hắc Phiến, vẫn luôn cẩn thận như vậy.

-Cẩn thận như vậy mới phát hiện bà bà đang ẩn nấp chứ. Chuyện này bà bà không nên xen vào, chẳng phải đây

là giao ước giữa ma tộc chúng ta cùng Mặc gia hay sao.

-Hắc khí có thể là người của Mặc gia.

-Hắc khí, lão bà không thấy cái này rất lạ sao, dù hình thức có lẽ giống Mặc gia nhưng đặc điểm lại không.

-Việc này cũng không sao. Hắc khí dù sao cũng là cháu rể của ta. Nói nhiều làm quá sẽ làm cháu rể ta vong mạng. Tránh ra.

-Nếu đã đàm phán thất bại. Vậy thì đừng hòng đi tiếp, tuy ta không thắng bà nhưng vẫn đủ ngăn bà.

-Có bản lĩnh thì đến.

Hai người lao vào đánh nhau, ánh quang màu vàng cùng hắc khí đen và chạm đầy trời. Vương Lăng lúc này đã nằm bất động chịu đòn công kích lão đại, làm gì có chuyện hai người kia nói chuyện mà lão ngừng công kích cơ chứ.

Vương Lăng nhận trọn cả đòn công kích, cảnh vật xung quanh tan hoang, hắc vụ như nuốt trọn Vương Lăng. Lão đại cười vui vẻ, khuôn mặt ngay sau đó lại biến đổi lần nữa thành bộ dáng kinh hoàng.

Vương Lăng lạnh lạnh bình an, không chỉ thế còn đứng yên nhìn hắc khí, lão lại cảm nhận một ánh mắt khác với trước kia, một cảm giác lạnh xương sống truyền đến.

Lão cố gắng bình tĩnh nhưng nỗi sợ vẫn không thể nào biến mất. Vương Lăng hai mắt chuyển đỏ, ấn ký linh kiếm trên trán hiện ra, Vương Lăng thật đã ngủ say, giờ đây chính là tàn thức của Linh Tôn. Dù tiêu hồn nhiều năm còn lại chút tàn hồn nhưng áp lực cũng đủ áp bức cả viên lực cảnh giới.

Lão đại điên cuồng bắn ra những hắc cầu, Linh Tôn nhíu mày hắc hỏa diễm ngưng tụ thành kiếm khê chuyển đem những hắc cầu làm cho tan biến.

Linh Tôn nhìn trước mặt một vẻ mặt kinh hoàng, Linh Tôn vẻ mặt lạnh tanh bầu trời xuất ra vô số kiếm khí, lão đại không hề cảm nhận được gì nhưng lại thấy da thịt bị cắt nát. Đền đường cùng lão quyết định bỏ chạy, xuất ra hắc vụ đánh tới xoay người phi không bỏ chạy. Lão vội vàng hết tốc lực một hướng bay đi.

-Quân tử 10 năm trả thù không muộn. Sau này ta sẽ kiếm người sau.

-Thật ngơoi nghĩ có sau này.

Lão đại kinh hoàng quay đầu thì thấy bên cạnh Linh Tôn mặt vẫn lạnh tanh nhìn lão, nổi sợ lại bao trùm lão đánh ra một quyền mà không hề suy nghĩ gì. Linh Tôn cười lạnh, xuất ra một đường kiếm cánh tay của lão đại đã rời người.

Lão đạo ôm tay đau đớn, cắn răng vẫn cố gắng chạy. Linh Tôn xuất ra một kiếm, đem một kiếm đánh sau lưng lão, cũng may lão còn dồn hết linh lực bảo hộ vùng lưng nếu không đã chết không nghi ngờ. Linh Tôn cũng không quan tâm vẫn quyết định trừ khử đối phương. Một giọng nói từ xa vang tới thu hút sự chú ý của Linh Tôn sau đó:

-Ngươi sao lại còn sống. Đại ca người làm sao.

Lão nhị vai vác một người, Linh Tôn biết người mà lão nhị đang ôm là một trong những nữ nhân của Vương Lăng, không phải Tần Thanh Y, mà là Từ Y Tiên. Linh Tôn càng thêm lạnh, sát khí làm cho lão nhị không khỏi run mình.

-Ngươi mau thả nữ nhân đó ra. Còn có cơ hội sống.

-Cô nương này lão nhị ta thích, còn lâu mới trả.

-Ta đổi ý rồi. Thêm cả nữ nhân Tần Thanh Y kia nữa, mạng các ngươi mới có cơ hội bảo toàn.

-Haha. Ta mới nghe trò cười sao.

Lão nhị cười to, lão đại lúc này không hề bỏ chạy tiếp mà kinh hoàng nhìn lão nhị, vội đến bên cạnh lão nhị nói nhỏ:

-Mau thả nữ nhân kia. Chúng ta còn có thể có đường sống.

-Lão đại, tay ngươi làm sao. Ai làm ngươi thành thế này.

-Còn không phải tên trước mặt ngươi.

-Tại sao lại như vậy, hấn sao có thể.

-Ta cũng nghi ngờ hấn đang ẩn giấu thực lực bản thân. Chính ta cũng không biết hấn mạnh thế nào nhưng chúng ta không phải là đối thủ.

-Như vậy ta phải làm sao.

-Phải nghe lời hấn nói mới có cơ hội giữ mạng.

Lão nhị còn có chút không tin thì lại cảm nhận cơ thể run run, bất động. Linh Tôn đã xuất hiện ngay bên cạnh gã cướp đi Từ Y Tiên, ánh mắt lạnh lẽo vẫn treo trên gương mặt Vương Lăng khiến cả hai lão đều lạnh xương sống. Lão đại vẫn bình tĩnh hơn:

-Có thật nếu trả Tần Thanh Y ngươi sẽ thả hai bọn ta.

-Dĩ nhiên là thật. Nhanh lên trong khi tâm trạng ta còn có chút tốt.

-Được đi theo bọn ta.

Dù nhiệm vụ là mạng Tần Thanh Y đi nhưng hai người vẫn quý mạng sống hơn. Linh Tôn tuy có chút nghi ngờ đối phương giờ trò nhưng không bận tâm lắm ôm Từ Y Tiên đang bất tỉnh đi theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Giải cứu Tần Thanh Y (6)

Đi một đoạn đến nơi đang có 2 người canh giữ, thấy lão đại tiến đến còn có một người thanh niên trẻ thì một người mở miệng hỏi:

-Đại ca, huynh làm sao bị thương.

-Đừng hỏi nhiều, mau đem Tần Thanh Y trả cho người này.

-Cái này. Thế nhưng.

-Cái này ta có lý do. Ngươi cứ làm.

Hai người tuy có chút khó hiểu nhưng vẫn nghe lời, mở cửa động, hiện ra là Tần Thanh Y đang nằm giãy giữa một góc. Linh Tôn vừa thấy nàng đã xuất hiện ngay bên cạnh khiến lão tam cùng lão bát kinh hoàng.

Cởi trói cho Tần Thanh Y xong thì đã thấy nàng nhào vào lòng hắn, Linh Tôn nhú mày tách nàng ra khiến nàng có chút ủy khuất nhưng nhận ra Từ Y Tiên bất tỉnh thì cũng hiểu gì đó. Linh Tôn giao Từ Y Tiên cho Tần Thanh Y, ánh mắt lạnh lẽo quét qua 4 người. Lão nhị run run nói:

-Ngươi là muốn làm gì. Chẳng phải đã hứa rồi sao.

-Hứa. Ta chỉ nói có thể thôi.

Linh Tôn quyết diệt cả đám người, hắn không muốn đám người này quay về báo cáo thêm lực lượng, thế thì sau này đối với Vương Lăng bất lợi. Linh Tôn vừa khẽ chuyển động thì đầu lão bát đã lăn lóc trên đất, lão tam thì nhanh chân đã lùi ra xa nhưng vẫn bị một vết cắt lướt qua.

Tần Thanh Y nhìn Linh Tôn kinh ngạc, nàng thật không thể biết hiện tại Vương Lăng không còn là hắn nữa. Cả ba người kia thì kinh hoàng cùng tức giận, Linh Tôn tay cháy lên hỏa diễm hình kiếm bước tới. Lúc này thì trên cao lao xuống hai bóng người là Ngôn bà và bà cùng Hắc Phiến.

-Công tử xin dừng tay. Nể tình Mặc gia cùng ma tộc có chút giao hữu tha bọn chúng một mạng.

Hắc Phiến nhìn đôi mắt Linh Tôn cũng biết đối phương chắc chắn là người của Mặc gia, hắn không thể đắc tội. Ngôn bà và bà nhìn Linh Tôn vẻ mặt kích động. Linh Tôn dù sao cũng không biết sau khi chết chuyện gì xảy ra nhưng nghe tới Mặc gia làm hắn nhớ tới nàng, buông bỏ sát khí.

-Được. Nhưng ngươi phải hứa không được tìm ta báo thù, nữ nhân kia các ngươi cũng không thể bắt đi.

-Được, đã là con dâu của Mặc gia ta sao dám đụng. Công tử yên tâm, bọn ta cũng sẽ không tìm người báo thù. Như vậy xin cáo biệt.

Như sợ Linh Tôn đổi ý, Hắc Phiến mang đám người rời đi, có thể hắn đánh thắng Linh Tôn bây giờ nhưng có Ngôn bà và bà thì hắn không có tự tin. Dù có chút không cam lòng nhưng lão đại cùng lão nhị, lão tam cũng phải ngậm ngùi bỏ đi, lần đi này bọn chúng mất quá nhiều huynh đệ mà nhiệm vụ lại không hoàn thành thì dĩ nhiên vô cùng khó chịu. Đám người rời đi, Linh Tôn nhìn Ngôn bà và bà:

-Bà là người Mặc gia.

-Đúng vậy. Tiểu tử, phụ mẫu ngươi là ai.

-Cái này ta cũng muốn biết.

Ngôn bà và bà nghe có chút khó hiểu thì thấy Vương Lăng đã bất tỉnh nằm trên đất. Tần Thanh Y thấy vậy vội chạy lại đỡ lấy hắn đặt một góc cây gần đó. Ngôn bà và bà đến xem xét Từ Y Tiên, cho nàng uống một khóa đan, không lâu sau Từ Y Tiên cũng tỉnh dậy. Tuy cơ thể đau nhức nhưng vẫn có thể cử động, ngó xung quanh thấy Tần Thanh Y bình an thì thở phào. Tần Thanh Y cũng chú ý tới nàng

-Y Tiên tỷ tỷ cuối cùng cũng đã tỉnh.

-Ừm, ta đã tỉnh, muội làm sao có thể thoát được.

-Là chàng cứu ta.

Từ Y Tiên mới để ý Vương Lăng nằm góc cây gần đó thì chạy vội đến xem xét thấy tình trạng hắn, thấy không quá nghiêm trọng thì mới nhẹ nhõm. Ngôn bà và bà nhìn 2 nữ nhân xinh đẹp bức tức lại nhìn Vương Lăng. Hai nữ nhân mang Vương Lăng đi cùng Ngôn bà và bà quay trở về.

Đến một đoạn thì thấy Long Hiên cùng Long Hàn Phong. Long Hiên thấy hai nàng thì vui mừng chạy đến, nàng sau khi quay lại thì kiếm không ra Vương Lăng cùng Đông Phương Lục Uyển thì lo lắng vô cùng bay đi tìm kiếm thì mới thấy Long Hàn Phong bộ dáng bức tức. Long Hàn Phong quyết đầu với lão nhị không được bao lâu thì đối phương đã đánh phủ đầu sau đó bỏ chạy, cảm giác đối phương trên cơ mà lại không muốn đánh khiến hắn cảm giác bị sỉ nhục, tâm trạng không thoải mái.

Cả đám người nói chuyện một chút mới muốn đưa Vương Lăng quay về phủ không để ý Ngôn bà và bà đã biến mất từ khi nào. Đám người Vương phủ thấy Vương Lăng bất tỉnh thì kêu gọi đại phu cùng đem hắn vào phòng. Long Hiên còn muốn đợi hắn tỉnh dậy thì đem hắn đi cùng nhưng bị Long Hàn Phong bắt ép quay trở về.

Vương Lăng bất tỉnh cả ngày sau đó chỉ có ngủ, đến 2 ngày sau hắn mới tỉnh táo lại. Từ Y Tiên thấy hắn tỉnh lại vui mừng nhìn hắn, thấy nàng vất vả như vậy hắn cảm thấy động lòng cổ ngồi dậy ôm nàng vào lòng. Nàng vui vẻ cảm nhận hơi ấm cùng khí tức của hắn, Tần Thanh Y bước vào cảm theo một bát cháo yến thấy hắn đã tỉnh vui mừng nuốt chút đánh đổ cả bát cháo.

Nàng đem bát cháo đến cạnh giường, hai người ý thức đến nàng mới buông nhau ra, hắn nhìn hai nàng vui vẻ vô cùng. Hắn lúc này vừa ăn cháo vừa nghe hai nàng nói những sự kiện đã xảy ra.

Từ Y Tiên đem theo người đuổi theo Từ Y Tiên thì bị mai phục bởi lão nhị. 10 người bị hắn giết còn nàng thì mau chóng giao đầu với lão. Nàng cùng lão

giao chiến thì lại xuất hiện thêm một tên lão đại làm nòng cốt thế sau đó bị chế trụ.

Nghe đến đoạn hấn cứu hai nàng thì hấn nhủ mảy, không nhớ rõ ràng. Tuy là phán đoán nhưng hấn nghĩ đến Linh Tôn giúp hấn, dù sao kĩ năng kiếm khí vô hình cũng chỉ có thể là Linh Tôn mới có khả năng.

Hai nàng thấy bộ dáng ngẩn ngơ của hấn thì lấy làm lạ, nhưng rõ ràng biết hấn còn có bí mật riêng không thể nói trong lòng các nàng hiểu và thông cảm cho hấn. Nghỉ ngơi thêm một buổi sáng, Vương Lăng đã hồi phục được chút ít, cũng đủ cho hấn đi sắp xếp một số thứ trước khi đi.

Do cần tham gia tuyển chọn cho Tàn Thanh Y nên Vương Lăng dự định sẽ hoàn thành nhiệm vụ nơi này trong hôm nay và ngày mai, tuy Tàn Thanh Y cũng muốn đi nhưng nàng đang bị Đông Phương gia canh mật nên không tiện lộ mặt.

Tàn Thanh Y cũng nói hấn biết Tô Dịch cũng lo lắng cho hấn nhưng không biết vì sao lại không đến tìm hấn. Vương Lăng đối với nàng có chút hảo cảm nhưng nghĩ đến việc bị nàng hạ độc thì khó chịu trở lại. Dù vậy hấn vẫn quyết định đi gặp nàng.

Hấn vào phòng Tô Dịch thì thấy nàng thần thờ, tay cầm tách trà khẽ cầm lên rồi đặt xuống.

- Ta có nên đi thăm hấn. Không được, hấn luôn nghi ngờ ta cho hấn chết luôn đi, giấu bốn cô nương đi làm việc nguy hiểm như vậy. Thế nhưng ta sắp đi rồi bao lâu mới gặp lại hấn.

Thấy nàng loay hoay đứng lên ngồi xuống làm hấn phì cười, hấn chỉ thấy đáng về ung dung của nàng chưa thấy nàng trạng thái phân vân như vậy. Mà biểu hiện này là vì hấn mà ra cũng khiến hấn ấm lòng, vui vẻ muốn bước vào. Tô Dịch lúc này cũng đứng lên.

- Ta đi nhìn hấn một chút là được, không cần nói chuyện.

Vừa ra đến cửa thì nàng đã thấy hấn đứng đó ngạc nhiên cùng xấu hổ hậm hực.

- Ngươi này giờ đứng đó nghe được hết rồi.

- Không có. ta mới đến, ngươi nói nghe cái gì.

- Không có gì. Có việc gì không.

- Ta đến uống trà không được sao.

- Dĩ nhiên là được, ngươi vào đi.

Cả hai ngồi trong phòng không nói lời nào, chỉ khẽ nhấp ngụm trà, rất lâu như vậy đến khi có người từ bên ngoài tiến vào.

- Tiểu thư, thần đến đón tiểu thư quay lại.

- Ta chưa muốn về.

- Thế nhưng phu nhân bệnh đang trở nặng nếu người không về thì e là.

- Không cho ngươi nói bậy. Ta lập tức quay về, đợi ta một chút.

Nàng quay lưng nhìn Vương Lăng khuôn mặt buồn bã.

- Ta sắp đi rồi, ngươi không muốn nói gì sao.

- Ta sẽ đến thăm ngươi.

- Ngươi biết ta là ai sao.

- Ta biết tiểu thư Vạn Độc Môn, Lạc tiểu thư.

Nghe hấn nói Tô Dịch khẽ run, quay lưng lại với hấn làm hấn khó hiểu. Hấn đến trước mặt nàng thấy nàng đang rung rung, hấn khẽ đặt ngón tay lên mặt nàng.

- Đừng lo, dù ngươi không phải Lạc tiểu thư ta cũng tìm được ngươi không phải vì thuốc giải mà là vì thăm ngươi. Được không.

- Thật sao. ngươi hứa.

- Ừm ta hứa.

Vừa nói xong một bờ một dán lên môi hấn, chiếc lưỡi nàng luồn vào, hấn cũng đáp trả thì nhận thấy hấn đã nuốt đi một viên đan dược nào đó.

- Đây là thuốc giải. Ta sẽ đợi ngươi tới tìm ta, vì ta không phải vì thuốc giải.

- Ta chắc chắn sẽ tìm người.

- Ta tin người.

Tô Dịch vui vẻ cười trở lại quay người đi đến cửa ra, đi được vài bước nàng lại chạy lại bên tai hắn thở thè:

- Ta không phải Tô Dịch, tên ta là Lãnh Thiên Tổ. Nhớ lấy.

Nàng cười rồi hôn lên má hắn một cái lại lên bờ vào tay hắn một cái giới chỉ rồi mới rời đi, nhìn bóng dáng nàng rời đi bản thân hắn có chút mất mát, thờ dài tay đặt trên má có chút cảm thụ hơi mềm đôi môi nàng.

Hắn tò mò kiểm tra giới chỉ thấy độc được cùng thuốc giải. Cái đáng chú ý hơn là Hấp Huyết Ma Kiếm nàng lại đem trả lại cho hắn. Vương Lăng cảm động, không ngờ nàng lại từ bỏ vật quan trọng này mà giao trả hắn. Nắm chặt giới chỉ hắn muốn tiếp tục công tác chuẩn bị, như vậy mới sớm gặp lại nàng

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Đã phục

Vương Lăng lại nghĩ tới Đông Phương Lục Uyển thì lo lắng muốn đến thăm, hắn lúc này mới biết nhiều nữ nhân cũng thật khổ. Kêu người chuẩn bị xe ngựa mới lên đường.

Phủ Đông Phương gia trước mặt, Vương Lăng tiến vào đám hộ vệ không ai ngăn cản vì biết rõ rằng thân phận hắn sau đó dẫn hắn tới một thư phòng ngồi chờ.

Đông Phương Lục Uyển đáng vẻ yêu kiều xuất hiện, bên cạnh là Ngôn bà bà nhưng Vương Lăng chỉ ngạc nhiên vì lão bà hắn giúp là người này, không ý thức sự xuất hiện trước đó là như thế nào.

Hắn chuyển hướng Đông Phương Lục Uyển, hắn vui mừng vì nàng không làm sao, một gánh nặng trong lòng được gỡ xuống. Đông Phương Lục Uyển vui vẻ hỏi thăm, vì nàng là tiểu thư đài cát được dạy dỗ từ nhỏ nên không thể kích động.

- Công tử bình an là tốt rồi.

- Tiểu thư không vấn đề gì chứ. Lúc ta đi xảy ra chuyện gì.

- Ta không sao, cũng may là Ngôn bà bà đến kịp.

- Đa tạ Ngôn bà bà cứu giúp.

Vương Lăng hướng phía Ngôn bà bà chấp tay cúi đầu, Đông phương Lục Uyển ngọt ngào trong lòng. Ngôn bà bà nhìn lại Vương Lăng so sánh hắn với ngày hôm qua khác nhau rất lớn cũng thở dài lạnh nhạt nói:

- Không vấn đề gì. Phụ mẫu người vẫn khỏe chứ.

- Vẫn luôn khỏe. Cảm ơn bà bà quan tâm

Vương Lăng kì quái nhìn Ngôn bà bà, thấy hắn như vậy lão bà cũng hiểu hắn không biết gì hết nên cũng chỉ gật đầu rồi đi cùng đám người hầu. Đông Phương Lục Uyển mặt ửng đỏ nhìn Vương Lăng, cả hai nhìn nhau vẫn không nói gì, hắn lấy ra cây trâm cài lại trên mái tóc của nàng, nàng vui vẻ nhìn hắn, cả hai lại rơi vào im lặng. Lúc sau Vương Lăng mới đứng dậy.

- Nếu đã vậy ta còn có việc phải làm. Cáo từ.

- Được. Hẹn ngày gặp lại.

Nàng nói vậy cũng biết lần sau gặp lại là rất dài nhưng bản thân nàng lại không cách nào giữ hắn đành nhìn bóng lưng hắn rời đi.

Đến cơ sở Âm Nguyệt, Vương Lăng thấy Từ Y Tiên đang huấn luyện cả đám người, dù thấy sự xuất hiện của hắn cũng không ai ngừng tập, điều này làm hắn hài lòng. Từ Y Tiên thấy hắn thì vui mừng chạy đến, Vương Lăng vui vẻ nắm tay nàng.

- Vắt vả cho nàng.

- Không vắt vả. Là ta tự nguyện.

Vương Lăng cảm động, nhanh trấn định bàn với nàng việc những người đã hi sinh, hấn định sẽ an táng đàng hoàng, cũng sẽ cung cấp tiền bạc cho họ. Nghe được hậu đãi của hấn đối với huynh đệ đã mất, đăm Ám Nguyệt vui vẻ, cảm động.

Vương Lăng sau đó gọi thủ lĩnh từng đội đến phổ biến một số điều. Đầu tiên là tuyển chọn người mới, sẽ do mấy người đảm nhiệm, những ai xuất sắc sẽ cho vào đội chính thức có hậu đãi. Thứ hai là vấn đề tài phú phát triển lực lượng, nhờ có tài bảo hấn kiếm được nên có thể duy trì được khoảng thời gian 2 năm. Cuối cùng là bản thiết kế liên nỏ, một công cụ công kích tầm xa, sức sát thương cao, một lần còn có thể bắn ra nhiều tên, trước kia khi nhỏ hấn đã nghiên cứu chế cái này làm đồ chơi nên rất rành.

Sắp xếp xong xuôi bên Ám Nguyệt, hấn muốn qua Hồng Liên an bài. Đến cửa phòng Thanh Loan, hấn thấy một mảnh an tĩnh, lấy làm lạ, lại nghe được sau đó tiếng nước, khẽ hé cửa mở nhìn thấy cảnh tượng động lòng.

Cánh tay trắng nõn nà lướt trên da thịt, hương thơm tràn khắp phòng, tiếng quẩy nước thỉnh thoảng vang lên. Vương Lăng mai mê ngấm, vô thức đẩy cánh cửa làm cánh cửa mở tung, Thanh Loan hốt hoảng vội cầm vội một mảnh y phục, quay đầu lại thấy Vương Lăng khuôn mặt trở nên đỏ.

-Thật ngại quá, thật sự không biết cô nương đang tắm rửa. Cô nương cứ tiếp tục, ta ra ngoài đợi.

-Công tử không cần ra ngoài. Ta không ngại ...

-Thật sao.

Vương Lăng nuốt ực ngậm nước miếng, Thanh Loan xấu hổ cúi mặt.

-Ta dù sao cũng là người của công tử. Ta đã mất đi trong sạch, công tử không chê là phúc của ta rồi.

-Ta làm sao có thể ghét bỏ người được.

-Thật sao.

Nghe Vương Lăng nói vậy, Thanh Loan vui vẻ cười. Nhìn cơ thể hấp dẫn mềm mại nữ nhân trước mắt làm tiểu đệ hấn đã căng cứng phồng cộp dưới nội khó. Thanh Loan cũng để ý đến dị trạng của hấn, lòng vui vẻ có chút ngượng ngịu nói nhỏ:

-Nếu công tử không chê ta có thể hầu hạ công tử.

Vương Lăng nghe vậy vui vẻ gật đầu, đây là nữ nhân mời hấn, làm sao hấn có thể từ chối, cũng còn vì có nguyên nhân khác. Thanh Loan bước ra khỏi bồn nước, hơi nước vẫn còn đọng lại, tuy có lớp áo mỏng nhưng hấn vẫn nhìn xuyên qua được cánh vật trước mắt.

Bầu ngực sung mãn dong đưa, cặp mông cong cong, da thịt hồng hào đọng trên đó là những giọt nước vẫn chưa khô ráo. Hấn đóng cửa lại, bàn chân nhanh bước, ôm lấy người nàng đặt lên chiếc giường gần đó, tham lam cắn nút núm vú hồng hào trước mặt, tay nhào nặn bên vú, tay đặt xuống bờ mông tròn trịa bóp lấy, làn da mềm mại làm hấn biến thành dã thú. Nàng khẽ rên, hàm răng cắn chặt, cúi đầu nàng vũ mị nhìn hấn.

-Công tử dễ thiếp hầu hạ người.

Nàng sau đó giúp hấn cởi đi y phục, còn lại chiếc nội khó nàng đỏ mặt lúi ra vật cứng cứng chia về trước mặt, nàng hoảng sợ vì độ dài cùng độ to của nó. Nhanh lấy lại bình tĩnh chiếc lưới nàng điều luyện liếm dọc thân cây dương vật, lại chui lên đầu khác khẽ ngoáy, đôi môi hôn lên từng nơi trên cây dương vật hấn.

Miệng mở rộng ngậm lấy dương vật hấn mút lấy, tay nàng xoa xoa hai viên bi bên dưới, đầu nàng đưa đẩy sâu đến tận gốc chui tận vào cuống họng nàng. Vương Lăng sung sướng tận hưởng, hai mắt nhắm nghiền, bàn tay hấn vô thức để trên đầu nàng khẽ nhán, dương vật càng chui sâu hơn, đầu khác như bị mắc kẹt trong một cái lỗ chật hẹp.

Nàng khó thở muốn nhả ra nhưng bị giữ chặt lại, chiếc lưới như con lươn luôn lách khắp thân dương vật càng làm hấn hưng. Hấn khẽ hẩy mông đem dương vật rút ra cắm sâu vào cuống họng nàng. Cái cuống họng ấm nóng của nàng không ngừng trào ra nước, hấn run người, dòng tinh dịch trắng đục chảy ra tràn đầy khoang miệng nàng.

Sung sướng tận hưởng hấn mới rút ra, nàng ho sặc sụa, nhìn hấn hai mắt rung rung, chiếc miệng khẽ mở ra cho hấn xem dòng tinh dịch trong miệng sau đó nuốt xuống. Vương Lăng bị nàng khiêu khích lại cứng trở lại, bản thân hấn lại không biết bản thân càng ngày càng trở nên dã thú hơn xưa.

Hấn lật người nàng lại, để mông nàng chia về phía hấn, dương vật hướng phía âm hộ nàng đâm mạnh vào, phía dưới nàng ẩm ướt dễ dàng để dương vật hấn chui vào, xuyên qua một lớp màng mỏng chui vào đến hoa tâm.

-Aaaa, Đau quá.

Hai chân nàng quẩy đạp, Vương Lăng hoảng hốt nhìn xuống phía dưới thấy một dòng máu đỏ chảy ra xuống đến chân nàng thì vừa mừng vừa thương tiếc.

-Chẳng phải người nói ...

- Thân thể thiếp thân đã bị nam nhân khác nhìn thấy cũng bị sờ qua nào còn trong sạch. Chỉ có thể trao cho công tử trình tiết gìn giữ bao lâu.

Vương Lăng nghe nàng nói thì có chút khó hiểu thế giới này, bỏ qua suy nghĩ hối hận, hấn tập trung khẽ nhẹ nhàng tiếp tục nhấp lấy, mau chóng giúp nàng đạt khoái cảm.

Dương vật hấn rút ra dứt vào liên tục, nàng lúc đầu cảm thấy đau đớn vô cùng, dần dần cảm nhận sung sướng càng ngày càng tăng cũng phối hợp cùng hấn hảy mộng đón nhận dị vật xâm nhập. Tiếng da thịt đụng chạm càng làm hứng thú cả hai tăng cao, hấn hai tay bắt lấy tay nàng, dương vật vẫn tiếp tục ra vào liên tục, bộ ngực lớn của nàng đung đưa qua lại, cặp mông căng tròn sáng bóng như mỡ gà làm hấn thêm phần hưng phấn.

Phía dưới hai người đã ướt đầm thủy dịch, dương vật của hấn được âm thủy nàng bôi trơn đồng thời âm hộ vẫn luôn bóp chặt không cho tiêu đệ hấn rút ra bất hấn dùng lực mạnh hơn. Đồng âm tinh lại bắn ra, đè nén lên đầu khác, nàng run người muốn ngất.

Vương Lăng lật người nàng lại đè lên giường, dương vật lại tiếp tục du nhập. Chiếc lưỡi chui vào miệng nàng quấy phá, nàng mở miệng đón nhận lưỡi hấn, chiếc lưỡi phối hợp quấn lấy lưỡi hấn, bờ môi ép chặt rút lấy không khí đối phương. Hết hơi cả hai mới tách môi ra, hai chiếc lưỡi vẫn mò ra quấn lấy nhau, dương vật hấn không ngừng chiếm trọn âm hộ nàng.

-Sướng... quá. Mạnh nữa lên.. công tử..

Thanh Loan không ngừng rên rỉ, hai chân quắp lấy eo hấn, chiếc lưỡi nàng lướt trên mặt hấn liếm láp lại luồn xuống phần ngực rắn chắc hôn lấy, tay nàng xe xe miệng cắn núm hấn.

Vương Lăng bị nàng kích thích, dương vật thêm phình, nhấp thêm chục phát tinh dịch ấm nóng nhay nhụa liên tục bắn vào sâu trong hoa tâm nàng hòa với dòng âm tinh. Thanh Loan cảm nhận âm hộ nàng đang bị lấp đầy, cơ thể run lên vì sướng thờ đốc nhắm mắt du du ngủ.

Vương Lăng ngồi dậy nhìn bộ dáng mệt mỏi của nàng, mồ hôi chảy ra toàn thân nàng khiến nàng so với trước càng thêm kiều mị, quyến rũ. Hấn vẫn để dương vật nằm bên trong nàng, nhìn nàng thờ dài.

Thực sự hấn đối với nàng không hề có tình cảm, nữ nhân bên hấn đã rất nhiều mà tình cảm thân thiết chỉ một số, hấn đã làm chuyện này với nàng cũng không phủ bỏ, sau này có thể cho nàng chút danh phận.

Hấn cũng suy tính kỹ, nếu có quan hệ này với nàng thì hấn không sợ Thanh Loan phản bội, dù sao nàng cũng rất thông minh, không cẩn thận không chỉ hại hấn mà còn hại cả người bên cạnh. Hấn bây giờ khó có thể tin tưởng người khác, thêm một người trợ giúp còn hơn là để nàng bị người khác dụ dỗ thành kẻ thù.

Thanh Loan tỉnh dậy, nhớ lại cảnh tượng trước kia thì đỏ mặt, xấu hổ nhìn qua Vương Lăng lại thấy hấn vui vẻ treo nụ cười âm áp làm tim nàng khẽ đập mạnh.

-Thanh Loan, ta sắp đi rồi. Cần trao cho ngươi một số việc.

-Công tử có gì cứ nói, Thanh Loan giờ đây đã hoàn toàn là người của công tử, dù bảo thiếp thân chết cũng không nhúu mày.

-Làm gì nghiêm trọng vậy.

-Đây là thiếp nói thật.

-Ta hiểu rồi. Việc xây dựng Hồng Liên chỉ có thể dựa vào nàng. Cực khổ cho nàng rồi.

Nghe hấn điệu bộ quan tâm làm nàng cảm động vui vẻ lắc đầu.

-Không cực khổ. Vì công tử ta sẵn sàng làm tất cả.

Vương Lăng vui vẻ mỉm cười, trong lòng thương tiếc nàng, ôm lấy nàng vào ngực.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Đừng có gây rối chỗ ta

Ấu yếm một lúc lâu hấn mới rời đi, Thanh Loan tiếc nuối nhìn bóng lưng hấn. Vương Lăng đi tìm Từ Y Tiên nói chuyện, hấn lo lắng việc nàng bị gọi quay trở lại. Cả hai người mới đến một góc hoa viên vừa tản bộ vừa nói chuyện.

-Nàng sắp phải quay về sao.

- Ừm, nếu không sẽ gây nghi ngờ.

- Đám người đó là người của long tộc sao.

- Đúng vậy. Long tộc hiện đang phục vụ cho Nữ Chân đế quốc, thế lực vô cùng cường đại, chẳng giờ không nên gây sự.

- Ta hiểu rồi. Không ngờ long tộc cao ngạo lại đầu phục một đế quốc con người.

- Cái này thiếp cũng không rõ, nhưng dường như nữ hoàng rất được tôn kính.

- Nữ hoàng, người đứng đầu Nữ Chân đế quốc hùng mạnh là nữ nhân sao.

- Nghe nói nàng rất lợi hại, đã sắp đột phá thần lực đỉnh phong rồi, bên cạnh nàng còn có một muội muội vô cùng tài trí nữa.

Vương Lăng nghe vậy thì thần phục không thôi, hắn cũng tò mò muốn một lần gặp vị nữ hoàng này. Cả hai trò chuyện một lúc thì bên ngoài thông báo có người muốn gặp. Cả hai nhìn nhau tò mò đi ra thấy Long Tam đang đứng đợi. Long Tam thấy hai người thì vui mừng, đến phía trước Vương Lăng cúi chào, sau đó quay qua Từ Y Tiên.

- Muội muội, chúng ta quay về thôi. Việc chúng ta đến đây là hết rồi.

Từ Y Tiên buồn bã gật đầu, thấy vị muội muội u sầu Long Tam cũng không biết làm sao, đi đến bên cạnh Vương Lăng đưa ra một thẻ bài màu vàng.

- Đây là Hoàng Long lệnh, nếu đến Nữ Chân đế quốc thì vào đến Hoàng Linh Cát đưa cái này ra kêu muốn gặp ta thì ta sẽ nhận được thông báo.

- Đa tạ.

- Không cần khách khí. Công tử cứu mạng ta còn yêu thích muội muội ta thì đã là người một nhà.

Long Tam tuy biết Từ Y Tiên đã khôi phục dung mạo nhưng hiện vẫn còn trên đó cũng hiểu không nói gì, nàng vì không muốn bị chút nghi ngờ nào nên trước mặt người khác luôn dán thêm một vết sẹo.

Vương Lăng đối với Long Tam tạm bỏ lòng nghi ngờ, đối phương đưa hắn một vật tuy không biết thế nào nhưng có vẻ vô cùng trân quý. Cả hai người Long Tam cùng Từ Y Tiên rời đi, Vương Lăng mới nuối tiếc nhìn theo, tay cầm chặt lệnh bài mong muốn nhanh chóng đi Hoàng Linh Cát.

Hắn thất thủ đi qua bên y quán của Linh Mộng, nhìn y quán trước mắt người người ra vào vô cùng tấp nập.

- Ở đây điều trị thật tốt. Giá cả không chỉ rẻ mà còn rất hiệu quả, hơn xa dùng đan dược.

- Đã thế còn là nữ thần y vô cùng xinh đẹp.

- Tiên nữ giáng trần.

Nghe đám người bàn tán, Vương Lăng bị sự tò mò, hứng thú thay thế. Hắn khẽ bước chân đến thì thấy cách đó không xa một vị công tử áo hoa hắn chưa từng gặp đi đến còn dẫn theo hai hộ vệ. Đám người dân thấy hắn thì lộ vẻ bức tức.

- Tránh ra cho công tử nhà ta đi.

- Nhìn cái gì mà nhìn, muốn công tử bọn ta móc mắt sao.

Hai tên hộ vệ bên cạnh hô báo vô cùng, tên công tử khẽ vẩy cây quạt ngao nghể bước đi. Vương Lăng nhú mày hỏi một người dân thì biết tên này là Trình Đức, tên Đức mà người không có tỷ Đức nào, suốt ngày treo ghẹo con gái nhà lành, ức hiếp người thế cô.

Vương Lăng khó hiểu nhìn Trình Đức, hiện nay Trình gia thế lực là yếu nhất trong các gia tộc đứng đầu thế mà tên này lại kiếm chuyện cho gia tộc. Trình Đức đem cả đám dân xếp hàng đuôi đi hiên ngang tiến vào, ánh mắt tham lam nhìn Linh Mộng xinh đẹp trước mặt.

- Linh tiểu thư, đã suy nghĩ kỹ chưa. Làm người của ta đối với cô nương là phúc mấy đời của cô đấy.

- Xin lỗi công tử, hiện tại ta đang chăm sóc bệnh nhân không có thời gian nói chuyện.

- Mấy tên dân đen thì quan tâm làm gì, chỉ tổ làm bẩn bàn tay xinh đẹp của nàng mà thôi.

Trình Đức không quan tâm đến ánh mắt oán hận bao quanh hắn, tay vẫn cầm quạt khẽ phẩy phẩy tạo vẻ. Linh Lung từ trong phòng đi ra thấy hắn thì bức tức.

- Lại là người, không biết chán sao. Ngày nào cũng đến làm phiền tỷ tỷ ta.

- Không lẽ nàng ghen rồi. Đừng lo ta sẽ đối tốt với tỷ tỷ người, cả người nữa.

Trình Đức liếm mép nhìn Linh Lung, tuy nàng chưa phát triển nhưng rất đáng yêu sau này sẽ là mỹ nhân. Cái nhìn của hắn khiến nàng rung mình, nàng chưa từng thấy ai không biết liếm si như tên này. Linh Lung không như tỷ tỷ hiền lành, vẻ mặt tinh nghịch cười.

-Người không biết tỷ muội bọn ta là hoa đã có chủ rồi à.

-Là ai lại to gan như vậy. Dám cướp nữ nhân của ta.

-Chắc người cũng nghe đến danh tiếng của huynh ấy. Thiệu chủ Vương Lăng của Vương gia.

-Là hắn.

Trình Đức khẽ run, đám dân chúng xung quanh cũng hồ hởi bổ trợ thêm, Vương Lăng nghe dân chúng ca ngợi hắn thì dù đã quen nhưng lại có chút không thoải mái. Trình Đức cười to, cả đám người kì quái nhìn hắn.

-Đừng có lừa ta, rõ ràng là hắn không hề hứng thú với nữ nhân, thậm chí là hắn còn có một vị hôn thê xinh đẹp hơn cả nàng. Nàng nghĩ có thể lừa ta.

Linh Mộng nghe vậy khuôn mặt buồn bã, Linh Lung thì bực tức nhớ lại bên cạnh Vương Lăng nữ nhân đầy đàn nào có không hứng thú. Nàng biết Trình Đức không tin nên chuyển qua đe dọa.

-Người không tin cũng không sao. Đây là cơ sở của Vương gia đấy, người nghĩ có thể đụng vào sao.

-Nếu đã thế thì làm sao. Ta đến để dẫn người chứ có phải để phá hoại đâu.

-Bọn ta là người của Vương gia, người dám động.

Linh Lung bực tức, có chút coi thường danh tự mới nói. Trình Đức cười tiếp.

-Là Vương gia thì đã làm sao. Dù sao cũng sắp đi đời rồi.

Vương Lăng nghe vậy thì bực tức, lướt đến trước mặt Trình Đức làm hắn giật mình đánh rơi cây quạt.

-Người là ai.

-Không nhận ra ta sao. Cũng đúng, loại như người sao có tư cách dự tiệc cơ chứ.

-Người là Vương Lăng.

Trình Đức giọng run run lùi ra mấy bước nhưng sau đó lại ý thức không thể di chuyển mới biết bàn chân hắn đã bị đóng băng cứng ngắt.

-Người muốn làm gì.

-Làm gì. Chẳng lẽ người không biết sao, ta sẽ cho người biết ai đi đời trước.

-Người đừng làm vậy, người đâu lên tóm lấy tên này cho ta.

Thấy hai thuộc hạ im lặng thì hắn quay lại mới biết hai tên này đã bị đám áo đen kẻ dao trên cổ. Hắn lúc này mới ý thức bản thân đã làm việc không nên làm, có chút hối hận.

-Người có lời trấn trời nào không.

-Đừng làm vậy. Trình gia cùng lục gia sẽ không tha cho người.

-Nực cười quá, phế vật còn dám lên tiếng. Người nghĩ người đáng giá lắm sao, bọn chúng không dám đâu ngay cả Chu gia kia nữa. Có khi còn biết ơn ta thanh trừ một tên ăn hại. Người hiểu rồi chứ.

Vương Lăng cười lạnh lấy ra một thanh kiếm kẻ trước cổ hắn, dân chúng xung quanh reo hò cổ vũ khiến Trình Đức ướt quần, nhìn thấy cảnh này Linh Lung cũng đám dân cười to. Lúc này từ xa một giọng nữ lại vang lên.

-Xin công tử dừng tay.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Trùng phạt thích đáng

Quay đầu nhìn lại Vương Lăng nhận ra nữ nhân này, là Lục Như. Hắn nhú mày không nghĩ tới nàng lại chạy tới bảo vệ tên phế vật này.

-Đại tẩu đến đây là muốn chữa bệnh.

Nghe hắn nói đám người kì quái nhìn nàng làm nàng xấu hổ, Trình Đức lại cảm phần nhìn nàng. Lục Như xấu hổ muốn sửa lại nhưng lại cảm thấy thích danh tự này nên không có chút phản đối sửa đổi, tiếp tục nói:

-Mong công tử tha cho người này.

-Việc này không thể, hắn sĩ nhục Vương gia, gây rối cửa tiệm, áp bức dân chúng, còn trêu chọc nữ nhân ta. Làm sao có thể sống sót rồi đi.

Nghe hắn nói đám dân chúng xung quanh bày tỏ cảm kích, hảo cảm lại tăng cao, Linh Mộng nghe hắn nói đỏ mặt vui vẻ trong lòng, Linh Lung cười vũ mỉa nhìn hắn. Lục Như cũng biết tội trạng của Trình Hải, không thể cãi lại gì.

-Tại sao đại tẩu lại xin tha cho tên này.

-Hắn là hôn phu của ta. Ta đâu thể nhìn hắn chết được.

-Là hắn, hôn phu của đại tẩu. Như vậy rất tốt, ta có thể thêm một lý do.

-Đừng. Nếu ngươi làm vậy thì ta không biết ăn nói sao, có thể nể mặt ta tha hắn hay không.

Lục Như vừa nói ra thì hối hận, dù sao nàng với Vương Lăng trên danh nghĩa không hề có quan hệ gì. Vương Lăng nghe nàng nói cười.

-Được. Nể mặt đại tẩu ta tha cho hắn, thế nhưng hắn phải chấp nhận điều kiện của ta.

-Được, ngươi nói đi.

-Rất đơn giản. Hắn phải làm đơn từ thê, còn có phải hứa sau này không được làm hại bất cứ người dân nào.

Trình Đức nghe vậy thì run run, cảm phần nhìn Lục Như.

-Tiện nhân, ngươi vẫn còn dính líu tới tên phế vật đó.

-Uầy. Ngươi không có quyền lên tiếng, mạng ngươi là đại tẩu cứu về đấy.

Vương Lăng đập đầu gối hắn một cái làm hắn quỵ xuống đất, tay Vương Lăng kiểm chìa về phía trán hắn.

-Có lẽ ta đổi ý rồi.

-Đừng mà. Ta ký, ta ký là được.

-Rất tốt. hiểu chuyện như vậy thì quá tốt rồi. Lấy giấy mực cho vị công tử này.

Vương Lăng lúc này đã tiện chân phế đi mệnh căn của Trình Đức, sau này gã sẽ từ từ nhận ra biến đổi bản thân, điều này khiến hắn sau này khó lòng mà hành sự trên giường.

Giấy bút bày trước mặt Trình Đức, tay hắn run run viết bức thư từ thê. Vương Lăng thấy hắn viết nghịch ngoạt thì nhú mày xé rách.

-Ngươi giỡn ta à. Cái này mà cũng là chữ sao, viết cho đến khi ta hài lòng thì mới được đi.

Trình Đức bực tức, hắn trước giờ vẫn luôn ham chơi không quen viết nên chữ hắn dĩ nhiên phải xấu, thế mà Vương Lăng lại lấy cớ bắt ép hắn. Vương Lăng cười lạnh, Lục Như bên cạnh cũng không nói gì, thật ra trong lòng rất cao hứng, dù sao nàng cũng không muốn gã cho tên này, người nàng thích là Vương Khan, đời này nàng chỉ muốn gã cho một người thôi, bản thân nàng định tự sát đem tân hôn thì được Vương Lăng vô thức giúp.

Vương Lăng cười quay sang nói:

-Mọi người tiếp tục khám bệnh đi, không cần để ý đến hắn. Coi chừng bệnh trở nặng thì không tốt.

Đám dân chúng xung quanh vui vẻ nghe theo, cả đám xếp hàng chữa trị, có lẽ trong lòng đám người này Vương Lăng đã lấy hết lòng tin yêu của mình. Linh Mộng cùng Linh Lung nhìn Vương Lăng lộ rõ vẻ say mê. Vương Lăng quay người đi, nói với thuộc hạ:

-Các ngươi trông coi hắn đến khi hắn viết đẹp được thì thôi, làm 2 bản một cái cho Lục tẩu bức còn lại đem nó cho đại ca của ta.

-Thuộc hạ đã rõ.

Vương Lăng vui vẻ vỗ vai tên thuộc hạ cười, đưa cho hắn vài hắc tinh khiến hắn vô cùng cảm kích.

-Người cùng huynh đệ cứ giữ, vất vả rồi. Tiện nhắc luôn kêu hắn dùng chính máu hắn mà đóng dấu, còn làm thêm một bản ghi nợ.

Đám thuộc hạ nhìn nhau không hiểu ghi nợ gì, Vương Lăng cũng hiểu quay qua nói với dân chúng xung quanh.

-Từ giờ nếu thấy Trình Đức công tử làm việc gì sai trái cứ đến đây thông báo cho thuộc hạ của ta, mỗi lần thừa kiện sẽ thu của hắn 100 hắc tệ, mong mọi người hợp tác.

-Vương công tử cứ yên tâm, bọn ta biết công tử làm vậy là vì bọn ta, vô cùng cảm kích ơn đức.

Vương Lăng gật gù phân phó tiếp.

-Đem bản nợ này cho cha ta giữ, sau này cha ta sẽ giải quyết.

Vừa nói xong bóng dáng Vương Lăng đã biến mất tại chỗ khiến đám người thân phục, Lục Mộng thờ thẩn nhìn hắn có chút thất vọng nhưng hiểu hắn không muốn làm phiền nàng chữa bệnh thì cảm kích nhưng nổi thất vọng không biến mất.

Vương Lăng vui vẻ vô cùng, đến đây hắn cũng chỉ muốn xem việc làm ăn của Linh Mộng có phát đạt không mà không ngờ lại đạt được kết quả quá sức mong đợi. Không chỉ đạt được lòng dân mà còn giúp đại huynh hắn loại bỏ tình địch, hơn nữa còn kìm chế Trình gia cùng Lục gia.

Chắc chắn Vương Khiết nhận được giấy nợ sẽ vô cùng cao hứng. Vương Lăng thì cảm thấy rất muốn mau chóng lên đường nên chạy nhanh về nhà cùng Tần Thanh Y xuất phát.

Hắn trước tiên đến bãi phòng phụ thân trước khi đi không ngờ Hồ Ngạn cũng ở đây. Cả hai nghe cũng biết hắn sắp rời đi không ngăn cản nhưng muốn mở tiệc rượu chia tay nhưng Vương Lăng khéo léo từ chối. Vương Khiết sau khi nghe việc hắn mới làm thì cao hứng vô cùng, lo sợ đứa con này trên đường gặp chuyện nên Vương Khiết cho 10 tên hộ vệ khôi phục cao đoạn hộ tống hắn đi đường. Vương Lăng dĩ nhiên không từ chối, vui vẻ lễ phép cúi chào rồi nhanh chóng chạy qua phòng Tần Thanh Y.

Hắn thấy nàng đang ngồi ngẩn ngơ nhìn lên trời, hắn say mê ngắm nhìn cảnh mỹ sắc động lòng người. Tần Thanh Y buồn bã quay đầu thấy hắn đang say mê nhìn mình thì vui vẻ trở lại, cao hứng chạy đến.

-Chàng về rồi. Mọi chuyện đã sắp xếp ổn thỏa rồi sao.

-Tất cả đã tốt. Chúng ta bây giờ có thể xuất phát.

-Có thể đi rồi sao. Thiếp ở nơi này đến phát chán rồi, đợi một chút thiếp đi thu thập hành lý.

-Cứ từ từ, xe ngựa vẫn chưa chuẩn bị xong.

Thấy nàng bộ dáng hí hửng làm hắn cung vui lòng, dù sao nàng đang ở trong phủ của kẻ thù thì làm sao nàng có thể yên tâm sống, chẳng qua là vì hắn nên nàng mới sống ở đây mà thôi. Thu thập đầy đủ hàng trang nàng chạy đến bên cạnh nắm lấy tay hắn vỗ mị.

-Tướng công. Chúng ta đi thôi.

-Còn chưa thành thân mà gọi là tướng công rồi. À phải rồi, sau này không nên dùng tên thật, không thuận tiện, gọi ta là Lưu Vũ đi.

-Được. Vậy chàng gọi thiếp là Thanh Y là được, như vậy chúng ta có thể quang minh chính đại làm phu thê.

-Nàng xem có tướng công nào nhìn trẻ hơn phu nhân mình không.

-Ai bảo chàng là sắc lang, chưa gì đã đẩy người ta lên giường.

Vương Lăng ngượng đỏ, quả thật hắn quá vội vàng nhưng như vậy cũng tốt có thể bồi dưỡng tình cảm thật tốt sau này. Người hầu cho thông báo xe ngựa đã sẵn sàng, hắn cùng nàng vui vẻ chạy ra ngoài.

-Chúng ta đi thôi tướng công.

-Đợi ta phu nhân.

Vương Lăng vui vẻ phối hợp cùng nàng làm đám gia đình cùng nô tỳ xung quanh khó hiểu đem chuyện này bắt đầu nói, rảnh quá không làm gì thì chỉ có thể buồn chuyện bán hạt dưa.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Ngự tử

Cả hai đều ngồi trong xe ngựa, đám hộ vệ bên ngoài luôn cảnh giác xung quanh không hề biết việc hai người đang âu yếm nhau.

Vương Lăng ôm chặt lấy Tần Thanh Y, đôi môi hắn cuồng nhiệt hút lấy miệng nàng, nàng cũng đáp trả hắn đem lưỡi khuấy động bên trong miệng hắn. Vương Lăng mê mải hưởng thụ mật ngọt nàng mang đến, cả hai như thiếu nước, cố gắng hút lấy bên trong miệng đối phương mật ngọt.

Tần Thanh Y vũ mị nhìn hắn, bàn tay nàng thoan thoát khai mở y phục hắn, chiếc lưỡi trượt xuống hôn lên thân thể rắn chắc, từng phần thịt trên ngực hắn như in hết dấu hôn của nàng, chiếc miệng nàng tinh nghịch ngậm lấy ti hắn nghịch ngợm, hắn cảm nhận sự kích thích nàng mang lại, nàng tay khẽ trượt xuống loại bỏ lớp quần để lộ cây dương vật to dài, khe liếm mép cười khiêu khích hắn làm hắn rạo rục càng thêm cứng ngắt.

-Sao ta thấy nàng ngày càng trở nên đậm đà.

-Không phải là vì chàng sao.

Tần Thanh Y cười khúc khích, cái miệng léo lỉnh ngậm lấy đầu khác hắn, chiếc lưỡi đánh qua đánh lại, miệng nàng ngậm sâu cây dương vật vào miệng, xe ngựa đôi lúc vấp làm cho cây dương vật thúc thẳng vào cổ họng nàng làm nàng đau đớn cũng phần khích.

Chiếc lưỡi quét dọc cả cây dương vật làm nó ướt đầm, miệng nàng lại tiến xuống ngậm lấy một bên hòn ngọc nuốt vào miệng khiến hắn run run tận hưởng, nàng chơi đùa với hai viên bi hắn, ngược đầu lên nhìn thấy hắn bộ dáng tận hưởng nàng cũng vui vẻ.

Thấy miệng nàng tách rời hắn tò mò nhìn xuống thấy nàng đã lộ ra y phục để lộ bộ ngực căng tròn, núm vú hồng đã căng cứng. Hắn thấy nàng cảm đầu khác va chạm đầu ti nàng khiến hắn dục hòa tăng cao, nàng cũng thấy hắn kích động, nắm chặt lấy dương vật bóp lấy.

-Hôm nay để thiếp ngự chàng.

Vương Lăng nuốt ngậm nước miếng gât đầu, nàng cười, đặt dương vật hắn giữa khe ngực, bộ ngực mềm mại ấm áp bóp lấy dương vật hắn bên trong, bộ ngực nàng đung đưa kẹp chặt tiêu đệ hắn, núm vú nhô cao làm hắn càng thêm rạo rục.

Hắn không ngờ nàng lại điều luyện đến vậy, hắn chỉ mới phá thân nàng cách đây không lâu thế mà nàng như sinh ra đã biết những dịch vụ này vậy.

Miệng nàng ngậm lấy đầu khác, bộ ngực vẫn vuốt lấy trụ hắn. Cảm giác mê mải này làm hắn không chịu nổi, tinh dịch từ đầu khác bắn ra, nàng nhanh chóng ngậm lấy, hai tay còn xoa ra đòn những tinh dịch còn rơi vãi. Miệng nàng nuốt lấy dòng tinh dịch, lưỡi nhìn đồng tinh dịch trong tay liếm lấy không để thừa giọt nào. Nàng cười mê mải.

-Làm bản y phục thì thật không tốt.

Tần Thanh Y cởi chiếc quần ra cả tiết y, để lộ âm hộ ấm nóng, chảy ra dịch chất. Tay nàng nắm lấy dương vật, cả người ngồi vào trong lòng hắn đặt dương vật ngay cửa âm hộ rồi ngồi xuống, nàng rên một tiếng thỏa mãn, nàng nhìn hắn khiêu khích.

-Mau nhấp đi chàng. Hãy làm thiếp sướng ...

Vương Lăng nghe nàng khiêu khích thì làm sao giữ nổi tỉnh táo, điên cuồng hẩy mông đem dương vật cắm sâu tận hoa tâm nàng, đâm thủng theo đó tràn ra ướt đầm chiếc ghế tựa. Tần Thanh Y rên rỉ, miệng hôn môi hắn, cả hai người từ trên xuống dưới ướt nhẹp dịch chất, cảnh tượng đậm mỹ vô cùng.

Nàng kéo hắn xuống thềm, để hắn nằm dưới mà nàng nhấp nhô để dương cụ cắm sâu vào, Vương Lăng nhìn hai quả bóng đào tung tung tay không kiềm chế nắm lấy xoa bóp, xoa xoa núm vú càng làm nàng thêm kích thích.

Nàng nhấp hồng ngày càng mãnh liệt, tuy nàng đã xuất ra mấy lần nhưng vẫn chưa thỏa mãn. Một hồi sau Vương Lăng bị nàng bóp chặt lại, như kiềm chế từ lâu tinh dịch lại xuất ra sâu tận trong tử cung nàng.

Cả hai người thờ hồn hên ôm lấy nhau. Cả hai đều không ý thức được phu xe cùng đám hộ vệ bên ngoài đều nghe hai tiếng người chiến đấu, cả đám thêm khâm phục Vương Lăng bản lĩnh đàn ông thật cao.

Vương Lăng hồi phục nhìn cảnh tượng đậm mỹ cùng bãi chiến trường động lại thì ngao ngán lắc đầu nhìn lại Tần Thanh Y, nàng so với lúc đầu hắn gặp khác nhau một trời một vực, quả nhiên chỉ có trên giường mới biết bản tính thực sự của phụ nữ a.

Cả hai mặc y phục, nàng vẫn ngồi trên đùi hắn tận hưởng khiến hắn bị kích thích trở lại, không muốn chiến tiếp sợ đám người ngoài kia lại nhận xét không tốt nên hắn ráng nhịn đợi tới khi xuống ngựa.

Một hồi sau xe ngựa dừng lại, hắn ngạc nhiên mở cửa rèm hỏi:

-Có chuyện gì xảy ra.

-Bầm thiếu gia. Trước mắt có đánh nhau.

-Mặc kệ chúng cứ đi đường vòng đi.

-Rõ.

Vương Lăng cũng không muốn dính quá nhiều rắc rối, Tần Thanh y nghe vậy mới chạy ra, tình nghịch nói:

-Đánh nhau à. Có vẻ vui, chúng ta qua đó xem thử.

-Đánh nhau thì có gì vui mà xem

-Tướng công. Đi mà ... nhé ...

Tần Thanh Y vũ mị nhìn hần, hai mắt rung rung, nàng vừa trải qua trời tắm nên càng thêm vũ mị khiến ai cũng phải sinh lòng thương cảm. Vương Lăng biết bản thân dính mĩ nhân kẻ không bận tâm tự nguyện dính lấy.

Đám thuộc hạ nhìn Tần Thanh Y động lòng người thì như người mất hồn, mau nhéo mình lấy lại bình tĩnh tập trung vào người Vương Lăng đợi mệnh lệnh hần.

-Thôi được, chúng ta tới xem trước mắt là cái chuyện gì.

Đoàn xe ngựa tới trước mắt, Vương Lăng nhảy xuống cùng Tần Thanh Y và mấy tên hộ vệ tới nhìn. Hần thấy một đám người trùm mũ đen đang bao vây 2 người một nam, một nữ, nam thì có phần tuấn tú cơ thể cân xứng thể mà da như con gái trắng bóc, nữ thì dễ thương nhí nhảnh, mái tóc hồng cắt ngắn rất nữ tính.

Trên đất còn có một người to khỏe, cơ bắp nổi lên có vẻ là đang bị thương, còn có một nữ kiếm sĩ đang ngồi nhập định trang phục bảo hộ nữ quân vô cùng có anh khí nhưng gương mặt nàng xinh đẹp động lòng người không thua kém Linh Mộng. Tần Thanh Y thấy đám người mới lay lay ống tay hần nhỏ nhẹ nói.

-Tướng công, giúp bọn họ đi.

-Được được, ta nghe nàng.

Vương Lăng thở dài, người xưa nói không sai, ‘Anh hùng khó qua ải mỹ nhân’, mà mỹ nhân của hần lại không chỉ có một, hần nghĩ nếu Từ Y Tiên ở đây thì chắc chắn nàng sẽ bảo hần tránh xa mới tốt. Cũng do hoàn cảnh sống mỗi người sinh ra từng tính nết khác nhau. Vương Lăng bước chân tiến đến nhìn đám thổ phi,

-Đám người các ngươi sao dám chặn xe ngựa của bốn công tử.

Đám người ngạc nhiên trước sự xuất hiện của hần, tốc độ mà chính bọn chúng cũng không thể nhìn ra chứng tỏ người này cảnh giới cao hơn hần, đám thổ phi sợ gặp phiền phức nên nhỏ nhẹ trả lời:

-Bọn ta có chuyện cần giải quyết với đám người này, vô ý thức lại ngăn chặn đường đi công tử, xin thứ lỗi. Bọn ta sẽ đi nơi khác giải quyết.

Vương Lăng ngạc nhiên không ngờ thổ phi lại ứng xử nhỏ nhẹ như vậy, hứng thú một chút với đám người này. Vương Lăng dĩ nhiên đâu muốn đi cười quay qua nhìn cô gái dễ thương kia.

-Thật như vậy sao.

Thiếu nữ nhìn thấy Vương Lăng một bộ dáng tuấn tú ngồi ngời, ngọc thụ lâm phong sinh lòng hảo cảm, đúng hơn là mê trai.

-Dĩ nhiên là không phải. Đám này là cướp chặn đường đánh bọn ta, làm trọng thương hai người bạn của ta.

-Các ngươi là cướp sao.

Vương Lăng vẻ mặt kinh hoàng nhìn đám thổ phi, cả đám không hiểu nhìn nhau, tên vừa phát biểu đứng ra.

-Bọn ta quả thật là thổ phi, tuy cướp đoạt hành lý người qua đường nhưng là vì cái ăn cái mặc mà thôi, chưa làm chuyện gì thất đức cả.

-Câm miệng, đã là cướp thì làm sao mà làm người tốt được.

Tên tiểu bạch kiếm đứng ra quát lên có chút giận dữ, Vương Lăng nhìn tên này trong lòng không hiểu sao lại thấy khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Lấy thẻ dự thi

Vương Lăng cũng hiểu hoàn cảnh thế giới hiện tại, làm cướp chưa chắc là xấu mà chỉ là cùng đường mà thôi. Hắn nhìn hai người nằm trên đất thấy cả hai không hề bị thương nghiêm trọng gật gù đồng ý với ý kiến tên vừa rồi.

-Ta thấy ngươi nói đúng, nếu các ngươi muốn giết người thì cả 4 người này đã chết lâu rồi, có vẻ các ngươi thật không muốn giết người.

-Đa tạ công tử đã hiểu.

Tên thổ phi lộ vẻ thán phục với Vương Lăng, có chút không thích hắn vì là công tử nhà giàu nhưng lại nhận ra hắn không hề giống những người khác.

-Được rồi ngươi tên gì.

-Ta là Quân Trí, không biết công tử có gì chỉ dạy.

-Ừm nghe rất có trí tuệ.

Vương Lăng đem một cái gói chỉ ném cho Quân Trí, vui vẻ nói:

-Ta hiểu các người là vì miếng ăn cũng không làm khó các người. Đây là 50 hắc tinh đủ một khoảng thời gian các người không cần làm ăn cướp.

-Đa tạ công tử. Bọn ta không làm khó công tử nữa, cáo từ.

Quân Trí vui vẻ nhận lấy, vô cùng cảm kích Vương Lăng quay đầu lại tò mò hỏi.

-Không biết công tử tính danh là gì.

-Ta là Vương Lăng.

Vừa nói xong cả đám người ánh mắt kinh dị nhìn hắn, ai chẳng biết danh tiếng hắn vô cùng nổi bật, không ngờ cách hành xử lại vô cùng ôn hòa như vậy. Tên tiểu bạch kiểm tức giận nhìn hắn:

-Ta mặc kệ ngươi có phải Vương Lăng hay không. Đề bọn chúng chạy thoát sau này sẽ hại biết bao nhiêu người đây.

-Ai cho ngươi chỉ trích tướng công ta. Không có chàng các ngươi còn sống sao.

Tần Thanh Y bức tức đi tới, vẻ đẹp nàng làm tên này phải cảm nín nhìn lại Vương Lăng lộ vẻ ghen tị. Vương Lăng hừ lạnh.

-Ngươi không thấy những người đó đều là người dân cầm cuốc sao, do thực lực không đủ mạnh chỉ có thể cùng nhau làm cướp. Giết chúng thì bao nhiêu người vợ, đứa con ở nhà phải mất chồng, mất cha, nhà tan cửa nát. Còn nữa chẳng phải ta nói các ngươi sống tới giờ là bọn họ nương tay hay sao.

Tên tiểu bạch kiểm này hoàn toàn cảm nín không thể thốt được lời nào, thiếu nữ kia say mê nhìn hắn làm Tần Thanh Y có chút không thoải mái nhưng lại hiện ra vẻ tự hào, hắn mới quay qua nhìn thiếu nữ hỏi:

-Các người là ai sao lại tới đây.

-Bọn ta đến tham gia tuyển chọn Minh Lam Tông. Ta là Đinh Đình, hắn là Trần Bạch, người bị thương kia là Hàm Trương, tỷ ấy là Hàn Tổ Cẩm.

-Nàng ta họ Hàn.

-Công tử quen biết ai họ Hàn nữa sao.

Hàn Tổ Cẩm lúc này đã tỉnh lại, nghe Vương Lăng nói có chút ngạc nhiên.

-Nàng có quen Hàn Bắc Nguyệt.

-Ngươi quen tỷ tỷ.

-Có chút thân thuộc, mối quan hệ không tệ lắm.

Vương Lăng sợ nàng hỏi thêm quay qua nhìn Hàm Trương, lấy ra một khóa đan dược cho hắn nuốt lấy, hồi sau Hàm Trương tỉnh dậy, cơ thể hồi phục, nghe được lời thuật lại của đám người thì hắn tiến đến chấp tay cảm tạ.

Vương Lăng hài lòng gật đầu, thấy mấy người cơ bắp thuận mắt hơn mấy tiểu bạch kiểm.

Vương Lăng cho đám người đi cùng mình, đây cũng là quyết định tự làm khổ hân, Tàn Thanh Y thấy có nữ nhân bên cạnh nên đuổi hân ra khỏi xe ngựa ngồi tám chuyện với hai nữ nhân kia.

Vương Lăng biết hân là nam tử hân làm sao để nữ nhân đi bộ hân đi xe ngựa được đành ngâm ngùi lấy một con ngựa mà cười, hân cũng cấp cho Hàm Trương một con để Trần Bạch lết bộ đi. Trần Bạch đối với Vương Lăng cực hạn căm tức nhưng không dám phát tiết, bên cạnh hân còn có 10 hộ vệ khỏi lực cao đoạn mệnh lệnh hân ai dám cãi.

Nghe Hàm Trương nói hân biết cả đám chỉ tình cờ gặp nhau nên cùng khởi hành, chỉ có Trần Bạch cùng Đình Đình là đi cùng nhau, trên đường đi hân biết rõ Trần Bạch yêu thích Hàn Tổ Cẩm.

Nhờ sự bảo hộ của Vương Lăng mà đám người đến nơi an toàn, nơi đăng kí ở trước mặt nên Vương Lăng thưởng đám người một ít hắc tệ để đám người quay về.

Người tham gia đăng ký dự tuyển thực sự rất nhiều, rất náo nhiệt, hàng chờ xếp thẳng tắp nhìn cũng muốn bỏ về, hân còn thấy có người dựng trại qua đêm nữa. Vương Lăng nhủ mày, cái này 2 ngày nữa là thi không biết khi nào mới tới lượt hân. Đám người Đình Đình cũng lo lắng nhìn ngó hàng chờ.

-Đợi đến khi nào đây. Có khi chúng ta không kịp dự thi.

-Đừng lo, 2 ngày sau mới thi mà, vẫn còn kịp.

Trần Bạch to giọng tuyên bố nhưng bản thân hân lại lo ở trong lòng, Vương Lăng nhớ đến tám lệnh bài Long Võ đưa hân mỉm cười nhìn lại.

-Thế thì người cứ ở đây đợi đi.

Thấy Vương Lăng cười thì đám người lộ vẻ khó hiểu, thực sự ai cũng biết hân được chọn làm đệ tử chân truyền, hôm nay đến chỉ để cùng đi với Tàn Thanh Y. Trần Bạch cũng biết Vương Lăng lợi hại, không dám sĩ diện hão.

-Thật ra ta cũng có chút lo lắng. Không biết công tử có cách.

-Dĩ nhiên ta có cách.

Vương Lăng nhìn vào nơi đăng ký, hân khẽ bước chân tách khỏi hàng tiến đến buồng đăng ký. Đám người thấy hân phá hàng thì căm phẫn chửi tới, hân tỏa ra hàn khí lạnh buốt nhìn đám người làm cả đám run run, không dám hó hé chỉ đợi hân bị đuổi đi rồi cười trên nỗi đau của hân.

Hai tên trông thi thấy Vương Lăng tiến bước tới thì nhủ mày.

-Người mau xếp hàng, đừng tưởng đứt lốt là có thể qua được.

-Thật sao, thế nhưng vật này rất đáng giá nha.

-Cái gì đáng giá. Dù ra giá bao nhiêu thì cũng đừng hòng phá hủy quy tắc nếu không..

Vương Lăng không bận tâm uy áp, lấy ra một tấm lệnh bài đưa cho cả hai người. Cả hai giám khảo ngạc nhiên thấy hân bình tĩnh ung dung, sau đó nhìn lại tấm lệnh bài thì cả kinh run run nhìn hân.

-Cái này là hòa lệnh của Long Võ trưởng lão, người được chính người chọn sao.

-Ta vẫn chưa chọn, sao cái này bắt ta phải chọn lão à.

Nghe hân nói hai người run run, không ngờ hân lại cao ngạo như vậy, thật sự thì có chút nghi ngờ nhưng biết bản thân nếu thật sự đắc tội trưởng lão thì cuộc sống chấm hết. Hai người về mặt kì quái nhìn hân.

-Đã có lệnh bài thì không cần đăng ký làm gì. Công tử đây là ý gì.

-Ta dĩ nhiên là không cần đăng ký thế nhưng bạn hữu ta thì đang cần gấp, thế nào không đồng ý à.

-Cái này. Thì coi như ngoại lệ vậy, bạn hữu của công tử đâu.

-Bọn họ ở kia.

-5 người, cái này không hợp lý lắm.

-Hiểu rồi. vậy là các người không đồng ý.

Vương Lăng cười lạnh lẽo khiến hai người rùng mình, dù quy tắc nghiêm ngặt nhưng vẫn có thể phá, không thể vì một chút danh lợi mà mất đi nhiều thứ hơn.

-Được rồi. Công tử cầm lấy, đây là thẻ bài tham gia tuyển chọn, 2 ngày nữa cầm lấy nó là có thể vào huyện cảnh tham gia dự thi.

-Ta hiểu rồi. Thẻ còn mức phí, nộp bao nhiêu.

-Không cần đâu. Bọn ta nào dám lấy.

Vương Lăng nhìn 6 thẻ bài màu bạc trong tay vui vẻ quảng cho 2 tên coi thi chúc tỉnh tề rồi đi, thật ra thì phí tham gia 10 hắc tệ một người, hấn quá hào phóng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Nên uống ít rượu

Vương Lăng vui vẻ quay trở lại nhìn đám người về mặt chờ mong kia khẽ nhếch miệng, cầm trong tay lệnh bài đưa cho Tần Thanh Y.

-Ta đã lấy được thẻ dự thi. Chúng ta đi thôi.

-Là thật. Chỉ có một cái sao.

Tần Thanh Y tò mò nhìn hấn, những người kia có chút thất vọng, cũng hiểu bản thân không quá thân thiết thì làm sao mà hấn vì mình mà tốn công sức. Vương Lăng biết suy nghĩ đám người không ngại lấy ra lệnh bài đưa từng người.

-Mọi người đều có phần.

Đám người vui mừng nhận lấy, cảm kích đối với hấn, Trần Bạch vội vã hỏi:

-Còn ta thì sao. Công tử không kiếm được sao.

-Ta còn một cái nhưng để cho ta. Thật ngại quá người cứ ở đây đợi vậy.

Vương Lăng sau đó quay người đi, đám người phân vân nhìn Trần Bạch nhưng cũng theo sau, Trần Bạch cảm tức nhìn Vương Lăng, bàn tay siết chặt. Vương Lăng liếc nhìn cười ném tới phía Trần bạch một cái lệnh bài, hấn đón được lệnh bài vui mừng nhưng lại không hề có chút cảm kích nào với Vương Lăng.

Vương Lăng giờ muốn tìm một nhà trọ nghỉ ngơi, nhìn thấy một nhà trọ sang trọng nhất hấn mới bước vào nhìn lễ tân kia.

-Còn phòng không.

-Vẫn còn thể nhưng hơi đắt.

Tên tiếp tân về mặt nọt nhìn hấn, Vương Lăng không quan tâm.

-Cho ta 3 phòng đi.

-Rõ rồi công tử. 10 hắc tệ, đã giảm giá.

-Tiền đây. Chuẩn bị thêm rượu thịt cùng nước nóng.

Vương Lăng quảng ra 20 hắc tệ làm gã hốt hoảng vui vẻ chạy đi kêu người chuẩn bị còn hấn tự bản thân dẫn hấn lên phòng. Mấy người theo sau cũng cảm kích hấn vô cùng, trả giùm họ số tiền trọ đối với hấn thì không vấn đề gì nhưng với họ lại không phải rẻ.

Phòng được chia đều, Vương Lăng cùng Tần Thanh Y ở chung, hai nữ ở chung, hai nam ở chung, không ai dị nghị. Vương Lăng chọn căn phòng sang trọng nhất, bên trong trang trí đẹp đẽ, còn chia làm phòng tắm phòng ăn cùng phòng ngủ.

Hấn nhìn chiếc giường lụa thoải mái nằm xuống, Tần Thanh Y cười khúc khích.

-Chàng thực sự nói luôn tên thực của mình sao. Không sợ ảnh hưởng danh tiếng sao.

Vương Lăng nghe nàng nói cũng hiểu bản thân hấn không che giấu thân phận thật sự, nhưng hấn biết cái tên Luru Vũ sau này hấn sẽ dùng nhiều không thể để ai biết mặt thật của Luru Vũ được, chỉ có thể thành thật thú nhận dù sao trước sau gì đám người cũng biết, hấn là một trong những đệ tử chân truyền thì danh tiếng dĩ nhiên vô cùng cao.

-Nàng là phu nhân của Vương Lăng không thích sao.

-Không thích, chàng họ Vương, ta lại không thích họ Vương.

-Nếu vậy thì cứ kêu là Lưu Vũ, không thì kêu ta là tiểu lang quân cũng được.

Vương Lăng cười nắm lấy cổ tay nàng kéo vào lòng, hôn lên môi nàng, đè nàng nằm xuống giường.

-Ta còn chưa tắm. Đợi ta đi tắm đã được không.

-Làm chuyện này không cần đi tắm đâu, trước sau gì chẳng tắm. Chẳng lẽ nàng chịu thua rồi, trước kia còn mạnh dạn lắm mà.

-Đáng ghét. Ai sợ chàng, đến thì đến.

Cả hai người lại quần lấy nhau mây mưa, tiếng kêu vang vọng khắp phòng, do có tường cách âm nên cũng không sợ ai làm phiền, chiếc giường phải chịu sự kịch liệt của hai người. Tần Thanh Y đầu hàng xin tha thì hắn mới ngừng lại.

Vương Lăng nhìn lại mỹ nhân đang nằm gục trên giường bộ dáng kiều mị, khiêu khích hắn lại cảm thấy kích thích, lắc đầu rời giường, hắn cảm thấy từ khi tu luyện ‘Âm Dương Khoái’ hắn càng ngày càng dã thú, sức lực càng ngày càng nhiều, chiến hoai mà không hề cảm thấy mệt mỏi.

Rời khỏi phòng thấy tiểu nhị hắn phân phó thêm rượu ngon ngắt nhà trọ, sau đó mới vào phòng tắm, tắm rửa thân thể sạch sẽ, thay quần áo xuống phòng ăn. Thấy Vương Lăng đi xuống Hàm Trương gọi to:

-Vương huynh đệ đến cùng uống rượu.

-Được.

Vương Lăng nhìn bàn thức ăn cùng vò rượu ngồi xuống tu một hơi, tuy có chút cay nồng nhưng vô cùng sảng khoái, Hàm Trương cười ha hả:

-Vương huynh tử lượng thật tốt, chúng ta cùng uống.

-Đệ nhỏ hơn nên huynh nên gọi là Vương đệ mới đúng, đệ cũng gọi huynh là Hàm đại ca, thế nào.

-Cái này rất hợp với ý ta, chúng ta cùng trở thành huynh đệ, còn có Trần đệ nữa.

-Cùng uống đi.

Nghe Hàm Trương nói vậy Vương Lăng có chút không thoải mái đổi sang việc uống rượu quả nhiên gã đồ con này không đề cập tới nữa mà cụng ly cùng uống. Trần Bạch thấy thái độ Vương Lăng vô cùng bức tức liên tục lấy rượu ra rót uống ngay sau đó gục chổng vó.

Vương Lăng phải chặt vật dùng ‘Hấp Huyết pháp quyết’ mới tiêu hóa được hơi men, Hàm Trương vẫn hăng say uống, tử lượng gã vô cùng kinh khủng. Lúc sau cũng nhờ pháp quyết Vương Lăng mới đánh gục được Hàm Trương, hắn uống cả mấy lít rượu tí tha hồ mà xả.

Đám nữ nhân giờ phút này mới đi xuống, nữ nhân tắm tấp tểnh, hắn đã ăn xong rồi mà giờ đám này mới xuống. Cả 3 nữ thấy cảnh tượng say sướt mướt đám nam nhân thì phì cười mới chú ý Vương Lăng vẫn còn tỉnh táo thì âm thầm than phục, Vương Lăng chỉ cười nhìn các nàng thất thểu đi về phòng. Tần Thanh Y lo lắng chạy ra đỡ.

-Chàng không sao chứ. Sao lại uống nhiều như vậy, thật không biết chàng làm bằng thứ gì trước đó còn ... mà giờ lại uống say vậy.

Nhìn 2 nữ nhân bên cạnh nàng còn chút xấu hổ, Vương Lăng cười.

-Ta không sao, ta muốn về phòng ngủ. Không sao ta vẫn còn tỉnh táo về phòng, nàng đừng lo.

-Được. Về nghỉ ngơi cho tốt.

Vương Lăng lên lầu, trước cửa phòng liêu xiêu ngã lên giường úp mặt xuống mặt giường.

-Giường thật thơm, là của nàng sao.

Vương Lăng nằm vô lực trên giường, nóng bức cởi y phục chui lên giường ngủ luôn.

Một bóng dáng nữ nhân từ phòng tắm đi ra, thân hình ướt át, bộ ngực cao vút nảy nở ưỡn về phía trước, bờ mông sáng bóng da thịt như trẻ em, khuôn mặt tinh xảo, mái tóc đỏ còn đang ướt nhỏ giọt, mỹ cảnh này có khi còn khiến nữ nhân cũng phải động lòng.

Nàng không một mảnh vải che thân tiến về phía giường lấy y phục nào ngờ cảnh tượng trước mặt làm nàng há hốc mồm, xấu hổ cùng tức giận nhìn người nam nhân xa lạ đang ngủ ngon giấc trên giường còn đang ôm y phục nàng ngủ như gối ôm.

Vương Lăng đang chìm say giấc ngủ thì thấy một con đầu truyền đến da thịt, mở mắt ra thấy một nữ nhân xa lạ đang cầm roi da đánh hắn như chơi trò

S&M. Vương Lăng giật mình chụp lấy roi da tay kéo lại làm nữ nhân kia bất ngờ thả ra, cả người nàng ngã về phía sau.

-Cẩn thận.

Nhìn nữ nhân sắp ngã trên đất, Vương Lăng không đành lòng nhảy xuống giường đến bên cạnh nàng kéo cánh tay nàng lại nào ngờ bị nàng hung hăng giật ra, lại vô tình nắm tay hắn rồi kéo hắn cùng ngã xuống đất.

Mắt đà làm mất hấn in lên khe thịt ẩm ướt hồng hào phía dưới. Cả hai ngã lăn trên đất, thiếu nữ kia nhìn lại thấy người nam nhân kia đang ở dưới chân hôn lên vùng nhạy cảm nhất người nàng.

Nàng đỏ mặt xấu hổ, hỏa cầu to bằng quả bóng đá phùng phùng cháy hướng phía hắn, Vương Lăng biết hành động bản thân vừa rồi có ý nghĩa gì, cười khô cằn răng chịu đòn.

Hỏa cầu vừa đến hắn không né tránh, lực tác động đánh bay hắn đến góc tường. Thiếu nữ thấy hắn không né thì ngạc nhiên, lại nhìn hắn bất bình trong góc thì con giận tan biến đi chút ít, nhìn hắn không quan tâm mau chóng mặc lại y phục.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Bàn chuyện tương lai

Qua một lúc thấy Vương Lăng vẫn nằm bất động ở đó, thiếu nữ có chút lo lắng tò mò tiến tới kiểm tra hắn, mới thấy hắn đang ngủ ngon lành trong góc, nàng bực tức dậm chân quay người trở lại lấy roi da.

Quay đầu nhìn lại hắn, nàng cười mỉm roi trong tay lại đánh tới, Vương Lăng này giờ vẫn giả vờ nhắm mắt, cảm nhận nàng vẫn muốn chơi S&M thì có chút bực bội mở mắt nhìn nàng, tránh né đòn roi, xuất hiện bên cạnh nàng bắt lấy cổ tay nàng đem nàng đẩy ngã lên giường.

-Cô nương thật không biết lý lẽ, ta đã chịu đòn của cô nương cũng thôi giờ lại muốn tiếp tục bạo hành ta.

-Người đáng chết, làm vậy bản cơ thể ngọc ngà của ta.

-Ta chỉ là vô ý mạo phạm, ta cũng có ý tốt muốn đỡ cô thôi, còn lại là do cô thôi.

-Người còn dám nói, cơ thể ta chỗ nào người cũng nhìn kỹ hết rồi chứ gì, để người rời đi thì sau này ta có thể gặp ai.

-Thế để ta chịu trách nhiệm vậy.

-Ai cần người chịu trách nhiệm, người làm gì có đủ tư cách.

-Ta chỗ nào tư cách không đủ.

-Người ...

Thiếu nữ lúc này mới đánh giá kỹ Vương Lăng, một gương mặt tuấn tú xuất chúng, cơ thể vững chắc, hoàn mỹ mang theo anh khí. Nàng cũng có chút thần thờ nhìn kỹ hắn, thật sự thì đẹp trai mới có nhiều đứa yêu.

-Ngắm kỹ rồi chứ, ta thật sự cái gì cũng hơn xa người khác.

-Ai nói, thiên phú người nhìn có vẻ rất kém.

-Cô là người đầu tiên nói thiên phú ta kém đấy. Không biết cô nương thiên phú thể nào.

-Bồn tiểu thư là thiên tài hiếm có của Minh Lam Tông, 20 tuổi là ma đạo sĩ đỉnh phong rồi. Thế nào biết sợ chưa.

Vương Lăng nghe nàng nói cũng hoảng sợ, thật sự công nhận nàng rất có thiên phú, hắn có cảm giác ếch ngồi đáy giếng.

-Không biết phương danh tiểu thư là gì.

-Tại sao ta phải nói cho dạng vô danh như người biết chứ. Vội lại thả ta ra, định nằm đè lên người ta bao lâu nữa.

-Thất kính. Ta vẫn còn chưa tự giới thiệu, ta là Vương Lăng.

Vương Lăng mãi mê nắm lấy bờ vai mềm mại, nhờ nàng nói mới đề ý xấu hổ tránh ra.

-Ngươi là Vương Lăng, thật không ngờ. Thật sự là trẻ như vậy.

-Cô nương vẫn chưa trả lời ta.

-Được. Bỏ tiểu thư cho ngươi biết ta là Sở Ngọc.

Wang Lăng nghe tính danh nàng, lục lại trong não tính danh những người hắn nhớ, thật sự thì hắn vẫn chưa biết được những danh tài còn lại.

Thế hệ anh tài nhóm tuổi hắn được chia làm bát đại công tử cùng bát đại tiểu thư, tuy danh tiếng có chút cao sang nhưng danh ngành này là những người được nhiều người công nhận có thiên phú nhất đại lục không phân gia cảnh.

Hắn dĩ nhiên có một chân nằm trong bát đại công tử còn đứng thứ 2, nhưng hắn không hề biết những người còn lại, mà chính hắn còn không biết bản thân nằm trong đó.

Sở Ngọc thấy hắn suy nghĩ lâu như vậy thập phần tức giận, danh tiếng nàng phải nói là rất lớn, đứng thứ 3 trong bát đại tiểu thư. Vương Lăng đứng dậy quay người chuẩn bị rời đi, Sở Ngọc tức giận:

-Ngươi muốn trốn sao.

-Thế cô nương đã quyết định chưa.

-Khi nào ngươi vượt qua hắn rồi ta sẽ xem xét.

-Người cô nương nói là ai.

-Long Hàn Phong. Đứng đầu danh hào bát đại công tử.

-Hắn ta là long tộc tuổi thọ cao hơn ta, thời gian tu luyện cũng nhiều hơn, muốn vượt qua làm sao dễ dàng như vậy.

-Không cần biết, nam nhân ta phải cường đại nhất. Ngươi xem thiên phú cùng bề ngoài của ngươi vẫn còn thua hắn.

-Ta công nhận. Thôi được ta sẽ cố gắng vậy. Ít nhất cho cái kỳ hẹn đi.

-Được. Sắp tới kỳ hẹn 5 năm quyết đấu giữa 2 tông ngươi nhất định phải đánh bại hắn nếu không ta sẽ tự tay giải quyết ngươi.

Wang Lăng thờ dài, cái thời hạn dành cho hắn đều tập trung vào thời gian 5 năm.

-Nếu vậy thì cô nương cũng phải đứng đầu bát đại tiểu thư rồi.

-Làm gì dễ dàng vậy, dù nha đầu Tào Vận có thiên phú khá cao nhưng với ta không phải vấn đề lớn, thế nhưng Băng Mộ Tuyết kia thực sự rất nghịch thiên.

-Nàng nói Băng Mộ Tuyết.

-Thế nào, động lòng rồi phải không, người ta là thiên tài ngàn năm mới gặp, còn là đệ nhất mỹ nữ Đông phương, nam nhân nào cũng phải động lòng mà thôi. Nhưng ngươi cũng đừng có mơ tưởng, nàng và Long Hàn Phong được mọi người định là một cặp trời sinh, còn là bạn thanh mai trúc mã từ nhỏ.

Wang Lăng nghe vậy hoảng hốt, trong lòng buồn bực vô cớ, thật hắn không biết bản thân hắn lấy đi trong sạch của nàng thì không thể lấy ai ngoài hắn.

Sở Ngọc tức giận nhìn hắn, thật sự biết rõ trong lòng hắn đang nghĩ tới nữ nhân nàng vừa nói tới, lại không biết lại sao lòng ghen tuông dậy sóng.

-Ngươi lo cái gì, nàng ta còn chưa chính thức làm nữ nhân của hắn. Ngươi làm nam nhân của ta không được yếu đuối như vậy. Nếu ngươi đủ mạnh thì việc thu phục nàng cũng đâu có khó khăn gì.

Wang Lăng kinh ngạc nhìn nàng, trong lòng cảm kích, lại không nghĩ nàng thật sự muốn hắn thu nữ nhân khác. Sở Ngọc xấu hổ, quay đầu đi:

-Ta không quan tâm ngươi có bao nhiêu nữ nhân nhưng với ta phải đối tốt nhất.

-Cái này thì không được. Ta không thể vì ngươi mà lạnh nhạt với những người khác. Thế nhưng ngươi yên tâm, ta hứa sẽ bảo vệ ngươi thật tốt, chỉ cần ta còn sống trên đời này thì sẽ không để nữ nhân của mình chịu thiệt thòi.

-Nói nghe thật sớm. Còn chưa đạt được vị trí đầu tiên.

Wang Lăng cười tiến tới vòng tay ôm lấy Sở Ngọc khiến nàng đỏ mặt, trước giờ nàng vẫn chưa thân cận với người nam nhân nào, giờ này lại bị hắn chiếm hết tiện nghi, muốn phản kháng nhưng không chống lại sự ôn nhu của hắn. Wang Lăng vui vẻ nhỏ nhẹ nói bên tai nàng làm nàng có chút ngứa cùm phần kích.

-Nàng tới đây để dự thi sao. Không giống lắm.

-Không ta đến gặp bạn hữu.

-Là nam nhân sao.

-Nhìn ngơoi kia, chưa gì đã ghen rồi. Đừng lo là nữ nhân.

-Vậy thì tốt. Chắc chắn bạn hữu của nàng cũng rất đẹp.

-Chắc không phải ngơoi đánh chủ ý lên người nàng ta chứ. Quả thật nàng ta rất đẹp, nếu ngơoi thích ta giúp ngơoi đẩy ngã nàng.

-Cái này là thật.

Thấy hấn bộ dáng hí hửng nàng có chút mắc cùi, tình nghịch thờ vào tai hấn.

-Dĩ nhiên là thật. Nam nhân ta bên cạnh nữ nhân càng nhiều thì chứng tỏ rất có sức hút, ta cũng không có lo lắng đâu, nàng dù sao cũng là bạn thân nhất của ta.

Vương Lăng không biết lời nàng làm sao, thật sự thì hấn không muốn thu thêm nữ nhân nào nữa, chẳng qua phía dưới hấn không có nghe lời thôi, toàn đem nữ nhân ép lấy.

-Bạn hữu nàng tên gì.

-Nàng là Hàn Tổ Cẩm

-A.

-Sao. Ngơoi biết nàng sao.

-Ừm. Ta biết, nàng hiện cũng ở đây.

-Thật sao. Đợi nàng không có tin tức hóa ra lại ở gần đây như vậy.

-Ta dẫn nàng đi gặp nàng ấy.

-Ừm

Vương Lăng nắm lấy tay Sở Ngọc dẫn ra ngoài, nàng cũng không phản đối, khuôn mặt ửng đỏ kiểu điểm có chút không quen hành động thân mật của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Bị khiêu chiến

Vương Lăng vừa dẫn Sở Ngọc ra ngoài hành lang thì đã gặp đám nữ nhân, Tần Thanh Y thấy hấn thân thiết với một nữ nhân xa lạ thì há hốc mồm, bức tức nhìn hấn. Vương Lăng cười khò nói nhỏ bên tai Sở Ngọc.

-Nàng là một tỷ muội của nàng đấy. Tên nàng là Thanh Y

Sở Ngọc đỏ mặt hung hăng trừng hấn một cái. Nghe hấn nói nàng cũng hiểu đi đến nắm lấy tay Tần Thanh Y.

-Tỷ là Thanh Y tỷ đúng không. Rất vui gặp tỷ, muội là Sở Ngọc.

Sở Ngọc cũng không hiểu hành động bản thân, xấu hổ đỏ mặt, nàng chưa chính thức làm nữ nhân hấn mà đáng vẻ bây giờ như nàng tự nguyện vậy. Tần Thanh Y thấy nàng xinh đẹp không kém mình có chút e dè cảnh giác, nhưng thấy nàng dù xấu hổ nhưng vẫn đến bắt chuyện còn gọi thân mật cũng khiến nàng mang thiện cảm, nắm lấy tay nàng.

-Sở Ngọc muội muội, có phải mới bị hấn khi dễ không.

Thấy Sở Ngọc đỏ mặt im lặng không trả lời Tần Thanh Y cũng hiểu quay qua lờm Vương Lăng khiến hấn ớn lạnh cười khò, Sở Ngọc cũng vui vẻ yêu thích vị tỷ tỷ mới này, dù hai người gần như bằng tuổi nhưng dù sao nàng cũng quen biết Vương Lăng lâu hơn.

Nàng quay qua mới thấy Hàn Tô Cẩm, hai nữ nhân cũng nhận ra nhau ríu rít trò chuyện, ôn chuyện cũ. Cả đám nữ nhân ồn ào nói chuyện rủ nhau kéo vào phòng mặc kệ Vương Lăng đang thần thờ vì bị bỏ rơi.

Hắn cũng đành chịu, đi về phòng đọc được thư, tiến độ học của hắn phải nói là rất nhanh chỉ mới một tháng mà học thuộc lòng gần trăm quyển được thư, trước kia khả năng ghi nhớ của hắn rất tốt nhưng không tốt như hiện giờ, chỉ cần tập trung đọc một lần là nhớ. Hắn khổ sở tốn thời gian 3 cuốn một ngày cũng vì mỗi cuốn dày như cái từ điển. Nhờ không gian ý thức hắn mới có thể rút gọn thời gian đi rất nhiều. Nhớ đến Linh Tôn hắn mới tò mò lên tiếng.

-Tiến bối. Là trước kia người giúp ta sao.

Đội hồi lâu vẫn không có tiếng trả lời, hắn lấy làm kì lạ, có nhiều khúc mắc lại không được giải đáp làm hắn khó chịu nhưng cũng đành chịu tiếp tục đọc sách. Trôi trôi mấy nữ nhân vẫn tiếp tục nói chuyện, Tần Thanh Y cũng mặc kệ hắn kêu còn chuyện muốn nói cùng mấy nữ nhân nên ngủ luôn phòng Sở Ngọc, làm hắn đành ngậm ngùi phòng đơn gối chiếc, hắn không biết nữ nhân có chuyện gì mà nói lâu như thế.

Hôm sau mấy nữ nhân lại rủ nhau đi mua sắm, hắn khéo léo từ chối, gì chứ đi mua sắm với nữ nhân thì dù cho giới chỉ vẫn bị bắt xách đồ.

Tách khỏi đám nữ nhân căn bản cũng chẳng biết đi đâu, Hàm Trương rủ hắn uống rượu hắn cũng không từ chối đi theo, Trần Bạch thấy Vương Lăng thì từ chối lý do ở nhà ngủ chắc do tối qua quay tay quá độ.

Đến một tửu lâu gần đó, bản tính vì bình dân nên Hàm Trương cũng chỉ chọn bàn thường ngồi, Vương Lăng cũng không bận tâm đồng ý ngồi cùng hắn.

Khách khắp nơi bu đông quán, may mắn hai người kiếm được một chỗ ngồi trống. Minh Lam Tông tuyển chọn đệ tử cũng khiến nơi này làm ăn nhanh chóng trở nên phát đạt, người từ các nơi đổ về tranh giành vị trí vô cùng khốc liệt.

Đám người hầu hết đều khoe bản thân kiếm được vị trí tham gia dự thi mặc dù chưa được chính thức nhập tông mà khiến đám người xung quanh có người hâm mộ, ghen ghét cũng hiểu Minh Lam Tông có vị thế như thế nào.

Hàm Trương hăng hái uống rượu nhắm mắt không quan tâm, hắn nhờ ơn Vương Lăng mới kiếm được thẻ dự thi nên đối với Vương Lăng vô cùng tôn sùng, kính trọng.

Đang ngồi uống rượu mà bị phá đám thì khó chịu thế nào, một đám 5 người ăn mặc như thổ phỉ, người ôm người gầy cao, thấp nhìn bàn Vương Lăng giọng hống hách:

-Bàn này lão tử muốn. Các ngươi mau chóng cút.

Bao nhiêu bàn không đụng lại đi gây sự bàn Vương Lăng làm hắn tức nhìn đám người, ánh mắt lạnh lẽo. Cũng vì bàn hắn chỉ có 2 người còn có một thiếu niên còn trẻ như vậy đối với nhiều người ai cũng có quyết định tương tự.

-Các ngươi cút đi. Tâm trạng ta hiện không tốt.

-Ăn nói thật hỗn láo. Ngươi biết bọn ta là ai không. Bọn ta là ...

Chưa nói xong gã đã bị Vương Lăng đá bay xuống bàn rượu phía dưới, nằm xụi lơ. Vương Lăng vẫn ung dung uống rượu, Hàm Trương cũng không sợ đám này, cùng uống với Vương Lăng chỉ có đám kia không hề bị hai người để vào trong mắt mới bực tức.

-Các ngươi dám đá thương huynh đệ ta. Bỏ này hiệp chết.

Vừa nói xong câu đó bản thân hắn đã thấy lạnh thấu xương, giật mình nhận ra bản thân cơ thể đang hóa băng, 4 người bị đóng thành một tượng băng hình người.

Vương Lăng cười lạnh đem 4 tượng băng đẩy ngã xuống lầu dưới rồi cùng Hàm Trương tiếp tục đàm tửu, bỏ ngơ ánh mắt kinh dị khách quán xung quanh nhìn về phía hắn, Hàm Trương trong lòng bội phục Vương Lăng tài năng vượt người.

Sự việc vừa rồi biến thành một chủ đề bàn tán, không ai dám gây sự với Vương Lăng khiến hắn bình yên cảm thụ. Tưởng không có ai dám gây sự thế mà có người đến khiêu chiến, là một người lưng đeo kiếm, mặc y phục trắng, khuôn mặt tuấn tú hình chữ điền, mày rậm mắt sáng, tóc lục cột cao sau đầu. Người này chấp tay hướng phía Vương Lăng.

-Tại hạ Lộc Khách muốn tỷ thí với công tử.

Mọi người xung quanh nghe danh xưng gã xong lại ồn ào, Hàm Trương cũng nhủ mày dò xét Vương Lăng. Trong quán vệt quá nhiều nhưng câu chữ cũng giống nhau:

-Hắn chẳng phải là đệ tử Lộc Kiếm Trang sao.

-Tên này được nhận làm đệ tử chân truyền do chính một tên trưởng lão chọn. Sao lại ở đây.

-Bài danh xếp thứ 5 của bát đại công tử, ai dám coi thường.

Vương Lăng nhú mày nhìn lại người khiêu khích hắn, bộ dáng thật sự khiến người khác có cảm tình, hành động nho nhã. Vương Lăng thờ dài, tay vẫn cầm ly rượu đung đưa, bất chợt ném về phía Lộc Khách. Lộc Khách ngác nhiên tay cầm chuỗi kiếm khẽ đung một cái chiếc ly đã vỡ vụn.

-Ta chỉ muốn mời người uống rượu thôi mà, có cần vậy không.

-Thật thất lễ.

Lộc Khách cũng không nổi giận cách hành xử của Vương Lăng, hành động rất có ý tứ. Vương Lăng nhìn gã cũng rất hài lòng tính khí người này, điềm đạm, mang đậm dấu ấn người làm được nghiệp lớn. Vương Lăng cũng muốn kết giao với người này, có thể sau này có lợi không nhỏ.

-Được ta sẽ tỷ thí cùng người. Có điều ở đây không được, cần tìm nơi nào rộng rãi chút.

-Đa tạ. Việc chọn nơi quyết đấu công tử cứ chọn.

-Tốt.

Vương Lăng ngay sau đó đã ở trước cửa, Lộc Khách có chút bất ngờ nhưng vui mừng theo sau, tốc độ không hề kém cạnh. Thấy sự việc đám khách quán vô cùng sôi nổi đi theo sau xem, Hàm Trương cũng chạy sau đám người, chỉ có ai thực lực cao hơn mới theo kịp hai người. Đến một vùng bìa rừng, Vương Lăng mới dừng lại.

-Ta cũng chưa tự giới thiệu bản thân mình nhỉ. Tại hạ Vương Lăng.

-Hóa ra là Vương công tử. Thật quá tốt, ta đã sớm muốn được lãnh giáo.

Nghe Vương Lăng xưng tên càng làm khán giả ồn ào thêm một trận, đệ nhị quyết đấu cùng đệ ngũ chắc chắn sẽ gây ra một tiếng vang lớn, dù khoảng cách hai vị trí này xa nhau nhưng Lộc Khách từng là đệ bát nhờ quyết đấu mới lên được đệ ngũ, danh bài cũng chưa chắc là tuyệt đối.

Vương Lăng thấy đối phương chắc chắn là dùng kiếm chiêu, hắn cũng vui mừng vì có cơ hội đốt phá tầng 2 ‘Lục Liên kiếm pháp’ lâu này trì trệ, trận đấu này đối với hắn mà nói là một bước để nâng cao thực lực.

Chúng nữ nghe thấy có người quyết đấu ngoài trấn thì cũng tò mò, không chỉ một người mà cả đám nữ nhân ai cũng muốn biết là ai đang quyết đấu ngoài đó.

Sự xuất hiện của chúng nữ khiến đám nam nhân quanh đó chú ý đến, ai cũng nhỏ dãi nhìn lấy, nhường đường cho các nàng đi. Thấy người quyết đấu có Vương Lăng, Tần Thanh Y lo lắng kích động, dù biết Vương Lăng lợi hại nhưng lại sợ hắn bị tổn thương, Sở Ngọc cười nắm tay nàng.

-Đừng lo, cả hai sẽ không đánh nhau gì quá nghiêm trọng đâu.

-Sao tỷ biết. Tỷ quen người kia sao.

Đình Đình nhí nhảnh hỏi.

-Có quen biết nhưng không quá thân thiết.

Sở Ngọc lạnh nhạt trả lời, hai mắt nhìn chăm chăm Lộc Khách làm Tần Thanh Y khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Thối theo chiều gió

Vương Lăng lấy ra Minh Dạ kiếm đối đối phương ra chiêu trước.

Lộc Khách rút kiếm sau lưng, kiếm vừa khỏi vỏ đã thấy mũi kiếm trước mặt Vương Lăng, hắn cười lách qua một bước lưỡi kiếm đặt dọc đỡ lấy, quang minh thuật phát động truyền dẫn trên thanh kiếm trong tay cường lực đánh lệch hướng kiếm Lộc Khách.

Vương Lăng kiếm hắn vừa rời thân kiếm đối phương đã thấy vô số mũi kiếm hướng phía mình.

Lộc Khách nhú mày lấy đà lùi ra, mũi kiếm chung đung từng ánh kiếm đâm tới, là giả phá giả, là thật phá thật vô cùng quyết đoán. Vương Lăng cũng khâm phục đối phương kiếm pháp rất nhanh, nhanh như một cơn gió, Vương Lăng tách người ra xa, vô số ánh kiếm xuất hiện trên không hướng phía Lộc Khách.

-Đây chính là Vạn kiếm Quy Tông sao. Ta đã từ rất lâu muốn nhận lấy chiêu này. Đến đi.

Lộc Khách bình tĩnh, kiếm giờ cao, gió xung quanh nổi lên ánh kiếm hắt phát ra ánh quang màu lục.

Từng thanh kiếm đánh tới phía Lộc Khách đều bị kiếm hắt đánh bật, số lượng càng nhiều đều bị gỡ một kiếm một thức đánh nát, bàn tay cùng thanh kiếm hắt như gió chuyển động không để bất cứ khe hở nào chạm đến người.

Ánh sáng màu lục càng ngày càng sáng chói hơn. Đến khi mỗi thanh kiếm đánh tới đều bị gió xoáy quanh thanh kiếm Lộc Khách đánh bay đi thì Vương Lăng nhủ mây dừng công kích. Lộc Khách khẽ cười nhìn phía Vương Lăng vui vẻ nói:

-Công tử xin hãy cẩn thận, chiêu này của ta có thể đánh bại công tử.

-Đến đây.

-Phong Hoán Vũ Thúc.

Lộc Khách ngay sau đó đã biến mất tại chỗ, bụi đằng sau bay mù mịt, ánh kiếm như cuồng phong vũ bão cuộn cuộn bay đến, tốc độ cùng sức tàn phá vô cùng lớn.

Vương Lăng cả người thả lỏng, kiếm trong tay chứa tới, quang thuật phát động Minh Dạ kiếm khiến nó sáng chói, nhìn về phía ánh kiếm đâm tới, Vương Lăng phản kích lạ thường, dòng lôi điện phát động dẫn truyền, dị hỏa Bạch Linh phùng phật bao quanh, một ánh sáng màu tím chọi sáng chọi tắt bao quanh Minh Dạ kiếm đâm tới phía Lộc Khách.

Cả hai ánh kiếm va chạm nhau, nơi tiếp xúc ngay lập tức diễn ra một vụ nổ kinh người, cảnh vật cây cối gần đó bị thổi bay thậm chí bật gốc. Làn khói bụi cùng ánh quang mập mờ làm người xem vẫn chưa thấy rõ kết quả.

Qua một lúc cả đám khán giả nháo nhào khi thấy Lộc Khách vẫn còn đang đứng đó chưa gục, tay chống kiếm xuống đất, hầu hết mọi người đều đoán Lộc Khách đã thắng. Tàn Thanh Y thấy vậy lo lắng chạy tới lại bị Sở Ngọc nắm tay lại.

-Tỷ không tin nam nhân của chúng ta sao.

Nghe nàng nói Tàn Thanh Y mới lấy lại bình tĩnh chờ đợi lớp khói bụi tan đi. Lộc Khách vẫn cất bước đi về phía trước, đám người giờ mới thấy Vương Lăng đang nằm phủ trong lớp đất đá kia thì thở dài, bàn tán sôi nổi.

-Quả nhiên là Lộc Khách lợi hại cả đệ nhị mà cũng đánh bại.

-Tuồng Vương Lăng lợi hại thế nào hóa ra cũng chỉ vậy.

-Tất cả là do đồn thổi mà ra. Giac cảnh hắt như vậy thì tạo danh tiếng đâu có khó.

-Các ngươi không thấy Lộc Khách toi tã như vậy sao.

-Thế thì sao Lộc Khách là đệ ngũ đây.

Tình cảnh này càng chứng minh chiến thắng là tất cả, thất bại thì luôn bị phi nhổ dù cho có thực sự lợi hại, đây là bản chất thế giới này. Nghe đám người sĩ nhục nam nhân của mình Tàn Thanh Y bức tức trừng đám người.

-Bất cứ ai nói xấu chàng ta không tha.

-Mỹ nhân chắc không phải là nữ nhân của hần chứ. Thật không ngờ hần lại có số hưởng như vậy.

-Mỹ nhân thì ai nở ra tay.

Đám người ghen tị nhìn phía Vương Lăng mới thấy Vương Lăng từ lớp đất phía dưới ngói đầu lên, bộ dáng ung dung, cơ thể trù dĩnh đất đá, ngoài ra thì không hề bị thương gì nghiêm trọng. Đám người thật sự cảm nín nhìn lại không thể tin vào mắt, Tàn Thanh Y vui mừng chạy đến bên cạnh hần ôm lấy mặc kệ bộ dáng bẩn thỉu.

-Chàng không sao là tốt rồi.

-Thật ngốc. Ta làm sao có thể có vấn đề gì.

Lộc Khách bộ dáng khô sở hướng phía Vương Lăng.

-Công tử quả nhiên danh bất hư truyền. Lộc Khách ta xin cam bái hạ phong.

-Lộc huynh cũng làm ta thật sự được mở rộng tầm mắt.

-Vương công tử khách khí. Nếu không có công tử xả thân cứu giúp thì ta hiện đã vong mạng.

- Việc này nên làm mà thôi.

Nghe lời Lộc Khách nói, cả đám lại xôn xao huyên não không rõ việc gì xảy ra nhưng ai cũng chắc chắn rằng Vương Lăng đã thắng trận vừa rồi. Đám nhiều chuyện lúc này xấu hổ bị chỉ trích chuyển sang nói Lộc Khách.

- Một chiêu toàn lực mà gây một chút thương tích lên người Vương Lăng còn không nổi còn nhờ hấn giúp đỡ mới giữ được mạng.

Đám vệt lại inh ỏi, Vương Lăng nghe vậy tức giận đã xuất hiện trước mặt tên này tát hấn một cái nằm sấp mặt trên đất. Miệng gã tóe máu, kinh hoàng nhìn lạ Vương Lăng.

- Lộc huynh còn có thể kiếm chiêu đánh ngang với ta còn người nhìn ta cũng chưa đủ tư cách.

Cả đám người xung quanh sợ hãi nhìn Vương Lăng, không ai dám nói lời nào, nhưng còn có một số thanh niên mạnh động muốn xông tới đều bị sát khí Vương Lăng tỏa ra dọa sợ ngã nhào ra. Giờ đây không ai dám bàn cãi thực lực của Vương Lăng nữa, chẳng bao lâu danh tiếng hấn sẽ vang xa khắp tông môn.

Lộc Khách nhìn Vương Lăng ra tay trợ giúp thì vô cùng cảm kích, Tần Thanh Y vui vẻ tự đắc nhìn nam nhân của nàng. Lộc Khách vui vẻ quay người đi, nhìn qua phía Tần Thanh y mới thấy Sở Ngọc gần đó cũng đang si mê nhìn Vương Lăng trong lòng hấn cảm thấy khó chịu, không ai để ý hấn đã biến mất tại chỗ.

Đang muốn nghỉ ngơi quay về thì lại có người đi đến, một thanh niên mặc y bào màu đỏ tóc cũng đỏ, tuấn tú rạng ngời, tay khê khê cầm cây quạt, bên cạnh có 4 mỹ nữ đáng người là lướt, khuôn mặt xinh đẹp đi sau lưng.

- Thật không biết ta có đủ tư cách hay không.

Vương Lăng bực mình ngó lại thấy một thanh niên sắc sỡ tự đắc từng bước đi tới, đi tới đâu đều có người nhường đường, ánh mắt gã sau đó lại tập trung lên đám người Tần Thanh Y, tham lam dò xét từng người.

Vương Lăng bực mình đem kiếm đâm tới ngực tên công tử, gã cười lấy quạt ra đỡ lấy, ánh mắt vẫn thăm dò trên người các nàng, sau đó gã bỗng nhận thấy cơn đau truyền đến từ hạ bộ. Ngó xuống thì thấy Vương Lăng đã đá trúng vào hai hòn bĩ hấn, cảm giác như sắp bể. Gã cầm phần ôm hạ bộ cảm tức nhìn Vương Lăng, thị nữ bên cạnh chạy đến.

- Thiếu chủ, người không sao chứ.

- Ta không sao, chỉ là trò tiểu nhân.

- Thật sự tiểu nhân sao.

Vương Lăng lại cười càn khiến gã run run thấy một liên hỏa những hỏa cầu bắn tới liên miên, muốn vận linh lực lại cảm thấy hàn khí nồng đặc khắp thân dưới. Gã hừ lạnh, hỏa diễm cháy lên, hỏa diễm hấn màu xanh đem cả đám hàn khí thiêu đốt, thôn phệ cả hỏa cầu của Vương Lăng. Vương Lăng thấy hỏa diễm trong tay hấn thì nhú mày.

- Là dị hỏa.

- Thế nào. Biết sợ chưa.

- Dị hỏa thì thế nào, chỉ là Lam Linh hỏa diễm với ta không có uy hiếp.

Lúc này gã mới cảm nhận căn bản có một dòng nhiệt lưu bắn tới thiêu cháy tóc gã.

- Người cũng có dị hỏa. Cái này là dị hỏa gì.

- Người nghĩ thật là dị hỏa.

- Quả thật chưa chắc là dị hỏa nhưng cảm giác rất giống, là như thế nào.

Gã suy nghĩ miên man, Vương Lăng cười lạnh, dị hỏa hấn dùng đã biến mất trong ngàn năm trở lại nên rất ít người biết. Thị nữ lúc này mới hốt hoảng nhìn gã công tử này:

- Thiếu chủ, tóc ngài ...

- Tóc ta làm sao.

- Tóc ngài cháy rồi.

Gã sờ lên đầu thấy một đám tóc đã biến mất, kinh hoàng muốn ngất. Đám nữ nhân thấy vậy cười to một trận, người xung quanh cũng trợ nháo. Vương Lăng vui vẻ rời đi cùng đám nữ, gã công tử áo đỏ cầm tức.

-Vương Lăng. Người nhớ đây, ta là Long Kinh, ta sẽ không tha người chuyện hôm nay đâu..

Vương Lăng lúc này đã rời đi xa từ phương nào, ai cũng rùng mình suy nghĩ không dám đối đầu với Vương Lăng, đối đầu hẳn kết quả rất thảm, nhìn gương Long Kinh là hiểu, là thứ 6 trong bát đại công tử mà bị Vương Lăng đùa giỡn thế kia.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Sở Ngọc

Tần Thanh Y vừa đi ánh mắt lại tò mò hỏi Vương Lăng:

-Lúc này Lộc Khách nói chàng cứu hân là thế nào.

-Không có gì, chẳng qua đôi chút hướng công kích, rồi dùng thủ thuật triệt tiêu lực đạo công tới Lộc Khách nên mới bị chôn vùi trong lớp đất.

Nhớ lại lúc này Vương Lăng dẫn xuất hai thuộc tính không phụ trợ của Minh Dạ kiếm lại còn cả dị hỏa khiến cho bản thân cũng không thể điều khiển được chính bản thân đòn công kích của hân. Hân cũng biết nếu để Lộc Khách nhận cả đòn này chưa chắc già toàn mạng, sợ rắc rối nên Vương Lăng mới dùng thủ thuật tạo một địa hào chôn vùi công kích, việc này gây hân bị thương ít nhiều nhưng may đòn công kích của Lộc Khách thật sự cường đại giúp hân cân bằng.Hân nhìn qua thấy Sở Ngọc này giờ vẫn im lặng Vương Lăng tò mò không hiểu:

-Sao này giờ nàng không nói gì. Không khỏe sao?

-Không có gì.

Tần Thanh Y cũng chú ý biểu hiện Sở Ngọc trở nên lạ lùng cũng hiểu lý do:

-Có phải hay không nghĩ đến Lộc Khách. Cả hai người hình như quen nhau thì phải.

-Thật sao.

Vương Lăng ngạc nhiên nhìn thấy nàng đang mím chặt môi, hân cười vuốt ve đầu nàng:

-Có gì cứ nói. Không cần cực khổ che giấu.

-Đề ta nói.

Hàn Tổ Cẩm đến bên cạnh Sở Ngọc lên tiếng, Sở Ngọc cảm kích nhìn nàng thở mạnh nói:

-Thật ra không chỉ quen biết mà thật ra bọn ta cũng rất thân thiết như huynh muội. Thậm chí bọn ta đã đính hôn.

-Đã đính hôn thì thả thính ta làm gì.

Vương Lăng có chút khó chịu, Sở Ngọc cười khổ.

-Thật ra là do cha mẹ bọn ta tự quyết định, tuy từ nhỏ ta cùng hân cùng nhau lớn lên nhưng ta chỉ coi hân là ca ca mà thôi, không có cảm giác tình cảm nam nữ.

-Ta thấy hân rất tốt, nàng đâu cần cảm giác khó chịu như thế. So với ta thì hân nàng phải có tình cảm nhiều hơn chứ, chẳng lẽ hân không thích nàng.

-Không thực sự hân đối với ta rất tốt, nhìn có vẻ rất thích ta. Vì vậy nhiều người đã gán ghép ta với hân thế nhưng ta với hân không phải vậy. Ta vì không biết làm sao mới phải trốn nhà đi.

-Và thế là nàng đến đây gặp bạn hữu còn hân đến đây kiếm nàng.

Vương Lăng xoa xoa trán suy nghĩ, thật sự cái tình huống này hân thật sự không biết làm sao cho phải, một lúc sau hân mới nói tiếp:

-Ta thấy nàng theo hân rất tốt, dù sao hân đối với nàng thật lòng, tốt nhiều hơn rất nhiều so với ta. Chúng ta chỉ mới gặp nhau vì chút hiểu lầm mà ước hẹn, còn hân thật sự lo lắng cho nàng tới đến tận đây kiếm nàng. Ta chắc do bản tính nàng không thích bị người khác cảm đoán nên mới cố chấp không chấp nhận hân thôi.

-Chẳng lẽ người muốn thất hứa.

-Cái đó với ta không quan trọng, hấn chắc chắn sẽ không thua kém ta nên nằng khỏi lo. Cứ đi gặp hấn đi.

-Ngươi.

Sở Ngọc tức giận quay người bỏ đi, Hàn Tổ Cẩm muốn giữ nằng lại nhưng bóng dáng Sở Ngọc đã biến mất trong làn người đông đúc. Vương Lăng tỏ dãi nhìn qua Tần Thanh Y:

-Ta làm vậy nằng ta sao lại tức giận nhi.

-Chàng thật sự không hiểu sao.

Tần Thanh Y nhìn thấy hấn bộ dáng ngờ ngạc không nói nữa đi đến cùng hai nữ nhân kia rồi đi để lại hấn đứng đơ một chỗ cùng Hàm Trung.

-Vương đệ, chúng ta quay về thôi.

-Được.

Vương Lăng không muốn bận tâm tới Sở Ngọc nữa, quay về nhà trọ tiếp tục công cuộc nghiên cứu dược thư. Đến tối hấn được biết Sở Ngọc vẫn chưa quay lại, trong lòng có chút lo lắng nhưng nghĩ lại có Lộc Khách cũng khiến hấn yên tâm.

Hấn muốn tìm Tần Thanh y giải tỏa bức bối trong quần nhưng nằng lại kiếm cơ ngủ cùng tỷ muội để mặc hấn ngủ một mình. Về phòng hấn lại nghĩ đến Sở Ngọc, lẫn lộn trên giường hấn vẫn cảm giác bản thân không thể quên được nằng, lại có chút bức rức khó chịu, cuối cùng quyết định hấn rời phòng đi ra ngoài kiếm nằng.

Trên một mỏm đá ngoài bia rừng có một thiếu nữ xinh đẹp ngược mặt ngắm nhìn mặt trăng sáng, khuôn mặt nằng hiện nét u buồn. Từ xa nhìn lại trong hàng cây là bóng dáng một người thanh niên tuổi trẻ đang say mê nhìn nằng, hấn chính là Lộc Khách vẫn luôn theo bước Sở Ngọc mọi lúc mọi nơi. Qua một lúc thấy nằng vẫn dờ dẫm, hấn không thể kiềm chế mà bước ra trước mặt nằng, Sở Ngọc khẽ liếc nhìn hấn lại tiếp tục ngắm trăng.

-Ngọc muội, theo ta về đi. Phụ thân nằng rất lo lắng cho nằng đấy.

-Ông ta thật sự lo lắng cho ta sao.

-Chính phụ thân nằng bảo ta đến tìm nằng, nằng nghĩ ông ấy có lo lắng hay không.

-Nếu vậy thì vì phụ thân ta nói nên huynh mới tới tìm ta.

-Không phải. Ta thật sự lo lắng cho nằng.

-Ta hiểu huynh vẫn đối với ta rất tốt. Huynh về trước đi, ta sẽ quay về sau.

-Vì sao chứ. Có phải là nằng đã thích hấn không.

-Nếu vậy thì huynh sẽ làm gì.

-Nên nhớ nằng là hôn thê của ta, nằng không thể thích người khác. Chúng ta ở bên nhau từ nhỏ, tình cảm so ra thì nằng phải thích ta nhất chứ.

Sở Ngọc im lặng, đứng dậy nhìn qua Lộc Khách:

-Ta chỉ con huynh là ca ca ta mà thôi, thật sự ta không cảm thấy nó giống tình cảm nam nữ. Người ta thích thật sự là hấn, mong huynh có thể hiểu.

Lộc Khách đứng hình im lặng không nói gì, hấn trước mặt người khác luôn luôn điềm đạm nhưng với nằng hấn luôn có cảm giác chiếm hữu mãnh liệt, kể từ khi nhỏ gặp nằng hấn đã thề nằng là của hấn.

Sở Ngọc cũng khó hiểu cảm xúc bản thân, nằng luôn muốn tự quyết định cuộc đời nằng, luôn muốn tự chọn một vị phu quân mà không do bất cứ ai ép buộc, điều mà mẫu thân nằng trước kia vẫn không cách nào làm được. Lúc đầu nằng tùy tiện chọn Vương Lăng cũng chỉ vì danh tiếng của hấn, sau này quen biết Tần Thanh Y được nằng kể bao nhiêu hành động của hấn thì khiến nằng ngưỡng mộ, một người không màng danh lợi cùng tính mạng vì một nữ nhân, hấn thật sự so với phụ thân nằng là hai người trái ngược. Càng khiến nằng rung động khi cảm nhận sự ôn nhu khó có người nam nhân nào mang lại còn chứng kiến sự cường đại của hấn, bản thân nằng lúc này cảm nhận cảm giác trước kia chưa từng nếm trải, hấn là tình đầu của nằng.

Vương Lăng mà biết chắc phải phục hấn lắm khi chưa tán gái mà gái đã tự đổ.

Bầu không khí trở nên yên tĩnh lạ thường, Lộc Khách bàn tay xiết chặt nhìn Sở Ngọc ánh mắt tái gị. Vương Lăng tìm kiếm lúc lâu cuối cùng cũng phát hiện ra hai người, cũng không tiện ra mặt chỉ ẩn giấu linh lực núp trên cành cây cao gần đó. Qua một lúc, Sở Ngọc cất bước rồi đi bị bàn tay Lộc Khách nắm lấy, nằng nhủ mây nhìn lại hấn:

-Bỏ muội ra, muội biết đường quay về chỉ là hiện giờ vẫn chưa được.

-Ta biết nằng quay lại gặp hấn, ai biết nằng đi thì chuyện gì xảy ra, có cùng hấn có quan hệ không chứ.

-Huynh sao lại nói như vậy, muội nào phải loại con gái không biết phẩm hạnh như vậy.

-Làm sao ta biết được.

-Huynh sao càng ngày càng quá đáng như vậy.

-Nàng có tư cách gì nói ta, rõ ràng là hôn thê ta mà nghĩ đến người khác. Đã như vậy...

Vương Lăng ngồi trên cây nhìn xuống ngập dài, hẳn vẫn cho đây chỉ là vợ chồng son cãi nhau thật không bận tâm lắm, nhưng trong lòng thì đang nén bức tức cách làm của Lộc Khách, hẳn từng sống thế giới hiện đại nên theo chủ nghĩa lãng mạn, nam nữ yêu nhau thì cần xuất phát từ hai phía, đặc biệt với hẳn thì đối với nữ nhân cần phải ôn nhu nào có bạo lực như Lộc Khách.

Nghĩ lại mấy bộ phim hàn xèng trước kia hẳn thấy bản thân so ra hình như rất khác, người ta yêu đúng một người, hẳn lại hết nữ nhân này lại đến nữ nhân khác, lại có chút nghi ngờ bản thân so với mấy tên bỏ bê vợ con trước kia khác cái gì. Chẳng qua nữ nhân đối với hẳn thật lòng thì đây là lần đầu tiên mà lại nhiều người như vậy hẳn không nở phụ lòng ai cả. Đang nghĩ lung tung thì cảnh tượng ngay sau đó cảnh tượng khiến Vương Lăng không thể tiếp tục ngồi nhìn được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Tình nồng dưới trăng

Trong tay Lộc Khách xuất ra một lọ hương được khiến Sở Ngọc cả người vô lực muốn ngã xuống bị hẳn đỡ lấy, nàng cố giãy giụa, ánh mắt u oán nhìn hẳn.

-Huynh vừa cho ta ngửi cái gì.

-Là một loại xuân dược. Muội có phải cảm thấy cơ thể rất nóng hay không.

Sở Ngọc quả nhiên cảm nhận cơ thể nóng bức muốn cởi bỏ lớp y phục bên ngoài, nhưng tâm trí vẫn tỉnh táo cố giãy giụa ánh mắt trừng nhìn Lộc Khách:

-Thật không ngờ huynh lại là loại người này. Ta lâu nay vẫn lầm tưởng huynh.

-Vốn dĩ muội là hôn thê của ta, làm vậy thì có gì không phải, sớm muộn nàng cũng là người của ta. Dù sớm dù muộn ta cũng sẽ làm điều này mà.

-Một đệ tử chính tông như ngươi không ngờ lại giữ thứ hạ lưu này.

Sở Ngọc căm phẫn nhìn Lộc Khách, bản thân nàng rất tôn kính vị đại huynh này, càng tôn kính thì càng dễ thất vọng. Lộc Khách cười lạnh, đặt nàng nằm xuống tay vung về giải khai y phục nàng, do đây là lần đầu nên hẳn có phần khó khăn, bức tức hẳn ra sức xé rách y phục nàng, nhìn nàng cơ thể hấp dẫn làm thú tính trào dâng, nghe nàng chửi hẳn thật bức tức bàn tay bóp lấy hai má Sở Ngọc:

-Nàng nghĩ là ta sở hữu thứ này sao, biết ai là người đưa ta thứ này không. Là phụ thân nàng đấy, phụ thân nàng cũng dùng chính cách này với mẫu thân nàng mới có nàng ngày hôm nay đấy.

Sở Ngọc nghe hẳn nói thì run rẩy, tràn đầy thất vọng, thật sự thì tuy nàng bề ngoài ghét bỏ phụ thân nàng nhưng thật sự rất tôn kính phụ thân, nàng chỉ hận ông ta vì công việc mà bỏ bê chăm sóc mẫu thân khiến mẫu thân nàng bệnh nặng qua đời.

Thật không ngờ phụ thân nàng lại dùng cách này với mẫu thân nàng. Hình ảnh của hai người đàn ông nàng tôn kính nhất đổ vỡ trong chớp lát, trong lòng nàng vô cùng tuyệt vọng.

Nhìn nàng đỏ mắt tuyệt vọng khiến Lộc Khách thương cảm nhưng vẫn không nguyên dừng lại, đã quyết dùng cách này thì phải làm tới cùng. Hiện giờ trên người Sở Ngọc không còn mảnh vải che thân nào, Lộc Khách nuốt nước bọt từ từ thám hiểm trên người nàng.

Nghe lời Lộc Khách nói khiến Vương Lăng dần có thành kiến xấu với người này nhưng hẳn lại không nguyên gây sự với Lộc Khách, một thế lực lớn tại Đông Phương đại lục có quan hệ rất lớn với Minh Lam Tông. Trùm một áo choàng đen, đeo cái thiết diện hẳn ngay lập tức xuất hiện, trong tay là Hấp Huyết Ma kiếm.

Lộc Khách đang liếm láp người Sở Ngọc thì cảm nhận sát khí đã nhanh chóng thoát ra nhìn lại người trước mặt, một người không rõ hình dạng mặc áo choàng mang cho hẳn sự sợ hãi bởi thanh kiếm trong tay người kia. Lộc Khách lấy một thanh kiếm đem chính tuyệt học lập tức sử dụng, hẳn muốn nhanh chóng quyết định kẻ địch để còn hưởng thụ người đẹp.

-Tuy ta không biết ngươi là ai nhưng ta có thể cảm nhận tà khí rất lớn, ta chỉ còn cách thanh trừ.

-Nghe thật hay thế nhưng người lại đang làm một hành động thật khi phách.

-Nàng là hôn thê ta, người đừng có xen vào. Chết đi. Phong Hoán Vũ Thúc.

Lộc Khách tự tin có thể lấy ngay tính mạng đối phương nào ngờ kiếm vừa chạm thì linh lực biến mất, làn hắc khí bao tỏa làm Lộc Khách ớn lạnh. Vương Lăng xuất ra một chuồng đánh bay Lộc Khách ra xa, tay cầm kiếm tiến dần tới, Lộc Khách học một ngụm máu nắm đầy run run nhìn người trước mặt.

-Người muốn gây thù với Lộc Kiếm trang bọn ta sao.

-Người biết ta là ai sao.

Vương Lăng cười lạnh, giọng cao ma kiếm, ngừng một chút hắt nhìn Lộc Khách hỏi:

-Ta cũng không muốn giết người chỉ là thích vị cô nương kia người nhường ta chứ.

Vương Lăng muốn thăm dò Lộc Khách lần cuối, nếu thật sự tên này còn tình nghĩa tha hán một mạng cũng không sao. Lộc Khách nhìn vị hôn thê của mình căm tức nhìn Vương Lăng, hai tay nắm chặt:

-Nếu người tha cho ta thì ta sẽ hiến nàng cho người.

Nghe hán nói Vương Lăng thờ dài, ánh mắt lạnh lẽo định đem Lộc Khách giết tại chỗ, lúc này thì Sở Ngọc thân dính xuân dược cơ thể run rẩy, rên rỉ quàn quai kêu gây sự chú ý của Vương Lăng.

Hầu hết các loại xuân dược ảnh hưởng lớn nhất là với những trinh nữ, càng thuần khiết trong sạch thì hiệu quả càng mạnh, nếu càng nhẵn nhụi mà không tiến hành âm dương hòa hợp thì sẽ dẫn tới hương tiêu ngọc vẫn.

Chỉ lo lắng có chút mà Lộc Khách đã chớp cơ hội dùng 'Tật Phong Dật' biến mất tại chỗ, chạy ra xa. Vốn dĩ Vương Lăng thừa sức đuổi theo nhưng lại lo ngại Sở Ngọc nên không muốn tốn thời gian, sau này có cơ hội hán sẽ giải quyết gã sau.

Vương Lăng tiến đến gần nàng thấy nàng đang tự xoa xoa bầu vú, âm hộ ướt đầm chảy ra nước ướt cả lông mao, thân thể kiều diễm dưới ánh trắng khiến nam nhân nào cũng muốn chà đạp nàng một phen.

Vương Lăng bàn tay ôn nhu ôm lấy nàng, hôn mãnh liệt lên môi nàng được nàng mãnh liệt đáp trả, dòng nước bọt ào ạt chảy vào miệng khiến hán mê mẩn, hai chiếc lưỡi quấn lấy nhau như cặp tình nhân.

Nàng mở miệng chủ động hút lấy lưỡi hán mà mút mà liếm, nuốt lấy dịch chất trong miệng hán. Cũng có lẽ do còn non nớt kinh nghiệm nên nàng vô tình cắn lấy lưỡi hán làm hán tê rần khẽ kêu.

Một tiếng kêu làm đánh thức chút thanh tỉnh trong người Sở Ngọc, nàng bản thân nhận ra một người đang hôn lấy nàng, do hán mang mặt nạ nên làm nàng kinh hoàng, sức lực còn lại cố đẩy hán ra.

-Ừm... Người là ai.. Sao lại..

Vương Lăng đang muốn giải thích thì thấy nàng nước mắt tuôn rơi, hàm răng nàng đặt lên chiếc lưỡi mềm yếu muốn cắn lưỡi tự tử. Vương Lăng kinh hô bàn tay 3 ngón chui vào miệng nàng kịp thời ngăn chặn nhưng bị nàng hung hăng cắn lấy chảy máu khiến hán thêm đau đớn.

Sở Ngọc kinh hoàng căng ra sức cắn, Vương Lăng biết cứ vậy thì ngón tay hán đi mất, bàn tay còn lại mê mẩn trượt trên người nàng ra sức kích thích, hai ngón tay chui vào âm hộ nàng ra vào, chiếc miệng hán liếm láp quanh đầu ti, lâu lâu để lại ấn ký trên ngực nàng.

Quả nhiên do bị kích thích nàng trở nên vô lực phản kháng, chiếc miệng lại đảo ngược mút lấy ngón tay hán, đầu lưỡi nàng liếm quanh, nuốt lấy làm hán mê mẩn hưởng thụ, dịch mật của nàng chảy đầy tay hán làm hán khó chịu tách nàng ra cời bỏ y phục, để ý mặt nạ trên mặt hán cười khổ tháo ra.

Đồ chơi bị lấy mất, nàng không ngừng giãy giụa ôm chặt lấy hán, chiếc lưỡi liếm láp cả người hán, tay nàng đè lên tay hán muốn ngón tay hán tiếp tục chơi đùa âm hộ nàng.

Vương Lăng nóng máu hôn lên môi nàng, lên má nàng, vành tai nàng khiến nàng như con lươn ôm trượt trên người hán.

Vương Lăng dục hòa công tâm, dương vật căng cứng phồng rộp chọc vào bụng nàng. Hán nào còn chờ đợi được nữa, vật giữa nàng ra đem dương vật đặt trước âm hộ nàng, ngón tay ve vãn xung quanh âm vật, lấy âm dịch trào ra của nàng bôi trơn dương cụ của hán đem vật thô dài đâm sâu vào trong người nàng.

Dương vật tiến sâu vào phá tan rào cản tới tận hoa tâm nàng, Sở Ngọc rướn người, bàn tay không ngừng cào cấu lấy hán, miệng cắn lên bả vai hán. Vương Lăng rảnh nhin đem nhục bông từ từ rút ra lại tiến vào, thật ôn nhu nhẹ nhàng, đến khi nàng càng trở nên ẩm ướt rồi hầy mông như muốn hán đẩy nhanh tiến độ thì dương vật hung hăng ra vào đem nàng đặt dưới thân, hai tay hán nhào nặn bầu ngực căng tròn, thấy một chút dịch chất từ đầu ti tiết ra khiến hán ngạc nhiên nhưng lại hưng phấn hút lấy.

Sở Ngọc ôm chặt lấy hán phối hợp vô cùng ăn ý, hai chân mở rộng để nhục bông hán tiến vào sâu nhất trong hoa tâm nàng, hai tay ôm lấy đầu hán để

hắn hút lấy đầu ti nàng.

Tay Vương Lăng mò xuống nghịch ngợm âm vật nàng, xe xe lấy khiến nàng càng kích thích mà khe âm hộ co rút chặt hơn, hắn một tay để ngón tay chui vào lỗ nhĩ nàng, vừa vào thì chặt kín khó rút ra, càng vào thì càng chặt.

Sở Ngọc rên rỉ thở mạnh, âm đạo co rút phóng ra dòng dịch thủy ẩm nóng bị đầu dương vật hắn ngăn lại ứ đọng bên trong. Vương Lăng cảm nhận áp lực trào dâng quy đầu sưng cảm khiến hắn càng thêm hưng hăng nhấp lấy, dương vật càng vào sâu thì nàng ôm hắn càng chặt, lại sau đó hắn không thể kiềm chế mà bắn đầy tinh dịch vào trong, nàng lần nữa xuất ra âm dịch.

Một dòng dịch chất trắng sữa như lũ từ trong âm hộ nàng chảy hết ra ngoài. Nhìn phía dưới dâm đảng làm hắn thêm phần kích cang cang cứng, cơ thể Sở Ngọc thật sự quá mê người. Hắn lại lần nữa trùng kích vào người nàng, cơ thể nàng trở nên vô cùng nhạy cảm phối hợp đón nhận hắn.

Hắn cũng không biết ra bao nhiêu lần trong người nàng nữa, chỉ biết cảm nhận thân thể vũ mị trước mặt là lẽ sống hiện giờ.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Tuyển chọn bắt đầu (1)

Sở Ngọc sáng hôm sau tỉnh dậy thấy bản thân đang nằm trên giường thì giật mình ngó nghiêng xung quanh, xem lại y phục bản thân. Nhớ lại chuyện xảy ra tối qua, nàng run run cố gắng phủ định. Đang lúc thần thờ thì Tần Thanh Y cùng đám nữ vào thấy nàng tỉnh rồi thì vui mừng đến hỏi thăm.

-Cuối cùng muội cũng tỉnh.

-Thanh Y tỷ sao muội lại ở đây.

-Sáng sớm hai người ngủ mê hồi trở về tỷ cũng không biết chuyện gì.

-Vậy giờ hắn ở đâu.

-Hắn đang ngủ phòng bên, cứ bình tĩnh đi.

-Để muội qua gặp hắn.

Chưa kịp nói gì thêm thì Sở Ngọc đã tức tốc qua bên phòng Vương Lăng. Quả nhiên Vương Lăng đang say giấc trên giường, Sở Ngọc tiến tới cạnh giường say mê ngắm nhìn hắn, chốc lát lại nghĩ tới chuyện tối qua lắc đầu véo má hắn. Vương Lăng bị nàng chọc ghẹo tỉnh dậy dụi dụi mắt.

-Ta mới ngủ có chút, làm gì kêu sớm vậy.

-Ta có chuyện muốn hỏi ngươi.

-Ngươi muốn hỏi chuyện tối qua, đừng lo ta sẽ chịu trách nhiệm. Vậy đi, ta ngủ tiếp, tối qua làm việc cả đêm.

-Ý ngươi nói là ...

Sở Ngọc giọng run run trong lòng vui vẻ, mặt đơm hồng hiệu "làm việc cả đêm" là như thế nào, tuy sớm mất đi trong sạch trong tay hắn nhưng với nàng thì tốt hơn bất cứ người nào khác. Như lột bỏ một gánh nặng nàng cười nhìn hắn đang dim dim ngủ thì cười tui tui rồi rời phòng.

Đến khi tỉnh dậy thì Vương Lăng đã thấy Tần Thanh Y bước vào ánh mắt dò hỏi:

-Nói thật đi, tối qua chàng với Ngọc muội làm gì.

-Sao thế, ghen à. Chẳng phải tối qua nàng cho ta ngủ một mình sao.

-Đừng đánh trống lảng, vào vấn đề chính.

Vương Lăng thờ dãi đem sự việc tối qua kể lại, Tần Thanh Y kinh hô cùng cảm tức cùng thương cảm cho Sở Ngọc, lúc sau nàng lại thờ dãi nhìn hắn.

-Nếu vậy thì chàng cũng cần đối với nàng tốt một chút, nàng cũng thật tội nghiệp.

-Ta biết rồi nương tử.

Cửa phòng bỗng dung mở ra, Sở Ngọc bước vào tay cầm một bát canh sâm, nàng cười nhìn hắn quay qua nhìn Tần Thanh Y lại xấu hổ đỏ mặt.

-Đúng lúc ta đang đói. Cảm ơn nàng.

-Sao chàng biết cái này cho chàng, là.. cho Thanh Y tỷ.

-Ta biết là cho ta, tôi qua mảnh liệt vậy mà.

Sở Ngọc đỏ mặt, Tần Thanh Y cười khúc khích, Sở Ngọc giờ đây như quên mất lời hẹn 5 năm kia mà sớm xem hán là nam nhân của nàng. Vương Lăng đón nhận bát canh như hổ đói chén sạch, tặng cho Sở Ngọc lời khen làm nàng vui vẻ trong lòng.

Đến ngày hôm sau là ngày tổ chức tuyển chọn, đám người Vương Lăng tập trung đầy đủ, Sở Ngọc thân phận đặc biệt nên có cách có được lệnh bài tham gia không hề khó, vốn dĩ nàng còn có cho Hàn Tổ Cẩm nhưng nhận ra nàng đã được Vương Lăng đưa cho.

Mọi ánh mắt hầu như đều hướng về phía đám người Vương Lăng, sự xuất hiện của một đám mỹ nhân dĩ nhiên có sức hút, nhưng hơn cả là bản thân hán danh tiếng lẫy lừng qua trận chiến kia.

Không ai thắc mắc một người như hán lại tham gia tuyển chọn này, vì vốn dĩ không hề có luật cấm còn có việc trong tông môn có phân chia bè phái nên đưa người mình vào là chuyện bình thường, không được tuyển chọn thì chỉ trách bản thân không có sức mạnh cũng không có quyền. Cả đám ồn ào ngày sau đó bị dập tắt khi một lão giả tóc hoa râm cột gọn gàng phía sau bước lên phía trước.

-Hôm nay chính thức tuyển chọn đệ tử của Minh Lam Tông, ta sẽ tuyên bố quy tắc cuộc tuyển chọn. Tổng cộng có 20 000 người đến đây tham gia nhưng chỉ chọn 500 người, ai thông qua sẽ được chọn.

Cả đám người ồn ào, Vương Lăng nhũn mày nhìn lại, cả đám này cùng lắm là vài ngàn người, có lẽ còn có các lối đi khác nữa, lão giả kia liếc mắt nhìn Vương Lăng, hán cũng hiểu rõ vấn đề của lão, với mấy trường lão mà nói thì hán là đối tượng rất giá trị để bồi dưỡng. Giọng lão giả lại cất lên lần ắt hoàn toàn tiếng ồn bên dưới:

-Các ngươi sẽ được cho vào trong huyền cảnh, thời hạn trong vòng một tháng cần đạt được 40 cái lệnh bài, nếu vậy thì thông qua. Ít hơn 1 cái cũng không được, dù vượt qua cũng không có vấn đề. Ta nói trước nếu có chết trong tuyển chọn thì đó là do các ngươi, không liên quan đến bọn ta, còn ai muốn bỏ cuộc thì bóp nát viên đá bọn ta trao thì sẽ thoát khỏi huyền cảnh đảm bảo mạng sống. Không nói nữa 1 tháng sau gặp lại.

Lần này tiếng ồn lại vang lên, có một số tên muốn bỏ thi nhưng không được phép, chỉ có vào huyền cảnh mới có thể ra.

Vương lăng rơi vào suy nghĩ, nếu nói mỗi người 40 cái lệnh bài thì chắc chắn sẽ tuyển không đủ 500 người, có khi còn rất ít, với những người chỉ có một mình thì cơ hội gần như không có. Lần này không chỉ tranh giành lệnh bài mà còn phải sinh tồn trong vòng 1 tháng.

Một pháp trận được bố trí sẵn dưới chân đám người, cả đám sau đó được dịch chuyển đến huyền cảnh. Trước mắt là rừng cây rộng lớn, Vương Lăng xem xét xung quanh thấy đã có người đánh nhau, quay lại nhìn đồng bọn:

-Chúng ta mặc kệ chúng, cứ đi trước kiểm chỗ xây dựng nơi trú trước.

Cả đám gật đầu không ai dám ý kiến, dù hán ít tuổi nhất nhưng độ tín nhiệm thì trong lòng ai cũng hiểu rõ. Vương Lăng dĩ nhiên không muốn chưa gì đã mất sức đi cướp đoạt, nếu vậy thì làm lợi người khác tập kích khó lòng đánh trả, cứ đi trước kiểm một nơi an toàn rồi đặt camp đây sau này sẽ có cơ hội, dù sao cũng ở đây đến tận 1 tháng.

Không ít người cũng hiểu điều này nhanh chóng vào trước, ánh mắt luôn xem xét những người khác. Do đám Vương Lăng quá nổi tiếng nên chả ai dám chủ động gây sự cũng không dám theo sau, Vương Lăng đi đến xế chiều thì nghe thấy tiếng nước chảy thì vui mừng phát hiện ra một con suối gần đó, hán dẫn đoàn người lên phía thượng nguồn cao nhất có thể, vốn dĩ hán sợ có người hạ độc nguồn nước thì không ổn, nhưng nếu chiếm được thượng nguồn thì hán ngược lại có thể hạ độc. Vất vả trèo đèo lội suối tới đêm tối vẫn chưa thấy thượng nguồn làm Vương Lăng nhũn mày, Trần Bạch có chút bức tức:

-Này giờ ngươi dẫn bọn ta đi loanh quanh như vậy làm cái gì. Trời tối rồi kìa.

-Ngươi nói cái gì, nếu giờ thì ngươi dẫn đội đi.

Tần Thanh Y bức tức ngó lại Trần Bạch, cả đám người cũng nhìn hán, Vương Lăng thờ dài quay lại nói:

-Cũng đúng, chúng ta nghỉ ngơi tạm ở đây đi, tối mai tiếp tục.

Không ai phản đối ý kiến Vương Lăng tìm một nơi thưa thớt cây cối nhưng bao quanh bởi rừng cây, nhóm lửa chuẩn bị nghỉ ngơi.

Vương Lăng cùng Trần Bạch và Hàm Trương chia ra xem xét xung quanh thiết kế một số bẫy rập, vốn phải nhờ Vương Lăng chỉ dẫn hai người kia mới biết làm. Chuẩn bị xong xuôi Vương Lăng phân chia ca trực đêm, gồm có Vương Lăng trực trước, Hàm Trương cùng Trần Bạch trực ca sau, do ngày mai có thể hoạt động nhiều nên để đám nữ nhân hoàn toàn nghỉ ngơi.

Ăn xong một chút đồ ăn trong giới chỉ, Vương Lăng ngồi trước đám lửa canh trực ban đêm, Tần Thanh Y cùng Sở Ngọc muốn thức cùng hán nhưng hán khéo léo từ chối, tuy cũng muốn cùng hai nàng đại chiến nhưng đang trong tình trạng địch nhân khắp nơi khiến hán khó lòng thực hiện.

Buồn chán nhìn đám lửa cháy làm hấn muốn đi giải quyết, do khắp nơi có bố trí cạm bẫy nên với hấn không quá lo bị tập kích bất ngờ, tiện thể hấn cũng muốn làm thêm vài cái cho chắc.

Bước tới lùm cây bỗng mất tè

Cỏ cây khô héo đài cho tươi.

Vương Lăng nhìn mặt trăng hữu tình nổi hứng làm thơ, lại nghe đằng xa tiếng đánh nhau ồn ào, cũng do hấn cảm nhận được linh lực của người khác mà không cần phải nhìn thấy đối phương, một kỹ năng có lợi trong hoàn cảnh này.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Tuyển chọn bắt đầu (2)

Vương Lăng cẩn thận ẩn giấu linh lực nhảy lên cây tiến về phía có linh lực dao động.

Cảnh trước mắt làm hấn có phần quen mắt, à thì một đám nam nhân hơn chục người đang bao vây một thiếu nữ mang mạng che mặt, không bàn tới khuôn mặt chỉ là thân hình của nàng cũng đủ khiến bất cứ nam nhân nào động tâm.

Bộ ngực ngao nghễ nhô cao, bờ mông cong vênh, eo bó hẹp, thân mang bạch y tuy không bó sát nhưng cũng dễ dàng nhìn ra dáng người, mái tóc bạch kim phấp phới dài tới eo.

Nhìn gái một lúc thì hấn nhận ra cái mỹ nhân này thực lực vô cùng cường đại, bị đám cường giả dung linh cảnh bao vây nhưng nháy mắt đã đồng lúc đánh ngã cả đám người. Những đạo quang tuyến bắn ra tứ phía làm ai trúng chiêu đều nằm lăn lóc, hấn cũng nhận ra là nàng đã nương tay không hề ra sát chiêu, có chút không đồng tình với cách làm này.

Quả nhiên nàng liên tục ra chiêu nhưng do nương tay nên không lâu sau đám người kia đứng lên lại tấn công nàng, nàng có chút hoảng loạn tránh né, nàng cảnh giới vượt xa nhưng rõ ràng nhìn rất thiện lương, ngày thơ không phù hợp chiến đấu.

Vương Lăng nhủ mày chốc lát đã xuất hiện bên dưới, tiến sát tới từng tên vận ‘Hấp Huyết pháp quyết’ hấp thu linh lực từng tên.

Đám người hoảng loạn sự xuất hiện của Vương Lăng quay qua đánh hấn nhưng vì hấn quá nhanh nên cả đám người vô thanh vô tức toàn diệt.

Hấn hấp thu linh lực nhiều người như vậy nhưng bản thân cảm giác đột phá tiếp theo lại không hề có chút cảm giác, hấn không quan tâm đến ánh mắt thiếu nữ kia mà tiến đến lục soát bên trong đám này, lấy được 30 thẻ bài có lẽ còn có cướp đoạt người khác, thêm chút thức ăn sau này nữa.

Quay người hấn nhanh chóng nhảy biến đi nào ngờ thiếu nữ kia đã xuất hiện trước mặt hấn:

-Ngươi sao lại như không thấy ta vậy.

Vương Lăng biết nàng cảnh giới cao nhưng lại không ngờ lại cao hơn cả hấn, hấn không muốn dây dưa thêm nữa đành tìm cách đuổi khéo nàng đi:

-Vị cô nương này cần gặp ta có chuyện sao.

-Còn nói, rõ ràng ngươi làm ngơ ta.

-Ta nói này, ta chỉ là muốn giúp cô giải quyết triệt để đám người này mà thôi, cũng không phải là vì cô mà là vì lệnh bài đó. Hay là cô muốn nó.

-Ta không cần. Chỉ là vì sao ngươi lại phải ra tay giết người, chỉ cần lấy lệnh bài là được rồi mà.

-Aida. Không giết chúng sau này chúng tha cho ta sao. Đừng nói nữa, ta còn có việc gấp muốn đi trước à.

-Đứng lại người không thể bỏ mặc ta.

-Lại cái gì. Chúng ta chỉ mới gặp nhau có một lần thôi, cũng đâu có quen biết.

-Ta biết thế nhưng do ta không có ai đi cùng. Lúc này ngươi cũng là có ý tốt giúp ta, ta biết ngươi là người tốt, chúng ta có thể đồng hành.

Vương Lăng há hốc mồm nhìn vào đôi mắt ngây thơ kia, nếu như để mặc nàng thì không biết nàng bị bao nhiêu người dụ dỗ nữa, nhưng mà hấn lại có suy nghĩ nàng đang đóng kịch cũng không muốn rút sồi về nhà.

-Ta thật chỉ vì nhân lúc bọn chúng thể chất yếu ớt hơn mới dễ dàng ra tay, cũng khiến chúng tinh thần hoảng loạn giảm sức chiến đấu. Còn nói ta cứu cô,

nhìn cô còn mạnh hơn tôi thì ai cứu ai chứ, ta cũng không muốn mất công. Đã nói mục đích ta là lệnh bài, đã cô vì nó mà giữ tôi lại thì đành trả nó lại vậy.

-Ta không cần, ta đến đây để tìm biểu tỳ không phải tham gia tuyển chọn gì cả. nếu người đã không muốn thì ta chỉ có cách rời đi vậy.

Nhìn thấy nàng biến mất Vương Lăng yên tâm, lại nghĩ đối phương ngây thơ như vậy thật không biết sẽ xảy ra chuyện gì, có chút lo lắng cho nàng.

Gạt bỏ cái ý nghĩ này, hắn nhanh chóng quay về, kiểm tra kỹ càng xung quanh lần nữa hắn mới gấp dài gọi Hàm Trương cùng Trần Bạch dậy, bản thân thì qua chỗ Tần Thanh Y cùng Sở ngọc ôm các nàng ngủ. May mắn cả hai người cùng nằm một chỗ hắn vui vẻ chui vô giữa ôm lấy hai nàng, cả hai mở mắt thấy hắn không nói gì e dè để hắn ôm lấy, thật sự ấm hơn rất nhiều.

Sáng hôm sau đoàn người tiếp tục hướng phía thượng nguồn đi tới, quả không uổng công, trên này có một hồ nước chảy êm ả còn có thác nước đỏ xuống từ trên cao.

Vương Lăng quyết định chọn chỗ này làm nơi trú ẩn, đám nam nhân chia nhau chặt gỗ xây tạm một căn nhà để ở đủ làm hai gian phòng lớn cho nữ nhân và nam nhân, đám nữ nhân cũng giúp lợp ngói, lấy nước. Có lính lực cũng dễ dàng hơn rất nhiều, không bao lâu đã hoàn thành gian nhà, nhìn thành tựu bản thân hắn vô cùng hài lòng.

Nhìn vào hồ nước hắn thấy cá đang bơi lội tung tăng phía dưới thì không lo thiếu thức ăn cùng nguồn nước, giờ chỉ là cần mặt giếng cạm bẫy xung quanh.

Không lâu lắm sau đó có một số kẻ dính bẫy đều bị giải quyết gọn gàng thu thêm 5 cái lệnh bài nữa, hắn cũng không hoàn toàn muốn giết người nên chỉ phá vỡ thạch đá, với hắn nếu quá lạm sát thì dễ dính tâm ma của ma kiếm sau này. Hiện tại trong tay hắn gần như đủ lệnh bài cho Tần Thanh Y rồi nên cũng không quá khẩn trương, dĩ nhiên việc giúp đỡ những người kia chỉ là nếu có khả năng thôi.

Ở một phía rừng một công tử mặc lục bào cầm trong tay Băng Nghê Cung vương cấp cực phẩm, là danh bài đệ tử trong bát đại công tử, Linh Phong, vốn dĩ hắn tham gia tuyển chọn cũng vì hắn đã rời khỏi gia tộc, không có sự chống đỡ của gia tộc cũng chỉ còn cách tự đứng bằng sức lực bản thân.

Hiện Linh Phong đang bị bao vây bởi hơn 10 tên dung linh đỉnh phong. Tên cầm đầu băng cướp này là Lãi Tín hóa linh đỉnh phong là thủ lĩnh Lục Tam dong binh, vốn dĩ đám này chỉ vì kiếm tiền tham gia cướp lệnh bài rồi bán với giá cao. Lãi Tín cười nhìn Linh Phong:

- Ngoan ngoan giao lệnh bài ra đây, đừng như những tên trước không biết điều phá hủy thạch bích rồi khỏi đây. Nếu không sau này bọn ta gặp lại sẽ bắt lợi cho người.

- Các người có bản lĩnh đó sao.

- Một tên chỉ biết dùng cung mà cũng hống hách. Đã không nghe lời, lên cho ta.

Đám thuộc hạ nghe vậy nhào lên, Linh Phong đã nhanh chóng dùng ‘Tật phong Dật’ lách người nhảy ra xa, bắn ra vô số mũi tiễn cản đường, đám người cười tránh xa những mũi tên nào ngờ những cành cây bị gãy ngã đè lên làm vài tên bất tỉnh.

Lãi Tín giật mình phóng ra hòa cầu hướng phía Linh Phong, mấy tên kia cũng phối hợp theo. Linh Phong thở mạnh cung tiễn giương ra, hàn khí tích tụ đầu mũi tên theo hướng gió bay tới tạo thành ‘Băng Tiễn’ đem một phần vùng đối diện biến thành băng địa, vài tên bị đóng băng cứng ngắt trong đó.

Lãi Tín nhờ linh bảo phòng ngự không xảy ra vấn đề gì, nhìn lại đám thuộc hạ tức giận đuổi theo Linh Phong, do Linh Phong mới chỉ là dung linh đỉnh phong nên so tốc độ không cách nào bằng được Lãi Tín, ngay sau đó bị gã đánh cho ngã xuống đất.

Linh Phong vẫn cố giữ thăng bằng bắn ra một số tiễn thuật, Lãi Tín hừ lạnh tạo ra lớp thổ thuật chặn lại, lớp thổ thuật phòng ngự vừa tan thì từ trong đất mọc ra một số cây dây leo quấn chặt lấy Lãi Tín làm gã kinh ngạc:

-Hóa ra người có quan hệ với tinh linh tộc, hèn gì cung thuật lại lợi hại như vậy.

-Nếu vậy thì sao.

Linh Phong đứng dậy chỉnh chu y phục phóng đi, hắn chỉ có thể cảm chân Lãi Tín một chút thời gian, chỉ có thể tranh thủ thời gian bỏ chạy.

Quả nhiên một khoảng thời gian sau Lãi Tín đã thoát khỏi dây trói theo hướng Linh Phong đuổi theo, trong lòng gã bức tức muốn giết Linh Phong vì làm tiêu tốn của hắn một số linh bảo đáng giá.

Cuối cùng gã cũng đuổi kịp Linh Phong, bắn ra vô số hòa cầu bắn cháy rừng cây hướng người hắn, Linh Phong nghiêng người bắn ra Linh tiễn phá bỏ xuyên qua, hắn nhảy xuống đất dừng lại hướng cung về phía Lãi Tín.

Lãi Tín cười lạnh ngay sau tiễn băng của Linh Phong vừa tới thì gã do ưu thế tốc độ xuất hiện trước mặt Linh Phong giáng một nện vào người hắn khiến hắn ngã lăn ra đất, gã từ từ tiến đến trong tay cầm chùy thủ:

-Để xem người còn chạy được không.

-Có vẻ ta không thể chạy được nữa rồi.

-Xem ra giải quyết người thế nào.

Nói rồi Lãi Tín giờ cao chui thủ đâm về hướng Lĩnh Phong, mũi dao vừa đâm tới thì gã nhận ra một mũi tên bắn xuyên qua ngực hắn làm gã kinh hãi ngã gục trên đất miệng lắp bắp:

-Không thể nào, người còn có đồng đội.

-Dĩ nhiên là không. Người nghĩ ta ngẫu nhiên đi vào nơi này sao, chiều tiền này là ‘Luân Nã Tiền’ ta bắn trước kia canh thời gian cùng sức gió và vị trí mới hạ được người.

-Điều này có thể sao. Tiền thuật người sao lại đạt tới mức độ này.

-Cánh giới cao hơn không phải là tất cả, nhớ lấy.

Nói thế nhưng Lĩnh Phong đã giương mũi tên bắn nát shot Lãi Tín, Lĩnh Phong thở phào đem lệnh bài trên người Lãi Tín thu lại rồi đi tìm một nơi trú ẩn.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Mắc kẹt (1)

Đoàn người Vương Lăng chia nhau ra bắt cá chuẩn bị bữa ăn, chưa được bao lâu hắn đã nghe tiếng la của Đinh Đinh, cả đám hốt hoảng mới phát hiện một con Cự Kinh đang há miệng hút Đinh Đinh vào miệng, nàng cố bám vào một tảng đá nhưng có lẽ không trụ được bao lâu.

Vương Lăng phóng ra băng khí đóng băng một khoảng mặt nước theo đà nhảy đến nắm lấy tay Đinh Đinh dùng ‘Phi Quang Dực’ bay lên cao.

Con Cự Kinh bị giành lấy mỗi tức giận rống lên, một làn sóng âm vang vọng làm choáng váng bất cứ ai nghe thấy, mồm nó há rộng, một cột nước khổng lồ hướng phía Vương Lăng.

Vương Lăng ném Đinh Đinh xuống dưới được Hàm Trương đỡ được nàng sau đó lại lo lắng nhìn lại hướng Vương Lăng, cơ thể hắn mất đi thăng bằng rơi ngã xuống mặt nước, dưới nước những xoáy nước chảy mạnh hút lấy hắn.

Con Cự Kinh rít một tiếng kêu lại sau đó xuất hiện một đàn dơi đen cánh rộng bay ra từ phía thác nước. Tuy là yêu thú sơ đoạn cấp 1 nhưng số lượng rất nhiều làm cả đoàn người chật vật chống đỡ.

Vương Lăng dùng lôi điện dẫn truyền khắp mặt hồ nhưng không hề có tác dụng với Cự Kinh, từ sau lưng nó xuất hiện chục cái gai dài lớn quẫy mạnh dòng nước khiến Vương Lăng kinh hoàng.

-Không ngờ lại là yêu thú cấp 3 còn lại là biến dị.

Chật vật chống đỡ lấy xoáy nước khổng lồ, con yêu thú lại không ngừng quẫy đạp khiến Vương Lăng khó lòng thoát khỏi, hắn cũng có thể thoát được nhưng lại lo cho nữ nhân của hắn nên tạm thời chưa thể rời đi, nếu không nữ nhân của hắn có thể gặp nguy hiểm.

Vương Lăng hít đều trong đầu suy nghĩ đối sách, lập tức lách qua một bên mặt hồ đứng xuất ra ‘Vạn Kiếm Quy Tông’ phóng thích dĩ nhiên đều bị lực nước cản lại.

Vương Lăng bàn tay sau đó xuất hiện tia ánh sáng màu tím phóng xuất truyền dẫn vào lưới kiếm ngay lập tức những ánh kiếm có chứa lôi điện phóng tới sát thương tuy không lớn nhưng lại có hiệu quả.

Cự Kinh lặn xuống sâu, mặt nước yên tĩnh trở lại, Vương Lăng ngạc nhiên một lát quay đầu hướng phía bờ thì bất ngờ bị một luồng lốc đánh trúng, lốc xoáy này dạng vòi rồng cuốn lấy, tất cả vật chất xung quanh bao gồm Vương Lăng, hắn cơ bản không thể chống lại lực hút cường đại này, ngay sau đó biến mất bên trong vòi rồng.

Cảnh tượng xung quanh tan hoang, mặt nước yên bình trở lại, đám yêu thú bay trở về hang làm Tản Thanh Y cùng đám người thờ phào nhẹ nhõm. Lúc sau Tản Thanh Y mới nhanh chóng chạy đến bên hồ nhìn ngó xung quanh:

-Vương Lăng đâu, chàng đâu rồi.

-Tỷ tỷ yên tâm có lẽ chàng trôi dạt gần đây thôi.

Sở Ngọc lên tiếng động viên Tản Thanh Y nhưng trong lòng nàng cũng lo lắng cho Vương Lăng, thấy 2 nữ có chút lo lắng làm Dịch Dịch không biết làm sao chỉ có thể ra sức động viên theo. Hai nam nhân kia cũng không biết nói gì đành nghe theo chúng nữ chia ra tìm kiếm Vương Lăng thế nhưng Trần Bạch lại đứng ra đồng ý:

-Không cần quá lo, hắc có lẽ chỉ quanh đâu đây nếu giờ đi tìm thì sẽ mất sức nhiều, không chừng sẽ bị tập kích thì khó đối phó. Hắc là người mạnh nhất ở đây nếu có ai có thể làm hại hắc thì chúng ta sao có thể.

-Nếu chàng bị thương thì phải làm sao. Không được ta phải đi tìm chàng.

Tần Thanh Y rào bước muốn đi nhưng bị Sở Ngọc giữ lại:

-Tỷ tỷ yên tâm, hắc chắc chắn sẽ không có chuyện gì, chỉ là một chút chuyện sao làm khó được hắc, chúng ta ở đây đợi hắc. Nhiều lần như vậy tỷ phải biết bản lĩnh hắc chứ.

Nghe lời Sở Ngọc Tần Thanh Y cũng đành ngậm ngùi nghe lời trong lòng lo lắng bất an, cả đám giờ đều hiểu nếu tùy tiện ra ngoài bây giờ thì chắc chắn sẽ gặp chuyện bất lợi khi gặp kẻ thù mà bản thân không biết rõ vị trí.

Trần Bạch mỉm cười hài lòng tình cảnh bây giờ, hắc đắc ý trong lòng bây giờ bản thân trở thành người đáng tin nhiệm nhất ở đây, hắc liếc nhìn Hàn Tô Cẩm thấy nàng không hề để tâm hắc chút nào chỉ đang an ủi Sở Ngọc thì có chút buồn bực đi vào trong phòng nghỉ ngơi.

Vương Lăng tỉnh lại thấy không khí càng trở nên lo lắng, khô hấp càng khó khăn, vùng xung quanh hắc chỉ một màu tối đen, lấy ra Ngọc Quang Tỏa soi sáng hắc giật mình thấy cảnh vật một mảng những mảnh cây, con cá to nhỏ, hai bề tường là mảng màu hồng hình như có khi cử động.

Vương Lăng tò mò chạm vào giật mình nhận ra nó có hơi ấm cùng mùi tanh tươi. Giờ đây hắc đã hiểu hắc đang ở đâu, là ở trong bụng cá, hắc run người nhanh chóng nghĩ cách thoát ra, dùng kiếm dù chém phần da thịt thể nào đều không có tác dụng do linh lực nhanh chóng bị tiêu thụ.

Hắc cũng không biết hướng nào là đầu hướng nào là đuôi chỉ đành đi một hướng mà thôi, càng đi hắc càng thấy nhiều xương người cùng xương yêu thú, cái trình độ này rõ ràng không chỉ là yêu thú cấp 3 biến dị nữa rồi có khi là yêu thú cấp 4 biến dị.

Càng vào trong mùi tanh thối càng đậm đặc làm hắc khó chịu quay đầu đi hướng ngược lại, do thiếu không khí nên hắc đành nhẫn nhịn người lấy thứ mùi kinh khủng bốc ra, một lát sau một dòng dịch thủy màu lục chảy ra, nó chảy tới đâu thì cây cối, cá con đều bị nó tiêu hóa, Vương Lăng vội vàng chạy đi.

Đi đến một đoạn hắc thấy có một luồng linh lực mạnh mẽ từ đâu đó phát ra, không nghĩ nhiều hắc đi về phía đó thì thấy một hòn ngọc màu xanh tỏa ra ánh sáng bị bao bọc bởi một lớp da thịt.

-Cái này là yêu thạch sao, lớn như vậy, cái con yêu thú này lớn cỡ nào đây.

Vương Lăng lấy Minh Dạ kiếm chém những mảng thịt bên ngoài, vài ba phát chém mới tách được một lớp thịt, ngay sau đó cảnh vật rung chuyển dữ dội, dòng dịch chất tràn vào, cũng may nhờ "Phi Quang Dực" nên hắc không có dính, hắc cầm kiếm chiêu thức liên tiếp chặt xé, mọi thứ chuyển động càng mạnh, dòng dịch chất ồ ạt chảy đến, lần này chạm tới gót chân hắc làm hắc cảm thấy da thịt tiếp xúc như bị đốt nóng.

Cuối cùng hắc thành công lấy đi ma hạch, cảnh vật xung quanh hỗn loạn thật sự, dòng dịch thủy tràn đầy ngập bao trùm khoang bụng làm da thịt hắc giống như bị đun sôi.

Vương Lăng nhìn viên yêu hạch trong tay, ra sức dùng 'Hấp Huyết pháp quyết', ánh kiếm đâm tới phá, vận 'Ngự Thiên Quyết' xuất ra 'Toàn Lưu Nhất Kiếm' đâm thủng một lớp thịt.

Mọi thứ rung lắc càng dữ dội, Vương Lăng nhanh chóng theo lỗ hổng đi ra ngoài. Vừa ra ngoài hắc đã tiếp xúc nước lạnh ngắt, không khí loảng hơn rất nhiều, ánh mắt nhìn lại hắc thấy một con cá khổng lồ đang gãy giữa đánh đập trong nước, là do hắc gây ra.

Vương Lăng kinh hãi nhìn lại con cá khổng lồ kia, mới nhìn chút thì một bóng đen lao tới nuốt lấy Cự Kinh, nó còn to hơn Cự Kinh gấp 3 lần, đầu nhìn như thân lùn, thân khủng long, đuôi dài, mắt đỏ hung tợn.

Vương Lăng kinh hãi bơi đi, nhìn gần đó một gốc hang cổ bơi tới, con hải yêu kia cũng nhận ra sự hiện diện của Vương Lăng bơi nhanh tới trước mặt Vương Lăng làm hắc kinh hãi, điều ngạc nhiên là nó chỉ quan sát hắc chứ không ăn, hắc lấy làm lạ ngay lập tức sau đó hiểu lý do.

Có lẽ là mùi máu dẫn dụ thêm một con yêu thú dài to đen xì như rắn từ phía cái hang hắc định tới trườn ra. Cả hai con yêu thú này nhìn nhau, thoát cái đã lao vào cắn nhau.

Vương Lăng nào có tâm trạng mà xem, muốn nhanh chóng kiếm chỗ để thở, cố bơi lên mặt nước nhưng số hắc rất xui, cả hai con yêu thú cắn nhau âm ỉ tạo ra một xoáy nước sâu kéo hắc vào, hắc đành bức lực để bị cuốn lấy, không khí dần mất hắc sau đó bất tỉnh không biết trời đất gì nữa.

Đến tối vẫn không thấy Vương Lăng trở lại Tần Thanh Y sốt ruột nhanh chóng đứng dậy muốn rời đi, Sở Ngọc không ngăn cản nàng mà cũng đi với nàng, đám người kia ai cũng gật đầu đồng ý giúp đi kiếm Vương Lăng, chỉ có Trần Bạch ra sức phản đối:

-Không được, giờ là ban đêm, thực sự rất nguy hiểm, ai biết có phục kích hay không.

-Nếu vậy người cứ ở đây bọn ta đi tìm.

Nhưng dường như không ai nghe hắc nói, mặc kệ chia nhóm đi kiếm Vương Lăng.

Tần Thanh Y cùng Sở Ngọc và Hàn Tô Cẩm cùng nhóm, 4 người kia cùng nhóm, cũng vì Sở Ngọc hiện tại là người lợi hại nhất còn lại nên không ai phản đối, so về chiến lược thì vậy là cân bằng rồi.

Chia làm hai đường, hẹn thời gian ước định một chút rồi rời đi, Trần Bạch tuy không tình nguyện nhưng nghĩ đến đây là cơ hội li khai Vương Lăng thì hẳn trong lòng vui vẻ chỉ là chia lìa với người hắn thích.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Mắc kẹt (2)

Cơ thể Vương Lăng đau nhức, dưới chân có cảm giác kì lạ, vừa mở mắt hắn đã thấy bản thân đang nằm trong một đồng cỏ khô, chân bị kết dính bởi một chất lỏng màu xanh không tài nào gỡ ra được.

Hắn ngó quanh thì thấy có 2 quả trứng trắng đốm to bằng nửa người hắn.

-Chắc không phải mình bị bắt về làm thức ăn dự trữ chứ.

Vương Lăng không tình nguyện biến thành lương thực, vùng vẫy thoát khỏi, dùng kiếm dù chặt cỡ nào cũng không đứt cái keo dính dưới chân.

Một lúc sau hắn hoảng hốt khi một quả trứng bắt đầu nở ra, một con vật nhỏ nhìn như khủng long con, từ đầu đến đuôi dài bằng chân hắn mở mắt nhìn xung quanh lên tiếng kêu ‘Tu...Tu’, sau đó nó nhìn qua chỗ Vương Lăng cố bò tới.

Vương Lăng giật mình, cái con vật này thì có chút đáng yêu đấy nhưng mới sinh mà nhe hàm răng trắng sáng như xài Colgate, còn nhọn như dao cạo làm hắn không tài nào yên tâm nổi.

Con vật cọ cọ vào người hắn kêu lên, hắn thở mạnh vuron bàn tay khê vuốt lấy, da thịt tuy thô nhưng rất trơn mượt vì mới nở. Qua một hồi tiểu long này dường như đói bụng, nó nhìn qua quả trứng kia tiến đến.

-Đừng nói là ...

Vương Lăng chỉ nghĩ nào ngờ con tiểu long kia đã chạy tới cạp lấy lớp vỏ kia, một dòng dịch chất chảy ra, nó uống lấy ngon lành.

-Chẳng lẽ quả kia không ấp được, huynh đệ tương tàn a. Thật đáng sợ.

Hắn rùng mình không dám tiến tới, con tiểu long quay lại nhìn hắn kêu như thể muốn hắn đến ăn cùng, con vật nhỏ thấy lâu vậy hắn không tới thì nhìn xuống dưới chân Vương Lăng chạy tới, hàm răng nó mở ra, thoát chốc cái dòng dịch nhờn khoa chân hắn đã bị nó nuốt hết vào bụng.

-Vãi, răng non mà nguy hiểm vãi. Đến đây làm thức ăn cho nó giờ như thành bảo mẫu rồi, bộ mày họ vịt à.

Vương Lăng được giải thoát cũng tò mò tới ngó quả trứng, thấy trong đó tỏa ra một lượng lớn linh lực, hắn lấy tay khê lấy một chút dịch chất nuốt vào, ngay lập tức một lượng linh lực cường đại chảy vào người.

Hắn vui mừng lấy ra một số binh lộ lấy đi một chút dịch chất này, còn lại để lại cho con non kia. Nhìn ngó xung quanh hắn phát hiện xung quanh hang động còn có phát ra ánh sáng màu tím nhạt.

Hắn nhảy ra khỏi ổ, đi ra ngoài quan sát, con tiểu long kia dường như muốn đi nhưng ngã chổng vó bên trong, hắn bật cười vuốt ve đầu nó lắc đầu đe người nó xuống, như hiểu ý Vương Lăng con tiểu long nằm ngoan ngoãn trong tổ.

Hắn cảm nhận linh khí trong hang này đậm đặc hơn bất cứ nơi nào hắn biết, hắn nhìn thấy mặt nước đối diện thì đoán hẳn đang ở thủy động nào đó bên dưới hồ.

Thờ dài hắn đi vào sâu hơn bên trong thủy động, cảnh tượng bên trong làm hắn kinh hãi, vô số bộ hài cốt trắng xóa nằm ngổn ngang bên trong, một lượng lớn oán khí tụ tập bên trong đó làm hắn rùng mình, chốc lát cảm thấy bản thân như bị nhắm tới bởi bao số oan hồn, hắn nằm run run trên đất.

-Đừng có nằm yên đó đợi chết, dùng ‘Hấp Huyết pháp quyết’ cùng ‘Ngự Thiên Quyết’ đi

-Tiền bối, là người. Văn bối hiểu rồi.

Vương Lăng ngay sau đó vận ‘Ngự Thiên Quyết’ cùng ‘Hấp Huyết pháp quyết’, một lát sau cơ thể dường như phần chấn hơn hẳn, bao nhiêu lời oán hận với hắn không có chút ý nghĩa nào, lượng lớn tà khí được hắn chuyển thành ma khí nuôi dưỡng Hắc Hòa Hồn của hắn.

Hắn đã cảm giác được bản thân đột phá tầng 3 của ‘Ngự Thiên Quyết’, đồng thời thêm cảm ngộ với ‘Hấp Huyết pháp quyết’, sau này hắn có thể hấp

thu phần lớn linh lực của yêu hạch, giảm đi đáng kể lượng lớn linh khí tiêu thất mất. Một hồi sau hần thở hồng hộc, cả người ướt đầm mồ hôi, nhưng oán khí vẫn còn vô số.

-Tên ngốc, còn không mau rời đi.

-Tiền bối, cơ thể con không thể di chuyển.

-Chuyện gì.

-Không biết, chỉ cảm thấy cơ thể vô lực, chỉ có thể vận chuyển linh lực còn chân tay chỉ có thể miễn cưỡng cử động một chút.

-Là Mê Hồn Hương, sao lại có ở đây, thật phiền phức để ta giúp ngươi. Nhớ kĩ ngươi phải đi theo ta chỉ dẫn.

Một lượng lớn linh lực bộc phá trong đan điền Vương Lăng, cơ thể dường như được mở khóa, Vương Lăng phóng nhanh ra ngoài mặc kệ sau lưng, theo lời Linh Tôn hần không thắc mắc gì mà nhảy trái nhảy phải, lùi bước theo lời Linh Tôn nói. Thở phào nhẹ nhõm, hần nhìn lại bên trong hang kia.

-Tiền bối, bên trong kia là cái gì.

-Là một mê trận do ai đó thiết kế ra, bên trong không hề đơn giản, chắc chắn là có cất giấu thứ gì đó rất quý.

-Thật sao, thật tiếc. không thể vào trong đó đoạt lấy.

-Ngươi muốn lấy không, ta giúp ngươi.

-Thật. Tiền bối người thật lợi hại.

-Khỏi khen, ngươi vào thì chỉ có 3 phần sống trở ra thôi, chắc ngươi muốn vào.

Vương Lăng có chút chần chừ, cái thứ thứ bên trong đó không biết là thứ gì mà lại bố trí nguy hiểm như vậy, nếu có thể sở hữu thì sau này dễ sống.

-Nếu ngay cả tiền bối chỉ dẫn thì 3 phần đã là cao thì chứng tỏ vật bên trong vô cùng trọng yếu, tiền bối người xin chỉ giúp, vẫn bối không sợ.

-Nếu vậy thì chuẩn bị tâm lý đi, không cần quá nhiều chỉ cần tâm người đủ vững là được rồi. Thế trạng bây giờ của ngươi hiện tại thì không được rồi, đợi mai đi.

-Văn bối đã hiểu.

Quay lại cái tổ kia thì hần nhận ra con mẹ đã về tới nơi, cơ thể dường như bị thương nặng, nhìn thấy Vương Lăng nó ánh mắt trở nên dữ dằn.

-Không cần sợ, con Thanh Linh Giao này tuy là yêu thú cấp 5 biến dị nhưng bị thương rất nặng ngươi có khả năng quét được.

-Nếu vậy thì liệu vậy.

Vương Lăng phóng thích ra lôi điện màu tím bắn tới, làm tê liệt con yêu thú một chút, nếu là bình thường thì hần còn lâu mới gây ra chút sát thương, dù là ma pháp sát thương cao nhất nhưng cũng chỉ là đạo sĩ đình phong (nhờ thủy hệ ma pháp của hần ma đạo sĩ đình phong) với yêu thú cấp 5 bị thương nặng như thế mà tê liệt nó được vài giây là giới lắm rồi.

Con yêu thú gầm rú bắn ra một cột nước hướng phía hần, lực sát thương thấp hơn rất nhiều so với bình thường.

Hần nhanh chân né ra, mãi không thấy chuyện gì xảy ra thì nhận ra con tiểu long kia đã nhảy ra phun một cột nước chống trả, mới chào đời nhưng đã là yêu thú cấp 3 sát thương so với con trưởng thành bị thương nặng không chênh lệch nhiều.

Con Thanh Linh Giao nhìn con của mình ngay lập tức dừng lại, lại lập tức bị dinh đòn của con non ngã lăn ra đó. Con non nhìn con vật trên đất tỏ vẻ đau thương đi tới, kêu lên, nói bỏ sát không có cảm xúc mẫu tử là không đúng rồi a.

Vương Lăng thở dài đi tới bên cạnh con Thanh Linh Giao kia, dù sao thì còn này tuy đem hần thành đồ ăn cho con nó nhưng cũng cứu hần khỏi chết ngộp trong nước nên hần cũng muốn cứu nó, chỉ sợ cứu xong nó quay lại tấp vãi cái là ra đi.

Đang phân vân thì nhìn con tiểu long kia ánh mắt khẩn cầu nhìn hần, hần thở dài lấy ra một viên Hồi Linh Đan, thật đối với ma thú bình thường thì không có tác dụng nhưng với những yêu thú biến dị cấp cao thì hiệu quả khác biệt, hồi phục được những vết thương gây ra bởi linh lực và pháp lực.

Vương Lăng bóp nát viên đan hòa vào nhũ dịch tạo thành chất lỏng màu xanh đem đổ vào miệng con Thanh Linh Giao. Ngay lập tức con yêu thú mở mắt, cơ thể di chuyển yêu thương nhìn con nó, quay qua nhìn Vương Lăng chuyển qua dạng thù địch, con non kêu lên, con mẹ đáp trả, hần nghe mà không hiểu cái loại ngôn ngữ gì nhưng rõ ràng con mẹ hiểu Vương Lăng cứu nó nên dẹp bỏ thù địch tiến về tổ.

Hần có chút không dám tin, ờ thì cái con vật mới nở mà ăn luôn anh chị em mà biết đền ơn kẻ cũng lạ, hần không biết Thanh Linh Giao mỗi lần chỉ đẻ 2 trứng, sẽ có một trứng mảnh mẽ hơn hấp thu Linh Hồn lực của quả còn lại mà tiếp tục lớn lên để lại nguồn linh lực dồi dào bồi bổ con còn lại.

Vương Lăng không bận tâm nữa, ngồi xuống nhập định, tốc độ hồi phục linh lực của hắn ở nơi này rất nhanh cũng vì xung quanh linh khí dồi dào hơn bên ngoài kia gấp chục lần.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Có thêm con pet

Vương Lăng cảm nhận kiếm ý mà hắn nhận được, hiểu ra sử dụng kiếm lấy mạng người khác sẽ tỏa ra sát khí giết người, thế nhưng thật sự nếu không thể không chế sát ý thì sẽ lâm vào ma đạo, bản thân sẽ dần lạc lối trong con đường tu luyện sau này.

Hắn cần dùng tâm để khống chế, không để bộc lộ chút sát ý giết người nào nhưng đủ để giết bất cứ ai.

Hắn hiểu ra ‘Lục Liên kiếm pháp’ không phải là kiếm pháp giết người mà là kiếm pháp dùng kiếm bằng tâm, nếu sát tâm quá nặng thì kiếm sẽ chỉ còn là một công cụ, học môn kiếm pháp này cũng trở nên vô dụng.

Linh hội được điều cơ bản trong đó, hắn ngay lập tức đột phá tầng 2 ‘Lục Liên kiếm pháp’, điều này cũng nhờ Lộc Khách đã làm hắn hiểu ra trong lúc giao đấu, hắn có thể giết đối phương nhưng lại không thể tùy ý không chế sát ý mang tới, trong giây lát ý thức bản thân nổi lên sát tâm.

Qua thời gian dài nghỉ ngơi, linh lực hắn hồi phục, hắn nhìn vào phía bên trong hang đi nhanh vào, ngay sau đó hắn nhận ra có gì đó phía sau lưng thì một viên ngọc màu lam bắn tới phía hắn, nhanh tay chụp lấy hắn nhận ra con Thanh Linh Giao này giao cho hắn chiến lợi phẩm là yêu hạch của yêu thú thua cuộc kia, phần thịt đang được hai mẹ con thần lẫn nhai ngấu nghiến trong tổ.

Vương Lăng cất đi viên yêu hạch này rồi quyết đoán đi vào, vô số những ảo cảnh dần xuất hiện.

Hắn thấy rõ cái chết của vô số dong binh đoàn chém giết lẫn nhau vì tranh giành bảo vật, bảo vật chưa thấy đâu thì đoàn người đã tự tàn sát, cảnh tượng máu me khủng khiếp, tất cả là do mê trận gây ra.

Hắn còn có thể thấy nhiều người vì vợ con mà ra đi làm dong binh đoàn kiếm tiền, có người vì cha mẹ già ở nhà, người thân... tất cả cũng vì cuộc sống bản thân mới làm dong binh, cái chết dẫn tới việc những quả phụ bị người khác vũ nhục, cô nhi không nơi nương tựa, có người chết, có người sống không bằng chết, ...

Hắn nhìn dần cảnh này trong lòng có chút thương xót nhưng lại không hiểu ý nghĩa việc đem dần cảnh này ra hù唬.

Đối với hắn không nhiều tác dụng nhanh chóng vượt qua, lại thấy hắn đi trên một vùng đất màu đỏ, không khí cũng bao trùm màu đỏ, những xác chết la liệt đi nhìn hắn, bàn tay họ với lấy muốn chạm lấy hắn, những tiếng hét, lời oán hận của những kẻ hắn đã giết, những người hắn gián tiếp hại chết.

Vương Lăng thờ dài, thật sự không phải hắn tàn sát bừa bãi mà chỉ là hắn phải làm vậy để tiếp tục tồn tại, con người bắt buộc phải sống theo hoàn cảnh thay đổi nếu như muốn tiếp tục tồn tại, tài nguyên là có hạn mà kẻ thù thì rất nhiều. Ừ thì thế giới trước giết người là sai, còn thế giới này lại khác biệt hoàn toàn, muốn sống thì phải giết người, yếu sinh lý thì đã không thể sống.

Hắn giương kiếm đánh bật những ảo ảnh kia tiếp tục tiến bước, cái mê trận này quả nhiên luôn đánh đến những điểm yếu của người khác.

Hắn lại tiếp tục đi, lần này xuất hiện là cảnh vật trước kia của hắn, là nơi hắn từ nhỏ lớn lên, ba mẹ hắn từng yêu thương hắn hết mực, tuy hắn còn nhỏ chưa đủ để nhận thức nhưng cảm giác thì vẫn còn, nhìn trước mắt là hai người sinh ra hắn tuy biết là giả nhưng cảm giác vẫn không thể kiềm chế.

Lại sau đó chứng kiến cảnh cha mẹ hắn gặp tai nạn mất đi, đến đây hắn lại cảm giác đau đầu dữ dội, cảm nhận có điều gì không đúng, hắn lại nhìn thấy bạn bè hắn từng quen, hắn không hiểu tại sao lại không thể kiếm được bất cứ người bạn thân thiết nào.

Hắn rõ mục đích của đám bạn hắn, dĩ nhiên những bạn bè này là do tất cả được ông hắn an bài, người ông hắn luôn xếp trước mọi thứ cho hắn, đặc biệt là để cho hắn có một người vợ chẳng có chút tốt đẹp nào, chỉ biết xài tiền hắn, ra ngoài tay trong tay với nam nhân khác trong khi hắn không có thời gian rảnh, hắn biết vì hắn thuê thám tử theo dõi vợ hắn mà.

Tất cả không ai tốt với hắn, thật vậy sao, giờ đây hắn nhận ra ông hắn cũng vì tốt cho hắn mà thôi, cuộc sống hắn lúc trước đâu thiếu gì, chỉ là thiếu tình cảm chân tình người khác với hắn mà thôi, cũng vì thế mà hắn quý trọng những nữ nhân đối với hắn thật tâm như thế giới này, vì lý do đó hắn muốn nắm giữ lấy.

Vương Lăng càng thêm vững tin tiến bước, cuộc sống trước đây không hề liên quan đến bây giờ, hắn chỉ cần tiếp tục sống cho bản thân của hiện tại là được, trở nên cường đại không chỉ để bảo vệ bản thân mà còn giữ gìn lấy hạnh phúc mà hắn luôn kiếm tìm trước kia.

Lại cảnh tượng khác hiện lên trước mắt, từng nữ nhân của hắn chết trước mắt hắn, là Băng Mộ Tuyết, là Vương lục Nhi, là Từ Y Tiên, Hàn Bắc Nguyệt, Tần Thanh Y, Sở Ngọc, cả Long Hiên và Lãnh Thiên Tổ.

Vương Lăng cắn nát môi, môi hắn nhuộm đỏ, hắn biết bản thân thực lực vẫn chưa cường đại, hắn biết đây là ảo ảnh nhưng bản thân lại đau khổ tới cùng.

Hắn lấy ra thanh kiếm rạch một đường trên cánh tay cổ cho bản thân thanh tỉnh. Bản thân hắn vẫn theo lời Linh Tôn mà bước đi lướt qua cảnh tượng trước mặt.

Qua một lúc, hắn đã hoàn toàn thoát khỏi mê cảnh, tâm tính nhẹ nhõm, lại ngay sau đó một bóng đen hình người bao bọc bởi làn oán khí màu đen. Cơ thể to lớn, hai mắt đỏ lè nhìn Vương Lăng giận dữ:

-Không ngờ ngươi có thể thoát khỏi mê cảnh, định lực tốt đấy, là đồ ngon đây rồi.

-Ngươi là oán linh, còn là U Linh Vương không ngờ lại lớn mạnh như vậy. Thế nhưng ngươi có ra sao, bản thân ta cũng không quan tâm.

Vương Lăng lấy ra Minh Dạ kiếm, phát động quang minh thuật đâm tới, U Linh Vương biết quang minh thuật sát thương với nó thể nào nên nhanh chóng tránh ra, tạo ra một làn hắc vụ từ phía bay về chỗ Vương Lăng, hắn nhanh chóng phá hủy bằng quang cầu.

Tốc độ của hắn có thể so với nguyên lực cảnh sơ đoạn, vừa di chuyển hắn vừa bắn ra những quang cầu về phía U Linh Vương. U Linh Vương ngay sau đó cơ thể biến mất tại chỗ, Vương Lăng giật mình canh chừng từ phía rồi nhận ra có vô số bàn tay dưới đất trồi lên nắm lấy chân hắn.

U Linh Vương xuất hiện ngay trước mặt Vương Lăng, hắn nhận ra vô số bàn tay đã bao bọc lấy người hắn trong khi hắn còn chưa kịp phản ứng.

Cảm nhận linh lực biến mất nhanh chóng, Vương Lăng kinh hãi, vội vàng dùng ‘Bạo Linh Hóa Quyết’ tiêu diệt những ám khí bao quanh, pháp quyết này luôn rất tiện dụng trong những hoàn cảnh đột ngột linh lực suy giảm thế này.

Nhìn vật thể đen to trước mặt, Vương Lăng nhủ mảy may sau đó lấy ra ‘Hấp Huyết Ma kiếm’. Mũi Kiếm vừa chạm vào hắc khí thì ngay lập tức sau đó bị tiêu thất mất, đúng hơn là bị ma kiếm hấp thụ. U Linh Vương kinh hãi mau chóng biến mất không dấu vết, Vương Lăng ngó nghiêng xung quanh không hề thấy tăm hơi nó đâu lấy làm lạ.

-Trong đây có 4 điểm máu chốt để triệt để cắt lấy nguồn oán linh của nó. Ngươi cứ phá hủy chúng là được.

-Vẫn bối hiểu rồi.

Vương Lăng chạy qua một góc bên trái, quả nhiên nhìn thấy một đầu lâu màu đen mang nồng đặc hắc khí, mũi kiếm đâm tới nhưng có một lực cản cường đại chống đỡ, lại sau đó nguồn hắc khí tiêu thất rồi bị ma kiếm nuốt sạch. Tương tự hắn nhanh chân đi tới các phía phá hủy tiếp hai cái đầu lâu, đến cái cuối cùng thì U Linh Vương đã xuất hiện, run run nhìn Vương Lăng.

-Xin đại nhân tha mạng, ta hứa sẽ không cản đường đại nhân đâu.

-Ngươi nghĩ dễ dàng thế sao.

Vương Lăng cười lạnh nhìn con U Linh Vương trước mặt oán khí dần mất, hắn quan sát chăm chăm con yêu linh trước mặt ra chủ đích:

-Tốt thôi, chỉ cần người ký khế ước nô bộc thì ta sẽ tạm thời tha cho ngươi.

-Cái này, ta đường đường là U Linh Vương từng đánh ngang với ma đế làm sao quy phục nhà ngươi.

-Thế ngươi có lựa chọn sao, hiện ngươi chẳng phải rất yếu sao. Ngoan, nghe lời ta, ta sẽ giúp ngươi bá hơn trước nữa kia.

-Thật sao.

-Dĩ nhiên. Đây ký đi.

Vương Lăng từ trong ý thức hải xuất ra một bản khế ước nô bộc, cái loại khế ước này chắc chỉ có hắn là có bản hoàn chỉnh, đầy đủ chinh phục mối quan hệ chủ tớ, chỉ cần nô bộc có suy nghĩ phản chủ cũng đủ cho nô bộc đó ôm đầu mà khóc.

U Linh Vương có chút chần chừ, quay qua nhìn lại thấy khuôn mặt dần trở nên lạnh của Vương Lăng, sợ hắn đổi ý nên nó đành nhanh chóng ký lấy khế ước.

Vương Lăng vui vẻ cười, bàn tay có một đạo ấn ký màu vàng, ngay sau đó U Linh Vương biến thành một bộ xương trắng khoát áo choàng đen bên ngoài, mặt đỏ, có điều nó chỉ nhỏ bằng bàn tay Vương Lăng có lẽ do tiêu tốn qua nhiều oán lực.

Vương Lăng cười cầm con U Linh Vương đem nhốt vào không gian ý thức, nó hốt hoảng nhận ra bản thân đang ở một nơi tối om, ngay sau đó Vương Lăng xuất hiện bên cạnh nó lấy ra Hấp Huyết Ma kiếm chứa nồng đậm hắc khí, đặt cạnh U Linh Vương làm nó cảm thấy phấn khích.

-Thanh kiếm này sẽ tỏa ra vô hạn hắc khí, ngươi cứ dựa vào nó mà tu luyện, đừng nghĩ đến ý định chống đối nào.

-Vâng.

U Linh Vương vui vẻ nghe lời, đùa gì chứ hắn vừa có ý nghĩ hành hạ Vương Lăng thì cảm giác đau muốn xiu làm sao dám chống đối chứ.

Vương Lăng vui vẻ đi đến phía ánh sáng phá trước, bản thân hắn nhận ra hiệu quả phụ của ‘Bạo Linh Hóa Quyết’, giảm đi còn hiện như không có, bản thân không còn cảm thấy mệt mỏi nữa, có lẽ do cảnh giới nâng cao, không sử dụng quá nhiều linh lực mà chỉ tạm thời bạo phát thoát thân nên không sao.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Hoạn nạn gặp chân tình

Một khoảng không gian sáng chói trước mặt, linh lực trong không khí còn nồng đậm hơn cả trước kia, hắn không ngờ huyền cảnh này lại có một nơi thế này, không biết những lão già ngoài kia có biết đến không.

Hắn nghĩ là không, nếu không thì sẽ không có yêu thú làm tổ, nơi đây còn có mê trận nguy hiểm đằng kia, nghĩ lại hắn rõ ràng thấy cái trận ấy đâu có nguy hiểm đến nỗi như Linh Tôn nói, hình như là còn có gì khác, hắn lắc đầu lắc gáy, cái gì đến thì sẽ đến, nghĩ nhiều cũng chẳng giải quyết gì.

Hắn nhìn xung quanh lại thấy vô số đầu lâu màu trắng bao phủ cả con đường hắn đang đi, tường là đầu lâu, trần nhà cũng đầu lâu làm người ta cảm thấy ớn lạnh. Vương Lăng đi tiếp nhận ra một cái đầu lâu phát quang sáng chói màu bạc đang lơ lửng trên không, cứ một lúc lại có một giọt nước chảy xuống sàn nhà rồi hư không biến mất.

- Đây là cái gì.

- Là Bạch Quang Lân, cái thứ nước kia là Bạch Cốt Thủy, một nguyên liệu luyện đan, nhờ cái này mà linh khí ở đây lại nồng đậm đến vậy.

- Là một trong những nguyên liệu luyện chế Tẩy Tủy Đan của đan thiên, có cái này thì tốt rồi.

- Dùng vội, nếu dùng cách thường thì không thể đựng được cái này.

- Thế dùng cái gì a.

- Phải dùng dị hòa làm bốc hơi thủy dịch rồi dùng bình hứng lấy, khi trở thành khí thì bình đựng phải thật chắc chắn để không để nó thoát ra. Người xem xung quanh thử xem, có cái này chắc chắn có bình đựng chuyên dụng.

- Văn bối hiểu rồi.

Vương Lăng ngó nghiêng xung quanh, hắn thấy có một kệ tủ chứa trong đó là những tài liệu luyện đan quý hiếm, có nhiều loại có lẽ là biến mất hoàn toàn rồi.

Vương Lăng vui vẻ thu hết lấy, lấy được những bình chứa bằng bạch ngọc phiến, dùng đá quý làm bình đựng thì quá trân quý rồi.

Có lẽ cái này thích hợp đựng Bạch Cốt Thủy, hắn vờ vét hết sạch rồi quay về phía Bạch Quang Lân. Vương Lăng dùng Bạch Linh hỏa điểm phóng tới Bạch Quang Lân, lập tức một làn hơi nước bay lên, lơ lửng nếu tinh mắt mới thấy rõ. Vương Lăng phi không lên, dùng bình đựng bằng ngọc chống ngược đầu tiếp lấy. Hắn phải làm rất lâu mới thu được 10 bình. Nhìn xuống Bạch Quang Lân, vẻ tham lam lại hiện lên:

- Ta có thể lấy luôn cái đó không.

- Dĩ nhiên là không, lấy đi thì linh khí bao quanh sẽ biến mất, chuyện gì xảy ra tiếp theo người đoán xem.

- Ấc. Thôi vậy.

Dù có tiếc nuối nhưng Vương Lăng đành từ bỏ mất đảo tứ phía tìm kiếm, hắn không tin tổn công như vậy thì chỉ có mấy cái này đáng giá, ừ thì mấy nguyên liệu luyện đan quý hiếm thật nhưng với hắn lại không đủ sức hấp dẫn. Vương Lăng mò mẫm xung quanh, mò cả buổi, phải đựng biết bao cái đầu lâu mà một chút manh mối cũng không có.

- Chẳng lẽ hết rồi sao, không có cơ quan nào sao, ta không tin.

Vương Lăng ngã người nằm xuống bức dọc ngó lên trần nhà, hắn nhìn hồi lâu hình như nhìn thấy chút gì đấy thay đổi, đôi khi hắn lại cảm nhận thấy có một hoa văn nào đó. Hắn dụi dụi mắt quan sát lần nữa, không thấy gì, tập trung lâu mới thấy.

Vương Lăng nhìn lại 2 bên tường, hồi lâu cũng nhìn thấy những hoa văn bất thường, hắn không biết mô tả sao chỉ thấy nó giống hình bông hoa nhưng đường nét nổi liền rất rồi ren.

Cả 3 cái hắn nhìn được không giống nhau, không cảm nhận chút liên hệ nào. Hắn quay qua nhìn lại Bạch Quang Lân thì lấy dịch thủy vừa chạm đất đã tiêu thất rồi biến mất vô tung, không giống như khi đốt tỏa ra hơi nước.

Hắn tiến tới chạm vào chỗ có dịch thủy roi, không hề cảm thấy ẩm ướt, cũng không có cơ quan nào phát động. Hắn có chút khó chịu, đâm xuống đất một cái, cảm thấy có hơi động đậy, hắn há hốc mồm cảm lên cái đầu lâu kia, hắn cũng có thử một số đầu lâu nhưng không tài nào gây chút thương tổn hay lấy ra được, thế mà mạnh động lại vô tình làm được điều có ích.

Hắn vui mừng nhìn thấy có cơ quan, lấy tay xoay cái núm, cái kệ từ chuyển động được hút lên cao để lộ ở phía dưới là chỗ cầu thang đi xuống. Vương Lăng cúi đầu đi xuống dưới, ở dưới đã có vô số ánh đèn tự cháy, không biết là đã cháy bao lâu.

Giờ nói đến đám người chia hai nhóm kia, cả hai đều tìm kiếm Vương Lăng, tuy thế dĩ nhiên là không hề tìm thấy, theo ước hẹn 2 ngày thì quay lại chỗ trú ẩn.

Trần Bạch đã cố thuyết phục tách ra tự mình hoàn thành bài kiểm tra nhưng bị hai người kia từ chối, gã cũng không thể làm gì hơn, tuy gã rất muốn ly khai Vương Lăng nhưng qua bao ngày nhưng nhớ Hàn Tổ Cẩm làm hắn không thể ngừng tương tư.

Hắn quyết định sẽ triệt để lợi dụng Vương Lăng kiểm đủ thẻ bài tuyển chọn, gia tăng thực lực rồi tán đổ nàng. Suy nghĩ vẫn vơ hồi lâu, hắn cảm thấy có chút sốt ruột khi đám Tàn Thanh Y trễ hẹn hơn nửa ngày rồi.

Cả Hàm Trương cùng Đinh Đình cũng sốt ruột, cả 3 tuy không quá kinh người như ai đó nhưng đều là người có thiên phú cao, thiên phú hấp thụ linh lực ở cấp 6,7 hơn xa người thường 6,7 lần nên cả 3 đang ở dung linh cảnh giới ở tuổi 20. Qua 2 ngày này thì gặp được vài tên yếu đuối nên kiếm thêm 10 cái lệnh bài.

Một tiếng ồn vang lên, cả 3 người cảnh giác sau đó ý thức được cả một đám người ồ ạt tiến vào.

-Làm sao chúng có thể phá hủy nhiều cạm bẫy như vậy.

-Có lẽ do những cạm bẫy kia không có sức sát thương cao nên không gây tổn hại tính mạng ngay lập tức được, còn có số lượng lớn người như vậy thì không khó vượt qua, đặt bẫy chỉ là tạm thời mà thôi.

Tuy tính cách có chút trâu trư nhưng Trần Bạch vẫn luôn rất bình tĩnh phán đoán nhiều thứ, phải nói hắn là một người mưu mô. Thật ra thì trong lòng hắn kinh hãi, ngó nghiêng xung quanh tìm cách đào tẩu.

-Chúng ta đi thôi, không thể chống lại nhiều người như vậy được.

-Thế còn nếu đám người Tàn Thanh Y quay lại thì sao.

-Có lẽ là họ kiếm được Vương Lăng đang ở nơi nào đó, hắn sẽ không ngốc mà dính vào đây đâu. Nhanh đi, sau này còn có cơ hội tìm

-Được.

Hàm Trương cùng Đinh Đình chạy theo sau Trần Bạch thoát ra, ngay sau đó nhận ra trước mặt cũng có người chặn lại. Cả 3 kinh hoàng, Trần Bạch quay qua nói:

-Chia ra đi. Nếu không cả 3 đều bị bắt.

Ngay sau đó cả 3 tản ra 3 hướng, chưa được bao lâu thì tiếng hét Đinh Đình vang lên, hai người kia quay đầu nhận ra Đinh Đình đã bị bắt lấy và bao vây bởi đám nam nhân, chân tay bị chế trụ không thể bóp bẻ đá.

Đám nam nhân cười đám đang nhìn nàng, nàng tuy không đẹp khuynh thành như Tàn Thanh Y hay Sở Ngọc nhưng lại là nữ nhân xinh đẹp hiếm có hơn xa nữ nhân bình thường, còn có vẻ nhí nhảnh làm đám nam nhân này động lòng.

Trần Bạch kinh hãi, hắn cùng nàng là họ hàng xa, tuy không quá thân thiết nhưng cũng tính là người thân, hắn không thể để nàng rơi vào tay người khác được, nếu không hắn không thể ăn nói sao với gia tộc.

Thờ dãi hắn đang băn khoăn thì Hàm Trương đã nhào tới, cầm trong tay chùy kích đánh tới, vang một tiếng nổ một tên cao to đen hôi còn hơn hắn lấy tay ra đỡ, không phải dùng cánh tay da thịt mà còn đeo một cái vòng sắt nổi khắp cánh tay.

Hàm Trương thối lui, cơ thể gồng lên đâm liên hoàn về tên phía trước, cả hai đánh trả nhau, sức lực cả hai dùng rất mạnh nên ai nhìn thấy cũng cảm thấy xương cốt như muốn vỡ ra.

Hàm Trương hiện đang là dung linh trung đoạn có thể so tài với dung linh cáo đoạn mà cơ bắp thể kia là biết cơ thể hắn khỏe mạnh tới nhường nào.

Trần Bạch suy nghĩ có Hàm Trương cứu giúp nên không bận tâm gì nữa mà chạy đi tự nhủ trong lòng tìm Vương Lăng cứu giúp.

Cả đám người nhìn thấy Hàm Trương khỏe mạnh thì dè chừng, muốn mau chóng giải quyết gã mới yên tâm hưởng thụ mỹ nhân, còn có sợ bị người to cao kia rầy la đánh chết thì mệt.

Sợ Đinh Đình chạy mất nên đám người trói nàng vào gốc cây. Một số tên cùng từ bỏ truy đuổi Trần Bạch quay lại, ước chừng tất cả có 15 tên, tên to cao kia nhìn là mạnh nhất trong đám.

Hàm Trương khổ sở đón đỡ, tuy thể chất hần cao hơn vì cường độ luyện tập hiệu quả nhưng linh lực hần lại thua thiệt làm cơ thể hần mệt mỏi dần mất đi thể, lại sau đó cả đám người kia còn đến trợ giúp khiến hần thêm tuyệt vọng. Tên lực sĩ kia cười cao ngạo:

-Quả nhiên người rất hợp khẩu vị ta. Gia nhập đoàn bọn ta, đầu phục ta thì ta sẽ tha người con đường sống.

-Ta không bao giờ đầu phục người, như vậy còn gì là nam tử hán chứ. Còn có ta không muốn bỏ rơi bạn hữu.

-Người nghĩ tên kia coi người là bạn hữu sao, hần đã chạy xa rồi. Hahaha.

Quả nhiên Hàm Trương nhận ra Trần Bạch đã chạy xa từ bao giờ, trong lòng thất vọng. ‘Hoạn nạn mới thấy chân tình’, hần đầu óc đơn giản chỉ nghĩ ai cùng hần vào sinh ra tử thì là bạn chí giao, hần giờ đã không muốn coi Trần Bạch là bạn hữu, lại nghĩ đến Vương Lăng thì khâm phục người này.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Bộ mặt kẻ vô sỉ (1)

Lúc này những mũi tên từ phía bìa rừng bắn ra hạ gục vô số tên trước sự ngỡ ngàng của chúng.

Lượng linh lực được tập trung ở đầu mũi tên nên tốc độ nhanh khiến ai trúng tên cũng vô lực phòng thủ nằm ngã xuống đất. Không chỉ vậy mũi tên kia vừa tới thì mũi tên khác lại đến như có vô số cung thủ bắn ra vậy.

Những mũi tên ra đòn rất chính xác, dường như không có mũi tên nào bắn ra là dư thừa. Cả đám dong binh giờ chỉ còn tên cao to nhất là còn đứng vững sờ vì cảnh tượng trước mặt, chớp thời cơ Hàm Trương dùng ‘Cang Minh Chưởng’ đánh ngay vào ngực của gã khiến gã ngã gục ra đất, ôm bụng phốc máu.

Thở dài nhẹ nhõm Hàm Trương thấy từ trong rừng cây xuất hiện một thanh niên khôi ngô mái tóc xanh buộc dài sau lưng, tỏa ra anh khí, trong tay là Băng Nghê Cung.

Linh Phong ngoảnh rồi nhìn bắn ra một tiễn bắn đứt dây trói quanh người Đinh Đình, nòng dây trói vừa đứt do bị mất sức nên ngã về phía trước, Linh Phong đã nhanh chóng ở trước mặt nàng đỡ lấy. Đinh Đình ngược nhìn hần đỏ mặt, Linh Phong nhỏ nhẹ hỏi:

-Cô nương không sao chứ.

-Không sao. Chỉ hơi mất sức chút, giờ thì ổn rồi. Cảm ơn công tử tương cứu.

-Không sao.

Nói rồi nàng nhanh chóng tránh người ra, đi tới bên Hàm Trương, Linh Phong không để ý đi tới bên đám người lục soát lấy lệnh bài.

-Huynh không sao chứ, cảm ơn vì đã cứu muội.

-Không vấn đề gì, thật ra là phải cảm tạ vị công tử kia.

Hàm Trương vui vẻ lấy lại tinh thần đi tới bên Linh Phong vỗ vai hần cười:

-Ta là Hàm Trương, cảm tạ ơn cứu giúp của huynh đệ. Không biết lệnh huynh danh tính là gì.

-Ta là Linh Phong.

Nghe tên hần thì hai người kia hốt hoảng, Đinh Đình thì như trúng bùa mê nhìn say đắm hần không biết vì lý do gì. Linh Phong cũng biết việc bản thân không cần giấu diếm việc của mình thuật lại. Cả 3 người nhanh chóng thân thiết do hảo cảm Đinh Đình cùng Hàm Trương rất có hảo cảm với Linh Phong bỏ quên đám người phía sau cũng như Trần Bạch ra sao mà lên đường đi kiếm Vương Lăng.

Giờ lại nhắc tới đám nữ nhân kia.

Tần Thanh Y cùng Sở Ngọc và Hàn Tố Cẩm trên đường tìm kiếm Vương Lăng, qua một ngày dài mệt mỏi đối phó với đám sắc lang chặn gặp, trên đường các nàng thật sự rất mệt mỏi muốn tìm một nơi nghỉ ngơi. Sở Ngọc dựa vào việc học tập Vương Lăng mấy ngày qua mà chọn một vị trí nhóm lửa nghỉ ngơi.

-Tỷ muốn đi tắm, quanh đây không biết có nơi nào không.

Tần Thanh Y ngó quanh tìm hỏi, Sở Ngọc cười khúc khích tình nghịch trả lời:

-Sao không nhin một ngày đi, Vương lang cũng đâu có bận tâm đâu.

-Tiểu quý, tỷ đi tắm thì liên quan gì tới hần.

Tần Thanh Y khẽ véo mà Sở Ngọc, nàng giầy giữa xin tha.

-Tỷ đừng cáu, muội nói đùa thôi mà, muội cũng muốn đi tắm đây.

Hàn Tổ Cẩm cười nói với hai người:

-Được rồi, dù sao ai cũng muốn đi tắm rửa, đằng kia này ta kiếm được một hồ nước trong veo cùng nhau ra đó đi.

-Được thôi.

Hai nữ không nói gì vui vẻ theo sau Hàn Tổ Cẩm đến một bên hồ, ánh trăng soi sáng phản xuống mặt hồ làm cho khung cảnh thêm mơ mộng, chúng nữ cười đùa bắt đầu cởi y phục, Tần Thanh Y nhìn xung quanh nói:

-Sẽ không có ai xem trộm chứ.

-Sẽ không có ai đâu. Trời tối thế này, còn có nếu có động tĩnh thì muội đã phát hiện từ sớm rồi.

Sở Ngọc cười trấn an nàng, thấy vị tỷ muội này còn chút lo lắng thì nàng lấy ra từ trong gói chỉ một cái lệnh phù.

-Đây là ‘Hoán Niệm PHù’, công dụng xua đuổi những linh lực giả dung linh cảnh giới, có nó thì có thể an tâm.

Nói rồi nàng tạo một đạo ấn truyền linh lực vào lá phù, một kết giới được tạo ra, chúng nữ mới an tâm hoàn toàn trút bỏ y phục. Cả 3 thiếu nữ thân thể hoàn mỹ chìm trong dòng nước mát lạnh, nô đùa nghịch nước, để nam nhân nhìn thấy chắc chắn sẽ phải chảy hết máu mũi.

Cả 3 không hề chú ý ở xa có một tên vệ mặt vô sỉ đang núp ở trên một cành cây đứng quan sát, sở dĩ gã đã là cảnh giới khôi lực trung đoạn nên có thể thoát khỏi lệnh chú của Sở Ngọc. Về mặt hần vô cùng tiện nhìn ngó 3 mỹ nhân như tiên thiên đằng xa.

-Chắc. Thật đáng tiếc là quá xa, không thể nhìn rõ được.

Vốn dĩ gã tuy cảnh giới cao hơn nhưng chỉ có một mình lại không biết cảnh giới của mấy nàng nên không dám ra tay tùy tiện, gã là Tam Tháo một tên đâm tặc chính hiệu, không biết đã hại đời bao thiếu nữ, lần này gã tham gia cũng chỉ để tìm kiếm nữ nhân.

Nhìn cảnh tượng kia với một tên đâm tặc như hần là quá sức chịu đựng, bản năng đàn ông trong gã nhắc gã đợi đến khi có một người tách ra thì lặng lẽ ra tay, hầu như hần đã kiểm chế hết nỗi rồi. Tuy dục vọng cháy rất mãnh liệt nhưng gã vẫn rất bình tĩnh chờ đợi.

Gã cũng không đợi lâu, một lúc sau thì Hàn Tổ Cẩm quay người lên bờ trước, vốn dĩ đang nói chuyện thì Sở Ngọc chuyển đề tài Vương Lăng rồi lại đến chuyện giường chiếu làm nàng xấu hổ xin phép lên trước để lại hai nữ có kinh nghiệm tiếp tục hàn huyên.

Nàng lặng lẽ thay y phục, vừa mặc xong chiếc yếm cùng phần dưới thì nàng cơ thể bỗng mềm nhũn ra, đổ ngã xuống cơ thể run run nhìn tên trước mặt, kẻ có tướng dạng bình thường biểu hiện vô sỉ.

-Tại sao lại có người.

Gã kia cười cắt đi lộ hương xuân được (sao xuân được thịnh hành thế), gã cười nhỏ nước dãi nhìn nàng.

-Mỹ nhân đứng sợ, ta sẽ hảo hảo yêu thương ngươi.

Nói xong gã vác nàng lên vai chạy vào bìa rừng, hần sợ hai người kia quay lại sẽ hỏng chuyện, lộ xuân được của hần còn lại rất ít cũng chỉ đủ để làm bất động một người. Hàn Tổ Cẩm hoảng hốt giầy giữa vô lực, ra sức kêu cứu:

-Cứu muội với.. A

Gã kia nhanh chóng lấy ra miếng vải bọc mồm nàng lại càng cười vô sỉ:

-Đừng kêu nữa. Ta sẽ hảo hảo cho ngươi ném mùi vị sung sướng nhanh thôi. Haha.

Gã cười càng to, Hàn Tổ Cẩm vô lực phản kháng, nước mắt giàn giụa chảy xuống. Gã không bận tâm mà dừng lại một chỗ, đặt nàng xuống nhìn nàng phần dưới đã cứng này giờ. Hần nhanh chóng giải khai y phục bản thân:

-Mỹ nhân ta tới đây.

-Ngươi đừng tới đây. Nếu không thì ngươi sẽ chết rất thảm đấy, bạn hữu ta rất lợi hại.

-Như thế thì thế nào, ta không bận tâm. Mỹ nhân trước mặt không ăn chỉ có ngu thôi.

-Đừng a...

Nàng nhắm mắt chịu chết, đợi một lúc không thấy gì xảy ra thì mở mắt nhìn thấy người đứng trước mặt nàng là Trần Bạch. Vốn dĩ gã tình cờ thấy tên kia công theo một người nên mới đuổi theo, hắn nhận ra người trên lưng có gì trông giống Hàn Tổ Cẩm, bản năng với nữ nhân mình thích làm hắn cố sức đuổi theo. Nhìn thấy nàng dần cảnh trước mắt thì hiểu nàng dính phải mê hương.

Trong lòng gã như mở cờ: “Haha. Trời giúp ta tạo cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân, lần này nàng đứng hòng thoát khỏi tay ta.” Hắn hùng hổ đợi đúng lúc rồi nhảy ra chắn trước mặt nàng chỉ tay vào gã kia:

-Dâm tặc sao ngươi dám đối với Hàn cô nương vô si như vậy. Hôm nay ta sẽ thay trời hành đạo, loại bỏ tên rác rưởi nhà ngươi.

-Tiểu tử, từ đâu chạy ra đây, khôn hồn rút đi. Đứng làm mất hứng bổn đại gia.

-Có ta ở đây ngươi đừng hòng làm tổn hại chút nào tới Hàn cô nương.

Trần Bạch tỏ vẻ oai hùng, hắn cười quay qua nhìn Hàn Tổ Cẩm:

-Hàn cô nương đứng lo, có ta ở đây. Mọi chuyện để ta giải quyết.

-Công tử cần thân.

Trần Bạch nghe nàng lo lắng cho hắn thì vui vẻ vô cùng, Hàn Tổ Cẩm tuy đối với Trần Bạch không ưa thích nhưng sự xuất hiện của hắn giúp nàng giải quyết nguy cơ trước mặt, hảo cảm tăng lên. Thấy Trần Bạch ngó lơ mình, gã kia bực tức lấy ra một thanh chùy thủ hướng phía Trần Bạch:

-Tiểu tử chết đi.

Trần Bạch tỏ vẻ ung dung, lấy ra Bạch Nhận kiếm, là linh khí tinh cấp cực phẩm, hắn đã tốn bao tài nguyên để mua được.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Bộ mặt kẻ vô sỉ (2)

Đang tự tin là thế, ngay sau đó hắn nhận ra tốc độ gã kia hơn xa hắn, gã đã xuất hiện trước mặt đâm tới làm bị thương một bên cánh tay, cũng may là hắn có linh kiếm cao cấp kịp thời chống đỡ nếu không thì đã mất luôn cánh tay.

Giờ đây Trần Bạch thật sự kinh hãi không dám khinh địch, ngay lập tức xuất ra ‘Thập Tam Thức’ tạo một đường kiếm mang theo thuần linh khí một đường đâm 13 kiếm tới, tất cả đều bị gã kia đón đỡ được, tuy gã không có bí tịch cấp cao nhưng nhờ hơn chục năm khổ tu nên cảnh giới cao hơn hắn Trần Bạch, linh lực mạnh hơn nên đón đỡ không khó khăn gì.

Ngay lập tức một chương áp sát người Trần Bạch đánh bay hắn ra xa nằm lún lổ ở một gốc cây. Trần Bạch phốc ra ngum máu hoảng sợ nắm đấm, theo kế hoạch thì hắn phải là anh hùng cứu mỹ nhân thế nhưng không ngờ kẻ thù lợi hại hơn hắn nghĩ, hắn có chút hối hận khi quá nông nổi chạy ra cứu Hàn Tổ Cẩm.

Gã kia cười tiến bước tới chỗ Trần Bạch trong tay là chùy thủy muốn giải quyết Trần Bạch. Hắn run người suy nghĩ, bản thân giờ mới biết bản thân không nên vì một người con gái mà mất mạng, quả nhiên mạng sống là quan trọng nhất. Hắn lấy sức cố gắng nói:

-Đại huynh đây tha mạng. Là ta có mắt không biết thái sơn, đã mạo phạm xin đại ca lượng thứ.

-Tha. Nãy chẳng phải ngươi rất bản lĩnh muốn giết ta sao, đã cho ngươi cơ hội bỏ đi ngươi không đi lại giả làm anh hùng, giờ thì chết đi.

Trần Bạch cả kinh cố gắng vận óc suy nghĩ, lúc sau mới dừng lại nhìn kẻ trước mặt:

-Nếu đại huynh tha mạng thì tiểu đệ xin bái huynh làm đại ca, sau này tùy huynh sai bảo.

-Tùy ý sao.

Tam Tháo dừng lại, nhìn lại Trần Bạch, thật gã cũng muốn kiếm một chân tay sai, thu nhận Trần Bạch cũng hợp ý hắn chỉ là hắn chưa thể tin tưởng Trần Bạch có âm mưu gì hay không. Hàn Tổ Cẩm lạnh run, cảm giác coi khinh Trần Bạch tuy có chút thấu hiểu lý do lời nói của hắn. Trần Bạch biết đối phương đang chờ nên chớp cơ hội nói tiếp:

-Nếu đại ca không tin thì tiểu đệ sẽ giúp đại ca yên tin tưởng.

-Làm thế nào.

-Thật ra thì tiểu đệ sẽ giúp đại ca thu phục hai nữ nhân kia.

-Người biết còn có hai nữ nhân.

-Không giấu đại ca tiểu đệ có quen biết. Chỉ cần đại ca tha cho tiểu đệ thì tiểu đệ sẽ giúp đại ca được cảm nhận hai nữ nhân còn lại. Thế nhưng đại ca có thể tha cho cô nương ở kia không.

-Vì sao.

-Đó là người mà tiểu đệ ...

-Người thích chứ gì... Mỹ nhân như thế làm sao ta có thể bỏ.

-Hai nữ nhân kia còn xinh đẹp hơn cả nàng, đại ca không cần lo.

-Được, ta tin người. Giờ nói xem người làm sao thu phục hai nữ nhân kia.

-Thật ra tiểu đệ lấy trộm được ‘Nhuyễn hợp Hương’ của một người, có tác dụng làm suy yếu đối phương, không thể cử động dù cho cảnh giới có cao.

-Lợi hại hơn cả xuân dược của ta sao.

-Không tin thì đại ca có thể thử.

Trần Bạch lấy từ trong giới chỉ ra ‘Nhuyễn Hợp Hương’, vốn dĩ là lấy cắp từ chỗ Vương Lăng lúc hắn đi trà lâu với Hàm Trương lúc trước, hắn xin ở lại lén vào trong phòng Vương Lăng kiểm lấy bí tịch của hắn, đảm chủ trọ do thấy hắn đi cùng với Vương Lăng nên không tò mò mở cửa phòng cho hắn vào. Hắn chỉ kiếm được giới chỉ chứa những lọ thuốc này, sau vài ngày tìm tòi hắn cũng biết công dụng từng lọ thông qua nhãn tên trên bình. Hắn còn định sau sẽ đem ra sử dụng, nhưng giờ đây phải lấy ra làm bình phong bảo mạng.

Hắn không bận tâm tới nữ nhân của Vương Lăng xảy ra chuyện gì, còn có chút cười trên nỗi đau người khác. Hàn Tổ Cẩm này giờ đang xa cũng không thể nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người, dĩ nhiên là Trần Bạch không muốn nàng nghe nên mới cùng Tam Tháo nói nhỏ tiếng bàn luận. Lúc sau cơ thể nàng đã có thể di chuyển, nàng gượng đứng dậy nhìn Tam Tháo lấy ra kiểm định đảm tới nào ngờ Tam Tháo quay đầu lại, trong tay lọ hương mở từ bao giờ, nàng lại lần nữa ngã xuống không biết vì sao.

Tam Tháo nhìn thấy vậy thì vui vẻ cười, lần này Tần Thanh Y cùng Sở Ngọc tiếng vang vọng từ trong rừng như tìm kiếm Hàn Tổ Cẩm, Tam Tháo nghe được cười thầm lao vào trong rừng. Nhìn thấy hai nữ nhân xinh đẹp kia quả nhiên xinh đẹp rạng ngời hơn hẳn Hàn Tổ Cẩm, đây cũng nhờ công sức Vương Lăng tưới tẩm mấy ngày. Gã cười lấy ra ‘Nhuyễn hợp Hương’ thả ra, quả nhiên hai nàng không hề phòng bị cơ thể ngã xuống đất. Tần Thanh Y kinh hãi nhìn qua Sở Ngọc đồng trạng:

-Chuyện gì thế. Tại sao. Mùi hương này có chút quen thuộc.

-Haha. Hai mỹ nhân cuối cùng cũng nằm vào tay ta.

Tam Tháo vui vẻ cười to, hắn đến trước mặt hai nàng lộ dâm tặc nhìn hai nàng, cả hai kinh hãi không thể cử động, Tần Thanh Y cả kinh nhìn gã trước mặt:

-Là ‘Nhuyễn Hợp Hương’ sao tên này lại có nó.

Nàng trước kia cũng nghe Vương Lăng nói chuyện về mấy độc dược mà Vương Lăng sử dụng, còn Sở Ngọc dĩ nhiên là biết cái uy của loại hương liệu làm nên tên tuổi Vạn Độc Môn này.

-Thật không ngờ có ngày ta lại có cơ hội nắm trong tay vật này, thật tốt quá, sau này ta sẽ không sợ ai nữa.

Tam Tháo cười nhìn làn hương đang bay ra ngoài thổi đi vui vẻ rồi đẩy nắp lại, hắn nhìn hai nàng rồi liếm mép vác hai người đi. Mùi hương được gió thổi đi đến chỗ một thiếu nữ mặc bạch y gần đó, thiếu nữ này nhũn nhũn như nhận ra mùi hương này.

-Tại sao ở đây lại xuất hiện cái này.

Nàng tò mò đóng lại chút đồ dùng rồi theo hương ngược lại lướt đi tìm hiểu. Trần Bạch cũng bình phục sau cú chấn động vừa rồi, hắn đứng dậy đi về phía Hàn Tổ Cẩm.

-Chúng ta mau chóng rời đi.

-Này người vừa nói gì với hắn.

-Không có gì. Chỉ là lừa hấn hai người kia rất yếu mà thôi. Đừng lo hấn không mạnh hơn SỞ Otiều thư đâu nên chúng ta tạm thời rời đi.

-Thật sao.

-Nhanh rời đi thôi.

-Đội đã. Y phục ta.

-Là ta thất lễ.

Hấn cười lấy ra y phục bao bọc quanh người nàng rồi bế nàng rời đi. Hấn Tổ Cẩm đỏ mặt để hấn bế lấy, được một lúc nàng mới lên tiếng.

-Liệu hai người kia có chuyện gì xảy ra không.

-Đừng lo họ rất lợi hại.

-Nhưng ta có chút lo lắng.

-Thôi được để ta quay lại kiểm tra.

-Ừm. Làm phiền người.

-Không phiền, nếu là tiểu thư thì nói gì ta cũng nghe.

-Cảm ơn người, Trần Bạch.

Hấn Tổ Cẩm vui vẻ cười làm hấn xao xuyến. Ngay sau đó hấn để nàng một gốc cây rồi quay người đi. Hấn lập tức gặp lại Tam Tháo đang vác trên 2 vai là 2 nữ nhân, gã đặt 2 nàng xuống rồi tiến tới bên cạnh Trần Bạch cười vỗ vai, hai nữ nhìn lại thì thấy Trần Bạch thì kinh hô, lại thấy hấn thân thiết với Tam Tháo thì nhủ mảy tỏ vẻ căm tức. Trần Bạch cũng nhận ra 2 nữ nhân kia cười lạnh, nói nhỏ với Tam Tháo:

-Việc xử lý 2 nữ nhân đó tùy ý đại ca, như đã hứa xin đừng đụng tới Hấn cô nương.

-Dĩ nhiên không vấn đề gì. Giờ đây ta đã coi người như huynh đệ rồi.

Tam Tháo cười nhìn lại lọ hương kia, nhìn lại Trần Bạch gã vỗ vai vui cười.

-Nếu người đã thích nữ nhân kia thì để đại ca giúp người.

Hấn lấy ra một lọ xuân dược đưa cho Trần Bạch:

-Cứ dùng cái này thì nữ nhân sẽ ngoan ngoãn phục tùng người.

-Cảm ơn ý tốt đại ca nhưng tiểu đệ tự có cách của mình.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Bộ mặt kẻ vô sỉ (3)

Nói vậy nhưng gã vẫn nhận lấy lọ xuân dược cất vào, Tam Tháo cười lạnh không nói gì nữa mà quay lại muốn hưởng thụ hai nữ nhân kia, Trần Bạch không bận tâm nữa mà quay người rời đi.

Ngay sau đó Tam Tháo lại lần nữa coi bỏ y phục, Tàn Thanh y cùng Sở Ngọc giặt mình quay đầu lại nhìn hoảng hốt.

-Nếu người còn tiến thêm bước thì sau này đừng hòng sống yên ổn.

-Thật sao, ta chỉ biết hiện tại rất tốt.

Tam Tháo cười vô sỉ, như sói đói nhào tới, lần này không như lần trước gã vừa tới thì bị ánh kiếm sắc nhọn kề ngay cổ làm hấn giật mình. Bạch y thiếu nữ theo mùi hương mờ tới, bản tính thiện lương thấy 2 nữ nhân bị khi dễ thì nàng sao dám đứng nhìn. Nàng ra tay rất nhanh không kịp để hấn phản ứng.

-Dâm tặc mau lùi lại.

-Được rồi nữ hiệp.

Tam Tháo nhận ra đối phương mạnh hơn hẳn nên ngoan ngoãn nghe lời, thấy hắn rời xa thì nàng lại quay lưng nó tiếp:

-Mau mặc đồ lại.

-Nghe lời nữ hiệp.

Tam Tháo cười vô sỉ lấy ra ‘Nhuyễn Hợp Hương’ thả ra, Tần Thanh Y cả kinh nhìn qua bạch y thiếu nữ:

-Tiểu muội cẩn thận, hắn đang thả độc khí.

-Đã muộn rồi.

Tam Tháo cơ thể di chuyển đến bên cạnh bạch y thiếu nữ vận chưởng, bạch y thiếu nữ thấy hắn vẫn chưa mặc đồ thì giật mình nhìn cái thứ sấn sùi dưới hàng hắc đồ mặt một chưởng đánh ra vô thức đánh bay hắn tới một gốc cây làm hắn phốc ra ngum máu kinh hoàng nhìn lại:

-Tại sao lại như vậy.

Gã không ngờ ‘Nhuyễn Hợp Hương’ không có tác dụng với thiếu nữ, Tần Thanh Y cũng giật mình nhìn lại nàng:

-Tiểu muội thật lợi hại.

-Tỷ tỷ quá khen. Quen mắt, để muội đây giải độc cho 2 tỷ,

-Cảm ơn muội.

Tần Thanh Y cùng Sở Ngọc nuốt lấy một viên đan dược cả người dần trở nên khỏe trở lại, Hai nàng vui vẻ nhìn lại Bạch y thiếu nữ:

-Cảm ơn muội giúp đỡ, tỷ là Tần Thanh Y.

-Tỷ là Sở Ngọc.

-Cứ gọi muội là Dao Dao là được.

Sở Ngọc cười nhanh chóng giật lấy mạng che mặt trên mặt nàng để lộ một khuôn mặt xinh đẹp khuynh quốc, đôi lông mi dài cùng đôi mắt sáng trong như pha lê, chiếc mũi tinh xảo cùng đôi môi ướn ắt, làn da trắng như em bé gái, khuôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết. Là nữ nhân mà Tần Thanh Y cùng Sở Ngọc cũng phải sững sờ trước vẻ đẹp của nàng:

-Dao Dao. Muội thật xinh đẹp, giờ đây tỷ đã hiểu vì sao muội phải mang mạng che mặt rồi. Đến tỷ cũng phải ghen với muội đấy.

-Làm gì có, cả hai tỷ đều rất xinh đẹp mà. Muội mới phải hâm mộ chứ.

Cả 3 nữ cười khúc khích, Sở Ngọc lại nhanh nhẩu hỏi tiếp:

-Làm sao muội lại không bị ảnh hưởng bởi ‘Nhuyễn Hợp Hương’ thế.

-Cái này ...

-Muội ấy không muốn trả lời cũng không cần hỏi tiếp, truyện quan trọng là phải tìm Hàn Tổ Cẩm.

Tần Thanh Y thấy bộ dáng khó xử của Dao Dao thì lên tiếng giải vây, Sở Ngọc nghe Tần Thanh Y nói mới giật mình tỉnh lại:

-Tại sao ta lại quên việc này chứ.

Nàng sau đó quay lại nhìn Tam Tháo, nàng cảm thấy việc Hàn Tổ Cẩm mất tích liên quan tới gã, ngay lập tức đi tới tức giận đá hắn một cái.

-Nói đi, Hàn muội đang ở đâu.

-Ta nói, nữ hiệp tha mạng. Nàng ở bên kia.

Nói rồi hắn chỉ tay qua bên một gốc cây, Sở Ngọc nhanh chóng chạy lại nhưng không thấy gì cả, quay lại về mặt căm tức:

-Ta không hề thấy gì. Có lẽ người chán sống rồi.

-Không thể nào, lúc này là ở đó. Có lẽ là do tiểu đệ ta dẫn nàng đi rồi.

-Tiểu đệ nguoi.

-Đúng, là người khi nãy ấy, các nữ hiệp chắc cũng thấy.

-Nói gì thì nói mau mặc đồ vào.

Dao Dao xấu hổ nhìn hần, nàng thật sự thuần khiết vô cùng chỉ dám đứng xa nói chuyện. Tam Tháo liếc mắt nhìn nàng, giật mình ngỡ ngàng như mất hồn, đến khi nhận một cước của Sở Ngọc mới tỉnh hồn lật đật chạy lại mặc y phục. Sở Ngọc sau đó trối hần lại bằng phù chú cấm chế.

-Mau dẫn ta đi đến chỗ tên kia.

-Được.

Lúc này Trần Bạch đang ở cùng Hàn Tổ Cẩm, cả hai nghe thấy động tĩnh đằng xa thì giật mình.

-Tiếng gì vậy.

-Đề ta đi kiểm tra.

-Cẩn thận.

Trần Bạch nghe nàng nói thì âm lòng bỏ đi, hần núp gần đó nhìn lại thấy ngay đám Tàn Thanh y thì sững người, nổi lo lại lần nữa ập tới.

-Hần nói là ở gần đây. Rõ ràng là vậy mà.

-Đừng có giờ trò.

Sở Ngọc bức tức đẩy ngã hần ra đất chia thắng mũi kiếm

-Giờ mặt đủ rồi, đề ta giết nguoi tại đây.

-Đội đã, không nên giết người, dù sao cũng là một mạng người.

Dao Dao có chút không tình nguyện chạy ra ngăn cản, Tam Tháo nhìn Dao Dao như nhìn thấy nữ thần của đời mình, không hề có chút dâm ý nào nữa mà thay vào đó là tôn sùng như thần nữ. Tàn Thanh Y cũng chạy ra cản ngăn cũng vì việc khác:

-Từ từ giết hần, chúng ta còn không biết vì sao hần lại có ‘Nhuyễn Hợp Hương’.

-Tỷ nói đúng, phải hỏi cho ra lẽ.

-Muội cũng muốn biết.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Bộ mặt kẻ vô sỉ (4)

Trần Bạch biết đối phương đang dồn ép hần, mồ hôi chảy đầm đìa, quay qua nhìn Tam Tháo ra hiệu ánh mắt với gã, gã tuy không hiểu nhưng nghĩ đối phương đang giúp gã thì gật gù trả lời. Đám nữ không hề phát hiện ra biểu hiện của hần, tất cả đều cho hần không phải loại tốt đẹp gì.

-Hàn muội đâu rồi, có nắm chỗ nguoi không.

-Cái này thì hai người yên tâm, cô ấy không có vấn đề gì. Đang nằm đằng kia nghỉ dưỡng.

Trần Bạch chỉ vào chỗ Hàn Tổ Cẩm đang nghỉ ngơi, Tàn Thanh Y cùng Sở Ngọc và Dao Dao tiến vào, mặc kệ Tam Tháo dù sao gã cũng dính cấm chế yếu tới nỗi dung linh chưa đạt tới, còn có Dao Dao ở đây nữa muốn chạy cũng khó. Chúng nữ gặp lại nhau vui mừng trò chuyện.

-Muội không có bị làm sao chứ.

-Muội không sao, may nhờ có Trần Bạch ra tay nên muội mới giữ được trong sạch.

-Hần ta sao, thật hần cứu muội sao.

-Đúng rồi, tuy Trần Bạch không được mạnh mẽ nhưng hấn rất bản lĩnh có thể thuyết phục được tên kia.

-Chẳng lẽ thật sự hấn nói thật sao.

Chúng nữ nhìn nhau, Sở Ngọc cùng Tần Thanh Y lắc đầu không thể tin. Ngoài này Trần Bạch ngay lập tức lợi dụng thời cơ nói chuyện cùng Tam Tháo:

-Đại ca không vấn đề gì chứU

-Không vấn đề gì. Chỉ là cảnh giới có chút giảm sút.

-Hay là dùng ‘Nhuyễn Hợp Hương’ đối phó đám người kia.

-Không được, nó không có tác dụng với nữ nhân kia.

-Không tác dụng?

-Phải, ta cũng không hiểu. Với lại ta cũng thấy bản thân làm việc không đúng, có lẽ ta nên thay đổi.

-Vì sao đại ca lại trở thành như vậy.

Trần Bạch không dám tin khi nghe Tam Tháo nói câu vừa rồi, trong đầu Tam Tháo hiện lên hình ảnh nữ thần Dao Dao.

-Vì sao ư. Ta cũng không biết.

-Nếu vậy là đại ca không muốn tiếp tục sao.

-Có lẽ nên từ bỏ lần này thôi.

-Thật sao, ngươi chịu từ bỏ sao. Nhưng ta thì không từ bỏ được.

Trần Bạch lấy ra một con dao đâm ngay tim của Tam Tháo, gã hai mắt tròn tròn nhìn Trần Bạch, hét lên một tiếng ngã xuống không kịp trăn trối.

-Ngươi đã biết quá nhiều, nếu còn sống thì sẽ rất bất lợi cho ta.

-Chuyện gì.

Đám nữ nghe tiếng hét chạy ra, Trần Bạch nhắm nghiền mắt, tay vận một chiêu đánh thẳng vào ngực của hấn, hấn phốc ra miệng máu nằm đơ ngay sau đó. Đám nữ đi ra thấy cảnh tượng này thì giật mình.

-Tại sao hấn lại chết rồi, là ngươi giết hấn.

-Phải là ta giết hấn.

-Tại sao, là để thủ tiêu nhân chứng sao.

Tần Thanh Y ánh mắt lạnh lùng nhìn hấn, Hàn Tổ Cẩm chạy đến bên Trần Bạch đỡ lấy hấn:

-Chẳng phải hấn cũng bị thương sao, dù sao tên đó cũng đáng chết mà.

-Ai biết mục đích hấn là gì.

-Thế nhưng ...

Hàn Tổ Cẩm muốn nói lại thôi, Trần Bạch giọng nói yếu ớt:

-Thật ra ta cũng là vì mọi người thôi.

-Vì bọn ta, nực cười.

-Hấn muốn ta giúp hấn hạ được mọi người.

-Thật vậy sao.

Trần Bạch lấy từ trong người ra lọ xuan dược mà tam Tháo đưa cho, Dao Dao cầm lấy khẽ ngửi:

-Dược tính khá cao, nhưng đối với người bình thường dính phải thì thật rất nguy hiểm.

-Hấn muốn ta hạ dược vào thức ăn cùng đồ uống mọi người, ta vì từ chối nên khiến hấn tức giận, nào ngờ hấn vẫn còn đủ sức ra đánh ta một chiêu,

cũng may ta còn kịp thời giết hấn mới bảo toàn tính mạng. Khụ... khụ...

Trần Bạch ho ra ngum máu dĩ nhiên là bị thương rất nặng cũng khiến đám nữ tin máy phần dù có chút không thừa nhận. Đám nữ đành phải gác việc này sang một bên cùng nhau lập kế hoạch lên đường quay lại chỗ ước hẹn với Hàm Trương và Đình Đình vì theo lời Trần Bạch thì hai người kia đang ở chỗ cũ chờ đợi. Trần Bạch thì đang nghĩ hai người kia đã bị sát hại nên tạo lý do để tỏ vẻ đau thương sau.

Ngày hôm sau cả đoàn người quay về thượng nguồn, do vết thương Trần Bạch nên tốc độ có hơi chậm, Hàn Tổ Cẩm vẫn luôn chăm sóc hấn dọc đường làm hấn mở cò trong bụng. Điều hấn không ngờ sau đó lại xảy ra, cả đoàn người gặp lại Hàm Trương cùng Đình Đình đang đi cùng với Linh Phong, thấy được Trần Bạch thì Hàm Trương tức giận không thêm đề tâm, Đình Đình căm phẫn nhưng thấy hấn đang bị thương nên không dám trút giận ảnh hưởng hình tượng trước mặt Linh Phong.

Trần Bạch lúc này mới thở phào nhẹ nhõm yên tâm, trong đầu lại suy nghĩ tính kế, giờ đây hấn chỉ cần lợi dụng Hàn Tổ Cẩm làm bình phong bảo vệ bản thân. Linh Phong cùng Dao Dao gia nhập khiến chiến lực tăng mạnh, lần nữa xây dựng cơ sở định ở thượng nguồn đợi Vương Lăng trở về.

Ngày qua, đám nữ nói chuyện cả ngày đặc biệt là Tần Thanh Y cùng với Sở Ngọc và Dao Dao thân như tỷ muội ruột thịt. Do dạo này bốn ba nên không thể tắm rửa cẩn thận thoải mái nên Dao Dao dẫn mấy nàng đến nơi mà nàng hay đến làm đám nữ thích thú vô cùng vì nơi đó yên tĩnh, nước trong veo còn có thác nước cùng móm đá chắn lại, cảnh vật thơ mộng như tiên cảnh với hương hoa thoảng qua hòa vào nước. Đây có lẽ là nơi chốn riêng của tỷ muội các nàng.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Lang Chân Quân

Vương Lăng xuống vài bước thì kẹt đường, hấn ngo quanh không hề thấy có lối đi, qua sát xung quanh hấn nhận ra có mấy hình đồ họa giống hệt những gì hấn mới thấy trước đó trên mấy bức tường, có tổng cộng 4 bức họa vẽ khác nhau, hấn nhíu mày nhận ra có một cái hấn không hề biết, bản năng cho hấn biết nên chọn cái này cũng không biết vì sao, hấn sờ tay vào bức họa vẽ, lập tức một cánh cửa mở ra cho hấn đi xuống. Hấn tuy nghi ngờ nổi lên nhưng làm gì còn cách khác bước vào trong bất gặp một dãy cầu thang dài đằng đằng không thấy điểm đến.

Giờ đây Vương Lăng đang vờ mò hỏi đi xuống mấy nấc thang không có điểm dừng.

- Thật sự chịu hết nổi a. Đi lâu như vậy mà chút điểm cuối cũng không thấy, nó sâu tới đâu vậy chứ.

- Người nóng vội cái gì, thật ra này giờ đã tới nơi rồi, người hiện đang dậm chân tại chỗ thôi.

- Thật sao, như thế nào lại thành thế này, ta trúng ảo ảnh à.

- Nhắm mắt lại, bước phải 50 bộ, lên trên 20 bộ rồi chạm tay phải lên tường giật một cái.

Vương Lăng theo lời nắm lấy một cái công tắc kéo một cái một tiếng cửa động mở ra trước mắt là một mặt động.

- Tiên bối, người thật lợi hại, làm sao người nhìn ra ảo cảnh này mà ta nhìn một chút cũng không thấy gì a.

- Cái này là dùng tâm nhãn cơ, mà người sẽ sớm học cái này sau, tới lúc đó người sẽ hiểu hiệu quả của việc luyện hồn.

Vương Lăng gạt bỏ mọi thứ sang một bên nhìn vào thấy vô vàn tài bảo, vô số bạch tệ cùng đan dược tứ phẩm còn có ngũ phẩm, dược liệu cùng linh bảo. Vương Lăng hai mắt óng ánh vui vẻ chạy vào:

- Ta phát tài rồi a. Sau này không cần nghĩ tới việc kiếm tiền làm cái qq gì.

- Thôi đi, mấy thứ ở đây cái nào cũng có cấm chú, người đừng hòng mang một cái nào ra ngoài.

- Vậy ta phải bỏ sao.

- Cứ xem xét xung quanh trước đã.

- Vẫn chỉ có cách này.

Vương Lăng tới gần một cỗ quan tài, bên trong được khít chặt, hấn phải tiêu tốn rất nhiều sức lực mới mở ra được, ngó vào trong là một bộ hài cốt vẫn chưa hoàn toàn bị phân hủy.

Hấn đang tò mò nhìn ngó thì cỗ thi thể mở mắt đỏ ỏm lấy hấn làm hấn kinh hãi nhảy ra xa, ánh mắt vô cùng ngạc nhiên nhìn lại.

Chỉ thấy cổ thi thể da thịt tươi rói trở lại, sắc thịt trở nên hồng, khuôn mặt cũng được định hình lại. Khi hoàn thành là một mỹ nam tử mái tóc tím dài có phần éo lá nhưng không thể phủ nhận vẻ đẹp của gã, chỉ là quần áo quá tồi tả. Vương Lăng có chút kinh dị nhìn hắn:

-Người là cái gì, tự xưng sống lại.

-Là một tiểu bối đánh thức ta sao.

-Ai đánh thức người, ta chỉ có mở nắp quan tài thôi mà. Không cần ta thì người vẫn có sức mà.

-Haha. Theo lý là vậy nhưng mà ta bị người khác hút khô nguyên khí rồi nhốt vào cổ quan tài này, cái cổ quan tài vô cùng quái dị không cách nào mở từ bên trong, thậm chí bên trong nó cũng không hề có chút linh khí nào cả.

Vừa nói gã vừa ung dung lột bỏ y phục rách nát toàn thân lộ ra một bên cầm lấy một kiện y phục. Vương Lăng sắc súa quan sát kỹ người trước mặt, cũng biết người trước mặt hẳn thực lực hẳn không cách nào đối đầu được, vui vẻ mỉm cười:

-Văn bối là Vương Lăng, không biết tiền bối nên gọi là gì.

-Ahaha. Đừng có hốt hoảng nhá, ta là Lang Chân Quân danh tiếng lẫy lừng đây.

-Hóa ra là Lang tiền bối, nghe danh tính đã lâu.

Vương Lăng cười đáp trả nhưng trông lòng thì: "Lang Chân Quân là thằng éo nào vậy, sao chưa từng nghe cái tên này", Linh Tôn cũng biết thắc mắc của hắn:

-Người không biết hẳn cũng đúng, 5000 năm trước danh tính hắn rất lớn nhưng qua thời gian diệt vong thì danh tiếng hắn dĩ nhiên không ai biết. Hắn từng là cường giả Bán Thần cấp với tông môn hơn vạn đệ tử.

-Lợi hại như vậy.

Lúc này Lang Chân Quân đang phờ cười ha hả, Vương Lăng thờ dãi nhìn lại hắn vui vẻ nói tiếp:

-Có lẽ tiền bối chưa biết nhưng người đã nằm trong quan tài đó 5000 năm rồi.

-Ta biết chứ. Cái huyền cảnh này được duy trì là nhờ pháp trận, Ừm., chắc là của ta bảo hộ đem một vùng đất linh được chuyển vào đây mà.

Nói xong thì Lang Chân Quân nhắm mắt, ánh kim quang tỏa ra lan khắp căn phòng, hồi sau gã mở mắt nhú mày:

-Trong lúc ta đang nằm trong đây thì ngoài kia có vẻ có người đã vơ vét khá nhiều linh dược dị thảo. Cũng may huyền cảnh này không thể cho người trên nguyên lực cảnh giới vào nếu không thì đã bị vét hết sạch rồi.

-Thật sự thì nơi đây làm chỗ dự thi của một tông môn lớn. Có lẽ là do họ thu hoạch một ít rồi.

-Ta hiểu rồi. Cũng khó trách, cuộc chiến 5000 năm trước phá hủy vô số tài bảo trân quý, trước đây nhiều thì giờ đây chỉ còn chút ít. Ta cũng nhờ ơn người khác mới giữ được mảnh đất này thông qua pháp tắc không gian mà giữ lại. Trước kia ta là tông chủ Thiên Chân Tông, là một người Bla ... bla

Vương Lăng cười trừ cố gắng nghe, giờ đây hắn đã biết lý do vì sao dọc đường đi hắn không hề kiếm được linh thảo nào giá trị, ma thú còn rất khan hiếm nữa hóa ra là do tông môn trấn lột, theo lời Lang Chân Quân có vẻ sâu bên trong còn có nhiều thứ quý hiếm hơn chỉ là sức lực nguyên lực cảnh thì không đủ sức.

Hắn giờ đây có chút mừng tượng sẽ có những kẻ tham lam tiến sâu vào vơ vét nhưng có lẽ nhìn cái cảnh tượng nghèo nàn bìa ngoài mà tiến vào sâu hơn, cho nhiều thời gian như vậy sẽ có người tiến vào như người mở đường, hắn đoán sẽ có người trong tông môn trà trộn mà dùng những vật hi sinh ấy mà có thêm thông tin mà không tốn sức người của tông môn.

Hắn thật sự phục người nghĩ ra cái cách tuyển chọn này, vừa kiếm lời từ việc thu phí tham gia vừa có nhân tài lại có vật hi sinh mở đường trong huyền cảnh.

Hắn không thể biết huyền cảnh này nguy hiểm thế nào khi tiến vào sâu nhưng giờ đây hắn vẫn chưa muốn liều mạng đánh ngấm ngùi bỏ qua ý nghĩ này. Giờ đây việc trước mắt là lấy được cái gì thì lấy rồi đi ra ngoài gặp lại đám nữ nhân, lâu ngày như vậy làm hắn nhưng nhớ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Sự cố ngoài ý muốn

Nghe xong câu chuyện tự sướng của Lang Chân Quân xong Vương Lăng thờ phào nhẹ nhõm quay qua hỏi:

-Tôi muốn ra ngoài tìm một số bạn hữu của văn bối, không biết có cách nào không.

-Nhìn những món đồ ở đây không khiến người động tâm sao. Không ngờ lại quan tâm tới bạn hữu người trước,cái tính cách này ta thích.

Lăng Chân Quân cười tay phát một cái một đám tài bảo biến mất chui vào trong một cái giới chỉ, hắn đưa cho Vương Lăng tiếp tục nói:

-Coi như đây là quà ta tặng người đi, còn cách để ra khỏi đây à. Để xem, chỉ còn cách bơi khỏi đây thôi.

Vương Lăng vui vẻ nhận quà nghe tới việc phải bơi ra ngoài thì có chút nao núng.

-Bơi ra sao, bằng đường nào chứ.

-Người vào bằng đường nào thì bơi ra bằng đường ấy, chỉ có điều đáy nước rất sâu sợ rằng người chịu không nổi thôi. Không biết người vào bằng cách nào.

-Không có cách nào sao.

-Dĩ nhiên là có, nếu kiếm được Bích Thủy Châu thì có thể tạm thời thở dưới nước thời gian dài.

Nghe vậy Vương Lăng dừng lại một chút, suy nghĩ rồi lấy ra yêu hạch mà Thanh Linh Giao đưa nó.

-Tiền bối, cái này có thể dùng thay thế không.

-Sao người lại lấy yêu hạch ma thú này ra. Để xem, viên yêu hạch này tuy không được như Bích Thủy Châu nhưng cũng dùng được, với độ sâu nước hồ này thì vừa đủ.

-Vậy thì tốt quá.

Vương Lăng thờ phù, theo hắn biết thì Bích Thủy Châu là bảo vật trấn giữ của Hải tộc làm sao mà giờ có được, chỉ đành nhờ vào yêu hạch của ma thú thủy hệ làm ăn thôi.

-Vậy thì hẹn gặp lại nhé tiểu tử, sau này có duyên gặp lại. Hehe.

Vừa nói xong thì dưới chân Vương Lăng hiện lên một đạo văn màu vàng phát sáng bao bọc quanh hắn, lúc sau hắn thấy một vùng tối om rồi thấy ra bản thân đang ở trong làn nước lạnh ngắt.

Hắn kịp phản ứng lấy ra yêu hạch từ từ hấp thụ linh lực, lượng pháp lực thủy hệ như nguồn sống giúp hắn dễ dàng thở dưới nước, nhưng hắn khẩn trương vì nguồn pháp lực này không phải là vô hạn.

Hắn hướng lên phía trên bơi lên cầu mong thoát khỏi vùng nước. Cuối cùng thì yêu hạch trở thành đá vụn vì linh lực và pháp lực đều bị hấp thu hết, hắn cố thở bơi lên trên trong lòng thì thầm chửi Lang Chân Quân không nói gì mà đã ngay lập tức đưa hắn tới đây, còn chả biết sẽ lạc trôi đi đâu.

Nhìn thấy ánh sáng lấp ló phía trên hắn vui mừng bơi lên phía trên, ngoi lên được được mặt nước hắn vui vẻ cảm thụ chút ánh nắng mặt trời. Chưa được bao lâu thì hắn nhận ra dòng nước cuốn mạnh đem hắn cuốn lấy theo dòng nước chảy đến một đỉnh thác. Hắn hốt hoảng sau đó thì cả người cùng dòng thác chảy xuống phía dưới.

-Aaa. Sao lại xui xẻo như vậy chứ.

Hắn căn bản không chống lại lực nước mạnh mẽ sau khi tiêu tốn sức lực bơi dưới đáy hồ lên. Cả người rơi xuống, hắn cảm nhận bản thân đụng trúng một vật thể mềm mềm, bàn tay hắn bóp lấy một vật mềm như sợi bông còn có chút ẩm, môi hắn chạm vào một vật ẩm ướt.

Đến khi định thần thì hắn nhìn trước mặt là một mỹ nhân đang lơ đãng, mà bàn tay hắn vẫn còn tác quái trên bầu ngực mềm của nàng, miệng hắn đang cượng hôn nàng. Hắn chửi thầm "Cái tình tiết như trong truyện này là thế nào a". Nói vậy chứ hắn đang tự sướng trong lòng, nước đầu nhìn chút nhan sắc nữ nhân trước mặt.

Hắn có chút thất thần vì nữ nhân này quá đẹp, có thể so sánh với nàng chắc cũng chỉ có Băng Mộ Tuyết là đủ về đẹp bằng thanh ngọc khiết.

Nữ nhân này kinh hãi khi bản thân đang tắm rửa thì một nam nhân xa lạ từ trên cao rơi xuống phi lễ nàng, nàng hét lên bàn tay tát cho Vương Lăng một cái làm hắn thanh tỉnh. Tiếng hét làm kinh động tới 2 nữ nhân ở gần đó.

-Dao Dao, có chuyện gì.

Hai nữ nhân xinh đẹp cũng lơ đãng đi tới, cả hai đều vô cùng xinh đẹp tuy có kém sắc nữ nhân trước mặt nhưng về đẹp không phải ai cũng có thể so

sánh.

Hai người này Vương Lăng biết là Tần Thanh Y cùng Sở Ngọc, hai nàng cũng ngạc nhiên nhìn hần vô cùng vui mừng, thoát chốc Tần Thanh Y tức giận tới nhéo lấy lỗ tai Vương Lăng:

-Bọn ta vất vả kiếm chàng, thế mà giờ chàng lại rình trộm người ta tắm.

-Xin tha a. Ta vô tội mà... a..

Vương Lăng cười khỏ, nhìn nữ nhân của hần đang lỏa thể da thịt trắng hồng, động thái động lòng người, còn vì sự việc vừa mới đây dục hòa bao ngày công tâm, hần không nhịn được mà ôm nàng lại, đôi môi tham lam hôn lên môi nàng, chiếc lưỡi thành thực càn quét thu thập dịch chất, đôi tay nắn bóp bờ mông căng tròn của nàng.

Tần Thanh Y sững sờ, xấu hổ vì làm việc này trước mặt người khác, Sở Ngọc đỏ mặt tỏ vẻ không quan tâm nhưng lòng có chút ghen tị, vị thiếu nữ kia thì há hốc mồm thấy bạn hữu mới quen bị nam nhân kia chiếm tiện nghi thì tức giận, lao tới đánh tới Vương Lăng.

Hần cũng nhận ra đòn công kích của nàng, lấy một tay tùy tiện ra đỡ nào ngờ lượng linh lực lớn hơn dự đoán của hần làm hần thối lui, trong lòng vẫn ôm lấy Tần Thanh Y.

-Dâm tặc, mau thả Thanh Y tỷ ra.

-Dao Dao muội hiểu lầm rồi hần và tỷ ...

Cô nàng không nghe Tần Thanh Y nói tiếp, băng lao hiện ra hướng phía Vương Lăng, hần cũng sợ Tần Thanh Y bị thương nên buông bỏ nàng ra nhảy ra xa muốn tránh né, hần biết rõ nữ nhân trước mặt mạnh hơn hần. Tần thanh Y đánh vô lực ngăn cản, Sở Ngọc cười hi tới bên cạnh nàng.

-Tỷ đừng lo, sẽ không có việc gì nghiêm trọng xảy ra đâu. Trước tiên cứ thay đồ trước đã.

-Ừm

Tần Thanh Y nhận ra bản thân đang lỏa thể, mau chóng cùng Sở Ngọc mặc lại y phục, cũng may người nhìn thấy thân thể nàng là Vương Lăng nếu không là nam nhân khác thì nàng sẽ không cách nào bỏ qua, hành động chắc chắn cũng giống thiếu nữ kia liều mạng.

Cả hai mặc lại y phục cùng nhau tới phía trước nhận ra Vương Lăng đang bị đàn áp kích liệt, chực cái băng lao hướng phía hần, mặt nước cũng dần bị đóng băng. Vương Lăng thì cười khỏ không dám công kích, hần không ngờ làm bị thương một mỹ nhân tiên thiên trước mặt.

-Nghe ta nói đã, ta thật không cố ý nhòm trộm mà.

-Đừng leo mép, chịu chết đi.

-Aida. Cô nương mặc y phục lại đi đã rồi đánh tiếp.

Quả nhiên thiếu nữ dừng lại nhận ra bản thân lỏa thể rụt theo hần mặt trở nên đỏ chót, càng căm tức nhìn hần khiến hần bất lực giải thích.

-Ta cho ngươi xem đây, dù sao ngươi cũng phải chết. Đây là lần đầu ta có ý muốn giết người đấy.

-A. Khoan đã.

Vương Lăng nhận ra một tia sáng vô cùng nhanh lao đến đánh hần, may hần phản xạ kinh người né ra, ánh sáng bắn vào trong rừng cây làm tan hoang một mảng. Hần nuốt nước bọt nhìn cảnh này, lại những băng lao phóng tới, hần phát tay một dòng nước tách lớp dâng cao lên rồi bị đóng băng tạo hình tường băng cản lại băng lao.

Thiếu nữ tức giận tiếp tục ra những quang cầu bắn tới, hần mau chóng dùng ‘Phi Quang Dục’ né tránh, khiến cho thiếu nữ kia kinh ngạc.

-Đây là chiêu thức gì, sao hần lại có cánh.

-Đừng đánh nữa nghe ta giải thích.

Lúc này thì do tiếng động gây ra vừa rồi nên có người từ trong phía rừng đi ra, cả Vương Lăng cùng thiếu nữ kia hoảng hốt nhận ra. Vương Lăng cảm nhận có hơn 10 nguồn linh lực dao động cũng chỉ ở dung linh cảnh, nhưng sau đó thì cảm nhận có nguồn linh lực cường đại hơn của nguyên lực cảnh giả.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Thân phận bại lộ? (1)

Nhìn từ đằng xa có vô số kẻ tiến tới, hắn đang quan tâm tới an nguy nữ nhân hắn thì nhìn lại thấy thiếu nữ kia dường như không nhận ra bản thân đang lơ đãng, hắn có chút không đành lòng bay tới ôm nàng vào lòng mặc nàng giãy giụa.

- Suyt. Có người đang tới còn có kẻ rất mạnh, ngươi chắc không muốn bị nhìn thấy như bây giờ chứ.

Nghe hắn nói thiếu nữ khẽ run, không chống cự nữa để hắn ôm lấy đem tới một mồm đá.

- Ngươi thay quần áo đi, ta quay lại kiểm tra 2 nàng.

- Từ từ đã.

Thiếu nữ kia bàn tay nắm lấy góc y phục hắn, hắn quay người như để không nhìn thấy nàng, biểu hiện như một quân tử cũng khiến nàng bớt giận chút ít.

- Chuyện gì.

- Ta không mang theo y phục.

- Cảm lấy che tạm ta qua bên kia kiếm 2 nàng rồi lấy y phục cho ngươi.

- Cảm ơn. Có vẻ như ngươi không phải là người xấu.

Thiếu nữ nhỏ giọng đáp trả.

- Cái gì.

- Không có gì. Ngươi mau đi.

Vương Lăng lột ra lớp y phục bên ngoài để lộ cơ thể rắn chắc thu hút nữ nhân, thiếu nữ kia đỏ mặt ậm ừ cảm lấy, tuy y phục đã ướt nhưng có còn hơn không. Vương Lăng ngay lập tức sau đó biến mất tại chỗ tới ngay bên cạnh Tần Thanh Y cùng Sở Ngọc, hai nàng thấy hắn thì vui mừng.

- Dao Dao sao rồi, sao chàng quay lại mà không thấy nàng đâu.

- Nàng đang ở đằng kia, các nàng cảm y phục tới đưa nàng đi. Ta cần phải giải quyết vài con gián đã.

- Là có người tiến tới sao, bọn thiếp cũng cảm thấy được. Chàng cẩn thận đừng để bị thương.

Tần Thanh Y có chút lo lắng nói tiếp, trong thâm tâm nàng luôn không muốn hắn bị chút tổn thương nào, Vương Lăng cười vui vẻ.

- Đừng lo, gấp 10 lần lũ này ta cũng không sợ.

- Léo mép.

Vương Lăng lướt tới hôn lên má Tần Thanh Y cùng Sở Ngọc một cái rồi bỏ đi để lại hai nữ nhân đỏ mặt.

- Kêu nàng ta thay đồ xong thì tới giúp ta một tay.

- Ừm.

Vương Lăng nhận ra kẻ thù có pháp sư còn có cùng thủ đầu sĩ cùng kiếm sĩ, hắn cảm nhận nguyên lực cường giả đang núp đầu đây mà không ra tay. Đám người cũng nhận ra sự hiện diện của hắn, một tên bước ra nhìn hắn.

- Các hạ có phải là Vương thiếu chủ Vương Lăng không.

- Chính ta. Có việc gì sao.

Hắn nhú mày nhìn lại, không biết là vô tình hay cố tình mà Lang Chân Quân đưa hắn tới chỗ này, gặp lại nữ nhân hắn cũng gặp thêm mấy kẻ này.

- Bọn ta được lệnh bảo hộ thiếu chủ, không hề có ý xấu gì cả.

- Được lệnh, là ai bảo các ngươi.

- Xin thứ lỗi, người đó không muốn công tử biết danh tính.

- Nếu vậy thì làm sao ta có thể tin chứ, với lại làm sao các ngươi biết ta hiện đang ở đây.

-Bọn ta đang trên đường tìm công tử, chỉ là nghe tiếng đánh nhau nên bọn ta mới đến đây kiểm tra thôi. Không ngờ gặp được công tử ở đây, thật tốt quá.

-Được rồi. Các người đợi ở đây.

-Rõ.

Đám người vui vẻ vì hắn không tiếp tục tra hỏi, hắn tuy tò mò nhưng cũng không quá bận tâm, thật hắn không nghĩ có nhiều người biết hắn lại đi tham gia tuyển chọn. Nghĩ tới nghĩ lui hắn vẫn không thể nghĩ ra ai, mà còn giấu danh tính với hắn.

Vương Lăng quay đầu thì cảm nhận có một luồng kinh lực đánh tới, hắn nhanh chóng dùng linh lực bao bọc cánh tay chống đỡ nhưng lực tới cường đại hắn vẫn bị đánh bay tới một tảng đá, miệng phộc ra ngụm máu, quay đầu lại hắn thấy một người mặc toàn màu đen, mang khăn đeo mặt màu đen, tóc đen điểm hoa râm. Gã cười nhìn Vương Lăng.

-Thật không ngờ quả nhiên giống nhau.

-Ý người là gì.

Vương Lăng cố gắng ngồi dậy trong lời nói của gã làm hắn giật mình, đám bảo vệ vây chặt hắc y kia.

-Đám đã thương công tử, bọn ta quyết không tha.

-Haha. Hắn còn thể thảm như vậy đám các người đủ sức sao.

-Ý người là gì.

Dĩ nhiên đám người chỉ cho Vương Lăng đang ở dung linh đình phong nên không biết thực lực gã này đáng sợ thế nào.

-Tất cả lên giết hắn.

Vừa nói xong có những mũi tên cùng hỏa cầu bắn tới hắc y nhân, những kiếm sĩ theo tuần tự vừa dứt đòn công tầm xa thì đâm tới, một tên to cao lao tới giữ chặt lấy gã, phối hợp rất nhịp nhàng.

Hắc y nhân cười lạnh, vận linh lực hất tung gã lực sĩ ra, quay người một đám làm gã đổ con cơ thể như nát vụn bay ra xa, cơ thể tan nát không còn sinh lực. Cả đám kinh hãi nhìn lại.

-Công tử mau rời khỏi đây, bọn ta sẽ cản chân hắn.

Một tên tới bên cạnh Vương Lăng dìu hắn đi, Vương Lăng cũng hiểu nếu còn ở lại thì nguy hiểm cho chính nữ nhân của hắn nên chạy vào rừng.

Hắc y nhân hừ lạnh cả người tỏa ra hắc khí, chốc lát sau Vương Lăng nghe tiếng la thảm thiết, nhận ra tất cả đám thủ hạ kia nằm la liệt trên đất la hét, nhìn kĩ sẽ thấy có những sinh vật nhỏ đen xì đang ra sức gặm nhấm tinh huyết từng tên.

Ngay lập tức giây sau tên thuộc hạ bên cạnh Vương Lăng hộc ra ngụm máu, một lỗ to chà bá ở bụng hắn rồi hắn ngã xuống đất. Hắc y nhân bàn tay thăm dò ở ngay bên cạnh Vương Lăng, tay khẽ chuyển đã tới yết hầu hắn bóp lấy nâng lên cao mặc kệ hắn động đậy.

-Mau giao ‘Âm Dương Khí Môn’ ra đây, ta sẽ cho người chết thống khoái chút.

Nghe lời hắn nói thì giờ đây bản thân hắn đã biết danh tính của bản thân đã bại lộ nhưng không hiểu vì sao, hắn vận ‘Ngự Thiên Quyết’ dồn lực vào chân đá cao vào khuỷu tay hắc y nhân, gã nhũu mày buông tay, hắn ngay lập tức ngã người phóng xuất hàn khí dày đặc làm phân tâm đối phương, dùng ‘Tật Phong Dật’ lách người ra xa rồi dùng ‘Phi Quang Dực’ bay lên cao chạy đi.

Được một khúc thì hắn biết hắc y nhân đã đuổi kịp, tay gã hóa đen xuất ra một bàn tay màu đen đánh tới.

-Tiểu tử, khá đấy. Xem ‘Bát Độc Linh Chương’ đây.

Vương Lăng chuyển người, tay vận ra linh lực dùng một chương trong ‘Mỹ Thái Quyền’ đón đòn công kích chuyển dời phương hướng đánh tới nhưng bản thân vẫn chịu ít nhiều lực đạo. Hắc y nhân hừ lạnh tay còn lại vung ra, lần này vô số hắc chương đánh tới làm hắn không kịp trở tay bị đánh bay xuống dưới đất nằm co ro ở đấy. Vương Lăng cảm thấy đau nhức nhìn xuống ngực trần thì dấu ấn bàn tay màu đen in trên da thịt hắn khiến hắn tê liệt.

-Để xem người còn chạy đi đâu. Không ngờ cảnh giới người còn cao hơn dự đoán, quả nhiên lo xa là không hề thừa. Ngoan ngoan nghe lời thì kết quả đâu đến nỗi này.

Vương Lăng cảm nhận cơn đau truyền đến nhanh chóng, nội tạng như gào thét. Hắn vẫn bình tĩnh nhìn hắc y nhân trước mặt.

-Trước khi chết có thể nói cho ta biết các người là ai không.

-Đừng nghĩ kéo dài thời gian, càng kéo dài thì càng thống khổ thôi. Mà được, để ta nói cho người biết. Rõ ràng thì giờ đây bọn ta đã xác nhận người

không phải là Vương Lăng thật sự, ‘Âm Dương Khí Môn’ chắc chắn nằm trong tay ngươi. Mà theo ngươi người đã đánh hạ Vương Lăng là ai.

- Chẳng lẽ là người của Minh Tôn giáo.

- Cũng đúng một phần nhưng sự thật không phải vậy. Nói thế thôi giờ thì chết đi, còn lại chỉ cần lục soát người ngươi là được.

Tay hắc y nhân hóa đen đánh về phía đỉnh đầu Vương Lăng, lại sau đó một đạo cuồng phong nổi lên đánh tới khiến hắc y nhân phải lùi ra xa quay đầu nhìn mặt kẻ ngang đường.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Thân phận bại lộ? (2)

Ngươi vừa ra tay là một người tầm 25 tuổi, tướng dáng phong lưu, khuôn mặt tuấn tú, mái tóc xanh cắt ngắn, tay phe phẩy cây quạt.

- Thật ngại quá, đây là người mà tông môn bọn ta nên các hạ không thể ra tay động thủ.

- Ngươi là người của Minh Lam Tông, hóa ra là kẻ được cài vào để xem xét kiểm tra của tông môn. Ngăn cản công việc của bọn ta thì có là đệ nhất tông môn cũng đừng hòng.

- Thất kính. Tiểu bối là Mai Dương Tú, đại đệ tử thân truyền của Phong Thanh trưởng lão.

- Nói nhiều làm gì, đã ngươi muốn ngăn cản ta thì chết đi.

Hắc y nhân ập khởi linh lực, một đạo ảnh màu đen hiện ra dưới dạng một con báo to gầm gừ tỏa ra hắc khí.

- Hắc Hóa Linh Báo, cản đường ta chết đi.

- Lập tức tiên bối.

- Kệ ta, nói nhiều.

- Đã tiên bối không chịu nói chuyện thì đành đắc tội vậy. Phong Linh Thửu.

Một con cú màu xanh to lớn sải cánh bay tới tỏa ra sức gió kinh người, hai ảnh thú lao vào tạo ra vô số cây cối xung quanh đổ ngã. Một con sóc màu lục cùng làn hắc vụ màu đen xung đột tạo ra dư lực chấn bay vật thể xung quanh.

Vương Lăng cố đứng dậy tránh ra khỏi chiến trường, cách ra một khúc khá xa thì hắn mới an tâm thở phào nhẹ nhõm nhìn trận chiến trước mặt.

- Chiêu thức thật lợi hại.

- Cái này là hồn lực của mỗi người, ai theo con đường tu luyện linh lực đều có, bản thân ngươi cũng có nhưng để tu luyện cái này thì tốn rất nhiều tài nguyên nên không nhiều người luyện thành hồn lực tạo hình. Dù cảnh giới tuy cao nhưng chỉ có được cảnh giới cao với lượng linh lực hơn người thôi.

Linh Tôn ngay lập tức giải thích khúc mắc cho hắn, hắn gật gù hỏi tiếp.

- Hồn lực của văn bối là gì.

- Cái này sau này ngươi sẽ biết.

- Thôi vậy.

Đang lúc đứng ngó thì hắn cảm nhận hơi ấm lan tỏa bên tai, quay đầu qua hắn thấy một nữ nhân mang mạng che mặt bạch tạng, y phục trắng tuyết, hương thơm ngọt ngào dễ chịu nhưng lại lẫn theo mùi máu đậm đặc tách biệt ra tạo 2 cảm nhận khác biệt về nàng. Bạch y thiếu nữ cười nhìn hắn, bàn tay vuốt ve khuôn mặt hắn, Vương Lăng cảm thấy lạnh run, cơ thể không thể cử động.

- Tiểu đệ, làm sao sợ hãi thế. Bất động như vậy.

- Đại tỷ xinh đẹp. Không hiểu sao cơ thể đệ không di chuyển được chứ không đệ cũng muốn nhìn nhan sắc đại tỷ.

- Hihi. Miệng lưỡi thật ngọt, tỷ có chút yêu thích nhưng đáng tiếc không thể lấy đệ về làm đồ chơi được.

- Trước khi chết có thể cho tiểu đệ ngắm nhìn chút nhan sắc đại tỷ được không.

- Tiểu quý. Mà thấy đệ cũng dễ thương tỷ sẽ đặc cách một lần vậy. Chỉ cần đệ hứa sẽ giao đồ ra.

- Nếu là lời đại tỷ xinh đẹp như tỷ nói thì dễ rồi ai như đại thúc kia lỗ mãng, đáng sợ như vậy.

- Hihi. Được.

Bạch y thiếu nữ tay vừa chạm vào mạng che mặt thì Vương Lăng đã dùng ‘Bạo Linh Hóa Quyết’ lách người nhanh chóng cầm trong tay Minh Dạ kiếm đâm tới, ‘Mỹ Huyền kiếm’ ảo diệu khiến bạch y thiếu nữ không kịp trở tay rạch một đường trên khuôn mặt nàng. Nàng đang ngạc nhiên vì hấn thoát khỏi độc chất của hắc y nhân còn mê được của nàng mà sức chiến đấu hồi nhanh như vậy.

- Tiểu đệ thật biết gạt người. Để tỷ đây dạy dỗ cẩn thận lại đi.

- Đại tỷ bớt giận, giận nhiều ảnh hưởng tới dung nhan là không tốt a.

Cũng may là hấn được Lãnh Thiên Tổ (Tô Dịch) để lại mấy viên Bách Độc Nan mới trải qua kiếp nạn vừa rồi, hấn giờ đây phải chặt vật chống lại bạch y thiếu nữ, nàng rõ ràng cảnh giới rất cao, cảm giác này thật sự rất quen.

Những đầu lâu màu trắng xuất hiện đôi mắt lửa đen cháy rực lao vào người hấn, hấn vừa lấy kiếm chống đỡ thì đầu lâu tự phát nổ tạo ra lực lớn đánh văng thanh kiếm của hấn ra một góc, bạch y thiếu nữ xuất hiện ngay trước mặt hấn một chưởng đánh tới làm hấn thốc ra ngụm máu đen ngả xuống đất.

- Tiểu đệ còn kém lắm, để tỷ từ từ dạy bảo. Trước tiên phế tứ chi của đệ trước nhì.

- Bình tĩnh a, nữ nhân độc ác như vậy thì làm sao mà gả đi được.

- Nói ai là nữ nhân độc ác, nói ai không gả được.

Có vẻ như nghe lời hấn nói làm bạch y thiếu nữ tức giận run lên sát ý bao trùm, Vương Lăng thật sự không ngờ mình lỡ lời nhận được một loạt móng tay sắc nhọn như dao cạo cắt đứt một lớp da thịt ở ngực. Bạch y thiếu nữ cười mẫn nguyện nhìn hấn:

- Để ta cho đệ biết mùi vị thống khổ là thế nào. Một nam nhân tuấn tú thế này chắc chắn đã dụ dỗ vô số nữ nhân rồi nhì. Nam nhân các ngươi quả nhiên không có chút tốt đẹp nào, để ta dày vò ngươi, lấy đi đôi mắt cùng trái tim bán tính trắng hoa của các ngươi.

- Chẳng lẽ các ngươi là Hắc Bạch Huyết Thủ.

- Không tệ, có vẻ như ngươi cũng biết chuyện gì xảy ra với tên kia rồi nhì.

Vương Lăng nhớ lại xác của chân chính thân phận Vương Lăng cũng bị lấy đi một đôi mắt cũng bị móc lấy trái tim trước ngực, quả nhiên là do nữ nhân điên này làm, có lẽ là do thất tình đâm ra khiến nàng hận nam nhân toàn thiên hạ, hấn chửi guyền chết thẳng nào lại đi tàn cái loại hoa có gai độc này, tàn xong lại vứt bỏ người ta, hại hấn gặp nguy hiểm thế này. Cơ mà nếu quen nữ nhân này thì sống không thọ a, còn khỏi đi tàn gái bên ngoài, hấn rùng mình không dám nghĩ sẽ đụng chạm tới nàng.

Hấn cố gắng ngồi dậy, tránh né tránh vuốt cắt tới, lấy phần da thịt trước ngực ra đỡ, giờ đây da thịt ngực hấn chảy máu ròng ròng, hấn vận ‘Ngữ Thiên Quyết’ lùi ra ngoài mặc kệ tình trạng đau đớn, hàn khí phóng xuất tạo ra những băng lao bắn tới bạch y thiếu nữ.

Bạch y thiếu nữ như không thèm bận tâm đã xuất hiện trước mặt hấn, ma trảo đâm tới, lớp móng tay sắc nhọn xuyên qua da thịt hấn, càng lún sâu làm hấn đau đớn. Móng tay nàng như sát muối ớt làm hấn càng thêm đau đớn nằm la liệt trên đất, dù đã quen chịu đau đớn nhưng cảm giác này rất kinh khủng.

Bạch y thiếu nữ cười lạnh, nàng đáng người là lột nóng bỏng mà mang đậm tà khí hưởng thụ sự đau đớn của nam nhân. Vương Lăng thấy nàng quả nhiên khác biệt với những người cùng cảnh giới mà hấn gặp trước đó, lĩnh lực vận dụng rất thành thực, không hề tạo ra kẽ hở nào cho hấn ra tay.

Cũng may sau đó Tàn Thanh Y dẫn Dao Dao tới ra tay cứu hấn. Dao Dao quang cầu nhanh chớp loáng làm bạch y thiếu nữ e ngại phải lùi lại, Dao Dao cùng nàng nhìn nhau tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Sao ngươi lại ở đây.

Dao Dao lên tiếng trước, Tàn Thanh Y cùng Sở Ngọc thấy thảm trạng hấn vô cùng lo lắng chạy tới chăm sóc, lộ vẻ thương xót, người đỡ hấn tựa vào ngực người thay hấn lau vết thương, băng bó, cả 2 sau đó cầm tức nhìn bạch y thiếu nữ, ả không bận tâm hai nàng mà tập trung người Dao Dao. Hấn gượng dậy nhìn hai nữ nhân kia, quay qua nói với Dao Dao:

- Các ngươi quen nhau sao, quả nhiên đáng sợ không hiểu lý lẽ như nhau.

- Ai không hiểu lý lẽ, nếu ta thật ra tay ngươi chết lâu rồi.

Hấn rùng mình, nghĩ lại chộc gì chứ chọc nữ nhân thì không tốt, đành tỏ vẻ hối tiếc nhìn Dao Dao:

- Là ta sai, Dao Dao cô nương hiền lành đoán trang khác xa nữ nhân ác ma kia, tiên nữ và ác ma quen nhau thì hơi lạ à.

- Bọn ta có chút quen biết, người không cần dò hỏi mất công.

- Haha. Không ngờ thánh nữ cũng rảnh rỗi đến nơi này, người không về làm thành nữ hay làm tiểu thư đài các mà tới chỗ này gây cản trở bọn ta là thế nào.

- Hắn ta Là bạn hữu, không thể không cứu. À không là bạn hữu của bạn hữu ta.

Dao Dao quay đầu nhìn lại hắn có chút bối rối, nghe lời nàng hắn không hiểu nàng là thánh nữ loại gì, nhưng đoán chắc nàng thân phận không tầm thường. Vương Lăng có chút hiểu rõ vài điều, nàng thật sự dùng quang thuật nếu làm thánh nữ thì chắc chắn là của Quang Minh giáo hội, có điều là của nơi nào thì hắn không rõ.

Bạch y thiếu nữ tức giận nhìn chằm chằm Vương Lăng, sát khí tỏa ra mà hầu như chỉ có hắn mới cảm nhận được, hắn lạnh sống lưng cũng biết nàng đang nghĩ Dao Dao và hắn có quan hệ mờ ám. Bạch y thiếu nữ vận khởi linh lực tạo ra những đầu lâu bao quanh á:

- Lăng nhăng. Bọn ta đã được lệnh dù thế nào cũng phải hoàn thành nhiệm vụ, dù cho có người ngăn cản thì là ai cũng được phép ra tay, đừng cản đường ta Lạc tiểu thư.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Thân phận bại lộ? (3)

Nghe lời cái tên "Lạc tiểu thư" làm hắn giật mình, nhớ lại vị tiểu thư của Vạn Độc môn cũng họ Lạc, hắn không nghĩ là trùng hợp. Quả nhiên nàng không hề phủ nhận:

- Cũng không cần giấu, ta họ Lạc cũng là tiểu nữ của môn chủ Vạn Độc Môn, Lạc Nguyên Hồng. Danh tiếng cha ta như vậy thì không nói ai cũng đoán ra được, xin lỗi vì đã giấu hai người.

Lạc Dao Dao quay qua nhìn Tần Thanh Y cùng Sở Ngọc, nàng biết cả 2 bên đối nghịch nhau nên rất khó nói thật, 2 nữ nhân quay qua nhìn nhau không hề tỏ vẻ kinh hoàng mà cười vui vẻ nhìn nàng:

- Không cần lo, muội mãi là hảo tỷ muội tốt của bọn ta.

- Hai tỷ thật tốt. Tại sao hai người tốt như vậy mà đi thích cái tên dâm tặc kia chứ.

Vương Lăng nghe nàng nói có chút bức dọc, đành phải cười khổ bỏ qua, hai nữ cũng cười nhìn hắn. Bạch y thiếu nữ thấy mình rõ ràng bị ngó lơ con tức tới đỉnh điểm.

- Xâm xí đủ rồi. Cản đường ta chết.

Vô số bạch lâu bay tới, Lạc Dao Dao bạch quang bao phủ tạo một ấn ký thành một màn chắn cản lại, tác dụng rất tốt, bạch lâu vừa tới thì hắc khí tan ra đầu lâu cũng biến mất.

- Quả nhiên không uổng công là thánh thuật. Đã không còn nhiều thời gian nữa, đành phải đem nó ra thôi.

Bạch y thiếu nữ cắn đầu ngón tay cho máu chảy ra, từ giới chỉ lấy ra một cái quan tài màu đỏ lá tùng, mở nắp trong đó, giọt máu chảy vào, từ bên trong một cỗ thi thể đứng dậy, hai mắt đen ngòm, da thịt xám xịt. Nó hoàn toàn đứng dậy thì cả tam nữ hoảng hốt nhìn nó:

- Nó sao lại

Vương Lăng cũng giật mình nhìn lại, khuôn mặt tên cương thi này giống hệt hắn, rõ ràng rất giống với chân chính Vương Lăng trước kia. Hắn thật sự giật mình tự nhủ:

- Sao lại như vậy, rõ ràng hắn chết rồi mà, thế này là Zombie hay cương thi đây.

Như nghe thấy thác mắc của hắn, giọng nói Linh Tôn vang trong đầu hắn:

- Cái này là phôi lõi, không giống mấy xác chết bình thường, nó như một nguồn ma khí, dựa vào việc hấp thu linh lực của linh chủ mà hoạt động dựa theo mệnh lệnh.

- Có thể dùng người chết làm nguyên liệu sao.

- Hầu hết chỉ có ai có oán khí nồng nặc hay còn mong ước chưa hoàn thành không cam tâm chết thì mới đủ oán khí mà thi pháp.

Vương Lăng không nghĩ là do oán khí mà chắc là do có điều gì đó níu kéo gã kia ở lại. Mấy đám nữ nhân sững sờ trước vật thể trước mặt còn nghe hần lẩm bầm thì chịu không nổi, Tần Thanh Y nhanh tay nhéo hần làm hần tỉnh lại:

-Chàng nói xem vì sao cái kia lại giống chàng như vậy. Có phải là do chàng lại phóng túng dây dưa với ma nữ kia không.

-Oan uổng quá. Ta thật sự không dính líu chút xíu gì với ả kia.

-Vậy tại sao con bù nhìn kia giống chàng như vậy.

-Cái này ...

Hần thật sự không biết giải thích sao, bạch y thiếu nữ cười mỉm nhìn hần:

-Để ta nói cho các người nghe, hần đã lừa các người cả quãng thời gian qua đấy. Hần thật sự không phải là Vương Lăng, chỉ có bề ngoài giống hần mà thôi. Còn Vương Lăng thật sự đang nằm ở đây.

-Người nói vậy, làm sao có thể giống nhau y đúc thế, rõ ràng người đang cố làm tổn hại danh tiếng của chàng.

-Không tin thì người cứ hỏi hần đi là hiểu. Hay là nam nhân các người chỉ biết lừa gạt người khác là giỏi.

-Có thật như lời ả nói không Vương lang. Chàng nói đi.

Hần cúi đầu thờ dài, đến nước này hần cũng không cần phải giấu các nàng làm gì, với lại lý do của hần vô cùng chính đáng. Hần cười ngẩng mặt nhìn các nàng:

-Quả thật như lời ả nói, ta không phải là Vương Lăng thật sự.

-Cái này.

Tần Thanh Y cũng không thật sự bận tâm, nàng thật sự không có quan tâm hần là ai, mà vốn dĩ nàng đã biết từ trước, hiện nàng chỉ biết hần là nam nhân của nàng, dù hần ra sao thì nàng cũng không có kinh ngạc, nàng yêu hần đâu phải vì danh tiếng Vương Lăng của hần, thậm chí có chút vui mừng khi hần không phải là Vương Lăng. Nàng chỉ lo cho hần nếu hần bị bại lộ danh phận.

Chỉ có Sở Ngọc là giật mình u buồn, so ra thì nàng cũng yêu hần nhưng không đậm sâu, nàng trên danh nghĩa không thể vì cá nhân mà làm hại lợi ích phụ thân, nếu hần là Vương Lăng thì tốt có thể đường hoàng mà theo hần không bị phụ thân ngăn cản.

Vương Lăng thì không biết trong lòng mấy nữ nhân một lúc đã suy nghĩ rất sâu xa, về mặt đờm buồn, hần cũng cho là bất ngờ quá đổi. Hần chỉ tay vào bạch y thiếu nữ tiếp tục nói:

-Thế nhưng ta hiện giờ là Vương Lăng chứ không phải ai khác, là ả đã ra tay giết Vương Lăng kia, hần đã giao lại trọng trách cho ta. Ta đã thề với hần là sẽ thay hần hoàn thành nghĩa vụ sống tiếp. Có là Vương Lăng hay không thì đã sao, ta không quan tâm, chỉ là một cái tên mà thôi, ta đã nhận lấy trọng trách, nguyện vọng của hần mà sống tiếp thì ta không có gì mà phải băn khoăn, áy náy cả.

-Nực cười, giả mạo thì mãi là giả mạo mà thôi. Còn về phần người, ta không muốn bận tâm nữa, đã không ngoan ngoãn giao đồ thì ta đành phải cướp.

Bạch y thiếu nữ cười lạnh, phôi lời sau đó theo lệnh nhanh chóng đánh tới, lớp bảo hộ của Lạc Dao Dao nhanh chóng bị tác động vỡ nứt, miệng phôi lời mở to tạo ra hắc cầu phá vỡ hoàn toàn lớp màng bảo hộ. Lạc Dao Dao chấn kinh thối lui kinh ngạc nhìn lại:

-Tại sao ma lực nó ngang với nguyên lực đỉnh phong chứ.

-Lạc tiểu thư à Lạc tiểu thư, người nghĩ linh lực ta ít ỏi vậy sao. Ta phải đè ép tu vi mới chui vào được huyền cánh này, chứ không thì đã không mắc kẹt ở nguyên lực đỉnh phong mà đánh với người đâu.

-Ra là vậy. Giờ ta đã chắc chắn người là ai rồi, lại gặp Bạch Cốt Ma Nữ ở nơi này, thật không thể đối phó nổi rồi.

Tần Thanh Y và Vương Lăng nghe thì không hiểu, Vương Lăng cũng mới tới thế giới này thông tin còn ít, Tần Thanh Y mới tỉnh dậy sau 200 năm mới sống được vài năm thông tin ít ỏi, chỉ có Sở Ngọc là kinh ngạc, nhìn thấy hai người ngờ ngác nàng mới ra tay biện giải:

-Bạch Cốt Ma Nữ - Bạch Mai Cốt nổi tiếng là ma nữ giết người không ghém tay, căn bản rất ghét đàn ông, nam nhân chết dưới tay ả nhiều đếm không hết. Là một trong 2 sát thủ mạnh nhất của Hắc Huyết Lâu. Gặp ả ở đây thật sự xui xẻo rồi.

Thấy nàng u buồn hần cũng nghĩ nàng đang chịu ảnh hưởng chuyện vừa rồi cũng thông cảm gật gù nhìn lại, thấy trước mắt đã là phôi lời cắn tới chỗ hần, nhìn ra thì Lạc Dao Dao đã bị nó đánh lùi trọng thương.

Vương Lăng đẩy 2 nữ nhân ra trực tiếp ngạnh kháng, cổ dòn một chương đánh tới, phôi lời da thịt cứng rắn như thép, một chương của hần như không

có tác dụng, nó đâm một đòn vào bụng Vương Lăng, liên tiếp ra đòn tạo vô số vết thâm tím trên người hắn.

-Súc sinh chết đi.

Thấy tình lang bị đánh bầm dập trước mặt, Tần Thanh Y tức giận thủy cầu bắn ra đánh vào phôi lõi, trong tay linh kiếm đâm tới, vừa chạm mũi kiếm đã bị vỡ nát. Phôi lõi cảm nhận nguy hiểm không hề thương tiếc mà dồn lực đánh nàng bay ra xa, may được Lạc Dao Dao đỡ lấy, nàng cảnh giới thấp hơn Vương Lăng, lại không có bí quyết, cơ thể lại mềm yếu hơn hắn nên nhận một đòn bình thường khiến nàng đau đớn, cơ thể tê liệt bất tỉnh, miệng nàng chảy ra khòe máu màu đen, mau chóng bất tỉnh.

- Vị cô nương còn lại nếu như không muốn chết thì rời khỏi đây đi, ta không có thói quen giết nữ nhân.

Bạch Mai Cốt cười nhìn qua Sở Ngọc, nàng giật mình nhìn lại, cắn môi có chút chần chờ, nàng thật sự không muốn chết ở đây, muốn ra tay tương cứu nhưng lại có nỗi khổ tâm, khòe mắt ướt đầm quay qua nhìn Vương Lăng lần nữa, nhắm mắt đảo người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Thân phận bại lộ? (4)

Vương Lăng bị đánh bầm dập xương cốt như nát vụn, không thể cử động được ngay cả ngón tay, Bạch Mai Cốt cười mím nhìn hắn về mặt thỏa thích.

-Thấy thế nào, nữ nhân của mình bỏ mình mà đi.

-Thế thì sao, dù thế ta vẫn không trách nàng.

-Thật sao.

Bạch Mai Cốt có vẻ không tin nhưng đối với Vương Lăng thì nàng rời đi là lựa chọn tốt nhất cho hắn, bản thân hắn còn không lo không được nói gì đến bảo vệ mấy nữ nhân khác, hắn khẽ liếc qua bên Lạc Dao Dao dồn sức nói.

-Lạc cô nương mau đem Tần Thanh Y rời khỏi đây, việc còn lại cứ để ta lo.

-Ngươi nhìn lại bản thân đi, lo được chúng sao.

Lạc Dao Dao nào tin lời hắn nói, khuôn mặt ủ rũ.

-Đừng lo. Ta tự có cách.

-Thế nhưng.

-MAU RỜI ĐI!

Thấy hắn tỏ vẻ tức giận, nàng nhìn lại Tần Thanh Y mím chặt môi đem nàng rời đi, nàng cố quay đầu lại nhìn hắn, không còn vẻ chán ghét như lúc này nữa. Bạch Mai Cốt không hề ngăn cản, nàng cười móng tay đen dài nhọn hoắc chìa về khuôn mặt hắn.

-Thật không ngờ ngươi lại quan tâm đến mấy ả nữ nhân như vậy, tỷ tỷ đây có chút ghen ghét rồi đấy. Giờ chỉ còn lại 2 ta, mau ngoan ngoãn giao đồ ra, nếu không ta dễ dàng quay lại giết mấy ả kia.

-Được rồi. Trước tiên thả ta ra trước đã.

-Lại muốn giờ trò.

-Ta còn có thể giờ trò nữa sao, cơ thể cử động còn khó nữa, với lại an nguy mấy nàng vẫn chưa được đảm bảo.

-Ngươi nói cũng đúng. Được rồi.

Bạch Mai Cốt ra lệnh cho linh phôi đỡ hắn vậy, Vương Lăng có vẻ đuối sức đứng không vững, Bạch Mai Cốt mau khẩn trương:

-Mau mau giao nó ra.

-Giao ra cũng được nhưng sợ tiểu tỷ không lấy được thôi.

-Nhiều lời, làm gì ta lại không giữ được chứ.

-Thật sao.

Vương Lăng khẽ cười, từ mi tâm xuất hiện miếng ngọc bội màu đỏ, luồng ánh sáng chiếu trực tiếp vào người của Bạch Mai Cốt, ngay sau đó ả được dịch chuyển đến không gian ý thức của Vương Lăng. Ả ngó nghiêng xung quanh thấy một màu tối đen hốt hoảng la ó:

-Chuyện gì thế này, ta đang ở đâu.

-Sao nào tiểu tử, sợ rồi sao.

Vương Lăng xuất hiện ngay trước mặt Bạch Mai Cốt, do đây là vùng ý thức của riêng hắn nên thuộc quyền kiểm soát của hắn, mặc dù hắn vẫn chưa hiểu hết về vùng tối không gian này nhưng cũng đủ xài. Bạch Mai Cốt thật tức giận nhìn hắn:

-Người đang làm trò gì thế, ta đã bảo mau giao "Âm Dương Khí Môn" ra mà.

-Được rồi, của tỷ đây.

Lập tức một thanh linh kiếm màu vàng hiện lên trước mặt, vẫn là những dòng chữ tối nghĩa không cách nào đọc được, Bạch Mai Cốt ngạc nhiên nhìn qua Vương Lăng lại ngó lên thanh linh kiếm, nâng đi tới quan sát thật kĩ xác định đây là vật mà nàng đang tìm kiếm.

Bất chợt một đạo ánh sáng vàng bắn ra từ linh kiếm, lập tức chuyển sang hồng quang bao phủ quanh người Bạch Mai Cốt rồi xâm nhập vào cơ thể nàng. Tuy hiện nàng đang ở dạng minh thức nhưng đạo ánh sáng này lại trực tiếp tác động đến cơ thể nàng làm nàng cảm thấy nóng bức mệt mỏi.

Vương Lăng cũng giật mình không hiểu cái đạo quang ánh vừa rồi từ đâu xuất hiện, hắn vốn chỉ muốn nhờ Linh Tôn hù nàng một chút nhưng cái uy lực này rất không bình thường. Lập tức Linh Tôn giờ này xuất hiện ngay bên cạnh hắn nhìn Bạch Mai Cốt rồi ngó qua hắn.

-Đừng lo, giờ ả ta đã bị chế trụ rồi. Ai bảo lại dám trực tiếp vào khu vực của ta chứ.

-Tiến bói, cái vừa rồi là...

-Ta vừa truyền cực dương chi khí vào người nàng, chẳng bao lâu nữa toàn thân sẽ bị đốt nóng dầy vò đến chết.

-Ặc. Như vậy...

-Sao nào. Thương hoa tiếc ngọc ả, muốn cứu nàng cũng được nhưng cần phải có cực âm chi khí điều phối cùng

nàng, thể chất người là phù hợp nhất. Cứu ả ta hay không là quyết định của người thôi.

Vương Lăng thờ dài, lần nữa hắn trở về thực thể, mở mắt nhìn nàng đang thống khổ nằm trên đất, dù biết lúc này ả còn muốn giết hắn nhưng lại không thể nào vui vẻ khi thấy một nữ nhân đau đớn nằm đó được.

Sống trên thế giới này thì không được nương tay với kẻ địch nếu không thì sẽ để lại hậu họa khôn lường, giờ chỉ còn cách trực tiếp giết chết Bạch Mai Cốt chấm dứt sự thống khổ của nàng.

Vương Lăng ngó qua phôi lõi thấy nó hoàn toàn bất động, không có mệnh lệnh chủ nhân thì nó dường như sẽ không hành động được gì, thật sự yên tâm. Tay hắn lấy ra thanh ma kiếm trực tiếp muốn đâm xuống thì đột ngột dừng lại, vốn dĩ cũng vì thấy từ mắt nàng chảy ra dòng nước mắt như đang chịu đau khổ chuyện gì đấy.

-Biết thế nhắm mắt nhắm cho rồi.

Hắn thờ dài buông bỏ ma kiếm, quay qua nhìn lại nàng, khẽ lau đi mấy giọt nước mắt kia.

-Ta không biết vì sao nhưng có lẽ là người phải gặp phải chuyện gì đấy mới trở thành ma nữ. Haiiz thôi thì nàng nợ ta lần này vậy, tiền bói, giờ vẫn bói quyết định cứu nàng ta.

-Người nghĩ chưa, nữ sắc là thứ ngăn cản con đường tu luyện của linh lực giả đấy. Mềm yếu như vậy thì không cách nào cường đại được đâu.

-Không sao, vẫn bói tu luyện không theo bất cứ nguyên tắc nào cả, sẽ tự mình có cách cường đại, chẳng phải còn tiền bói đó sao.

-... Nếu muốn cứu nàng thì người chỉ cần cùng nàng song tu tạo điều kiện cân bằng âm dương chi khí trong người nàng.

Vương Lăng nghe xong giật mình, thật cái gì mà mới đến đây hắn có duyên với nữ nhân như thế, cách này hắn không ngại nhưng nghĩ lại chắc cứu nàng ta xong không chỉ không biết ơn mà còn quay qua đánh chết hắn.

-Mặc kệ, dù sao cận kề cái chết nhiều lần rồi còn sợ cái gì, hướng hồ đây là để cứu người.

Hắn tự nhủ, quay qua nhìn nàng sắc mặt thật đỏ nằm yên đó. Nuốt nước bọt hắn nhẹ nhàng đi đến, đầu tiên là lấy xuống mạng che mặt, lập tức hắn như hút hồn, nàng khuôn mặt kiều diễm ướt át hàm chứa mị lực kinh người, tuy không phải là tiên thiên thánh nữ nhưng đẹp ma mị đủ để mọi nam nhân quý

rap, nàng bao hàm trong đó một loại mị lực hút hồn nam nhân.

-Quả nhiên là yêu nữ.

Vương Lăng tiếp tục giải khai y phục nàng, từ từ lột sạch hết quần áo để lộ cơ thể hoàn mỹ trắng muốt, nàng trước kia độc ác là thế, giờ không còn quần áo thì danh tiếng có đáng sợ thì nam nhân nào cũng phải mặc kệ mà quy phục.

Vương Lăng lắc đầu mau lấy lại tinh táo, giờ hắn đang cứu người nếu không nhanh thì nàng thật tàn hương ngay. Hắn bắt đầu khám phá cơ thể nàng cố làm nàng ướt để hắn có thể dễ dàng đi vào, bầu ngực nàng ưỡn thẳng phía trước khiêu khích tầm nhìn hắn làm hắn không thể ngừng bú mút, ngón tay vẫn điều luyện khe ra vào âm hộ bên dưới người nàng.

Nàng cơ thể mềm mại dễ dàng bị hắn kích thích, còn dính thêm dương khí đỉnh trệ nên rất mau một mảng ẩm ướt phía bên dưới như sẵn sàng mời chào hắn tiến vào.

Vương Lăng biết thời gian đã ổn, lập tức trút bỏ y phục để dương vật ngay trước cửa âm hộ của nàng, đâm sâu vào, âm hộ nàng như càng ngày càng hẹp làm hắn có chút khó khăn. Hắn lại rất nhanh ngạc nhiên khi đụng phải một lớp màn chắn bên trong, thật không ngờ nàng vẫn là trinh nữ, hắn ăn gì mà mới tới nơi này vài tháng mà suốt ngày đi phá trinh người khác nhiều như vậy, có lẽ là sao Xử Nữ chiếu trúng.

Hắn không ngừng, chậm chậm đi vào phá tan lớp màng mỏng, cơ thể nàng khẽ run miệng ngân nga tiếng rên.

Dương vật hắn khó khăn lắm mới vào tận sâu bên trong nàng, âm hộ nàng phải nói là rất khít, nếu không phải hắn tới đây có "Âm Dương Khoái" thì đã sớm xuất tinh rồi. Hắn ra vào âm hộ nàng một cách nhẹ nhàng, càng về sau càng nhanh, âm hộ nàng trơn tuột qua biết bao lần tiết tháo, lập tức một luồng đặc sệt chất lỏng bắn thẳng vào sâu bên trong nàng, dòng chất lỏng trắng chảy ra hòa quyện không biết bao nhiêu dịch chất của 2 người.

Đợi tới khi nàng dần trở nên ổn định cực dương chi khí trong cơ thể hắn mới yên lặng cùng nàng điều hòa âm dương hòa khí. Thời gian dần trôi hắn tiến nhập vào trong thức hải của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Làm ma nữ là có nguyên do

Hắn nhận ra bản thân đang ở giữa một cảnh tượng tan hoang, ngôi làng bị thiêu rụi bởi những tên cường đạo đứng nghĩa, bọn chúng cướp bóc, giết người, cướp của, hiếp dâm bao phụ nữ trong làng.

Ngay cả những đứa trẻ bọn chúng cũng không tha thẳng tay chém giết, Vương Lăng thật tức giận ra tay đánh tới nhưng cú đâm xuyên qua người chúng dĩ nhiên hắn không thể can thiệp vào. Hắn nhận ra đây có lẽ là linh thức quá khứ của Bạch Mai Cốt, một tên đạo tặc dò xét xung quanh lên tiếng cười:

-Ở đây có một cặp tỷ muội xinh đẹp đây.

Vương Lăng nhận ra một thiếu nữ xinh đẹp đang ôm trong lòng là một đứa bé gái dễ thương tầm 7,8 tuổi.

-Haha. Có trốn cũng vô dụng, để bọn ta cho ngươi thấy sương lạc là thế nào.

Thiếu nữ lập tức bị cả đám cướp đè ra, y phục bị xé nát, chân tay bị đè ép, vô lực giãy giụa, để mặc bọn chúng làm nhục. Đứa bé gái kia dù sợ nhưng vẫn chạy tới đâm đá vô lực vào người bọn cướp miệng vẫn thút thít đòi bọn chúng thả tỷ tỷ ra, lực đạo không có tác dụng đứa bé chuyển qua cắn, một tên đầu đàn quay lại đá đứa bé ra một góc, đứa bé nào chịu nổi cả người đau đớn nằm im ở đó.

Tên kia như chưa hả dạ tiếp tục ra tay đá đập lên người bé gái, bé chỉ còn cách lấy tay che đầu chịu đựng. Người tỷ thấy vậy thì khóc lóc cầu xin:

-Cầu xin các người tha cho muội ấy, muội ấy còn nhỏ chưa hiểu chuyện cứ để người tỷ tỷ này chịu thay.

-Được. Nếu vậy thì người hãy phục vụ bọn ta cho tốt.

Đám cướp cười ra sức dầy vò nàng, bất cứ chỗ nào trên người nàng đều bị bọn chúng sờ mó, mạnh bạo ra sức mà hưởng dụng. Từ một thiếu nữ xinh đẹp dần trở nên nhếch nhác dính đầy dịch chất hôi thối đám nam nhân, đứa bé gái đau đớn nhìn tỷ tỷ bị bọn cầm thú làm nhục, không thể làm gì hơn là khóc.

Vương Lăng thật sự phẫn nộ, răng nghiến chặt nhìn kỹ khuôn mặt lũ cướp này. Chối chán chê bọn chúng cười hả hê quay qua nhìn bé gái, một tên mặt lạnh vung tay muốn chém, chợt lại thấy có một bàn tay của người tỷ tỷ níu lại không cho hắn ra tay.

-Các người đã hứa rồi, sẽ không làm tổn hại đến muội muội ta, ta đã làm như các người yêu cầu rồi kia mà.

Nhìn thấy bộ dáng tội tã của thiếu nữ, gã không hề thương cảm mà cảm thấy kinh tởm dùng chân kia đạp tì cả bàn tay nàng.

- Tránh ra.

Nàng ra sức dùng tay còn lại níu kéo cổ găng giọng nhìn vị tiểu muội:

- Muội muội chạy mau.

Đứa bé gái khóc thút thít nhìn vị sư tỷ chịu khổ bất lực không thể làm gì.

- Thả ta ra.

Tên cướp tức điên cầm thanh đoản chém xuống chặt mất 2 cánh tay nàng để nàng la hét trong đau khổ, cả đám cướp thấy nàng nằm lăn lộn đau đớn không bận tâm mà còn cười hường thụ.

- Mau kết thúc còn về làm tiệc ăn mừng nào.

- Đợi chút.

Tên cướp kéo lê đứa bé gái đến trước mặt người tỷ tỷ, để chính mắt nhìn vị tỷ tỷ chịu khổ.

- Tỷ tỷ sao thế, đau lắm sao, để muội giúp tỷ cầm máu.

Đứa bé gái dù đau đớn vẫn cố ngồi dậy hai bàn tay bé nhỏ không thể dùng được dòng máu chảy ra từ chỗ tay bị đứt, vị tỷ tỷ cười nhìn bé gái muốn vượt vè nhưng đôi tay giờ đã thành phế nhân, bé gái nhìn nụ cười của vị tỷ tỷ như nhận được sự hạnh phúc cuối cùng.

Rồi ngay sau đó dòng máu ảm bắn đầy mặt bé gái, tên cướp tàn nhẫn ra tay chém vào cổ vị tỷ tỷ, đứa bé gái vô vọng nhìn lấy cảnh tượng này, đau khổ tuyệt vọng mong muốn mau chóng được giải thoát. Mấy tên cướp cười đao vong cao sắp đoạt đi tính mạng đứa bé.

Vương Lăng dù vô cùng phẫn uất đâu có thể làm gì thì chỉ có thể bất lực đứng ngó. Rất nhanh những tên cướp lần lượt ngã xuống, cả một vùng bụng bị khoan nát hết, tên nào tên nấy đều như vậy.

Lập tức là sự xuất hiện một mỹ phụ nhân mặc bạch y, bàn tay nhuộm máu khê liếc nhìn đứa bé trước mặt tỏ vẻ thương cảm, nàng tiến tới ôm đứa bé có đôi mắt vô hồn như người chết, hơi ấm lan tỏa để cho bé gái có chút yên tâm thiếp đi. Một hắc nhân mặc đồ đen có nhiều phần mảnh khảnh trên tay bế một đứa bé 3,4 tuổi tới bên cạnh mỹ phụ nhân liếc nhìn qua bé gái.

- Chẳng lẽ nàng muốn nhận nuôi đứa bé này sao.

- Không được sao, dù sao nó cũng rất đáng thương mà.

Bạch y mỹ phụ nhân vẫn âu yếm đứa bé vui vẻ nhìn qua hắc nam nhân.

- Thế nhưng chúng ta là người của ma giáo, e là việc này không tiện lắm.

- Không sao. Muội sẽ bảo vệ nó, dù sao thì con gái chúng ta cũng cần có người chơi cùng mà có phải không.

- Thôi tùy nàng vậy.

Hắc nam tử tuy nói vậy nhưng đôi mắt ánh lên yêu thương nhìn bé gái tội nghiệp kia. Vương Lăng giật mình, ai bảo là người của ma giáo thì ác độc tàn bạo, có khi còn tốt hơn gấp ngàn lần đám súc sinh kia, hắn giờ đây biết không thể tùy tiện mà thông qua bề ngoài mà đánh giá nhân phẩm một con người. Hắn nhìn lại nam tử áo đen thấy có chút quen, nhận ra có lẽ là hắc y nhân nhận lệnh lấy đồ từ chỗ hắn.

Một mảng tối đen hiện ra, hắn trở lại với thực tại, nhìn qua người Bạch Mai Cốt lần nữa, thật sự rất thương tâm cho quá khứ của nàng, có lẽ hắn vẫn còn chưa hiểu hết về nàng.

Giờ đây có lẽ hắn nghĩ sẽ chịu trách nhiệm với nàng, nói là hắc hoa tâm cũng được, trắng hoa cũng không sao, một kẻ phụ bạc hắn cũng chấp nhận, hắn sẽ không thật sự quan tâm ai nói gì, chỉ cảm thấy muốn đem cho các nàng cảm giác an toàn, hạnh phúc khi ở bên cạnh hắn, đây là trách nhiệm của một người nam nhân dành cho bất cứ nữ nhân nào của mình.

Hắn không muốn chỉ vì lo nghĩ cho một nữ nhân mà bỏ mặc mấy người còn lại, tuy mối quan hệ với nàng thật sự không có gì ngoài chuyện mới rồi nhưng cảm tình có thể từ từ bồi dưỡng sau. Mà trước tiên rời khỏi đây cái đã, nếu không tỷ nữa thay vì nghe hắn giải thích thì nàng đã giết hắn hơn chục lần rồi. Hắn giúp nàng mặc lại y phục, sau đó viết một bức thư để lại mới quay đầu đi. Lướt qua phôi lời hắn dừng lại có chút chần chờ.

- Có phải muốn lấy phôi lời này không.

- Tiền bối có cách?

- Giờ hiện nó vô chủ, lúc này nó vừa cắt đứt liên hệ với tiểu nữ kia nên người có thể lấy sau này sử dụng.

- Vậy thì tốt quá.

Lập tức hấn đem phôi lõi vào trong không gian ý thức, lần này tiểu U Linh từ đâu xuất hiện.

- Chủ nhân, đây là cái gì.

- Chớ có đụng vào, nếu nó bị hư tổn thì coi chừng.

- Thuộc hạ hiểu rồi. Chỉ là nó ...

- Làm sao.

- Hình như có một dạng linh hồn nào đó tồn tại không giống với phôi lõi bình thường.

- Vậy sao.... Thôi để sau này nghiên cứu sau. Đây người tiếp tục tu luyện đi.

Vương Lăng ném ra ma kiếm làm tiểu U Linh vui mừng chạy ngay tới, hấn giờ có chút vui mừng vì thu được phôi lõi có ích này, tiện thể sau này xài.

Giờ đây Bạch Mai Cốt mở đôi mắt nhận ra bản thân bất tỉnh khá lâu, thậm chí phía dưới còn có chút đau đớn. Nàng nhìn quanh thì không thấy Vương Lăng đâu nữa thật sự tức giận.

- Tiểu tử này chạy thật nhanh.

Ngó tới trên thân nàng lại nhận thấy còn có một bức thư được để lại, nàng tò mò mở ra xem nội dung bên trong

"Tiểu tử thân mến, à không nương tử thân thương. Ta hiện đã giúp nàng giải nghịch khí trong người, có lẽ do nàng không chịu đựng nổi áp lực của pháp môn kia, nếu không có ta thì nàng đã hương tiêu ngọc vẫn nên đừng trách ta dùng phương pháp song tu. Đừng lo chuyện ta làm thì sẽ chịu trách nhiệm, hèn bảo vệ nàng suốt đời suốt kiếp.

Đừng nghĩ ta gạt nàng nếu không ta đã nhân lúc nàng ngủ mà ra tay nào phiền phức như thế này. Có lẽ phải rất lâu sau này đôi ta mới gặp lại, đợi đến khi đó thì ta chắc chắn sẽ cho nàng hiểu sự chân thành của ta.

Giữ gìn sức khỏe.

Thân"

Đọc xong bức thư làm nàng choáng váng phân tích sự việc vừa xảy qua, lập tức nhận ra phía bên dưới bên trong còn chứa dịch chất màu trắng dần hiểu chuyện gì xảy ra với bản thân, hận không thể lập tức giết hấn, nhưng nghĩ lại lời hấn cũng có lý nên thật sự bình tĩnh chút. Lần nữa nhận ra phôi lõi kia biến mất.

- Vương Lăng, người nhớ đó ta sẽ tính hết mọi thứ với người sau.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Thân phận bại lộ? (5)

Vương Lăng đi qua nơi hai người hắc y nhân cùng Mai Dương Tú quyết đấu, một vùng rừng cây bị san phẳng chỉ bằng một hắc pháo của hắc y nhân, hiện giờ Mai Dương Tú rơi xuống thế hạ phong chặt vật thối lui, Vương Lăng cảm kích đối phương ra tay giúp đỡ cũng không nỡ nhìn Mai Dương Tú gặp nguy hiểm.

Hấn lập tức phóng ra hòa diễm dị hỏa hướng phía hắc y nhân, do sự tồn tại khó nhận thấy của dị hỏa nên hắc y nhân lập tức dính đòn, cơ thể bị thiêu nóng, Vương Lăng nhanh chóng tới bên cạnh Mai Dương Tú.

- Sư huynh mau rút lui.

- Được.

Mai Dương Tú có chút không hiểu vì sao hắc y nhân chần chờ nhưng bận tâm chi, lập tức cùng Vương Lăng rút lui, hắc y nhân nhìn thấy Vương Lăng đang muốn cùng bỏ đi cùng Mai Dương Tú tức giận, gồng người để hắc bào lao tới. Vương Lăng tay cầm phi dao phóng về phía hắc y nhân, lão hừ lạnh chụp lấy nhận thấy có một lớp mạng mỏng kết trên cán phi dao. Vương Lăng giọng vang vọng lại.

-Tiền bối mau đến giúp bạch y tỷ tỷ a. Nếu không tỷ ấy sẽ bị bại đấy.

-Chết tiệt. Tiểu tử nhớ đấy.

Hắc y nhân thật lo lắng cho Bạch Mai Cốt, mặc kệ nhiệm vụ quay người lao vào rừng, Vương Lăng ngó lại vui vẻ cũng vì hắc y nhân thật quan tâm tới Bạch Mai Cốt. Hắc y nhân vừa quay lại thì gặp ngay Bạch Mai Cốt cũng lao đến, hắc y nhân nhẹ nhõm tâm tình.

-Con không sao chứ.

-Nghĩa phụ, tiểu nữ không vấn đề gì, chẳng là đề xông mất tên tiểu tử kia.

-Ta vừa mới gặp nó cách đây ít phút. Không ngờ lại bị nó lừa gạt.

-Nghĩa phụ đừng tự trách, có trách thì do hắc y nhân quá gian xảo.

Hắc y nhân buồn bực trong lòng, quay qua nhìn thấy Bạch Mai Cốt sắc mặt có chút đỏ lo lắng hỏi thăm:

-Con bị sao vậy, có phải rất mệt mỏi không.

-Có chút ít thôi, nghĩa phụ đừng lo.

-Được rồi. Mau chóng rời khỏi đây, có lẽ tông môn đã đánh tiếng rồi, còn ở lại sẽ rất nguy hiểm.

Bạch Mai Cốt gật gù cùng hắc y nhân cất bước rời đi, tuy bản thân nhiệm vụ không hoàn thành nhưng thông tin cũng kiếm được cái quan trọng, sẽ không quá lo lắng việc bị trách phạt quá nặng.

Vương Lăng cùng Mai Thanh Tú đi được một đoạn mới dừng lại.

-Đa tạ sư huynh tương cứu nếu không giờ ta đã nằm phơi xác rồi.

-Không vấn đề gì, đệ là tương lai của tông môn, ta làm vậy là đương nhiên.

-Nếu vậy thì đệ còn có một vấn đề muốn hỏi sư huynh.

-Chuyện gì cứ nói, tỏ vẻ khách khí làm gì.

Thấy vẻ mặt tinh bơ của Mai Thanh Tú, Vương Lăng cười lạnh:

-Sư huynh có nghe thấy cuộc nói chuyện của đệ và hắc y nhân kia không.

-Ồ. Vậy là sư đệ có chú ý à.

-Dĩ nhiên, sư huynh xuất hiện thật sự rất đúng lúc, có lẽ là đợi tới khi đệ gặp nguy hiểm mới ra tay.

Cũng vốn dĩ Vương Lăng còn có thể cảm nhận linh lực trong khoảng cách nhất định nên biết Mai Dương Tú đã ở gần đó một khoảng thời gian rồi.

-Cũng chả giấu đệ làm gì, sư huynh nghe hết rồi. Thật bất ngờ, không ngờ đệ lại không phải là Vương Lăng cơ đấy. Điều này cũng không quan trọng, sư huynh hứa sẽ không nói ai nghe đâu.

-Thật có thể tin tưởng huynh sao.

-Haha, Vốn dĩ ta không định giúp đệ che giấu, thế nhưng vì đệ quay lại giúp ta nên ta cảm thấy đệ là thật là giả cũng không vấn đề gì. Nếu không tin thì ta có thể thề trước Quang Minh nữ thần.

-Không cần đâu, đệ tin tưởng đạo đức sư huynh, tuy mới gặp mặt nhưng đệ biết huynh là người nói giữ lời.

-Đệ quá khen.

Dĩ nhiên Vương Lăng có chút không tin, dù cho đem quang minh nữ thần ra cũng thế mà thôi, với hắc y nhân thì tạo điều kiện lấy hảo cảm đối phương là cách tốt nhất. Mai Thanh Tú quả nhiên dễ dàng tỏ vẻ hài lòng với hắc y nhân, quay qua vỗ vai hắc y nhân cười.

-Sau này có chuyện gì khó khăn cứ đến Bắc Vũ Cung tìm huynh.

-Được, nếu vậy trông cậy sư huynh.

-Tốt. Ta phải quay lại thông báo tin tức với các trưởng lão, đi trước đây.

Một trận cuồng phong nổi lên, Mai Dương Tú biến mất tại chỗ để lại Vương Lăng đứng hững hờ.

Vương Lăng thở dài quay lại chỗ đám nữ nhân, hẳn thật lo lắng cho thương tích của Tần Thanh Y nên theo lời nói mấy nàng mà quay về chỗ thương nguồn.

Giờ đây hẳn đã để lộ khá nhiều thứ về hắn, có thể nghi ngờ đến thân phận của hắn. Tần Thanh Y thì khỏi nói, nàng biết lâu rồi chỉ có Lạc Dao Dao cùng Sở Ngọc làm hắn lo lắng, nói Sở Ngọc là nữ nhân hẳn nhưng với hắn không phải người quan trọng nhất, chỉ là lỡ làm thì phải chịu, nàng tuy lựa chọn rất thông minh nhưng bỏ hắn lại cũng làm hắn thương tâm thật, không biết nàng có thật tâm với hắn hay không, còn Lạc Dao Dao với tính cách nàng sẽ không bận tâm tới vấn đề này của hắn đâu nhỉ?

Giờ đây ‘Phi Quang Dực’ đã lộ ra ngoài ánh sáng không biết có khi nào ông của Hàn Bắc Nguyệt có xét xử hắn không, chắc thông tin không nhanh như vậy truyền đi chứ. Lại nghĩ đến Hàn Bắc Nguyệt, hẳn hẳn đo suy nghĩ đau cả đầu, không biết chuyện nàng phải giải quyết sao, thôi thì chuyện gì đến cũng sẽ đến mà thôi.

Hắn vừa quay về thì Lạc Dao Dao dường như đang thấp thỏm đợi hắn xuất hiện, nàng vui mừng hiện ra trước mặt hắn.

-Người không bị thương chứ, người thật sự trốn thoát được.

-Đã bảo tin ta mà.

-Ta làm sao không lo được, Bạch Mai Cốt là ma nữ giết người không ghóm tay đấy. Mà người trốn thoát bằng cách nào thế.

Hắn cười trừ, không muốn nhắc tới chuyện vừa rồi.

-Haha... . . . Bí mật. Mà phải rồi Thanh Y nàng thế nào rồi.

-Bị trúng độc nhưng đừng lo ta giúp nàng giải độc rồi, chỉ là giờ vẫn còn chưa tỉnh. Hiện Sở Ngọc đang chăm sóc nàng, mà người cũng đừng trách Sở Ngọc nàng cũng là có nỗi khổ riêng.

-Ta hiểu mà, ta không trách ai cả. Vậy thôi để ta vào xem Thanh Y thế nào.

Lạc Dao Dao thật ngạc nhiên trước thái độ thần nhiên của hắn, thật thế giới này nam nhân có lòng tự tôn cực cao sẽ không thể nào chấp nhận việc nữ nhân của mình tham sống sợ chết bỏ mặc mình. Nàng giờ cảm nhận hắn là một nam nhân tốt, bị hắn nhìn thấy cũng không phải là quá uất ức, nghĩ đến đây nàng đỏ mặt xấu hổ hậm hực dậm chân, muốn bỏ qua cho hắn nhưng cảm giác bản thân lại không cho phép.

Vương Lăng giờ đây tập trung hết lên người Tần Thanh Y, Sở Ngọc thấy hắn thì cúi gằm mặt không thể nói gì, hắn cũng hiểu đi đến vuốt lấy đầu nàng.

-Không cần lo, ta không trách nàng. Ngược lại nàng làm như vậy vừa hợp ý ta, chăm sóc Thanh Y chắc nàng cũng mệt rồi nhỉ, đi nghỉ đi, để ta chăm sóc Thanh Y cho.

-Ta không có mệt.

Sở Ngọc nghe hắn nói mắt ẩm ướt, thật sự nàng giờ đây quả không hối hận khi chọn Vương Lăng, thấy nàng như vậy hắn cũng mũi lòng, nhưng hảo cảm đã mất cũng khó lấy lại, chỉ khẽ cốc đầu nàng.

-Xem mồ hôi cả người thế này, chắc cực khổ rồi, nghỉ ngơi đi tí ta còn cần nàng chăm sóc Thanh Y.

-Được.

Sở Ngọc vui vẻ rời đi, hắn quay qua nhìn Tần Thanh Y, tràn đầy thương cảm, nhìn nàng cơ thể yếu nhược làm hắn thật sự đau lòng, tay hắn nắm chặt bàn tay nàng, đôi lúc lại lấy khăn ướt giúp nàng lau bớt mồ hôi, tuy biết nàng không nguy hiểm gì nhưng đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy dù giá nào cũng không thể mất đi một thứ gì đó.

Hắn cứ như vậy bên nàng, không biết bao lâu ngủ thiếp đi lúc nào không hay, dù sao hôm nay với hắn cũng là quá sức chịu đựng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Bí mật (1)

Tần Thanh Y trải qua một đoạn nghỉ ngơi cũng dần tỉnh lại, đập vào trước mắt nàng đầu tiên là hình ảnh Vương Lăng đang ngủ say tay vẫn nắm chặt lấy nàng, khiến nàng cảm động chỉ cười mỉm, ngắm nhìn khuôn mặt hắn khi ngủ khiến nàng bình tâm hơn, bỏ quên cả mối thù gia tộc.

Sở Ngọc lần nữa bước vào thấy nàng khỏe lại vui mừng, nàng nhìn Sở Ngọc cười khiến Sở Ngọc có chút bối rối:

-Tỷ không trách muội chứ.

-Chuyện gì cơ.

-Thì là ...

Tần Thanh Y cười khẽ ngoắc tay nàng, Sở Ngọc tiến tới, Thanh Y xoa xoa đầu nàng như đứa trẻ:

-Có chuyện gì cứ nói đừng ngại, ta biết muội có chuyện khó xử. Tỷ sẽ luôn lắng nghe muội mà.

-Thanh Y tỷ tỷ.

Tuy hai người trẻ tuổi nhưng Thanh Y có lẽ là trải qua nhiều sóng gió hơn nên tạo cho nàng cảm giác dựa dẫm thả lỏng tâm tình kể cho nàng nghe.

Hóa ra thì nàng còn có một mẫu thân đang bị bệnh nặng không ai chăm sóc, phụ thân nàng không hiểu vì sao ngó lơ không bận tâm đến mẫu thân mà chỉ quan tâm tới tông môn để mẫu thân nàng càng ngày càng yếu, nếu không có ai chăm sóc thì chắc chắn sẽ không sống bao lâu. Nàng ra ngoài cũng vì muốn vào trong huyện cảnh này tìm một vị dược thảo tên là Thủy Linh Chi giúp mẫu thân nàng chữa bệnh, nghe nói Thủy Linh Chi có tác dụng bồi bổ cơ thể rất tốt còn có thể khôi phục được gân mạch đứt đoạn, năng lực rất tốt nhưng lại quá hiếm, dù kiếm bao lâu cũng không có, cũng may có được chút thông tin huyện cảnh có Thủy Linh Chi nên nàng mới liều mạng đi kiểm tra thử. Nghe nàng nói Tần Thanh Y dần hiểu rõ, vuốt ve đầu nàng.

-Muội ngốc thật, chuyện này đâu cần phải giấu, cứ nói ra là Vương Lang sẵn sàng giúp muội.

-Thế nhưng muội mới chỉ gặp chàng một lần, liệu chàng có chịu giúp đỡ hay không.

-Dĩ nhiên là có rồi, ai chứ hần thì sẽ không từ chối yếu cầu nữ nhân nào mà muội lại xinh đẹp như thế này.

Vương Lăng nằm đó nghe vậy thì giật mình cười khỏ, hần dĩ nhiên có thể giúp nàng nhưng vùng bên trong ngay cả nguyên lực cảnh giới vào còn khó nói chi tới hần chỉ mới bập bẹ tiến vào cảnh giới hồn lực. Hần sẽ không đại vì một nữ nhân mới quen mà bước vào chỗ chết đâu, thần thò hần thật mệt mỏi khi giả bộ ngủ say nghe hai nàng càng ngày dần chuyện đi càng xa.

Hần thật phục nữ nhân đúng là có vô số chuyện để nói, không tình nguyện nghe tiếp hần đành giả bộ ngáp dài nhìn lại hai nàng.

-Thanh Y cuối cùng nàng cũng tỉnh.

-Ừm. Đã làm chàng lo lắng.

Thanh Y vui vẻ trêu mếu cười nhìn hần, thật tâm vui vẻ vì mọi chuyện giờ đã trở nên tốt hơn, mà hơn cả là hần vẫn bình an. Vương Lăng vươn vai, hạnh phúc vì nàng thật sự không bị gì thương tổn bản thân.

-Không vấn đề gì, vết thương có nghiêm trọng lắm không.

-Chàng không cần lo, chỉ hơi ê nhức.

-Vậy được, ta ra ngoài một chút rồi trở lại.

Hần lập tức phi người ra ngoài, lâu lắm không ăn bụng đói meo, tìm một chỗ lại thấy Hàm Trương ở phía xa hần vui mừng đi đến lấy ra vỏ rượu cùng gà đảm tiếu. Hàm Trương cũng nhìn thấy hần nhanh chóng vui vẻ cười chào võ người hần, hần cười khoác tay Hàm Trương.

-Đã làm huynh đệ lo lắng rồi.

-Chuyện nhỏ. Chi cần bình an là tốt rồi.

Hần cảm thấy vui không chỉ có mỹ nhân mà giờ còn kiếm được bạn hữu tốt, không nói nhiều cả hai người cùng

nhau uống rượu, không biết trải qua bao nhiêu vỏ, ăn thì chưa mà uống thì nhiều. Hần nhận ra Hàm Trương đột ngột liếc mắt qua phía xa nhìn mãi không ngừng, hần cùng tò mò nhìn qua thấy Đình Đình cùng Linh Phong đang nói chuyện vui vẻ với nhau. Vốn Vương Lăng chưa từng gặp Linh Phong nên tò mò hỏi:

-Tên đó là ai vậy.

-Là Linh Phong huynh đệ, nhờ Linh huynh đệ mà ta mới có thể ở đây nói chuyện với đệ.

-Nếu vậy thì đệ phải qua chào hỏi rồi.

Đặt vỏ rượu xuống hần nhanh chóng đi về phía Linh phong, Hàm Trương không có ý kiến gì chỉ lặng lẽ nhìn lại. Mãi đến khi Vương Lăng khàn giọng thì hai người mới bừng tỉnh, hần thật cũng cảm nhận tình ý tỏa ra từ hai người này, có chút thấu hiểu. Đình Đình thấy lại hần thì ngưng ngừng, sau đó mới tỏ vẻ vui mừng.

-Vương công tử người không sao thật tốt quá. Thật tại ta nên công tử mới xảy ra chuyện, thật ngại quá.

-Không vấn đề gì, cô nương là tỷ muội với Thanh Y mà, ta làm vậy là dĩ nhiên. Còn vị công tử này là.

Linh Phong cũng nghe Đình Đình nhắc tới Vương Lăng, rất nhỏ nhẹ chào hỏi hân:

-Tại hạ Linh Phong. Nghe danh tiếng Vương huynh đệ đã lâu, không ngờ lại trẻ như thế này.

-Linh huynh khách khí, tiểu đệ còn kém nhiều. Phải cảm tạ Linh huynh đã cứu bạn hữu của ta.

Vương Lăng cũng từ tốn đáp trả, cả hai thật sự đối với đối phương kính nể, không biết vì sao trông rất hợp nhau mà chuyện dần qua trò chuyện, nam nhân nói ít vấn đề mà luận về tu luyện thì nhiều. Hai người kéo tới một bên cùng Hàm Trương đàm tửu, Đình Đình nhìn lại bữu môi chấp nhận để Vương Lăng lấy đi không gian thiết khó lắm nâng mới có được, nàng hậm hực ngậm ngùi bỏ đi.

Trăng tỏa, tửu cạn, cả Hàm Trương và Linh Phong đều chịu thua Vương Lăng mà lặn ra gục ngã, hân cũng không có khá hơn cơ thể mỗi một vô sức, ngồi thiền vận chuyển linh khí, pháp môn hân luyện thật sự có ít rất nhiều khí vận chuyển linh khí bằng cách loại bỏ tạp chất, lại ngược lại lợi dụng tạp chất mà điều phối hấp thu linh khí.

Qua một khoảng thời gian, hân lạc vào không gian ý thức, hân nhìn qua một bên thanh linh kiếm vẫn phát ra hào quang, những dòng chữ vàng óng vẫn tiếp tục lướt qua, mặc dù tò mò nhưng lại không hề biết cách đọc. Ngó qua hân mới thấy Linh Tôn cũng đang chăm chú nhìn vào tòa linh kiếm kia, hân thật sự muốn biết Linh Tôn đang nghĩ gì.

-Tiền bối, người đang suy nghĩ gì sao.

Linh Tôn liếc nhìn hân một cái, thân nhiên trả lời:

-Ta đang nghĩ liệu như thế này thì nguoi bao giờ mới trở nên cường đại, làm thế nào mà làm việc giúp ta đây.

-Tiền bối, người nói vậy là thế nào. Chẳng phải thiên phú vẫn bối rất tốt sao.

Vương Lăng chính bản thân còn cảm thấy hân là quái nhân rồi thì không biết vị tiền bối này còn không hài lòng chỗ nào, Linh Tôn vẫn như vậy mặt không biểu lộ cảm xúc:

-Thật vậy sao, nếu là trước kia thì độ tuổi như người thiên phú như thế cũng bình thường thôi, chẳng qua do thế giới này biến đổi quá lớn nên nhân tài mới khan hiếm như vậy. Huống hồ...

-Huống hồ ...?

-Để ta nói thật cho nguoi vậy, bản thân nguoi cũng chỉ có thể dừng lại ở khỏi lực sơ đoạn, không thể tiếp tục tiến cảnh.

-Cái này là do Hòa Linh Hồn của vẫn bối sao, chẳng phải người đã nói ...

Vương Lăng thật không dám tin, hân không hề có suy nghĩ lời nói Linh Tôn có vấn đề, đã Linh Tôn nói thế thì phần cao là sự thật rồi. Tuy vậy hân nào dễ dàng từ bỏ.

-Tiền bối có thể nói rõ lý do tại sao không.

-Rất đơn giản, lý do là vì phần hồn nguoi không thuộc về thế giới này.

Vừa nghe xong hân kinh hoàng không dám tin mới lặng lẽ nhìn lại Linh Tôn, cái này với hân mà nói là thứ dù nói cũng không ai tin chứ nghe từ một người khác nói. Nhưng ngẫm lại cũng đúng, vì đối phương là Linh Tôn. Lại thêm vấn đề thiên phú hân quá cao làm hân có chút lo lắng không hiểu có hiện tượng cải mệnh đoạt xá của người nào không vì hân nghĩ bản thân trẻ lại chắc là có nguyên do gì đấy.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Bí mật (2)

Linh Tôn bàn tay cháy ra hỏa diễm màu đen ngó qua nhìn Vương Lăng.

-Bây giờ có thể kiểm tra Linh Hỏa Hồn của nguoi mới biết nhiều hơn được.

-Nếu vậy nhờ tiền bối.

Nghe vậy Vương Lăng không ý kiến, đồng ý tiếp nhận, một con đầu truyền tới từ não hải, ngọn lửa trong tay Linh Tôn như biến ảo tạo một mảng ảo diệu làm hấn khó lòng tỉnh táo. Hấn dần chìm vào vùng tối không gian, hấn không biết nơi này là đâu, còn sâu hơn cả tiềm thức của bản thân con người.

Hấn cố nhìn, nhận ra đằng xa có một dòng xoáy màu đen như hố đen hút tất cả sự tồn tại quanh nó vào trong, xa xa có 7 đốm sáng hấn biết rõ là tinh vân 7 hệ nguyên tố của hấn, ánh sáng màu xanh sáng nhất cũng là đại diện cho thủy hệ ma pháp. Ở giữa 7 đám tinh vân là một ánh sáng màu trắng tỏa ra một luồng năng lượng thuần túy.

-Đó là cội nguồn của pháp lực.

Giọng Linh Tôn không biết từ đâu phát ra, hấn cũng không quá ngạc nhiên, nghe lời của Linh Tôn thì hiểu ra nguồn pháp lực kia là thứ giúp mỗi người dùng pháp lực, nhưng hấn không hiểu cái thứ nhìn như hố đen kia là gì.

-Tiền bối hố đen kia là thứ gì.

-Đó có thể xem là thứ tiêu thụ sinh mệnh mỗi người. Một người nếu như bị nó tiêu thụ hết Linh Hỏa Hồn cũng đồng nghĩa với cái chết. Còn sự tồn tại của nó....

Hấn giật mình hiểu được chút ít, thấy Linh Tôn muốn nói gì lại ngừng.

-Vậy nếu thứ kia không tồn tại thì Linh Hỏa Hồn vẫn tiếp tục tồn tại sao.

-Ta không biết nhưng bất cứ ai cũng có một thứ như thế. Nếu không có thì có lẽ không phải là sinh vật sống.

Hấn thật khó có thể hình dung dạng sống con người là thế nào, không lẽ lại phức tạp như vậy. Linh Tôn cũng không nhắc tới vấn đề này nữa, vào thẳng vấn đề chính.

-Được rồi, giờ phải mau kiểm tra Linh Hỏa Hồn của ngươi. Nhớ tinh thần thả lỏng để ta còn có thể giúp ngươi.

-Vẫn bối hiểu rồi.

Vương Lăng biết nếu thả lỏng thần trí thì chuyện gì xảy ra, có khi còn bị Linh Tôn đoạt xá khi nào không hay nhưng hấn không hề có suy nghĩ nghi ngờ, không biết vì sao. Một luồng ánh sáng chạy ngang dọc khắp nơi, lần nữa ý thức lại hấn nhìn ra trong không gian chỉ là một màu trắng xóa, ở trước mặt là một ngọn lửa đen lúc nhỏ yếu ớt lúc thì cháy bùng to, trông rất bất ổn.

-Đây là Linh Hỏa Hồn của vẫn bối.

-Đúng vậy. Do ngươi hấp thu linh lực nhiều người nên linh khí bất đồng biến đổi chính Linh Hỏa Hồn của ngươi thành Ma Hồn. Nhìn nó bất ổn như vậy thì khả năng đột phá là rất thấp.

-Liệu tiền bối có cách.

Linh Tôn im lặng, một bóng dáng mờ ảo không thấy hình dạng đứng bên cạnh hấn quan sát ngọn lửa trước mặt.

-Có lẽ là còn có cách.

-Thật sao.

-Không ngờ ngươi lại là Song Sinh Hỏa Hồn, dạng tồn tại không lý nào.

Vương Lăng nháu mày nhìn kỹ vẫn chỉ thấy có ngọn lửa đen trước mặt, Linh Tôn hiểu hấn chẳng biết gì nói tiếp:

-Dạng còn lại là vô sắc người không nhìn được cũng phải. Như vậy rất tốt, có thể du nhập cả 2 làm 1, chỉ vậy thì ngươi không cần lo gì cả.

-Làm thế nào.

-Dĩ nhiên là làm thế này.

Linh Tôn bàn tay trong suốt đưa về phía trước, một trận chói mắt xảy ra khiến hấn phải nhắm tịt mắt lại. Lần này không gian lại tối đen, ở giữa xuất hiện một ngọn lửa màu trắng cháy mãnh liệt. Vương Lăng giật mình chẳng biết cái gì mới xảy ra vừa rồi, mà hấn cũng chẳng muốn bận tâm. Giọng Linh Tôn phát ra từ bên cạnh hấn:

-Như vậy là ổn, quả nhiên ngươi là hậu duệ Mặc gia.

-Mặc gia là cái gì?

-Nói đơn giản thế giới này Mặc gia là một gia tộc tồn tại để tạo thế cân bằng âm dương. Nói chính xác là thế lực thứ 3 ngăn cách giữa Thiên giới và Ma

giới.

Hắn nghe có chút thấu, bất quá là người thế giới trước hắn chắc chắn mình sinh ra bình thường nào có dính líu tới cái Mặc gia kia. Linh Tôn giọng lại vang vọng.

-Tiểu tử ngươi quả nhiên còn nhiều bí mật, có lẽ chính ngươi cũng không biết. Cũng chả vấn đề gì, giờ vấn đề Linh Hỏa Hồn triệt để khắc phục cũng là cơ hội cho ngươi định dạng hồn lực.

-Định dạng hồn lực?

-Đáng lẽ cái này phải là đề nài dạy ngươi nhưng thôi ngươi đã xem ta là sư phụ thì ta cũng giúp ngươi một chút.

Vương Lăng vui vẻ, cuối cùng thì sau bao tháng ngày thì Linh Tôn cũng chịu làm sư phụ hắn, có lẽ là do dòng máu Mặc gia gì ấy.

-Tập trung hồn lực ở đan điền, coi như dòng chảy tập trung về đó là vốn lẽ tự nhiên. Hình dung hình dáng Linh Hỏa Hồn mà ngươi có thể hình dung được. Như vậy là ổn.

Tuy hắn nghe có vẻ tối nghĩa nhưng chả biết sao lại có thể tự động mà thực hiện được, hình dáng hắn muốn? Là gì nhỉ? Hắn nhớ tới hình ảnh hắc báo của hắc y nhân hay bạch đầu lâu của Bạch Mai Cốt, có chút giác ngộ. Lập tức nhớ lại đến tòa linh kiếm màu vàng trong không gian ý thức, định rõ ràng hình dáng hồn lực của mình. Ngay lập tức hình dáng Linh Hỏa Hồn từ một ngọn lửa biến thành hình một thanh kiếm nhỏ trạng thái vô hình, chỉ thấy như đám mây trắng với hình thanh kiếm vậy. Linh Tôn cũng nhận ra gât gù:

-Rất tốt. Tạm thời như vậy là ổn, chỉ cần có thể tu luyện tới cảnh giới cao hơn thì không cần phải dùng bất cứ thanh kiếm nào nữa.

-Nếu vậy là không còn vấn đề gì nữa sao.

-Có lẽ vậy.

Vương Lăng vui vẻ trong lòng, lại nhớ tới lời trước kia của Linh Tôn.

-Không biết tiên bối cần văn bối giúp điều gì.

-Có vẻ như người không quên nhỉ. Dĩ nhiên là có việc cho ngươi làm chỉ là giờ ngươi chẳng có bao nhiêu khả năng.

-Tiền bối đừng lo. Dù cho việc đó có khó khăn thì văn bối cũng sẽ không từ chối.

-Thật vậy sao.

Linh Tôn cười mỉm, hiện lên trước mặt hắn nói tiếp:

-Nếu vậy thì ngươi phải mạo hiểm một chuyến rồi.

-Sao lại mạo hiểm.

-Ta nhận ra sâu bên trong ngọn núi kia có sự tồn tại của Hắc Đế Lôi Ảnh.

-Hắc Đế Lôi Ảnh?

-Cứ xem nó như một sự tồn tại cổ đi. Vốn dĩ ta chả biết gì cho tới khi gặp tên Lang Chân Quân kia. Có vẻ hắn đang giấu cái gì đó, mà với thứ đó thực lực của ngươi sẽ có cơ hội đề thăng rất nhanh.

Giờ Vương Lăng đã hiểu Linh Tôn đang muốn hắn tiến sâu vào bên trong mà lấy Hắc Đế Lôi Ảnh kia. Hắn thật cũng muốn giúp nhưng bây giờ làm gì có khả năng.

-Tiền bối, điều này văn bối làm sao mà có khả năng chứ.

-Sợ sao. Đừng lo, cái huyền cảnh này là do 1 phần ta góp sức trong đó nên hiểu nó rất rõ, ngươi chỉ cần theo ta chỉ dẫn là được.

-Vậy thì được. Văn bối sẽ tiến sâu vào bên trong giúp tiên bối kiếm được Hắc Đế Lôi Ảnh.

-Rất tốt. Đừng lo thứ đó với ngươi vô cùng có ích, chẳng có gì thiệt thòi.

Vương Lăng ậm ừ, tuy thật sự biết nguy hiểm nhưng không liều mạng thì làm sao mà cường đại được, với lại nếu là Linh Tôn thì hắn cũng sẽ giúp, dù sao Linh Tôn cũng giúp hắn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 107: Rời đi

Thoát khỏi vùng thần thức, bầu trời đã chuyển tối, hắc tuy ở trong đó cảm nhận thì rất lâu nhưng hiện thực cũng không tốn bao thời gian, quả nhiên là rất tiện. Mở mắt ngáp dài hắc bất gặp ngay Lạc Dao Dao đang nhìn chăm chăm hắc, Hắc giật mình nhìn nàng cười:

-Sao nhìn ta như vậy. Ta soái lắm sao.

-Ai nhìn nguoi, chỉ là Thanh Y tỷ đang tìm nguoi.

Lạc Dao Dao có chút xấu hổ rất nhanh che giấu, thấy hắc ngủ mê không biết vì sao nàng vô thức lại ngắm nhìn lâu như vậy. Vương Lăng vừa nghe nhắc tới Thanh Y thì tỉnh ngộ, vốn nếu hắc muốn tiến vào trong thì cần có lý do để nàng bớt lo lắng. Nghĩ tới nghĩ lui, hắc quyết định cứ nói đi tìm Thủy Linh Chi là được.

Nhưng điều hắc quan tâm là nếu như hắc đi thì ai bảo hộ mấy nàng đây, Hàm Trương thì cũng chưa chắc đủ sức, Linh Phong bản lĩnh hình như rất cao nhưng hắc vẫn chưa chứng kiến tận mắt nên khó lòng tin tưởng. Thấy hắc thờ thần vuốt cằm, Lạc Dao Dao cũng biết hắc đang suy nghĩ vấn đề gì rất nghiêm trọng nên không làm phiền. Chốt lát hắc quay qua nhìn nàng hỏi:

-À phải rồi. Nguoi nói tìm nguoi, rốt cuộc là tìm ai.

-Cái này không cần giấu. Người ta tìm là biểu muội của mình.

-Biểu muội.

-Là hai tỷ muội con của đại di ta.

-Thế tính danh hai người đó là gì.

Hắc vừa nghe thì cũng mừng rỡ tưởng người nàng đang tìm kiếm là ai.

-Người tỷ tỷ lớn hơn tên là Linh Mộng, còn vị tiểu muội là Linh Lung.

-A.

Quả nhiên hắc đoán không sai, nha đầu Linh Lung kia dù sao cũng giải được độc của Vạn Độc Môn kia mà.

-Nguoi quen 2 người họ à.

-Ừm. Hiện họ đang ở Cuồng Long thành.

-Cuồng Long thành. Không phải đã sớm rời đi rồi sao.

Lạc Dao Dao giật mình, vốn dĩ nàng không nghĩ hai người ở lại Cuồng Long thành để làm gì, nàng chỉ nghĩ 2 người sẽ tìm chỗ dựa mà gia nhập Minh Lam Tông. Vương Lăng cũng không che giấu nhiều đem việc hắc xếp 2 nàng ở Cuồng Long thành cho Lạc Dao Dao nghe. Lạc Dao Dao nghe xong gật gù, đồng tình cùng cảm tạ với hắc, lúc sau nàng lại thở dài.

-Có lẽ như vậy là tốt nhất.

-Nguoi không định đi thăm 2 người họ sao.

-Ta không có ý định...

Lạc Dao Dao trầm lặng như không muốn tiếp tục câu chuyện, hắc chỉ biết quan hệ của mấy nữ nhân này cũng chả hứng thú mấy. Lần này tới Lạc Dao Dao hỏi hắc:

-Nãy giờ nguoi đang suy nghĩ điều gì. Chắc không chỉ để hỏi ta một câu đầu nhì.

-Đúng rồi. Ta có chuyện muốn nhờ nguoi.

Wương Lăng kích động đi tới cầm chặt tay Lạc Dao Dao như xin giúp chuyện gì khiến nàng xấu hổ cổ vùng thoát khỏi ma trảo hắc, hắc biết bản thân quá kích động nhanh chóng buông bỏ hùm giồng.

-Nếu ta đã giúp 2 biểu muội của nàng thì nàng cũng nên giúp ta một chuyện là lẽ dĩ thường.

-Người nói đi.

-Giúp ta bảo hộ Thanh Y.

-Người định đi đâu sao.

Nàng không ngốc, nghe hắn nói là biết hắn có chuyện để làm không tiện dẫn theo Tần Thanh Y, hắn cũng không muốn nói nàng nghe, dù sao trên một phương diện nàng vẫn là kẻ địch của hắn.

-Chỉ là có chút chuyện nhỏ, không tiện dẫn theo Thanh Y mà thôi.

-Người khỏi lo. Dù người không nói thì ta cũng tự giúp, ta chỉ có hai vị tỷ muội tốt này thôi mà.

-Cảm ơn người.

Hắn tỏ vẻ cảm kích, lấy ra hỏa lệnh của trưởng lão Long Vô đưa cho Lạc Dao Dao.

-Nếu đã thu thập đủ lệnh bài thì đưa cái này ra là biết là người của ta, mau chóng rời khỏi nguy hiểm càng sớm càng tốt.

-Người không tự mình đưa sao.

-Không tiện lắm.

-Thôi được.

Lạc Dao Dao cảm lấy hỏa lệnh không từ chối, hắn lần trước nghe thể lệ cuộc thi thì có vẻ như chỉ cần thu thập lệnh bài là thông qua, cho thêm thời gian dài như vậy hắn cũng biết rõ nhưng dường như ai cũng nghĩ là thời gian ở trong là 1 tháng. Dù đúng dù sai thì có hỏa lệnh cũng không vấn đề gì.

Bàn giao xong cho nàng hắn nhanh chóng rời đi, cũng không tiện gặp lại Thanh Y cùng Sở Ngọc, mặt dày bảo đi tìm Thủy Linh Chi nếu không tìm ra thì ăn nói sao đây. Lạc Dao Dao thần thờ lúc sau thờ dài đi vào trong trường bông của Tần Thanh Y, thấy nàng tiến vào Tần Thanh Y tò mò hỏi:

-Là Dao Dao muội, cảm ơn muội giúp tỷ giải độc.

-Tỷ khách sáo như vậy. Chúng ta là tỷ muội mà.

Đám nữ cười vui vẻ, lần này Lạc Dao Dao mới nói:

-Thật ra thì Vương Lăng vừa rời đi rồi.

-Rời đi? Chàng đi đâu.

-Không biết. Chỉ nói là có việc cần làm.

-Chẳng lẽ...

Tần Thanh Y cùng Sở Ngọc nhìn nhau nghĩ tới Thủy Linh Chi, dù sao hắn cũng nắm chắc lại tình sau nghi 2 nàng nói chuyện nên cũng không khó hiểu. Lại nghĩ hắn đi tìm nó sợ bản thân 2 nàng không cho phép vì nguy hiểm nên mới nhờ Lạc Dao Dao đưa tin. Cả hai nàng vừa cảm động vừa lo lắng cho hắn, đều cho là hắn là một người nam nhân đáng tin tưởng, chốc thì bầu không khí trầm lặng hơn cả.

Đĩ nhiên là Vương Lăng đi liều mạng cũng không chỉ đi tìm một cái Thủy Linh Chi mà mục tiêu rõ ràng là Hắc Đế Lô Ảnh. Theo lời nói Linh Tôn hắn chà bộn tâm nhiều mà đi dọc theo bên bia rừng sát đường mòn tiến tới Huyền Linh Sơn phía trên ngọn đồi kia, vốn dĩ huyền cảnh này phải 10 năm mới mở một lần nên cơ hội lần này hắn không dám bỏ lỡ.

Dọc đường băng qua rừng cây hắn như cảm nhận cơ thể linh lực tiêu tốn chẳng đáng kể, quả nhiên thức tỉnh Hồn lực cảm giác thật mới lạ. Theo lời chỉ dạy của Linh Tôn, tay hắn vận khởi tạo ra hồn kiếm màu trắng, là hồn lực của hắn “LINH KIẾM”.

Vốn dĩ hồn lực là một thanh kiếm thì từ trước tới nay sau Linh Tôn chỉ có hắn, còn có đặc điểm của gia tộc Mặc gia, bản thân người của Mặc gia có thể sử dụng Thôn Phệ hỏa diễm, là loại hỏa diễm có uy lực mạnh nhất trong tất cả các loại hỏa diễm.

Nhưng đó là kết quả cuối, bình thường nó chỉ là Hồn Nguyên hỏa diễm cháy với trạng thái màu đen chỉ trông giống Thôn Phệ hỏa diễm, uy lực tuy không bằng phân vân Thôn phệ hỏa diễm nhưng cũng đủ đối địch với kẻ thù. Để nâng cấp loại Hồn Nguyên hỏa diễm này thành Thôn Phệ hỏa diễm yêu cầu phải cho Hồn Nguyên hỏa diễm thôn phệ các loại dị hỏa khác.

Lúc đầu hình dáng Hồn Nguyên hỏa diễm có màu đen sau khi biến hóa thành đỏ, lần lượt: Đỏ -> Lam -> Lục -> Vàng -> Đen -> Thôn Phệ hỏa diễm.

Hồn lực “Linh Kiếm” của hắn được định hình dựa vào hình dạng hồn lực cùng Hồn Nguyên hỏa diễm. Có vẻ do hắn vẫn chưa tu luyện linh lực bao lâu nên Hồn Nguyên hỏa diễm của hắn ở trạng thái sơ khai, tức là mới định hình như ngọn lửa thường có màu trắng.

Nếu hần có được Hắc Đế Lô Ảnh thì Hồn Nguyên hóa điểm của hần sẽ được định tính. Linh Tôn còn nói hần còn một hồn lực nữa vẫn chưa thức tỉnh, là gì thì Linh Tôn chỉ bảo hần tự giác ngộ, với người có 2 hồn lực thì cảm giác đứng đầu hiện hữu rõ ràng trong não, hần cũng không bận tâm quá nhiều, trước tiên cứ tu luyện hồn lực “Linh Kiếm” của hần trước đã.

Hần tạo ra linh kiếm, một dạng kiếm khí màu trắng nhạt như khói trắng xuất hiện trong tay, vung tay chém một cái, một cành cây ngay lập tức lìa thân. Tuy uy lực nó không lớn nhưng độ nhanh và bén thì khỏi phải bàn. Tự sướng tinh thần một chút, lại cảm nhận phía trước có vài nguồn linh lực dao động, so với trước thì giờ hần nhạy cảm hơn nhiều, cảm thụ được linh lực người khác khoảng cách xa và rõ ràng hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Ngây thơ bị hại

Hần bắt gặp ngay một tên mặt mũi hung tợn đầu trọc đang dồn ép một mỹ thiếu nữ tầm 25 tuổi vào một gốc cây, mỹ thiếu nữ khuôn mặt xinh đẹp kiều diễm, đáng được gọi là một mỹ nhân. Vị mỹ nhân kia tỏ vẻ hoảng sợ nhìn kẻ trước mặt:

-Ngươi muốn làm gì. Ta la lên đây.

-Không có ai đến cứu ngươi đâu. Ngoan ngoan cho ta hưởng dụng đi. Hehe

-Có ai không cứu tôi với.

-Hét khản giọng cũng không ai cứu ngươi đâu.

Vương Lăng nhìn cảnh này cười lạnh, cái này diễn kịch thật quá dở rồi, mà hần cũng biết diễn cũng chả để dành hần mà cho kẻ sắp đến kia. Quả nhiên một thiếu niên còn trẻ tầm 18 tuổi có chút đẹp mã, người thiếu niên này lấy ra một thanh kiếm chia về tên băm tron kia:

-Ác tặc mau dừng lại. Chỉ là một thiếu nữ yếu đuối mà ngươi cũng dám làm hại.

-Thiếu hiệp.

Lập tức thiếu nữ kia tỏ vẻ vui mừng chạy tới bên cạnh người thiếu niên khép nép, nhìn tên thiếu niên kia mau chóng đỏ mặt là biết non đòi cỡ nào. Vương Lăng nhú mày, chả biết đào đâu ra cái tên ngây ngô này nữa, còn chưa đến dung linh cảnh mà đi đòi làm anh hùng rồi. Tên đô con tỏ vẻ tức giận chia mũi dao về phía thiếu niên:

-Tiểu tử tránh ra. Đừng có đòi làm anh hùng.

-Làm nam nhi thì không bao giờ hiệp đáp phái yếu. Ngươi không hiểu đạo lý này sao.

-Một tên tiểu tử hỷ mũi chưa sạch mà đòi dạy ai.

Nói xong gã giờ dao chém về phía thiếu niên, vị thiếu niên kia nhanh chóng lấy kiếm ra đỡ, bàn tay tê rần thối lui. Liên tiếp ánh dao chém xuống, cũng nhờ sự nhanh nhạy mà thiếu niên có thể tạo thế vừa đón đỡ vừa lui, đến khi gã đô con chém mạnh một dao thì thiếu niên nhanh chóng nhảy bật ra sau. Quay đầu nhìn lại, người thiếu niên thở mạnh tạo thế đem mũi kiếm đâm tới.

-Lăng Phi kiếm

Thiếu niên hét to ba phen ánh đánh tới làm gã đô con phải chịu 2 kích mà ngã nhào ra đất. Với Vương Lăng mà nói, nhìn cảnh này hần cảm nhận cảnh giới hần thật đi xa với đám người này rồi, rõ ràng đây là võ tịch dành cho luyện khí cảnh mà tên kia to khỏe cũng nằm lăn quay ra thế kia. Gã đô con về hất hùng nhìn người thanh niên đứng dậy quay người bỏ đi.

-Nhớ đó tiểu tử, sau này ta sẽ quay lại kiếm ngươi sau.

-Cảm tạ ơn cứu giúp của thiếu hiệp.

Lập tức thiếu nữ tới bên cạnh người thiếu niên, còn tên kia thì cười trả lễ:

-Lẽ thường thôi. Cô nương đừng bận tâm.

Ngay sau đó là cái cảnh hai người nói on trả lễ mà Vương Lăng phải thấy ngán ngẫm, nữ cái gì Mị Diễm, nam thì tên Hoa Bảo. Thật hần chả biết nói gì chứ rõ ràng tên đô con kia sức lực cùng linh lực hơn hần sao lại bỏ chạy thực mạng thế kia, mà nhận có một đòn vậy mà lăn quay ra bỏ chạy. Thật chả biết tên kia gốc thật hay gốc giả nữa.

Vương Lăng chả muốn bận tâm nữa, nghĩ ngợi thế thôi, giờ cứ tiếp tục lên đường. Vừa đi được vài mét thì lại nghe tiếng hét, hán khổ nào vốn chả muốn bận tâm nhưng nhìn cái kẻ kia làm bản thân Vương Lăng sôi máu. Quay lại hán nhận ra vị thiếu niên Hoa Bảo kia nằm bất động trên đất chắc do uống thứ gì mà ma nữ kia đưa, còn ma nữ kia thì cười.

-Thật không ngờ lại có tên ngốc như nhà ngươi.

-Lại thêm một con mồi lọt lưới.

Tên to cao bặm trợn quay trở lại quay qua tỏ vẻ kính cẩn với ma nữ kia, Hoa Bảo giờ mới nhận ra 2 người này là đồng bọn, mặt tái xanh.

-Tại sao lại lừa ta.

-Tại sao? Nếu không tiếp cận người thì ngươi bóp bẻ đá chạy mất thì sao, bọn ta muốn lấy lệnh bài cùng tài bảo của mấy kẻ ngu ngốc như ngươi. Thật không ngờ ngươi cũng mới kiếm có được có 5 cái, thật mất công ta.

Mị Diễm cười ma mị, tay cầm viên bích ngọc, giờ Vương Lăng đã hiểu mục đích đám người này, điều hán để ý hơn là đám này toát ra một luồng ma khí khó hiểu nhưng lượng linh lực không hề ít, hán cười nhìn 2 kẻ dưới kia như sói nhìn thấy con mồi. Mị Diễm đi đến vuốt ve khuôn mặt Hoa Bảo.

-Đừng lo tỷ tỷ sẽ không giết đệ đâu, nhìn đệ cũng dễ thương về làm nhục đỉnh cho mấy tỷ muội cũng được.

-Điều ngươi nói có ý gì.

Hoa Bảo lạnh run, nghĩ tới bản thân sắp bị làm đồ chơi cho mấy dame nữ hưởng dụng tới chết, sung sướng á? Chắc sướng. Vương Lăng nghe vậy thì biết ả này tu luyện công pháp lấy dương bổ âm, thật chả biết là loại tà đạo ma pháp nào.

Muốn biết nhiều hơn, hán tức thì ở bên cạnh người Mị Diễm kẻ thanh linh kiếm ngay cổ ả. Lập tức ma nữ vì sự xuất hiện của hán mà kinh hãi không kịp phản ứng tỏ vẻ kinh hoàng, tên đồ con thấy Vương Lăng đe dọa Mị Diễm thì giật mình chỉ tay tới:

-Tiểu tử kia, ngươi nếu dám làm tổn thương trưởng lão thì đừng hòng sống tốt.

-Trưởng lão à.

Vương Lăng cười lại ngay lập tức bên cạnh tên đồ con, gã giật mình cảm thụ linh lực biến mất hoàn toàn, con đau truyền tới từ cổ họng ngay sau đó, cả người lại lần nữa bị đá bay tới một bên đường, máu me be bết. Tất cả với cái nhìn của dung linh cảnh thì thật sự quá nhanh không thể phản ứng kịp. Vương Lăng nhìn ra nét kinh sợ của Mị Diễm nhìn ả như muốn bỏ chạy. Hán nào để ả chạy thoát, ngay lập tức bên cạnh chia mũi kiếm vào cái cổ trắng ngần kia.

-Muốn chạy sao.

-Thiếu hiệp tha mạng. Có gì từ từ nói.

-Ừm. Thế thì nói ta biết ngươi là ai.

Mị Diễm run người, nhận ra sát khí tỏa ra, không dám che giấu nói thẳng.

-Tiểu nữ là trưởng lão của Hợp Hoan Tông. Nếu thiếu hiệp tha mạng thì bao tài bảo, mỹ nữ cũng có thể cung cấp cho thiếu hiệp.

-Ta không cần. Nói xem mục đích chuyến này là làm gì.

-Bọn ta tới để tìm thêm lô đỉnh, cũng như ...

-Như cái gì...?

Vương Lăng ánh mắt càng thêm sắc lạnh, hán ghét mấy ả miệng mồm leo lự mà dài dòng, Mị Diễm hoảng sợ nói:

-Là đệ trà trộn Minh Lam Tông.

-Để làm gì.

-Cái này thì tiểu nữ thật không biết. Xin thiếu hiệp tha mạng.

-Hết rồi sao.

-Thật tiểu nữ không biết gì hơn nữa.

Vương Lăng nghĩ ngợi lan man, Mị Diễm vẫn run run nhìn hán cố gắng trốn thoát. ả biết giờ có cầu xin cũng không phải là cách, nhìn Vương Lăng giết gã đồ con kia là biết không phải dạng dễ dụ như Hoa Bảo.

Lập tức Mị Diễm tỏa ra hắc khí, một mùi hương tỏa ra như hương thơm dẫn dụ đàn ông vào lưới tình. Với Vương Lăng mà nói, thì kẻ đã gặp qua loại độc hương còn lợi hại hơn gấp trăm lần thì cái lần khói này tính là gì. Mị Diễm y phục để lộ da thịt nhìn Vương Lăng quẩn rừ:

-Thiếu hiệp, người chỉ cần tha cho tiểu nữ thì người muốn làm gì cũng được hết.

-Thật sao.

-Dĩ nhiên.

Mị Diễm bầu ngực đung đưa, y phục lỏng ra, Vương Lăng nhìn lại cười nhìn nàng bàn tay khẽ động, lập tức Mị Diễm nhận ra dị trạng né tránh ra kiếm khí vừa qua, ả không ngờ Vương Lăng lại không bị ả mê hoặc, may này ả còn phòng bị mà tránh một kiếm khí kia. Giờ ả thật biết nguy hiểm tới gần, lập tức bỏ chạy, Vương Lăng nào cho ả cơ hội, một khoảng băng vực khóa mọi chuyển động của ả. Mị Diễm nhìn lại hoảng sợ không thể làm gì hơn là cố thút thít:

-Xin công tử tha mạng. Ta cũng là vì cái ăn cái mặc mà thôi.

-Tha mạng ư. Được nếu như hần tha cho người.

Vương Lăng nhìn qua Hoa Bảo, truyền hần chút linh khí để hần có thể cử động, nhặt lên thanh kiếm đưa hần.

-Nào vị thiếu huynh này xem xem có nên tha cho người này không.

Vương Lăng cười nhìn Hoa Bảo bàn tay gầy run run dần tiến tới chỗ Mị Diễm.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Hồng nhan khắp thiên hạ

Hoa Bảo ánh kiếm đâm tới, vừa chạm tới trước mặt Mị Diễm thì dừng lại, ả mồ hôi chảy ròng nhìn người thanh niên trước mặt, đôi mắt ướt át:

-Tiểu đệ thật xin lỗi. Tỷ sai rồi, tha cho tỷ con đường sống nhé.

-Thật người biết sai rồi sao.

Hoa Bảo dừng lại nhìn mỹ nhân trước mặt, có chút không nỡ. Vương Lăng cau mày, lại thấy Hoa Bảo quay qua nhìn Vương Lăng.

-Vị huynh đệ này có thể tha người này đi không.

-Người tha cho ả ta?

-Dù sao thì nàng ta cũng vì sống sót nên mới làm tội. Nếu cho một cơ hội thì nàng ta có thể thay đổi.

-Thật có thể thay đổi sao.

Vương Lăng mặt không cảm xúc nhìn qua Mị Diễm làm ả phát run, phát tay một cái lớp băng phiến tan ra, ả ngay lập tức phóng người bay đi. Hoa Bảo thờ dài nhẹ nhõm, lại ý thức bóng dáng Vương Lăng đã biến tiêu thất, lần nữa hần hết to:

-Xin cho biết tính danh ân công ngày sau báo đáp.

Vẫn không có tiếng đáp trả, Hoa Bảo nắm chặt tay ghi nhớ hình ảnh Vương Lăng vào trong đầu. Vương Lăng chả sức đâu bận tâm Hoa Bảo có trả ơn hay không, với tính cách cứng bản chất thế giới này thì việc hần trở nên cường đại là việc tương chứng như vô nghĩa.

Giờ Vương Lăng đang theo sát Mị Diễm xem ả có còn đồng bọn hay không. Theo hồi lâu nhưng thấy ả không hề gặp lại ai lại đem ra bích thạch chuẩn bị bóp nát. Vương Lăng thở dài, có chút thất vọng vì không thể tìm thêm chút thông tin, tay hần lập tức tạo hình linh kiếm chém ra 3 đạo kiếm khí.

Ngay tức thì cổ tay cầm bích thạch của Mị Diễm bị cắt đứt, một vết chém quá ngọt, ả không kịp kêu la vì 2 đạo kiếm khí quét qua cổ họng ả để máu bắn ra từ cổ. Vương Lăng ra tay tàn nhẫn tuy lương tâm thật cắn rứt nhưng hần bắt buộc phải làm. Hần biết bản chất thế giới này, mà hiện nay cuộc sống hần không chỉ sống cho chính hần mà còn nữ nhân bên cạnh, nào có mạo hiểm để tạo thêm kẻ thù sau này.

Giờ sự tập trung lại hướng tới gián điệp bên trong Minh Lam Tông, có vẻ như Minh Lam Tông không còn được như cái danh trước kia. Dù là ở trong tông nhưng bản thân cũng phải đề cao cảnh giác vì chả ai biết ai thật sự là kẻ thù. Giờ đây hần bắt buộc hành sự phải thật cẩn trọng nếu không muốn kéo theo hậu họa sau này.

Nữ Chân đế quốc, kinh thành Tư Ấn, Quang Minh giáo đình.

Hàn Bắc Nguyệt lập tức nhận được tin tức cả đoàn người nàng phải đi đều bị toàn diệt, đám người này là những thuộc hạ nhận lệnh bảo vệ Vương Lăng. Tuy đám người cảnh giới không quá cao nhưng là lực lượng tinh nhuệ của đế quốc, không ngờ lại chết không còn một ai, đến khi có người xác nhận lại tin tức thì chỉ thu được xác của đám lính.

Hàn Bắc Nguyệt nghe thuộc hạ kể lại lập tức hiện lên vẻ lo lắng, nàng lo Vương Lăng gặp phải chuyện gì. Thấy nàng vẻ mặt buồn sầu, mẫu thân nàng ngay lập tức tới bên cạnh vỗ về, hơi ấm của tình mẫu tử khiến hàn Bắc Nguyệt an tâm phần nào. Mẫu thân Hàn Khả Ninh giọng ngọt ngào:

-Hắn sẽ không có chuyện gì đâu, chẳng phải con nói hắn rất lợi hại sao.

-Nhưng mà cả đám người đều chết thảm thế kia thì hắn làm sao có thể bình an.

Nghe nàng nói vị nữ phụ nhân cũng không thể cãi lại, lập tức một bạch lão tiến vào, là tổ ngoại của Hàn Bắc Nguyệt. Lão nhìn 2 mẹ con lên giọng:

-Khỏi cần lo, tên tiểu tử đó vẫn an toàn.

-Thật sự sao gia gia.

Hàn Bắc nguyệt có chút vui vẻ, vì vốn gia gia nàng nói chưa bao giờ là điều vô ích cả. Lão giả gật gù nhìn nàng:

-Theo tin tức ta tra được thì ra vậy, hắn được người của Minh Lam Tông cứu. Thậm chí không có ai cứu đi nữa thì với bản lĩnh của tiểu tử đó vẫn có thể thoát được.

-Sao gia gia lại nói vậy. Dù hắn có lợi hại nhưng cảnh giới vẫn còn ...

Hàn Bắc Nguyệt thật rất ngạc nhiên, gia gia nàng từ trước tới giờ rất tự cao, chưa từng đặt ai vào mắt, để được gia gia nàng công nhận phải nói là rất khó. Vốn dĩ trên đại lục danh tiếng gia gia nàng rất lớn, được xem là một trong những cường giả mạnh nhất đại lục, Hàn Thế Vân, danh tiếng lão lớn tới nỗi ai muốn cưới con gái hay cháu gái lão đều phải đổi sáng họ Hàn, dù là hoàng tộc cũng không ngoại lệ.

Lý do lão đánh giá cao Vương Lăng cũng là nhờ tin tức từ người của lão trong tông môn truyền về, đặc trưng “Phi Quang Dực” kia không thể nào làm nhàn, giờ lão có chút hài lòng với đứa cháu rể này, có thể thoát khỏi tay một cường giả như lão không phải điều mà cả viên lực cảnh có thể làm được.

Còn về lý do vì sao Hàn Bắc Nguyệt lại cho người bảo vệ Vương Lăng, lý do cũng là vì nàng nhận được tin người của ma giáo đang truy lùng tung tích của Vương Lăng, nàng không yên tâm nên mới lệnh người bảo hộ. Mạng lưới tình báo của Nữ Chân đế quốc thật sự rất lớn mạnh, được quang minh hội ở đây dùng để thu thập tình hình báo cũng không vấn đề gì.

Việc Vương Lăng bị truy đuổi lại liên quan tới Lãnh Thiên Tổ, khi cho người tới đón nàng thì đám thuộc hạ nhận ra nhân dạng Vương Lăng so với người đã chết trong khách trọ là tương đồng nên lập tức hắn bị nghi ngờ ngay lập tức. Quả nhiên là "Nữ Nhân Họa Thủy".

Hắc Huyết Thành nằm trong lãnh địa Phong La đế quốc, làm chủ cả một thành trấn, giờ đây hắc y nhân cùng Bạch Mai Cốt đang quỳ nhận tội với thành chủ cũng là người đứng đầu Hắc Huyết Lâu, Hốt Tịch, một gã trung niên nhưng vẫn còn đó nét tuấn mỹ, mái tóc đỏ dài, gã ngồi chống cằm nhìn xuống.

-Hắc Báo, ngươi nói xem có thật “Âm Dương Khí Môn” không nằm trong tay tên tiểu tử đó không.

-Thuộc hạ xác định.

Hắc y nhân cúi đầu trả lời, vốn dĩ lão cũng chỉ nghe Bạch Mai Cốt nói lại trong người Vương Lăng không hề tìm thấy “Âm Dương Khí Môn”, nàng tuy biết Vương Lăng đang nắm giữ “Âm Dương Khí Môn” nhưng điều không ngờ là hắn đã dung hợp nó, nếu để Hốt Tịch biết bí tịch hoàn toàn biến mất thì chắc chắn con giận sẽ càng thêm lớn.

Hốt Tịch cau mày, gã thật khó khăn lắm mới tìm được tung tích của “Âm Dương Khí Môn”, cứ nghĩ so với mấy kẻ khác thì đi trước một bước nào ngờ giờ lại mất công. Lúc sau gã mới cười nhìn qua Hắc Báo.

-Nếu đã không có cũng không sao. Ngươi mau cho người đi tung tin “Âm Dương Khí Môn” rơi vào tay Vương Lăng cho đám giáo hội (của Phong La đế quốc) biết.

-Thuộc hạ rõ rồi. Lập tức đi làm ngay.

Nghe Hốt Tịch không những không trách còn giao việc lão nào dám chậm trễ lập tức đi làm, chỉ còn ở lại Bạch Mai Cốt, nàng cúi đầu khom người muốn rời đi.

-Nếu vậy thuộc hạ cũng xin phép cáo lui.

-Sao lại vội như vậy.

Hốt Tịch cười đã ở bên cạnh nàng, tay khẽ lay lông tóc nàng.

-Nàng vất vả rồi, ta có chuẩn bị chút thức ăn tắm bổ. Nàng có thể vào nệm thử.

-Cảm tạ thành chủ nhưng thuộc hạ còn việc phải làm. Xin cáo từ trước.

Bạch Mai Cốt khẽ run người nhanh chóng lách người ra xa, Hốt Tịch không ngăn cản nhìn bóng dáng là lướt rời đi của nàng, gãi liếm mép cười mỉm.

Bạch Mai Cốt nhanh chóng ra khỏi thành phủ đến một trang viện ở xa ngoại thành, ở đây có một thiếu nữ tóc đen xinh đẹp đang chơi đùa cùng đám trẻ, nàng khuôn mặt kiều mị, làn da trắng hồng, nụ cười ấm áp nhưng đôi mắt nàng lại bị mù. Bạch Mai Cốt nhìn thiếu nữ kia vui cười, ấm áp trong lòng gọi vọng lại:

-Ảnh Ngưng, có chăm sóc tốt cho bản thân không.

-Là Bạch tỷ tỷ, tỷ vẫn bình an.

-Ừm. Ta làm sao có chuyện gì.

Bạch Mai Cốt nhìn thiếu nữ trước mặt nụ cười trở nên ấm nồng, đôi mắt chan chứa yêu thương, nàng tự hứa sẽ bảo vệ tốt vị muội muội này suốt đời, dù cho nàng có phải trả cái giá nào đi nữa.

Bích động, Băng Nguyệt Cung.

Băng Mộ Tuyết đang ngồi trên một chiếc giường hàn băng nhập định, chuẩn bị cho việc đột phá, ngay lập tức cơ thể nàng run nhẹ, hàn khí tỏa ra nồng đậm, nàng phốc ra ngum máu ngã xuống. Lập tức Băng Linh Linh chạy tới đỡ lấy nàng, đưa nàng một khóa đan dược:

- Tại sao lại tiếp tục thất bại.

- Mẫu thân đừng lo. Có lẽ là do con quá vội vã đột phá. Thử lần nữa là được.

- Thật vậy sao.

Băng Linh Linh có chút nghi ngờ, nàng cảm thấy Băng Mộ Tuyết có điều gì giấu nàng.

- Băng Hoàn Đầu, có nó thì con có thể tăng tỷ lệ đột phá.

- Mẫu thân. Con... làm mất rồi.

- Cái gì. Tại sao lại mất, từ khi nào...

- Có lẽ là lúc ở Bạch Ngọc Sơn.

Nhắc tới Bạch Ngọc Sơn, nàng lại nhớ tới hấn, cảm giác căm giận vẫn còn tồn đọng, cũng tại hấn mà hàn khí trong người nàng dần mất khống chế, giờ đây có cơ hội đột phá cũng vì vậy mà thất bại. Băng Linh Linh lo lắng nhìn nàng, nét lo lắng hiện lên trên mặt.

- Nói thật đi. Có phải là có chuyện gì không.

- Làm gì có chuyện gì chứ mẫu thân.

Băng Mộ Tuyết giọng càng nhỏ, Băng Linh Linh nhíu mày vuốt mái tóc nàng.

- Nha đầu ngốc, đừng nghĩ ta không biết. Mỗi lần con nói dối thì giọng càng nhỏ, ta nào không hiểu.

- Mẫu thân. Con...

- Không cần con nói ta cũng đoán được. Có phải là con đã bị tên nào phá thân rồi không, rõ ràng hàn khí trong người con dần mất ổn định.

Băng Linh Linh khuôn mặt băng lãnh, hàn khí toát ra lạnh lẽo, Băng Mộ Tuyết biết bản thân không thể che giấu chỉ đành ậm ừ gạt đầu, nước mắt cứ thế tuôn ra. Băng Linh Linh ôm nàng vào lòng an ủi, vuốt ve.

- Có biết hấn là ai không.

Băng Mộ Tuyết lắc đầu, Băng linh Linh thở dài.

- Con đừng lo. Chắc chắn mẫu thân sẽ tìm cho ra hấn mà giúp con xả giận.

- Vâng.

Nghe Băng linh Linh nói Băng Mộ Tuyết cũng hiểu nếu để mẫu thân nàng biết thì chắc chắn kết quả đã định, dù muốn nói mẫu thân nghe nhưng nhớ lại

ước hẹn chỉ còn cách cắn răng vùi đầu vào trong lòng máu thân, nằng tự hứa 5 năm ước hẹn nàng sẽ chính tay giết hắn.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Cửa vào

Vương Lăng lập tức nhận ra ngoài hắn còn có rất nhiều người đang hướng lên Huyền Linh Sơn, hắn cũng chẳng bận tâm khẽ rảo bước theo sau nhờ đám người kia mở đường. Hắn nhận ra kẻ nào ở đây cảnh giới cũng cao hơn hắn, còn có mấy kẻ có thể sử dụng hồn lực mà hắn không thể biết trước, nếu đối đầu thật quả không khôn ngoan.

Hắn lại nhận ra đám đông người bu lại một chỗ, hắn tò mò, khoác lên áo choàng bên ngoài rồi tiến đến, thấy được có một cánh cửa đóng lại, có mấy kẻ dù dùng lực vẫn không cách nào mở ra.

- Chẳng lẽ lại dùng ở đây.

- Rõ ràng là đám tông môn sợ chúng ta dòm ngó tài bảo bên trong đây mà.

- Điều quan trọng là làm sao để mở cái cánh cửa quái quỷ này đây. ...

- ...

Tiếng huyền nào ồn ào vọng lại, Vương Lăng quan sát kỹ xung quanh nhận ra cánh cửa này có hình bát giác từ 7 góc chia đều có 7 hình bát giác nhỏ màu phân biệt, nhanh chóng nhận ra đây màu vân hệ là 7 hệ ma pháp.

Có lẽ là do cái cửa này mà tông môn hết vơ vét chẳng? Cách để mở cánh cửa này có lẽ là dùng pháp lực 7 hệ ma pháp đánh cùng lúc vào 7 góc cửa. Đường như cũng có mấy người nhận ra bắt đầu huyền nào. Hắn đang suy nghĩ làm cách nào mà mở cửa không gây sự chú ý, nếu bộc lộ thuộc hệ của hắn tại đây chắc chắn sẽ chẳng có gì tốt. Đang nghĩ ngợi thì có một người thanh niên đứng ra đồng ý.

- Các vị huynh đệ ở đây. Ta đã nhận ra cách mở ra cánh cửa. Chỉ cần cùng lúc dùng pháp thuật 7 hệ đánh cùng lúc vào 7 góc cửa. Giờ nếu muốn đi tiếp chỉ còn cách hợp sức.

- Quả thật vậy.

- Vị huynh đệ này nói đúng.

Vương Lăng nhìn người thanh niên tóc tím kia, biết gã là một kẻ không bình thường, so với mấy kẻ ở đây gã mạnh hơn rõ. Lập tức gã tiếp tục nói:

- Tại hạ là Lôi Thường, có thể dùng lôi hệ, cần thêm những huynh đệ có thể dùng các hệ ma pháp khác,

- Là lôi hệ...

- ...

Bộc lộ lôi hệ khiến gã nhận rất nhiều sự chú ý, nhưng rất nhanh cả đám người nhanh chóng bình tĩnh, nghe theo lời Lôi Thường cuối cùng kiếm được 5 loại pháp lực trừ thủy hệ cùng âm hệ. Vương Lăng không ngờ không có ai ở đây dùng được thủy hệ, còn âm hệ khỏi phải nói, là đặc trưng của ma tộc rồi. Đang yên tĩnh thì một gã mặt mày bí ối, lông mày dài hoãn, đầu bồm ngựa đi ra.

- Ta là Cát Đặc. Có thể dùng được âm hệ ma pháp.

Lôi Thường cùng đám người nhìn Cát Đặc không dám nói gì thêm, vì ở đây ai cũng hiểu dần gã là người ma tộc, nói chính xác là hậu duệ ma tộc. Gã là ma tộc cũng không vấn đề gì, giờ vấn đề là mở cửa, Lôi Thường quay qua nhìn đám người phía dưới:

- Giờ chỉ còn thủy hệ, ai có thể dùng được thủy hệ.

Vương Lăng không có ý định tiến lên, đơn giản vì hắn biết đám người này không đáng tin tưởng, có khi có kẻ đang che giấu. Là thế nhưng hắn cũng chỉ còn cách xung phong, ngay lúc này thì Cát Đặc cười khà khà:

- Khỏi lo, ta kiếm được người dùng được thủy hệ ma pháp rồi.

- Là ai.

Lôi Thường tò mò nhìn gã, lập tức gã chạy lại đem lại hai người, bầu không khí trở nên im ắng, chỉ thấy người được dẫn ra là 2 thiếu nữ xinh đẹp, chân

tay bị xích trói, y phục rách nát để lộ da thịt, rõ ràng là đặc trưng của nô lệ, dù sao nô lệ ở thế giới này không phải là mới lạ.

Đã không thấy tội nghiệp thì thôi, đám người lại như sói đói nhìn 2 mỹ nhân này quan sát hết phần da thịt lộ ra. Vương Lăng nhủ mảy, ánh mắt dần băng lãnh lại rất nhanh trở lại bình thường. Cát Đặc cầm sợi xích kéo 2 nữ nhân lại.

-Hai ả này có thể dùng thủy hệ ma pháp. Có thể bắt đầu được chưa.

-Được rồi.

Lôi Thường cũng lạnh giọng trả lời, đám người theo lời hắn mà 7 đón pháp lực đánh thẳng vào 7 góc, đồng lúc, đồng lực để tránh sai sót. Thất bại một lần, có vẻ là do thủy hệ ma pháp quá yếu không đủ yêu cầu. Cát Đặc bức tức đi tới chân vung ra đạp tới hai thiếu nữ.

-Lũ vô dụng, có chút việc mà làm ăn cũng không xong.

Hai thiếu nữ cố nén đau chịu đòn, thiếu nữ lớn hơn bao bọc thiếu nữ nhỏ hơn mà chịu thay, cả đám người chả ai dám can ngăn vì mất sức ở đây thì sau này sẽ rất nguy hiểm huống chi Cát Đặc lại là ma tộc. Lúc này Lôi Thường lại lên giọng can ngăn.

-Được rồi, nếu đánh nữa thì làm sao mở cửa. Có lẽ do 2 người thiếu linh lực, đưa hai người đó uống đi.

Lôi Thường ném một bình linh dược pha lỏng cho Cát Đặc, gã cười ném vào người thiếu nữ, thiếu nữ lập tức hiểu uống vào. Lần này thành công mở cánh cửa, góc còn lại tỏa ra ánh sáng trắng, 8 góc hình xoáy chuyển dần dần thu hẹp lại biến mất, cánh cửa mở ra đám người hớn hã tiến vào trong.

Vương Lăng cũng tiến sâu vào, con đường chia làm 7 lối, đoàn người lập tức chia ra, càng ít người thì tài bảo hưởng càng nhiều. Vương Lăng nhận ra 7 con đường này sẽ có người nghĩ là 7 hệ ma pháp, có kẻ theo kí hiệu pháp hệ mà vào, nhưng hắn biết được nồng độ linh khí trong các hang này khác nhau rất lớn.

Hắn nhìn ra con đường có nồng độ linh khí dồi dào nhất, con đường này lại được Cát Đặc chọn, Vương Lăng ẩn tàng linh lực từ từ theo sau. Con đường này ký hiệu pháp lực phong hệ nên cũng có đa số người theo sau.

Vương Lăng ẩn mình khôn khéo cố gắng theo sát gã Cát Đặc kia, hắn biết gã này vào đây mục đích chắc chắn không đơn giản. Theo chân một thời gian hắn quan sát thấy gã để lại hai nữ nô lệ rồi núp gần đó có vẻ như đang đợi con mồi, lập tức có mấy kẻ thấy 2 nữ nhân xinh đẹp để lộ da thịt kia thì dục tâm nổi dậy, nhào vào để lấy 2 nàng.

Cả hai nữ nhân hoảng sợ không thể chống cự, Cát Đặc cười nhảy ra vận lực bàn tay đặt áp đầu làm kẻ tới không kịp phản ứng rồi gã lập tức hấp thu linh lực đối phương, gã cười:

-Ta lại tiến cảnh rồi, sắp tiến nhập nguyên lực cảnh rồi.

Cát Đặc quay qua nhìn hai nữ nhân hí híp mắt.

-Hai người liệu mà làm cho tốt. Không thì đừng hòng ăn uống gì.

Cả hai nữ nô lệ gật đầu như hiểu ý, gã lại lạnh mặt.

-Hiểu sao không mau cởi y phục, lộ càng nhiều càng tốt.

Hai nữ nhân run run đành tùy ý mà vâng lệnh, y phục đã rách nát còn để da thịt lộ ra ngoài thậm chí nhìn thấy cả 2 đầu ti. Cát Đặc cười lại tiếp tục núp lấy.

Vương Lăng nhủ mảy, vốn cách làm này hắn thấy chả có bao thông minh mà kẻ này cũng làm cho được, không ngờ lại có mấy kẻ dính cái loại bầy này, đúng là suy nghĩ bằng thân dưới.

Hiện tại với Vương Lăng mà nói nếu để Cát Đặc tiếp tục tiến cảnh thì nguy hiểm hơn nữa, cảnh giới càng cao càng khó cho hắn, sẵn tiện không có người đến gần cần nhanh chóng giải quyết.

Vương Lăng nghĩ vậy lập tức hành động, giả bộ đi tới nhìn hai nữ nhân lại đi đến bên cạnh 2 nàng đè một nữ nhân xuống, thiếu nữ hoảng loạn nhắm mắt. Miệng hắn hơi nóng phả bên tai nàng khiến da mặt nàng chuyển hồng.

Tức thì Cát Đặc xuất hiện ngay bên cạnh Vương Lăng, hắn cười nhanh chóng phóng ra kiếm khí đánh ra đằng sau. Cát Đặc nhận ra nguy hiểm lập tức lùi ra tránh né, Vương Lăng lại ngay trước mặt, gã kinh hãi cố tránh kiếm linh trong tay Vương Lăng đang đâm tới.

-Rốt cuộc ngươi là ai. Tại sao rõ ràng cảnh giới người thấp hơn mà ta lại ở thế hạ phong.

-Ngươi không cần biết.

Vương Lăng vận “Ngự Thiên Quyết” dùng tốc độ nhanh nhất để gã không có cơ hội ra đòn, tay cầm kiếm linh, tay vận Bạch Linh hỏa điểm một chưởng đánh tới. Cát Đặc lấy chưởng đối lại, nhận ra căn bản không cách nào ngăn được lực đạo truyền tới, còn có hơi nóng truyền khắp người.

Gã run người lộ sơ hở để Vương Lăng một kiếm đâm tới, may gã phản xạ nhanh kịp lách người qua để kiếm đâm trúng sườn trái nhưng vết thương lại đau nhức khác thường. Gã thở hổn hển lấy ra một viên đan được nuốt vào cảm hận nhìn Vương Lăng, da tay và chân chuyển đen, móng mọc dài, giữa trán có một cái sừng, vừa biến đổi cơ thể gã ngay giờ chuyển động nhanh hơn hẳn làm Vương Lăng phải chật vật.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Thu hai nữ nô

Tốc độ của Cát Đặc không chỉ nhanh hơn mà thậm chí còn nhanh gấp 3 lần lúc nãy, lại đến lượt Vương Lăng bị gã làm cho khốn đốn. Trảo công gã đánh tới chứa lượng lớn ám độc.

-Chết đi tiểu tặc. U Minh Trảo.

Lập tức một làn ám lực đánh tới, Vương Lăng chỉ còn cách đỡ, nào ngờ đòn công kích xuyên qua kiếm linh trực tiếp cắt vào người hắn. Con đau ngay lập tức ập tới, lại liên tiếp hắc trảo cào tới, cũng nhờ quen với nỗi đau mà Vương Lăng có thể chống đỡ mà né tránh trảo kích.

Hắn nhận ra tường đá hai bên đều bị trảo kích in sâu vào mà bụi sạn lại không hề có, rõ ràng là vô cùng sắc bén lại mang độc khí nên trúng đòn thì không hề dễ chịu, nhanh chóng Vương Lăng lấy ra một viên đan mà ngậm vào. Cũng may tuy đòn nhanh nhưng lực không đủ mạnh nên Vương Lăng còn có thể gồng gánh mà đem đi hóa thiêu đốt ám lực.

Cát Đặc kinh ngạc nhưng rất nhanh nụ cười lại treo trên mặt gã, Vương Lăng đang khó hiểu thì nhận ra trảo kích của gã đâm xuyên qua cả tay hắn mà trực tiếp đâm vào ngực hắn, móng tay Cát Đặc đâm sâu vào như hút lấy huyết dịch, con đau từ đó truyền khắp người Vương Lăng, cơ thể tê liệt.

Hắn không ngờ đối phương vậy mà công kích trực tiếp xuyên qua cả tay hắn. Tuy đối diện với tình cảnh này, Vương Lăng vẫn bình tĩnh, nuốt vào viên đan kia, là viên Bách Độc Nan cuối cùng của hắn, tạm thời cử động, hắn nắm chặt cánh tay của Cát Đặc làm gã kinh hãi không ngờ Vương Lăng thế mà còn có thể cử động. Vương Lăng nhìn gã cười.

-Đề ta cho ngươi biết thế nào mới mà hấp linh.

Vương Lăng vận “Hấp Huyết pháp quyết” đem linh lực hấp thu ngược trở lại, Cát Đặc ngay tức thì nhận ra linh lực biến mất, hiểu rõ đối phương thủ pháp còn cao minh hơn của gã. Muốn thoát ra nhưng tay bị Vương Lăng giữ chặt, như vậy không bao lâu thì gã chắc chắn sẽ chết.

Cát Đặc run người, trảo thủ giơ cao cắt đi cánh tay kia rồi quay người bỏ chạy. Vương Lăng cũng không đuổi theo, giờ hắn cũng không còn bao nhiêu sức, quả nhiên ám hệ tuy lực công kích yếu nhưng làm tinh thần thể chất của người khác mau chóng kiệt quệ. Giờ hắn cần tìm một nơi để mà khôi phục thể trạng.

Quay qua quan sát hai nữ nô đang run người ôm nhau mà nhìn hắn, hắn cười đi đến ngồi trước mặt nhìn 2 nàng với ánh mắt thương cảm.

-Hai người tên là gì.

-Tiểu nữ là Liễu Tuệ. Còn vị tiểu muội này là Bạch Lam.

Vương Lăng đánh giá lại hai người, tuy có chút lem luốc nhưng vẫn tỏa ra nét đẹp, cả hai ánh mắt vẫn coi chừng kẻ trước mặt, dường như không thể tin tưởng ai. Vương Lăng cũng không bận tâm.

-Các người là nô lệ của tên hồi nãy.

-Đó là chủ nhân.

Liễu Tuệ vẻ mặt u sầu, giọng yếu ớt trả lời, hắn cũng nhận ra mấy nàng thật rất yếu ớt, trông gầy gò da mặt lại xanh xao. Hắn thở dài lấy ra 2 bình nước cùng 2 gói lương khô.

-Các người ăn trước đi rồi ta lại tiếp tục hỏi sau.

Cả hai nhìn nhau lại nhìn hắn như sợ hắn bỏ cái gì vào trong đó, hắn cười khổ lấy một miếng lương khô bỏ vào miệng tu thêm ngụm nước.

-Sợ cái gì. Ta có bỏ độc vào đâu.

-Cảm ơn công tử.

Liễu Tuệ nhanh chóng chộp lấy đồ ăn mà đưa cho Bạch Lam. Cả hai ăn ngấu ngiến như đang ăn món sơn hào mỹ vị nào vậy. Vương Lăng thật động lòng trắc ẩn:

- Ăn từ từ thôi. Các người lâu rồi không ăn uống từ từ thì không nên ăn vội vàng.

Cả hai nghe vậy hiểu ý mà ăn từ từ theo lời, Vương Lăng cười trừ gọi ra U Linh Vương. Tức thì một bộ xương được mặc y phục phần đầu có mây đen với đôi mắt đỏ xuất hiện làm hai nữ nhân kinh hãi. Vương Lăng nhìn U Linh Vương gật gù, U Linh Vương sau bao ngày hấp thụ hắc khí đã tiến tới trình độ yêu thú cấp 3 biến dị rồi.

- Tiểu u, người mau canh chừng cho ta.

- Chủ nhân, hiểu rồi.

U Linh Vương nghe lệnh mà bên cạnh bảo hộ đứng im như khúc gỗ đợi khi có kẻ thù mới ra tay, còn Vương Lăng thì nhập định khôi phục thể trạng. Hai nữ nô chỉ biết im lặng mà ngồi đó chịu lấy số phận, giờ các nàng không thể tự quyết số phận của mình.

Hồi lâu Vương Lăng mở mắt, cơ thể gần như bình phục, hần lại ngó qua nhìn hai nữ nô đang khúm núm một góc. Hần cười khỏ đi tới bên cạnh dò hỏi.

- Bây giờ các người có thể làm nô lệ cho ta hoặc là tiếp tục làm nữ nô của gã kia. Các người muốn thế nào.

- Dĩ nhiên là bọn tiểu nữ muốn theo công tử.

Nhìn qua cũng biết rõ ràng Vương Lăng tốt hơn nhiều so với Cát Đặc mặc dù chả biết mặt mũi hần ra sao. Nghĩ thế nhưng Liễu Tuệ vẫn lo lắng:

- Thế nhưng công tử. Bọn tiểu nữ đã ký khế ước nô bộc với chủ nhân cũ thì làm sao mà có thể nhận công tử làm chủ nhân mới.

Vương Lăng cũng biết khế ước nô lệ này, nô lệ ký khế ước sẽ không thể ký khế ước với người khác trừ khi chủ nhân tự nguyện giải trừ khế ước, còn nếu chủ nhân chết thì các nàng cũng chết theo. Cũng vì thế mà hần không tận lực giết Cát Đặc vì hần cần hỏi mấy nàng vài vấn đề mà gã kia không thể cho biết. Tuy khế ước là thế nhưng với Vương Lăng không phải vấn đề, Linh Tôn là một chuyên gia trong lĩnh vực ma thuật, khác với pháp thuật chuyên liệu công kích.

- Đừng lo ta tự có cách.

Vương Lăng ngồi xuống vẽ ra một vòng tròn ma thuật, hai nữ nhìn vào chỉ thấy một hình rồi rầm không biết hần đang vẽ cái gì khó hiểu như vậy. Vương Lăng lấy ra 4 viên linh thạch linh phẩm đặt vào vòng tròn, lấy kiếm rạch ra một đường máu nhỏ giọt vào. Lập tức vòng tròn tỏa sáng, hần nhìn qua 2 nữ nhân cười:

- Hai người mau bước vào đi.

- Vâng.

Tuy chả hiểu gì nhưng mấy nàng cũng không bận tâm, lập tức đi vào, ánh sáng trắng bao tỏa quanh người, gồng xích cổ bị cắt đứt, ả nô lệ ở cổ cũng biến mất, xuất hiện trước mặt hai nàng là bản khế ước nô lệ mới, cả hai không chần chờ mà cắn ngón tay để máu chảy lên bản khế ước. Lập tức một khế ước nô lệ xuất hiện ở cổ rồi lặn mất tăm. Cả hai vui mừng nhìn nam nhân trước mặt cúi đầu.

- Chủ nhân.

- Chủ... nh... ân.

Bạch Lam giọng cũng rất nhỏ kêu lên, đây là lần đầu hần nghe nàng nói, giọng nói như một đứa trẻ dù nhìn nàng như thiếu nữ 18. Hần ngạc nhiên cả Liễu Tuệ cũng vậy, nàng ngạc nhiên vì trừ nàng ra thì từ trước giờ nàng chưa thấy Bạch Lam nói chuyện với ai cả, có vẻ như Vương Lăng mang lại cho Bạch Lam sự bình an hơn cả. Vương Lăng cũng không muốn bắt ép mấy nàng:

- Được rồi, các người đừng lo, ta sẽ không đối xử tệ với các người đâu. Chỉ cần không phản bội ta, kết quả sẽ không có gì nghiêm trọng.

- Sẽ không đâu. Chúng tiểu nữ xin thề sẽ không bao giờ phản bội chủ nhân.

Liễu Tuệ tỏ vẻ quyết tâm, hần cũng biết mấy nàng có muốn phản bội cũng chả được, nói cũng để mấy nàng toàn tâm trung phục hần. Thấy Liễu Tuệ còn ngó nghiêng nhìn hần làm hần khó hiểu.

- Chuyện gì sao.

- Chủ nhân người có thể lộ mặt cho tiểu nữ biết chủ nhân là ai không...

- Sao. Sợ ta xấu xí à.

- Ý tiểu nữ không phải vậy. Chỉ là nhận biết để sau này tránh nhận nhầm người mà thôi.

- Được thôi. Dù sao sau này cần các người làm việc.

Vương Lăng bỏ áo choàng bên ngoài thì làm cho 2 nàng giật mình, vị thiếu niên trẻ măng này là chủ nhân của các nàng, mà còn rất tuấn tú. Liễu Tuệ mặt có chút đỏ cũng không hiểu vì sao.

Vương Lăng không bận tâm, lấy ra mấy bộ quần áo nữ nhân mà chả biết sao từ đâu Lang Chân Quân đưa cho. Cả hai nhìn y phục sạch đẹp kia thì xúc động, còn thấy hần quay lưng cho mấy nàng thay đồ thì hạnh phúc trào dâng, cảm thấy hôm nay là ngày may mắn nhất cuộc đời.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Đang giấu thứ gì?

Chưa bao lâu thì hần nhận ra Bạch Lam trở về hình hài một tiểu la y tầm 8,9 tuổi cả y phục lỏng ra như rơi xuống làm hần há hốc mồm, Liễu Tuệ nhìn thấy chạy tới lấy ra bộ quần áo khác thay cho nàng, quay qua nhìn Vương Lăng liền lập tức ra giải thích.

-Chủ nhân ngạc nhiên cũng phải, muội ấy là hậu duệ Trùng Thiên tộc. Tộc này do đại chiến mà biến mất chỉ còn lại muội ấy. Tộc Trùng Thiên có đặc điểm khi còn nhỏ nếu gặp điều gì sợ hãi hay uy hiếp sẽ biến thành người lớn, cảnh giới cũng tăng theo cùng ngộ tính.

-Lợi hại vậy sao.

Vương Lăng giật mình, không ngờ lại có chủng tộc như vậy tồn tại, hần thật không biết đại chiến 5000 năm trước là thế nào mà chết nhiều người như vậy, nghĩ ra thì nàng sao sống tới bây giờ thì là bí ẩn. Nhìn đứa trẻ kia hần cảm thấy tội nghiệp mà vuốt ve lấy mái tóc nàng, thật thương cảm khi nàng còn nhỏ mà chịu đựng nhiều điều như vậy, Bạch Lam cảm thấy thích thú với bàn tay của hần mà cảm thụ lấy.

Nghỉ đủ rồi, giờ hần cần làm việc chính, lấy ra thêm cái áo choàng đưa cho tiểu u cùng 2 nữ nhân, cả 3 hiểu ý mặc vào.

-Ta cần tìm một thứ, không có lệnh ta thì đừng tự tiện hành động.

-Rõ rồi.

Vương Lăng cùng đám nữ đi sâu vào, dọc đường không hiểu vì sao Bạch Lam cứ ôm lấy cánh tay hần mà đi, nhưng nhìn nàng một tiểu cô nương khuôn mặt vui vẻ kia hần cũng không nỡ buông, tùy ý nàng làm gì thì làm. Liễu Tuệ theo sau vẫn luôn chăm chăm nhìn Vương Lăng phía trước.

Đi một đoạn hần cảm nhận có người liền ra hiệu núp một góc, thấy rõ ràng đằng xa đang có đánh nhau. Hần muốn đến gần nhìn cho rõ quay qua nói đám nữ:

-Ta qua đó xem tình hình.

-Chủ nhân cẩn thận.

Liễu Tuệ lên giọng lo lắng, hần gật gù muốn đi lại bị Bạch Lam tay vẫn nắm chặt lấy hần làm hần khổ sở, Liễu Tuệ lập tức tới bên cạnh nắm lấy tay nàng làm Vương Lăng cảm kích, lại nói với U Linh Vương:

-Tiểu u, bảo vệ mấy nàng.

-Hiểu rồi chủ nhân.

U Linh Vương thật chả muốn nhưng vì Vương Lăng là chủ nhân nên nói gì bắt buộc nó đều phải nghe. Vương Lăng lập tức phóng người tới, núp một tảng đá gần đó hần nhận ra Lôi Thường đang giao chiến cùng đám người, đằng xa là về mặt Cát Đặc đang cười nham hiểm, Vương Lăng phải tiến lại gần hơn mới nghe mấy người này nói chuyện.

- Lôi Thường, mau giao Phong Nhận ra đây.

- Các ngươi hỏi bao lần rồi, quả thật ta không hề giữ Phong Nhận gì cả.

- Nếu vậy thì để bọn ta lục soát.

- Hừ nếu đã muốn chiến thì ta sẵn tiếp, dài dòng làm gì.

- Đừng nghĩ sở hữu lòi hệ mà bọn ta sợ ngươi.

Cả đám người cùng lao lên, Lôi Thường hừ lạnh, phóng ra lòi điện màu tím trực tiếp xuyên qua lớp linh bảo phòng hộ.

-Tòa Lôi Điện.

Một hình con lồi điều cánh sai rộng bay tới làm bất cứ ai dính phải đều bị thương nặng mà bất tỉnh, Vương Lăng không ngờ Lôi Thường mạnh hơn so với hần nghĩ, lượng linh lực dồi dào này thuộc cảnh giới đạo sư rồi. Mấy gã còn lại thấy uy lực của lồi hệ thì lạnh run lập tức bỏ chạy, Lôi Thường ngay sau đó cũng thờ dõc mà ngồi bệt xuống, gã đã tiêu tốn quá nhiều sức rồi. Cát Đặc lần này cười to đi ra nhìn Lôi Thường.

-Lôi Thường huynh đệ giờ có thể giao ra Phong Nhận rồi chứ.

-Đã nói ta không có giữ nó mà.

Lôi Thường run người nhận ra một hắc cầu bắn tới, gã cười lạnh nhìn kẻ trước mặt.

-Là người ép ta đây.

Lập tức lồi điện bao quanh người Lôi Thường, bộc lộ lồi thể làm khả năng tốc độ tăng cao trong thời gian ngắn. Vừa dứt lồi gã đã ngay bên cạnh Cát Đặc, nắm đấm chứa lồi điện làm nó thêm cường đại khiến Cát Đặc giật mình mà hóa ma tránh ra.

Tuy gã mất một tay nhưng tay còn lại vẫn còn đó vẫn còn khả năng đánh tay đôi với Lôi Thường. Cả hai tốc độ dường như ngang ngửa, Vương Lăng nhìn lại quay qua suy nghĩ “Phong Nhận” là cái vật chi mà nhiều người giành lấy như vậy.

Đột nhiên một găm vang vọng lại, một con yêu thú nhìn như tê giác, làn da xám xịt, lớn gấp 5 lần người trưởng thành lao ra nhanh chóng làm cả Lôi Thường và Cát Đặc phải ngưng chiến dè chừng mà tránh ra xa.

-Không ngờ lại gặp yêu thú cấp 3 thể này.

Lôi Thường nhìn con vật xen ngang làm gã có chút e ngại, phóng ra một luồng lồi kích nhưng như muối đốt inox không hề có tí tác dụng với con yêu thú. Tức thì con yêu thú nhìn qua Cát Đặc làm gã dè phòng, đang nhìn con yêu thú trước mặt thì nó đã lao tới trước mặt trước sự ngỡ ngàng của gã.

Cát Đặc ngã dưng vào một bên tường đá, mồm nó há ra một quang pháo bắn tới trước sự khiếp sợ của đám người làm Cát Đặc hoàn toàn bất động. Vương Lăng rùng mình, không hề nghĩ yêu thú mà kinh dị thế này. Lôi Thường nhìn cảnh này nhanh chóng rời đi, chả còn nhiều sức mà đánh, nhưng con yêu thú vẫn rượt theo, gã không biết vì lý do gì mà nó đuổi theo kinh hãi chạy thực mạng.

-Chỉ là một con yêu thú mà chạy bán sống bán chết thế kia.

Vương Lăng nhảy ra đứng trước mặt Lôi Thường, gã nhú mày không bận tâm chỉ cho Vương Lăng ngông cuồng.

-Vị tiểu đệ này mau chóng rời đi nếu như không muốn kết cục như gã kia.

-Chỉ là một con yêu thú mà làm càn.

Vương Lăng cười chạy ngược về phía con yêu thú, tay xuất hiện linh kiếm chém mấy đạo kiếm khí về phía con yêu thú, không hề gây chút thương tích nào. Con yêu thú khinh thường nhào thẳng tới, Vương Lăng biết nó chỉ có thể lao thẳng nên lách người sang một bên nhảy lên vòng ra phía sau nó. Khi nó kịp nhận ra thì Vương Lăng đã tạo một con thủy long bắn tới.

-Thủy Long Ngâm.

Cả người con yêu thú ướt sũng, không cho nó nghỉ ngơi Vương Lăng lại phóng xuất hàn khí phóng “Băng Đầu Long” về phía con yêu thú, cơ thể nó lập tức bị khóa. Nhìn con yêu thú gãy gập thoát khỏi, hần biết thời điểm dứt điểm là đây, hần cũng chả phí sức mà đi phá bỏ lớp ngoài kiên cố của nó.

Đứng trước mặt con yêu thú, nhận ra kẻ thù nó há mồm chuẩn bị bắn quang cầu. Vương Lăng chỉ đợi lúc này, linh kiếm đâm thẳng vào trong họng nó, tốc độ ra chiêu cùng hư ảnh làm nó không hề hay biết mà bị đâm nát vùng họng.

-Kết thúc thôi.

Vương Lăng dị hỏa điểm cháy lên trực tiếp nướng chín nó từ bên trong, con yêu thú găm rú dừ dội mà ngã phục xuống đất. Lôi Thường nhìn cách Vương Lăng chiến đấu thì không thể tin được, chỉ nhìn thấy hần di chuyển vô cùng thuần thực, tốc độ nhanh nhạy mà nhìn cảnh giới không hề cao hơn gã. Vương Lăng hi hục mổ xẻ con yêu thú lấy yêu hạch lại đến chỗ Lôi Thường.

-Lôi huynh đệ làm gì ở nơi này.

-Mục đích chẳng phải giống huynh đệ đây sao. Không biết huynh đệ tính danh là gì.

-Ta là Lưu Vũ.

Vương Lăng cười đáp trả, sẫm soi nhìn ra Lôi Thường là một kẻ khá là cẩn trọng, còn biết cách đánh trống lảng, gã này sẽ không dễ dàng mà tiết lộ thứ gì cho hần nghe mà không có lợi ích.

-Không biết vì sao mà Lôi huynh bị con yêu thú kia rượt vậy.

-Chính ta cũng muốn biết.

-Có phải huynh đã động gì tới nó thì nhìn nó mới hung hăng vậy chứ.

-Có lẽ là do vị huynh đài kia.

Lôi Thường chỉ qua bên Cát Đặc nằm một góc, Vương Lăng nhủ may không ngờ Lôi Thường chả chịu hé môi nói nửa lời có ích, đành quay qua chỗ nằm của Cát Đặc.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113: Vô đề

Quan sát cơ thể Cát Đặc, lại dò xét giới chỉ nhận biết gã chả mang theo thứ gì có ích. Chợt thấy gã động đậy, có vẻ như còn chưa chết. Lôi Thường cũng xuất hiện sát người Vương Lăng nhìn Cát Đặc.

-Có vẻ như vị huynh đệ này còn chưa chết, trước tiên cứu chữa hỏi thử xem chuyện gì xảy ra.

Vương Lăng ậm ừ gật đầu xem xét thương thế Cát Đặc, trong lòng không hề biết Lôi Thường toan tính gì, nếu không phải hấn nắp gần đó nghe chuyện thì có lẽ là đang bị Lôi Thường bày trò mà không biết, dù sao cứ biết chuyện trước đã rồi tính.

Đang muốn dùng lộ thủy rửa vết thương thì Vương Lăng cảm nhận sát khí, lập tức ý thức một con dao đâm tới từ phía sau. May mắn hấn phản xạ nhanh kịp thời né tránh nhưng vết dao đâm trúng mạn sườn phải. Quay lại nhìn ra Lôi Thường cười tỏ vẻ kinh ngạc.

-Thật không ngờ người lại né được.

-Quả nhiên người cũng chả phải loại tốt đẹp gì.

Vương Lăng nhăn mặt cảnh giác, không ngờ giờ hấn lại phạm phải loại sai lầm sơ đẳng như vậy, thật là khó mà tin người lạ. Lôi Thường cười càng to, quay qua nhìn Cát Đặc đâm thêm mấy nhát liên tục vào xác Cát Đặc làm Vương Lăng rùng mình.

-Chẳng phải người muốn biết sao, không cần hỏi hấn để ta nói cho người biết. Mà xuống địa ngục trước đã nhé.

Lôi Thường cơ thể lôi điện bao quanh nhanh chóng đã xuất hiện bên cạnh Vương Lăng, tốc độ hoàn toàn nhanh hơn so với lúc đấu với Cát Đặc, không ngờ gã lại che giấu thực lực. Không kịp tránh né cả cơ thể Vương Lăng bị gã đánh ngã xuống đất, cả cơ hội di chuyển cũng khó. Vương Lăng học ngầm máu nhìn Lôi Thường.

-Chẳng lẽ người giả vờ đóng kịch trước mặt ta.

-Haha. Cũng thú vị lắm, như thế mới dụ một con chuột như người chứ.

Lôi Thường vẻ mặt đầy hứng thú, lấy ra lớp áo choàng nhìn mặt Vương Lăng, gã giật mình rất nhanh nở nụ cười.

-Trông ai hóa ra là Vương thiếu chủ à. Nếu thế thì người càng không thể sống sót rồi đi rồi.

-Thật vậy sao.

Vương Lăng ngay lập tức vận “Ngự Thiên Quyết” cả cơ thể lôi điện biến mất làm Lôi Thường kinh ngạc, dù sao chính Vương Lăng có thể dùng lôi hệ thì đòn công kích lôi điện với hấn sát thương giảm đáng kể.

Vừa tránh ra từ trong giới chỉ Vương Lăng lấy ra “Hấp Huyết Ma Kiếm”, hấn biết giờ đây không có gì cần phải giấu, tính mạng hiện đang nguy hiểm cơ mà. Vừa nhìn vũ khí trong tay Vương Lăng làm Lôi Thường có cảm giác bất an nhưng gã rất nhanh không thêm bận tâm, tức tốc mà áp sát người Vương Lăng.

Ánh kiếm sượt qua người Lôi Thường làm gã kinh hãi khi cảm nhận một luồng sát khí đậm đặc ập tới. Nhưng gã tự tin so với Vương Lăng thì cảnh giới gã cao hơn hẳn, lập tức bàn tay gã khựng lại chia ra mang theo nồng đậm linh lực bên trong nhìn cánh tay gã như hóa đen, đây là “Lôi Thế Bản” mà gã rất tâm đắc luyện thành.

Vương Lăng cũng bất ngờ trước đòn sát chiêu của gã, tay ma kiếm văng ra, cả người lại bay ra xa, con đầu gối đập truyền tới từ vùng bụng, nếu không phải hấn điều khiển linh lực đến độ xuất thần thì đòn vừa rồi có thể xuyên qua bụng hấn rồi.

Lôi Thường tuy ngạc nhiên nhưng vẫn nở nụ cười tự đắc, Vương Lăng cũng cười nhìn hấn, gã nhăn mày giờ mới ý thức mũi kiếm từ đằng sau đâm tới,

hóa ra là Vương Lăng dùng “Ngự Kiếm” nhân lúc đối phương mất cảnh giác phía sau mà ra tay.

Lôi Thường run người, cũng may gã còn bình tĩnh nhanh chóng đem vùng tiếp xúc linh lực bao phủ, làn da hóa đen mà ngăn cản kiếm kích nhưng vết thương vẫn đủ làm gã rùng mình như sức sống bị hút hết.

Lôi Thường giờ đã hoàn toàn hiểu rõ Vương Lăng khó đối phó hơn gã nghĩ, với cường độ linh lực phát ra từ người Vương Lăng rõ ràng không phải là dung linh đỉnh phong như lời đồn, do vết thương quá đặc thù nên gã cảm nhận cơ thể như sắp thành phế nhân.

Nghiến răng nghiến lợi gã rút thanh ma kiếm mặc con đau truyền tới mà nhảy lùi chạy trốn. Vương Lăng lập tức cầm lại thanh ma kiếm mà đuổi theo, Lôi Thường biết gã đang bị truy đuổi cũng vì đang mang vết thương nên tỏ vẻ lo sợ, lại nhìn đằng xa Liễu Tuệ cùng Bạch Lam đang đứng đó. Hai nàng đang đứng đó thì nhìn ra Vương Lăng bỏ qua kẻ lạ mặt kia mà kêu:

-Chủ nhân.

-Đồ ngốc.

Vương Lăng giật mình, Lôi Thường nghe vậy cũng biết quan hệ mấy nữ nhân kia với Vương Lăng là không bình thường, cười mỉm gã lao đến thì làn hắc khí đánh tới làm gã kinh hoàng, lại nhìn gã mặc áo choàng trước mặt mà rùng mình, tức thì U Linh Vương tạo ra một đám mây đen nhấn chìm Lôi Thường trong đó, gã gào thét thảm thiết, cả cơ thể bị làn khói đen kia bao phủ, không lâu chỉ còn lại bộ xương trắng.

Vương Lăng giật mình, không ngờ tiểu u thể mà lợi hại như vậy. Kẻ thù được giải quyết hẩn lau mồ hôi, hẩn cũng công nhận bản thân có chút lơ là nên mới bị tập kích bất ngờ như vậy, thờ dài tiến đến xem xét Lôi Thường.

Kiểm tra lại thì cả cơ thể gã đều bị tiểu u hấp thu cả sinh lực lẫn linh hồn, tỏa ra cỗ oán khí, tìm kiếm kĩ hơn thì nằm trên nền đất hẩn tìm được một mảnh dây chuyền có hình thanh long bằng ngọc bích không hề bị oán niệm làm ô đen. Quan sát kĩ càng hẩn cảm nhận có một luồng linh lực cường đại tỏa ra từ bên trong khiến hẩn sinh kinh sợ. Lúc này giọng Linh Tôn lại vang lên.

-Miếng ngọc bội này có chứa thần khí.

-Lợi hại lắm sao.

-Với ta thì lợi ích rất tốt. Đưa nó cho ta.

Vương Lăng không ngần ngại đem sợi dây chuyền vào không gian cho Linh Tôn xem xét vì dù sao hẩn cũng chả biết gì hơn. Thấy hẩn làm bầm một mình Liễu Tuệ lấy làm kỳ mà đứng trước mặt hẩn.

-Chủ nhân, có chuyện gì sao.

-Không có gì.

Vương Lăng cười trừ nhanh chóng lại chuyển sang gõ đầu Liễu Tuệ làm nàng cảm thấy ủy khuất khó hiểu.

-Lần sau nên cẩn thận, nếu hẩn gây bất lợi thì thế nào.

-Xin lỗi chủ nhân.

Liễu Tuệ tỏ vẻ hối lỗi vì biết bản thân liên lụy tới chính chủ nhân, hẩn cười vuốt ve đầu nàng khiến nàng từ bộ mặt buồn bã chuyển sang hạnh phúc vì được hẩn quan tâm như vậy. Bạch Lam thấy thế cũng chạy tới mà phụng phịu làm hẩn cũng chịu thua mà chuyển sang vuốt xoa đầu nàng. Hẩn nhìn qua Liễu Tuệ nghĩ ngợi lại hỏi:

-Các người có biết Cát Đặc vào trong này để làm gì không.

-Tiểu nữ cũng không rõ, chỉ biết dường như gã đang kiếm cái gì đó gọi là Âm Vương.

-Âm Vương? Là cái gì?

Vương Lăng lẩm nhẩm, chả hiểu sao cái danh tự này nghe quen quen, rõ ràng là từng nghe ở đâu rồi. Cậm cụi suy nghĩ mà chả nhớ được hẩn lại hỏi tiếp:

-Thế người có biết đó là cái gì không.

-Nghe thì là danh xưng của một ai đó. Nhưng cái hẩn tìm lại là một mảnh hắc thạch.

-Nghe có vẻ thú vị. Chúng ta tiện đường đi tìm thử.

Rất nhanh hẩn đã muốn sớm lên đường, tiếp tục tiến sâu vào trong, con đường rải đầy yêu thú tuy chỉ là cấp 1, 2 nhưng giành sức đối phó nhiều như vậy mau nhanh kiệt quệ.

Vừa tiêu tốn lượng lớn linh lực thì mới đe dọa thật sự tới, hẩn gấp ngay “Bảo Linh Oa”, một con báo với vành lửa quanh người nhe răng dài nhọn tiến

đến, rõ ràng đây là yêu thú cấp 4, còn có 2 đuôi lớn khác biệt, kích cỡ to hơn bình thường thì càng rõ hơn nó là loại biến dị.

Gặp đối thủ như vậy hẳn rất muốn mau chóng lùi lại chạy luôn nhưng con yêu thú rất nhanh chặn đường lui của hắn, tốc độ này phải nói là nhanh hơn nhiều so với những cường giả nguyên lực hắn đã gặp.

Đáng lẽ hắn đã bị nó đánh trúng từ lâu nhưng nhìn con yêu thú tỏ vẻ dè chừng như sợ cái gì đó. Vương Lăng nghĩ ngay tới U Linh Vương liền lệnh nó công kích, sự tồn tại của u linh với yêu thú mà nói có lẽ là đe dọa lớn nhất.

Quả nhiên con “Báo Linh Oa” vừa nhìn U Linh Vương lao tới thì tránh ra, hóa cầu bắn tới nhưng xuyên qua người tiểu u vì tiểu u là oán hồn ngoài quang hệ cùng lõi hệ thì mấy công kích khác khó làm hại nó, cứ dồn ép như vậy làm nó thoái lui nhưng nó vẫn không bỏ đi. Hắn quan sát rồi lấy ra ma kiếm mà đâm tới, mũi kiếm phóng tới làm con yêu thú rung mình vì nó biết thanh kiếm kia so với U Linh Vương thì nguy hiểm hơn nhiều.

Hắn lại nghĩ đây là cơ hội để giết nó vì con yêu thú đang tiến gần tới một góc hẹp, coi như là đường cùng.

Tự tin đề rồi sau đó rất nhanh hắn kinh hoàng nhận ra bóng dáng con yêu thú biến mất, ngoảnh quanh thì hắn hốt hoảng khi thấy nó đang lao tới người Bạch Lam nhẹ nhàng sắc nhọn làm cô bé hoảng loạn mà lại biến lớn, dù biết cảnh giới tăng nhưng tốc độ so ra thì kém xa con yêu thú này, chỉ còn đường đề nó cào tới.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Liễu Tuệ

Cảnh tượng sau đó để hắn trở mắt ra nhìn, Liễu Tuệ không biết từ lúc nào đã ở trước mặt Bạch Lam, tay nàng phóng ra “Ngân Thủy Mạn”, vô số đầu rắn uốn éo liên tiếp bắn tới con yêu thú để nó trong chốc lát trở thành tảng băng ngã xuống tan thành tuyết. Chính Vương Lăng cũng không ngờ nô lệ của hắn còn mạnh hơn hắn, thậm chí là mạnh hơn rất nhiều, Liễu Tuệ thờ phào nhẹ nhõm quay qua thấy vẻ mặt thất kinh của chủ nhân nàng khiến nàng phì cười. Hắn trấn tĩnh mới xuất hiện trước mặt nàng dò hỏi:

-Rốt cuộc ngươi là ai.

-Thời nào chủ nhân, tiểu nữ là nô lệ của ngài mà.

-Đừng giờ ngốc. Giấu giếm với ta và ngươi đều không có lợi.

Thấy hắn nhăn mày Liễu Tuệ im lặng, hắn cũng không hỏi thúc đẩy nàng tự động trả lời, dù sao nàng lợi hại với hắn có rất nhiều tiện ích, bức nàng quá dễ gây thêm rắc rối. Bạch Lam giờ lại thành la lý đi tới mới kéo tay áo Vương Lăng về mặt nàng nụ:

-Chủ.. nhân. Đừng hỏi tỷ ấy nữa, tỷ ấy có chuyện khó nói.

Thấy vẻ mặt ngây ngô khả ái của Bạch Lam làm Vương Lăng mau chóng thất thủ đành thở dài:

-Thôi vậy. Không cần nói cũng được. Nhưng từ đây trách nhiệm bảo vệ Bạch Lam là do ngươi đảm nhận đấy.

-Chủ nhân... Tiểu nữ hiểu rồi.

Liễu Tuệ lấy lại vẻ vui vẻ sẵn sàng nghe lời, hắn cũng còn cách khác nhờ vào khế ước mà bắt ép nàng nói nhưng ép buộc một cô gái phải trải qua nhiều điều tệ hại trước kia cũng làm khó hắn. Buông bỏ mọi sự nghi ngờ, hắn giờ chỉ cần tập trung vào tìm “Hắc Đế Lô Ảnh”, nhìn qua Liễu Tuệ hắn mới tìm xem người bên cạnh tên Cát Đặc kia có thông tin gì không.

-Ngươi có biết “Hắc Đế Lô Ảnh” không.

-Đó là cái gì?

-Nói vậy là không biết à.

Hắn có chút ủ rũ cứ thần thờ cho tới khi Liễu Tuệ kéo hắn lại làm hắn giật mình.

-Chủ nhân, phía trước là mặt nước.

-Cảm ơn ngươi.

Vương Lăng cười khò, nhìn trước mặt mặt nước phẳng lì khiến hắn không để ý vì nó yên tĩnh lạ thường. Nhưng đến đây dường như hắn chỉ còn cách bơi thôi vẫn đề còn lại 2 nữ nô của hắn thì khó khăn hơn.

-Hai người biết bơi không.

Bạch Lam lắc đầu lia lịa dĩ nhiên là không biết, còn Liễu Tuệ nhìn như có vẻ thích thú.

-Chủ nhân đừng lo, đây là sở trường của tiểu nữ.

-Ta hỏi vậy thôi. Để ta đi xuống kiểm tra trước đã rồi hai người xuống.

-Vậy chủ nhân cẩn thận.

-Ừm.

Vương Lăng hít thở rồi quay người nhảy xuống, hắn nhận ra hồ nước này rất rộng, nước rất trong có thể dễ dàng nhìn thấy đáy hồ. Hắn nhìn đáy hồ ngạc nhiên nơi này là một di tích cổ bị chìm trong nước, có những tòa nhà, kiến trúc rất lạ mắt nhưng được xây dựng vô cùng công phu tỉ mỉ.

Tuy chìm trong nước không biết bao lâu nhưng những công trình này không hề có dấu hiệu đổ vỡ, điều làm hắn kinh ngạc hơn hết là có những dòng chữ được khắc trên đó, tuy hắn không đọc được nhưng có thể nhìn ra sự tương đồng với những văn tự trên tòa kim quang lĩnh kiếm trong không gian ý thức của hắn. Hắn muốn hỏi điều này với Linh Tôn nhưng có vẻ Linh Tôn lặn hơi nghiến cứu mảnh dây chuyền kia rồi.

Bỏ qua hắn giờ chỉ tập trung vào tìm kiếm thứ có ích là trên hết. Hắn phải mất công ngoi lên lặn xuống mất lần mới tiến vào một thủ phủ rộng lớn bị chôn vùi dưới nước, so với những nơi khác thì nơi này to hơn hẳn, chắc chắn có thứ gì bên trong, hắn từ từ tìm kiếm khắp các căn phòng, kiếm được những món đồ giá trị, vàng bạc châu báu nhưng lại không tìm ra các tư liệu gì liên quan đến “Hắc Đế Lôi Ảnh” hay vật thể với hắn giá trị.

Đến căn phòng lớn nhất, hắn khê mở, tức khắc nhận ra có một luồng cường lực bắn tới, rất bình tĩnh né ra, một mảnh sân viên phía trước bị phá nát. Hắn nhìn ra một trước mặt là một hình nhân cả người màu xanh nhạt có viền đen, hai mắt trắng dã, mái đầu trọc lóc, cao bằng thẳng nhô 12,13 tuổi.

Hắn chưa biết đó là gì nhưng biết nó có ý định không tốt, cả người nó tỏa ra sát khí, lập tức nó đã lao tới mà giã vào bụng hắn, cả người hắn ngã cúi xuống nước, nó lại dồn lực vào hai tay mà đập hắn luôn xuống sàn. Hắn không ngờ thứ nhỏ con này lại có sức mạnh kinh khủng như vậy, cũng do không hề quen với hoàn cảnh dưới nước nên hắn hoàn toàn thất thủ.

Hình nhân kia nhấc hắn lên, ra quyền vào cắm hắn, tốc độ vô cùng nhanh như không coi lực cản nước ra gì. Tay nó bắn ra một cuộn thủy lưu, lần này hắn tỉnh ngộ mà hai chân đá ngang đầu con hình nhân, nó lấy một tay đỡ, tay kia vẫn tiếp tục. “Àm. Sút..” tiếng thủy lưu mạnh tới nỗi mà cả Liễu Tuệ cùng Bạch Lam đứng xa trên bờ cũng nhận ra nó mạnh như thế nào, Bạch Lam mau chóng lo lắng nắm tay Liễu Tuệ.

-Chủ nhân sẽ không có vấn đề gì chứ.

-Đừng lo, để tỷ xuống xem thử.

-Ừm. Có hắc thức thức ở đây nên tỷ đừng lo, mau chóng cứu chủ nhân.

-Ừm.

Liễu Tuệ nhanh chóng lao xuống, nhìn theo hướng cột lưu vừa rồi mà bơi đến, U Linh Vương thấy Bạch Lam run người sợ hãi cũng thờ dài mà tiến tới xoa xoa đầu tiểu nữ này, chính nó cũng không biết nó đang làm gì, nó nghĩ do đi theo Vương Lăng mà nó càng ngày càng chả giống nó trước đây, Bạch Lam nhìn qua tiểu u cười, cơ thể bắt run, hai tay chấp lại cầu nguyện.

Đòn vừa rồi cũng đủ để tiễn Vương Lăng châu ông bà, cũng may hắn dùng chính phần đầu của hình nhân mà làm bệ đỡ đập chân lộn ngược cả người mới né được đòn trực tiếp nhưng cơ thể vẫn có chút đau, còn nửa hắn dường như sắp chết đuối rồi. Mọi hình ảnh có vẻ mờ nhạt, hắn cần đầu lưỡi thanh tịnh lại nhận ra hình nhân kia ném hắn qua một góc, lập tức lại lao tới.

Hắn rất nhanh vận khởi “Ngự Thiên Quyết” lách người né ra, giờ đây điều hắn nghĩ là tránh xa việc đánh nhau dưới nước này, vừa quan sát hình nhân hắn vừa thoái lui né tránh vòng vèo, tránh việc chơi đuổi bắt trực tiếp với nó dù sao hắn cũng đâu có chạy lại nó.

Thấy hắn di chuyển lung tung quanh biệt viên làm hình nhân kia tức giận, hai bàn tay nó chụm lại, miệng nó há to như hút hết nước vào bụng, lập tức bụng nó phình ra. Đến khi mồm nó đóng lại rồi lại mở to ra thì một luồng thủy lực kinh người thổi bay mọi thứ xung quanh, cảnh tượng tan nát đây Vương Lăng đến một góc tường, may hắn dùng lĩnh kiếm phá bỏ một số chướng ngại nên cơ thể hắn không bị bầm dập, hắn nhận ra dưới nước lĩnh kiếm phát huy sức mạnh cũng chỉ bằng ba bốn phần trên cạn, đánh nhau dưới đây là thiếu khôn ngoan.

Hình nhân kia nhận ngay ra hắn, lao người tới đập ngay vào bụng hắn phá vỡ cả bức tường bao bọc phủ viện bằng lĩnh lực, nó đá bay hắn ra ngoài. Miệng hắn học máu, nằm run run, miệng hô hấp càng khó khăn, ánh mắt nhìn hình nhân trước mặt, hắn biết rõ hình nhân này chiến đấu thật như thẳng điện, không hề biết đau là gì, chỉ cần nhìn ra là kẻ địch lao tới đánh không cần biết lý do.

Hắn cố ngồi dậy lại thấy nó lao nhanh tới, tưởng chừng như lại ăn hành tiếp nào ngờ đứng trước mặt hắn lại là Liễu Tuệ đang giao thủ cùng hình nhân kia, nằng nặc thủ so ra rất nhanh, thậm chí còn hơn cả hình nhân kia.

Hắn thật không ngờ bản thân yếu tới nỗi mà để nữ nhân cứu 2 lần, nhưng hắn cũng nhận định rõ giờ hắn là chủ nhân của nàng nên nếu nàng không muốn chết chỉ còn cách không để hắn chết, hắn nghĩ nàng làm thế dĩ nhiên chả phải vì tình cảm gì với hắn cả, đơn thuần là nô lệ và chủ nhân mà thôi. Nhìn dần

cảnh trước mặt hẳn nhận định năng thật sự cảnh giới rất cao không giống như lúc mới gặp, có lẽ là năng giấu năng lực với Cát Đặc,.

Liễu Tuệ gồng sức tạm thời đẩy lui hình nhân kia, quay qua nhìn Vương Lăng hơi thở yếu ớt, nàng rất nhanh bắn ra thủy lưu rồi lao tới bên người hắn ôm hắn bơi đi. Con hình nhân cũng bắt lực trước tốc độ kia của Liễu Tuệ mà quay người đi vào lại trong căn phòng cũ.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Thủy Đế (1)

Liễu Tuệ vừa bơi vừa nhìn chủ nhân nàng đang dần bế khí, không tình nguyện nhìn hắn chịu khổ nàng vừa bơi vừa kẻ sát môi thổi khí cho hắn, cứ vậy cho đến khi lên đến bờ. Nhìn son động trước mặt nàng hiểu rõ bản thân đã đi khác hướng lúc này nhưng trước mắt cứ ở tạm chỗ này.

Đem hắn vào động đá trước mặt, nàng thở mệt mỏi, lại thấy Vương Lăng run người cũng hiểu hắn đang lạnh, lập tức nàng nhanh chóng cởi lớp y phục của hắn, nàng mau chóng xấu hổ khi thấy ngực trần của hắn. Nhìn xuống không đủ can đảm cởi tiếp nhưng rõ ràng thấy hắn vẫn lạnh run lại không nỡ.

Chính nàng hiện cũng có cách nào nhóm lửa, nhìn khuôn mặt hắn, nàng đỏ mặt bàn tay đặt trên thắt lưng của mình mà kéo xuống, lột bỏ lớp y phục bên ngoài để giờ nàng hoàn toàn không một mảnh vải che thân. Tuy làm nữ nô được khoảng thời gian dài nhưng vẫn chưa ai động tới người nàng cùng Bạch Lam, cũng vì nàng tự có năng lực bảo hộ, tuy khế ước nô lệ bình thường không để nô lệ tổn hại chủ nhân nhưng vẫn có thể kháng lại mệnh lệnh nếu tinh thần đủ mạnh, không như khế ước của Vương Lăng.

Thân làm nô lệ nhưng da nàng vẫn rất mịn màng, bầu ngực cân đối cùng khuôn mặt điểm lệ so ra vẫn hơn hẳn những tiểu thư đài cát khác.

Liễu Tuệ ôm chăm lấy Vương Lăng ủ ấm, cả hai cơ thể trần truồng dính sát nhau không rời. Hồi lâu hắn mới tỉnh lại, Liễu Tuệ lập tức ý thức được mau chóng lui ra cầm lấy y phục che lại phần cơ thể. Hắn cũng hiểu rõ tình hình cái gì xảy ra, cười dịu dàng nhìn nàng.

- Cảm ơn ngươi.

- Đó là việc nô lệ nên làm, chủ nhân không cần cảm ơn.

- Ta hiểu rồi.

Vương Lăng lấy từ trong gói chỉ lấy ra 2 bộ y phục mới đưa cho Liễu Tuệ, nàng nhìn vậy mau xấu hổ vì chưa nghĩ tới sẽ tùy tiện lấy đồ trong gói chỉ chủ nhân. Hắn nhìn quanh nhận ra nơi này cũng chỉ là một hang đá bình thường, hiện việc hắn muốn làm là kiểm tra căn phòng được con hình nhân kia canh giữ, liếc mắt qua nhìn Liễu Tuệ hắn hỏi:

- Ngươi có biết thứ vừa này là gì không.

- Là linh phù, lực chiến đấu rất cao, cả đời nó chỉ nhận một mệnh lệnh đến khi bị phá hủy thì thôi. Tuy lợi hại nhưng lại có nguy hiểm, hiện không còn ai sử dụng nó nữa.

- Ngươi có vẻ biết nhiều nhỉ. Nếu vậy có cách nào đánh bại nó không.

Liễu Tuệ suy nghĩ lại nhìn hắn lắc đầu, hắn cũng hiểu linh phù kia lợi hại thế nào, chiến đấu dưới nước cũng không phải thế mạnh của hắn. Thấy hắn vẻ mặt sầu não Liễu Tuệ thờ dãi lấy ra một viên thủy châu đưa hắn, hắn cầm lấy nhìn qua nàng:

- Cái này là gì.

- Là Bích Thủy Châu, có nó chủ nhân có thể dễ dàng ở dưới nước bao lâu cũng được.

- Vật quý vậy ngươi nữ đưa ta sao.

- Tiểu nữ sẵn sàng làm mọi thứ vì chủ nhân.

Vương Lăng cũng hiểu giờ nàng đã không còn là của chính nàng, là nô lệ của hắn, hắn sống thì nàng mới sống. Hắn im lặng một lúc mới từ trong mi tâm lấy ra 2 bản khế ước.

- Đây là 2 bản khế ước nô lệ của các ngươi, đến đây là các ngươi tận lực rồi. Giờ cứ sống tự do đi.

Hắn đưa thêm một cái gói chỉ chứa hắc tặc cho Liễu Tuệ, nàng chần chờ cầm lấy, bao lâu nay nàng vẫn mong muốn tự do giờ như ý nguyện lại không hiểu sao bản thân lại chần chờ.

Vương Lăng cười rồi cất Bích Thủy Châu vào người nhảy ù xuống nước, quả nhiên hít thở giống hệt như trên mặt đất, ở trong nước cứ như phi không

trên trời, Liễu Tuệ nhìn bóng lưng hần mím môi cơ thể phiêu du lướt trên mặt nước quay đến chỗ Bạch Lam.

Vương Lăng vào đến thủ phủ dưới nước kia thờ dài sẵn sàng tinh thần đối chiến. Mở tung cánh cửa căn phòng lớn nhất linh phù tức khắc lao ra, hần đã chuẩn bị lui ra, một cột thủy lưu bắn tới từ phía nhằm linh phù. Con linh phù rất nhanh nhẹn đã né ra nhưng nó nhận ra có điều không ổn thì ngay trước mặt nó một luồng hàn khí phóng tới, cả vùng nước xung quanh hóa băng, chính bản thân nó cũng vô lực gãy giữa, tay vẫn gồng sức mà phá băng ra ngoài.

Vương Lăng bàn tay truyền dẫn lôi điện làm tê liệt nó một lúc nhưng chính bản thân hần cũng chịu sát thương tương ứng, hần nhìn linh phù, lấy ra “Hấp Huyết Ma Kiếm” đâm xuyên qua linh phù hoàn toàn khiến nó bất lực gãy giữa nhưng vẫn còn sức cử động.

-Quả nhiên lợi hại.

Vương Lăng vẫn cầm ma kiếm đẩy tiến vào trong căn phòng lớn trung tâm, hần chắc chắn có thứ gì đó mới để con linh phù kia canh gác căn mật vậy. Hần nhìn vào thấy rõ đây là phòng ngự đường rộng lớn với hơn chục chỗ ngồi, tìm kiếm xung quanh hần nhìn ra ở phía chính diện nơi chỗ ngồi của phủ chủ có một học tử bên cạnh có một công tắc xoay mở. Hần không chần chờ lập tức xoay lấy, từ ngoài kia tiếng gọi vọng lại.

-Chủ nhân đừng xoay.

Hần giật mình nhận ra Liễu Tuệ nhưng đã quá trễ, hần lại ý thức một cánh cửa đằng sau ghế xoay tròn mở ra đồng thời lực hút cường đại xoáy theo chiều nước hút hần cùng những thứ bên trong căn phòng vào sau cánh cửa kia.

Trải qua hồi lâu hần ngó nghiêng xung quanh cảm nhận bản thân ở một nơi khác hoàn toàn, không phải là ở dưới nước mà bên trong động đá khô ráo nào đó, ngó ra xa hần nhận ra bóng dáng Liễu Tuệ giật mình chạy đến đỡ lấy nàng, nàng dần hé mở đôi mắt nhìn hần.

-Chủ nhân, người vẫn ổn.

-Chủ nhân gì nữa. Chẳng phải là ta đã giải thoát cho ngươi rồi sao, còn quay lại làm gì.

-Chỉ là tiểu nữ muốn giúp chủ nhân mà thôi.

Hần không hiểu Liễu Tuệ đang suy nghĩ gì, nhưng hần nhận ra khế ước hầu như vẫn chưa biến mất, không nghĩ nàng có ý đồ xấu gì. Hần đỡ nàng dậy đi tiếp, có lẽ hần đang đi trên một dãy hành lang, đôi bên có những cánh cửa để vào, hần chọn một phòng rồi đi vào, nhìn ra đây là phòng chứa quan tài, đầu đầu cũng là quan tài.

Liễu Tuệ có thể tự di chuyển tách ra mà tiến vào, hần cũng ngậm ngùi theo sau. Hần nhìn thấy nàng ánh mắt bị thương nhìn tên khắc trước mặt quan tài, sau khi đến một góc quan tài lộng lẫy nhất làm bằng bạch ngọc thì nàng dừng lại. Hần khó hiểu nhíu mày đọc thử, trên đó ghi tên của một người thiếu nữ tên Xuân Tuyết. Sau đó hần giật mình thấy nàng mở nắp quan tài, về mặt nàng khẽ xanh xao, hần nhìn vào chỉ thấy cái xác nào cả.

-Ngươi không sao chứ.

-Chủ nhân không hỏi gì sao.

-Ngươi không muốn nói ta cũng không muốn hỏi.

Liễu Tuệ lặng thin, cúi đầu lấy ra từ trong cổ quan tài bạch ngọc một viên lục châu có ánh sáng lấp lánh. Nàng nhắm mắt lại, tay vận chuyển linh lực để viên lục châu tỏa sáng khắp căn phòng, tức thì mờ mắt ra hần và nàng nhìn ra dần cánh xung quanh thay đổi.

Trước mắt là cảnh khuôn viên biệt viện kia, một thiếu nữ nhỏ nhắn nhí nhảnh đang nô đùa với đám gia nhân và mẫu thân mình, hần giật mình nhìn đám người này thay vì có tai lại có 2 cái mang, ngoài ra cũng không khác người thường là bao, cứ y như người thủy tộc. Nhìn đứa nhỏ kia cũng làm hần ấm lòng, riêng Liễu Tuệ lại tỏ vẻ thương cảm nhìn chăm chăm bé gái. Một bé trai được một mỹ phụ nhân thủy tộc dẫn tới từ xa đi đến, cả hai đứa nhỏ mau chóng làm quen mà trở nên thân thiết, xa không muốn rời.

Cảnh vật biến đổi lần nữa, đến vào trong căn phòng của một khuê nữ, bé gái kia giờ đã lớn, hiện đang mặc một bộ đồ cưới rực rỡ sắc đỏ nhưng trông nàng không có chút gì là vui sướng, đôi mắt nàng khẽ ướt. Cánh cửa mở ra, bước vào là một mỹ phụ nhân thủy tộc đến bên cạnh thiếu nữ vỗ về.

-Con sắp làm tân nương rồi thì phải vui lên chứ.

-Mẫu thân, con hiểu rồi.

-Đừng lo, phu quân con là một người rất có tài lại nho nhã.

-Dù vậy con vẫn chưa từng gặp người ta bao giờ.

-Ta biết con vẫn nhớ tới hần nhưng hần đã phản bội thủy tộc thì con và hần đã không còn cách nào ở bên nhau rồi.

-Con... không tin...

Thấy thiếu nữ buồn khổ vì phụ nhân không nói gì nữa chỉ khẽ âu yếm lấy thiếu nữ như đang ôm lấy một đứa trẻ. Thiếu nữ cảm thụ lần nữa hơi ấm từ mẫu thân, sà vào lòng mà nũng nịu bỏ mặc tất cả.

Lại lần nữa cảnh vật biến đổi, trước mắt là dàn cảnh kinh hoàng khi toàn phủ phá hủy bởi một đám người da xanh trơn, cảnh chém giết kinh khủng mà người cầm đầu là một thanh niên mặc đồ chú rể chính là phu quân của thiếu nữ kia, thiếu nữ kia nhìn cảnh tượng nhà tan cửa nát mà tuyệt vọng. Mẫu thân nàng mau chóng xuất hiện dìu nàng vào phòng ngủ đường, xoay công tắc nhìn nàng.

-Con mau chóng tạm thời trốn trong hầm một thời gian.

-Còn mẫu thân.

-Ta còn phải ở lại giúp cha con.

-Con cũng muốn ở lại.

Thiếu nữ chưa kịp phản ứng đã bị mẫu thân nàng đẩy vào, cánh cửa đóng lại nàng từ bên trong không cách nào mở ra chỉ còn cách ngồi đó thút thít.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Thủy Đế (2)

Ảo cảnh vừa kết thúc, ngay trước mắt Vương Lăng và Liễu Tuệ là một thiếu nữ tóc xanh xinh đẹp lông lẩy, khuôn mặt hoàn mỹ, lông mi dài, tầm 20 tuổi nhìn giống với thiếu nữ hắn thấy trong ảo cảnh vừa rồi. Vị thiếu nữ nhìn chăm chăm hai người cười:

-Nhìn quá khứ người khác là không được nhé.

-Xin lỗi. Là lỗi của tiểu nữ.

Liễu Tuệ lên giọng xin lỗi, thiếu nữ kia gật gù nhìn nàng:

-Không sao mà. Nếu không có ý xấu thì không vấn đề gì, nhìn 2 người ta cũng thấy đủ thiện cảm rồi.

-Thật không biết tỷ tỷ là ai.

Vương Lăng hỏi, trước chỉ thấy thiếu nữ này xinh đẹp nên không để ý, giờ mới thấy nàng đang lơ lửng bay vòng vèo trên không y như hồn ma vậy, thậm chí xuyên qua cả mấy đồ vật trong phòng. Thiếu nữ kia bay qua chỗ hắn cười:

-Hỏi ta. Ta tên gì cũng quên rồi, chỉ nhớ mọi người gọi ta là Thủy Đế.

-Thủy Đế?

-Ừm, hay cứ gọi ta như vậy đi.

-Vậy giờ tỷ sao trông như hồn ma thế kia.

Hắn cười trừ nhìn nàng bộ dáng ngây ngô kia, cảm nhận nàng thực lực chân chính rất cao nên tàn hồn này mới hiện hữu rõ như vậy. Thủy Đế xoa xoa trán lắc đầu.

-Ta không biết.

-Ặc. Vậy tỷ có biết “Hắc Đế Lô Ảnh” không.

Hắn muốn mau chóng vào mục tiêu chính, mặc kệ Thủy Đế là như thế nào, hắn nghĩ danh tự nàng nghe vậy thì hiểu biết chắc cũng rất cao, nàng nghe hắn nói hẳn mày bay qua bay lại đáp trả:

-Hồng biết.

-Nếu vậy thì không làm phiền tỷ nữa, để có việc bận.

Thất vọng hắn kéo tay Liễu Tuệ theo sau mau chóng tìm lối ra. Giờ hắn tập trung muốn kiểm tra mấy căn phòng còn lại, ghé qua từng phòng hắn cũng không nhận ra cái gì khác biệt, không hề tìm ra thứ đồ quan trọng gì. Vào thêm một căn phòng nữa, nơi này dường như là khuê phòng của một thiếu nữ, hương thơm ngào ngạt, căn phòng sạch sẽ dù hắn chẳng cảm nhận có ai ở chỗ này. Hắn cùng Liễu Tuệ chia nhau ra kiểm tra, hắn mở tủ đồ ra hết hồn cảm thấy đồng áo yếm cùng nội y, tức thì Thủy Đế hiện trước mặt hắn phòng má tròn mắt.

-Không được tự tiện lục lợi phòng thiếu nữ. Tiểu đệ thật dâm tặc.

-Xin lỗi tỷ.

Hắn mau chóng giật mình lui người ra, Liễu Tuệ đi tới có chút không thoải mái nhìn qua chỗ Thủy Đế lên giọng kính lễ:

-Thủy Đế đại nhân không biết là ai ở trong căn phòng này, nhìn nó vô cùng sạch sẽ, gọn gàng dường như thường xuyên có người dọn dẹp.

-Đừng gọi là đại nhân, nghe khó chịu quá, ta là con gái mà, gọi là tỷ tỷ.

-Vâng tỷ tỷ.

-Tốt. Ngoan đệ tỷ nói cho nghe, đây là phòng tỷ, căn phòng cũng là tỷ dọn dẹp.

Cả Vương Lăng và Liễu Tuệ nhìn nhau thì chỉ thấy bàn tay Thủy Đế vung lên, mọi thứ trong căn phòng đầu lại vào đấy, bụi bẩn tích tụ mà phóng xuất ra ngoài căn phòng. Hắn thật không ngờ chỉ còn lại tàn hồn mà vẫn còn có thể sử dụng linh lực còn rất thuần thực như vậy. Dù là vấn đề gì thì trước tiên cứ ra khỏi đây đã rồi tính tiếp, thứ hắn cần quả thật sẽ không ở trong này.

-Tỷ có thể đưa bọn ta ra ngoài không.

-Ừm. Được chứ.

Vừa dứt lời một thông đạo từ phía gầm giường mở ra, hắn ngạc nhiên đủ rồi nhìn qua Liễu tuệ mau chóng rời đi. Bước xuống những bậc thang kia hắn ra ngoài lại nhận ra đây là hang đá hắn trú trước đó, ra ngoài là cánh cửa tự động đóng lại không để lại dấu tích gì, là ảo thuật hay là gì mà đi xuống lại thành đi lên mặt đất. Quay qua nhìn Liễu tuệ hắn lên giọng:

-Đi thôi.

-Vâng chủ nhân.

Quay về hắn nhìn thấy Bạch Lam mặt hớn hờ khi thấy hắn, hắn đến bờ vồ về ánh mắt trù mến, tuy yêu thích vị tiểu muội này nhưng hắn không có thời gian để mà lo cho nàng, vừa nhìn Liễu Tuệ đang im lặng hắn nói.

-Bản khế ước của các ngươi đâu.

-Đây thưa chủ nhân.

Liễu Tuệ lập tức lấy ra 2 bản khế ước còn y nguyên, hắn cầm lấy bàn tay cháy lên hỏa diễm đốt cháy cả 2 bản khế ước trước sự ngỡ ngàng của Liễu Tuệ.

-Từ giờ các ngươi tự do. Có thể đi đâu tùy thích.

-Chủ nhân không cần bọn muội nữa sao.

Bạch Lam hoảng hốt, hắn cười vuốt ve mái tóc nàng.

-Thế muội không muốn ta làm ca ca sao, như vậy thì muội có thể gọi huynh là ca ca.

-Ca ca.

Bạch Lam lao vào ôm lấy hắn từ buồn chuyển vui, hắn cảm nhận rất rõ sự yêu thích đặc biệt của tiểu muội này với hắn, hắn cũng nhận ra Liễu tuệ vẫn im lặng này giờ. Lúc này thì bên tai hắn lại vang lên giọng nói khác.

-Hừm. Hóa ra đệ thích loại này à.

-Hết hồn.

Vương Lăng quay qua thấy ngay Thủy Đế ánh mắt đang nhìn hắn như tên ấu dâm, hắn thì hoảng hốt không ngờ thế mà Thủy Đế làm sao lại theo tới tận đây.

-Sao tỷ lại ở đây.

-Ở trong kia chán muốn chết. Ta muốn ra ngoài chơi một thời gian.

-Ra vậy.

Hắn nhìn ra từ trong tay Liễu Tuệ là lam châu kia tỏa ra thủy lực mạnh mẽ, rõ ràng đây là cách mà Thủy Đế ra ngoài. Hắn nhìn qua Liễu Tuệ không thể hiểu nàng đang nghĩ gì, tất cả mọi thứ nàng biểu hiện đều chứng tỏ nàng đang giấu hắn rất nhiều thứ, hắn cũng không muốn can thiệp quá nhiều chuyện

nên tạm thời bỏ qua mọi nghi vấn.

- Có phải người không thích gọi ta là ca ca không.

- Ai gọi người là ca ca chứ, người phải gọi ta là tỷ tỷ mới đúng.

Nghe hần nói nàng mau chóng đáp trả, trước kia làm nữ nô kính lễ với hần bao nhiêu thì giờ đây lại trở thành một thiếu nữ chưa ngoa làm hần kinh ngạc không thôi, nếu nàng không thích làm nô lệ sao không sớm xóa bỏ khế ước mà còn đợi hần, điều này hần nghĩ thế nào cũng không hiểu. Tuy thế nhìn điệu bộ nàng như giải phóng hết tâm tư để giờ trở lại thành chính mình làm hần cũng yên tâm hơn.

- Được rồi, Liễu tỷ.

- Bất ngờ thật, ta còn tưởng người còn ngoan cố không chịu gọi.

Hần chỉ muốn đôi co với nàng, cười mỉm đứng dậy.

- Có vẻ ở đây không có thứ ta cần, chúng ta đi nơi khác.

- Mau lên, ta muốn kiểm chỗ nào chơi vui.

Thủy Đế lượn qua lượn lại cười phấn khích, hần thật không hề nghĩ tới một tàn hồn mà ham chơi thế này, chả giống trong ảo cảnh lúc nào, quả nhiên hần thật khó lòng nắm bắt suy nghĩ nữ nhân. Dù sao việc hần cần làm vẫn chưa có tiến triển gì, từ những gì hần nghĩ thì có lẽ là nên đi theo hướng lối dẫn thì hợp lý hơn.

Hần quay lại nơi xuất phát lại thấy Liễu Tuệ dẫn theo Bạch Lam đi ra ngoài cầm theo cả lam châu có tàn hồn Thủy Đế, hần giật mình thì nàng quay qua khoanh tay nhìn hần.

- Đầu thế để Lam muội đi theo người kiểm chuyện nguy hiểm được, giờ bọn ta tự do rồi sẽ làm những gì mình thích. Cảm ơn người bấy lâu nay chiếu cố.

- Cái này là trở mặt quá nhanh rồi.

Vương Lăng cười khò, mặc Bạch Lam không muốn Liễu Tuệ dắt nàng mau chóng đi khỏi mặt kệ Vương Lăng muốn nói gì tiếp, còn Thủy Đế dĩ nhiên là thấy hang hốc này không hề có gì thú vị nên cũng muốn ra ngoài kia, hần còn chưa kịp để Linh Tôn tìm hiểu thông tin về nàng mà nàng đã mau rời đi rồi.

Dọc đường Thủy Đế như đứa trẻ mà bay qua bay lại ngắm nhìn hoa cỏ để lại 2 nữ nhân im lặng. Bạch Lam được dắt đi nhìn qua Liễu Tuệ khuôn mặt cũng đượm buồn hời:

- Không phải tỷ cũng không muốn rời xa ca ca sao.

- Nói vậy, ai quan tâm hần chứ.

- Nhưng muội không muốn rời đi.

- Không phải muội muốn tìm người thân sao, giờ chúng ta tự do rồi có thể tìm được họ.

Nghe vậy Bạch Lam hí hửng lên vui vẻ.

- Vậy là muội có thể gặp lại mẫu thân rồi.

- Ừm. Còn có trả thù tên khốn đã khiến chúng ta thành nô lệ.

Mặt Liễu Tuệ chuyển lạnh, Bạch Lam nắm lấy tay nàng khiến nàng yên tâm hơn, mọi nỗ lực của nàng bấy lâu đều không uổng phí, hi sinh để bảo vệ vị tiểu muội này. Bạch Lam nở nụ cười, ánh mắt long lanh nhìn Liễu Tuệ

- Vậy sau này có thể gặp lại ca ca không.

- Dĩ nhiên, khi nào tỷ xong việc sẽ dẫn muội gặp hần.

- Ừm

Giờ còn lại mình Vương Lăng cùng U Linh Vương, hần không hơi bận tâm tiếc nuối mấy nữ nhân kia, vì dù sao hần chỉ có sở thích sở hữu nô lệ gì cả. Nếu muốn biết nhiều hơn thì đành phải gặp qua Linh Tôn vậy, hần thờ dài lao vào nhập định dù sao cũng có hộ vệ bên cạnh, vừa tiến vào không gian ý thức hần vừa nhìn thấy Linh Tôn cùng một lão giả tóc trắng đang đối chiến với nhau, thật không ngờ linh hồn mà cũng ham chiến đấu.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Trách nhiệm

Linh Tôn cùng lão giả kia nhận ra sự hiện diện của Vương Lăng lập tức đình chiến, lão giả tức khắc xuất hiện trước mặt hắn quan sát cười vuốt râu.

-Quả nhiên là hạt giống tốt.

-Tiền bối này là...

-Ta là Phong Thần, tuy trước là thần nhưng giờ chỉ là tàn hồn mà thôi.

Vương Lăng cũng hiểu đối phương là tàn dư của thiên giới, không ngờ giờ lại có cơ hội gặp mặt thế hệ trước. Linh Tôn xuất hiện bên cạnh mặt không biểu cảm.

-Tìm thấy nó chưa.

-Vẫn chưa tìm được. Mà “Hắc Đế Lôi Ảnh” trông ra sao vẫn bối còn chưa rõ.

-Đơn giản nó là hắc lôi, một trong Tam Thiên Tạo Lực thời thượng cổ. Nói vậy thôi, đến khi tìm được thì ngươi cũng hiểu, không còn thời gian đâu, mau lên đường đi.

Nghe vậy hắn không bận tâm tới Phong Thần nữa, lập tức thoát ra không gian tối vào sâu trong động. Dọc đường hắn chỉ thấy bất cứ ai làm hắn lấy làm kỳ, lối vào này làm hắn cảm thụ một luồng áp bức từ xa truyền tới, càng tới gần thì càng hiện hữu rõ.

Đến khi đi hết hang động là vách núi cheo leo trước mặt. Hắn dùng “Phi Quang Dực” bay lên cao, cảm thụ bão gió nổi mạnh làm hắn càng khó đi hơn. Đang bay giữa chừng thì một luồng áp lực cường đại áp tới đánh bay hắn vào tường đá, cũng may hắn con bình tĩnh mà giữ được thăng bằng.

Một con chim ưng lông xanh, mỏ nhọn hoắc, ánh mắt sắc bén của kẻ săn mồi, móng vuốt chìa ra như dao cạo, sải cánh nó dài 50 mét làm hắn phải dè chừng mà muốn rút lui. Giờ muốn chạy cũng không có khả năng, tay hắn phóng ra lôi điện, tốc độ của lôi pháp tuy nhanh nhưng chả là gì so với con yêu thú “Tuyệt Ưng” kia. Nó dễ dàng né tránh đem xoáy gió đánh tới bên người Vương Lăng, trời đã đầy gió thêm con bão nó tạo ra đủ cho hắn có “Phi Quang Dực” thì cũng khó mà chịu nổi, cả cơ thể hắn bị thổi tung lên trời.

Hắn nhìn ra con Tuyệt Ưng đang lao tới, hắn vận “Ngư Thiên Quyết” tùy ý để cho gió thổi đi mà mượn lực đẩy mà phóng lên cao, hắn còn nghĩ có thể tránh con Tuyệt Ưng được một thời gian để còn có cơ hội nhìn ra hướng đi chuyển mà phòng bị, nào ngờ nó đã ở trước mặt hắn, tốc độ của nó khiến nó nhìn như đang dịch chuyển vậy.

Hắn không hoảng vội lách người phóng tới bên vách đá đạp chân lao tới người con Tuyệt Ưng, may mắn nắm được lông cánh ở lưng nó. Con Tuyệt Ưng vì bị Vương Lăng ôm lấy giữa, tốc độ nó lao nhanh lên cao khiến Vương Lăng suýt mấy lần rớt khỏi người nó. Hắn cắn răng chịu đựng con lạnh buốt càng ngày càng rét run hơn.

Đến khi hắn thấy được đỉnh núi thì cả cơ thể đã vô lực nắm lấy người con Tuyệt Ưng mà buông thả rớt xuống nằm bẹp trên đất, hắn mau chóng thờ dốc vì vốn dĩ con người cần thời gian để thích nghi với áp suất với độ cao mới, dù là linh lực giả nhưng hàm lượng linh khí hắn tiêu thất lại quá nhiều, linh khí xung quanh lại quá loãng, hắn cũng không có tập trung luyện thể nên khó khăn mà thở. Con Tuyệt Ưng thấy Vương Lăng nằm đó lao tới, bất chợt nó dừng lại nhìn bóng dáng thân quen trước mặt. Bóng dáng Phong Thần đứng trước mặt Vương Lăng đang nhìn Tuyệt Ưng cười.

-Lâu rồi không gặp bạn cũ của ta.

Tuyệt Ưng đáp xuống đất, hào quang màu lục bao quanh người sáng chói để lại đằng sau lớp vỏ chim kaa là một tiểu la lỵ tóc lục, quần áo trắng bông, dễ thương nhí nhảnh lao tới bên chỗ Phong Thần.

-Tiểu Tinh, ngươi còn sống sao.

-Không. Ta đã chết lâu rồi.

-Sao lại thế,

Tuyệt Ưng hai tay đặt vào người Phong Thần để nó xuyên qua, nó dừng lại mặt u oán nhìn Phong Thần.

-Nếu vậy sao ngươi còn bắt ta đọai ngươi. Ta đã đọai 5000 năm rồi.

-Xin lỗi, là lỗi của ta.

-Là ai giết ngươi, để ta tìm kẻ đó giúp ngươi báo thù.

-Hắn ta chết lâu rồi, cùng với ta.

Vương Lăng nghe cuộc nói chuyện thì hiểu Tuyết Ưng kia là linh thú rất hiếm gặp, hẳn chắc chắn là nó mạnh kinh khủng, so ra thì ngang với cường giả Bán Thần. Tuyết Ưng nhìn qua chỗ hắc nhú này.

-Tên yếu đuối kia là ai mà nhìn ngươi như muốn bảo vệ nó vậy.

-Là hậu bối của bạn hữu ta, ngươi không nên gây hiềm khích.

-Tùy ý ngươi, giết hắc cũng bản tay ta.

-Tiểu Ưng, ta có việc muốn bàn với ngươi.

Tuyết Ưng giật mình thấy Phong Thần đang vận khởi hồn linh sót lại tạo thành một đạo ấn ký dán lên mi tâm Tuyết Ưng.

-Ngươi làm gì?

-Giúp ngươi giải tỏa phong ấn.

-Ngươi làm gì ta không hiểu, trước thì phong ấn sức mạnh ta, giờ lại trả sức mạnh cho ta. Làm như thế là có lợi ích gì.

-Ngươi không hiểu đâu, việc xảy ra 5000 năm trước khác rất xa so với tưởng tượng của ngươi. Giờ có nói cũng không còn ích gì, ta chỉ muốn nhờ ngươi một việc.

-Chuyện gì.

Tuyết Ưng mặt khó chịu, Phong Thần thờ dài nhìn qua bên Vương Lăng.

-Ta hy vọng ngươi giúp đỡ tiểu tử kia nếu sau này có kẻ thù vô cùng cường đại xuất hiện thì giúp hắc một tay.

-Là như thế nào. Ta sao phải đi bảo vệ tên tiểu tử kia chứ.

-Giờ chỉ còn hắc là có khả năng thôi, sự diệt vong của cả thế giới này tùy thuộc vào nó hết.

Nghe vậy Vương Lăng kinh ngạc không thôi, không ngờ hắc lại có vai trò quan trọng như vậy. Tuyết Ưng nghe Phong Thần nói xong thì đã ngồi sát bên Vương Lăng nhìn ngó hắc như sinh vật lạ.

-Ta thấy tên này có gì đặc biệt đâu.

-Sau này ngươi sẽ hiểu. Việc này khó đến vậy sao.

-Được, ta đồng ý. Chỉ là hắc phải làm ta hài lòng mới được.

-Đừng lo cứ theo hắc thì ngươi sẽ rõ. Ta nghĩ ngươi có khi thích hắc còn hơn ta.

-Hừm..

Vương Lăng cảm nhận bản thân dần trở thành trung tâm thế giới, mọi chuyện cứ dồn dập tìm tới hắc trong khi hắc còn chưa hiểu cái gì đang thật sự diễn ra, nếu không biết 5000 năm trước cái gì xảy ra thì hắc còn khó chịu dài dài. Phong Thần lại quay qua nhìn Vương Lăng ngón trỏ cùng ngón giữa khép lại chia ra chỉ vào trán hắc, một luồng năng lượng kì lạ ồ ạt dồn dập chảy trong cơ thể, cảm giác vừa dễ chịu cũng cường đại làm hắc một mồi mà đỡ người ra.

-Tiền bối, người là đang làm gì.

-Tiểu tử, mọi thứ sau này giao cho ngươi.

Tuyết Ưng nhìn cảnh này thì giật mình kinh hô.

-Tiểu Tinh, ngươi muốn truyền hết phần thần lực còn lại cho hắc sao, như vậy ngươi sẽ hoàn toàn hồn phi đầu tán. Chẳng phải ngươi đã rất vất vả mới trở thành Phong Thần sao.

-Tiểu Ưng, nếu ngươi trải qua cảm giác cái chết giống ta thì ngươi sẽ hiểu. Ta cũng không còn gì quyến tiếc trên đời nên mọi thứ còn lại cứ để cho hậu bối vậy.

Bản tay Phong Thần buông xuống, lão thần tỏ vẻ mệt mỏi hai mắt nhắm lại, phần tàn hồn còn lại từ từ biến mất để Vương Lăng giật mình.

-Tiền bối người cần gì làm vậy.

-Tiểu tử, mệnh ngươi sau này sẽ gặp rất nhiều tai ương ngươi cần cẩn thận.

Nói xong thì Phong Thần hoàn toàn biến mất, Tuyết Ưng đôi mắt ẩm ướt lẩm nhẩm “Đồ ngốc”, nó dụi dụi đôi mắt mới bình tĩnh nhìn Vương Lăng.

-Tiểu tử từ đây ta sẽ từ từ dạy dỗ ngươi thật là kỹ.

Hắn không nói gì, chỉ cảm thấy so ra thì kỳ ngộ đến với hắn thật quá nhiều, tuy cũng tốt cho hắn nhưng cái cảm giác trách nhiệm làm hắn cảm thấy nặng nề. Niềm vui của hắn không phải là tu luyện, lý do để tu luyện của hắn không phải để đứng trên người khác mà để bảo vệ người, hắn không nghĩ chỉ chuyên tâm tu luyện mà khiến bản thân vui vẻ, tu luyện có gì vui, với hắn nữ nhân của hắn là tất cả mọi thứ hắn có. Vì thế giới này không dành cho

những kẻ ăn không ngồi rồi, là thế giới của kẻ mạnh, thế giới lý lẽ là thứ không có ý nghĩa, hắn đã không còn cách nào khác. Dù là thế giới trước hay thế giới này, ở đâu cũng phải cố gắng.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Kết quả

Hỏi Tuyết Ưng về hắc lõi quả nhiên có kết quả, nàng nắm lấy tay hắn phi không bay vút đi, tốc độ làm hắn hốt hoảng, đến khi đến một vùng u tối có tiếng sấm chớp âm âm vang dội thì dừng lại. Vừa tiếp đất hắn đã nhìn thấy từ trên cao vô số tia điện sấm chớp màu đen đánh xuống một lõi đài phía trước làm hắn kinh hãi mà run người.

-Sợ cái gì, chỉ là mấy tia điện bình thường thôi mà.

-Bình thường á.

Nhìn nàng ngây thơ làm hắn khổ sở, còn chưa biết làm sao thì Linh Tôn như mong đợi nói với hắn.

-Đúng rồi, là “Hắc Đế Lôi Ảnh”. Tuy so ra thì uy lực vẫn yếu hơn bằng một phần vạn so với trước kia nhưng vậy là rất tốt cũng phù hợp với ngươi hiện trạng.

-Vậy tiền bối, làm sao mà thu lấp hắc lõi kia.

-Còn làm sao, ngồi vào lõi đài kia mà nhận lấy nó. Lấy hết đừng chừa chút nào. Nếu có Âm Lôi Ảnh thì ngươi mới thực sự thức tỉnh dòng máu Mặc gia trong người mà không phụ thuộc vào ta nữa.

Hắn cười khổ, dù chịu đau quen nhưng chịu chết thì khác, Tuyết Ưng thấy hắn lè mè thì tức giận đẩy hắn.

-Làm gì thế, muốn thi đi mà lấy đi, ngươi không muốn cải biến lõi hệ của mình sao.

-Ừ.

Hắn nuốt nước bọt mà bước tới, chắc là Tuyết Ưng cùng Linh Tôn chưa muốn hắn chết đâu nên hắn cũng không ngại. Vừa tiến tới gần thì cảm giác áp bách này làm hắn run sợ, khó lắm mới tĩnh tâm mà tiến sát rạt.

Hắn nuốt vào Nguyệt Tỏa Đan rồi lập tức ngồi vào lõi đài, lần nữa lõi điện đánh tới trực tiếp xuyên thấu người hắn, cơn đau tê tái chín búi làm hắn tê tái tâm hồn lẫn thể xác, vừa đau lại vừa phê. Chính cảm giác mọi thứ thật như bóp lại, xương cốt gào thét cùng gân mạch giãn đến cực hạn làm nỗi đau hắn đạt tới giới hạn, dù thế hắn vẫn nhẫn nhịn chịu đựng, dù là đau dù là khó chịu, dù cảm giác bản thân đối diện vực tử nhưng hắn vẫn phải tiếp tục.

Lần nữa cho tới lần nữa, không biết qua bao thời gian, bao lần hắn phải gào thét trong đau đớn, y phục hắn rách nát vô bờ, nếu đã muốn đi đường tắt thì mấy cơn đau này có là gì. Tuyết Ưng nhìn hắn thống khổ như vậy thì lo lắng, sợ không hoàn thành ý nguyện của Phong Thần.

-Ngươi dừng lại được rồi, như thế là quá sức ngươi rồi. Để ta lôi ngươi ra ngoài.

-Dừng ở đó. Ta còn chịu được, ngươi không cần tới.

-Tên khở dâm, muốn làm gì thì làm.

Tuyết Ưng hậm hực quay người nhưng vẫn khẽ liếc nhìn quan sát kỹ càng, hình ảnh của Phong Thần trước kia hiện hữu trong tâm trí, lại nhìn Vương Lăng lẩm nhẩm:

-Tên này xem ra cũng cứng đầu không kém.

Lần này hắc lõi ập tới không chỉ một đạo mà là 3 đạo liên tục khiến hắn phút chốc cơ thể vượt giới hạn mà học ra mấy ngụm máu, cơ thể cứng đờ tê liệt

thật sự là không thể tiếp tục được.

-Chịu đựng được như vậy là giỏi rồi.

Linh Tôn lập tức tỏa ra một vầng quang thuần màu vàng bao bọc cả người Vương Lăng, Tuyết Ưng thấy thế thì ngạc nhiên chính nàng chả biết ánh quang mờ nhạt bao bọc Vương Lăng là gì nhưng tạo nàng cảm giác sâu thẳm trong nó. Lớp hộ thuẫn này giúp Vương Lăng chịu đựng được liên tiếp mấy đạo lôi điện tiếp đó, cũng nhờ thế hắn có cơ hội mà hồi phục tinh lại.

-Chuẩn bị, lần này là quyết định đấy, ngươi cần chuẩn bị tâm thế kỹ càng.

Nghe hiểu lời Linh Tôn, hắn vận khởi “Ngự Thiên Quyết”, tinh thần vận khởi chịu đựng lôi điện tiếp theo. Cả 7 đạo lôi điện liên tiếp đánh xuống, hắn giờ này tâm trí chỉ còn có suy nghĩ sống sót, dù thế nhưng vẫn phải liên kết với vùng trung tâm ở não hải.

Nếu không phải là vì nghĩ tới Từ Y Tiên, nghĩ tới Tần Thành Y, nghĩ tới Băng Mộ Tuyết thì hắn đã không thể kiên cường tới bây giờ. Tới giờ hắn mới biết bản thân thật tâm với 3 người con gái, dù rằng nữ nhân hắn hứa hẹn không chỉ có vậy.

Bầu trời từ đen chuyển trắng trở lại bình thường, Tuyết Ưng buông lỏng bàn tay lập tức lao tới, cảm nhận hắn vẫn còn thở thì nhẹ nhõm. Hắn ngủ gục quả không biết bao lâu, tỉnh giấc thì biết bản thân đang nằm trên bộ lông mềm mượt của Tuyết Ưng. Nàng biến trở lại thành linh thú chờ hắn quay trở lại tông môn.

Hắn cảm nhận giờ so ra thì bản thân đã mạnh hơn trước, cảm ngộ về lôi điện đã hiện hữu, nhờ vào đó “Ngự Thiên Quyết” có cơ hội đột phá tầng 4, lôi hệ mà pháp hắn đạt đạo sư cao đoạn. Dù thế cảnh giới linh lực chả có chút dấu hiệu đột phá, quả nhiên như vậy vẫn còn chưa đủ.

Nằm dài vuốt ve đám lông mềm mượt làm Tuyết Ưng tò vò về cấu gân, hắn nhận ra có nhiều nguồn linh lực bên dưới. Ngó xuống thì hắn nhận ra trần cảnh chém giết của đám người đang tranh giành nhau tài bảo cùng linh được kiếm được.

-Chút linh được đó mà cũng chém giết kinh khủng như vậy.

Hắn cười mặc kệ đám người, bắt chợt giật mình vỗ trán la ó.

-Sao lại quên mất chứ. Còn phải kiếm Thủy Linh Chi nữa.

-Ngươi là cái gì thế. Im lặng giùm cái, ngươi nặng muốn chết.

-À, đúng rồi. Ngươi ở đây có biết ở đâu có Thủy Linh Chi không.

-Hừ. Không biết.

Hắn biết Tuyết Ưng nói nặng sẽ không tiết lộ cái gì nên chuyển sang giọng ngọt.

-Tuyết Ưng tỷ dễ thương có thể cho đệ biết ở đâu kiếm được Thủy Linh Chi không.

-Ta nói nhưng ngươi phải hứa kiếm đồ ngon cho ta.

-Tỷ muốn bao nhiêu cũng được.

-Tốt. Cái ngươi muốn tìm ta ăn hết rồi.

-Cái gì!!!

Vương Lăng giật mình, sốc tới tận óc, tùy thật thất vọng nhưng dù sao thì kiếm không được cũng đâu còn cách nào, mà đúng thật linh thú thích ăn linh được mà. Tuyết Ưng thấy hắn im lặng nói tiếp.

-Nếu không làm thì ngươi kiếm nó dùng chữa bệnh cho ai đó phải không.

-Đúng rồi. Tỷ thông minh quá.

-Nếu vậy ngươi khỏi lo. Ta có thứ cho ngươi.

-Cái gì.

Hắn hỏi thì Tuyết Ưng đã biến thành hình dáng la ly làm hắn giật mình rơi xuống được nàng nắm lấy góc áo, nàng móc ra từ trong miệng một viên đan màu xanh đưa hắn.

-Tuyết Hồi Lực, giúp ngươi chữa bách bệnh. Ta chỉ có một viên, ngươi nhớ lời hứa cho ta ăn đó.

-Ta nhớ chứ.

Hắn vui vẻ cầm lấy, nhìn cũng cảm thụ độ thuần của “Thủy Linh Chi” này, so ra thì tốt hơn lũ luyện được sư ngoài kia có thể làm. Hắn cầm lại mau tò mò.

-Tỷ làm viên đan này như thế nào.

-Bí mật, Đừng hỏi nhiều.

Tuyết Ưng đỏ mặt quay mặt đi, đến giờ mọi thứ hắn làm đều hoàn hảo, giờ chỉ cần gấp lại nữ nhân của mình là hắn vui lòng rồi. Cả hai người đáp xuống đi bộ vì giờ đã đến công ra nếu bay tiếp sẽ gây thêm chú ý, khoác lên áo choàng mặc kệ đám người giao tranh xung quanh. Nhìn hai người lao nhanh ra có mấy kẻ cả gan đứng chặn lại.

-Đi đâu, kiếm được bảo vật gì mau giao ra.

-Dám cản đường ta.

Tuyết Ưng mau cúi mới thở nhẹ mà làm mấy kẻ lao ra xa bất tỉnh, xương cốt nghe rắc rắc như đã gãy. Ảnh hưởng lớn tới nỗi mà bất cứ ai ở gần cũng còn cảm nhận dư lực cường đại là như thế nào. Vương Lăng vuốt trán cười khò vì cái bọn chọc nhảm thứ dữ. Hắn nắm lấy tay nàng kéo đi không hề muốn gây sự thêm nữa, ai chả biết cô nàng nhìn nhỏ nhắn trong áo choàng kia lợi hại, ai cũng mau tránh đường tránh liên lụy.

-Sao ngươi lại chạy. Ở lại cho chúng bài học.

-Làm ơn đi. Ra ngoài sớm mới có đồ ăn cho tỷ.

-Ngươi nói vậy thì chắc chắn phải ngon đấy nếu không ...

-Biết rồi, sẽ là những món mà tỷ chưa ăn bao giờ.

Dụ dỗ vậy hắn mới làm bình ổn tâm tính nàng một chút.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Tìm nhằm người rồi

Hoàn toàn rời khỏi chiến khu, Vương Lăng cũng an tâm đôi chút. Chưa bao lâu tức thì hắn nhú mày cúi xuống cầm lấy mấy hòn đá trực tiếp ném về phía những cành cây cao. Tiếng vang đồ ngã của cây cối, từ đó xuất hiện 4 bóng đen mặc hắc y đã nhanh chóng mà ở trước mặt đám người Vương Lăng, thấy vậy hắn chỉ biết cười khò.

-Lại nữa à.

-Lần này thì đứng hòng ngăn ta.

Tuyết Ưng cười chưa gì đã biến mất tại chỗ cùng lúc đánh tới cả 4 người dù cho cả 4 khoảng cách đều rất xa nhau làm cả đám kinh hãi. Một tên đồng đặc lên tiếng trấn tĩnh:

-Đừng hoảng loạn. Tên này chỉ có tốc độ là đáng sợ thôi.

Nghe vậy cả đám áo đen cũng bình tĩnh lập tức di chuyển, những đòn công kích pháp lực đánh tới, đối với Tuyết Ưng chỉ là muỗi không cần làm gì, nàng chỉ đứng im lập tức mọi đòn pháp lực đều tự động bị hóa giải.

-Giờ đủ chưa. Giờ thì chết cả đám nhé.

Tuyết Ưng nhìn cả đám người lộ giọng đe dọa, do nàng nhìn nhỏ nhắn mềm yếu thế kia nên dường như chả có sức uy hiếp gì với đám người kia. Tên cầm đầu lại tiếp tục chỉ đạo.

-Dùng Lục Hoan Trận.

Dứt lời trong tay mỗi tên cầm một cái lệnh phù, có hai gã cầm 2 cái, giải phóng linh lực kích hoạt phù chú làm 6 đạo phù văn sáng chói cả lên bay theo vòng tròn càng ngày càng mở rộng. Để rồi lập tức tạo ra một trận pháp giam hãm Tuyết Ưng cùng Vương Lăng.

-Đừng cố chống cự, trận này sẽ làm tiêu hao linh lực cùng thể lực của ngươi. Nếu còn cố sức thì sẽ chết vì kiệt sức đấy.

-Dám dọa ta.

Tuyết Ưng lao tới tên cầm đầu lại nhận ra bản thân quay về chỗ cũ ngay sau đó, nàng tỏ vẻ căm tức vẫn điên cuồng mà lao tới, nhìn thế cả đám người hoảng sợ. Không ngờ nàng thể mà không hề có dấu hiệu kiệt quệ mà càng đánh càng hung, cứ thế này người kiệt sức trước là bọn hắn.

Vương Lăng nhìn đủ rồi tức khắc cũng lao tới, đám người không bận tâm cho rằng hắn cũng y như Tuyết Ưng. Lúc sau một tiếng la thất thanh vang lên, trận phủ bị phá hủy. Cả đám người cả kinh nhận ra Vương Lăng đã hạ thủ một người trong số chúng, tuy trận này lợi hại vì nó còn ảnh hưởng tới cả cường giả cấp bậc cao nhưng nó cần đủ người duy trì linh lực, nếu mất 1 thì trận coi như hủy.

Vương Lăng vốn dĩ có thể cảm nhận linh lực của đối phương, dựa theo cảm giác mà lần theo, vốn dĩ học “Mỹ Thái Quyền” cũng nhờ theo đó mà nhận ra sơ sót bên trong trận. May cho hắn là Tuyết Ưng không có gồng sức mà tự mình phá trận nếu không người nhận tổn thất nhiều nhất là hắn, có lẽ nàng cũng biết nên không làm bừa.

Trận bị phá Tuyết Ưng lập tức đánh chết 2 tên áo đen, vốn dĩ muốn giết luôn cả tên kia nhưng bị Vương Lăng cản lại. Trói tên thủ lĩnh lại rồi kéo xuống khăn che mặt của đối phương làm Vương Lăng giật mình, là Mai Dương Tú. Hắn tuy có chút thấu hiểu Mai Dương Tú đang làm theo lệnh của tông môn nhưng không nghĩ tông môn lại chặn đường cướp của thế này.

-Các ngươi là ai.

-Chết cũng không nói.

-Thế thì vì sao các ngươi chặn đường bọn ta.

-Không nói.

Nhìn Mai Dương Tú vẻ cứng đầu, Vương Lăng cũng chào thua, vốn dĩ không muốn quá bắt ép vì đối phương dù sao cũng có ơn với hắn. Tuyết Ưng thì không như vậy lập tức tỏ vẻ đe dọa.

-Mau nói nếu không ta sẽ

-Sẽ làm sao.

-Giết ngươi.

Vương Lăng biết đối phương thuộc loại cứng đầu nên dọa giết thì làm sao mà đe dọa được, hắn thật cũng không quá bận tâm mục tiêu là gì, giờ muốn thả đối phương thì cũng cần lý do hợp lý không thì Tuyết Ưng sẽ làm khó hắn. Nghĩ đi nghĩ lại hắn cuối cùng quay qua chỗ Tuyết Ưng nói:

-Tỷ tỷ giúp đệ bắt sống một con yêu thú.

-Ngươi làm gì.

Tuyết Ưng nghe vậy nhũn mày tỏ vẻ tò mò không biết hắn định làm gì thú vị.

-Dùng nó để tra tấn nạn nhân tới khi moi được thì thôi. Tiện thể còn dùng nó làm bữa tối cho tỷ nữa.

-Thịt ma thú có gì ngon đâu.

Thật tình nàng chưa từng nghe ai lấy thịt ma thú làm thức ăn bao giờ, nghe hắn nói nàng tò mò bụng cũng cồn cào.

-Không tin tỷ thử đi.

-Để ta xem.

Lập tức Tuyết Ưng biến mất tại chỗ, Vương Lăng cười nhìn Mai Dương Tú, tay khẽ tạo kiếm khí cắt đứt qua dây trói để gã có cơ hội trốn thoát. Chưa gì thì Mai Dương Tú đã tức tốc thoát khỏi dây trói lao tới, may Vương Lăng tâm lý chuẩn bị kịp nhảy lùi lại.

-Mau giao hắc thạch cùng hòa thạch ra đây.

-Hắc thạch gì, hòa thạch gì.

-Đừng giả ngốc. Hai kẻ mặc áo choàng lấy đi 2 miếng hắc thạch cùng hòa thạch không phải là các ngươi thì còn là ai.

Vương Lăng giờ có chút thấu hiểu, nhìn đối phương đang có sát ý hắn suy nghĩ giao đấu tiện thử chiêu thức mới, hai tay tạo ra hắc lôi chưởng đối nhau, rồi để từ giữa 2 lòng bàn tay hắn tạo ra một hắc lôi hình cầu chưởng tới phía Mai Dương Tú, hắn đặt tên chiêu này là “Hắc Lôi Cầu Ảnh”. Mai Dương Tú nhũn mày nhận ra hắc cầu kia không bình thường, đột ngột gã kinh hãi mau chóng né ra, từ hắc cầu biến hóa thành một dòng lôi điện kéo dài bắn tới phá hủy mọi thứ trên đường nó đi tới, cây cối ngay cả xác mùn cũng không còn.

-Là hắc lôi, làm sao có thể. Ngươi không phải chúng, nếu thật là chúng thì đám người bọn ta chết lâu rồi.

-Ta đã nói là do các ngươi tấn công ta trước mà.

Vương Lăng nhìn chiêu thức kia thì vui mừng vì độ phá hủy của nó thật sự rất kinh khủng, cường giả nguyên lực có khi còn bị thương nặng nữa là. Mai Dương Tú thì nghĩ kẻ trước mắt không phải là người hèn tim, giờ đã biết thật sự tấn công nhằm người, trong lòng hối hận vì kéo theo đám huynh đệ chết theo.

-Nếu đã nhận nhầm thì ta xin cáo lỗi. Thật sự thì tuy bọn ta có lỗi nhưng các ngươi không có vấn đề gì, bọn ta lại mất hết người. Coi như đây là hiểu lầm, ta xin cáo lui trước.

Dứt lời Mai Dương Tú đem đám thi thể biến mất, Vương Lăng im lặng không đuổi theo. Qua lúc lâu chờ đợi thì Tuyết Ưng mới trở về.

-Làm gì lâu thế, nếu là tỷ thì phải giải quyết rất nhanh chứ.

Hắn quay đầu nói thì hoảng hồn khi thấy nàng đem về một núi yêu thú, cấp 3 trở lên, tất cả đều bị đánh cho máu me tó vể sợ hãi mà theo sau nàng. Tuyết Ưng nhí nhảnh nói dường như quên luôn mục đích ban đầu là Mai Dương Tú:

-Ta đem về rồi nè. Mau nấu đồ ăn.

-Ặc. Chỉ cần 1 con thôi, nhiều vậy thì làm sao mà tiêu cho hết.

-Lo gì. Lấy chúng làm bìa cho ngươi luyện tập, chơi chán thì ăn.

Hắn cười khò, làm bìa mà yêu thú toàn thứ dữ thế kia hắn ai làm bìa cho ai đây. Tùy ý nàng hắn chọn một con yêu thú Hắc Tị Ngưu, một con họ trâu bò da đen để nàng giết lấy mà làm thịt.

Trước giờ ít có ai đi làm thịt yêu thú vì vị nó rất kinh khủng, rất tanh đúng hơn là hăng, nhưng thật tế nó cũng tương tự thịt gấu vậy, chỉ là không ai biết chế biến mà thôi, do gia vị cũng chả có mà làm, hắn thông qua nghiên cứu mà tạo ra những gia vị không khác mấy so với trước kia, cũng vì do những nguyên liệu này là được liệu luyện đan nên ít ai đem nó đi nấu ăn, mà thật ra chỉ có hắn làm như thế này.

Dù yêu thú kinh khủng là thế nhưng phần thịt lại rất chất lượng, thịt đỏ tươi mọng nước vì nó ăn rất nhiều thảo dược, còn hấp thụ linh khí, dù sao ăn uống cũng là một niềm vui. Hắn trước kia sống chủ yếu là một mình dù cho có vợ, do đi khắp nơi nên muốn ăn ngon thì phải tự nấu, tay nghề hắn không tệ nếu như không muốn nói là rất giỏi.

Kiểm chỗ cắm trại, hắn nướng thịt cùng làm thêm mấy món xào, luộc hấp cùng chút nước chấm, nhìn món ăn mới lạ làm Tuyết Ưng mau đói lập tức lao vào chén. Nàng ngắt ngay vì nó rất ngon, so ra là thứ ngon nhất nàng từng ăn.

-Ngươi nấu ăn ngon lắm, tiếp tục phát huy.

Hắn cười trừ xác nhận sẽ dạy mấy thứ này cho mấy nữ nhân để mấy nàng sau này nấu cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Thần tiên tỷ tỷ

Cách đó một khoảng rừng có 2 tên áo choàng đang chạy đi về mặt vui mừng.

-Lần này thu hoạch tốt rồi, không ngờ lại thu được vật đáng giá như vậy.

-Thật đấy mảnh đá này đáng giá vậy sao.

-Ngươi dĩ nhiên là không biết nhưng nghe nói tông môn phái rất nhiều người để lấy thứ này. Ngươi nghĩ có đáng giá không.

Cả hai tên cười chạy một lúc chúng nghỉ chân một chút, lúc này một đám người khác lại mò ra nhìn hai gã.

-Mau giao đồ ra đây.

-Đừng hòng.

Đồ vật chúng khổ sở giành được sao dễ dàng giao ra như vậy, giá trị tài vật làm lu mờ cả ý nghĩ sống sót. Ngay sau đó là tràng cảnh chém giết tranh giành, chỉ cần 2 miếng ngọc rơi vào tay ai thì người đó lập tức bị giết sau đó. Để rồi ngay sau đó chỉ còn một tên còn sống nhưng bị thương rất nặng, gã vẫn vui vẻ cười.

-Cuối cùng nó cũng thuộc về ta.

Lúc này từ trong tối đi ra một người bộ dáng hoảng loạn nhìn trảng cảnh này, là thanh niên Hoa Bảo, thấy có người bị thương hắn đi tới kịp nhận ra kẻ kia tấn công hắn, luống cuống né ra may mắn hắn tránh kịp nhưng kẻ kia mất đà ngã xuống cũng bất tỉnh. Hỏa Bảo đi tới xem xét thì nhận ra một mảnh phiến ngọc màu đen. Tò mò cầm lên thì một giọng nói vọng ra cuốn hút hắn.

-Người muốn có sức mạnh không tiểu tử.

-Người là ai.

-Ta ư. Người cứ gọi ta là Mặc Thiên Chí...

Vương Lăng cùng Tuyết Ưng về tới thượng nguồn xác nhận cả đám người vẫn chưa rời đi. Hắn ngạc nhiên thì mấy nữ nhân lại vui mừng khi thấy lại hắn đặc biệt là Tần Thanh Y. Nàng lao vào trong lòng hắn làm hắn cảm thấy sự hạnh phúc trào dâng. Vừa tình cảm xong thì nàng đã véo hông hắn làm hắn giật người.

-Lại tự tiện đi làm việc nguy hiểm.

-Xin lỗi nàng là do ta vội quá không có thời gian.

-Chàng không bị thương chứ.

-Không sao.

Hắn vận động chứng minh nàng xem mình vẫn khỏe mạnh, sự quan tâm đó làm hắn ấm lòng, nghĩ đi nghĩ lại thì chỉ có mấy nàng là quan tâm hắn nhất.

-Thế có tìm được Thủy Linh Chi không.

-Dĩ nhiên là tìm được rồi.

-Đây là Tuyết Hồi Lực chế luyện từ Thủy Linh Chi.

Hắn đi tới bên Sở Ngọc đưa cho nàng, tuy bình thường nàng tự cao là thế nhưng trước mặt hắn lại không thể nói ra được điều gì, chỉ khẽ cầm Tuyết Hồi Đan lộ vẻ vui vẻ.

-Cảm ơn chàng.

-Đừng khách khí vậy chứ.

Hắn cười nhìn nàng thì Tuyết Ưng đã ở bên cạnh hắn vẽ bực dọc.

-Ta đói rồi. Mau nấu ta ăn.

-Chẳng phải này tỷ mới ăn sao.

-Nhưng ta vẫn chưa no.

Hắn thở dài tỏ vẻ mệt mỏi may có Tần Thanh Y kéo lại Tuyết Ưng, tuy nàng mới gặp Tuyết Ưng lần đầu nhưng nhận thức rõ Tuyết Ưng không hề đơn giản như đứa trẻ, nhìn cách Vương Lăng khô sở đối đáp nàng là hiểu.

-Vị tiểu muội này cứ bình tĩnh, hắn giờ còn đang rất mệt.

-Nhìn hắn đâu có giống mệt.

-Nếu vậy cứ đợi cho hắn đi tắm trước đã, nhìn hắn nhếch nhác thế kia, muội cũng mau cùng tỷ đi tắm đi. Người muội có mùi rồi đấy.

-Thật vậy sao.

Tuyết Ưng ngửi thử thật toàn mùi thịt, chột dạ gật đầu cùng Tần Thanh Y rời đi. Hắn nhìn nàng ra vẻ cảm kích. Cũng thật rất lâu rồi hắn chưa tắm nên giờ cần phải đi tắm vệ sinh cái đã. Lần này Lạc Dao Dao mới có cơ hội mà gặp hắn, nàng đưa hắn hỏa lệnh mới nói.

-Cái này trả nười.

-Cảm ơn người đã bảo vệ Thanh Y thời gian qua.

-Chuyện nhỏ thôi, người không cần bận tâm. Với lại giờ có lẽ ta cũng nên rời đi.

Hắn giật mình nhưng cũng hiểu thân phận nàng cũng nhạy cảm nên đi ra ngoài lâu như vậy là quá giới hạn rồi.

-Không nói với Thanh Y sao.

-Tỷ ta sẽ tự nói cho tỷ ấy biết.

-Tại sao lại muốn rời đi.

-Giáo hội không thể thánh nữ lâu quá được, biết được tung tích hai vị biểu muội cũng hoàn toàn yên tâm rồi, giờ ngươi đã quay về thì chuyện Thanh Y tỷ cũng an toàn hơn.

Nói tới đây bầu không khí trở nên trầm lắng hơn, Lạc Dao Dao quay người đi để lại hần một lời nhắc nhở.

-Ngươi cũng cẩn thận, đạo này có vài kẻ lạ mắt nhắm vào Thanh Y tỷ. Do ta có việc nên không thể tiếp tục bên cạnh tỷ ấy nhưng có ngươi có thể yên tâm. Còn nữa, cẩn thận với Phong La đế quốc, ta hay biết là có người đang nhắm vào ngươi.

-Cảm ơn ngươi.

Vương Lăng tỏ vẻ cảm kích, nhớ lại những lời nàng nói hần cũng không lo sẽ có người nào mà hiện tồn hại được Tần Thanh Y vì có Tuyết Ứng ở bên cạnh. Hần nhớ có một hồ nước yên ả gần đây định tới đó, vừa tới nơi thì hai mắt hần trọn tròn nhìn một mỹ nhân đang tắm dưới hồ, hần công nhận bản thân thật may mắn, vì nữ nhân vô cùng xinh đẹp này mang một vẻ đẹp thanh khiết, long lanh, thánh thiện, thoát tục, mái tóc bạch kim dài tới eo mà điều làm hần ngạc nhiên hơn là sau lưng nàng có 6 chiếc cánh màu trắng muốt mà trắng muốt.

Cũng may thứ hần học được là khả năng ẩn giấu của Linh Tôn nếu không đã sớm bị nàng giác ngộ. Hần nghĩ ngay tới việc nữ nhân kia thuộc tộc Thiên Thần nên thật rất hoảng nếu để nàng giận.

Len lên trốn đi, tuy nhìn lén kích thích thật nhưng cái mạng không thể đem ra đùa được. Hần mới đi vài bước đã không nhận ra việc hần đạp lên một vùng phù văn gần đó kích hoạt phù chú gây sự chú ý của nữ thiên thần kia. Hần giật mình nhìn nữ thiên thần đang ở trước mặt hần tỏa ra sát khí làm hần ngẹt thở, cũng mau sát khí đó lập tức tiêu thất. Nàng nhìn Vương Lăng nhíu mày.

-Ngươi là nam nhân của Thanh Y.

-Tỷ biết ta sao.

Hần cười ngây ngô nhìn nữ nhân không hề có tất vải nào trên người kia, nàng nhìn hần lại hỏi:

-Ngươi ở đây làm gì.

-Chỉ là tiện thể.. tiện thể mà thôi

-Quái lạ. Sao ta không thể cảm nhận linh lực trên người ngươi.

Nếu hần mà để lộ linh lực thì cũng lộ luôn Hắc Hỏa Hồn, lúc đó thì xác định. Hần rối loạn đành giọng trả lời:

-Có lẽ cảnh giới ta quá thấp nên tỷ dường như không cảm thấy gì.

-Cũng đúng, con người đại lục này thật sự rất yếu.

Nàng gật gù vẫn để tình trạng khóa thân trước mặt hần, hần phải cực khổ kìm nén không thể nổi dậy dục tính nếu như không muốn bị thiến. Qua hồi lâu nàng mới giật mình mặt tối sầm lại.

-Tại sao ngươi lại nghĩ cảnh giới ta rất cao, như thế mới nói người rất thấp. Có phải ngươi đã thấy gì không.

-Nào có, ta chỉ là thấy tỷ xinh đẹp như vậy thì cũng chỉ nghĩ tỷ cũng rất mạnh thôi, tỷ thấy đây đại lục này nữ nhân xinh đẹp thường cảnh giới cũng rất cao.

-Ngươi nói cũng đúng. Được rồi, không nói nữa, chỉ cần nhớ bảo vệ Tần Thanh Y cho tốt, nếu nó có chuyện gì ta sẽ không tha cho ngươi.

Hần cười gật gù hiểu ý, tầm lưng hiện đã nặn nước.

-Thần tiên tỷ yên tâm, đệ sẽ dùng mạng của mình để bảo hộ nàng.

-Sao gọi ta là thần tiên tỷ.

Nàng lại trầm mặt, hần cười vui vẻ trả lời.

-Vì tỷ xinh đẹp như tiên nữ như vậy không gọi là thần tiên tỷ thì biết gọi là gì.

-Nghe cũng được. Có vẻ người rất giỏi tán gái nhỉ.

Nói rồi nàng đã tức thì biến mất tại chỗ để Vương Lăng vãi mồ hôi hạt tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Tâm tư

Tiếp đến là buổi tối như chào mừng hắn trở lại, mọi người tổ chức tiệc mừng dù đơn giản, giờ ai cũng thân phục tài nấu ăn của hắn, thông qua hắn học hỏi những kỹ thuật nấu độc lạ. Tần Thanh Y tỏ vẻ tự hào vì hắn càng lộ vẻ tài hoa, nghe hắn nói nàng cũng sẵn sàng học mà sau này mà nấu cho hắn.

Tránh xa vẻ huyền ảo của buổi tiệc, Trần Bạch tách ra đi dạo dưới trăng. Hắn mấy ngày này được gần gũi Hàn Tổ Cẩm mà tình cảm thêm phần gắn bó. Giờ có thể xem hắn và nàng là một cặp.

Hiện Vương Lăng quay trở về lại khiến hắn không hề thoải mái. Về mặt bức dọc cầm vò rượu mà uống, hắn đi không biết bao xa thì chợt nghe tiếng hét. Nghe vậy hắn nuốt nước bọt mà đi về phía phát ra thành âm, một cảm giác lạnh sống lưng ập tới.

Tuy sợ hãi nhưng gã vẫn tò mò mà tiến gần hơn, thấy ra gần đó một thiếu niên đang nhập định cả người tỏa ra hắc khí, chính là Hoa Bảo. Hoa Bảo cả người run rẩy, mặt mày nhăn nhó.

-Người mau ly khai khỏi ta. Sức mạnh gì chứ ta không cần.

-Tiểu tử ngươi còn ngoan cố, ám hệ thì có gì sai.

-Tu luyện ma công là trái với đạo lý. Ta không thể làm.

Hoa Bảo hét lên một tiếng gục trên đất, mảnh hắc thạch văng sang một bên tỏa ra một luồng ám khí nhưng mạnh mẽ thu hút Trần Bạch. Hắn tới gần cầm lên mảnh hắc thạch như bị nó thu hút. Hoa Bảo vẫn còn tỉnh táo nhìn Trần Bạch lên giọng.

-Vị huynh đệ này mau ném vật đó đi, nó rất nguy hiểm.

-Nguy hiểm, không phải là do ngươi không muốn ta đụng vào sao.

Trần Bạch cau mày tỏ vẻ si mê vật trong tay, Hoa Bảo dùng sức đứng dậy đi tới cố giành lấy hắc thạch nhưng Trần Bạch kiên quyết không giao. Thấy Hoa Bảo vẫn ngoan cố như vậy, Trần Bạch vùng vung chưởng đánh bay hắn đi làm Hoa Bảo đụng trúng vách đá gần đó mà phun máu ngụm máu.

Trần Bạch giật mình tỉnh ngộ bản thân mới ra tay đánh người, nhưng gã cũng hiểu thế giới này cường giả vi tôn nên việc hắn làm không phải là sai. Quyết tâm hắn đi tới rút ra một thanh chùy thủ đâm vào người Hoa Bảo chắc chắn kết thúc tính mạng hắn, Hoa Bảo đối diện cái chết mới nhận ra bản thân ngây thơ quá lâu giờ hiểu thế giới này không còn lý lẽ, dù cho hiện hắn hiểu ra cũng quá muộn màng rồi.

Trần Bạch bàn tay đầm máu biết bản thân mới giết người cướp của, tuy lòng bất an nhưng sự tập trung mau chóng đổ dồn lên mảnh hắc thạch. Từ bên trong hiện ra hình ảnh một lão giả tóc đen mặt mày nhả nhận nhìn hắn.

-Rất tốt, tiểu tử như ngươi mới thích hợp nhận truyền thừa của ta. Không như tên giả nhân giả nghĩa kia.

-Tiền bối là..

-Người đời gọi ta là Ám Vương. Là đại ma vương của ma giới, thế nào có phải hối hận khi biết rồi không.

-Không, Văn bối phải tích rất nhiều công đức mới có thể gặp một nhân vật như người. Xin tiền bối nhận văn bối làm đệ tử.

Nói rồi Trần Bạch quỳ xuống dập đầu, gã biết đối phương là tà ma nhưng lại không quan tâm, chính nghĩ rằng sẽ lợi dụng tàn hồn này hết cỡ rồi sau này xóa sổ cũng không muộn. Ám Vương nhún mày trả lời.

-Ta từ trước giờ không nhận đệ tử nhưng nếu người có thể giúp ta làm một việc thì ta sẽ suy nghĩ lại.

-Dù là chuyện gì văn bối cũng sẽ dốc sức.

-Tốt, tốt. Đồ đệ ngoan.

Ám Vương cười vui vẻ trả lời, cả 2 đều sâu trong thâm tâm có suy nghĩ, tâm kế riêng.

Quay trở về Trần Bạch lập tức vào phòng dù cho Hàn Tổ Cẩm có hỏi thì hắn chỉ âm ừ lạnh nhạt trả lời, nàng nhìn hắn ừm khua vì trước giờ hắn chưa từng đối với nàng bỏ lơ như vậy. Trần Bạch vừa vào trong trường đã ngồi thiền mà tu luyện công pháp mới đạt được, giờ đây trong đầu hắn chỉ còn suy

ngihtập trung tu luyện, càng cường đại càng tốt.

.....

Qua một bữa say sưa cùng Hàm Trương và Lĩnh Phong, Vương Lăng say sẩm mặt mày, nhờ “Hấp Huyết pháp quyết” mới giữ thanh tỉnh, hần đứng dậy tiến bước thì gặp Tần Thanh Y đang khẽ bước vào một góc rừng, hần tò mò theo sau.

Tần Thanh Y đôi mắt u sầu nhìn lên mặt trăng, hần biết nàng như thế là đang nghĩ tới mối thù gia tộc, dù bên hần nhìn nàng vui vẻ nhưng sự thật thì gánh nặng huyết hải thâm thù nàng vẫn không thể từ bỏ được. Hần mãi mê ngắm nhìn nàng lại khẽ đi tới ôm chầm lấy người nàng. Nàng giật mình vì bất ngờ có người ôm lấy nhưng nhận ra là hần thì vui vẻ cảm nhận hơi ấm.

-Nàng vẫn còn lo nghĩ về Tần gia sao.

-Ừm. Thiếp đâu thể chỉ sung sướng một mình được.

-Đừng lo nghĩ, ta sẽ giúp nàng.

-Dù thế nào thì hiện chàng đang là người của Vương gia, đâu thể vì ta mà từ bỏ mọi thứ gây dựng được.

-Ta ...

Hần thật sự biết bản thân đang mang trong mình trọng trách của Khuru Tà, của chân chính Vương Lăng nên không thể vì ích kỷ mà từ bỏ mọi thứ dễ dàng như vậy. Tần Thanh Y tuy không biết bí mật của hần nhưng hiểu hần sẽ không làm loại người không giữ chữ tín, nàng cười cảm nắm lấy hai bàn tay hần.

-Thật ta cũng nghĩ tới việc bình thân mà sống, dù cho có bị người đời thóa mạ thì chỉ cần ở bên cạnh chàng ta cũng cảm thấy đủ rồi.

Hần biết nàng đang tự dối mình, đang suy nghĩ vì hần, hần cảm động không thể làm gì hơn mà ở bên cạnh nàng lúc này. Nhìn khuôn mặt hiền dịu xinh đẹp kia, hần hạnh phúc trào dâng, đặt lên môi nàng một nụ hôn. Nàng nhiệt tình đáp trả, hai chiếc lưỡi quấn lấy nhau tiết ra không biết là bao nhiêu nước bọt được hòa quyện.

Y phục cả hai từ từ rớt xuống đất chỉ để lại vài mảnh vải mỏng. Cũng mau chóng hần đè nàng nằm xuống lột bỏ cả lớp vải che cuối cùng, hai thân thể hoàn toàn trần trụi ôm lấy nhau vẫn say mê mà hôn đắm đuối. Bàn tay hần linh hoạt chạy dọc sống lưng nàng đi xuống đặt vào kiêu đồn nảy nở của nàng.

Tay nàng cũng tình nghịch đi xuống đặt ngay dương vật hần mà vuốt lấy, tay còn lại đặt ngay cửa mình mà tự đam chọc. Cả âm hộ nàng đều ướt đầm, hần và nàng đều không đợi nữa mà dương vật đã cắm sâu đi vào bên trong âm hộ nàng. Cũng một thời gian cả hai mới lại giao hoan, âm hộ nàng vẫn khít như khi là trinh nữ mà để hần mau để mê hưởng thụ.

Da thịt nàng quá mịn màng khiến hần không nỡ bỏ lỡ ngóc ngách nào mà hôn lấy, mà sờ soạng liếm láp. Nàng nằm im cảm nhận hần đang xâm phạm khắp cơ thể mình, không có ngóc ngách nào trên người nàng mà hần không khám phá. Nàng đã xác nhận cả tâm hồn lẫn thể xác đã hoàn toàn thuộc về người nam nhân này, vĩnh viễn là của hần.

Nghe tiếng rên “Ư.. Ư..” của nàng làm hần càng căng cứng mà thêm ra sức nháp sâu vào tận hoa tâm, mỗi lần chạm sâu trong nàng là nàng càng rướn người rên rỉ bóp chặt lấy cậu nhỏ hần. Dâm thủy tiết xuất liên tục làm nàng ướt cả một vùng, mùi dâm thủy ngầy ngầy làm dương vật hần muốn phóng xuất không biết bao lần nhưng vì hần vẫn muốn “gắn kết” nàng lâu nhất nên vẫn nén chịu đựng.

Hai bầu ngực nàng trắng tròn bị hần nắn bóp đến đỏ hồng, cả người nàng ướt đầm mồ hôi vì hần, gờ mọi vùng da thịt của nàng đều vô cùng nhạy cảm vì hần đã kích thích như hệt tất cả mọi vị trí nắn cảm trên người nàng. Nhìn cây gậy thịt ra vào liên tục khiến âm hộ nàng dù qua bao lâu vẫn không bị nói rộng ra mà vẫn hút chặt như vậy.

Hần hiện đã kim nén quá lâu rồi, đâm sâu dương cụ vào đến tử cung nàng bắn vào bên trong tất cả tinh dịch tích tụ, bên trong nàng như căng phồng, thứ dịch chất ấm nóng bao phủ toàn bộ bên trong khiến nàng mê sảng run người mà kiệt quệ nằm gục trên nền cỏ.

Cả hai giờ đã thỏa mãn, lại đắm đuối nhìn nhau, lúc sau Tần Thanh Y như cảm nhận bản thân thêm phần hồng nhuận cũng phần khởi hơn, lại nhận ra hiện trạng bản thân biến đổi.

-Hình như thiếp vừa đột phá hóa linh cảnh sơ đoạn rồi.

-Thật vậy sao.

Hần nghe vậy thì vui mừng, thật sự giờ mới chứng thực hiệu quả của “Âm Dương Khoái”, Tần Thanh Y chắc không thể nghĩ là do mới giao hoan xong mà đột phá nhưng nàng tin dù lý do gì thì chính nàng cũng không muốn cản bước đi của hần, dù sao đây là điều tốt thì nên vui mừng. Nàng nhìn lại hần tuy nhận thức hần vui vẻ nhưng nàng thâm tâm lại hiện lên một nỗi buồn không thể gọi tên.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Dưới chân cường giả (1)

Qua ngày hôm sau hắn quyết định rời khỏi huyện cảnh, giờ đã đạt đủ điều kiện cũng không cần luyện tiếu gì nữa. Đã muốn rời đi thì hắn nhận ra Tần Thanh Y về mặt chân chờ như đang đợi ai đó, hắn thấy thế tò mò hỏi:

-Có chuyện gì sao.

Tần Thanh Y nhìn hắn im lặng một hồi lại nói:

-Có lẽ là thiệp sắp phải rời đi rồi.

-Đi đâu. Chẳng phải ở trong Minh Lam Tông rất an toàn sao.

-Dù thế

Nhìn nàng do dự hắn thật không hiểu, ngay lúc này thì một dáng người nhỏ nhắn xuất hiện, sự xuất hiện của nàng khiến cho Hàm Trương cùng Linh Phong là loại không hao sắc cũng phải dờ dẫm. Vương Lăng nhận ra người trước mặt là thần tiên tỷ tỷ mà hắn gặp lúc trước. Nàng đến cạnh Tần Thanh Y lại đối diện với hắn.

-Nàng sẽ đi theo ta.

-Đi đâu.

-Thiên giới.

Nghe thế hắn lập tức sững người, những người khác cũng kinh ngạc khi nghe nàng nói. Thấy hắn bộ dáng dờ dẫm, thần tiên tỷ tỷ kia liền tiếp tục nói:

-Nàng đi thiên giới là cũng giúp nàng cũng là để bảo vệ nàng.

-Bảo vệ nàng?

Hắn cũng hiểu trước kia có mấy kẻ theo lệnh đến bắt Tần Thanh Y không biết là vì lý do gì nhưng hiểu hắn hiện là không có khả năng bảo hộ nàng. Hắn nắm chặt tay, cố gắng buông bỏ, lại lần nữa rời xa người hắn yêu, Tần Thanh Y thấy hắn bộ dáng khổ sở tuy rất muốn an ủi nhưng hiểu rõ biện pháp tốt nhất cho hắn là nàng nên im lặng, không nên để hắn quá nhiều đã kích.

Ngay lúc này thì một tiếng cười vang vọng lại tạo ra uy chấn khiến cho Vương Lăng cùng đám người rừng mình sợ hãi. Tiếp đó là một tên da thịt xanh rần, mái tóc đỏ, khuôn mặt vẻ tuấn mỹ, đặc biệt sau lưng có 6 cánh màu đen.

Sự xuất hiện của hắn khiến không gian xung quanh biến dạng, tạo ra những vùng trũng không trung kỳ lạ mà nhìn vào là một màu đen chủ đạo cùng dải ngân sắc 7 màu. Gã đứng trên cao nhìn xuống phía nữ thần tiên cùng Tần Thanh Y.

-Mau giao con ả kia ra.

-Người nghĩ người muốn làm gì thì làm sao.

Thần tiên tỷ tỷ cau mày nhìn lên, cả người bạch quang chói rọi. Tên quý tộc kia không hề bận tâm thái độ vẫn kiêu ngạo.

-Thần nữ thì nên ở yên đi, chạy tới đây làm gì. Con ả kia với bọn ta rất quan trọng, mau giao ra.

-Người có bản lĩnh đó sao.

-Haha. Tốt thôi, ta cho người 3 giây nếu không giao ra thì đừng trách ta vô tình.

Thần tiên tỷ tỷ như không nghe thấy quay qua chỗ Vương Lăng cùng bọn người.

-Các người mau rời đi, chỗ này không thể ở lâu. Xung quanh đều là lỗ hồng Di Thứ Nguyên. Nếu còn tiếp tục thì cái người hậu quả tự chịu.

Chính bản thân nàng vì nghe tin tên quý tộc Sát Kỳ đích thân tới nên phải dè chừng bấy lâu không dám vọng động tránh rơi vào lĩnh vực của hắn, giờ coi như nàng đã lo dư rồi hắn đã đích thân đột phá huyện cảnh mà xông vào. Nghe nàng nói thì đám người Linh Phong nhìn nhau hiểu ý bốp bẻ đá mau chóng rời khỏi, Sở Ngọc thấy Vương Lăng vẫn sững sờ thì giật mình đi tới níu lấy y phục hắn.

-Chàng còn ở lại làm gì, mau rời đi.

-Nàng rời đi trước đi, ta vẫn muốn ở lại.

-Nếu còn ở lại thì chàng sẽ chết đấy.

-Ta biết nhưng ta không chấp nhận ai mang Thanh Y rời khỏi ta.

Sở Ngọc nghe thế thì lộ vẻ khâm phục, thâm tâm nàng giờ đây thật sự rất thích hẳn. Vương Lăng quay qua Sở Ngọc lại nói tiếp.

-Đừng lo nếu không có cách đánh lại thì ta sẽ chạy. Còn nàng thì cơ hội thoát ra sẽ không còn đó, mau rời đi. Chẳng phải còn mẫu thân nàng sao.

Nhìn cảnh vật xung quanh bị cắt xẻ tạo ra vô số vết nứt khiến nàng cũng hiểu rõ vấn đề, biết ở lại có khuyến thế nào cũng vô dụng, nếu ngoan cố có khi còn vướng chân. Nàng ngậm ngùi hôn lên má hẳn bàn tay mới khê bóp bết bích thạch.

-Chàng nhớ cẩn thận.

-Ta hiểu rồi.

Hắn cười nhìn nàng, vừa xong thì hắn nhận ra có người đang đánh hắn, là Tần Thanh Y, nàng nước mắt trào ra nhìn hắn.

-Sao lại ngốc như vậy. Nếu không đi thì sẽ không còn kịp.

-Ta biết mà nhưng chẳng phải ta đã hứa sẽ bảo vệ nàng sao.

Tần Thanh Y nghe thế thì âm áp trong lòng, riêng thần tiên tỷ tỷ lại nhủ mảy cho hắn là kẻ ngốc. Tên quý tộc Sát Kỳ kia cười như xem lời nói hắn như một trò đùa.

-Tiểu tử nguoi cũng thật biết tấu hài. Bản thân nguoi còn chạy không kịp thì đòi bảo hộ ai.

-Tên da xanh kia, cứ kéo néo hoài không biết chán à.

-Tiểu tử nguoi muốn chết.

Sát Kỳ mặt trở lạnh tỏa ra áp khí khiến Vương Lăng như nghẹt thở nằm quỳ bệt trên đất. Lúc này một hào quang màu vàng bao tỏa quanh người lập tức giải tỏa áp khí, vàng quang này khiến cho cả thần nữ cùng Sát Kỳ phải kinh ngạc. Linh Tôn giọng bức xúc:

-Tiểu tử nguoi thật biết cách chọn chết, lại đi khiêu khích một tên ma thần mà lại có tận 6 cánh.

-Xin lỗi tiên bối nhưng vẫn bối không chịu được.

-Cứ thích làm theo cảm tính lại hỏi sao không suýt chết mấy lần, thôi lỡ rồi cũng đành chịu. Ta tạm thời giúp nguoi làm quen với áp khí của thần cảnh, nhắc luôn là đừng có mà để rơi vào mấy khe nứt Địa Thử Nguyên xung quanh.

-Văn bối hiểu rồi.

Hắn quay qua nhìn Tuyết Ưng nói.

-Tuyết Ưng tỷ, giúp đệ một tay.

-Đây không phải là một tên đơn giản nhưng thôi, ta cũng không sợ, cứ chiến đi, có ta lo.

Tuyết Ưng tức thì giải tỏa linh lực ngang nhiên bằng bối cảnh giới Bán Thần, so ra với Thần thực sự thì vẫn còn yếu. Một trận cuồng phong nổi lên, tức thì sau đó là hơn 10 trận cuồng phong gió xoáy hướng ma tộc mà đi đến.

Vương Lăng kinh hãi trước sức mạnh của Tuyết Ưng, một trận cuồng phong này cũng đủ để phá nát một tòa thành rồi chứ đừng nói là liên tiếp mấy trận này, hẳn nhờ hào quang bao quanh người mới có thể trụ vững. Dù là thế nhưng với tên ma tộc kia chẳng là gì, tay hắn tạo ra một xoáy đen giữa lòng bàn tay, tất cả mọi con lốc bay đến đều biến mất vô tung. Tuyết Ưng thấy thế giật mình quay qua nói.

-Có vẻ tên này không hề dễ chơi rồi. Người nhớ sau vụ này phải cho ta ăn thật nhiều đấy.

-Tuyết Ưng tỷ yên tâm, bao nhiêu đệ cũng lo được.

Tuyết Ưng cười trời nổi đầy gió, bảo tuyết không biết từ đâu xuất hiện, cả vùng xung quanh cột băng nổi lên, những băng lao cùng bão gió cứ nổi đuôi nhau mà đánh tới chỗ tên ma tộc.

-Tuyết Ưng Linh Vực.

Đây là linh vực của Tuyết Ưng, có thể nói là thứ mang lại nhiều sức mạnh nhất của cường giả Bán Thần. Vương Lăng lần đầu chứng kiến linh vực vẻ mặt im lặng quan sát. Thần nữ này giờ bảo hộ Tần Thanh Y, nàng hiện đã bất tỉnh trong tay thần nữ, Thần nữ giờ đã hiện bên cạnh hắn.

-Người còn không rời đi, có hiểu tên đó đáng sợ thế nào không.

-Ta biết nhưng có mấy chuyện dù biết là không thể nhưng vẫn phải làm. Tỷ đừng nói nữa, dù thế nào ta cũng sẽ không để ai mang Thanh Y rời đi.

Thần nữ thở dài mặc kệ hắc tuy giờ muốn đi nhưng với những vùng Dị Thứ Nguyên xung quanh thì nàng vẫn chưa thể vội vã.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Dưới chân cường giả (2)

Vương Lăng vận “Ngự Thiên Quyết”, lấy cả Hấp Huyết Ma Kiếm dùng “Phi Quang Dực” bay lên, hắc chém ra mấy đạo kiếm khí hướng phía Sát Kỳ.

Phải chống lại làn mưa băng lao cùng bạo vũ hướng tới, lại toàn là những ánh chim bằng băng to lớn lao tới, Sát Kỳ không dư hơi bận tâm Vương Lăng, dù cho kiếm khí có chạm vào người đều bị tiêu biến không dấu vết. Vương Lăng phóng ma kiếm bay tới, cảm nhận nguy hiểm bất thường dù rất nhỏ gã ma tộc tạo ra một hắc cầu bắn tới ma kiếm, tức thì đều bị ma kiếm hấp thụ lấy, nó vẫn lao tới.

Sát Kỳ cả người tỏa ra hắc khí, một vùng xung kích ngay sau đó phá tan ngay cả bạo vũ của Tuyết Ưng khiến bầu trời bão tuyết trở lại yên tĩnh, mà Tuyết Ưng cũng nhận phải làn hắc khí vừa rồi mà ngã trọng thương bay xuống đất. Vương Lăng thấy thế kinh hãi.

-Tuyết Ưng tỷ.

-Giờ không phải lúc lo cho người khác đâu.

Vương Lăng nhận ta tên quý tộc đã hiện hữu bên cạnh hắc bàn tay phá xuyên lớp bảo hộ đâm thủng cả bụng hắc, tay Vương Lăng xuất ra hắc lôi đánh tới, gã ma tộc mặc kệ lại nhận ra sự lợi hại của hắc lôi mà vô tình để lại một vết xước trên mặt gã. Gã lập tức tức giận ném Vương Lăng xuống đất.

-Thật không ngờ lại để một con kiến làm bị thương. Người chết chắc rồi.

Gã tay tạo ra một hắc cầu nhỏ bằng nắm tay ném xuống, nhìn như thế nhưng cũng cảm nhận uy lực cường đại bên trong. Vương Lăng vết thương vùng bụng chảy ra nhiều máu, hắc chỉ còn nuốt Hồi Linh Đan cầm cự. Thần nữ cũng không đỡ đứng nhìn mà hào quang bao bọc xuất ra, vô số lông cánh trắng xóa bay ra đem hắc cầu hóa hư không.

Vương Lăng thấy tên quý tộc vẻ tức giận thì cười, ngay sau đó ma kiếm đã đâm tới sượt qua bên người gã. Gã giật mình, căn bản cả lớp phòng hộ như bị hấp thụ, chính gã cũng hiểu rõ sự lợi hại của thanh kiếm kia.

-Đây rốt cuộc là thanh kiếm gì, sao nó cứ như hấp thụ ma lực của ta.

Gã phát tay đem thanh ma kiếm đánh bay xuống đất, cũng dễ dàng do Vương Lăng hiện không thể “Ngự Kiếm” khoảng cách xa hơn nữa, đồng thời hiện hắc đang bị thương. Gã Sát Kỳ nhìn thần nữ tỏ vẻ căm giận.

-Thần nữ, mau tránh ra, ta phải giết tên tiểu tử này.

-Hắn là nam nhân của Thanh Y nên ta không thể ngó lơ được.

-Được lắm, đã không giao ả kia ra còn cố bảo vệ tên tiểu tử này. Thần nữ người quá coi thường ta rồi.

Cả người gã ma tộc hắc khí xung thiên, một cảm giác ớn lạnh chết chóc tỏa ra xung quanh, từ dưới đất tạo ra những con yêu thú toàn thân là hắc khí, ở trên bầu trời cũng vậy, xung quanh đều là những bóng đen yêu thú điên cuồng mà lao tới.

Thần nữ 6 cánh giang ra, ánh sáng trắng lan tỏa tạo ra những lông cánh thiên sứ, hễ vừa chạm vào bóng yêu thú nào là nó hoàn toàn biến mất. Dù thế nhưng những bóng yêu thú kia vẫn tự tạo ra vô số kẻ không hề ngừng lại.

Vương Lăng tình hình tạm ổn do hắc có thể chất đặc thù với vết thương do ma tộc gây ra thì có lẽ là người thường đã chết tức khắc rồi, hắc nhìn ra đằng xa Tuyết Ưng nằm một góc sợ nặng bị thương nên lao người tới mà bảo hộ.

Cũng tại hắc mà nàng mới trở thành thế kia nếu có chuyện gì thì bản thân hắc sẽ cảm giác rất khó chịu. Nhìn những bóng yêu thú chặn hắc lại, bàn tay hắc tạo ra hắc lôi vừa chạm vào bóng yêu thú thì nó đột ngột dừng lại.

Hắc tuy khó hiểu nhưng không nghĩ được nhiều tiếp cận bên cạnh Tuyết Ưng ôm nàng quay về bên cạnh thần nữ. Nhìn trăng cảnh khắp nơi là ánh sáng đen cùng trắng va chạm hắc nhũ mảy, thật sự so ra thì hắc quá yếu đi. Đảm bảo an toàn cho Tuyết Ưng cùng Tàn Thanh Y, hắc bắt đầu suy nghĩ cách giải quyết tên ma tộc kia. Quay qua hắc nói với thần nữ.

-Thần tiên tỷ tỷ liệu chúng ta có thể chạy không.

-Hiện tại không được. Chúng ta đang ở trong lĩnh vực của hắc, nhìn những lỗ hồng kia thì người phải biết nếu sai lầm thì sẽ rất nguy hiểm.

-Tỷ không thể làm gì sao.

-Hiện không gian này là do hắc khống chế, ta không thể tác động lĩnh vực của mình được làm sai thì Dịch Thử Nguyên sẽ càng mở rộng. Hiện chỉ còn kéo dài sức mà làm hắc suy yếu phá bỏ lĩnh vực này mà thôi.

Vương Lăng nhủ mảy, xem ra hiện chỉ còn cách tác động trực tiếp với tên ma tộc kia. Nhớ lại khoảng khắc hắc lõi làm bị thương gã còn làm đình chỉ bóng yêu thú, hắc liền nghĩ ngay tới việc sử dụng hắc lõi của mình. Nhưng nói thì dễ hơn làm, hiện không có cách hữu hiệu nào có thể tiếp cận gã mà để gã tự động chịu đòn.

Con đau truyền tới từ vết thương lại truyền tới, nếu không phải là hắc tu luyện theo cách ma tộc thì sợ giờ đã bị hắc khí tàn phá cơ thể mà chết lâu rồi. Có lẽ chính gã ma tộc kia không thể nghĩ tại sao Vương Lăng còn sống tới hiện giờ.

Dù tình trạng có thể nào thì nhất quyết hắc phải làm gì đó để bảo vệ Tàn Thanh Y.

Hắc thở đều cơ thể bạo phát, cả người bao quanh bởi hỏa diễm màu đen, đôi mắt chuyển đỏ, hoàn toàn thức tỉnh dòng máu Mặc gia trong huyết quản. Thấy cảnh này Thần nữ nhủ mảy, hắc tinh thần thì đang tập trung vào Sát Kỳ. Dù cho kẻ thù có là thần thì hắc cũng không sợ, dù biết làm điều ngu ngốc nhưng nếu không làm thì hắc sẽ sống uổng kiếp này.

Hắc lao tới hỏa diễm đen cứ thế mà lao tới người Sát Kỳ, gã như mảy thả hồn thú như không để tâm. Lần này hai tay Vương Lăng đối chưởng, tạo ra “Hắc Lôi Cầu Ánh” bắn tới. Quả như hắc nghĩ đường đi của hắc lõi không hề bị mấy hồn thú kia ngăn lại mà trực tiếp xuyên thấu đánh tới người Sát Kỳ, tuy với gã không có tỷ sát thương nào nhưng bản tính tự cao của gã khiến gã cảm tức nhìn Vương Lăng, bản thân gã không ngờ bị một con kiến nhỏ bé đánh trúng.

Cả người Hắc Kỳ càng thêm nồng nặc ma khí, trực tiếp phá bỏ quang tuyến của thần nữ, tay gã khẽ động đã nắm trong tay cái cổ của Vương Lăng, tay gã bóp càng mạnh khiến Vương Lăng nghẹt thở, cảm giác cổ họng sắp bị bóp nát, chưa gì đã cảm nhận thân và đầu đã không còn nổi lên.

Vương Lăng vốn dĩ không thể ngờ mới một chiêu mà đã bị gã Sát Kỳ này chế phục, hoàn toàn trước mặt gã không có chút khả năng phản kháng. Sát Kỳ nhìn xuống thần nữ ánh mắt sát lạnh.

-Mau giao ả nữ kia ra đây, không ta bóp nát cổ họng tên này.

-Ngươi cứ việc, ta không bận tâm tới hắc.

Thần nữ cho Vương Lăng là thằng ngu, cho hắc lao đầu vào chết nên không hề có ý định cứu giúp gì nữa. Sát Kỳ thì như mảy cảm tức.

-Lũ thiên thần các ngươi chẳng phải tự hào yêu thương chúng sinh sao.

-Quả là vậy nhưng mà mạng hắc dù đổi hay không thì cũng thế, nếu để Thanh Y rơi vào tay ngươi kết quả càng thảm hơn. Ta chả thấy có gì sai cả.

-Tiện nhân.

Sát Kỳ tức giận, gã biết hiện nếu còn ở lâu thì người bất lợi là hắc, vốn dĩ gã cũng đã cấp bách mà đột phá huyền cảnh và chui vào đây, thực lực suy giảm vì đây là huyền vực có kết chủ, dị biến xảy ra với huyền cảnh nên mới tạo ra những lỗ hồng Dịch Thử Nguyên kia.

Mà thần nữ thì vẫn chưa tung hết sức, đả này gã sẽ sớm bị nhốt trong Dịch Thử Nguyên nên gã rất mau khản trương. Vốn dĩ gã đã không còn thời gian nữa nên mới gấp rút bắt bằng được Tàn Thanh Y. Vương Lăng càng thống khổ trong tay Sát Kỳ, biết cứ đả này thì chết nhanh thôi, còn đang tỉnh táo nên Vương Lăng bàn tay nắm lấy cổ tay Sát Kỳ, gã quay qua nhìn Vương Lăng nhủ mảy.

-Một con kiến cố giãy giụa vô ích. Đã thế ta cho ngươi hết đường giãy giụa.

Tay kia của Sát Kỳ vận hỏa diễm đen, Vương Lăng mỉm cười vận dùng “Hấp Huyết pháp quyết”, dĩ nhiên là pháp quyết đó nói ra cũng vô dụng với Sát Kỳ nhưng hắc đây là đang trạng thái Hắc Hóa, vốn Mặc gia có thể điều hòa âm dương vạn vật cho dù là ma khí hay thần khí thì cũng không ngoại lệ, đã thế còn có hắc lõi “Hắc Ảnh Lôi Đế” dù cho có là thượng cổ pháp tắc cũng phải bị tác động.

Chính sự tác động này làm Sát Kỳ như mảy nhận ra cơ thể dường như bị tổn thương từ bên trong, con đau nhức truyền khắp cơ thể, gã cảm tức nhìn Vương Lăng vùng chưởng đánh vào người Vương Lăng.

-Cận bả dám làm ta bị thương.

Một chưởng này đánh tới của một cường giả cấp bậc thần thì chắc chắn Vương Lăng không thể nào chịu nổi dù cho lực đạo so ra yếu hơn dù cho Sát Kỳ mang nghịch khí chảy trong người gã, tuy là hành động nhỏ nhưng tác động lớn.

Hắc nhìn Sát Kỳ khuôn mặt gã đang nhăn nhó, Vương Lăng hiện nở nụ cười mãn nguyện, hơi thở cũng dần tắt, cơ thể hoàn toàn bị một chưởng tàn phá bay xuống đất. Đây có lẽ là dấu chấm hết cho cuộc đời hắc vì hành động ngu ngốc của mình nhưng nói hắc ngu ngốc cũng được vì hắc không hề ham

sống sót, không ham cường đại, không ham phú quý hay quyền thế chỉ là bảo vệ những người quý giá nhất cuộc đời hắn.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Từ biệt

Lợi dụng lúc Sát Kỳ suy yếu thần nữ lập tức thi triển thực lực, cả 6 cánh trắng dần lớn dần bao phủ cả một vùng trời, những lông cánh bay ra tụ tập một quả cầu màu trắng có 6 cánh bao phủ cả người Sát Kỳ.

Sát Kỳ giật mình, biết đây là “Sát Ma Chi Tọa” của tộc thiên thần, bản thân cũng hiểu hiện khó có khả năng chống lại. Gã cảm tức muốn giết Vương Lăng thêm mấy lần nữa, gã nuốt vào Phá Ma Thiên Đan hoàn toàn giải phóng toàn bộ thực lực dù biết điều này đồng nghĩa sẽ phá hủy hoàn toàn huyền cảnh cũng kéo gã vào nguy hiểm.

Thần nữ nhú mày nhận ra sự tồn tại kinh khủng của ma khí. Một luồng hắc khí bạo phá để lại những lông vũ từ từ tiêu thất. Thần nữ thất kinh nhìn Sát Kỳ trước mặt.

-Ngươi sao lại...

-Thế nào rất ngạc nhiên phải không.

Sát Kỳ lúc này cả người toàn thân hiện ra ký ấn màu đỏ chạy dài khắp người, đặc biệt sau lưng có thêm chiếc cánh màu đen nhỏ hơn những cái khác nhưng lại tỏa ra ma khí cường đại.

-Không ngờ ngươi lại dùng cách đó để đột phá.

-Ta không bận tâm ngươi nghĩ gì, hiện giờ ta đã dư sức lấy ả nữ nhân kia từ ngươi.

Nói rồi gã đã biến mất rồi ở ngay người bên thần nữ, nàng lấy ra một thánh thần kiếm quét qua ngang người, Sát Kỳ cười mỉm bàn tay dễ dàng dùng một bàn tay mà kẹp lấy thánh kiếm. Thần nữ kinh ngạc thì Tần Thanh Y đã rời xa nàng từ bao giờ nằm trong tay Sát Kỳ.

-Mau thả nàng ra.

Thần nữ kinh hãi mà thánh kiếm đảo qua mà quét phía Sát Kỳ, gã cười phất tay xóa tan kiếm chiêu. Giờ cảnh vật xung quanh như đổ vỡ, vết nứt Dị Thứ Nguyên hoàn toàn mở rộng. Cả Sát Kỳ cùng Thần nữ đều muốn mau chóng tránh ra.

Thần nữ tới bên đem Tuyết Ưng cùng Vương Lăng đặt một chỗ tránh xa lỗ hổng kia, còn Sát Kỳ như hải lòng muốn rời đi, khi gã cười tay tạo ra một lỗ đen muốn đi thì bị một người chặn lại, sau đó biết được Tần Thanh Y đã rời khỏi tay hắn từ bao giờ mà hắn đã bị dịch chuyển tới gần lỗ hổng Dị Thứ Nguyên từ lúc nào, may gã kịp phản ứng bàn tay tạo ra xoáy đen lách người ra tránh bị hút lấy bởi một thứ gì đấy bên trong lỗ hổng kia, chính gã cũng rất e ngại cái Dị Thứ Nguyên này. Giờ gã nhìn ra kẻ trước mặt tỏ vẻ khó chịu:

-Ngươi là ai.

-Ta ư. Cứ gọi ta là Lang Chân Quân. Mà tạm bỏ qua việc hỏi tên nhau đi. Nhìn đi đây rõ ràng là địa bàn của ta không ngờ ngươi lại từ tung tụt tác như vậy còn phá hủy cả huyền cảnh của ta.

Sát Kỳ nhú mày, hắn chỉ cảm nhận kẻ trước mặt còn chưa chính thức trở thành thần, không hề cảm nhận thần lực chi thuần mà lại có thể lấy người từ tay hắn một cách quỷ không biết thần không hay. Lang Chân Quân bế Tần Thanh Y đến bên cạnh thần nữ giao lại cho thần nữ. Lang Chân Quân cười nhìn Sát Kỳ.

-Ngươi có thể rời khỏi đây được không, ta không muốn nó thêm te tua đâu.

-Đừng có giả ngu, trả người đây.

Sát Kỳ lại lần nữa lao tới, tức khắc gã nhận ra dù có di chuyển thế nào bản thân cũng quay lại chỗ cũ, nhận ra một đạo hoa văn kỳ lạ ở trước ngực dù có làm gì cũng không biến mất, Sát Kỳ về mặt phức tạp nhìn kẻ trước mặt.

-Ngươi đây là năng lực gì.

-Là pháp tắc không gian đấy, ngươi chắc cũng nghe từng có người sử dụng nó chứ nhỉ.

Nghe thế thì cả Sát Kỳ và thần nữ đều giật mình, trước kia người đứng đầu tam giới, kẻ mà cả thiên thần lẫn ma thần đều sợ hãi khi nghe tên, Linh Tôn, đã từng rất thành thạo việc sử dụng một loại pháp tắc không gian.

Cứ việc hiểu về nó thì cũng đã rất khó vì không hề biết cái loại pháp tắc không gian đó là gì nhưng chắc chắn không phải là năng lực để đối phó, thậm chí có bao nhiêu là thần cấp cao kiến thức uyên thâm cũng không thể hiểu nó. Sát Kỳ im lặng, biết bản thân giờ còn ở lại chỉ tốn thêm lực lượng sớm muộn sẽ bị Địa Thứ Nguyên nuốt chửng, gã cũng hiểu năng lực kia lợi hại thế nào. Hiểu thế gã nhú mày nhìn Lang Chân Quân.

-Thật không ngờ có cơ hội gặp được năng lực huyền thoại này ở đây. Thế thì nhà ngươi nhớ đấy, ta sẽ không bỏ qua nữa đâu. Chắc chắn sẽ quay lại sớm thôi.

-Không tiền.

Lang Chân Quân cười mặc kệ Sát Kỳ căm giận cùng cực tạo ra cổng đen mà thoát ra ngoài. Lang Chân Quân thấy nguy cơ đã mất thì nhẹ nhõm, tạo ra một vòng phù văn màu vàng bao phủ xung quanh đem đám người Vương Lăng cùng thần nữ về lại chỗ của hắn. Nhìn Vương Lăng như người chết thần nữ quay qua hỏi Lang Chân Quân:

-Không biết ngươi có cách nào giúp hắn không.

-Tiểu bối như vậy là vô lễ đấy.

Lang Chân Quân nhìn tỏ vẻ không hài lòng, Thần nữ không hơi đâu tranh cãi tập trung tinh lực lên người Vương Lăng, nếu hắn có chuyện gì sợ Tần Thanh Y sẽ suy nghĩ quẩn bách, nàng cũng chẳng bận tâm tới Lang Chân Quân là ai vì nghĩ người này thực lực không đánh kẻ chỉ là hứng thú với pháp tắc không gian mà Lang Chân Quân sử dụng mà thôi.

Lang Chân Quân nhìn thăm trạng Vương Lăng mà nhú mày, bàn tay tỏa ra vàng hào quang màu vàng, một lúc trên gương mặt chợt đổi sắc thái, Thần nữ thấy thế liền hỏi:

-Có chuyện gì sao.

-Tiểu tử này vẫn còn sống.

-Sao có thể.

Thần nữ chỉ tùy tiện nhờ mà thôi chứ nàng cũng hiểu cơ hội sống sót của hắn là rất thấp, nào ngờ thế mà vẫn còn sống cơ chứ. Mấy người này không biết cũng đúng vì sơ dĩ trước đó Linh Tôn dùng phần linh lực tồn đọng may mắn tạo ra được một phủ chú tạm bảo hộ tính mạng Vương Lăng.

Mặc kệ là lý do gì thì Lang Chân Quân vẫn tiếp tục điều trị cho Vương Lăng, sau khi truyền chút chân nguyên vào người Vương Lăng thì Lang Chân Quân lại nhét thêm một viên đan dược vào miệng Vương Lăng.

Giờ phút này thì Tần Thanh Y cùng Tuyết Ưng cũng tỉnh lại, việc đầu tiên là tìm kiếm Vương Lăng. Cũng nhờ thần nữ giảng giải nói hắn không có nguy hiểm tính mạng thì hai người mới an tâm, Tần Thanh Y mau chóng đi tới bên người Vương Lăng nhìn hắn lòng đầy lo lắng, nàng hiểu hắn bị thế này là vì năng. Dù biết hắn không vấn đề gì nhưng không khỏi hết lo, nước mắt vương trên khóe mắt.

Thần nữ thấy nàng thế thì dễ yên một lúc cho hai người ở bên nhau thêm chút nữa. Còn Tuyết Ưng thì nhận ra Lang Chân Quân mà kinh hô:

-Ngươi còn sống sao tiểu cầu.

-Lâu rồi không gặp nhỉ tiểu Tuyết.

-Ai là tiểu Tuyết, ta lớn hơn ngươi 130 tuổi đấy.

-Vẫn nhón nháo như ngày nào nhỉ.

Lang Chân Quân tới xoa đầu Tuyết Ưng, nàng lập tức gãy ra nhìn hắn căm tức.

-Thế ngươi có cứu được tiểu tử kia không.

-Khỏi lo, hắn đã hoàn toàn ổn rồi. Tuy chả biết nguyên nhân là gì.

-Ta cũng không hiểu.

Tuyết Ưng nghe Thần nữ kể lại cũng biết Vương Lăng nhận một chương của Sát Kỳ thế mà lại không chết, điều này dĩ nhiên là rất lạ, đáng lẽ dù cho Vương Lăng có linh bảo phòng hộ mạnh tới thần cấp cũng khó mà làm được, trừ khi là thánh cấp nhưng nàng biết rõ Vương Lăng làm gì có vật nào tương tự thế.

Qua khoảng thời gian lâu Thần nữ tới bên cạnh Tần Thanh Y khẽ nói:

-Chúng ta đi thôi, hiện nhân lúc Sát Kỳ chưa lại hồi sức mà rời khỏi đây.

-Ừm. Mọi người hiểu rồi.

Thấy Tần Thanh Y đứng dậy quay người đi nắm chặt tay thần nữ cũng đành chịu, sứ mệnh của Tần Thanh Y chính nàng cũng không thể thay đổi được. Tần Thanh Y biết rõ bản thân có vai trò thế nào, nếu giờ mà đã thật quyết tâm ra đi thì cơ hội gặp lại Vương Lăng dường như cũng không còn. Thế nhưng nàng biết ở lại chỉ làm hấn càng gặp thêm nguy hiểm, nàng không đành lòng đành cùng Thần nữ rảo bước rời đi.

Thần nữ gọi ra một con ngựa trắng mắt ngọc, có mọc một đôi cánh trắng như ngựa bay trong thần thoại Hy Lạp vậy, đây vốn cũng là thuần thú của thần nữ, Thiên Linh Thổ, bản thân nó có linh trí mà lại là thần thú hiếm có. Cả Thần nữ cùng Tần Thanh Y leo lên nó liền cất cánh bay đi xuyên qua một vùng công màu trắng thoát khỏi huyền cảnh. Tần Thanh Y im lặng nãy giờ khiến thần nữ muốn động viên.

-Đừng lo, hấn sẽ ổn thôi.

-Cảm ơn ý.

-Xin lỗi vì ta mà muội phải chịu khổ.

-Tỷ không cần nói vì muội biết gánh nặng mà tỷ đang mang mà.

Thần nữ cảm động nhìn Tần thanh Y, cả hai giờ đây thật sự như trở thành tỷ muội ruột thịt vì cả 2 đều có chung một mục đích, một sứ mệnh cần phải làm.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Kết thúc tuyển chọn

Lang Chân Quân cũng không bận tâm hai nữ kia rời đi, lão quay qua nhìn Tuyết Ưng nói:

-Giờ có thể mang hấn đi rồi đây.

-Cho hấn nghỉ ở đây không được sao.

-Dĩ nhiên là không được, vốn dĩ ta còn phải sửa lại “lãnh thổ” của ta nữa, sợ sẽ ảnh hưởng không tốt tới hấn.

-Ta hiểu rồi.

Tuyết Ưng gật gù tỏ vẻ hiểu ý, Lang Chân Quân cười nhìn lại.

-Đừng lạc đường đấy. Đây chẳng phải lần đầu ngươi rời khỏi nơi này sao.

-Đừng coi thường ta. Nghe tiểu Tinh kể chuyện ta cũng tự biết phải làm gì rồi.

-Nếu được vậy thì tốt.

Lang Chân Quân cũng không quá bận tâm vì Tuyết Ưng có thực lực xảy ra chuyện cũng khó, hấn tự nhiên là để Tuyết Ưng mang Vương Lăng rời khỏi. Vừa rời khỏi huyền cảnh thì nàng bắt gặp cả một rừng người đông đúc, có vẻ như do chuyện bất ngờ nên tông môn mới cất cử người vào điều tra xem chuyện gì xảy ra.

Nhìn quanh hầu như toàn là người của tông môn, nàng cảm thấy thú vị vì lần đầu thấy nhiều người như vậy, một người mặc y phục đệ tử ngoại môn của Minh Lam Tông thấy giữa đám tông môn xuất hiện một người lạ thì nhú mày đi đến dò hỏi Tuyết Ưng.

-Ngươi là người dự thi phải không.

-Không phải ta. Là hấn.

Tuyết Ưng tuy chỉ có hứng thú với tuyển chọn gì ấy nhưng cũng biết Vương Lăng vào đó để làm gì, nàng cũng không ngốc nghe lời dặn trước của Vương Lăng. Vị đệ tử thấy Vương Lăng bất tỉnh được nàng nhắc bằng một tay thì kinh ngạc lại mau bình tĩnh trả lời.

-Có vẻ vị huynh đệ này bị thương rồi, ngươi qua bên kia xem xét nộp lệnh bài rồi đem hấn đi trị thương đi.

-Ta hiểu rồi.

Nàng hí hửng chạy đi, thật nàng chả hiểu gì cứ thế mà chạy qua đó mà thôi. Qua một bên toàn là thí sinh dự thi đang kiểm tra xem những ai vượt qua được cuộc kiểm tra đầu vào, tuy có biến cố nhưng việc này vẫn phải làm. Có hai người nhìn như là đệ tử nội môn của Minh Lam Tông được phân trách

xem xét.

Cả hai người đệ tử đều tỏ ra phong vận hơn người cũng khiến cho người khác phải nể phục. Một người đệ tử là Yên Hưu tỏ vẻ cau có nhìn đồng môn Dương Tả bên cạnh nói.

-Quả là không được, này giờ chỉ có mấy người vượt qua được. Thật đáng thất vọng.

-Từ từ đi, đệ tử còn nhiều mà, đệ đầu cần khó chịu vậy.

-Hừ. Lũ phế vật này còn lâu mới vào được nội môn.

Đám người phía dưới nghe vậy cảm tức nhưng chẳng dám bộc phát, vốn dĩ có mấy kẻ muốn bán ra mấy lệnh bài kiểm được cho người khác lập tức bị phát hiện và tịch thu, vốn dĩ bên trong còn có người tông môn hóa trang mà quan sát những hành động gian lận vốn có.

Tuyết Ứng thấy có mấy người thỏa điều kiện được đưa đi vào tông môn thì vui mừng, nghĩ rằng cứ đi theo là vào được tông môn rồi. Nàng hí hửng chạy tới vác Vương Lăng chạy theo sau, Yên Hưu thấy thế lập tức tức giận:

-Mau bắt ả kia lại.

-Vâng.

Đám đệ tử ngoại môn nghe sư huynh nói thế thì lập tức bao vây Tuyết Ứng muốn đem nàng quay trở về nào bị nàng đánh văng mỗi người một góc. Tuyết Ứng vẫn biết thế nào là nặng nhẹ, cũng hiểu là không nên tùy tiện giết người nên mới ra tay nhẹ như vậy. Nhưng như thế cũng khiến cả đám người há hốc mồm ra mà nhìn, không ngờ một tiểu nữ nhìn nhỏ bé mà lại lợi hại như vậy, Yên Hưu nhìn thế thì nướng mày.

-Lũ vô dụng.

Không chậm Yên Hưu tức tốc đã đến bên người Tuyết Ứng mà vận chưởng đánh tới, gã không phải là loại thương hoa tiếc ngọc nên ra tay không khoan nhượng.

-Dừng tay Yên Hưu sư đệ.

Dương Tả thấy Yên Hưu tùy tiện ra tay với một nữ nhân không phòng bị thì sợ gã làm hủy hoại danh tiếng tông môn lại noi gương xấu cho đám sư đệ. Yên Hưu nào nghe lời mà vẫn vận chưởng mà áp sát người Tuyết Ứng, nàng nhún mảy bàn tay khẽ chuyển động, một con kinh phong nổi lên, cát bụi mờ mịt.

Nhiều người xung quanh chao đảo, khi nhìn lại thì kinh hô khi thấy Yên Hưu nằm xụi lơ trong góc sùi bọt mép. Giờ ai cũng hiểu tiểu nữ kia không phải dễ chọc, có mà ghi nhớ hình dáng nàng để sau này còn tránh xa ra chút. Tiếng huyền não cũng đánh động tới Sở Ngọc, nàng vì lo cho Vương Lăng nên vẫn nín ở lại để đám Đình Đình đi trước. Vừa tới nơi nàng gặp nay Tuyết Ứng thì vui vẻ chạy tới.

-Tuyết Ứng muội muội.

-Ồ. Là Sở Ngọc à.

Tuyết Ứng cũng mừng khi gặp lại Sở Ngọc, nhận ra Vương Lăng đang ở trên lưng Tuyết Ứng thì nàng vừa lo lắng vừa mừng rỡ.

-Chàng bị sao vậy.

-Hắn bị thương nhẹ thôi, người khỏi lo.

-Nếu bị thương nhẹ sao lại như vậy.

Nhìn hần bất tỉnh nàng càng thêm hoảng, Dương Tả nhận ngay ra Sở Ngọc vì nàng vốn rất nổi tiếng trong tông môn, rất nhiều đệ tử đều mơ mộng nghĩ tới vị sư muội xinh đẹp động lòng người này, nàng không chỉ xinh đẹp mà còn có thiên phú cao lại có cha là trưởng lão đồng đại sư của tông môn. Dương Tả tuy không phải loại háo sắc nhưng cũng biết rõ nàng, hắn đi tới trước mặt Sở Ngọc nho nhã hai tay chấp lại.

-Hóa ra là Sở sư muội, không biết đây là người quen của muội.

-Là Dương Sư huynh.

Nàng giờ mới nhận ra sự hiện diện của Dương Tả, nhỏ nhẹ đáp trả lại tiếp tục nói.

-Đúng như sư huynh thấy, đây là 2 bạn hữu của muội cũng là đệ tử của tông môn. Chuyện này có chút hiểu nhầm, mong sư huynh hiểu cho.

-Nếu sư muội đã nói thế thì sư huynh dĩ nhiên không dám nghi ngờ. Nếu thật sự hai người họ là đồng môn thì cũng nên đem vị huynh đệ kia đi chữa trị rồi.

-Cảm tạ sư huynh, đây là lệnh bài mà hai người này đưa ta giữ.

Sở Ngọc lấy ra đủ số lệnh bài đưa cho Dương Tả rồi quay người đi. Vương Lăng vừa quay đầu nhìn lại.

-Nếu vậy thì tiểu muội cáo từ trước.

-Sur muội đi cẩn thận.

Sở Ngọc muốn mau chóng sắp xếp chỗ nghỉ cho Vương Lăng nên liền dẫn Tuyết Ưng đi vào bên trong tông môn. Cuộc tuyển chọn vẫn tiếp tục, dự định là có thể tuyển 5000 đệ tử ngoại môn nhưng kết quả ít nhiều chỉ khoảng hơn 2000 người, như vậy cũng biết mục đích nhiều người là nhắm tới thứ vật bên trong huyền cảnh của tông môn mà thôi mà dĩ nhiên người đề lộ tung tích để đám người này trà trộn lại chính là tông môn. Việc này dù sao cũng kết thúc nên đối với một số người trong tông môn mà nói thì không nằm ngoài sở liệu, chỉ là mất đi thứ mà tông môn đang tìm kiếm bấy lâu mà thôi.

Sở Ngọc sắp xếp Vương Lăng một căn phòng nơi nàng đang ở, cũng không có ai ý kiến gì khi thấy nàng dẫn theo 2 người về nhà.

Về tới nơi là nàng phân phó thị nữ chăm sóc Vương Lăng lại chuẩn bị thịnh tiệc cho Tuyết Ưng chén. Nàng rồi đi tới phòng mẫu thân thì bắt gặp mẫu thân nàng đang chăm sóc cho những bông hoa trong vườn, nàng mau chóng đi tới gây sự chú ý của mẫu thân nàng. Mẫu thân nàng tuy nhìn yếu nhược nhưng vẫn vẻ điềm lệ nhìn nàng vui vẻ.

-Ngọc nhi con về rồi sao.

-Mẫu thân con về rồi. Người đâu cần làm mấy việc này.

-Không sao, đây là sở thích mà thôi.

Nhìn mẫu thân tiêu tụy nàng đau lòng đỡ lấy người mẫu thân, lúc sau mới lấy lại vui vẻ lấy ra Tuyết Hồi Lục.

-Đừng rời mẫu thân. Con đã tìm được thứ chữa bệnh cho người rồi.

-Con không cần an ủi đâu, ta tự biết bệnh tình của mình mà.

Vốn dĩ mẫu thân Sở Ngọc mắc căn bệnh lạ làm cảnh giới càng ngày càng suy giảm kéo theo thể trạng càng thêm ốm yếu, đôi khi lại cảm giác vô sức mà ngã quỵ ra đất, kể từ khi nàng cưới phụ thân Sở Ngọc thì đã có hiện trạng này rồi. Dù cho có mời cả luyện dược sư ngũ phẩm đứng đầu đại lục cũng không chữa được.

-Thật mà. Nếu người không tin thì dùng thử đan dược này đi.

-Nếu con đã nói vậy thì...

Mẫu thân nàng nhận lấy viên đan dược mà nuốt vào, chính Sở Ngọc cũng hồi hộp không biết nó có thật sự chữa hoàn toàn bệnh tình mẫu thân nàng hay không.

Đến lúc sau mẫu thân Sở Ngọc lập tức cảm thấy cơ thể thoải mái, mọi sự mệt nhọc trong người biến mất, vẻ mặt thêm phần tươi hồng. Sở Ngọc nhận ra mẫu thân tình trạng mau chuyển đổi liền vui mừng.

-Quả nhiên là chàng không nói gian ta.

-Ngọc nhi, Con nói vậy là sao.

Sở Ngọc nghe thế thì giật mình lại cười tươi.

-Mẫu thân đợi thêm ít lâu con để người gặp một người.

-Được, ta muốn xem là ai mà làm con nhìn hạnh phúc như vậy.

Cũng lâu rồi hai người mới vui vẻ như vậy, Sở Ngọc bám lấy mẫu thân mình mà vừa vào phòng vừa kể việc nàng gặp được Vương Lăng như thế nào, dĩ nhiên vụ xuân dược kia vì không muốn mẫu thân lo lắng nên không hề kể gì việc đó.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Tỉnh lại

Vương Lăng qua mấy lần hiểm cảnh mới nhận ra bản thân còn rất nhỏ bé trong thế giới này, cảm giác cận kề cái chết giờ đây hẳn lại cảm nhận thấy lần

nữa. Mắt hần mở ra nhận ra Linh Tôn đang ở trước mặt không hề bộc lộ hoàn toàn con giận.

-Tiểu tử ngươi làm ta không biết nói gì luôn.

-Văn bối là do đại gái nhất thời, tiền bối không cần tỏ vẻ xa lạ như vậy.

Vương Lăng ý thức bản thân có vẻ như hoàn toàn chưa lụi tàn thì có trở lại vui vẻ, biết được lần nữa được Linh Tôn cứu giúp. Linh Tôn khuôn mặt tuấn tú càng thêm mờ nhạt làm Vương Lăng cả kinh.

-Tiền bối người làm sao.

-Chẳng phải vì ngươi sao. Giúp ngươi nhiều lần như vậy chút tàn lực cuối cùng phải đem ra sử dụng giờ có vẻ như giới hạn rồi.

-Xin lỗi tiền bối...

Thấy Vương Lăng ủ rũ cúi gằm mặt, Linh Tôn thêm phần tức giận.

-Nếu ngươi cứ làm việc theo cái kiểu cảm tính đó thì chắc chắn sẽ gây họa. Bản thân ngươi ta tưởng đã hiểu rõ giữa thế giới này sống không còn phải cho bản thân nữa. Nếu đã muốn bảo vệ hay làm thứ gì thì trước tiên phải sống sót đã. Ngươi nghĩ chết rồi thì thay đổi thứ gì sao.

Vẫn không thấy Vương Lăng nói lời nào, Linh Tôn thở dài.

-Hi vọng sau này ngươi nên suy nghĩ cho thấu đáo mọi thứ, phải hiểu là đang tìm đường chết và chết vì ai đó. Nếu chết thì mọi thứ cũng kết thúc, người chết để lại thế giới này những gì, sẽ không có ai thay ngươi mà bảo vệ mấy nữ nhân kia đâu.

-Văn bối hiểu rồi. Cảm ơn tiền bối đã cảnh tỉnh.

Vương Lăng có chút thẹn, biết bản thân nghĩ một đằng mà làm một nẻo, mọi lý trí dường như bị hần vứt sang một bên trong hoàn cảnh kia.

Nghe thấu những lời Linh Tôn nói, Vương Lăng hiểu ra chính hần thật sự bấy lâu nay là đi tìm chết vì hần sợ phải đối mặt với mất mát mà hần không muốn, là căn bệnh chán đời từ thế giới trước đến giờ vẫn còn tồn đọng.

Tuy bao lần đã nhắc mình phải sống nhưng hần như chỉ hứa cho có lệ, giờ thì hần đã hiểu vì sao Linh Tôn lại không hề lo nghĩ gì nữa vì Linh Tôn đã đứng trên đỉnh thế giới thì có việc gì làm khó được Linh Tôn. Hần thì trước kia cảm giác bản thân ở trên cao giờ lại không hề ý thức bản thân đang ở đáy, thay đổi cách sống với hần không phải nhanh như vậy mà làm được, thế giới này phân biệt kẻ mạnh người yếu rất rõ ràng.

Linh Tôn liếc hần lấy lại tinh thần thì vui vẻ, tàn hồn cũng tiêu thất, Vương Lăng nhận ra dù muốn giúp cũng không thể, chỉ có thể nhớ như in những điều căn dặn của Linh Tôn. Mà sự thật thì Linh Tôn chỉ tạm “ngủ say” mà hần thì không biết mà thôi.

Hần mơ màng tỉnh dậy thấy xung quanh là thị nữ đang đứng đầy xem xét hần, vừa thấy hần mở mắt thì mấy người thị nữ vui vẻ nhìn nhau.

-Mau thông báo với tiểu thư.

Một người thị nữ chạy nhanh ra đi thông báo cho Sở Ngọc, hần nhìn qua hỏi người thị nữ còn lại trước mặt.

-Ta bất tỉnh bao lâu rồi.

-Lúc công tử mới được đem về thì đã qua 4 giờ rồi.

-Ta hiểu rồi.

Hần thở dài cố ngồi dậy, kiểm tra bản thân không hề có vết thương nghiêm trọng thì thở phào nhẹ nhõm, trước không sợ chết thì không sao chứ giờ nghĩ tới tương lai hần hứa sẽ không làm mấy điều ngu ngốc tự tìm chết kia nữa, trước có thể giống thẳng chán đời vì đời nó chán nhưng giờ sống thì phải lạc quan.

Vừa nhận được tin thì Sở Ngọc hốt hải chạy tới phòng hần, nàng vừa nhìn thấy hần mới tới bên giường dò hỏi:

-Chàng thật sự không sao chứ.

-Dĩ nhiên, chỉ hơi đói thôi.

-Để thiếp kêu người làm đồ ăn.

-Ừm. Cảm ơn nàng.

Hần tuy với nàng cảm giác không quá yêu thích nhưng cũng cảm thấy vui khi có người lo lắng cho mình nhưng hiện lòng hần tràn đầy bất an vì chả biết Tần Thanh Y an nguy thế nào. Hần nhìn nàng hỏi tiếp.

- Thanh Y đâu, nàng không ở bên cạnh sao.

- Lúc thiếp thấy chàng thì chỉ có Tuyết Ưng ở bên cạnh.

- Thế còn có biết bên trong huyễn cảnh xảy ra chuyện gì không.

- Thật thì thiếp cũng đang muốn biết đây nhưng có vẻ như không cách nào mở lại huyễn cảnh lần nữa.

Hắn nghe vậy thì mặt u ám, cổ nén lo sợ. May mà lúc này Tuyết Ưng đi vào tay vẫn cầm lấy mấy trái đào mà cắn, nàng thấy Vương Lăng tỉnh lại thì tới cạnh vỗ người kẻ hắn kêu đau.

- Người tỉnh rồi.

- Tuyết Ưng là người. Thanh Y nàng thế nào.

Vương Lăng kích động hai tay đặt lên vai nàng, nhìn hắn kích động Tuyết Ưng không thấy lạ vừa nhóp nhép vừa nói.

- Đừng lo... Mắm. Nàng được vị tiên nữ kia đưa đi rồi. Mắm. Mắm

Hắn nghe được vậy thì nhẹ lòng, giờ có thể thoải mái mà nghĩ dưỡng một chút, cơ thể giờ vẫn còn ê ẩm, mà điều làm hắn ngạc nhiên là vết thương ở bụng hoàn toàn hồi phục thậm chí không để lại dấu vết bị đâm xuyên.

Hoàn toàn qua 2 ngày ăn chơi ngủ nghỉ hắn giờ khỏe mạnh trở lại cũng nhờ Sở Ngọc thời gian này chăm hắn như bảo bối vậy. Sở Ngọc dĩ nhiên rất vui khi thấy hắn khỏe lại, nhìn hắn nàng đỏ mặt mới nói:

- Mẫu thân ta muốn gặp chàng.

- Ta hiểu rồi, ta cũng rất mong được bái kiến nhạc mẫu đại nhân.

Hắn cười trêu nàng nhưng chỉ thấy nàng e thẹn mà cúi gầm mặt, hắn thấy nàng thay đổi cũng quá nhanh đi, so với lần đầu gặp mặt hoàn toàn là 2 người khác nhau, là do hắn mị lực quá lớn sao?

Sở Ngọc dẫn hắn tới một hoa viên tràn ngập mùi hoa cỏ thơm ngát, ở giữa chốn hoa viên này có một mái viện sắp sẵn một bộ bàn ghế bằng bích thạch vô cùng ưu nhã. Hắn thấy được một mỹ phụ nhân sắc mặt tươi hồng đang ngồi đó, trên bàn có bày sẵn những món bất tử. Hắn vừa tới thì lễ độ kính chào.

- Kính chào phu nhân.

- Cậu là người là Ngọc nhi nhắc tới sao.

Vị phu nhân đánh giá hắn vui vẻ gật đầu, tuy thật trẻ nhưng không hề có chút gì dễ chê, vừa tuấn tú lại hành xử rất chuẩn mực, còn nghe hắn rất có thiên phú.

- Không cần phải tỏ ra kính nhường như vậy. Cứ ngồi xuống cùng dùng bữa đi.

- Nếu phu nhân đã nói vậy thì tiểu bối xin phép.

Chỉ có 3 người ngồi vào bàn thức ăn thịnh soạn kia, hắn cũng biết mẫu thân của Sở Ngọc không thích sống hưởng thụ, luôn tự làm những gì có thể làm, những món này có lẽ cũng do nàng nấu. Hắn cũng trở nên tự nhiên hơn mà lấy vỏ rượu mà uống, vị phu nhân không có ý kiến gì nhìn hắn hỏi:

- Có phải giữa cậu và Ngọc nhi xảy ra quan hệ không.

- Vâng. Nhưng quan hệ giữa giữa chúng cháu rất thuần khiết, sẽ không xảy ra chuyện gì quá nghiêm trọng đâu.

- Nếu thế thì tốt. Dù sao hai đứa vẫn còn trẻ nên suy nghĩ cho sự nghiệp trước mắt.

Vương Lăng cũng nghe Sở Ngọc tường thuật mà trình bày lại, vị phu nhân nghe hắn nói không chút nghi ngờ chỉ có Sở Ngọc thì xấu hổ muốn độn thổ, nói dối thế cũng quá tre trên rồi, "thuần khiết" thấy sợ luôn. Vị phu nhân tự tay rót cho hắn một ly rượu lại nói tiếp:

- Ta cũng nghe Ngọc nhi nói rồi. Người đã hứa sẽ trở thành nam nhân cường đại nhất, liệu có thể làm được không.

- Phu nhân yên tâm. Văn bối tự hiểu được thực lực của mình, dù chưa thực là cường đại nhất nhưng không phải ai cũng có thể so sánh.

- Tự tin cũng tốt nhưng cũng đừng quá háo thắng để mà sau này hối hận.

- Đa tạ phu nhân chỉ bảo.

Cuộc trò chuyện này với hắn thật quá quen thuộc rồi, cứ như đọc thuộc mấy câu thoại trong tiểu thuyết mà ra vậy, cũng nhờ vậy mà hắn không khó khăn

với lời nói chuyện thời viễn xưa này. Trải qua cuộc trò chuyện hẳn biết vị phu nhân này thật sự rất quan tâm tới nữ nhi của mình, xuyên suốt cả một cuộc đối thoại toàn liên quan tới nữ nhi nàng, hẳn còn chả có cơ hội mà đổi đề tài.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 127: Ta đi nhập môn

Vương Lăng còn tưởng vị phu nhân này sẽ vô cùng cảm kích hẳn vì ơn chữa bệnh thể mà đến một lời cảm ơn hẳn cũng chả nhận được mà vị phu nhân kia lại không hề nhắc tới, mặc kệ hẳn cũng chả bận tâm vấn đề này lắm.

Dùng bữa xong hẳn khéo léo rời đi để lại Sở Ngọc ở lại trò chuyện cùng mẫu thân. Vị phu nhân nhìn theo bóng dáng Vương Lăng thờ dài nhìn nữ nhi của mình.

-Con phải cẩn thận đừng để hẳn treo hoa ghẹo nguyệt bên ngoài.

-Mẫu thân đừng lo, dù chưa bao lâu nhưng con biết hẳn là người thế nào.

Sở Ngọc cũng không bận tâm hẳn có bao nhiêu nữ nhân vì nàng dù cho có không thích thì cũng không thể làm gì hơn, thật trong lòng nàng hi vọng hẳn chỉ có nàng cùng Tần Thanh Y mà thôi, nàng không dám nói vì sợ hẳn phiền lòng lại sợ hẳn thêm không thích. Mẫu thân nàng cũng ý thức nàng tâm cũng buông bỏ, cảm giác yêu thương lại nổi dậy.

-Chỉ cần con hạnh phúc là tốt rồi.

Vốn dĩ nàng muốn nói chuyện gì nhưng nhìn Sở Ngọc như vậy thì vị phu nhân liền im lặng trở lại.

Vương Lăng trở về thấy gia đình bên trong chạy qua chạy lại tấp nập, hỏi chuyện gì thì hóa ra Tuyết Ưng đang đánh chén cần quét sạch nhà bếp. Hẳn cười trừ chả biết làm thế nào mà đáng người nhỏ mà ăn dữ thế không biết.

Hẳn vào lại phòng tiếp tục vào không gian ý thức mà nghiên cứu linh dược, đạo này hẳn đọc cũng được khá khá, căn bản đủ hiểu rõ về những loại linh thảo thông dụng. Qua được một vài giờ bên ngoài thì hẳn cảm nhận có một luồng linh lực khá là cường đại, mở mắt ra hẳn ý thức có người đứng ngoài cửa, là gia đình trong phủ. Tên gia nhân này giọng điệu lễ phép nói từ bên ngoài.

-Công tử có người gặp.

-Ta biết rồi.

Hẳn khoác lại y phục đi theo tên gia nhân ra ngoài phòng tiếp khách, chưa gì giờ nhìn hẳn cứ như là chủ nhà luôn rồi, đám gia nhân trong phủ ai chả biết tiểu thư họ quan tâm hẳn như thế nào, cũng dần xem hẳn như chủ nơi này.

Ra đến ngoài thì hẳn bắt gặp ngay một người mặc y phục của đệ tử chân truyền, hẳn nhún mảy, nếu xét ra thì đệ tử chân truyền quyền lực phải nói là đứng đầu trong đám đệ tử ngay cả mấy lão sư cũng phải e ngại, ít khi phải chủ động làm việc gì ngoài tu luyện. Giờ đây lại không biết người nào lại chủ động tới gặp hẳn. Nhận ngay ra có người, vị đệ tử kia nhìn qua Vương Lăng vui vẻ đi tới.

-Đệ là Vương Lăng.

-Vâng. Không biết sư huynh đây là.... ai?

Vương Lăng nhìn vị sư huynh tầm 22 tuổi trước mặt, người này có tu vi phải nói là rất cao, theo Vương Lăng cảm nhận là nguyên lực đỉnh phong. Vị sư huynh kia rất từ tốn với sư đệ mới gặp này.

-Ta là Thi Phàm, đệ tử chân truyền của Long Võ trưởng lão.

-Long Võ trưởng lão sao.

Vương Lăng giật mình, chưa gì mà lão già đó đã sớm tới tìm hẳn rồi, chẳng phải hẳn đã nói là gia nhập Vân Trung Cung sao, giờ lại muốn lôi kéo sao. Hẳn trước mặt cứ xem xét Long Võ đang muốn gì đã.

-Không viết Thi Phàm sư huynh đến tìm tiểu đệ có việc gì.

-Còn về vấn đề gì nữa, chẳng phải hôm nay là ngày mà các đệ tử được các trưởng lão tuyển chọn lựa chọn cung môn gia nhập sao. Ta tới để đón đệ.

-Sư huynh không nói thì đệ cũng quên mất, sư huynh đợi một lúc để đệ chuẩn bị hành lý đã.

-Được.

Hắn không ngờ thế mà tông môn còn biết hắn ở đâu mà mò tới, tuy lưu luyến nơi này vì ở đây sống rất tốt, nhưng hắn còn nhiều việc phải làm nên thật sự không tiện ở lâu. Vào trong phòng hắn viết lấy một bức thư để lại cho Sở Ngọc, thật ra là muốn trực tiếp nói nhưng hắn cũng ngại cảnh chia tay, dù ra là chẳng phải đi đâu xa mà ở trong tông môn mà thôi. Viết xong hắn phóng ra ngoài thấy ngay Tuyết Ưng đang chạy ra từ nhà bếp, hắn mau chóng gọi nàng lại.

-Tuyết Ưng tỷ tạm thời cứ ở đây, sau này sắp xếp ổn thỏa ta sẽ quay lại thông báo tỷ.

-Ngươi đi đâu. Đợi ta chút.

-Không cần đâu a. Ta đi báo danh nhập học thôi mà.

-Không được, ta phải đi cùng.

Hắn thấy nàng ngoan cố như thế thì cũng không phản đối nữa, dù sao hắn còn chưa chắc tông môn an toàn.

-Nếu vậy thì tỷ tạm thời ẩn thân nấp đằng sau thôi, tránh để kẻ thù nhận biết.

-Ta hiểu rồi.

Tuyết Ưng gật gù, hai tay dầu mỡ cứ tinh bơ vừa nói vừa bôi trét lên y phục hắn, hắn cạn lời cũng không tiếc rẻ cái áo nhưng cảm giác nàng quá mất thể diện rồi. Theo lời Tuyết Ưng cứ thế mà cách hắn một khoảng xa đủ để nhận biết hắn an toàn. Thi Phàm nhìn thấy hắn đã chuẩn bị xong thì gật gù.

-Sư đệ đi theo ta.

Vương Lăng được Thi Phàm nắm lấy y phục kéo bay lên không vì cho hắn chưa thể phi không hiện giờ được. Hắn chẳng ý kiến gì được nắm lấy nhưng vẫn cảm thấy thoải mái nhìn cảnh vật trong tông môn. Quá hùng vĩ, quá rộng lớn, những ngọn đồi cứ san sát mọc bên trong, rộng lớn như thế làm hắn phải choáng váng.

Hắn được đưa tới một thành phủ rộng lớn trên không, trước cổng có 2 đầu ngựa long và phượng hoàng được chạm khắc vô cùng tinh xảo, mà cánh cổng này cũng thật sự quá lớn, dọc theo bờ tường không hề có người qua lại cũng không có cây cối hay công trình gì cả. Thi Phàm thả hắn xuống thấy hắn ngỡ ngàng thì không lấy làm lạ, lập tức tỏ ra phong phạm của một sư huynh.

-Đây là Ngọc Quan Thành. Là nơi cử hành các sự kiện của tông môn, còn là nơi diễn ra thăng cấp đệ tử nội môn. Sau này đệ còn có nhiều cơ hội mà tới đây.

-Cảm tạ sư huynh chỉ dạy.

-Được rồi đi theo ta.

Thi Phàm dẫn theo Vương Lăng đi vào, hai đệ tử gác cổng nhận ra Thi Phàm lễ độ nhường đường cho gã, Vương Lăng nhìn ra sự kính trọng bên trong hai người này đối với Thi Phàm, có lẽ Thi Phàm này là người có nhân cách tốt. Đi thêm một đoạn thì Thi Phàm dừng lại.

-Sư đệ có thể tự đi tiếp, ta còn phải gấp sư phụ bẩm báo.

-Đa tạ sư huynh.

Vương Lăng theo hướng Thi Phàm chỉ mà đi tới, nơi này tuy rộng lớn nhưng không có nhiều đường rẽ nên không lo lạc. Hắn nhận ra Ngọc Quan Thành này dường như là ở trên không vậy, hắn đi qua một cây cầu lớn mà ngó xuống thấy những đồi núi, cảnh rừng nhỏ bé phía dưới, nhìn thôi cũng làm hắn thấy thư thái, nếu là hiện đại thì bắt gặp một cảnh như vậy chỉ có ở trong phim.

Quả như Thi Phàm nói, hắn đã tới chính điện nơi mà đã có kha khá người có mặt, tất cả đều mặc cẩm bào nhìn là biết xuất thân từ danh gia vọng tộc. Thấy từ xa lại đi tới một người, nhiều người nhìn lại bàn tán.

Cũng phải khi hắn là người trẻ nhất ở đây, 15 tuổi sắp 16, không khó để đoán ra hắn là ai vì hắn nổi tiếng thế cơ mà. Vương Lăng cảm thấy rợn người khi mấy ánh mắt bất thiện của mấy kẻ nam nhân cứ nhìn chăm chăm hắn, hắn làm gì thích được nam nhân nhìn đâu chứ, mấy nữ tử từ gần đó muốn đến gần là làm quen thì lại ngại.

Vương Lăng nhìn quanh thì thấy tầm gần trăm người, ai cũng nhìn rất có khí chất, nam nhân tên nào cũng có khí chất vương giả, nữ nhân người nào cũng xinh đẹp diễm lệ.

Từ bên trong đám người bước ra một nam tử tầm 20 tuổi y phục kim bào, khuôn mặt tuấn tú lại mang vẻ ngạo mạn, hắn thấy Vương Lăng vừa tới thì đã có chủ ý gây chuyện.

-Tiểu tử ngươi là Vương Lăng sao.

-Chính tại hạ.

-Nhìn chả có cái gì ngoài cái vỏ.

Gã nam tử cười, hai tên bên cạnh cũng vậy, Vương Lăng chả bận tâm khẽ rảo bước lách người ra. Tên nam tử cảm giận muốn đánh thì hai tên thuộc hạ bên cạnh như hiểu ý mà đứng chắn trước mặt Vương Lăng.

-Dám phớt lờ Tào công tử, nhà ngươi muốn chết rồi.

-Tào công tử?

Vương Lăng nghe thế đôi mắt sắc bén nhìn qua Tào công tử kia.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128: Lựa chọn của Bát Đại Danh Hào (1)

Tào công tử này là Tào Châu, con trai thứ 3 của hoàng đế Phong La đế quốc Tào Chính, hai tên bên cạnh là người thuộc gia tộc đứng đầu bên trong đế quốc Lỗ Tế và Lương Sán. Vương Lăng chỉ nghe nói Tào gia đang chuyển chính ở Phong La đế quốc, có thể xem đây là mục tiêu để hắn trả thù. Vương Lăng không nói gì, hai tên Lỗ Tế và Lương Sán đã vận chuông, Vương Lăng không ra tay vì cảm nhận có người ra tay hỗ trợ.

-Vương thiếu gia, ta đến giúp người.

Vương Hàn bàn tay hóa đỏ, cảm giác nóng rực tỏa ra ngoài không khí, hắn vận chuông mà ngăn trước mặt Vương Lăng, Lỗ Tế đón chuông của Vương Hàn có chút coi thường vì linh lực yếu hơn hắn nhưng rất nhanh gã hối hận. Lỗ Tế lui ra rên đau đớn, bàn tay gã chân nguyên vận chuyển như bị đốt nóng từ bên trong cứ hỗn loạn mà cả bàn tay tím ngắt.

Vương Lăng vui vẻ hài lòng, “Hỏa Miên chuông pháp” hắn đưa Vương Hàn tu luyện quả là thích hợp, mới luyện tới tầng 1 thì uy lực đã lớn như vậy. Còn phía bên này Linh Phong bắn ra chỉ một mũi tên thì một dây mây mọc ra không biết chui từ đâu trôi từ phía dưới lên khóa chặt mọi chuyển động của Lương Sán mặc hắn giãy giụa. Tào Châu thấy 2 thuộc hạ bị bại thế kia dĩ nhiên tức giận.

-Các ngươi dám động tới người của ta.

-Thế nào, có phải ngươi cũng muốn thử mùi hành ra sao không.

Vương Lăng cười, ánh mắt màu tím chạy xẹt xẹt quanh người, hắn cũng không đại mà bộc lộ hắc lộ ra ngoài, như thế cũng đủ để dọa cho Tào Châu e ngại mà không dám tới thêm. Cũng đúng lúc này một nữ tử xinh đẹp động lòng người bước ra, nàng tỏa ra một phong vận của một nữ hoàng, đường cong cơ thể hiện hữu rõ ràng, mái tóc đen huyền buông thả, vẻ xinh đẹp nữ lệ đậm chất quyền rũ muốn mọi nam nhân phải thần thức vì nhớ nhung. Nàng đi tới thu hút bao ánh mắt si mê của nam nhân, ngược lại càng khiến mấy nữ nhân khó chịu.

-Được rồi, đệ nên ít gây chuyện đi, sau này kẻ vị không phải muốn làm gì thì làm đâu.

-Tỷ tỷ, là do bọn chúng gây sự trước.

Vương Lăng không ngờ tên này thế mà có một vị sư tỷ xinh đẹp như vậy, còn có hắn nghe cái gì mà kẻ thừa, chẳng lẽ nữ nhân kia khoe việc nàng có một đệ đệ tương lai làm vương à. Người khác không chú ý nhưng Vương Lăng thì nhận ra nữ nhân này cũng không phải là hoàn toàn tốt đẹp. Quả nhiên là sau đó nàng lại nói.

-Đám người này đệ không cần tốn công, sau này chúng cũng không có sức giãy giụa đâu.

-Tỷ tỷ, đệ hiểu rồi.

Tào Châu thế nhưng lại rất nghe lời vị tỷ tỷ này, ngoan ngoãn bác bỏ ánh mắt hận thù. Vị tỷ tỷ này quay qua nhìn nữ nhân bên cạnh nói:

- Tiểu Hà, giúp 2 tên phệ vật kia.

Nữ hoàn bên cạnh vị Tào tỷ kia nghe vậy gật đầu, vừa tiến sát một cái thì dây trói Lương Sán bị cắt đứt, trong tay nữ nhân đó còn có một viên đan đưa cho Lỗ Tế. Mọi việc xong xuôi thì Tào tỷ mặc kệ đám người Vương Lăng dẫn cả vị sư đệ rồi đi.

-Gi vậy chứ, như vậy là coi thường thiếu chủ bọn ta à.

Vương Hàn muốn ra tay được Vương Lăng chặn lại, hắn cũng không hỏi đầu bận tâm mấy thứ nhỏ nhặt như vậy, đối phương đã không muốn gây sự thì

chả thà ít đi một việc. Hắn chỉ là đang tò mò không biết nữ nhân kia là ai, nhìn qua Linh Phong hắn hỏi.

-Không biết Linh huynh có biết nữ nhân kia.

-Chưa từng gặp nhưng cũng có nghe nói qua. Tào Chính có 3 người con, con cả Tào Lâm không ham quyền phú lại gia nhập Quang Minh giáo hội, nhị công chúa Tào Vận có lẽ là nàng.

-Đó chính là Tào Vận sao.

Vương Lăng đối với nàng giờ chả có bao nhiêu thiện cảm, nhớ lại có chút không đứng đắn quay qua nhìn Linh Phong:

-Sao Linh huynh lại ở đây.

-Ta vốn cũng là người Linh gia, được Linh gia chọn thì ta cũng nên có mặt, vốn dĩ tham gia tuyển chọn để tạo cho bản thân con đường lùi mà thôi.

-Ra là vậy.

Vương Lăng cũng biết Linh Phong chỉ là chi nhánh của gia tộc nên khi phát hiện ra hắn có thiên phú thì lập tức bị người chi chính căm ghét. Nói chuyện hắn lại quay qua Vương Hàn giới thiệu hắn với Linh Phong, Vương Lăng cũng cảm kích đối phương ra tay tương trợ.

Cả 3 nói chuyện cũng làm hắn hiểu ra chút ít, vốn dĩ là tuyển chọn này sớm phải tổ chức từ 2 ngày trước nhưng vì thiếu hắn nên dời đi trễ 2 ngày, đám người kia dĩ nhiên không phục chỉ vì hắn mà bọn họ phải đợi thêm 2 ngày nữa, giờ hắn đã hiểu ánh mắt sát lạnh lúc mới đến là nguyên do vì sao.

Một hồi tiếng chuông vang lên, lại thêm 3 đợt vang liên tục. Tất cả những đệ tử xung quanh im lặng mà xếp hàng, Vương Lăng chiếm được vị trí đầu hàng vì vụ tranh chấp vừa rồi nên ai cũng biết hắn hiện có 2 bảo kê xịn, mà đám này chưa từng tới luyện thực chiến nhiều nên dĩ nhiên rất khó để mà đối phó, còn ai có thực lực thì làm gì có hơi rảnh mà gây sự.

Toàn trường im lặng, từ trên cao bước ra một lão giả tóc hoa râm búi sau mà Vương Lăng đã bắt gặp lúc tham gia tuyển chọn, thân phận lão giả này dĩ nhiên là không hề đơn giản. Lão nhìn xuống quan sát từng đợt rồi lên giọng.

-Ta là Mạch Giai trưởng lão chấp trường của Ngọc Quan Thành. Tất cả các người không phải lựa chọn theo tài vật mà là thiên phú nhờ tông môn lựa chọn và bồi dưỡng. Do 5 năm tới có diễn ra quyết hội cùng Hồng Nguyên Tông nên mấy trưởng lão mới chấp nhận bồi dưỡng đệ tử. Để xem các người ai có vận khí để các vị trưởng lão chọn lựa.

Những đệ tử phía dưới bắt đầu bàn tán, ai chả muốn mới nhập tông mà làm đệ tử chân truyền cơ chứ, người khác mất hơn trăm năm, thậm chí ngàn năm mới có thể thành đệ tử chân truyền, còn giờ có cơ hội ngay lập tức thì dĩ nhiên là rất chấn động lòng người. Vương Lăng cảm nhận tầm quan trọng của tông chiến 5 năm tới, được làm đệ tử chân truyền thì thích thật đấy nhưng nếu 5 năm sau thất bại thì gạch đá đủ xây một cái nhà cầu à nha.

-Im Lặng.

Mạch Giai giọng uy áp khiến phút chốc mọi thứ im ắng trở lại.

-Không phải các người ai cũng được chọn, chỉ là mỗi trưởng lão chỉ nhận thêm 1 người trong số các người mà thôi. Còn lại thì có thể trực tiếp trở thành đệ tử nội môn dưới sự chỉ dạy của các lão sư cùng sư huynh sư tỷ khác.

Nghe thế thì ở đây ai cũng tỏ vẻ vui mừng, nội môn và ngoại môn điều kiện dĩ nhiên khác nhau rất xa, vào nội môn cũng không phải dễ dàng nếu như không muốn nói là rất khó, tỷ lệ chọi là một với một ngàn đấy. Vương Lăng nhận ra tầm quan trọng của tông chiến 5 năm sau là thế nào.

Mạch Giai chính lão tuy nói thế nhưng trong lòng không hề thoải mái, trước kia lão phải leo từ một đệ tử tạp dịch mà phấn đấu mới có thân phận trưởng lão như bây giờ, nhìn đám danh gia này khiến lão khá là khó chịu.

-Được rồi. Các người chắc cũng nghe được danh bài bát đại công tử cùng bát đại tiểu thư của Đông phương đại lục. Những ai thuộc danh xưng này thì hãy tiến vào bên trong nghị đường, những người còn lại sẽ do các sư huynh thân là đệ tử chân truyền tuyển chọn làm đệ tử từng cung môn.

Đây là điều mà ai trong cả đám người cũng hiểu, không ai có vẻ tỏ ý phản đối. Vương Lăng nghe vậy thì nhìn qua Linh Phong.

-Linh huynh chúng ta đi thôi.

-Được.

- Thiếu chủ ta ở đây đợi người.

Vương Hàn tỏ vẻ rất kính phục Vương Lăng, thay hắn vui mừng vì hắn được chọn làm đệ tử chân truyền, điều này Vương Lăng biết gật đầu ra hiệu cho Vương Hàn. Theo sau cũng có mấy kẻ bước lên mà trong đó có vài người mà trước đó Vương Lăng đã từng gặp rồi. Đám người này đã từng gặp nhau chỉ là chưa từng gặp Vương Lăng, thấy ngay một kẻ mà chưa gặp mặt thì đã biết đó là ai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 129: Lựa chọn của Bát Đại Danh Hào (2)

Sau khi được sắp xếp lại, Vương Lăng giờ đã biết bát đại công tử cùng bát đại tiểu thư gồm những ai. Bát đại công tử, có Long Hàn Phong là bài danh đệ nhất, không ai nói tới gã vì gã là long tộc huyết thống thuần chủng, từ nhỏ đã có thiên phú trời cho, hôm nay hẳn không có mặt sỡ dĩ đã sớm là đệ tử chân truyền của tông chủ Minh Lam Tông Hoàng Diệp.

Chính hắn thì không cần phải bàn, nhưng kẻ xếp danh tự thứ 3 thì hắn có chút tò mò, là một thiếu niên tầm 18 tuổi, mái tóc vàng cắt ngắn nhưng nhìn lại vô cùng lịch thiệp, có thể nói là anh tuấn không thua kém hẳn là bao. Tên này tên là Hoàng Linh Du, nhận ra Vương Lăng đang nhìn mình, gã cười tươi nhìn lại còn nháy mắt với Vương Lăng khiến Vương Lăng rung mình ớn lạnh.

Bài danh đệ tứ dĩ nhiên là của Linh Phong, đệ ngũ Lộc Khách, đệ lục Long Kinh, đệ thất lại là Tào Châu, hẳn không ngờ tên này cũng có chút thực lực, đệ bát Từ Khanh. Hầu như toàn là người quen của hắn.

Về phần bát đại tiểu thư thì như hắn biết đệ nhất Băng Mộ Tuyết, đệ nhị Tào Vận, đệ tam Sở Ngọc, đệ tứ Hoàng Liễu Thư, nghe đâu nàng không có ý định gia nhập tông môn mà tự mình tu luyện.

Đệ ngũ Đông Phương Hồng Tuyết, lại là người quen của Vương Lăng, hắn quen nàng mà nàng lại tỏ vẻ không quen hắn, hắn cũng không chai mặt mà sẵn tới tỏ thân mật. Đệ lục Hàn Tổ Cẩm, nghe tới đây hắn giật mình ngó nghiêng nhưng chả thấy nàng đâu, không lẽ nàng bị lạc? Hắn giờ mới biết Hàn Tổ Cẩm có tiếng như vậy, quay qua nhìn Linh Phong hắn hỏi.

-Sao huynh không gọi nàng ta đi cùng luôn.

-Chịu. Dù sao nàng có vẻ như đang tình tứ bên cạnh tên Trần Bạch kia mà quên đường về rồi.

-Giờ, tên Trần Bạch kia ấy à? Hắn có mị lực vậy sao?

Linh Phong lắc đầu dĩ nhiên cũng thắc mắc y chang Vương Lăng, gì chứ loại người như Trần Bạch tuy vẻ ngoài có chút anh tuấn nhưng đề dụ dỗ Hàn Tổ Cẩm từ bỏ cơ hội làm đệ tử chân truyền thì có hơi quá khó hiểu đi. Chuyện này sau này hắn sẽ điều tra sau vì dù sao nàng cũng là thân thích với Hàn Bắc Nguyệt, đâu thể nào bỏ mặc được.

Còn 2 vị trí đệ thất Minh Lộ Lộ cùng đệ bát Lâm Hình thì hắn chả biết, tuy thế so ra ai trong mấy nàng đều là một bậc tuyệt sắc khuynh đảo nam nhân, nếu mà thu hết 8 nàng vào hậu cung thì vui hết biết, hắn nghĩ chơi chứ chả dám thực hiện cũng không có hứng thú, gì chứ riêng em vợ cùng kẻ thù trong đó là hắn nuốt không trôi rồi.

Ngồi trên băng ghế sang chảnh là mấy vị trưởng lão, có già có trung niên không có ai trẻ. Đám trưởng lão này từ lúc đám đệ tử mới bước vào đã quan sát cả đám trẻ này rồi.

Vương Lăng nhìn quanh nhận ra Long Vô cùng Long Linh Huyền. Bên cạnh Long Linh Huyền còn có một nữ nhân kiểu diễm vô bờ, đường cong cơ thể không thể tuyệt hơn, trước còn thấy Tào Vận có sức hút chứ giờ nhìn thấy nàng thì Tào Vận đã sớm trở nên thua kém rồi. Nàng mang một lớp mạng màu hồng, mái tóc đen búi gọn sau đầu, chỉ cần nhìn đôi mắt nàng cũng khiến hắn hồn bay phách liệ, cũng có mấy nam nhân khác cũng nhìn ra mà đám dưới không biết từ lúc nào.

Nhận ra ánh mắt nam nhân nhìn mình, nàng nhún mày phi châm phóng về phía những ai nhìn mình, dĩ nhiên Vương Lăng cũng có phần. Nàng ra tay nhưng không hề có người nào cảm nhận được, cho tới khi Long Linh Huyền từ trong vò rượu bắn ra một giọt rượu đem toàn bộ phi châm tàng hình kia phát nổ trong không khí thì cả đám mới hết hồn. Long Linh Huyền chống cằm không bận tâm tới mấy trưởng lão kia khó chịu với hành động đệ tử nàng.

-Mệnh nhi, đừng để ý tới chúng.

Vị nữ tử kia gật đầu không hề nói gì thêm, Vương Lăng giờ đối với vị sư tỷ kia càng là thêm tò mò. Lúc này một lão giả mới lên giọng.

-Các ngươi giờ cứ việc lựa chọn theo những trưởng lão mà mình muốn đi.

Đám đệ tử nhìn nhau bước tới trước mặt những trưởng lão kia, Linh Phong chọn cho hắn là Phong Thanh trưởng lão của Bắc Vũ Cung đồng dạng Minh Lộ Lộ cũng chọn Phong Thanh Trưởng lão. Ở đây có 7 vị trưởng lão dĩ nhiên ít nhất là có 2 người cùng chọn cho mình cùng một người.

Vương Lăng tự nhiên là chọn ra Long Linh Huyền trưởng lão, mấy vị trưởng lão thấy vậy nhún mày, ai cũng hi vọng cho mình là hắn chọn mình thế mà hắn lại đi chọn người mà không bao giờ nhận đệ tử thế kia, còn chưa từng biết nàng có biết dạy đệ tử hay không nữa mà trước giờ chỉ nhận một người. Hắn không quan tâm quỳ xuống nhìn Long Linh Huyền dập đầu 3 cái.

-Đệ tử bái kiến sư nương.

Nữ tử bên cạnh thấy hắn như thế mà chọn sư phụ mình thì tỏ vẻ khó chịu, cứ cho là hắn chọn sư phụ nàng là vì nàng, còn nữa sao lại gọi sư phụ nàng là

sư nương thế kia, hấn hành lễ xong lại quay qua nhìn vị sư tử bên cạnh cười khiến nàng vừa thẹn vừa giận, hai mắt trừng hấn. Long Linh Huyền cũng nhớ hấn trước kia là do Long Hiền giới thiệu còn là hậu duệ của Mặc gia cũng không ý kiến gì, nàng uống một ngụm rượu nhìn hấn.

-Được rồi đứng lên đi. Chúng ta chuẩn bị đi về cung môn.

Nghe nàng nói thì mấy người xung quanh được phen kinh ngạc, nếu là bình thường thì nàng đã hồ hững mà tổng cổ kẻ trước mặt ra ngoài cửa rồi, chứ nào cư xử như thế kia. Mà người ngạc nhiên nhất vẫn là vị sư tử kia, nàng hai mắt trừng hấn như có thâm thù đại hận làm hấn khổ sở chả biết nói sao, tự nhiên từ đâu một giọng nói truyền vào đầu hấn, giọng rất ngọt nhưng chứa điệu mỉa mai.

-Mau cút đi, sư phụ ta không nhận ngươi.

-Sư tử a, người đâu cần làm vậy. Đệ giờ đã là sư đệ của tỷ rồi thì tỷ nên chiều cổ mới phải.

Hấn cười ngây ngô nhìn nàng nói, mấy người xung quanh chả biết hấn nói thế là có lý gì, sư tử kia của hấn có chút thẹn vì ngoài hấn ra thì làm gì có ai nghe nàng nói, cảm giác hấn như thể làm nàng rất mất mặt. Không bận tâm hấn nữa nàng ngoảnh mặt đi như đang giận dữ khiến hấn bất đắc dĩ lắc đầu khổ sở lần nữa. hấn cùng sư phụ sư tử đi chưa được bao lâu thì Tào Vận lại hiện trước mặt Long Linh Huyền.

-Lão sư, đệ tử cũng muốn bái người làm sư phụ.

-Ta không nhận thêm ai nữa.

Long Linh Huyền hồ hững trả lời, nàng vốn cũng chả muốn tham gia mấy thứ này, mấy lần trước cũng là vì tiền lương mua rượu uống mà tới, lần này lại có Vương Lăng. Tào Vận nghe thế thì chỉ tay qua Vương Lăng không hề khuất phục.

-Thế sao hấn lại được.

-Vì hấn khác người, ngoài hấn ra ta cũng sẽ không nhận thêm ai nữa.

-Đệ tử không phục, vì sao người lại không nhận ta.

Đám trưởng lão ngoác mặt ra mà nhìn, Long Linh Huyền trưởng lão thế mà thu hút tới 2 người có thiên phú nhất trong đám này, dù về phương diện gì thì mấy lão cũng tự tin hơn xa Long Linh Huyền, thế thì vì nguyên nhân gì mà 2 đứa đệ tử lại tranh giành thế kia.

Tào Vận vẫn cứ cứng đầu, vị sư tử của Vương Lăng thấy thế thì nhủ may mà được Long Linh Huyền vỗ người cản lại nếu không chắc có án mạng. Vương Lăng biết hai người Long Linh Huyền ăn nói chả ra sao, có khi lộ ra cả mấy thứ không cần thiết thì mệt, hấn mới đứng ra gắng giọng.

-Vị tiểu muội này ...

Hấn còn chưa nói hết câu thì Tào Vận đã quát.

-Ai là tiểu muội hả, ta lớn hơn người đấy.

-A! Vị tiểu tử này có thể bình tĩnh nghe ta nói. Ta trước kia có cơ duyên đã bái Long Linh Huyền lão sư làm sư phụ trước rồi nên tỷ cũng nên từ bỏ ý định đi.

-Ta không phục. Ngươi có cái gì mà đòi hơn ta.

Hấn nheo mắt thấy nàng thế này là quá vô lý rồi, quá chán ghét rồi, dù đẹp như thế nhưng thiết nghĩ sau này cũng khó mà gả đi được. Hấn biết cãi nhau với nàng thì thua chắc rồi, thua chắc luôn, giờ chỉ có thể chuyển sang nói lý.

-Không biết tỷ có lý do gì mà phải bái Long Linh Huyền lão sư làm sư phụ không.

-Tại sao ta phải nói.

-Đâu phải ta muốn biết đâu.

Hấn nhún vai nhìn qua Long Linh Huyền, Tào Vận dĩ nhiên hiểu rõ là ý gì thờ dài lại nói.

-Là vì ta biết đi theo người tương lai chắc chắn sẽ rất tốt.

-Thật vậy sao.

Vương Lăng nhủ may, nhìn nàng như đang giấu cái gì đó, lý do nàng đưa ra không có sức thuyết phục gì cả, ít nhất là với hấn, mà vị sư tử kia nghe vậy thì gật gù như hải long Tào Vận hơn hấn.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 130: Lựa chọn của Bát Đại Danh Hào (3)

Hắn khó chịu vì chưa gì vị sư tỷ kia đã quay sang phản hấn rồi, hắn chẳng biết phản ứng gì cho phải, hắn suy nghĩ lựa lời nói tiếp.

-Nói như vậy thì vẫn còn nhiều trưởng lão ở đây cơ mà. Ngay cả Long Linh Huyền giới thứ gì tỷ còn chưa biết thì sao lại nghĩ vậy.

Đám trưởng lão nghe vậy thì gật gù, ai ở đây cũng không biết vì sao Long Linh huyền được làm trưởng lão nữa kia. Tào Vận nghe vậy thì bối rối nhưng vẫn trả lời được.

-Là cảm nhận của riêng ta thôi, linh cảm của phụ nữ nên người đừng hỏi nhiều.

-Linh cảm của phụ nữ? Chắc không phải là vì Long Hàn Phong sư huynh chứ.

Hắn buột miệng nói ra, thiết nghĩ là vì Long Hàn Phong là con trai của Long Linh Huyền, hắn nói thế nhưng không ngờ Tào Vận lại đỏ mặt như bị nói trúng tim đen, hắn thấy nàng vậy thì giật mình, hắn vậy mà nắm được yếu điểm nàng nha. Tào Vận bối rối trả lời.

-Dĩ nhiên là không phải.

-Nếu vậy thì sau này tỷ đừng có tìm gặp Hàn Phong sư huynh là được.

Hắn cười nhìn nàng, dần dần cảm giác có mấy ánh mắt quái đăng đang nhìn hắn, hắn chắc không hề nghĩ mấy người nghĩ là hắn đang là vì Long Hàn Phong đây, mối quan hệ mập mờ này thật làm người khác phải suy ngẫm, hai nam nhân cường đại có quan hệ với nhau a.

Trong đầu vài nữ nhân hiện lên tràng cảnh không đáng có, mấy nàng sau đó la ó đỏ mặt làm đám nam nhân phải khó hiểu. Tào Vận nghe vậy thì lắp bắp không nói gì được, nàng thật sự là rất thích Long Hàn Phong nên mới bái Long Linh Huyền làm sư phụ, giờ bị nói trúng nào dễ dàng thừa nhận nhưng từ chối lại sợ truyền tới tai Long Hàn Phong khiến hắn ghét nàng. Nàng cũng không chịu thua đáp trả.

-Chắc không phải người là vì Long Hiền sư muội mà tới chứ.

-Dĩ nhiên là không phải.

Vương Lăng trả lời quyết đoán, Tào Vận tỏ vẻ nghi ngờ.

-Thật sao.

-Dĩ nhiên ta còn chưa từng gặp nàng.

Hắn nói dối không chớp mắt, Long Linh Huyền nghe vậy khẽ mỉm cười không nói gì nhưng mà Long Hiền đang núp trên mái nhà nghe thế thì bức tức. Mặc kệ có bị mẫu thân cùng sư phụ trách mắng hay không nàng lao xuống từ phía trên xuất hiện trước mặt hắn. Vừa thấy nàng thì hắn hoảng hồn, mồ hôi lạnh nhỏ giọt, nàng tay dùng lực nhéo lỗ tai hắn mặc kệ là trước bao nhiêu người.

-Không quen sao. Người thật sự là không thèm nhớ ơn ta sao.

-Sư tỷ tha mạng. Là đệ lỡ lời.

Hắn cười khổ, ai mà biết nàng thế mà từ trên trần trèo xuống chứ, hắn cũng biết nàng cũng có khả năng ẩn giấu linh lực nên bản thân không hề cảm nhận sự tồn tại của nàng. Không chỉ có hắn mà có mấy vị trưởng lão cũng bị nàng dọa cho hết hồn, ngay cả mấy lão còn chưa cảm nhận được mà lại. Tào Vận thấy hai người đùa giỡn trước mặt mình thì bất giác hiểu ra nhiều thứ, lại là càng có cảm giác khó chịu.

Hắn thấy nàng đã rồi trí thì mỉm cười muốn nói tiếp thì bị Hoắc Nhị trưởng lão lên tiếng cắt ngang.

-Được rồi, nếu các người đã ngoan cố thì sau 2 ngày nữa tại đây cứ tỷ thí mà quyết định, một trưởng lão chỉ nhận một đệ tử mà thôi. Sau này sẽ chia cặp quyết đấu sau.

Hoắc Nhị lạnh nhạt nói xong thì liếc qua Vương Lăng khó chịu, ở đây chỉ có lão là có thể tu luyện lời hệ thế mà người duy nhất lão muốn thu nhận lại đi bái sư người khác thế kia làm sao mà lão có thể cảm thấy vui vẻ chứ. Đám đệ tử phía dưới nghe thế thì cũng đồng ý. Tào Vận nghe vậy thì nhìn Vương Lăng cảm tức.

-Người nhớ đó ta chắc chắn sẽ cho người ăn hành ngập mồm.

-Sư tỷ cứ đùa.

Hắn lạnh nhạt trả lời, đám đệ tử nghe xong phân phó cũng rời đi. Hắn muốn tới chỗ Linh Phong thì bị Long Hiền kéo lại. Long Hiền nhìn Long Linh

Huyền cùng sư tỷ bên cạnh.

-Mẫu thân, sư tỷ chúng ta về thôi.

Long Linh Huyền gật gù tức thì cũng đã biến mất tại chỗ, sư tỷ kia nhanh chóng theo sau, Long Hiên lại kéo hắn đi mặc kệ hắn giãy giụa.

-Cứu mạng a.

Nàng không thương tiếc mà nắm y phục hắn kéo hắn bay đi, tốc độ so ra vượt sức chịu đựng của hắn, cứ bay không giới hạn làm hắn chóng mặt muốn chết. Nàng kéo hắn bay đi đến một hòn sơn nằm phía xa, ở trên có một tòa phủ khá là nhỏ đủ thêm chỗ cho hắn sống. Hắn chóng mặt mà ngã bệt trên đất, Long Hiên mặc kệ lại kéo tay hắn đi.

-Ngươi đi theo ta.

-Sư tỷ tha mạng a.

Hắn khổ sở mà vật lộn với luật thăng bằng, đi một đoạn tới “Nguyệt Long Phủ” Long Hiên dẫn hắn vào phòng nàng ném hắn lên trên ghế về mặt tỉnh ranh.

-Ngươi được lắm, quên luôn cả ta.

-Tỷ bình tĩnh nghe đệ giải thích.

-Ta không cần nghe lý do.

Nàng cười lấy ra một bình khí toàn là gai nhọn hình như có mùi màu thì phải, hắn nuốt nước bọt, nàng thế này có phải là rất tàn nhẫn rồi không. May lúc này vị sư tỷ kia tới gõ cửa phòng, nàng nhìn Long Hiên lại thấy Long Hiên mặt dịu xuống trả lời.

-Muội hiểu rồi, để muội đi gặp mẫu thân.

Vương Lăng nghe thì cũng đại khái hiểu ra chuyện gì, vị sư tỷ kia “truyền âm nhập mật” để mà nói chuyện, sư phụ hắn có lẽ đang tìm gặp Long Hiên. Long Hiên quay qua nhìn Vương Lăng lườm.

-Ngươi ở yên đây. Nếu ta về không thấy thì biết tay.

-Đệ hiểu mà.

Long Hiên rời đi, vị sư tỷ kia cũng rời đi, hắn mau chóng đuổi theo sư tỷ chạy tới gọi với.

-Sư tỷ.

Nhưng vị sư tỷ kia mặc kệ hắn như không nghe thấy cứ rào bước mà đi. Hắn tức thời hiện lên trước mặt nàng hai tay ngăn lại, chẳng biết là vô tình hay hữu ý mà hai tay hắn chạm vào bộ ngực của nàng, hắn lại thấy mồ hôi lạnh, mặt vẫn cố tươi cười.

-A! Sư tỷ đây là tai nạn.

Hắn nhận ra nàng đang rất giận nhưng vẫn mặc kệ biến mất ra xa. Hắn nhìn nàng gọi vọng lại.

-Sư tỷ, cho đệ biết tên tỷ.

Hắn ở đó ngây ngốc lúc lâu hy vọng nàng sẽ cho hắn biết nhưng hắn đợi bao lâu cũng chả có hồi âm. Hắn thở dài tự lết về phòng, hắn biết nơi này chỉ có 4 phòng, có 3 người ở rồi thì phòng còn lại dĩ nhiên là của hắn.

Hắn mở tung cửa nhận thấy phòng này chả có ai dọn dẹp cả, bụi bẩn khắp nơi mà đồ đạc thì trống trơn. Hắn nhìn cảnh này muốn chửi nha, đã mệt mỏi rồi còn bắt hắn phải dọn dẹp, tuy thật lười nhưng làm gì có cách khác đây.

Hắn tùy tiện tìm một cái chổi mà quét mà dọn cho sạch. Cuối cùng 2 giờ thành quả lao động cũng làm hắn ưng ý, phòng nhìn sạch như mới chỉ là quá cô đơn trống trải đi thôi. Hắn chả ngại vì bên trong giới chỉ có một số đồ dùng như giường chiếu bàn ghế sẵn rồi, cũng vì hắn nghĩ lỡ sau này nếu có đi đã ngoại ngoài trời còn có cái mà xài.

Hoàn toàn bố trí xong phòng hắn, hắn ngã lưng lên giường nghĩ đến tỷ thí 2 ngày sau, hắn chả lo lắng mấy vì nghĩ Tào Vận có lợi hại đến đâu thì hắn vẫn đánh thắng được.

Chỉ là hắn nhớ tới mấy cặp đấu còn lại, đệ tử chọn Thanh Phong trưởng lão thì có Linh Phong cùng Minh Lộ Lộ. Hai người này hắn chả biết Minh Lộ Lộ này ra sao chứ Linh Phong bản lĩnh thì hắn biết rõ, trận này Linh Phong sẽ thắng thôi.

Thủy Mạn Mạn trưởng lão thì được chọn bởi Đông Phương Lục Tuyết cùng Tào Châu. Không cần nói hắn dĩ nhiên là muốn em dâu mình thắng rồi.

Quý Triệu trưởng lão thì được Từ Khanh bái làm sư phụ.

Long Vô trưởng lão thì được Long Kinh và Lâm Hình lựa chọn. Hắn ghét tên mào gà Long Kinh nên dĩ nhiên muốn Lâm Hình thắng, việc này có hơi khó vì Long Kinh tuy hạo sắc nhưng lại có bản lĩnh.

Vị trưởng lão lõi hệ Hoắc Nhị được Hoàng Linh Du kia bái làm sư phụ rồi. Hắn không ngờ ngoài hắn còn có người sử dụng được lõi hệ ma pháp, bài danh đệ tam chắc chắn không phải để trưng.

Còn về tên ngu quân tử Lộc Khách kia thì bái phụ thân của Sở Ngọc, Sở Thiên trưởng lão làm sư phụ. Cả 2 thầy trò này Vương Lăng đều không có thiện cảm.

Theo tình hình hắn thấy thì với bản lĩnh của Long Hiên thì nàng đã sớm đè bẹp cả đám người kia mà có một chân trong bát đại tiểu thư rồi mới phải. Nhưng hắn rất nhanh nghĩ lại, kiểu như Long Hiên mà đi làm tiểu thư thì bao nhiêu người chịu khổ đây, hắn cười thầm dim dim mất ngủ luôn.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Lâm Hình (1)

Vương Lăng đang nằm ngủ ngon giấc còn có một giấc mộng đẹp bất chợt cảm thấy toàn thân lạnh run. Vừa tỉnh dậy hắn bắt gặp ngay Long Hiên đang đứng nhìn hắn, chính nàng là người dội nước hắn đây mà. Vương Lăng thật sự khó chịu, nàng thế này cũng thật là quá hống hách rồi.

-Tỷ làm gì vậy.

-Ta bảo ngươi đợi ta, giờ ngươi lại qua đây ngủ.

Vương Lăng nhận ra tâm trạng nàng đang không tốt, giờ cách tốt nhất là chuẩn cho nhanh. Hắn ngồi dậy chỉnh sửa y phục, lấy trong gói chỉ ra cái khăn mà lau khô người nhìn nàng hỏi:

-Sư tỷ có chuyện gì buồn phiền sao.

-Dĩ nhiên.

-Là chuyện gì tỷ có thể tâm sự với đệ.

-Mẫu thân bắt ta qua ở chỗ sư phụ, ta làm sao chịu. Khó khăn lắm mới có người chơi với ta, giờ qua đó ta biết tìm ai đây.

Vương Lăng nghe thế gật gù tỏ vẻ trầm lặng nhưng trong lòng thì sượng như điên, nàng mà đi rồi thì hắn tự do rồi, mau đi để hắn còn sống. Long Hiên dĩ nhiên không biết trong lòng hắn nghĩ gì nhưng nàng cũng rất mau hai mắt tình quang trở lại híp mắt nhìn hắn.

-Có rồi, ngươi có thể qua Đông Hải Cung với ta luôn.

-Sư tỷ bớt giỡn, đệ đã có sư phụ rồi.

-Chẳng phải 2 ngày nữa ngươi thua là được sao.

Hắn nghe vậy thì giật mình, nàng nói như vậy thì nếu mà từ chối sẽ càng phiền phức. Hắn gật gù như hiểu ý, Long Hiên thấy thế lại vui vẻ lấy ra cái chùy kia làm hắn hết hồn.

-Sư tỷ làm gì thế a.

-Chỉ cần ngươi không tham gia được thì sẽ tự động thua thôi.

-Sao lại chơi vậy. Đệ có thể tự động thua mà.

-Chỉ là để chắc chắn mà thôi.

Hắn nuốt nước bọt, lại thấy cây chùy gai kia đánh tới, hắn né trái né phải, mấy bộ bàn ghế mới xếp mà nàng phá cho nát cả rồi. Hắn thầm chửi nàng là đồ phá hoại, cứ ở trong phòng thì nàng phá nát phòng hắn mất, hắn mau chóng vận khí lao ra ngoài, vừa ra vừa tránh né thủy cầu. Nhìn hắn cứ như có một con mắt sau lưng vậy, vừa chạy vừa né tránh thủy cầu ảo diệu. Long Hiên bực tức hai tay chụm lại một con thủy long hiện hình đánh tới, hắn thấy thế thì kinh hô.

-Sư tỷ bình tĩnh a. Như vậy thì đệ tạch thiệt đấy.

Nàng không thềm nghe mà con thủy long vẫn lao tới, hấn né sao kịp cứ thế mà chịu đòn, nhắm mắt lại lúc lâu chưa có gì xảy ra. Hấn mở mắt đã thấy Tuyết Ưng trước mặt đã đem con thủy long phá nát. Long Hiên thấy xuất hiện thêm người thì nhủ may, riêng Vương Lăng lại vui mừng nhìn Tuyết Ưng.

-Tuyết Ưng tỷ, ở đây giao cho tỷ a.

-Ta đói rồi.

-Giờ đi mua đồ ăn liền, tỷ ngăn cản nàng thì đệ mới có cơ hội mà đi mua a.

-Ta hiểu rồi.

Tuyết Ưng hai mắt long lanh lại cùng Long Hiên đối chiến. Vương Lăng mau chóng vọt đi, mặc kệ hai con quái vật đang choảng nhau. Hấn dùng “Phi Quang Dực” bay được một hồi mới cảm nhận bên trong tông môn thật sự là quá lớn đi, hấn chả biết đường nào mà lần.

Hấn bay được một lúc thì cảm nhận có một luồng linh lực phát ra từ phía rừng cây gần đây, bản tính tò mò lại nổi dậy hấn cứ thế mà tới gần nguồn phát ra linh lực dao động ấy. Đứng trên một cành cây cao nhận ra phía dưới có một thiếu nữ đang múa quyền, hai tay nàng hỏa diễm cháy rực phấp phới trong không khí tạo ra những đường quyền đẹp mắt, nàng một hồi hai tay song chưởng cùng tung ra áp sát một cái cây gần đó khiến nó ở giữa có một đốm đen.

Nhìn nữ nhân này Vương Lăng cảm thấy quen mắt, xoa xoa huyết thái dương hấn nhớ lại nàng là thứ 8 trong bát đại tiểu thư Lâm Hinh, hình như là đối thủ của Long Kinh. Lâm Hinh thì phía dưới mồ hôi nhễ nhại, mặt nhợt nhạt, một nhọc tởm về thất vọng.

-Lại không được sao.

Nàng thở dài, Vương Lăng cũng hiểu chuyện gì xảy ra, nàng là đang tu luyện công pháp nào đó nhưng bất thành, hấn cũng đã nghĩ muốn nàng thắng tên Long Kinh kia nên hiện nếu có thể giúp nàng thì tốt hơn. Hấn choàng áo ngoài nhảy xuống, Lâm Hinh nhận thấy có người xuất hiện mà choàng áo ngoài che giấu thể kia thì giật mình, lập tức cảnh giác. Hấn nhìn ra nàng quá nhiên là một mỹ nhân, vẻ diễm đạm đáng yêu hiếm có, mái tóc hồng bông bành cắt ngắn tới vai. Hấn lắc đầu ý thức đây không phải là lúc ngắm gái, đi tới trước mặt nàng hấn nói:

-Có vẻ như tiểu thư đang gặp khó khăn nhỉ.

-Ngươi là ai.

Lâm Hinh càng thêm cảnh giác, hấn tới một bước nàng lùi hai bước, hấn thở dài đành đứng yên tay chấy lên ngọn lửa bình thường, hấn phóng ra một hỏa cầu bắn tới một cái cây gần đó, Lâm Hinh nhủ may chả biết đối phương đang giờ trò gì.

Rất nhanh nàng mau chóng ngạc nhiên khi thấy cái cây đó không biết vì sao lại đổ ngã mà khi hấn bắn tới lại không hề để chút vết cháy bên ngoài nào, khi tới gần cái cây đó nàng kinh hãi khi thấy phía bên trong thân cây đã trở thành mùn xám vì hoàn toàn bị đốt cháy mà lớp vỏ bên ngoài vẫn còn mới như không hề có dấu hiệu gì.

Vương Lăng cười mỉm, đây là “Hỏa Phân Ly Chấn Pháp” dù mới là tầng 1 nhưng uy lực lại rất cường đại, sát thương tại ở bên trong chứ không phải bên ngoài, hấn sở dĩ chả chuyên tâm luyện cái này vì nó chỉ là bí tịch vương cấp mà thôi, uy lực mạnh thì mạnh thật nhưng yếu hơn nhiều so với 2 loại dị hỏa hấn đang nắm giữ. Vương Lăng thấy nàng ngờ ngác một hồi thì cười.

-Tiểu thư có muốn học loại pháp kỹ này không.

-Thật sự ngươi chịu truyền cho ta sao.

Lâm Hinh tỏ vẻ không tin, với Vương Lăng chả là gì chứ với nàng thật sự rất là lợi hại, uy lực còn hơn cả pháp kỹ nàng đang luyện mấy lần. Vương Lăng chấp hai tay sau lưng lại tiếp tục nói:

-Dĩ nhiên là vậy.

-Tại sao lại truyền cho ta.

Vương Lăng vuốt cằm lại nhìn nàng cười mỉm.

-Là vì tiểu thư xinh đẹp a. Ta đã thích nàng từ cái nhìn đầu tiên rồi.

-Ngươi...

Lâm Hinh đỏ mặt, tuy nàng biết bản thân có mỹ mạo nhưng rất ít người trực tiếp khen nàng đẹp, đây có lẽ là lần đầu nàng cảm thấy có chút tự hào cùng vui vẻ nhưng nàng rất mau cảnh tỉnh nhìn kẻ trước mặt.

-Nếu ngươi đã thích ta thì vì sao còn phải che giấu diện mạo.

-Là vì ta rất xấu a. Sợ sẽ làm tiểu thư kinh sợ.

-Không cần lo, ta không quan tâm ngươi ra sao đâu.

Vương Lăng giặt mình, muốn đùa nàng chút nhưng nhìn nàng nghiêm túc quá làm hắn thấy sợ rồi. Hắn hừm giọng lại nói:

-Trước tiên tiểu thư cứ học “Hòa Phân Ly Chấn Pháp” của ta đi đã. Sau khi luyện thành tầng 2 ta sẽ cho tiểu thư xem mặt.

-Được.

Nàng cũng hiểu 2 ngày tới là phải thi đấu rồi nhưng bản thân nàng lại không đủ thực lực, nàng biết rõ nhưng giờ có cơ hội trước mặt thì dĩ nhiên nàng sẽ không bỏ qua. Vương Lăng lấy ra giấy mực viết ra pháp quyết tầng 1 “Hòa Phân Ly Chấn Pháp” đưa cho Lâm Hình, nàng cầm lấy đọc nghiền ngẫm rất mau lại ngồi xuống tu luyện.

Quá trình đầu của việc tu luyện pháp quyết này sẽ phải chịu một cơn nóng bức toàn thân vô cùng thống khổ. Nàng biết nhưng vẫn tiếp tục tu luyện, Vương Lăng nhìn nàng quyết tâm như thế thì thật sự khâm phục đi tới sau lưng nàng, hai tay đặt lên dọc bờ lưng theo các huyệt đạo truyền hàn khí của mình vào người nàng giúp nàng hạ nhiệt.

Lâm Hình đang chịu cơn nóng bức dày vò thì lại nhận ra một cơn mát lạnh làm dịu hẳn đi nỗi thống khổ, biết được người áo choàng kia đang giúp mình thì cảm kích, không muốn bỏ công nên liền tập trung vào.

Trải qua hai thời thần thì cuối cùng nàng cũng luyện thành tầng 1 của “Hòa Phân Ly Chấn Pháp”, tốc độ này khiến nàng phải ngạc nhiên, vì pháp quyết này ít nhất phải là vương cấp cực giai cần ít nhất cũng là mấy ngày nhưng không ngờ nàng nhanh như vậy đạt được.

Nàng dĩ nhiên biết có thành quả như thế là nhờ sự trợ giúp của Vương Lăng, nàng hiện đã buông bỏ tâm phòng bị với hắn nghĩ hắn đang thật tâm giúp mình. Cả Vương Lăng cũng ngạc nhiên vì không ngờ nàng thể mà lại có thiên phú lĩnh ngộ kinh khủng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Lâm Hình (2)

Lâm Hình vui vẻ quay mặt lại thì đối diện với Vương Lăng, hắn có thể cảm nhận mùi hương từ người nàng truyền tới, nàng cũng phát hiện khoảng cách của hai rất gần, đỏ mặt lại lùi ra, quan sát người thần bí trước mặt nàng tỏ vẻ cảm kích.

-Cảm ơn ngươi truyền cho ta pháp quyết lợi hại như vậy, sau này ta sẽ đền ơn sau.

-Không cần đâu.

-Không. Nhất định ta sẽ đền ơn ngươi.

Vương Lăng cười trừ, hắn ngồi dậy đến trước mặt nàng.

-Ta sẽ đưa ngươi 4 tầng còn lại của “Hòa Phân Ly Chấn Pháp”

-Không cần đâu, như vậy với ta là đủ rồi.

-Đừng vội từ chối vì ta nghĩ ngươi phải luyện tới tầng 2 mới có cơ hội mà đánh thắng Long Kinh được.

-Tại sao.

Lâm Hình thắc mắc, nàng cũng cảm nhận ra sự lợi hại của pháp quyết mới học, không phải dễ dàng mà hóa giải. Vương Lăng biết nàng chưa từng đối đầu với Long Kinh nên thay nàng lo ngại.

-Gã đó theo ta cảm nhận thì là dung linh đỉnh phong hơn cô một tiểu cảnh giới, bí tịch hắn sử dụng cũng là vương cấp cực giai. Còn nữa hắn còn sở hữu dị hỏa Lam Linh hỏa điểm.

-Thật vậy sao.

Vừa nghe xong nàng run người cảm nhận bản thân thật sự vẫn còn rất yếu đuối, cứ tưởng bản thân đã mạnh hơn nào ngờ bản thân đã quá khinh địch, chính nàng cũng không khó hiểu khi mình bị xếp thứ 8 trong bát đại tiểu thư. Vương Lăng hiểu rõ tâm trạng nàng, mau chóng viết ra pháp quyết của 4 tầng còn lại đưa cho nàng.

-Nàng cứ về mà nghiên cứu pháp quyết này, nếu đột phá tầng hai thì sẽ có cơ hội chiến thắng.

-Làm sao nhanh như vậy mà làm được chứ, là 2 ngày đấy. Đa tạ ý tốt của ngươi nhưng ta không thể trực lợi quá nhiều được.

Vương Lăng tới cạnh nàng cúi vào tay nàng pháp quyết cùng một cái giới chỉ. Nàng cầm lấy lại nhìn qua hắn thấy hắn đã biến mất từ lúc nào. Đang bối rối thì nàng lại nghe giọng nói vọng lại.

-Ngày mai lại hẹn gặp tại chỗ này.

Nàng im lặng cất đồ đi, đến khi về tới phòng thì nhận ra trong giới chỉ toàn là đan dược nhị phẩm còn có cả tam phẩm. Nàng tuy rất động lòng nhưng vẫn quyết tâm không động tới, nhìn pháp quyết nàng thở dài cuối cùng cũng quyết định ghen cứu.

Vương Lăng trở về thì đã cảm nhận hai luồng sát khí, khỏi nói hắn cũng biết đó là ai. Nhận ra sự hiện diện của hắn Long Hiên cùng Tuyết Ưng lập tức lao vào chế trụ. Trói hắn vào góc Tuyết Ưng chống nạnh về bực tức.

-Ngươi nói là đi mua đồ ăn mà sao lại lâu như vậy.

-Là do ta không biết đường đến môn thành.

Vương Lăng ngây ngô trả lời, Long Hiên lại lập tức cắt ngang.

-Có phải ngươi muốn chạy nhưng không tìm được đường nên mới quay về không.

-Tỷ nói quá, đây chẳng phải là nhà đệ sao. Sao đệ lại dám trốn đi chứ.

-Thật sao.

Long Hiên dĩ nhiên không tin, hắn hiện chỉ muốn nghỉ ngơi thôi mà sao lại dính phải hai cái phiền phức này chứ. Cả hai nữ đang tra khảo thì vị sư tỷ thân bí của Vương Lăng bước vào, nàng lại truyền âm nhập mật với Long Hiên cùng Tuyết Ưng rồi đi ra ngoài mặc kệ cái gì đang xảy ra. Tuyết Ưng nghe xong thì vui vẻ lao ra.

-Cuối cùng cũng tới giờ ăn rồi.

-Ngươi nên ở đây xăm hời đi.

Long Hiên quay người cũng ra khỏi phòng đóng cửa lại để lại hắn cô đơn một góc. Hắn la ó giãy giụa thoát khỏi dây trói.

-Sư tỷ thả ta ra đi a. Ta cũng muốn ăn cơm.

Vương Lăng khổ sở ngã người ra đất, chẳng biết hắn tạo nghiệt gì mà gặp phải cô nàng như Long Hiên kia. Hắn ngủ luôn cho quên cơn đói kéo tới, đến khi hắn tỉnh lại lần nữa thì thấy Long Hiên đang ở trước mặt, nàng chống cằm ngắm nhìn hắn, thấy hắn tỉnh lại thì mặt không biểu cảm hỏi:

-Đói rồi phải không.

Hắn gật gù đầu, dĩ nhiên là đang rất đói đây. Nàng cười lấy từ trên bàn mâm thức ăn để trước mặt hắn, tay chân hắn bị trói thì dĩ nhiên làm sao mà ăn được. Nàng cũng hiểu lấy đũa gấp đứt cho hắn. Nàng thấy hắn ăn ngon lành thì vui vẻ.

-Ngon không.

Hắn gật gù, đói thì ăn đồ ăn nào chẳng thế. Hắn chẳng biết nàng sao cứ phải trói hắn mà cực lực bón cho hắn thế kia, nhìn chẳng biết nàng đang hầu hạ hay hành hạ đây. Ăn xong thì nàng lại chống cằm, mặt lại trở nên u sầu.

-Có phải ngươi không thích ở bên ta không.

Hắn dĩ nhiên lắc đầu, sao dám nói phải. Long Hiên tất nhiên hiểu hắn đang dối lòng, mặt lại buồn hơn.

-Ta trước giờ không hề có bạn vì không biết vì sao cứ quen họ một thời gian thì họ lại cảm thấy sợ ta mà dần xa lánh.

Hắn nghe thế thì gật gù, ai mà chẳng sợ nàng cơ chứ. Long Hiên lại tiếp tục thút thít.

-Chỉ có Lưu Ly là bạn thân nhất của ta nhưng nàng còn có nhiều thứ để làm, ta chỉ còn có ngươi làm bạn, thế nhưng ngươi lại giống đám người kia.

Hắn giật mình, kể ra thì nàng cũng tội, nhìn nàng hắn cũng hiểu nàng chỉ là “hời” tình nghịch chút thôi chứ không có gì xấu. Hắn thở dài mau nỡ nụ cười.

-Đừng lo, nếu tỷ đã muốn thì ta sẽ qua Đông Hải Cung cùng tỷ.

-Thật sao.

Hắn vui vẻ gật đầu, nàng nghe thế thì vui vẻ ôm lấy hắn, hai bầu ngực căng tròn kia cứ thế áp sát vào hắn bảo sao hắn không kích thích. Hắn khổ sở lên

giọng nhờ vả:

-Tỷ có thể cời trói cho ta trước được không.

-Được.

Nàng đồng ý xé bỏ phù văn, hấn gồng sức phá hủy dây trói, hoàn toàn tự do trở lại. Long Hiên nhìn hấn hai má phụng phịu:

-Ngươi nhớ giữ lời.

- Dĩ nhiên.

Vương Lăng đôi môi hôn lên môi nàng, hai mảnh môi mềm mại áp sát khiến cả hai đều rạo rức. Hấn tách ra nhìn nàng cười:

-Đây có thể coi là bằng chứng cho lời hứa của ta. Ta sẽ ở cạnh tỷ tới khi tỷ không còn cần ta nữa.

-Ta hiểu rồi, ta tin ngươi. Chắc chắn phải gia nhập Đông Hải Cung cùng ta đấy.

Long Hiên đứng dậy mau chóng rời khỏi phòng trông có vẻ rất vội vã, chạy một lúc nàng dừng lại ngón tay ngọc ngà đặt lên môi, khuôn mặt trở nên đỏ hồng, một cảm giác kỳ lạ mà trước đây nàng chưa từng cảm nhận được khiến nàng thốn thức.

Vương Lăng nhìn bóng dáng nàng rời đi thì thờ dài, vốn dĩ hấn chỉ là tạm thời làm nàng bình tĩnh mà thôi, gì chứ hấn sợ nhìn nữ nhân khóc lắm, còn việc hấn có gia nhập Đông Hải Cung hay không thì hấn dĩ nhiên là không.

Hấn đã bái Long Linh Huyền làm sư phụ thì sẽ không thay đổi dễ dàng như vậy, còn lẽ vốn dĩ hấn sẽ phụng bồi Long Linh Huyền như một cách để trả ơn Linh Tôn. Dù hấn biết nổi cô đơn của Long Hiên nhưng không thể làm gì hơn là cảm thông, một lời hứa.

Tuy là không thực hiện được bằng cách này nhưng hấn sẽ làm bằng cách khác.

Giờ thì hấn nên nghĩ đến Lâm Hinh, làm thế nào để nàng có cơ hội chiến thắng 2 ngày tới đây.

Còn Lâm Hinh hiện đang ở trong phòng, nàng đã thuộc lòng những pháp quyết kia tuy chưa thể lý giải được bao nhiêu. Nàng mang trên vai gánh nặng của Lâm gia, là gia tộc đứng đầu của Bạch Khâu quốc, vốn gia tộc nàng hiện đã rất suy yếu, có nguy cơ bị nước khác thôn tính. Nên cơ hội lần này làm đệ tử chân truyền nàng không thể bỏ lỡ được.

Nàng buồn phiền một lúc lại nhớ tới hai khuôn mặt áp sát nhau lúc chiều, tuy chưa nhận ra hấn trông thế nào nhưng nàng biết hấn còn rất trẻ, cảm giác khi hấn giúp đỡ nàng khiến nàng xao xuyến, cảm động, từ trước giờ ngoài phụ mẫu ra thì không ai tốt với nàng hơn nữa. Nhìn chiếc vòng đeo tay mà mẫu thân đưa giây phút này nàng cảnh tỉnh hai tay vỗ má.

- Làm gì có thời gian cho tình cảm cơ chứ.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Tính danh sư tỷ

Ngày hôm sau như đúng hẹn Lâm Hinh đã có mặt rất sớm, Vương Lăng thấy nàng có vẻ thiếu ngủ thì tỏ vẻ quan tâm.

-Không sao chứ, nhìn ngươi có vẻ mệt mỏi.

-Không vấn đề gì, chúng ta tiếp tục.

-Được. Theo như ta nói thì để đột phá tầng 2 không phải cần thời gian mà là ngộ tính, pháp quyết khác với linh

quyết, cần phải có nhận thức và hiểu biết rõ về chính pháp quyết để mà tu luyện.

Vương Lăng đem lý giải của chính mình nói cho Lâm Hinh nghe, nàng nghe rất chăm chú, không bỏ sót bất cứ điều gì. Hấn có ngộ tính phải nói là cao nhất đại lục này rồi, bất cứ thứ gì hấn cũng có thể lý giải, nhờ thế mà giúp giảm đi đáng kể thời gian tu luyện của Lâm Hinh.

Nàng nhờ hấn mà đã thuận thực vận dùng “Hỏa Phân Ly Chấn Pháp” tầng 1, muốn cảm kích đối phương nhưng không biết làm sao cho phải. Đến khi luyện đến một như nàng với hấn mới nghỉ ngơi kiếm một gốc cây mát mẻ mà ngồi xuống, nàng lấy từ trong giới chỉ ra một giỏ bánh đưa cho hấn.

-Đa tạ ngươi giúp ta. Đây là mẻ bánh sáng nay ta mới thức dậy làm, mau ăn thử đi.

-Người dậy sớm là để làm cái này sao.

-Đừng hỏi nữa, mau ăn đi.

Nàng đỏ mặt quay người đi, hần tự nhiên là lấy một cái ăn thử, mùi vị phải nói là rất ngon, so ra vượt qua cả mấy loại bánh hần từng ăn trước kia, nguyên liệu hạn chế mà nàng làm ra được như vậy hần cũng chẳng biết là bằng cách nào. Hần ăn ngấu nghiến phút chốc nhận ra bản thân hần đã ăn hết sạch, quay qua nhìn Lâm Hinh hần gãi đầu.

-Xin lỗi ta lỡ ăn hết rồi. Quên mất chưa cho cô.

-Đừng bận tâm, là ta làm cho người mà.

Nàng cười khúc khích vui vẻ, trong lòng vui mừng vì nhìn hần ăn ngon lành như vậy. Vương Lăng vừa uống nước lại vừa nói:

-Có vẻ như cô nương sau này sẽ là một nương tử rất tốt a.

Nghe thế thì Lâm Hinh thẹn thùng, cảm thấy ngọt ngào nhưng tâm tính rất nhanh chuyển đổi trở nên buồn bã. Nàng đứng dậy tiếp tục luyện tập, Vương Lăng không nói gì tiếp tục chỉ bảo, nàng rất nhanh thấu hiểu mọi thứ nên với hần thì nàng là đối tượng rất đơn giản dễ mà chỉ dạy.

Kết thúc thêm một ngày nữa, Vương Lăng quay trở về thì thấy vị sư tỷ kia đã ở trước cửa phòng hình như là đợi hần, thấy vậy hần lại là vui vẻ cực kỳ đi tới trước mặt sư tỷ cười.

-Là tỷ tới tìm đệ sao.

-Là sư phụ tìm người.

Vị sư tỷ truyền âm nhập mật với hần, hần thấy nàng dùng cách này nhiều nên cũng thành quen, hần vui vẻ vào phòng thay lại y phục mới bước ra ngoài.

-Sư tỷ chúng ta đi thôi.

Vị sư tỷ kia cứ im lặng mà đi trước, hần lặng lẽ theo sau, vừa đi hần lại vừa hỏi:

-Sư tỷ, tỷ có thể cho đệ biết tên tỷ không. Đệ tên là Vương Lăng.

Vẫn không có hồi âm nhưng hần không bỏ cuộc đến trước mặt nàng lại tiếp tục hỏi tên, nàng lại lách người đi về phía trước vẫn không nói, hần vẫn cứ cật lực theo sau mà dò hỏi.

-Sư tỷ nếu không nói thì đệ sẽ không đi đâu cả.

Hần ngồi bệt trên đất tỏ vẻ không phục nhưng nàng không hề bận tâm vẫn cứ đi, vẫn thấy hần ngồi đó thì nàng cau mày, bộ dáng này của nàng cũng làm hần phải điều chỉnh, chỉ với ánh mắt mà đã hấp hồn thể kia thì không biết sau lớp màng mỏng đó là như thế nào.

Nàng cũng nhận ra ánh mắt hần, tay nàng phóng ra 3 mũi châm, một luồng chỉ nhỏ trong suốt được kết đan lại trôi hần lại, hần giật mình khi bị chế trụ, lại thấy nàng không thương tình phi không lên kéo hần theo sau. Hần hoảng hốt đành chịu đựng cho tới khi kết thúc, theo cảm nhận của hần thì nữ nhân đạo này hình như toàn có huynh hướng bạo lực thì phải.

Tới trước cửa động tu luyện của Long Linh Huyền thì vị sư tỷ kia dừng lại thả hần xuống cũng đồng thời biến mất tăm. Hần ê ẩm ngồi dậy nhìn trước cửa động lại lễ phép khom đầu.

-Đệ tử Vương Lăng bái kiến sư nương.

Tức thì cửa động mở ra, hần không khách sáo đi vào, vào trong động có nồng đặc các loại tửu, ở giữa phòng là sư phụ hần bộ dáng quyền rũ đang nằm chống tay thưởng thức một vò rượu. Hần chỉ dám cúi đầu không dám ngược đầu, ai bảo bộ dáng nàng quá khiêu khích đi, vạt áo để lộ bầu ngực trắng phau ra ngoài mà đôi chân trần dài lộ ra phía dưới.

Hần sẽ không bao giờ muốn có ý định lên người nàng nên đành nhớ lại bảng cửu chương mà đọc lại. Long Linh Huyền thấy hần cúi gầm mặt cũng không bận tâm lại nói:

-Thế nào, 2 ngày nữa liệu người có đánh thắng nổi không.

-Sư nương yên tâm, đệ tử nắm chắc 8 phần.

-Vậy thì tốt.

-Không biết sư nương gọi đệ tử tới chỉ để hỏi chuyện này.

Vương Lăng không nghĩ Long Linh Huyền sẽ cho rằng hần thua, chắc chắn là có chuyện gì đó cần nói. Long Linh Huyền uống ngụm rượu lại nói:

-Nha đầu Long Hiền kia có tới gặp ngươi không.

-Hôm nay đệ tử vẫn chưa gặp được tỷ ấy. Có phải tỷ ấy có chuyện gì không.

-Không có gì. Có lẽ là nó quay lại Đông Hải Cung rồi, ngươi khỏi lo. Nếu vậy thì ngươi có thể lui.

-Vâng.

Vương Lăng nghe thì biết việc Long Hiền ngoan ngoãn rồi đi có vẻ là hơi lạ lùng nên cũng không lấy làm kỳ khi Long Linh Huyền lại thắc mắc. Hắn muốn rời đi nhưng bất chợt lại dừng lại nhớ tới vị sư tỷ kia lại hỏi.

-Có chuyện này đệ tử muốn hỏi sư nương.

-Chuyện gì.

-Là về sư tỷ. Không biết vì sao sư tỷ trông có vẻ rất ghét đệ tử.

-Nó vốn dĩ ai cũng ghét nên ngươi khỏi bận tâm.

Hắn nghe thế thì cảm giác sư tỷ càng thêm thần bí a, lại thêm tò mò thì hắn lại hỏi tiếp.

-Không biết sư tỷ tên là gì.

-Nó không nói cho ngươi biết sao.

-Đệ tử đã hỏi nhưng sư tỷ không nói.

-Cũng đúng. Ta cũng không giấu ngươi, nó tính danh là Ảnh Tư Mệnh.

-Ảnh Tư Mệnh.

Hắn lăm lăm cái tên này để nhớ rõ nó, vui vẻ hắn quay qua lễ phép mà lui về, đến khi về hắn mới biết là sư phụ hắn muốn hắn sau khi thi đấu thì đi mua tầu, xem chừng đây mới là mục tiêu chính lần này sư phụ hắn muốn nói, có vẻ tiền vốn là hắn phải tự bỏ ra rồi, dù thế hắn cũng sẽ nhân cơ hội đó mà tới Vân Nguyệt thành xem nó thế nào, nơi mà các đệ tử trong môn đang buôn bán nhiều thứ ở đó.

.....

Hôm nay là ngày cuối trước ngày tỷ thí rồi, hắn nhìn Lâm Hình cực lực quyết tâm tu luyện thành tầng 2 của “Hỏa Phân Ly Chấn Pháp”, tuy hắn đã chỉ rất kỹ nhưng năng hình như vẫn còn thiếu gì đó, hắn có cảm giác năng đang làm sai gì nên mới kéo tới việc đình trệ như hiện tại.

Hắn nhíu mày nhìn thật kỹ cuối cùng cũng phát hiện năng là đang dùng quá nhiều pháp lực cho một chiêu nên khi phát động thì chính chiêu thức đó sẽ tự động phát nổ khiến cho lực sát thương yếu hơn nhiều. Hắn đi tới vòng ra sau lưng năng tay hắn điều chỉnh lại từ thế năng.

Lâm Hình chỉ cảm nhận toàn thân đang bị hắn đ-ng chạm dù biết là hắn đang giúp đỡ năng, năng xấu hổ tùy ý để hắn muốn làm gì thì làm. Hắn thì chả ngại cứ giúp năng để lại tư thế chuẩn lại bắt đầu giảng giải.

-Ngươi không cần phải cứng ngắt như vậy đâu, lúc phát xuất mà cứ sợ lực không đủ thì nó sẽ chả thay đổi gì đâu, phải linh hoạt hơn nữa.

Bàn tay hắn trượt dài trên tay năng, hắn chỉ ra 3 chỗ nơi cánh tay để năng khắc phục, năng không ngốc, phải nói là năng rất thông minh mà thấu hiểu biết bản thân đã quá gò bó bản thân nên mới khiến nó không thể thay đổi,

Năng theo lời hắn thay đổi cách thức dùng lực, mấy lần đầu có vẻ hỏng nhưng dần về sau năng càng làm đúng khiến nó thêm hoàn chỉnh. Cuối cùng năng chính thức đột phá tầng 2 của “Hỏa Phân Ly Chấn Pháp”, năng thấy vậy thì vui mừng nhảy cẫng cả lên. Quay qua nhìn hắn năng cười vui vẻ:

-Cảm ơn ngươi.

Hắn gạt gù nhận ra thâm tâm năng đang vui sướng, nhưng với hắn thì như vậy vẫn chưa đủ để mà hạ gục Long Kinh.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Hỏa Phân Tư Thức

Vương Lăng suy nghĩ một chút lại lấy ra một thanh kiếm bình thường. Lâm Hình không biết hắn đang định làm gì nhưng vẫn chăm chú quan sát. Vương Lăng nhìn nàng lại mỉm cười:

-Ta nghĩ có cách để vận dụng “Hỏa Phân Ly Chấn Pháp” tăng thêm uy lực.

Nói rồi hắn kiếm vung ra, hỏa diễm cháy rực lên bao phủ quanh thanh kiếm, Vương Lăng vận khí lao người tới, mũi kiếm vừa chạm vào thân cây thì tiêu thất đi rồi sau đó cả cây đều cháy rực lên từ rễ đến ngọn hoàn toàn bị thiêu cháy, pháp phối trong không trung là tro tàn tồn đọng.

Lâm Hình trở mặt nhìn, không thể tin uy lực thế mà càng là thêm cường đại, người khác không nói chứ Vương Lăng luyện “Lục Liên kiếm pháp” nên mới có khả năng vận dụng với pháp quyết mà thôi, uy lực này là khi hắn chỉ mới luyện tới tầng 1 thôi đấy, mà để phát huy hết uy lực của pháp quyết cùng kiếm chiêu dĩ nhiên chỉ có thể chuyên dùng kiếm như hắn mới làm được.

Hắn vừa dùng xong chiêu vừa rồi thì lưỡi kiếm kia cũng theo đó mà bốc hơi luôn chỉ còn lại cán kiếm, Lâm Hình kinh ngạc vỗ tay phấn khích.

-Người thật lợi hại.

-Đừng tỏ vẻ hâm mộ vậy. Ta định dạy cô nương cách dùng kiếm vừa rồi đấy.

-Nhưng ta không quen dùng kiếm.

-Đừng lo, tập một lúc là sẽ quen thôi.

-Được.

Lâm Hình gật gù, Vương Lăng đưa nàng một thanh kiếm thường, nàng theo lời Vương Lăng truyền linh lực vào mũi kiếm, lại vận dùng pháp quyết “Hỏa Phân Ly Chấn Pháp” theo lực đạo nhỏ nhất, thay vì phóng xuất ra ngoài thì truyền dẫn tới thanh kiếm trong tay. Lần đầu thử biến cố xảy ra, tay nàng bị phân ly khỏi thanh kiếm mà tay cũng bị thương, hắn hốt hoảng tới xem xét, hắn hiểu nàng không phải hắn mà nhanh thế làm được, hắn thở dài dùng chân nguyên đem vết thương nàng tạm thời ổn định.

-Có vẻ như quá khó rồi.

-Người đừng lo, ta vẫn tiếp tục được.

-Cô sẽ lại bị thương đấy.

Vương Lăng nhìn nàng có chút không tình nguyện nhưng nàng vẫn cứ khẳng khái thử lại, không cần hắn nói nàng cũng tự thử lại, dù bị thương bao lần nhưng nàng vẫn tiếp tục, hắn nhìn thế cũng đành, xem ra bản thân còn thua cả một đứa nữ nhi.

Vương Lăng hiểu ý tới gần nàng tay giúp nàng điều chỉnh kiếm, dù cho có bị thương thì ít nhất cả 2 cùng bị. Nàng cảm nhận bờ vai của hắn đang bao quát cả người, tuy chả biết hắn trông ra sao nhưng đã bao lần khiến nàng rung động. Quả không uổng công của cả hai, Lâm Hình dần dà đã hoàn toàn làm chủ được nó, theo như Vương Lăng thì chiêu kiếm này là “Hỏa Phân Tư Thức”. Cả hai cứ thế mà luyện cho tới khi trời tối, hắn lấy ra giới chỉ mà nàng đã đưa trả hắn cho nàng, Lâm Hình phân vân nhưng vẫn cầm lấy, hắn trở lại vui vẻ.

-Nếu trước ngày mai mà đột phá đỉnh phong thì cơ hội thắng chẳng phải cao hơn sao.

-Cảm ơn người.

Nàng thật sự rất cảm động, hắn có lẽ là người nam nhân tốt với nàng nhất từ trước tới giờ. Nàng nhìn hắn có chút thẹn thùng hỏi:

-Người đã hứa nếu ta mà luyện thành tầng 2 “Hỏa Phân Ly Chấn Pháp” thì sẽ để lộ mặt. Liệu người có thể thực hiện lời hứa chứ.

Vương Lăng nghe thế giật mình, hắn cũng quên mất vụ này, giờ mà để lộ thân phận có phải là khôn ngoan không, hắn chỉ là giúp nàng đối phó với tên háo sắc kia mà thôi. Vương Lăng thở dài quay lưng đi rồi nói.

-Cô nương thật sự muốn nhìn sao.

-Ừm.

Hắn cười biến hình thành bộ dáng của Khuru Tà, thuật biến hình của Hồ tộc thật sự giúp ích rất nhiều, hắn quay người lại nhìn nàng. Lâm Hình nhìn bộ dáng hắn thôn thát, người này đáng vẻ tuấn lãng không hề như lời hắn nói trông rất xấu, nàng mau xấu hổ lại tiếp tục nói.

-Tiểu nữ là Lâm Hình. Không biết tính danh công tử là gì.

-Ta là Lưu Vũ.

Vương Lăng nhàn nhạt trả lời, phủ lại áo choàng hắn nói:

-Nếu vậy cáo biệt tiểu thư tại đây. Nếu có duyên ắt gặp lại.

Bóng dáng hần hoàn toàn biến mất, Lâm Hinh sao xuyên chân tâm lại mau chóng buồn bã vì đúng như hần nói, sau này rất có thể không còn gặp lại nữa, nàng cảm giác như vừa đánh mất thứ gì đó rất quan trọng.

Vương Lăng về phòng nằm ngã trên giường, hần dạo này quá mệt mỏi rồi, ngày mai có lẽ cũng nên kết thúc mọi chuyện. Hần nằm đấy lại gọi vọng lại Tuyết Ứng nhưng không thấy nàng trả lời, hần cảm thấy quái lạ đi ra ngoài, kì lạ sao hôm nay cũng không thấy nàng. Hần nghĩ lại nhớ tới Long Hiên cũng chả biết nàng đi đâu không biết, có lẽ là hai người này đã giấu hần mà đi chơi chốn nào rồi, hần không quá bận tâm vì chả ai có thể làm hại được hai người đấy.

Sáng sớm hôm sau đang say giấc thì hần bị sư tỷ Ảnh Tư Mệnh dùng chỉ kéo hần xuống giường, hần giật mình dụi mắt nhìn nàng.

-Sư tỷ có chuyện gì a.

-Còn chuyện gì, ngươi không phải là hôm nay tỷ thí sao.

-Quên mất.

Hần hoảng hồn vì do tiêu tốn nhiều sức quá nên ngủ quên luôn trời đất. Hần mau chóng vệ sinh mặc y phục nhìn qua vị sư tỷ lao tới vẻ cảm kích.

-Cảm ơn sư tỷ.

Nàng thấy hần như vậy thì nhíu mày né ra, không còn thấy bóng dáng tâm hơi đâu nữa. Hần cười vron vai mau chóng chạy ra ngoài, chạy được vài bước thì hần hoảng hốt.

-Sư tỷ ta không biết đường a.

Ảnh Tư Mệnh nghe hần hò hét cảm giác lại khó chịu, nàng phóng ra 2 mũi kim châm trói hần lại rồi mới kéo hần đi, hần cũng quá quen với việc này của sư tỷ rồi nên tùy ý để nàng đem đi.

.....

Ngọc Quan Thành, phía dưới tỷ võ đài thu hút vô số đệ tử đến xem, không chỉ có ngoại môn mà còn có cả nội môn, thậm chí mấy đệ tử chân truyền cũng có mặt, mấy đệ tử chân truyền này hôm nay thay sư phụ tới để xem ai sẽ là sư đệ tiếp theo của mình. Ngọa Từ là đệ tử chân truyền của Quý Triệu trưởng lão thuộc Nam Thạch Cung, gã nhìn qua Mai Dương Tú nói:

-Có vẻ là chúng ta nên bắt đầu được rồi.

-Các sư đệ đã có mặt đầy đủ chưa.

Mai Dương Tú hồ hững đáp, Ngọa Từ cười mím nói.

-Hình như còn thiếu Vương Lăng.

-Nếu vậy thì đợi thêm một lúc, chẳng phải trận đấu của đệ ấy là trận đầu sao.

Mai Dương Tú dĩ nhiên đối với Vương Lăng có thiện cảm nên không muốn hần bị thua vì đi trễ, Ngọa Từ nhăn mày lại tiếp tục nói.

-Tông môn ta cũng có quy tắc, sẽ không vì một cá nhân nào mà thay đổi cả.

-Nói vậy thì ngươi có quyền sao, sư đệ ngươi có quyền đả thương người sao.

Vương Tử Lan là đệ tử chân truyền của Thủy Mạn Mạn trưởng lão thuộc Đông Hải Cung, nàng nhìn Ngọa Từ vẻ căm tức, sư muội đồng cung môn của nàng bị đám nam nhân Nam Thạch Cung treu ghẹo nên mới ra tay trả đũa nào ngờ bị đánh thương. Ngọa Từ nhíu mày nhìn Vương Tử Lan xinh đẹp thu hút cả tá nam nhân đang nhìn chăm chăm kia, gã cười híp mắt.

-Chẳng phải là do mấy người các ngươi gây sự trước sao.

-Được rồi. Đừng cãi nhau nữa. Hôm nay chúng ta tới chẳng phải là vì chọn sư đệ sư muội sao.

Thi Phàm lên tiếng, ở đây ai cũng hiểu Thi Phàm là người có thực lực nhất nên chả ai dám phản biện cả. Thi Phàm cười lại nói với Mai Dương Tú.

-Mai sư huynh, có lẽ là cho những cặp khác tỷ thí trước đi.

-Ừm. Như vậy cũng tốt.

Mai Dương Tú gật gù, Vương Tử Lan tỏ vẻ cảm kích Thi Phàm, tuy nàng với vị đệ đệ này chưa từng gặp mặt nhưng cũng là người thân nên không nỡ nhìn hần thua được.

Chương 135: Tỷ thí võ đài (1)

Nhận được sự ra hiệu của Mai Dương Tú, một đệ tử nội môn hiểu ý đi ra đứng giữa võ đài cao giọng.

- Hôm nay sẽ là cuộc tỷ thí của những đệ tử thế gia quyết đấu để xem ai được làm đệ tử chân truyền của các vị trưởng lão.

Những đệ tử phía dưới dần huyền não, bàn luận sôi nổi, có mấy kẻ đua nhau cá độ xem thử xem ai sẽ thắng, đây là cơ hội để phát tài nên đám người tranh nhau mà đặt cược. Vị đệ tử nội môn phía trên bắt đầu vào vấn đề chính:

- Trận đầu tiên sẽ là Linh Phong cùng với Minh Lộ Lộ.

Hầu hết ai ở đây cũng cá rằng Linh Phong sẽ thắng, đây có lẽ là điều dĩ nhiên. Linh Phong bước lên đài, anh tuấn tiêu soái cũng thu hút một số nữ đệ tử. Minh Lộ Lộ cũng bước lên, nàng toàn thân y phục màu đen bó sát cơ thể làm đám nam nhân phải sát sao mà soi từng đường cong trên người nàng. Nàng mái tóc đen dài được cột gọn sau lưng, mắt liễu mày tơ nhưng hiện trong ánh mắt là một sự băng lãnh đáng sợ.

Tuy nàng nhìn xinh đẹp nhưng nhìn ánh mắt nàng cũng không có mấy người dám nhìn lâu, Long Kinh phía dưới nhìn qua nàng liếm mép tỏ vẻ thích thú, 4 thị nữ bên cạnh đã quá quen với biểu hiện này của thiếu gia rồi.

Trận đấu vừa được cho phép bắt đầu, Linh phong đã nhảy lùi ra, lấy ra một cung tên bình thường vì hắn nghĩ không muốn làm bị thương một nữ nhân. Giương cung bắn ra liền một lúc 3 mũi tên, tuy hướng bay nó khác nhau nhưng đích đến chỉ có một.

Minh Lộ Lộ trường kiếm trong tay quét một đường dài khiến kinh phong nổi lên phá nát cả 3 mũi tên. Linh Phong hiểu ra đối phương cũng không phải loại liễu yếu đào tơ nên bắt đầu nghiêm túc, hắn cứ vừa di chuyển vừa bắn tên, chả biết hắn nã bao nhiêu mũi nhưng nhìn mấy mũi tên cứ như trường thương không lồ mà lao tới vậy.

Nhìn tướng Minh Lộ Lộ sẽ rồi trí nào ngờ nàng lấy ra cũng là một cây cung, bắn một mũi tên hướng bay tới. Đám người phía dưới thấy vậy thì kinh ngạc, chả lẽ nàng định lấy một mũi tên mà chống lại sao.

Linh Phong vẫn cứ di chuyển mà bắn tên nên không biết sau lần tên của bản thân là chuyện gì xảy ra, thấy phản ứng khán giả làm hắn cũng khó hiểu. Vừa phân thần một lúc thì từ trong làn mưa tên của hắn bắn tới một mũi tên xuyên qua cả những rừng tên kia, hắn giật mình lách người qua nhưng mũi tên lại nhanh chóng ghim vào bả vai của hắn.

Phía bên kia Minh Lộ Lộ vừa bắn xong mũi tên thì ném cây cung tới, trong tay 2 thanh kiếm cứ thế càn quét làn mưa tên, nàng vừa né tránh vừa đánh như biết mũi tên sẽ bắn tới từ phía nào vậy. Được một lúc thì nàng múa vòng, một trận phong ba nổi lên cuốn hết làn mưa tên còn lại lên trên không, từ từ từng mũi tên từ trên cao rơi rải trên mặt đất.

Linh Phong thấy vậy thì hoảng hồn, nàng thế mà phá vỡ hoàn toàn làn mưa tên của hắn, lại còn làm hắn bị thương. Hắn biết hiện không tài nào có thể coi thường nữ nhân kia được, hắn vừa đứng dậy thì nàng đã lao tới trước mặt hắn, song kiếm cùng lúc chém tới, hắn lập tức dùng “Tật Phong Dật” cố gia tăng tốc độ mà cách xa nàng, dù sao về khoảng chiến đấu tầm gần thì hắn không có tài.

Hắn lao đi thì Minh Lộ Lộ dường như cũng bắt kịp tốc độ của hắn kiếm chiêu chuẩn bị tới, hắn nhảy lên cao cung giương cao hết cỡ bắn ra thủy tiễn, con đầu từ bả vai truyền đến khiến lực đạo của hắn yếu hơn hẳn. “Băng Tiễn” hướng xuống phía đỉnh đầu của Minh Lộ Lộ, nàng hai kiếm chém ra vô số đường bán nguyệt hướng phía băng tiễn, cả hai giao tranh khiến cho băng tiễn dần tiêu biến tạo ra những bụi tuyết bay khắp võ đài.

Ở phía trên Vương Tử Lan phải tấm tắc hài lòng với 2 đệ tử phía dưới mà nàng chủ yếu để ý trên người Minh Lộ Lộ.

- Nếu như muội ấy chọn Đông Hải Cung thì tốt.

- Đệ tử năm nay đúng là rất có tố chất.

Thi Phàm cảm thán, có thể nhìn ra kỹ thuật của cả hai đều rất tốt.

Đúng lúc này thì phía xa Ảnh Tử Mệnh kéo theo Vương Lăng cũng vừa đến, nàng thả hắn xuống mặc kệ hắn ra sao. Hắn rơi xuống may mắn mà lấy lại cân bằng trên không trung lại tiếp đất đẹp mắt. Hắn vừa xuất hiện thì sự chú ý lại quay sang hắn, rất nhanh mấy giây đám người lại chuyển lại trên võ đài vì chả ai biết hắn là ai. Có mấy người lại chuyển dời về chỗ hắn, Vương Hàn chạy tới chỗ hắn vui vẻ.

- Thiếu chủ.

Vương Hàn vừa tới thì Long Kinh cũng theo sau, gã ve vẩy cây quạt đến trước Vương Lăng tỏ vẻ tự đại:

-Lâu rồi không gặp Vương thiếu chủ.

-Ngươi là ai?

Vương Lăng hồ hĩnh đáp, với kẻ này không quen thì tốt hơn, Long Kinh nghe thế thì xám mặt thu quạt chia về trước mặt Vương Lăng

-Còn giả vờ không quen, được lắm ta sẽ xem ngươi chút nữa thất bại như thế nào.

-Ngươi thắng được đi đã rồi hãy nói ta.

Vương Lăng cười sẵn sàng đáp trả, đang lúc này thì tiếng hò hét làm thu hút sự chú ý của hai người.

Trên võ đài Linh Phong vẫn cất lực mà gần xa khoảng cách trong khi Minh Lộ Lộ hai kiếm vẫn chém ra bán nguyệt hướng phía Linh Phong. Vương Lăng nhú mày, xem ra Minh Lộ Lộ kia cũng không phải đơn giản, có thể vừa di chuyển vừa ra chiêu chính xác thì ngoài Linh Phong ra hẳn chưa từng thấy ai có khả năng hơn.

Linh Phong biết bản thân không thể khoan nhượng nữa, hấn căng dây cung một mũi tên bắn lại. Một tên này uy lực cường đại lại mang theo phong thuật nên tốc độ được gia tăng, cây cung trên tay Linh Phong cũng vì chiêu này mà gãy đôi.

Minh Lộ Lộ không hoảng đã mau vận lực chuyển nhanh qua bên trái, tốc độ không hề suy giảm mà càng là thêm tăng cao. Đám người phía dưới kinh ngạc vì đề mà có thể tùy ý thay đổi phương vị trong khi vẫn giữ vững tốc độ không phải nói là làm được.

Linh Phong vai đã rỉ máu cũng không tỏ vẻ ngần ngại gì vẫn lui ra, một khắc sau Minh Lộ Lộ giật mình nhận ra mũi tên kia thế mà quay lại phía nàng, còn từ phía dưới thì những dây leo mọc lên trời lấy chân nàng. Giờ có né cũng không có khả năng, một kiếm nàng vung ra chém ngang nhưng kinh ngạc là cả lưỡi kiếm đều bị mũi tên xé nát mà vẫn vun vút.

Mũi tên kia nhanh chóng ghim vào ngực nàng. Minh Lộ Lộ ngã quỵ ra mặt đất, do nàng tiêu tốn khá nhiều linh lực nên bản thân chịu đủ sát thương của mũi tên. Thấy một nữ nhân bị thương cũng làm đám nam nhân thương tiếc, Linh Phong cũng có chút áy náy nhưng việc hấn thắng thì không cần phải bàn cãi. Mũi tên này nhắm ngay khớp ngực của nàng khiến nàng khó mà cầm vũ khí lại nữa. Linh Phong đi tới cầm một viên Bách Huyết Đan đưa cho Minh Lộ Lộ.

-Cô nương mau dùng, có thể chữa khỏi thương thế của cô.

Minh Lộ Lộ đứng dậy không nhìn qua Linh Phong một lần nào rồi nhảy xuống võ đài, đám người phía dưới cảm nhận khí thế băng lãnh kia mau chóng nhường đường. Linh Phong nhìn theo bóng lưng nàng thờ dài, lúc này thì trọng tài mới lên tiếng.

-Trận đầu Linh Phong thắng.

Linh Phong vừa xuống thì Vương Hàn liền chạy tới chúc mừng, hấn cười nhìn lại vết thương thờ dài.

-Nếu như nàng không tiêu tốn quá nhiều linh lực thì người thua có lẽ là ta. So về kỹ thuật thì ta đã thua rồi.

-Kết quả chẳng phải là huynh vẫn thắng đó sao, chiến thắng như vậy làm gì có ai bàn cãi. Thậm chí huynh còn chưa dùng Băng Nghê Cung nữa mà.

Vương Lăng lên giọng động viên, Linh Phong nghe vậy cũng hiểu rõ bản thân là đang lòng tự tôn quá cao mà thôi. Vương Lăng nghĩ tới Minh Lộ Lộ cảm giác nàng thật sự rất khác biệt với những nữ nhân trước đây hấn gặp, cảm giác này hẳn hình như đã gặp ở đâu, cảm giác tò mò này mau chóng bị hấn dẹp bỏ chú ý cho trận kế tiếp.

Trận thứ 2 là của Long Kinh và Lâm Hinh, hấn nhìn qua Lâm Hinh kinh ngạc khi thấy nàng thật sự cảnh giác đề phòng. Lâm Hinh vừa bước lên đài thì ngó quanh hi vọng tìm thấy hình dáng của Lưu Vũ nhưng nhìn bao lâu cũng không thấy hấn, Long Kinh nhìn nữ nhân trước mặt khẽ cười, ve vẩy cây quạt giọng trên ghẹo:

-Tiểu muội xinh đẹp như vậy thì ta đây khó mà nở làm tổn thương. Tiếc rằng ta cần danh ngạch đệ tử chân truyền này nên đành phải ra tay vậy.

-Đừng nói nhiều, có bản lĩnh thì thắng đi đã.

Lâm Hinh ánh mắt khó chịu với kẻ trước mặt, nàng cảm Hòa Phi Kiếm linh cấp cực phẩm mà Vương Lăng mới đưa hôm qua chia ngay trước mặt gã. Long Kinh nhú mày nhưng lại mau nở nụ cười:

-Nữ nhân kiên cường như nàng ta thích.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Tỷ thí võ đài (2)

Vương Lăng càng là không thích cái dáng vẻ háo sắc của Long Kinh, hấn vô thức kêu lên:

-Lâm Hình cô nương cứ cho hấn biết mùi đi.

Nghe giọng nói có phần quen thuộc này Lâm Hình vui vẻ ngó qua rất nhanh lại trầm lại, nam nhân kia so ra thì tuổi tú hơn nam nhân nàng gặp hôm qua nhưng lại không để nàng có chút hứng thú nào. Vương Lăng thấy nàng ngó lơ mình thì cười khò, lúc này thì một giọng nói thánh thót vang bên tai hấn.

-Tỷ phu cũng thật là hoa tâm rồi.

Hấn quay qua thấy Đông Phương Hồng tuyết đang cười, hai tay nàng chấp sau lưng quan sát bộ dáng hấn như vừa trêu ghẹo nữ nhân vừa rồi, hấn mau chóng bình tâm lại nói.

-Lâu rồi không gặp. Muội vẫn khỏe chứ.

-Hỏi thăm muội mà không hỏi về tỷ tỷ sao.

-Thế tỷ tỷ muội vẫn tốt chứ.

Vương Lăng tỏ vẻ quan tâm tới thể tử, Đông Phương Hồng Tuyết ngón tay dài đặt lên môi nở nụ cười:

-Vẫn ngày đêm nhắc tới tỷ phu đấy.

-Vậy à.

Hấn nghe thế thì sàu sàu, vị hôn thê này hấn mới quen biết ít lâu nhưng cũng có thể xem là tri kỷ, nàng thật sự đã giúp hấn rất nhiều. Hấn quay qua nhìn muội tử của mình:

-Trận tiếp theo là tới muội rồi đấy.

-Tỷ phu khỏi lo, muội tự nhiên là chiến thắng mà thôi.

-Vậy thì tốt.

Vương Lăng quay lại xem diễn biến trên lôi đài, hấn chắc chưa nhận ra ánh mắt sát bén đang nhìn hấn. Trên võ đài Long Kinh dùng “Bát Hợp Chưởng” tạo ra một dấu ấn bàn tay màu đỏ xuất hướng Lâm Hình, nàng thân hình là lướt né tránh trào thủ, hỏa khí phóng xuất đem kẻ thù trước mắt muốn biến thành tro.

Nàng vừa ra chiêu đầu tiên thì đã đem tuyệt kỹ hấn dạy ra sử dụng, Long Kinh chỉ cảm thấy luồng hỏa khí vừa chạm vào người thì nội thể nóng rát quá đi, gã biết nàng không phải đơn giản nên quạt sắt trong tay vung ra, khi gã vừa khê quạt thì phát tán ra một luồng hỏa công hùng hực lao tới.

Lâm Hình cơ thể khẽ run rẩy nhận thức toàn bộ những hỏa cầu nàng đáp trả đều biến mất vô tung sau lần hỏa điểm của gã kia, ánh lửa màu lam nhạt cứ thế lao tới. Nàng nhận biết gã thật sự là đang dùng dị hỏa. Nàng cũng không muốn cùng Long Kinh cứng đối cứng, nàng mau chóng chuyển động tránh đi, nếu là bình thường thì nàng khó mà né tránh nhưng hiện nàng được Vương Lăng giác ngộ 2 ngày qua, cùng việc đột phá cảnh giới gần đây nên việc biết trước thể công của Long Kinh mà né không phải là khó.

Long Kinh khá là khó chịu khi thấy nữ nhân kia cứ tránh trước hỏa diễm của hấn một bước sát nút. Gã nhăn mày, phiến vũ trong tay phóng ra mấy mũi ám kinh, tốc độ này khó lòng nào mà Lâm Hình có thể né tránh.

Lâm Hình cũng hiểu cứ né tránh cũng không phải cách, Hỏa Phi kiếm quét ngang mang theo một luồng hỏa khí bao bọc chém bay mấy mảnh ám khí kia. Nàng nhanh chóng lao tới phía Long Kinh, hỏa kiếm vẫn quét ngang đánh bay những phiến vũ của Long Kinh, gã kinh hoàng không ngờ nàng không hề e ngại ám kinh của hấn, những phiến vũ kia gã đã phải dùng "Hỏa Nhiên Thạch" rất khó tìm thấy mà chế thành, uy lực vượt xa những ám khí cùng đẳng cấp, nhưng như vậy vẫn chưa đủ để ngăn cản "Hỏa Phần Tư Thức".

Lâm Hình có cơ hội tiếp sát Long Kinh thì làm gì bỏ lỡ, lập tức Hỏa Phần Tư Thức lần nữa xuất ra không nhân nhượng đâm thẳng người Long Kinh, nàng tuy kiếm thuật không tinh thông nhưng chiêu thức xuất ra khiến người khác có cảm giác thâm sâu khó dò.

Long Kinh cũng nhận ra chiêu kiếm kia không bình thường, nhưng gã vẫn cười tự tin có thể giải quyết nàng, phiến quạt trong tay gã dần dà được bao bọc bởi hỏa diễm màu xanh, dĩ nhiên là dị hỏa Lam Linh mà gã đã tốn khá nhiều tài bảo để sở hữu.

Vương Lăng thấy vậy thì cười, chính hấn biết rõ Long Kinh sẽ đem dị hỏa ra sử dụng nên hấn mới đưa cho Lâm Hình thanh Hỏa Phi kiếm, tuy là linh cấp cực phẩm nhưng nó lại có khả năng dung hòa hỏa diễm, vốn Lam Linh hỏa diễm cũng không phải là quá kinh khủng đồng thời nó nằm trong tay Long Kinh có vẻ yếu hơn cả bình thường.

Hai mảnh vũ khí chạm nhau, Long Kinh lập tức nhận ra khác thường, uy lực dị hỏa suy giảm, ngay sau đó phiến quạt của gã bị đánh bay ra khỏi tay mà mũi kiếm kia như làm rối loạn linh lực trong người gã khiến gã khó vận dụng linh lực như thường. Long Kinh tức thì ngã trên đất nhìn mũi kiếm trước mặt

nhắm mắt chịu đấm, may Lâm Hình còn biết nặng nhẹ mà dừng lại.

-Người chịu thua chưa.

-Ta chịu thua.

Tuy Long Kinh kiêu ngạo nhưng gã nhận ra chiêu kiếm kia rất lợi hại, không phải là thứ hắn có thể hóa giải được. Trọng tài lập tức tuyên bố người thắng cuộc, là Lâm Hình.

Nàng không nói gì bước xuống trong con mắt thần phục của mấy khán giả phía dưới, nữ nhân vừa có sắc vừa có thiên phú dĩ nhiên rất được người khác yêu mến. Vương Lăng tỏ vẻ hài lòng muốn đến chúc mừng nhưng lại thấy nàng đồ dần rồi đi rồi.

Trận tiếp theo là Đông Phương Hồng Tuyết và Tào Vân, đúng như suy đoán của nhiều người ở đây, Đông Phương Hồng Tuyết dễ dàng nắm được ưu thế, nàng hơn Tào Vân một đại cảnh giới pháp lực nên ưu thế nghiêng về nàng rõ rệt, dĩ nhiên chiến thắng nhanh chóng thuộc về nàng.

Hắn gật gù vui vẻ mà đi tới chúc mừng, cả hai tỏ vẻ thân mật làm đám người xung quanh đoán già đoán non, Long Hiên gần đó cũng cảm tức mà ghim hắn. Sỡ dĩ nàng cùng Tuyết Ứng ngày qua đi tìm Tào Vân mà giúp nàng nâng cao thực lực, khiến nàng có cơ hội mà đánh thắng Vương Lăng.

Tào Vân dĩ nhiên sau khi chứng kiến thực lực của Long Hiên cùng Tuyết Ứng thì lập tức đồng ý, tuy mới 2 ngày thôi nhưng nàng giờ có thể tự tin đánh thắng Vương Lăng dễ dàng. Vương Lăng thì nào biết mấy nữ nhân kia cứ liên tục phản hấn chứ, hắn vẫn tươi cười mà chuẩn bị lên võ đài.

Vương Tử Lan nhìn vị sư muội tương lai hài lòng lại thấy nàng thân thiết với Vương Lăng thì lấy làm kỳ, nàng nghe Vương Lăng đã có hôn thê mà lại chủ động thân mật với nữ nhân khác cũng khiến nàng dần không có thiện cảm với vị tiểu đệ này.

Cuối cùng cũng tới lượt Vương Lăng lên sàn, hắn nhìn Tào Vân đang tràn ngập tự tin kia cũng không bận tâm, hắn lập tức nheo mắt nhìn ra phía sau Tào Vân bóng hình Long Hiên cùng Tuyết Ứng đang đứng phía dưới, đại khái hắn cũng suy đoán ra mấy nàng đã đi đâu.

Hắn cũng không quá bận tâm, cứ ung dung mà nhìn đối thủ trước mặt. Tào Vân thấy bộ dáng vô ưu vô lo kia thì nhũn mảy, không hề nhân nhượng phát động công kích đầu tiên.

Hàng chục mũi băng lao phóng tới bị lớp khiên băng dựng lên của hắn chặn lại, hàn khí lan tỏa khắp võ đài, hơi lạnh như làm tê cứng di chuyển của Tào Vân. Nàng nhũn mảy trong tay một chiếc roi dài cháy ra hỏa diễm quét xung quanh xua tan lớp hàn khí.

Vương Lăng tức thì xuất hiện ở bên cạnh nàng tay hắn có một dòng lôi điện màu tím hướng tới đánh vào người nàng. Vào khoảnh khắc này Tào Vân cười nhạt, hắn lập tức nhận ra không ổn nhưng có vẻ là hơi trễ, những mũi cọc băng băng mọc ra, cong lại bao phủ quanh người hắn như chiếc l-ng làm hắn khó mà thoát ra được.

Hắn nhăn mày không nghĩ nàng có thể sử dụng chiêu này. Tào Vân cười khoái chí tay phải chia ra, bắt đầu hình thành một cơn thủy long tuy không lớn nhưng cũng đủ để đối phó với dung linh đỉnh phong, hắn có chút do dự vì biết giờ nếu sử dụng quá nhiều sức thì dễ bị bại lộ nhiều thứ.

Hắn nhìn ra Long Hiên đang cười le lưỡi với hắn, hắn xoa đầu bình tĩnh suy nghĩ đối sách. Rốt cuộc hắn cũng lấy ra Minh Lôi kiếm, truyền dẫn lôi điện màu tím nhìn lên phía đỉnh đầu một kiếm toàn lực, “Toàn Lưu Nhất Kiếm” phát ra uy lực cường đại cộng thêm lôi điện có uy lực không thể xem thường, mũi kích thành công phá tan lớp đỉnh của chiếc l-ng băng.

Khán giả phía dưới hồ hởi chứng kiến hắn sử dụng thành thực lôi pháp mà chưa từng nhận hướng dẫn của mấy lão sư, mấy đệ tử chân truyền phía trên tỏ vẻ kinh ngạc vì lôi pháp không phải là thứ dễ dàng mà thuần thực như vậy. Có vẻ như không ngoa khi nói hắn là một thiên tài, cả hai đệ tử dưới kia có thể nói là thiên phú ngàn năm có một. Vương Tử Lan thờ dài nhìn trăng cảnh:

-Tiếc là Tào Vân lại không chọn Đông Hải Cung.

-Nàng ta thua thì dĩ nhiên lựa chọn còn lại chỉ có thể là Đông Hải Cung thôi.

Thi Phạm lên tiếng, rõ ràng là đang nhận định Vương Lăng sẽ thắng, Ngọa Từ tỏ vẻ khó chịu vì Vương Lăng kia lại là đệ đệ của Vương Tử Lan nên gã cũng không có chút hảo cảm.

Tào Vân nhìn Vương Lăng có thể phá “Băng Địa Lao” của mình cũng không hoảng, vẫn cười đáp trả.

-Đừng nghĩ là có thể dễ dàng thoát như vậy.

Như lời nàng nói, những cột băng lại tiếp tục mọc ra khóa hướng thoát ra của Vương Lăng. Hắn cười trừ, ngay sau đó sử dụng “Phi Quang Dực” mà bay lên cao, tốc độ lao lên rất nhanh trong sự ngỡ ngàng kinh hãi của đám đệ tử phía dưới.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Hoàn tất danh ngạch

Mai Dương Tú chẳng ngạc nhiên khi thấy Vương Lăng sử dụng chiêu thức kia, vì hắn đã thấy trước đó rồi, chỉ có mấy người còn lại là kinh ngạc mà thôi.

-Mai sư huynh dường như nhận biết chiêu thức kỳ lạ kia.

Thì Phàm nhìn qua Mai Dương Tú hỏi nhỏ:

-Cũng từng gặp qua, ta cũng không biết chiêu thức kia là như thế nào.

Mai Dương Tú nhàn nhạt đáp, với những linh lực giả cấp thấp thì việc có thể phi không sớm thì rất quan trọng, nhìn chiêu thức đẹp mắt kia cũng làm mấy người động tâm. Tào Vận kinh ngạc khi thấy sau lưng hắn một đôi cánh lực lam rực rỡ, làm hắn bay lên càng là cao, năng pháp lực hạn chế cũng không thể lao tới, nhưng chiêu thức đã chuẩn bị xong, một con thủy long dừng mảnh cứ lao tới.

-Thủy Long Ngâm

Tào Vận dồn hết sức lực vào chiêu này, sức tàn phá này không phải ai cũng có thể an toàn mà đón được. Vương Lăng cười mỉm, trên không trung dần xuất hiện vô số kiếm hình lao tới phía thủy long, ai cũng biết đây là “Vạn Kiếm Quy Tông” của Vương gia, uy lực cường đại nhưng để đối đầu với con thủy lưu hung tợn kia thì có vẻ như còn chưa đủ.

Mấy mũi kiếm bay tới quả thật bị đánh bay đi, hắn lôi điện màu tím cứ xẹt xẹt mà chạy khắp người, sau đó những thanh kiếm kia đều dẫn thêm một dòng lôi điện nữa. Tất cả đều há hốc mồm vì biết việc hắn làm là tự nhiên rất khó, một chiêu thức cổ truyền như “Vạn Kiếm Quy Tông” không phải là dễ tác động như vậy, thế mà Vương Lăng lại khiến nó tăng thêm uy lực bằng lôi pháp thì khó có thể tưởng tượng.

Hàng trăm mũi kiếm được tạo thành có truyền thêm lôi pháp, tất cả đều phóng tới đầu thủy long như xé nát nó ra làm đôi. Nhưng mũi kiếm bay tới cắm trên đất trượt qua người Tào Vận làm nàng kinh hoàng mà ngồi bệt xuống. Hắn lại đáp xuống trước mặt nàng chia mũi kiếm cười:

-Có vẻ trận này ta thắng rồi.

-Đừng có mà tự cao.

Tào Vận cầm tức roi mây trong tay cứ thế vung ra đánh tới Vương Lăng, hắn thở dài một kiếm chém ra chém đứt đôi cả vũ khí trong tay nàng, mũi kiếm chia ra đâm sát cổ họng nàng, chỉ đâm sâu một chút nữa là có thể nàng đã chết, trong mũi kiếm có lan tỏa sát ý khiến cho Tào Vận kinh hoàng mà đờ người. Khán giả im lặng rồi lại ồn ào trở lại như chúc mừng chiến thắng của hắn, trọng tài cũng tuyên bố hắn chiến thắng.

Vương Lăng nho nhã bước xuống nhận được sự chúc mừng của Vương Hàn cùng Linh Phong, cả vị đệ muội Đông Phương Hồng Tuyết. Hắn vui vẻ mà cười đáp trả.

Mai Dương Tú đáp xuống nhìn qua Linh Phong vui vẻ gật gù tỏ vẻ hài lòng, Linh Phong cúi đầu hành lễ với vị sư huynh này, Mai Dương Tú cũng quay qua chúc mừng Vương Lăng rồi dẫn Linh Phong rời đi bái kiến sư phụ. Nhìn lại Linh Phong hắn gọi vọng lại.

-Linh huynh khi nào có thời gian ta sẽ ghé qua thăm huynh.

Vương Lăng biết nếu là đệ tử chân truyền rồi thì thời gian để hắn có thể gặp lại Linh Phong vẫn còn rất lâu. Cả hai đều ở hai chỗ cung phủ khác nhau nên khó mà gặp lại.

Vương Tử Lan dường như cũng không để ý vị đệ đệ kia mà dẫn Đông Phương Hồng Tuyết tới chỗ Tào Vận, nàng thở dài lại nói:

-Vị tiểu muội có muốn gia nhập Đông Hải Cung không.

-Ta... muốn làm đệ tử chân truyền.

Nàng nhìn lại Vương Tử Lan, lấy lại vẻ cao ngạo kiên định mà nói. Vương Tử Lan nhướng mày lộ vẻ tuyệt sắc.

-Việc này làm sao có thể, Hồng Tuyết muội hiện đã trở thành đệ tử của Thủy Mạn Mạn trưởng lão rồi nên muội giờ chỉ có thể làm đệ tử nội môn mà thôi.

-Ta làm sao có thể thua cô ta.

Tào Vận cầm tức chi tay vào Đông Phương Hồng Tuyết, nàng tự tin có thể dễ dàng đánh thắng Đông Phương Hồng Tuyết, Vương Tử Lan hiện là không hài lòng với biểu hiện của Tào Vận mà nói.

-Nếu từ đầu mà muội lựa chọn sư phụ thì ta cũng không nói gì.

-Hồng Tuyết, chúng ta đi.

Vương Tử Lan mặc kệ thái độ ương ngạnh kia mà dẫn Đông Phương Hồng Tuyết rời đi. Tào Vận muốn phản bác thì đã không còn thấy bóng dáng của

Vương Tử Lan đầu nữa, nàng là càng ủy khuất mà rung rung, Long Hiên giờ tới bên cạnh mà vỗ về.

-Được rồi, chỉ là một cái danh ngạch thôi mà, ta còn có cách cho người càng thêm lợi hại.

-Thật sao.

Tào Vận mấy ngày qua nhờ sự hướng dẫn của Long Hiên mà thực lực tăng nhanh chóng nên dần dà tin tưởng nàng, càng là thêm kính trọng.

Vương Lăng nhận ra Long Hiên muốn nói lại thấy Long Hiên lườm hắn, ánh mắt kia làm hắn không dám tới gần, hắn cười khổ mặc nàng cùng Tào Vận rời đi. Thi Phạm hiện đi tới mà chúc mừng Vương Lăng.

-Chúc mừng Vương sư đệ đạt được chiến thắng.

-Đa tạ Thi sư huynh, không biết là huynh có chuyện gì cần chỉ bảo sao.

-Thật ra thì Long sư phụ rất muốn nhận đệ làm đồ đệ nhưng tiếc là sư đệ có vẻ không thể sử dụng hòa hệ.

Thi Phạm thở dài tỏ vẻ buồn phiền, Vương Lăng nghe thế thì chẳng biết nói sao, lại suy nghĩ lấy ra hóa lệnh đưa Thi Phạm.

-Đây là hóa lệnh của Long Vô trưởng lão, có vẻ như giờ đệ đã không còn cần dùng tới nữa.

-Sư đệ cứ nhận lấy, nếu sư phụ đã đưa đệ thì chắc chắn là có nguyên do, sau này có lẽ đệ sẽ có dịp dùng lấy.

Thi Phạm khéo léo đem trả Vương Lăng, hắn cũng không từ chối nhận lại hóa lệnh, nghe nó có lợi ích thì khó mà cưỡng lại, Thi Phạm quay người cười:

-Có lẽ là ta nên đi dẫn tiểu sư muội đi gặp sư phụ, có thời gian ta sẽ đến lĩnh giáo với đệ.

Thi Phạm vừa đi lại tới Ngọa Từ tìm đến, hắn cười khổ lại nhìn ra Ngọa Từ thân phận cũng là đệ tử chân truyền nên khó mà đắc tội bây giờ.

-Không biết sư huynh là có việc gì chỉ dạy.

-Chỉ dạy thì không dám, chỉ là ta thấy sư đệ biểu hiện thật tốt, chỉ muốn cùng đệ trao đổi một chút.

-Có phải ý sư huynh là về “Phi Quang Dực” mà đệ từng sử dụng.

Vương Lăng cũng biết rõ bí pháp hắn dùng đã gây ra sự chú ý lớn rồi, quả nhiên không nằm ngoài sở liệu của hắn, Ngọa Từ nheo mắt nhìn.

-Hóa ra đó là “Phi Quang Dực”, không biết là sư đệ học tập từ ai.

-Cũng không giấu sư huynh, cái này là đệ đấu giá được từ hội đấu giá Hòa Thiên mà được. May mắn cũng chỉ tốn vài ngàn hắc tệ mà thôi.

-Hóa ra là vậy, nếu thế thì không làm phiền sư đệ nữa, ta đi trước.

Ngọa Từ cũng không nghi ngờ lập tức đảo người đi, Vương Hàn dường như khó chịu mà quay sang nói với Vương Lăng.

-Thiếu chủ, tên Ngọa Từ này không phải là dạng người tốt đẹp gì.

-Ta biết.

Vương Lăng nhàn nhạt đáp, bản thân cảm giác nên càng cẩn trọng với mấy thế lực bên trong tông môn, hắn thở dài quay qua Vương Hàn nói:

-Huynh có biết Vân Nguyệt thành không.

-Dĩ nhiên, nơi đó là chỗ nổi tiếng nhất trong tông môn mà, thiếu chủ muốn đi sao.

-Đúng vậy, ta cần mua mấy thứ.

-Nếu vậy thì để ta dẫn đường.

Vương Lăng gật đầu cùng Vương Hàn rời đi, ngay lúc này Tuyết Ưng lao tới ôm lấy cánh tay hắn.

-Người muốn đi đâu, ta cũng muốn đi.

-Nếu tỷ muốn đi thì đệ đưa tỷ đi.

-Tốt.

Tuyết Ưng mỉm cười vẫn cứ ôm lấy tay hắn, Vương Hàn thấy Tuyết Ưng tỏ vẻ kinh ngạc.

-Thiếu chủ, đây là ai.

-Là người quen, huynh cứ việc dẫn đường đi.

-Được.

Vương Hàn không hỏi thêm đi trước dẫn đường cho Tuyết Ưng cùng Vương Lăng đến Vân Nguyệt thành. Mấy chốc Ngọc Quan thành nhanh chóng vắng vẻ trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Gặp mặt

Vân Nguyệt thành có thể xem là nơi náo nhiệt nhất Minh Lam Tông, hầu hết các chi nhánh của các đại thế gia được mở ở đây giúp môn đồ mua bán dễ dàng, mà trên hết đây là nơi mà tất cả mọi môn đồ xây dựng thế lực riêng nhằm thu được tài nguyên dễ dàng hơn.

Dọc đường này Tuyết Ưng cứ thấy đồ ăn nào là bắt hần mua cho bằng được khiến hần khổ sở, vốn tài sản còn lại hần cũng chả còn bao nhiêu. Tuy Vương Hàn mới tới nơi này chưa bao lâu nhưng đã sớm tìm hiểu mọi thứ trong Vân Nguyệt thành, hần dễ dàng đưa Vương Lăng tới chỗ bán rượu nổi tiếng nhất “Thanh Hoa Tửu”.

Hần nhận ra nơi này đồng thời cũng là một quán ăn, tập trung rất nhiều khách chủ yếu là môn đồ. Chủ tiệm là một phụ nữ trung niên khá mập, nghe hần muốn mua rượu thì vị phụ nhân này cười.

-Không biết công tử có muốn mua “Bách Nhưỡng Tửu” hay không.

-Bách Nhưỡng Tửu?

-Có vẻ công tử chưa từng nghe ở bên ngoài nhưng đây là loại rượu mà do chính con gái tôi làm ra.

Hần suy nghĩ một chút lại nói:

-Có thể cho ta thử một chút không.

-Không thành vấn đề.

Ngay lập tức phụ nhân đem ra một vò rượu rót một chén đưa hần, hần không ngần ngại uống lấy, tuy không quá nồng nhưng có thể cảm nhận hương thơm của loài hoa nào đó để lại tàn dư trong miệng hần, không hề giống mấy loại tửu bình thường. Hần gật gù nhìn qua chủ quán:

-Lấy ta 50 vò đi.

-Có ngay.

Chủ quán lập tức nhận lấy giới chỉ hần đưa vào trong lấy đủ 50 vò, hần vui vẻ giao tiền muốn bước ra. Lúc này thì từ bên ngoài một gã say xỉn, tóc tai bù xù nhưng mang đầu đó trong mình anh khí. Gã loạng choạng bước vào ngã nghiêng đi đến trước chủ quầy.

-Lấy thêm cho ta Bách Nhưỡng Tửu.

-Hết rồi, không còn để cho người đâu.

Bà chủ quán nhướn mày hồ hững đáp, gã say xỉn kia lão đảo tay chỉ về phía Vương Lăng.

-Thế thì tại sao hần lại có.

-Ta vừa bán hết cho vị công tử này rồi.

Vương Lăng không muốn có thêm phiền phức liền cùng Vương Hàn và Tuyết Ưng rời đi, vừa đến cửa thì gã say xỉn đã ở trước mặt hần làm hần giật mình cảnh giác lùi ra. Gã vừa hức vừa chép miệng nhìn Vương Lăng.

-Vị huynh đệ này có thể cho ta một bình Bách Nhưỡng Tửu được không.

-Người lại dám tỏ thái độ như thế với thiếu chủ.

Vương Hàn khá là bức tức, bàn tay vận chưởng đánh tới, Vương Lăng không ngờ Vương Hàn lại là loại lỗ mãng như vậy, chưa kịp ngăn cản thì gã say xin kia đã lao đảo xuất hiện sau lưng Vương Hàn lúc nào không hay biết, tay gã đẩy nhẹ làm Vương Hàn té ngã ra đất, gã nhìn Vương Lăng ý định trên chiếc ghế chi kia.

Tuyết Ưng nhận ra gã kia có ý định không tốt, nàng liền khẽ vẫy tay lập tức gã bay ra ngoài, thối lên trong không trung rồi rớt xuống đất trong vẻ mặt kinh hoàng. Mấy vị khách liền kinh ngạc mà nhìn Tuyết Ưng, Vương Lăng nhú mày không biết đám người kia bị sao. Hắn khẽ lấy ra một vỏ Bách Hoa Nhưỡng đưa đến trước mặt gã say xin kia.

-Nếu huynh đài muốn thì ta xin biếu huynh một bình.

Gã nhanh chóng chụp lấy vỏ rượu khẽ cười.

-Ta là Dược Hư, mọi người hay gọi là Tửu Quý. Vị huynh đệ này thích gọi thế nào cũng được.

-Hóa ra là Dược huynh đệ, tại hạ Vương Lăng.

Lập tức có mấy người ồn ào vì biết rõ danh tính hắn đang nổi lên rất nhanh, hắn cũng không muốn quá phiền phức liền quay đầu.

-Tiểu đệ có việc cần làm, không tiện ở lại. Sau này có duyên gặp lại.

Dược Hư muốn nói nhưng lại nhận ra cái lườm của Tuyết Ưng thì im lặng, gã biết nàng rất mạnh không phải là người mà gã có thể đối phó, gã thờ dài mở vỏ rượu ra mà uống tiếp.

Trên đường đi Vương Lăng suy nghĩ tới Dược Hư, cảm nhận đối phương có thể là người của Dược gia, một thế lực khó mà chọc đến. Hắn thờ dài quay qua Vương Hàn hỏi:

-Ta muốn mua dược liệu, không biết là có thể mua ở đâu.

-Nếu thiếu chủ muốn mua thì ta biết một nơi.

Vương Hàn dẫn hắn tới “Dược Kinh Phường”, vừa nhìn thấy bảng tên thì hắn giật mình, nhớ tới sư phụ Gia Nộ của hắn, không biết người hiện đã tới Minh Lam Tông chưa. Hắn quay qua nhìn Vương Hàn đưa hắn vài chục hắc tệ.

-Huynh dẫn Tuyết Ưng đi thăm thú Vân Nguyệt thành giúp ta, ta còn có chuyện cần làm.

-Được. Để ta.

Vương Hàn hiểu là Vương Lăng còn có chuyện quan trọng nên mới bảo hắn đi, hắn cũng hiểu không hỏi nhiều, Tuyết Ưng thì chỉ muốn ăn càng nhiều càng tốt, mấy thứ còn lại nàng có vẻ không quan tâm, nàng liền cùng Vương Hàn đi càn quét Vân Nguyệt thành. Vương Lăng chậm rãi đi vào, ngó xung quanh hắn lại đi đến trước quầy mà hỏi:

-Không biết chủ tiệm có ở đây không.

-Không biết công tử có quen chủ nhân sao.

Gã chủ quầy lễ độ mà hỏi Vương Lăng. Vương Lăng gật gù trả lời:

-Có lẽ là quen.

-Điều này, có vẻ là hơi khó vì chủ nhân đã rời đi rồi, chắc còn lâu mới trở về.

-Thật thế sao.

Vương Lăng nhú mày, có vẻ như tên trông tiệm này không muốn hắn gặp chủ tiệm này. Lúc này từ trên lầu bước xuống một nữ nhân dáng vẻ xinh đẹp, nàng đi tới nhìn qua Vương Lăng.

-Tiểu thư ta muốn gặp công tử.

-Không biết tiểu thư mấy người là ai.

-Công tử gặp mặt là có thể biết.

Vương Lăng im lặng, lúc lâu hắn đồng ý cùng thiếu nữ kia đi lên lầu trước sự ngỡ ngàng của gã trông tiệm. Vương Lăng nhận định hầu nữ xinh đẹp thế kia thì tiểu thư của nàng chắc chắn càng là thêm xinh đẹp, có chút chờ mong được gặp.

Nhưng rất nhanh hắn cũng thất vọng vì vị tiểu thư kia ở sau lớp màn che, nàng cho hắn ngồi xuống rồi để người hầu kia rót trà cho hắn. Hắn vui vẻ nhận lấy, uống một ngụm lại hỏi:

-Không biết tiểu thư tìm tại hạ là có nguyên do gì.

-Công tử không cần vội, trước tiên cứ thưởng trà đi đã.

-Thật sự trà rất ngon.

Hắn cũng không tức giận, vui vẻ mà nghe theo nàng. Vị thiếu nữ kia cười khẽ lại nói tiếp:

-Không biết công tử có phải là Vương thiếu chủ Vương Lăng hay không.

-Quả thật vậy.

-Nếu vậy tiểu nữ còn có chuyện muốn hỏi.

Vương Lăng trầm ngâm một chút, hắn biết nữ nhân này chưa từng gặp hắn bao giờ, hắn là càng thêm cẩn trọng vì chả biết ai là thù ai là bạn. Dù thế hắn vẫn thản nhiên trả lời.

-Đúng như cô nương nói, tại hạ là Vương Lăng. Không biết tiểu thư tính danh là gì.

-Thất lễ. Tiểu nữ cũng không tiện che giấu nữa, tiểu nữ tên họ là Dược Ninh Chữ.

-Tiểu thư là người Dược gia.

-Quả thật.

Vương Lăng càng là thêm âm trầm, một khoảng mà hắn đã liên tục gặp được 2 người của Dược gia, hắn cảm thấy có mùi âm mưu nhưng vẫn cảm thấy nữ nhân trước mặt không hề có ý xấu, hắn thờ dãi lại hỏi:

-Không biết tiểu thư muốn hỏi gì.

-Công tử không biết đã từng đến Bạch Đà Sơn?

-Đã từng.

Hắn không chối, thẳng thừng trả lời, Dược Ninh Chữ lại nói tiếp.

-Vậy công tử có từng gặp qua người này.

Nữ hầu kia từ tay tiểu thư kia lấy một bức họa mà đưa cho Vương Lăng, hắn nhìn thấy thì kinh hoàng đôi chút vì người trong bức họa giống hệt Đan Vân hắn từng giết.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Dược Thư Kỳ

Thấy được dị trạng trên mặt hắn, Dược Ninh Chữ tâm tình có chút vui vẻ hỏi:

-Nhìn ra công tử từng gặp hắn rồi thì phải?

-Đúng vậy. Đã từng gặp.

Vương Lăng chậm rãi đáp, tuy bị lớp màng che nhưng hắn nhìn ra nàng đang hiện lên nét vui vẻ chứng tỏ nàng rất quan tâm tới Đan Vân này, suy nghĩ một hồi hắn lại nói:

-Mặc dù có gặp qua nhưng chỉ là tình cờ thấy hắn đi cùng với một đám người mà thôi, còn sau đó chưa từng có gặp lại.

-Thật vậy sao. Cảm ơn công tử cho hay.

Giọng nói nàng mang chút đau thương cũng làm cho nam nhân sinh lòng thương cảm.

-Tiểu thư bớt đau thương, dù sao thì chưa có tin tức thì chưa hẳn hắn đã chết.

-Cảm tạ công tử.

Vương Lăng nghe thấy nàng gong vẫn còn u buồn, có chút áy náy nhưng tâm niệm mau chóng chuyển đổi. Lại lúc này từ bên ngoài có tiếng huyền áo, nghe từ thị nữ thông báo thì là đại tiểu thư Dược Thư Kỳ đang đi vào. Vương Lăng nhận ra một vị tiểu thư mặc hồng bào, mái tóc đỏ xoắn dài, khuôn mặt kiều diễm, đôi môi ướm ất đỏ lịm nhìn chăm chăm vào Vương Lăng đánh giá. Lúc sau nàng lễ độ chào hỏi:

-Tiểu nữ là Dược Thư Kỳ có chút chuyện muốn nói với tiểu muội, mong công tử không giận tiểu nữ vô lễ.

-Tiểu thư cứ tự nhiên. Ta cũng không làm phiền, có lẽ cũng nên đi.

Vương Lăng nói xong cũng quay người rời đi, Dược Ninh Chữ cũng không cản lại, dù sao nàng cũng không còn gì để hỏi hấn. Dược Thư Kỳ nhìn vị muội muội của mình thờ dài:

-Muội đâu cần phải làm khổ mình, hấn mắt tích lâu như vậy cũng đồng nghĩa là lành ít dữ nhiều rồi.

-Hấn vẫn còn sống, dù sao cũng đâu thấy xác của Đan Vân cùng Phù Linh bên cạnh đâu.

-Muội vẫn cứng đầu như vậy, cũng đừng hy vọng quá nhiều, chỉ càng thất vọng thêm thôi.

-Tỷ đừng nói, dù sao muội chắc hai năm nữa hấn sẽ đến tham gia dược hội thôi.

-Được được. Ta hiểu rồi.

Dược Thư Kỳ thờ dài quay người đi khỏi phòng, nàng không nỡ nói với vị tiểu muội kia đã tìm ra mộ phần mà Đan Vân cùng Phù Linh được chôn cất chung, nếu không thì vị tiểu muội kia đau lòng đến chết mất, có khi lại làm điều gì dại dột.

Phản Vương Lăng vừa nhẹ nhàng xuống lầu mong muốn mua chút dược liệu thì bắt gặp hình ảnh quen thuộc, một lão đầu nằm gục trên bàn phía dưới. Hấn giật mình chạy ngay tới bên cạnh, một giọng nói quen thuộc phát ra:

-Hảo đồ đệ, cuối cùng cũng gặp ngươi.

-Gia Nộ đại sư, người đã đến rồi.

-Ta đã nói sẽ tới đây mà, ngươi nghĩ học xong rồi sao.

Quả nhiên lão gia kia là Gia Nộ, hấn có chút vui vẻ vì giờ đây hấn đang rất cần học luyện dược đây. Cả hai vừa gặp nhau thì Dược Thư Kỳ cũng rời phòng xuống lầu bắt gặp hai người đang trò chuyện, nàng có chút ngạc nhiên dò hỏi:

-Công tử có quen Gia Nộ đại sư sao.

-Đúng vậy, người là sư phụ ta.

Vương Lăng quay qua trả lời, bắt gặp nàng ánh mắt ngạc nhiên lấy làm kỳ:

-Có gì sao.

-Không, chẳng qua ta dùng mọi cách mà Tiên bối cũng không chịu nhận ta, hóa ra là vì công tử.

Hấn nghe vậy cũng biết vị tiểu thư đây rất coi trọng Gia Nộ, hấn không hề nghĩ ngoài hấn ra lại có người biết tới Gia nộ còn tại thế. Gia Nộ thờ dài nhìn qua Dược đại tiểu thư.

-Mặc dù rất cảm kích hậu đãi của tiểu thư nhưng ta trước giờ mỗi lần chỉ nhận một đồ đệ.

-Nếu vậy có thể mời tiên bối cùng vị công tử đây ở lại đây được không. Tiểu nữ rất mong muốn thấy được tài hoa của vị đệ tử này.

Vương Lăng cười khò, dù sao trước giờ chưa từng luyện đan thì làm sao mà biểu diễn được, đang muốn bác bỏ thì Dược Thư Kỳ đã tiếp lời:

-Dĩ nhiên là có thể tùy tiện sử dụng dược liệu của “Dược Kinh Phưồng”, chỉ là khi luyện thành đan có thể cho tiểu nữ được nhận định sản phẩm đầu tiên.

Nhận được ưu đãi như thế làm Vương Lăng cũng động lòng, dù sao hiện giờ dược thảo tuy còn nhưng sau này chắc chắn rồi sẽ dùng hết, mà giá dược liệu cũng không phải là rẻ, có nguồn cung cấp miễn phí thì ngu gì không nhận, nhìn ra Gia nộ cũng không có ý từ chối hấn vui vẻ trả lời:

-Nếu vậy thì thật cảm tạ tiểu thư.

-Không có gì. Phải là tiểu nữ cảm kích mới đúng, nếu là đan dược của Gia nộ tiên bối thì chắc chắn chất lượng. Nếu là đồ đệ của ngài chắc chắn cũng rất tốt.

- Tiểu thư quá đề cao rồi. Thật ra ta chưa từng luyện đan bao giờ.

- Chưa bao giờ?

Được Thư Kỳ gạt mình, dù hiện hân còn trẻ nhưng luyện được rất khác so với linh lực giả cùng pháp sư, đòi hỏi phải có thiên phú về luyện được cực cao, những người có tài đều bắt đầu từ nhỏ may ra mới có cơ hội nổi danh. Tuy là ngạc nhiên nhưng nàng vẫn rất vui vẻ nói tiếp:

- Nếu được tiền bối nhận làm đồ đệ chắc chắn là có thiên phú rồi, rất mong có thể nhìn được công tử ra tay.

- Cảm tạ tiểu thư xem trọng.

Hắn dần có cảm tình với vị tiểu thư này, xem ra đây là một người rất hiểu lòng người, nếu không đã không mở ra được “Được Kinh Phưởng” kháng trang như nơi này, hắn chấp tay nho nhã cáo lui, nếu Gia Nộ muốn ở lại đây hắn cũng không từ chối. Vốn muốn mua được liệu tập được trước nhưng hiện có Gia Nộ hắn cũng tạm gác lại nhanh chóng đi tìm Tuyết Ưng cùng Vương Hàn.

Rảo bước qua những khu phố bán đồ ăn là tìm được ngay Tuyết Ưng, nàng đang ngồi trên một bàn ăn với chồng đĩa nâng càng cao. Hắn nhận ra vẻ mặt của Vương Hàn, dù sao đây là lẽ dĩ nhiên, đi với tiểu quý hân ăn mà không béo kia mà. Hắn dần cũng đói mà ngồi vào bàn gọi mấy món, Vương Hàn nhìn qua hỏi:

- Thiếu chủ đã mua thứ mình cần chưa.

- Ừm.

Hắn gạt đầu, lại nghe tiếng loảng xoảng rơi vỡ của đồ vật, hình như là phát ra từ lầu hai của quán ăn, từ phía trên khách khứa đều chạy tán loạn đi xuống, tuy đây là ở trong tông môn nhưng càng dính ít chuyện càng tốt, ai cũng không muốn dính rắc rối nên sớm li khai. Hắn có chút khó chịu vì liên tục gặp chuyện, chả hơi đâu mà xen vào chuyện người khác nữa, giờ phải làm đây cái bụng đầu tiên đã.

Hắn mới quay qua một lúc thì ngó lại đã không thấy bóng dáng Tuyết Ưng đâu cả, hắn gạt mình nhìn sang Vương Hàn hỏi:

- Tuyết Ưng đâu.

- Thiếu chủ, lúc ta ngó qua thì đã không thấy rồi.

Hắn lập tức nhận ra Tuyết Ưng chắc là thích náo nhiệt mà đi gây rắc rối rồi. Hắn cười khò để lại vài hắc tặc tức tốc xem xét nàng ta có ở trên lầu không.

Cảnh tượng lầu trên tan hoang, sớm đã vắng tanh khách để lại mấy kẻ quyết đấu. Vương Lăng nhìn thấy có mấy môn đồ hình như muốn làm anh hùng mà chết không đổi chứng, đằng kia một đám áo đen đang bao vây một thiếu nữ mà Tuyết Ưng thì đang đứng bên cạnh nàng.

Đám áo đen vừa thấy kéo thêm Vương Hàn cùng Vương Lăng thì kinh hoàng, vốn trước đó một lúc Tuyết Ưng vừa xuất hiện thì đã đánh ngã hơn nửa số người bọn chúng một cách nhanh chóng, nhận ra mọi thứ không ổn, trong tay chúng xuất hiện một viên cầu màu trắng, đồng loạt ném xuống đất, khói trắng tỏa ra bắt buộc Vương Lăng phải bịt mặt lại.

Khi ý thức lại thì đám người áo đen kia đã biến mất ngay cả đám áo đen nằm la liệt trước đó cũng không thấy đâu. Thấy thế Tuyết Ưng cúi kính chạy ra cửa sổ, Vương Lăng lập tức tới bên cạnh là kéo nàng lại.

- Đừng đuổi theo nữa.

- Lũ nhát cây.

Tuyết Ưng cũng không cãi lại hắn, chỉ phòng má tỏ vẻ khó chịu, nàng nhận định cả đám người kia rất yếu thế mà lại chạy hoát ngay trước mũi nàng. Vương Lăng cũng không tiện giải thích thêm chỉ ngó sang thiếu nữ kia, lập tức nhận ra nàng là Minh Lộ Lộ. Hắn cảm một lộ dịch thủy trị thương đưa cho Minh Lộ Lộ, nàng hiện đang có vô số vết chém có máu loen lổ trên y phục.

- Cô nương trị thương trước đi.

- Không cần đâu.

Minh Lộ Lộ nén nhẹn đau, quay qua Tuyết Ưng khẽ cúi đầu.

- Ôn cứu mạng sau này có cơ hội chắc chắn sẽ đền báo.

- Không cần bận tâm.

Thấy bản thân được coi trọng Tuyết Ưng lấy lại chút vui vẻ khoát tay, Minh Lộ Lộ nói rồi xoay người đi cáo biệt. Vương Lăng nhìn bóng lưng nàng rồi đi cũng không thể cản lại, hắn thấy nàng dường như chả thèm tin tưởng ai thì phải.

Cuối cùng hắn đành dẫn Tuyết Ưng về lại Nguyệt Long phủ.

Chương 140: Luyện đan

Lúc này hắn bắt đầu vào việc luyện dược, Gia Nộ sau khi nghe hắn đã học được 300 quyển đầu cũng phải giật mình, điều này làm lão rất vui mừng vì đồ đệ thiên phú của mình.

Vương Lăng được Dược Thụ Kỳ cho mượn lò luyện đan cùng dược liệu nên giờ cứ vô tư mà chế đan. Gia Nộ không hề chỉ bảo hắn phải làm gì, chỉ đưa ra công thức luyện Thanh Nguyên Đan, là đan dược nhất phẩm cực phẩm, dù là dược đan nhất phẩm nhưng theo nhận định nó không hề thua kém Ngọc Tề đan, đan dược nhị phẩm cao cấp.

Nói là đan dược nhất phẩm nhưng rất khó để luyện chế, do tài liệu hiện nay cũng không đủ, nếu đưa công thức này cho một luyện dược sư tam phẩm cũng khó mà làm được. Thế mà Gia Nộ bắt hắn phải luyện chế loại này đầu tiên.

Vương Lăng đầu tiên bỏ vào Thanh Ly thảo, Hà Ty Cốt, ... hòa diễm bắt đầu trùng kích bên trong lò, hắn bắt buộc phải dùng hỏa diễm bình thường để mà luyện chế, trước tiên coi như là làm quen. Hỏa diễm theo một vòng chu thiên tách ra các phần dược liệu riêng biệt, việc phải điều chỉnh lượng hỏa nhiệt cân bằng vô cùng khó khăn, trán hắn lấm tấm mồ hôi, đã trải qua rất lâu thông qua công thức của Gia Nộ, hắn vẫn phải tiếp tục giữ nhiệt.

Gia Nộ hài lòng nhìn vị đồ đệ lần đầu tiên luyện dược, chính lão cũng khó mà tin được, ánh mắt lão tinh quang nhìn chăm chăm vào hòa lò.

-Được rồi, có thể kết đan.

Nghe thế hắn lập tức ngưng trọng, tinh thần đề cao, tay đạo thủ pháp kết đan, trong phút chốc lò đỉnh như nổ tung, áp suất đẩy hắn bay vào tường, một mùi khét lẹt xông xáo, chứng tỏ hắn đã thất bại. Gia Nộ dĩ nhiên cũng đoán trước việc này, thờ dài.

-Người quá vội vàng rồi, không cần phải khẩn trương đâu.

-Sư phụ, ta vẫn có thể tiếp tục.

-Dĩ nhiên là phải tiếp tục rồi, nhanh chóng làm lại.

Vương Lăng lập tức lần nữa thực hiện, trải qua hơn nửa ngày luyện tập nhưng vẫn thất bại, hắn vẫn không nản chí, hắn dần nhận ra bản thân sai sót rất nhiều giai đoạn, từ những lần thất bại đúc kết lại chắc chắn sẽ thành công.

Ba ngày tiếp hắn lần này vẫn tiếp tục chế luyện Thanh Nguyên Đan, lần này hắn kết đan tinh thần tập trung cao độ, hắn nhận ra những dược liệu kia như dính lấy mà lại không cách nào kết hợp lại, Gia Nộ lại không nói lời nào làm hắn không biết làm sao, trong chốc lát tự nhiên đầu óc bừng tỉnh.

Tách ra hai phần dược liệu riêng biệt, hắn dần thiêu đốt phần dược liệu không cần thiết kia bằng dị hỏa để lại trong lò một mùi thuốc nồng nặc, tay hắn kết đan, dị hỏa phát động giây cuối đem tổ hợp dược liệu hòa lại làm một.

Một tiếng nổ âm vang, âm thanh này khác hẳn lúc nổ lò, trong tay hắn hiện ra một viên đan màu xanh lục bích hoàn mỹ. Hắn vui mừng vì cuối cùng cũng thành công, hiện hắn đã hiểu vì sao Gia Nộ lại nói phải có dị hỏa mới có thể làm theo cách của lão.

Một viên Thanh Nguyên đan cũng chả đủ cho đồng dược liệu hắn đã xài, Dược Thụ Kỳ cũng không tiếc rẻ đồng dược liệu, nàng vui vẻ vì nhận được thành quả ngoài mong đợi từ hắn, nàng buôn bán đan dược lâu năm, lại là người Dược gia nên dĩ nhiên hiểu viên đan dược này có giá trị thế nào, dù là nhất phẩm nhưng giá trị thực bằng với đan dược nhị phẩm cao cấp. Nàng có chút nghi ngờ Vương Lăng nói dối việc bản thân lần đầu luyện đan ý nghĩ này nàng cũng chỉ nghĩ thoáng trong đầu vì hiểu có Gia Nộ ở đây, không gì là không thể.

Mấy tháng trôi qua nhanh chóng, tính tới nay hắn đã tròn vẹn tới thế giới này 1 năm rồi, thời gian mấy tháng này hắn như cũ vẫn sống cùng với Long Linh Huyền, nàng giao cho Ảnh Tư Mệnh dạy dỗ hắn, Ảnh Tư Mệnh giao cho hắn “Hóa Long Chương”, thực tế chỉ có thể chất long tộc mới có thể học nhưng qua tay Long Linh Huyền chỉnh sửa hiện người thường cũng có thể luyện.

Buổi sáng thì hắn luyện “Hóa Long Chương” cùng châu chuốt kiếm kỹ của bản thân, chiều tối lại cùng lão sư Gia Nộ học luyện đan, trình độ bây giờ của hắn có thể ngang ngửa nhị phẩm luyện dược sư.

Hôm nay cũng như thường lệ hắn tiếp tục tu luyện “Hóa Long Chương”, uy lực của “Hóa Long Chương” chủ yếu là lực đạo, nên nếu thể chất yếu đuối thì chiêu này coi như chả có sát thương, nhưng hắn dần nhận ra, với khả năng linh hóa có thể tăng thêm uy lực cho chiêu thức này.

Hắn vừa phát chương lại cùng thúc đẩy linh lực cường đại phát động nơi cánh tay tạo ra lực tương đồng, quả nhiên uy lực đại tăng, người khác có lẽ sẽ thấy một chương của hắn có mang theo linh lực cường đại vượt xa so với chương lực thông thường.

Hắn cũng không quá quan trọng luyện cái này vì bản thân hiện đang dùng kiếm, với chương lực cũng không hứng thú, chỉ luyện để đáp ứng sư phụ,

nhưng hần biết Linh Tôn muốn hần học từ Long Linh Huyền nên cũng không có coi thường, vẫn nghiền ngẫm mà làm theo mọi thứ được giao cho.

Hần vận chuyển thành thực biến một mảng tường đá to có một vết lõm sâu đáng sợ. Hần chống nạnh gập gù tỏ vẻ hài lòng, lúc này thì hần cảm nhận thoang thoang mùi thơm ở bên cạnh, Long Hiên sắc mặt có chút không vui. Hần nhìn thấy nàng rất khác so với trước kia, không còn nét tinh nghịch yêu đời kia.

-Sur tỷ có chuyện gì sao.

-Chẳng phải ngươi đã hứa rồi sao. Ngươi đã hứa...

Long Hiên giọng điệu u uất, có chút ghen ngào. Hần giật mình nhận ra bản thân mấy tháng nay không hề quan tâm đến nàng mà trước đó lại hứa sẽ ở bên cạnh nàng, với tính cách nàng dĩ nhiên là không vui rồi. Hần hiểu bản thân đang cố lỗi nhưng chả biết làm sao, luống cuống tay chân giải thích.

-Sur tỷ do ta mấy tháng này phải luyện tập nên không có thời gian, chứ không phải là đã quên đâu.

Thấy nàng im lặng, hần thở dài không biết nên làm gì. Lại thấy nàng một chương cách không đánh ra, tường đá kia sụp lở hơn cả thước, uy lực so với hần gấp hơn mấy chục lần. Hần run người biết nàng đang phát tiết, suy nghĩ một lúc hần nắm tay nàng lại nói:

-Hôm nay đệ sẽ chơi với tỷ cả ngày, tỷ muốn đi đâu đệ đưa tỷ đi.

-Thật sao.

Long Hiên thần sắc lấy lại chút vui vẻ, hần thở phào nhẹ nhõm gập gù kéo nàng đi Vân Nguyệt thành. Có vẻ hôm nay hần không thể đi gặp Gia Nộ đại sư rồi.

Dẫn Long Hiên dạo chơi quanh Vân Nguyệt thành, hần dường như chiều nàng hết cỡ, nàng muốn gì hần đều đáp ứng. Dần dà trên mặt nàng hiện lên nét vui tươi như lúc trước, hần cũng dần vui vẻ.

Hai người dạo chơi khắp nơi một mới mới đi vào trong tửu quán nghỉ ngơi. Theo thói quen hần vẫn ngồi bàn thông thường dễ dàng nghe tin tức, dù sao dạo này hần toàn cắm đầu vào luyện đan, chả biết tông môn có chuyện gì xảy ra hay không, lại nghĩ tới đám người áo đen kia, hần không biết ai lại cả gan hành sự ngay trong Minh Lam Tông chứ.

Mọi ánh mắt dường như tập trung vào bàn hần, cũng dễ hiểu vì tuy Long Hiên tinh nghịch nhưng nàng vẫn là một mỹ nhân, so sánh ra trong tông môn chả được mấy người bằng nàng, vốn nàng vẫn còn chưa hoàn toàn thành thực mà thôi, mà đặc biệt là đôi gò bồng nẩy nở kia.

Vương Lăng khó chịu vì mấy ánh mắt nam nhân cứ dò xét Long Hiên, đôi mắt sắc bén của hần dò quanh tò ra sát khí bức người. Bất chợt cả đám người đều lạnh xương sống mà quay đầu lại, dường như biết nếu tiếp tục nhìn mỹ nhân kia thì sẽ bị Vương Lăng giết không nghi ngờ, sát khí của hần rất đặc hữu khiến đối phương cảm nhận cái chết vô cùng rõ rệt. Long Hiên vẫn vô tư hồn nhiên gọi món, thấy hần tỏa ra hung quang thì lấy làm lạ:

-Ngươi làm sao lại hung tợn như vậy.

-Không lẽ tỷ không cảm thấy mấy nam nhân kia nhìn tỷ chằm chằm sao.

-Thế thì sao.

-Thì sao á. Tỷ không khó chịu sao.

Vương Lăng nhàu mày, không nghĩ Long Hiên lại trông ngây thơ như thế, Long Hiên nhìn xung quanh cũng cảm nhận sát khí tỏa ra từ Vương Lăng mà đám nam nhân vừa thấy nàng nhìn là quay mặt run người làm nàng dần hiểu ra:

-Chẳng lẽ là ngươi ghen. Không muốn ai khác nhìn ta phải không.

-Cái này....

Hần ú ớ rồi gập đầu lại quay đi cố nén biểu hiện xấu hổ, Long Hiên lại là càng thêm vui vẻ, lòng như nở hoa, cười cười nhìn hần. Nàng dường như sau khi thấy biểu hiện hần thì tâm trạng trở nên tốt trở lại, về việc hần nói lo nàng mấy tháng qua cũng dần không để ý tới nữa.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Biến cố Sở Ngọc

Sau màn biến hóa vừa rồi cũng không còn ai dám ngó nghiêng sang Long Hiên nữa, không khí dần trở lại sôi động hơn, đám người tụ lại bắt đầu tán dóc.

-Các người có biết tin gì về Sở Ngọc sư tỷ chưa.

Vừa nghe tới tên Sở Ngọc, Vương Lăng liền dòng tai lên nghe, vốn là mấy tháng này hấn dường như quên mất sự tồn tại của nàng, cũng thật áy náy, nữ nhân nhiều quan tâm cũng không hết được.

Vị sư đồ kia đồng dạng lên tiếng, bắt gặp cả tràng người lắng nghe, có kẻ biết tin thì không nói gì, có kẻ chưa biết thì lắc đầu. Thấy vậy vị sư đồ kia giương cằm bắt đầu ba hoa:

-Nghe nói Sở Ngọc sư tỷ sắp thành thân rồi.

-Cái gì. Là thật sao.

-Làm sao có thể như vậy.

Cả đám sư đồ đồng môn náo loạn một phen, với việc Sở Ngọc sắp thành thân vô cùng tiếc nuối, ai cũng biết Sở Ngọc vô cùng có danh tiếng trong tông môn, luận tướng mạo, thiên phú đều vượt xa người, rất nhiều đệ tử hâm mộ nhớ nhung.

Riêng Vương Lăng vừa nghe tin này thì giật mình đánh rơi cả đôi đũa trên tay. Long Hiên thấy hấn như thế cũng biết là vì cái tin kia, có chút hậm hực nhưng vẫn cười nói:

-Có phải người đang thất tình không.

-Đâu có, chỉ là đệ thất mắc không biết chú rể là ai thôi.

-Điều này liên quan người sao.

Vương Lăng không nói, trong lòng chất chứa tâm sự, như giải đi mối nghi hoặc trong lòng hấn vị đệ tử kia tiếp tục nói.

-Các người có biết chú rể là ai không.

-Là ai? Nói mau đi.

-E hèm. Nói ra chắc các người không ngờ, thật ra nàng được gả cho Hoàng Linh Du kia.

-Cái này cũng là tuyệt phối nha.

-Ta thấy chưa chắc, sư tỷ như thế thì Hàn Phong kia mới xứng.

-.....

Tuy có chút không muốn thừa nhận nhưng đám đệ tử vẫn phải công nhận hai người họ cũng rất đẹp đôi, gia thế Hoàng Linh Du kia ai cũng biết rõ là không thể xem thường.

Vương Lăng vừa nghe xong thì giật nảy mình, hấn còn mơ hồ nghĩ tới Lộc Khách, thật không ngờ sao lại biến thành Hoàng Linh Du kia, hấn còn tưởng thẳng cha đó bị gay nữa chứ. Hấn ăn xong nhìn qua Long Hiên cười:

-Sư tỷ chúng ta tiếp tục đi dạo thôi.

-Thôi, hôm nay ta chán rồi, khi nào ta rảnh thì lại tới tìm người.

Nhìn ra trong mắt hấn có nét u phiền, Long Hiên nhìn biểu hiện hấn biết hấn là đang không có tâm trạng mà đi chơi cùng mình, nàng tuy tính nghịch là vậy nhưng vẫn có thể hiểu rõ lòng người, biến cố lúc trước cũng làm nàng thay đổi tính khí một chút, trưởng thành hơn hấn. Vương Lăng còn chưa kịp phản ứng thì Long Hiên đã phi không bay đi mất, hấn nhìn theo nàng thầm cảm tạ.

Lập tức hấn không ngần ngại mà lên vào phủ của Sở Ngọc mà hỏi rõ đám cưới kia, hấn có thể mơ hồ đoán được đây là nàng không hề tình nguyện, là bị bắt ép mà thôi.

Tuy hấn với Sở Ngọc tình cảm không được bền đẹp nhưng trên danh nghĩa nàng vẫn là nữ nhân của hấn, cũng không thể không quan tâm được. Hấn vừa đến trước phủ của Sở Ngọc thì thấy trước cổng Lộc Khách đang đứng ngơ ngác, nửa muốn vào nửa lại đứng yên mãi mà không sao mở cổng được.

Vương Lăng cũng biết đâu đó trong thâm tâm gã kia vẫn còn hình dáng Sở Ngọc nhưng dường như với gã thì sự nghiệp gia tộc vẫn còn trên vai nên khó mà buông bỏ tính mạng vì nữ nhân mà gã yêu. Vương Lăng cũng lấy làm buồn cười, mặc kệ gã kia, hấn không cần xin phép vẫn tiến vào, trong vườn uyển viên hấn bắt gặp hình ảnh của Sở Ngọc cùng đám nữ đang trò chuyện, trong đám nữ có Đình Đình, Hàn Tổ Cẩm cùng một nữ nhân hấn chưa gặp bao giờ.

Hấn đến gần nghe thử mấy nàng là đang nói cái chuyện gì, mà chắc cũng chả có gì xa hơn là đám cưới sắp tới của nàng.

Đình Đình là đang rất khó chịu mà hậm hực phát tiết:

-Đã biết tỷ sắp thành thân rồi mà tên hỗn đần kia không hề tới thăm.

-Muội đừng nóng, ta nghĩ là hấn vẫn chưa nhận được tin tức này đâu. Nơi ở của Long Linh Huyền trưởng lão cách biệt hoàn toàn với phần còn lại mà.

Sở Ngọc cố mỉm cười, nàng cũng có vài phần thất vọng khi bấy lâu này Vương Lăng vẫn không hề tới thăm mặc dù nàng sắp lên kiệu hoa, tâm tình như thế nàng cũng không muốn bộc lộ sự lo lắng. Nữ nhân Vương Lăng không biết kia vỗ về an ủi Sở Ngọc:

-Muội đừng lo, Hoàng Linh Du là một nam nhân tốt, nhất định sau này sẽ mang lại hạnh phúc cho muội.

-Cảm ơn tỷ.

Hàn Tổ Cẩm có chút muốn nói lại thôi, hồi lâu im lặng lắng nghe này giờ, hiện nàng mới bắt đầu mở miệng:

-Gả cho Hoàng Linh Du không hề tốt như như tỷ nghĩ đâu.

-Tại sao?

Nữ nhân kia cùng Đình Đình tò mò đồng thanh hỏi. Hàn Tổ Cẩm thờ dài mặt không tốt lắm như nhớ tới điều gì làm nàng chán hết.

-Ta biết rõ tên Hoàng Linh Du kia dường như không thích nữ sắc, cũng không phải là hấn có vấn đề gì mà theo ta được biết thì hấn chỉ đề ý duy nhất đến Hoàng Liễu Thư, là biểu muội của hấn.

-Nếu hấn không thích Sở Ngọc tỷ thì có phải quá thiệt thòi cho tỷ ấy rồi không.

Đình Đình cảm tức, nghĩ tới việc tỷ muội mới quen chưa bao lâu phải chịu khổ thì vô cùng khó chịu thay cho Sở Ngọc. Hàn Tổ Cẩm lại nói tiếp:

-Dù thế nhưng việc đáng nói ở đây là Hoàng Dur Cừ, phụ thân của Hoàng Linh Du.

-Lão ta làm sao.

-Ta ở trong Nữ Chân đế quốc cũng biết rõ một số nội tình, lão già Hoàng Dur Cừ này vô cùng háo sắc khác xa con trai mình, lão giúp con trai mình kiếm lấy vài thế thiếp. Dĩ nhiên Hoàng Linh Du không đề ý, mà dường như thế thiếp kia đều bị lão hưởng dụng qua hết.

Hàn Tổ Cẩm vừa kể vừa lạnh run, nàng cũng từng nhận được ánh mắt dâm tà của lão quét qua chính mình, mấy nữ nhân kia nghe xong đều phẫn nộ. Đình Đình kiên quyết kéo tay Sở Ngọc:

-Sở Ngọc tỷ, chúng ta trốn thôi. Đám cưới này chắc chắn sẽ không có kết quả tốt đẹp gì.

-Cảm ơn muội, nhưng dù sao đây là quyết định của phụ thân ta cũng không thể cãi lại, ta không muốn làm hại mẫu thân.

Nghe lời nàng nói, chúng nữ xì mặt không nói nên lời. Vương Lăng vừa nghe xong mấy nàng nói chuyện cũng tỏ vẻ căm giận, hấn không ngờ Sở Thiên lại cam tâm đẩy con gái mình vào tuyệt lộ như vậy. Tuy căm tức nhưng hấn cần phải bình tĩnh mà suy nghĩ, đợi đến khi đám nữ kia rồi đi hấn mới nhảy xuống đi theo Sở Ngọc đang vào phòng.

Trong phòng, Sở Ngọc buồn nhìn bản thân trước gương, đôi mắt ảm ướt, lúc sau lại khóc rống lên mà úp mặt trên bàn trang điểm. Vương Lăng đứng ngoài nghe tiếng khóc nàng cũng đau lòng, đứng một hồi hấn mới quyết định đẩy cửa đi vào.

Nghe tiếng mở cửa, Sở Ngọc giật mình mau chóng nín khóc, đến khi quay lại thấy được khuôn mặt hấn nàng lại khóc lần nữa, hấn cười khổ tới bên cạnh nàng cố vỗ về:

-Là ta không tốt, bây giờ mới tới tìm nàng.

-Đúng. Là chàng không tốt...

Sở Ngọc vừa gục mặt vào ngực hấn, hai tay vẫn nắm lên ngực hấn trách cứ, nàng trước kia có thể cứng rắn nhưng từ khi dựa dẫm vào Vương Lăng dường như lại mau chóng trở nên mềm mỏng. Hấn nhe răng mà ôm nàng vào lòng, muốn nàng phát tiết lên người mình càng nhiều càng tốt.

Bình tĩnh lại Sở Ngọc vẫn nằm trong ngực tình lang không hề thoát ra, hiện giờ nàng chỉ mong giây phút này kéo dài mãi mãi mà thôi.

Hấn cũng không thể đứng như vậy được, cố dẫn nàng tới giường hấn vỗ về tấm lưng nàng cúi đầu nhìn nàng triu mến:

-Đừng lo, ta tuyệt đối sẽ không để nàng gả cho bất kỳ ai trừ ta đâu.

-Ừm.

Sở Ngọc như say tình mà gât gù, cứ nằm trong lòng hấn như mèo con không muốn tách rời.

Chương 142: Tình động Sở Ngọc

Ở trong lòng Vương Lăng cũng làm Sở Ngọc bình tĩnh hơn rất nhiều, nàng quay qua nhìn hắn có chút chờ mong hỏi:

-Chàng làm thế nào để thiếp không bị gả đi đây.

-Rất đơn giản, chỉ cần cứu mẫu thân nàng ra là được.

Hắn cũng hiểu nàng là vì mẫu thân mới tình nguyện nếu không thì đã trốn lâu rồi, Vương Lăng càng ngày thêm ghét Sở Thiên, do lão ta là trưởng lão nên hắn đành chờ đợi sau này xử lý. Sở Ngọc nghe thế thì cũng hiểu rõ hắn làm thế là ý gì, nhưng vẫn còn chút lo lắng mà nói:

-Chàng biết mẫu thân ta bị nhốt ở đâu sao.

-Cái này....

Đúng thật việc này hắn vẫn chưa có nghĩ tới, suy nghĩ một lúc hắn nói:

-Có lẽ Lộc Khách biết, ta sẽ thông qua hắn mà dò hỏi.

-Chàng có cách làm hắn nói sao.

Trước kia nàng còn coi Lộc Khách như ca ca thân thích nhưng qua sự kiện hạ ngục nàng càng là thêm chán ghét, trong lòng đã không còn vị ca ca kia nữa. Vương Lăng nhìn nàng cười mỉm:

-Ta tự có cách của mình.

-Dù thế nhưng thiếp vẫn lo lắng.

-Việc này, không biết bao lâu thì nàng bị gả đi.

-Cũng không vội, 1 năm nữa mới chính thức tổ chức.

Nghe thế thì hắn cũng vui vẻ, nhưng mặt Sở Ngọc vẫn u buồn.

-Nhưng 3 tháng nữa thiếp phải đi đến Tư Ân thành trước để học lễ nghĩa đồng thời giữ thân như ngọc trước khi thành thân.

Nàng nói xong mặt thoáng đỏ, nàng làm gì còn trinh trắng mà bảo toàn, tất cả là do nam nhân bên cạnh tạo ra. Vương Lăng trầm ngâm lại nói:

-Nếu thế thì ta đành dùng phương án phòng hờ vậy.

-Là như thế nào?

Nàng có chút ngớ ngẩn nhìn thấy hắn nở nụ cười cũng khó lòng hiểu ra dụng ý, hắn ghé sát tai nàng mà thổ lộ làm nàng đỏ mặt.

-Chuyện này...

-Nàng không muốn sao.

-Không, thiếp chỉ sợ mẫu thân xảy ra chuyện.

-Đừng lo, 3 tháng này chắc chắn ta sẽ cứu được mẫu thân nàng.

Nàng đỏ mặt gật đầu, hắn bàn tay không nghiêm túc du tẩu trên thân nàng, hơi thở ấm nóng phả vào cổ khiến Sở Ngọc rạo rực. Linh hoạt tháo thắt lưng nàng, y phục nàng bung ra để lộ chiếc yếm hồng đào. Hắn tham lam ngấu ngiến đôi môi nàng, mặc kệ nàng phản ứng ra sao hắn cứ mút lấy chiếc lưỡi mềm mại ngọt đường của nàng.

Hắn mút lưỡi nàng như mút một cây kẹo, cứ như sợ nó rơi mất mà không buông ra. Nằm đè lên người nàng, bàn tay hung hăng giật phăng cái yếm, hai tay ra sức nhào nặn, ngực nàng mềm mại đàn hồi, lại ấm nóng, hai núm dần cứng đờ khiến tay hắn không thể ngừng vo ve yêu

thích.

Sở Ngọc như con thỏ con chờ bị con sói hung dữ kia làm thịt, hần luôn lách trong miệng nàng không biết chán, nàng cảm giác càng thêm khó thở, nước ngọt của bản thân bị hần hút lấy sục soát, hai tay mềm yếu cố đẩy hần ra muốn lấy chút không khí. Vừa tách ra nàng lập tức thở dốc u oán nhìn hần.

-Chàng muốn giết thiếp à.

-Xin lỗi, tại nàng “ngon” quá.

-Xấu xa.

Sở Ngọc mắt ướt, miệng tơ bọt làm dục tính Vương Lăng càng tăng, mấy tháng này chưa từng gần gũi nữ sắc làm hần cũng bức rức khó chịu.

Tự thoát hết y phục, dương căn hần đã bức rức khó chịu này giờ, không chờ đợi chỉ nữa trực tiếp xâm nhập vào tiểu huyết nang. Cảm giác trơn tuột phía dưới làm dương vật hần đi vào dễ dàng, cảm giác sướng khoái tăng cao, động tác của hần dần dà trở nên thô bạo hơn.

Âm động nàng phải chịu những đợt trùng kích như vũ bão dồn dập không ngừng phía dưới, cảm giác tê rần vì bị cái vật thô nóng chèn ép, càng về sau cảm giác sung sướng càng tăng làm nàng càng thêm dâm dăng mà rên la, hai chân quặp lấy hông hần như muốn hần làm thêm mạnh bạo, hai mắt nhắm nghiền, mọi giác quan như tập trung phía dưới âm hộ nàng, độ nhạy cảm đạt mức cao nhất.

Hần thấy nàng dễ dàng phối hợp như thế thì cao hứng, càng là tăng tốc nhấp sâu vào bên trong, tuy có phần thô bạo nhưng cả hai đều sung sướng mà dính chặt nhau. Hần thấy nàng càng rên to hơn, sợ cũng có người nghe thấy thì lại không hay lắm, hai ngón tay hần bỏ vào miệng nàng, vừa đi vào hai ngón tay hần bị nàng liếm mút không ngừng, chiếc lưỡi quét quanh bú nướn ngón tay hần.

Tuy là miệng nàng bị tay hần chặn lại nhưng hần vẫn còn nghe tiếng “ư ư..” thanh âm tồn động. Biểu hiện nàng càng dâm dăng hần càng kích thích, dương vật hần có phần thêm căn cứng chọt sâu vào tận tử cung nàng. Dù nàng đã phóng xuất mấy lần nhưng vẫn còn sung mãn mà ôm lấy hần còn hầy mông phối hợp, này giờ hần phải chịu đựng nhịn xuất tinh vì muốn cùng nàng làm lâu hơn, hiện do nàng càng uốn éo làm hần khó mà cầm cự.

Thêm chọc phát ra vào, hần gồng người bắn tinh xối xả vào bên trong, nàng rướn người dần dà thả lỏng cả cơ thể, nằm xụi lơ. Hần có thể cảm nhận dương vật của mình bị bao phủ bởi một lớp dịch chất ẩm nóng như dính chặt dương căn hần vào âm hộ nàng. Hần nằm đè lên người nàng, mặt sát mặt cười nói:

-Một lần nữa chứ.

-Ừm.

Sở Ngọc khẽ gật đầu, khuôn mặt đỏ ửng, hần là càng thêm phấn chấn tiếp tục vào màn hai. Hai người cứ điên cuồng thế không biết bao lâu, đều ôm nhau mà ngủ trên giường của nàng, hần có thể chắc chắn nàng so với bao nhiêu nữ nhân khác thì khỏe hơn nhiều, nếu không phải hần sinh lý mạnh thì còn lâu mới phục được nàng.

Hần quay qua nhìn Sở Ngọc, nàng là đang rất hạnh phúc mà ngủ ngon giấc, hầu như chả còn bộ dáng lo lắng mới thấy. Hần nhận ra trời đã tối, cũng không muốn bị Anh Tư Mệnh trừng trị nên đành đứng dậy mặc lại y phục rồi đi. Quay đầu nhìn Sở Ngọc hần thở dài hướng phía cửa sổ rồi đi.

Qua mấy ngày này, hần cùng Sở Ngọc đều ở cùng nhau. Tuy có điều tra chút thông tin về Lộc Khách nhưng cũng chả biết tìm đối phương ở chỗ nào. Hần vốn muốn dựa vào Lộc Khách mà tìm kiếm mẫu thân của Sở Ngọc. Phần Sở Ngọc tuy là sung sướng ở bên cạnh hần nhưng tâm tình vẫn luôn lo lắng cho mẫu thân.

Cuối cùng hần quyết định tự mình đột nhập vào phủ của Sở Thiên tra xem có thêm tin tức gì hay không, Sở Ngọc cũng sợ hần gặp nguy hiểm nhưng nghĩ đến mẫu thân cũng không tiện ngăn cản, tuy biết bản thân ích kỷ nhưng nàng là vẫn luôn đặt an nguy mẫu thân lên hàng đầu.

Vương Lăng quyết định đêm nay đột nhập nơi ở của Sở Thiên.

Nơi ở của Sở Thiên đệ tử liền rất đông, tất cả đều thay phiên nhau mà canh gác xung quanh, sự cẩn mật này làm Vương Lăng càng thêm nghi ngờ Sở Thiên đang giấu diếm thứ gì ở đây. Tuy là hần có thể ẩn giấu linh lực nhưng để mà xâm nhập một cách yên ổn thì có phần khó khăn, hần lại không hề biết bên trong phủ này đường đi là như thế nào.

Cuối cùng hần quyết định mai phục một góc, bất ngờ đánh bất tỉnh một đệ tử, thay vào y phục rồi tự nhiên bước vào. Hần ung dung đi vào quan sát xung quanh, dường như mấy đệ tử xung quanh cũng không quan tâm đến hần, cũng nhờ thế hần mới tiến sâu vào mong muốn tìm kiếm sâu ở nội phủ.

Hần rõ ràng ở bên ngoài này tất cả đều khó có thể mà giấu người, chỉ cần tìm nơi mà Sở Thiên hay lui tới nhất là được. Hần đang rảo bước đi vào đến trước cổng nội viện thì có hai tên đệ tử gọi vọng lại:

-Tên kia đứng lại.

-Có việc gì sao sư huynh.

Hắn cúi đầu nhìn hai đệ tử trước mặt, có thể cảm nhận đối phương cảnh giới là cao hơn hắn, tuy có thể đánh lại nhưng sẽ đánh động tới những người khác. Một tên đệ tử nhìn Vương Lăng dò xét từ đầu đến chân lại nói:

-Ta chưa từng thấy người trước đây.

-Là do đệ mới vào đây có hai ngày.

Wương Lăng trả lời, nhìn ra đối phương là đang nhân mày tỏ vẻ như không tin, vị đệ tử bên cạnh nghe xong thì gật đầu:

-Đúng vậy, mấy ngày này có thêm vài đệ tử gia nhập, có lẽ là là người cũng chỉ mới vào.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 143: Rượt đuổi

Thuận lợi đi vào biệt viện, Vương Lăng mau chóng nhảy lên nóc nhà đi qua từng dãy hành lang, ở trong nội viện số lượng thủ vệ ít hơn nhiều nhưng cũng làm Vương Lăng thêm cẩn trọng. Được một lúc hắn ngó vào những căn phòng vẫn còn sáng đèn.

Đến một căn phòng khá lớn hắn cẩn trọng nhìn ngó xung quanh, đục một lỗ trên vách tường, nhìn vào trong có một trung niên tầm tứ tuần, gương mặt đường đường nhưng ẩn sau đó là bộ dáng của một kẻ vô si. Vương Lăng biết chắc người này là Sở Thiên, dù sao trước đó cũng từng gặp mặt một lần.

Sở Thiên ngồi một mình, thong dong uống trà, không để lộ bất kỳ biểu hiện của kẻ đáng con gái cho người khác. Vương Lăng vẫn kiên trì đứng đợi ở đây xem xem có thể tìm thêm được manh mối nào không. Rốt cuộc một lúc sau có người hầu mang đến một khay thức ăn, Sở Thiên nhận lấy để kẻ hầu rút lui.

Wương Lăng nhủ mày, bây giờ cũng đã khuya làm sao lại có thể ăn vào lúc này, quả nhiên Sở Thiên cẩn thận xem xét xung quanh, từ dưới bàn hi hục làm gì đấy, lập tức một thông đạo sau bức tường được mở ra, lão thoắt tắt nện rồi nhanh chóng tiến vào, cửa thông đạo sau đó cũng đóng lại.

Wương Lăng nhìn rõ hết cả, mau chóng đi vào phòng, ngó nghiêng cái bàn, bàn tay di chuyển dưới bàn tìm kiếm công tắc, nhận thấy một trục xoay bên dưới. Vừa vặn trục xoay là cửa thông đạo cũng mở ra, hắn cũng mau chóng tiến vào.

Cẩn thận đi xuống hết mấy cầu thang thấy được một chùm ánh sáng, hắn ghé mắt nhìn, bên trong là căn phòng được bày bố vô cùng long trọng, bảo vật cất cả đống bên trong, mà quan trọng hơn là hắn thấy mẫu thân Sở Ngọc quả nhiên là được nhốt ở đây, Sở Thiên đã đặt khay thức ăn lên bàn mà nhìn vị phu nhân trước mặt.

-Phu nhân, nàng cũng biết ta làm vậy cũng là vì Ngọc nhi mà thôi.

-Người nói hay lắm, chẳng lẽ người không biết là Ngọc nhi sớm đã thành nữ nhân của tiểu tử kia, nếu mà để người khác biết được thì nó làm sao có thể không bận tâm lời bàn tán của người đời.

Mẫu thân Sở Ngọc tức giận nhìn chằm chằm Sở Thiên, đây là lần thứ n nàng nói lão nghe, dường như nói tai này lọt tai kia, đồ ăn trên bàn một chút cũng không đụng. Sở Thiên nghe xong nhượng mày:

-Nàng nói Ngọc nhi đã là nữ nhân của kẻ khác rõ ràng là thế nào.

-Còn như thế nào, cái này phải hỏi đồ đệ tốt của ông.

-Hừ, dù thế nào thì nó cũng phải gả.

Sở Thiên tức giận quay người đi, thái độ quay người 180 độ, có vẻ là lão đi tìm Lộc Khách nói chuyện, Vương Lăng lách người nấp sau kệ tủ. Đợi đến khi Sở Thiên đi rồi thì hắn mới đi ra, mau chóng đến trước mặt mẫu thân Sở Ngọc:

-Phu nhân, là ta.

-A. Người sao lại có thể vào đây.

Nhìn biểu hiện ngạc nhiên kia hắn cũng không bận tâm trực tiếp vào thẳng vấn đề.

-Đề ta đưa phu nhân ra khỏi đây.

-Đừng. Như vậy cũng không giải quyết được gì. Ta biết vì sao ngươi làm vậy nhưng nghe lời ta, nói với Ngọc nhi không cần lo cho ta, hẳn chắc chắn sẽ không dám làm gì ta đâu.

-Thế nhưng...

-Đừng lo lắng, ta là phu nhân của hần, hần dám làm gì, ngươi cứ đưa cái này cho nó bảo nó cứ yên tâm, đừng lo nghĩ gì cả.

Sau đó nàng đưa cho VUông Lăng một cái vòng tay nhìn không có gì đặc biệt lắm. Hần nhận lấy cũng không hỏi nhiều, biết được mẫu thân Sở Ngọc vẫn còn an toàn là tốt rồi.

- Nếu người dám làm Ngọc nhi bị thương tổn dù một chút, ta chắc chắn sẽ không tah cho ngươi.

- Ngươi cứ an tâm

Nghe thế Vương Lăng gật đầu trả lời rồi đi, có chút tiếc nuối đồng tài bảo xung quanh.

Hần không muốn day dưa quá lâu kéo Sở Thiên lại quay về thì khổ, hần lao ra ngoài như một con gió, vừa ra khỏi cửa phòng Sở Thiên hần cảm nhận thấy một kinh lực khủng bố ập tới, hần mau chóng vận chuyển ra đón đỡ. Dù phản ứng nhanh nhưng hần vẫn lao đảo bay ra ngoài, thổ ra ngụm huyết, hần kinh hãi nhìn ra kẻ trước mặt. Rõ ràng là Sở Thiên, bên cạnh còn có Lộc Khách.

Sở Thiên có chút ngạc nhiên kẻ kia có thể đứng dậy sau chưởng vừa rồi của lão, tuy là lão tùy tiện đánh ra nhưng đó cũng là lực lượng của nguyên lực cảnh, mặt lão chuyển sang lạnh lùng nhìn kẻ bịt mặt kia giọng phẫn nộ:

-Ngươi vào phòng ta là có mục đích gì.

Vương Lăng không trả lời chỉ mau chóng vọt lên nóc nhà muốn đào tẩu, Sở Thiên cười lạnh:

-Muốn chạy. Làm sao dễ thế.

-Sur phụ, để con.

Lộc Khách vì muốn lập công chuộc tội vì việc của Sở Ngọc nên mau chóng rượt theo, Sở Thiên gắt gù mặc ý Lộc Khách ra tay, lão nhận ra tốc độ kẻ kia so với đồ đệ lão là thua kém. Vương Lăng thấy kẻ đuổi theo mình là Lộc Khách thì vui vẻ, xem ra còn có cơ hội để mà tẩu thoát, nếu là lão già Sở Thiên kia ra tay thì tập xác định. Lộc Khách mau chóng đã tiếp cận càng gần Vương Lăng, gã cười khinh:

-Mau chịu trói đi có khi ta xin sư phụ giảm nhẹ tội cho ngươi.

Vương Lăng im lặng vẫn cứ chạy trốn, đến khi Lộc Khách đã tức giận tiến sát xuất ra một chưởng kinh màu đỏ thì Vương Lăng mới gia tăng tốc lực, càng thêm tăng lực mà tháo chạy. Lúc này có vô số đệ tử nhận ra Lộc Khách đang truy đuổi một người lạ cũng hiểu chuyện, cả đám người xúm lại đuổi theo.

Vương Lăng nhìn đám đệ tử chặn đường, cũng không bận tâm, xuất ra hỏa cầu đánh lùi cả đám, hỏa cầu kia tuy nhỏ nhưng tản ra hỏa lưu cuộn cuộn làm mây đệ tử nào cũng ề dề. Lộc Khách cả kinh nhận thấy Vương Lăng vẫn còn bảo toàn lực lượng, sợ đề hần thoát càng là điên cuồng vận lực đuổi theo.

Đang lúc hưng phấn thì Vương Lăng bị cản bởi lớp tường đất phía trước, tuyệt kỹ “Hỏa Long Chưởng” vừa mới học được xuất ra phá ngay lớp đất chắn đường kia, chưởng kinh va chạm phá hủy cả bức tường. Nhưng chưởng vừa xuất xong, bàn tay hần bị nắm chặt lấy, sau lớp tường đất, một đại hán đồ con hung tợn giữ chặt người Vương Lăng mà nện xuống nền gạch đất.

Vương Lăng nhìn kẻ trước mặt cảnh giới rõ ràng cao hơn hần, lực lượng rõ ràng khiến hần khó mà chống lại, cố gắng tạo lớp linh khí bảo hộ xung quanh. “Àm” một tiếng vang, Vương Lăng bị ném lún sâu xuống sàn gạch đá, gã đồ con cười to đáp ngay xuống bên cạnh. Lúc này Lộc Khách cũng tới kịp nhìn đàn cảnh này thờ phào, khuôn mặt mau chóng đổi sang nụ cười.

-Cao Bản sư huynh quả nhiên lợi hại, mau chóng đã chế trụ được kẻ đột nhập.

-Sur đệ quá đề cao ta rồi.

Cao Bản khiêm tốn trả lời nhưng khuôn mặt lại tỏ vẻ tự đại, gã biết Lộc Khách là đệ tử chân truyền thân phận hơn xa hần nên bắt đầu muốn tạo ra quan hệ. Lộc Khách cười đi tới bên cạnh Vương Lăng vừa muốn giặt khăn che mặt xuống thì nhận ra nguy hiểm kịp thời né ra, một ánh kiếm vừa chém ra, mạng theo đó mà kiếm khí vô hình tản ra không khí, nếu không phải là Lộc Khách xuất thân Lộc kiếm trang thì có lẽ đã bị thương.

Lộc Khách tức giận chưa kịp hoàn thủ thì Vương Lăng lại nhảy lên mái nhà phóng ra mấy hỏa cầu, Cao Bản cười lạnh hét lớn:

-Muốn chạy để mạng lại đây.

Cao Bản lao ngay tới đám tới một quyền trong không khí, mà tạo ra ngay sau đó mà nắm đám màu đỏ uy mãnh bao trùm phạm vi xung quanh một mét, nếu nhận chưởng này Vương Lăng không chết cũng bị thương, rõ ràng lực lượng kia hơn xa cảnh giới hần có bấy giờ.

Vương Lăng cầm lấy một mảnh ngọc bội màu vàng, đây có lẽ là linh bảo phòng ngự cuối cùng hắn sở hữu, hắn hiện muốn chạy trốn chứ không đại mà đấu tay đôi với kẻ kia. Mảnh ngọc bội bị vỡ, một lớp khiến được tạo ra giảm đi 9 phần lực lượng của năm đám kia.

Vương Lăng chịu thương mọn phần lực còn lại lấy làm lực đẩy mà lao đi. Cao Bân cùng Lộc Khách giật mình, không ngờ đối phương lại có pháp bảo phòng ngự, phải biết có pháp bảo phải là kẻ có gia cảnh giàu có nứt vách mới có thể sở hữu, chứng tỏ thân phận Vương Lăng không hề tầm thường. Cả hai càng khẩn trương mà đuổi theo Vương Lăng.

Tuy Vương Lăng chịu thương nhưng hiện vẫn có khả năng mà chạy trốn, hắn có “Ngự Thiên Quyết” sau khi đột phá tầng 4 sẽ thông qua nội thương đang nhận mà tăng cao tốc độ cùng sức mạnh phát ra, hiện hắn không ngần ngại mà chạy đua cùng nguyên lực sơ cấp.

Hắn mau chóng lao ra khỏi đình viện, vừa đi thêm một đoạn hắn nhận ra có điều không ổn, một lớp sương mù màu tím bay tán loạn chặn trước mặt hắn, làn khói đó không cần thử hắn cũng biết là độc khí, từ sau lớp màn khói độc một giọng cười lạnh lạnh như thái giám phát ra, một đệ tử da mặt có hơi nhăn nhoe nhưng rõ ràng là vẫn còn trẻ, hàm răng biến vàng sau nụ cười làm Vương Lăng cảm thấy chán ghét.

-Chạy sao.

Gã này là Kha Ác, một kẻ chuyên dùng độc. Bao quanh xung quanh là khói độc làm Vương Lăng cảm thấy ác hàn, hắn muốn đổi hướng đi nhưng xung quanh đệ tử bao quanh làm hắn khó lòng trốn thoát.

-Tiểu tử giờ đây hết chạy.

Cao Bân đuổi đến ánh mắt hung dữ nhìn Vương Lăng, lập tức hắn có thể giết chết Vương Lăng mà không ngần ngại. Hiện giờ Vương Lăng lâm vào tình cảnh “tiền thoái lưỡng nan”, trong đầu hiện nghĩ cách thoát ra mà không bộc lộ thân phận.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Biến hóa của Tiểu U

Lộc Khách nhìn dàn cảnh này cũng dần yên tâm, Cao Bân là khởi lực cao đoạn nhưng lực chiến đấu dũng mãnh cũng sẽ không thua kém khởi lực đỉnh phong, cả Kha Ác tuy là khởi lực trung đoạn nhưng một thân luyện được sư có vô số độc đan, ngay cả nguyên lực cảnh giới cũng phải e ngại.

Vương Lăng nhìn trước nhìn sau, trái phải đều là kẻ thù, tuy nhiên hắn cũng không lo sợ. Nhìn Kha Ác trước mặt, hắn lao nhanh tới, một chương “Hóa Long Chương” vận hết uy lực đánh tới, Kha Ác cười lạnh nhảy ra sau, tuy nhiên gã chưa tự cao được bao lâu thì Vương Lăng đã tiến đến trước mặt chương lực như rồng ngâm hóa vàng áp sát, uy lực khiến gã kinh hãi không thôi, gã không ngờ Vương Lăng không hề ảnh hưởng bởi làn khói độc của gã.

Gã cố đưa tay đón đỡ nhưng nào so kịp với “Hóa Long Chương” của Vương Lăng, cả người như điều đứt dây mà ngã lăn quay ra mặt đất, ói ra ngụm máu. Cả đám đệ tử giật mình, còn Vương Lăng thì mặc kệ cứ lao đi vào phía bìa rừng gần đó. Lộc Khách tức giận hết.

-Truy.

Cả đám đệ tử nghe lệnh đuổi theo, Cao Bân cũng mau chóng theo kịp. Lộc Khách ánh mắt sát lạnh nhìn Kha Ác:

-Đồ vô dụng.

Kha Ác run người vội vàng bào chữa:

-Sư huynh yên tâm, dù hắn chạy thoát nhưng gã cũng đã trúng độc của ta rồi, chẳng thể duy trì bao lâu đâu.

-Thế nhưng ta là cần người sống.

Lộc Khách cũng hiểu khả năng hạ độc của Kha Ác, nếu gã đã nói hạ độc thì gã cũng không nghi ngờ, nhưng gã còn muốn thông tin từ miệng của kẻ bị mặt hơn cả, nếu không thì khó lòng ăn nói với sư phụ.

Vương Lăng dùng hết sức mà lao vào trong rừng, hắn nhận ra tay hắn đã trúng độc, lúc Kha Ác tiếp chương của hắn thì một mũi tiêm trong lòng bàn tay gã đâm vào tay Vương Lăng, hiện hắn cũng chỉ có thể miễn cưỡng mà làm chất độc phát tán chậm lại, nhưng tốc độ của hắn hiện giảm đi, không bao lâu nữa sẽ bị tóm không nghi ngờ.

Quanh đây lại không có nơi nào có thể ẩn nấp, hắn chỉ còn cách chạy thực mạng. Hắn linh động nghĩ trong đầu phương thức chạy trốn, cuối cùng một tia sáng lóe lên trong đầu.

-Sao ta lại không nghĩ tới sớm chứ.

Vương Lăng gọi ra U Linh Vương, Tiểu U nhìn Vương Lăng đợi hần ra rõ mệnh lệnh:

-Người mau chóng dẫn dụ đám người kia tránh xa khỏi ta.

-Vậy chủ nhân, ta có thể “ăn” chúng được không.

-Tùy người.

Tiểu U tò về hưng phấn chạy ngay đi, ngay sau đó có người nhận ra thì đã bị Tiểu U hấp thành thây khô. Vương Lăng sức lực cũng cạn, lập tức dùng phương thức độn thổ mà núp sâu phía dưới lòng đất, đợi một lúc để đám người kia đi xa.

Hồi lâu hần nhận ra những tiếng kêu la thảm thiết ngày càng xa, mà nhưng bước chân trên mặt đất cũng dần biến mất hần mới chui lên cố gắng lết đi.

Hần có chút hối hận vì trước kia quá lạm dụng "Bách Độc Nan", hiện lại không có để mà sử dụng, tuy có thể tránh khỏi khỏi độc bằng cách bé khí bằng "Ngụy Quy Tức" nhưng chất độc đã vào cơ thể khó mà bức ra. Bản thân chỉ còn cách cố gắng lết về nhờ Gia Nộ giải độc giúp hần. Bước chân của hần ngày càng nặng nề mà khí lực hần cũng gần hết, khó lắm mới duy trì tới hiện nay, độc của Kha Ác quả nhiên bất phạm.

Đang xa Cao Bản cùng Tiểu U tham chiến một trận, lập tức Cao Bản lộ về kinh hải khi thấy diện mạo kẻ thù sau lớp áo choàng.

-Là U Linh. Sao lại xuất hiện ở đây.

-Khắc Khắc. Mau chóng giao hồn lực người ra, đỡ chết đau khổ.

Cao Bản có chút e dè mà nhìn u linh trước mặt, phải nói u linh từng là nỗi khiếp sợ của nhiều người trước kia, giờ đây gặp được hần chưa đánh đã run, hiện hần đầu tiên chỉ suy nghĩ chạy trốn, về lại tông môn thông báo u linh xuất hiện.

Tiểu U xuất ra những bóng nhỏ u lam như đốm lửa bay đến trước mặt Cao Bản, gã kinh hải xuất ra toàn lực mà đẩy đám u hồn kia đi, hần không chạm vào vì biết rõ hậu quả không hề có gì tốt đẹp. Gã xuất ra một chưởng cũng tạo ra lớp tường đất, đám lá cây xung quanh bị lực lượng của hần bay lên không trung.

Lợi dụng lúc này Cao Bản ngay lập tức chạy đi bằng hết khả năng, Tiểu U dù có thể đuổi kịp cũng không đuổi theo vì nó hiện tại cũng đã ăn no. Nó ngồi xuống tiêu thụ đám linh hồn vừa ăn, ngay sau đó một luồng ánh sáng màu tím bao phủ xung quanh nó sáng lên, xung quanh nó tản ra khí tức mạnh mẽ, mà khung xương trước kia dần dần biến mất, tạo ra sau đó là lớp vỏ bọc hoàn toàn khác, tản mát ra không khí một luồng oán khí kinh khủng biến mất nơi nào không hay.

Nếu Vương Lăng mà chứng kiến được thì há hốc mồm vì kinh ngạc, từ một bộ xương đáng sợ giờ đây đã trở thành một thiếu nữ tầm 12 tuổi, mái tóc tím u man, khuôn mặt nhỏ nhắn dễ thương, toàn thân hiện không hề có chút mảnh vải che thân nào.

-Quay lại gặp chủ nhân thôi.

Tiểu U hiện trông rất khác, mà khác thế nào chắc chính nó cũng không biết, hiện nó chỉ biết nếu giờ Vương Lăng xảy ra chuyện gì thì nó cũng khó mà tồn tại, do cả hai có tinh thần liên kết nên Tiểu U mau chóng tìm thấy Vương Lăng nằm ngã ngửa trên đất, cả người run run.

Tiểu U mau chóng đi tới đỡ lấy hần, nhìn tay Vương Lăng dần hóa đen, Tiểu U mau chóng tạo ra một ấn ký trong lòng bàn tay Vương Lăng rạch thêm một đường máu nhỏ, tức thì tốc độ lan tỏa của độc tính chậm dần, từ lòng bàn tay cũng chảy ra nhưng dịch lỏng màu đen chứng tỏ chất độc đang bài tiết ra ngoài nhưng cũng là rất chậm. Không biết làm gì Tiểu U chỉ đành dẫn Vương Lăng về lại Long Nguyệt Cung.

Vừa về tới nơi, sư tỷ Ảnh Tư Mệnh đã ở trong viện, nhìn thấy một bé gái trần truồng dẫn Vương Lăng về làm nàng hết hồn, nàng đi tới giương đôi mắt đẹp ngắm nhìn bé gái.

-Tiểu muội, đây là sao.

-Chủ nhân bị thương rồi.

-Chủ nhân? Cái tên biến thái này bắt một bé gái gọi hần là "Chủ nhân".

Ảnh Tư Mệnh cau mày mau chóng phóng ra mấy đạo chỉ đưa Vương Lăng vào phòng, chính xác là kéo lê hần vào, khá là thô bạo. Nhìn tình trạng của hần, nàng cũng dần hiểu rõ hần là đang trúng loại độc gì vì nàng trước kia tranh giành vị trí Huyền Bảng đã từng đối đầu với kẻ dùng loại độc này, ai khác nữa ngoài gã Kha Ác kia. Tuy khó hiểu làm sao Vương Lăng bị gã kia hạ độc nhưng mà nàng vốn dĩ rất căm ghét tên đó nên cũng không muốn nghĩ thêm.

Lập tức nàng đi mua mấy thang thảo dược tiện thể cùng mấy bộ quần áo cho Tiểu U, chắc chắn khi tỉnh dậy Vương Lăng sẽ không được yên.

Thương thế của hần nhanh chóng hồi phục, chất độc cũng được giải trừ, may mắn cho hần là có Tiểu U làm chậm độc chất trong người, Ảnh Tư Mệnh lại biết cách giải loại độc này. Có thể nói là hần rất là may, tuy hiện hần có chút ê ẩm nhưng vẫn đứng được, hần đi ra ngoài ngạc nhiên khi thấy một tiểu la lỵ trong sân. Tiểu U cũng nhìn thấy hần đi tới hỏi:

-Chủ nhân khỏe rồi.

-Chủ nhân? Ai cơ.

-Hừm. Chẳng lẽ chủ nhân quên rồi.

Vương Lăng có chút bối rối, nhìn thiếu nữ trước mắt có phần xa lạ nhưng lại có khí tức lạ lẫm.

-Tiểu muội muội, người tên là gì?

-Tiểu U là Tiểu U.

Nghe xong Vương Lăng giật mình, hẳn chẳng biết làm thế nào mà U Linh Vương kia biến thành một cái bé gái, hẳn còn nhận định trước kia Tiểu U là một ông lão. Tiểu U hiện biến đổi có lẽ không chỉ bề ngoài mà tính cách hình như cũng biến chất luôn, hoàn toàn biến thành một bé gái bình thường. Lúc này hẳn dường như bị ai đó kéo chân mà ngã bệt xuống đất, sự tỷ hẳn tức thời hiện ra nhìn hẳn bằng con mắt khác thường y chang như thằng tội phạm ấu dâm. Hẳn cười khò khè nở nụ cười:

-Sự tỷ là tỷ giúp ta giải độc.

-Ta chẳng muốn dính viện bác mùi xác chết của người mà thôi.

Nghe giọng điệu nàng cũng biết là chẳng có chút thiện cảm nào sót lại, không biết vì sao nhưng cô về sự tỷ của hẳn dường như luôn có ác cảm với hẳn. Để xóa tan nỗi hiểu nhầm này hẳn hẳn giọng đôi đề tài:

-Ngủ một giấc làm đề cảm thấy đói.

Hắn mau chóng đi khỏi tránh cái ánh mắt ác hàn của sự tỷ đang đeo bám.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 145: Sự xâm nhập từ bên ngoài

Lúc này trong tông môn có một tin tức chấn động khiến cho tông chủ cùng các vị trưởng lão phải hội nghị, việc gì kinh động lớn đến thế, dĩ nhiên là chuyện của Tiểu U mà ra.

Sự xuất hiện của U Linh chứng tỏ có vong linh pháp sư tồn tại bên trong tông môn. Lập tức bên trong tông môn càng thêm tăng cường phòng vệ, ngay cả mấy vị tể tự quang minh giáo cũng xuất hiện thanh lọc toàn bộ đệ tử bên trong.

Hàn Bắc Nguyệt là thánh nữ quang minh giáo lớn nhất đại lục đích thân dẫn đầu đoàn quang minh giáo tra rõ nguồn gốc tồn tại của U Linh. Hoàng Diệp thân là tông chủ cũng đích thân ra nghênh đón, lão cũng biết mức độ quan trọng của sự việc.

Tông môn lập tức triệu tập tất cả những pháp sư có cảnh giới từ đạo sư trở lên, vì biết rõ chỉ có đạo sư trở nên mới có đủ lực lượng triệu tập được u linh mạnh mẽ như lời Cao Bán kể. Còn việc liệu tên pháp sư vong linh đó đã rời khỏi tông môn hay chưa thì chắc chắn phải vượt qua công tông môn trước đã, qua xác nhận chưa có đạo sư nào ra khỏi công tông môn cả nên hiện chỉ có thể kiểm bên trong tông môn mà thôi.

Những thánh kỵ sỹ chia nhau đi rà soát xung quanh, có "Quang Minh Kính" dễ dàng cảm nhận những dòng di động hắc ám dù là nhỏ nhất.

Hàn Bắc Nguyệt một thân trang phục trắng tinh khiết, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân đứng bên cạnh là thánh kỵ sỹ đoàn mạnh nhất Thần Quân, cùng một nữ tể tự xinh đẹp Ly Nhã.

Sự xinh đẹp của Hàn Bắc Nguyệt thu hút vô số ánh nhìn của đám nam nhân bên dưới, nhưng tất cả chỉ dám lén nhìn vì biết bối phận đằng sau nàng không hề tầm thường, ngay cả Thần Quân bên cạnh mắt cũng khẽ nhìn qua nàng. Hàn Bắc Nguyệt phát động quang minh thuật "Bách Đạo Quang Minh" chiếu những tia sáng vào từng pháp sư ở đây, rõ ràng không hề cảm nhận được bất cứ ai có tử vong khí tức bên trong.

-Thánh nữ, có nhận ra được gì không.

Trưởng lão Thủy Mạn Mạn lên tiếng hỏi, dù hiện tuổi thực cũng rất cao nhưng nàng nhìn chỉ khoảng ngoài 30 đầy vẻ thành thực quyến rũ. Câu hỏi của nàng cũng là điều mà mấy vị trưởng lão muốn biết, Hàn Bắc Nguyệt nhìn qua đám ma pháp sư rồi nói với Ly Nhã bên cạnh vài điều, nàng lập tức đi xuống, Hàn Bắc Nguyệt mới quay qua trả lời:

-Trong đám người không có ai là vong linh pháp sư cả, nhưng ta lại nhận ra một điều khác.

- Là như thế nào.

- Cứ xem tiếp sẽ rõ.

Cả đám trưởng lão trầm mặc, lúc này bên dưới đoàn thánh kỵ sĩ bắt và áp giải hơn 20 ma pháp sư, đám người xung quanh chưa kịp hiểu điều gì thì những thanh quang minh kiếm đâm thẳng vào người đám pháp sư, lập tức những làn khói đen xuất hiện từ đám người, làn hắc khí ngày càng dày đặc.

Hàn Bắc Nguyệt trong tay pháp trượng vung ra, một đoàn quang ảnh đi tới tức thì xóa sổ cả đám người ma pháp sư bên dưới. Đám trưởng lão kinh hãi nhìn nhau lại nhìn tông chủ Hoàng Diệp.

- Rõ ràng là hắc ám đã xâm nhập sâu vào bên trong tông môn rồi. Sợ rằng khoảng thời gian hòa bình lại sắp kết thúc rồi.

Long Vô trưởng lão thở dài, trong đám lão làng này cũng hiểu bên trong tông môn có trà trộn nhiều thế lực không riêng chỉ là người của ma tộc. Hàn Bắc Nguyệt rào mắt nhìn xung quanh nhìn thấy Vương Lăng phía dưới đang nở nụ cười nhìn mình, nàng khẽ mỉm cười đáp lại làm rung động bao tâm lòng nam nhân, nhưng nụ cười mau chóng cứng đờ khi nàng thấy bên cạnh hắn có một thiếu nữ vẻ đẹp cũng không thua kém mình, mà đặc biệt "bộ ngực" kia hơn xa nàng lại tỏ vẻ rất thân thiết với Vương Lăng.

Mặt nàng chuyển lạnh tránh thoát Vương Lăng. Hắn cũng nhận thấy biến hóa trên khuôn mặt nàng, cũng không thất vọng vì hắn hiểu đôi chút tính cách nàng.

Đáng lẽ hắn cũng có chút ái ngại về việc bản thân có tu luyện ám hệ, nhưng do nhờ Linh Tôn chi điểm, hắn có thể che giấu vết tích bản thân, thật ra hắn hiện cũng chỉ tới xem cho vui, vì đâu có ai biết hắn trong thời gian ngắn đã đạt được ma pháp thủy hệ đạo sư đỉnh phong đâu.

Long Hiên đã thu hết biểu hiện của Hàn Bắc Nguyệt vào mắt, nàng có chút ngạc nhiên khi biết Vương Lăng có quan hệ với thánh nữ cao cao tại thượng kia. Nàng không biết vì sao trong lòng có chút khó chịu, quay qua nhìn Vương Lăng.

- Ngươi và Hàn Bắc Nguyệt kia rốt cuộc có quan hệ gì.

- Chỉ là bạn bè bình thường mà thôi.

- Ta không tin.

Biết nàng không tin hắn cũng không biện minh, nhún nhún vai, Long Hiên biết Vương Lăng là đang không muốn nói cho nàng nghe nên càng là thêm khó chịu. Vương Lăng nhìn nàng đang hăm hực cũng đành cười khổ, hắn mau chóng lướt qua cả đám người nhận ra có mấy kẻ là đang ẩn tàng thực lực, hắn cố ghi nhớ hình dáng, khuôn mặt mấy kẻ này phòng trường hợp sau này có kẻ gây bất lợi, mấy kẻ này chắc chắn từng kẻ có mục đích riêng.

Quay trở về Vương Lăng vừa đi vừa miên man nghĩ đến việc có vô số kẻ đột nhập bên trong tông môn, không biết chúng có mục đích là gì, nhưng dù là gì chỉ cần không ảnh hưởng tới hắn hắn cũng không quá bận tâm. Long Hiên này giờ nói chuyện mà vẫn thấy hắn dờ dẩn, nàng cau mày nhéo vào hõng hắn một cái làm hắn giật người, hắn quay qua cười cười lấy lòng:

- Hiện đệ đang rảnh nên nghĩ muốn cùng tỷ đi mua sắm, tỷ không từ chối chứ.

- Hừm, bốn cô nương chắc chắn sẽ vét sạch túi ngươi.

- Nếu tỷ có bản lĩnh thì tới đi.

Quả nhiên Long Hiên tâm trạng chuyển đổi liền, hắn có chút đắc ý nắm rõ được lòng nàng Long Hiên này, nàng hiện vẫn giống bao giờ ham chơi khác mà thôi. Lúc này phía trước xuất hiện một thiếu nữ hoa lệ mặc quang bảo pháp sư, Vương Lăng nhận ra thiếu nữ này là người đã xuất hiện bên cạnh Hàn Bắc Nguyệt, dường như là đang đợi ai đó thì phải. Dù đứng dù sai hắn cũng phải lên chào hỏi một tiếng.

- Té tư tỷ tỷ xinh đẹp không biết có phải là đang tìm kiếm ác ma.

- Hihi. Đúng là tỷ đang làm việc nhưng hiện là đang đợi đệ đấy.

- Thật vậy sao.

Mặt Vương Lăng sáng rạng rỡ hẳn lên, lập tức Long Hiên bên cạnh khẽ đạp lên bàn chân hắn một cái, may hắn phản xạ kịp tạo lớp màng linh lực giảm đi một đạp này nếu không hắn phải lò cò mà đi. Ly Nhã cười duyên đáng lại nói:

- Thật ra là thánh nữ đang tìm đệ có chuyện muốn nói.

- Thánh nữ tìm đệ.

Hắn nghe vậy lấy làm bối rối, gấp lại Hàn Bắc Nguyệt, tuy chờ mong nhưng lại không biết phải làm sao, hắn nên trực tiếp từ bỏ nàng hay là tiếp tục duy trì mối quan hệ tình nhân như trước đây. Dù sao hắn cũng không muốn thấy con gái buồn nên khó có thể từ chối được, hắn vui vẻ nở nụ cười:

- Phiền tỷ dẫn đường.

-Tốt.

-À đợi chút. Có thể dẫn theo Long Hiên sư tỷ theo được không.

Hắn nói vậy cũng nghĩ đến việc có thêm Long Hiên thì dễ dàng hơn khi nói chuyện.

-Thánh nữ chỉ nói một mình đi mà thôi.

Hắn quay qua nhìn Long Hiên, nàng đang nở nụ cười làm hắn khó hiểu nhưng hắn biết nụ cười này chả có bao thiện cảm, nàng cười đẩy hắn đi:

-Được rồi đi đi, ta cũng không có hứng thú gặp mấy nữ nhân cao thượng đó đâu.

-Nếu vậy thì tỷ đợi ta quay lại sẽ cùng tỷ đi mua sắm.

Long Hiên gật đầu, hắn cười mỉm lại cùng Ly Nhã bước đi, đi theo sau nàng hắn nhìn thấy kiêu đồn nở nang đang phập phồng phía sau quang bào lại nhìn rõ đường nét phía sau vô cùng kích dục, hắn nuốt nước bọt vỗ vỗ tiểu đệ mau chóng quăng mấy cái ý niệm xấu xa ra khỏi đầu, tiến đến gần nàng hắn hỏi:

-Không biết nên gọi tỷ như thế nào.

-Ta tên gọi là Ly Nhã.

-Ly Nhã tỷ có biết thánh nữ kiếm ta có việc gì không.

-Việc gì sao, chẳng lẽ đệ không biết.

Ly Nhã hí hóp đôi mắt nhìn hắn, hắn cảm thấy cứ như có luồng điện lưu chạy quanh người, Ly Nhã này dường như nhìn thấu mọi thứ của hắn. Chẳng lẽ nàng lại biết chuyện phát sinh giữa hắn và Hàn Bắc Nguyệt, cái này cũng có khả năng.

-Không biết tỷ và thánh nữ quan hệ như thế nào.

-Như thế nào, nàng là cấp trên của tỷ.

-Còn mối quan hệ khác không.

-Bọn ta có thể xem là tỷ muội thân thiết.

Quả nhiên, điều này chứng tỏ Ly Nhã biết rõ mối quan hệ này. Nàng khẽ liếc nhìn hắn đánh giá một chút, một trang nam tử tuấn mỹ cùng khi chất khác người dù vẫn chưa đủ trưởng thành, nàng cũng có thể hiểu vì sao tỷ muội của mình lại để ý đến một tên nhóc như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 146: Hàn Bắc Nguyệt sở tình

Hàn Bắc Nguyệt đang ngồi ở một căn phòng trong dinh viện được tông môn chuẩn bị riêng cho quang minh sứ đoàn, tư thái ung dung của nàng càng tôn thêm vẻ tinh thuần, thánh khiết của một vị thánh nữ.

Vương Lăng sau bao ngày được gặp lại Hàn Bắc Nguyệt tuy có chút vướng mắc nhưng tâm tính vẫn rất vui vẻ, hắn ngồi đối diện nàng ung dung uống trà lâu lâu nhìn nàng rồi mỉm cười. Thấy vẻ mặt lạnh đanh của nàng hắn cũng biết là nàng đang khó chịu với hắn, hắn đành phải chủ động mở miệng trước:

-Nương tử, nàng sống vẫn tốt chứ.

-Ừm.

Hàn Bắc Nguyệt đưa mặt hướng về phía hắn lãnh đạm nói một câu, hắn vẫn bình tĩnh tiếp tục nói:

-Không biết nàng tìm ta có việc gì.

-Việc gì? Ngươi thật không biết.

Hàn Bắc Nguyệt khẽ nhủ đôi mày lá liễu, tuy tức giận nhưng vẫn làm hắn thấy kinh diễm, hắn đang nghĩ rốt cuộc nàng là đang muốn làm gì.

-Nàng không nói làm sao ta biết.

-Vậy được. Người theo ta quay về Nữ Chân đế quốc, phục vụ cho Quang Minh giáo hội, nghe nói người có thể chất quang minh thánh thể.

-Cái này ...

Vương Lăng có chút khó xử, hẳn tuy là không quan tâm Hàn Bắc Nguyệt nhiều như Băng Mộ Tuyết nhưng đầu đó trong tâm hẳn cũng có nàng, chỉ là hẳn chưa thực sự hiểu rõ hơn về nàng mà thôi. Dù biết nàng đây cũng là có ý tốt nhưng hẳn vẫn quyết tuân theo chính kiến của bản thân.

Hàn Bắc Nguyệt thấy hẳn do dự như thế thâm tâm thật sự khó chịu nhưng vẫn kìm nén tiếp tục nói:

-Là người không biết quang minh thánh thể có tầm quan trọng như thế nào, với thể chất của người thì dễ dàng đoạt được chức vụ Quang Minh sứ, dưới một người trên vạn người, tương lai còn là Quang Minh giáo chủ. Còn có chẳng lẽ người không muốn ở bên cạnh ta hay sao, không muốn ta gả cho người sao.

-Ta biết nàng cũng là có ý tốt nhưng thật sự bây giờ ta không thể gia nhập Quang Minh giáo hội được, có rất nhiều điều ta cần phải làm. Nàng cứ cho ta một cơ hội, chắc chắn là ta sẽ cho nàng một câu trả lời thích đáng.

- Như vậy là người từ chối.

Hàn Bắc Nguyệt mặt tối sầm, có chút tức giận, nàng từ trước tới giờ là mộng tưởng của bao nam nhân thật không ngờ có người lại từ chối thỉnh cầu từ nàng, nàng còn tưởng dễ dàng thuyết phục hẳn nhưng không nghĩ lại thất bại thế này.

Bản tính cao ngạo của nàng bộc phát, nàng cầm tách trà dội thẳng nước sôi vào người hẳn, hẳn không hề né để cả người bị nước trà làm cho ướt đầm. Hàn Bắc Nguyệt hét lớn:

-Vương Lăng, người thật sự làm ta chán ghét, có phải là người bị mấy ả nữ nhân kia dụ dỗ rồi. Nếu người đã muốn mấy nàng thì cứ việc, đừng mơ tưởng ta sẽ gả cho người mà chấp nhận thêm mấy nữ nhân nữa.

-Nguyệt nhi, cái này là lỗi của ta.

Vương Lăng cúi gầm mặt, không nói gì vì biết bản thân khó lòng giải thích tất cả, với bản tính của Hàn Bắc Nguyệt thì có giải thích gì thì nàng chắc chắn cũng sẽ không chấp nhận. Hàn Bắc Nguyệt sau khi phát tiết lấy lại chút bình tĩnh nhìn hẳn thờ dài:

-Vương lang, là ta nóng tính. Bây giờ chỉ cần chàng theo ta về quang minh giáo hội thì ta chắc chắn sẽ không tính toán mấy chuyện trước kia nữa, chúng ta một thánh nữ một thánh sứ thì còn sợ ai phản đối nữa. Chỉ cần chàng đồng ý ta có thể làm bất cứ điều gì vì chàng.

Đây có lẽ là bước nhân nhượng cuối cùng của Hàn Bắc Nguyệt, nàng trước giờ cao cao tại thượng chưa từng thất bại trong việc gì, nàng cũng là lần đầu yêu một nam nhân nên vẫn còn chưa hiểu hết mọi thứ nhưng nàng vẫn tin vào quan điểm của mình.

Vương Lăng ngược nhìn Hàn Bắc Nguyệt hàm răng cắn vào bờ môi làm nó chảy máu, hẳn kiên quyết đứng lên, quay đầu.

-Xin lỗi nàng, việc theo nàng ta có thể làm theo nhưng từ bỏ mấy nàng khác ta không thể nào làm được. Nếu ý nàng đã quyết thì ta với nàng có lẽ là hữu duyên vô phận.

-Như thế là người từ chối chứ gì. Được lắm Vương Lăng, để xem việc người làm hôm nay sẽ khiến người gặp phải điều gì, chờ đi, đừng có mà hối hận. Ta hận người.

-Nguyệt nhi...

Vương Lăng quay đầu đau khổ khi thấy Hàn Bắc Nguyệt hai hàng lệ chảy dài trên má. Hàn Bắc Nguyệt vẫn kiên cường không hề hối hận.

-Đừng gọi tên ta, sau này chúng ta là người xa lạ. Bây giờ thì cút đi! CÚT!

Hắn thấy nàng càng thêm tức giận, không thể nói gì nữa đành lao đảo hướng cửa bước đi, gương mặt tuần tú dần méo mó, bàn tay siết chặt nghe được cả tiếng xương va chạm.

Ly Nhã ở ngoài đình viện nghe tiếng hét vội vã đi vào thấy tình cảnh của hai người chỉ biết lắc đầu thờ dài, nàng thấy Vương Lăng đi ngang qua cũng hề bận tâm tiến vào bên trong đến cạnh Hàn Bắc Nguyệt.

-Muội cần gì phải cố chấp như thế, nam nhân tam thê tứ thiếp là điều bình thường, nếu hẳn bội tình với mấy nữ nhân kia thì tỷ cũng thấy hẳn không đáng mặt nam nhân.

-Người khác có thể tam thê tứ thiếp nhưng hẳn thì không được vì hẳn là nam nhân của muội. Nếu hẳn còn có nữ nhân khác thì đừng mơ tưởng muội sẽ thích hẳn.

-Thôi vậy, dù sao ta cũng không muốn đôi co với muội. Thôi thì cứ quên hẳn đi.

Hàn Bắc Nguyệt khẽ gạt đầu nhưng trong lòng nàng vô cùng bất loạn, khó chịu “Ta có thể quên được hán sao”. Dù tâm trạng có hối hận bao nhiêu trong đó thì mối quan hệ của hai người sẽ rất khó mà trở về lại như trước kia.

Vương Lăng sầm nã đi qua một bia rừng, cũng là phương hướng trở về Long Nguyệt Cung, chỉ trong tích tắc một cỗ uy lực như trời đè áp lên người hán làm hán suýt nữa là nằm bệt ra đất.

Hán đưa mắt ra nhìn trước mắt là thánh kỵ sĩ Thần Quân, một nam nhân tuấn mỹ, mày ngài mắt sáng, khuôn mặt hoàn chỉnh, môi hồng răng trắng, là một mỹ nam tử không thua kém gì Vương Lăng. Thần Quân về mặt cảm phần nhìn chăm chăm vào hán, tỏa ra sát khí bức nhân. Vương Lăng khẽ mỉm cười hỏi:

-Không biết huynh đài vì sao lại có bộ dạng khó coi như vậy.

-Muốn chết.

Thần Quân tức giận, hán đây rõ ràng là vì Hàn Bắc Nguyệt mà đến kiếm chuyện với Vương Lăng, từ quanh người Vương Lăng tỏa ra quang minh ảnh cường đại đem uy áp thấu sâu vào người hán như muốn hán phải nhận nội thương thật nặng.

Tuy nhiên Vương Lăng chỉ chịu uy áp một khúc đầu mà thôi, phần còn lại của quang thuật mau chóng bị hán hấp thu tất cả vào trong cơ thể, tinh thần càng thêm thoải mái. Thần Quân cau mày, có chút khó chịu:

-Quả nhiên là quang minh thánh thể, thật không hề nghĩ tới tiểu tử nguoi nhận hết phúc của nhân gian mà không biết hưởng. Được Quang Minh thánh thể ta cũng không quản nhưng được Hàn Bắc Nguyệt yêu thích như thế còn không biết giữ gìn thì quá ngu xuẩn. Nàng sao lại yêu thích một tên như nguoi chứ.

-Việc của ta cần nguoi quản sao.

Vương Lăng vì việc của Hàn Bắc Nguyệt giờ đây đang tích tụ rất nhiều lệ khí, giờ đang cần phát tiết thì đúng lúc xuất hiện thứ giúp hán giải tỏa nếu hán nghĩ bản thân là kẻ bán hành.

Thấy Thần Quân về mặt khinh thường càng làm Vương Lăng thêm khó chịu.

Cơ thể vận dụng “Ngự Thiên Quyết” không cần bản thân phải tự chủ động xuất dẫn như trước, luồng nội lực cũng đã hòa vào dòng linh lực bên trong cơ thể, tuy chưa thật sự tinh thuần nhưng so với bất cứ kẻ nào cùng cảnh giới thì đều mạnh hơn.

Tay phải hán vận ra một chương “Hóa Long Quyền” tăng kim quang màu vàng lóe sáng, xuất hiện đầu đó uy áp của rồng đem cánh tay của hán hóa thành trảo rồng tập kích, mặc dù so ra với trảo long chân chính của long nhân vẫn còn thua kém xa lắm.

Thần Quân cũng nhận ra chương này không phải là bình thường khi bản thân đỡ lấy, tuy lúc xuất chương không có bao nhiêu là phần uy lực nhưng khi tiếp xúc thì linh lực cuộn cuộn công phá trong cơ thể của chính hán.

Nếu không phải cảnh giới của hán sớm đã là pháp sư sơ kỳ thì cũng khó mà hóa giải cuồng khí xâm nhập bên trong cơ thể. Nhận phải một trái đắng làm Thần Quân càng thêm căm tức, giờ đây hán không muốn phải nhân nhượng Vương Lăng nữa, toàn lực xuất thủ, muốn phế bỏ hoàn toàn Vương Lăng thậm chí giết không nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Quang Minh ngự sĩ

Một tầng quang chi từ mi tâm Thần Quân vừa xuất hiện làm Vương Lăng mau chóng lùi ra, cả cơ thể vận dụng toàn lực tạo ra hộ thuẫn linh lực phòng ngự.

Hán vừa chuẩn bị xong thì một quang nguyệt cường đại chém tới phá tung mọi thứ trên đường nó đi, vì quang thuật tốc độ rất nhanh nên mọi thứ chỉ diễn ra trong chớp lát, Vương Lăng không ngờ bị thụ thương bay ngã đụng vào vài cái cây làm chúng đổ ngã. Thần Quân lấy ra pháp trượng tạo ra một vòng tròn ma pháp.

-Quang Nguyệt Bán Ca.

Những quang cầu to lớn màu trắng bị ép biến thành một hình bán nguyệt trên đường bay tới chỗ Vương Lăng, hán vừa lấy lại chút bình tĩnh, hiểu rõ đối phương cảnh giới đã hơn xa hán nên khó mà coi thường.

Hán lập tức vận khởi “Phi Quang Dực” bay nhanh lên trên, lập tức phóng ra “Băng Hàn Long”, cả một đầu băng long tuy khá nhỏ nhưng so ra với tuổi của hán hiện giờ mà xuất ra được cũng chưa có ai. Thần Quân có chút ngạc nhiên nhưng vẫn tỏ vẻ khinh thường:

- Cũng có chút bản lĩnh, cũng không uống đích thân ta ra tay.

Thần Quân giờ cao pháp trượng, một luồng quang kích bắn thẳng vào con băng long kia, uy lực rõ ràng mạnh hơn chiêu thức của Vương Lăng.

Cũng dễ hiểu vì Thần Quân đã là ma pháp sư sơ kỳ mà Vương Lăng vẫn mới chỉ là đạo sĩ đình phong, chênh lệch như thế khá xa nếu không muốn nói là rất xa. Vương Lăng cũng đón trước được đối phương muốn làm gì đã né tránh trước mặt dù quang tuyến lướt qua da thịt làm hắn bị thương.

Để phát động pháp kỹ lần tiếp thì cần một khoảng thời gian, Vương Lăng biết rõ nên tận dụng thời cơ, trong tay là Minh Dạ kiếm đâm một chiêu có mang quang minh thuật sát thương xuyên phá cùng chiêu thức cường mãnh “Toàn Lưu Nhất Kiếm”.

Thần Quân không hề nao núng lấy tay ra đỡ lấy, Một lớp quang thuẫn chặn đứng công kích của Vương Lăng mà không tổn nhiều sức, tay kia của hắn cũng buông bỏ pháp trượng một quang chỉ màu trắng hình thoi hình thành mau chóng tiếp cận ngay bụng dưới Vương Lăng.

Lập tức Vương Lăng kinh hãi vì không ngờ đối phương pháp kỹ lại phong phú đa dạng như thế, nhận được đòn quang cuốn ấy làm hắn đau đớn khắp vùng tiếp xúc, từ chỗ vết thương rỉ máu, cả cơ thể cũng nằm bệt trên đất.

Thần Quân nhìn Vương Lăng nằm trên đất khinh thường cười mỉa:

- Đừng nghĩ có quang minh thánh thể thì miễn nhiệm mọi đòn công kích quang thuật, cảnh giới hiện giờ của ngươi còn kém lắm. Ta hôm nay dạy ngươi một chút.

Nói rồi Thần Quân cầm trong tay Minh Dạ kiếm, đến lúc này gã chợt nhận ra điều gì đấy, nhìn thanh kiếm hắn thấy trên mặt kiếm có khắc chữ “Nguyệt” rõ ràng là thanh kiếm mà Hàn Bắc nguyệt rất yêu thích, không ngờ lại tặng cho Vương Lăng.

Nhìn thanh kiếm trong tay Thần Quân càng thêm ghen ghét, sát tâm nổi lên, tay hắn nắm chặt Minh Dạ kiếm đi tới giờ cao đâm thẳng vào người Vương Lăng. Dù nhận thương tổn không hề nhẹ nhưng Vương Lăng vẫn còn linh động lăn người qua phóng ra vài băng tiễn chống trả.

Thần Quân khinh thường vẩy kiếm phá hủy, cả người lướt tới, đến khi Vương Lăng nhận thức rõ thì mũi kiếm đã đâm xuyên qua người hắn làm hắn đau đớn muốn hết, sức vùng vẫy cũng khó mà thoát ra. Cứ như thế mà ngã nhào ra đất nhìn lên trước mặt khẽ mỉm cười.

- Thật không ngờ thánh kỵ sĩ mạnh nhất của Quang minh giáo hội lại vì ghen tị mà giết người cũng dám làm.

- Câm miệng.

Thần Quân khó chịu nhìn Vương Lăng, lúc này mới hiểu bản thân cũng là đang mất kiểm soát, không ngờ vì chút đồ kỵ mà đã thương người, nếu truyền ra ngoài thì bộ mặt Quang Minh giáo hội có lẽ sẽ bị hắn làm cho mất sạch.

Vương Lăng nén chịu đau tự phi tự tiểu nhìn Thần Quân càng làm hắn tức giận. Lúc này gã cũng không nghĩ nhiều chỉ biết là giết chết tên tình địch trước mặt.

- Nếu vậy thì sao chứ, nếu ngươi chết thì còn ai biết chuyện này nữa.

- Thật vậy sao.

Thấy Vương Lăng vẫn cười, Thần Quân nhăn mày khó hiểu:

- Ngươi cười cái gì.

Đến khi chú ý lại thì Thần Quân mới nhận ra Vương Lăng đã thả pháo hiệu cầu cứu từ sớm, khói đỏ phóng lên báo hiệu người trong tông môn. Thần Quân giật mình nhưng vẫn bình tĩnh trả lời.

- Giết ngươi, phi tang nhân chứng không mất nhiều thời gian thế đâu.

- Vậy sao.

Tuy Vương Lăng không tỏ vẻ lo lắng nhưng hiểu rõ bản thân là đang thật sự nguy hiểm, lại có chút không cam lòng mà chết thế này. Thần Quân chả thèm bận tâm Vương Lăng nghĩ gì, bàn tay xòe ra khẽ cười hiểm:

- Quang Minh Giáo Hành phát động. Chết đi, Vương Lăng.

Đúng lúc mũi quang tiễn bắn tới Vương Lăng thì nó lập tức va chạm xảy ra một vụ nổ kinh thiên, Thần Quân lui về sau nhìn lại thiếu nữ đã phá giải quang thuật của mình. Vương Lăng được ôm nhảy về sau, hắn lập tức rõ ràng khuôn mặt người trước mắt.

- Long Hiên tỷ, sao tỷ lại ở đây.

- Chẳng phải là vì tín hiệu của đệ thả ra sao.

Long Hiền đau lòng lấy ra một viên đan dược cho Vương Lăng nuốt lấy cầm máu, lấy ra khăn tay bịt miệng vết thương ngay bụng của Vương Lăng. Nàng quay qua nhìn Thần Quân thần sắc lạnh lùng:

- Là người làm bị thương tiểu đệ yêu quý của ta.

Nàng cũng nhận ra người trước mặt là kẻ đứng đầu quang minh kỵ sĩ đoàn, không phải là kẻ dễ dàng chọc đến nhưng nàng không nghĩ nhiều thế, chỉ biết kẻ kia đã làm bị thương Vương Lăng mà thôi.

Thần Quân cũng cảm thấy uy áp tỏa ra từ người của Long Hiền, hắn có chút e ngại cùng lo sợ sự việc hắn làm gây bất lợi cho Quang Minh giáo hội thì danh tiếng hắn sẽ mau tổn hại.

Long Hiền lướt ngay tới một chướng áp sát, chướng này cũng là “Hóa Long Chướng” nhưng so với Vương Lăng thì uy lực hơn xa làm Thần Quân kinh hãi mà lùi ra mấy mét, khuôn mặt gã tái xanh nhận ra Long Hiền thực lực cũng là ngang ngửa thậm chí mạnh hơn.

Giải phóng hết được cuồng khí trong người thì gã lại nhận ra một mảnh phiến băng trong lòng bàn tay nhanh chóng lan nhanh phong bế cả người hắn.

Hắn quang mang tỏa ra phá hủy mấy phiến băng nhưng tiếp kế phải cũng phải đón đỡ những quyền cước uy lực sắc sảo của Long Hiền, tuy nàng chiêu số nhìn rất uyển chuyển không có tí sức nhưng chỉ có Thần Quân là hiểu rõ khổ là thế nào, uy áp cường hãn cứ tuôn vào người hắn, lại có thủy thuật của nàng phát xuất vô cùng tinh diệu, nếu coi thường thì sẽ bị thương mà thôi.

Thần Quân biết tình thế bây giờ khó mà giải thích cho rõ, hắn cũng không chắc xuất toàn lực có thể đánh lại nữ nhân này, bây giờ chỉ còn cách rời khỏi đây là tốt nhất.

Nghĩ đến thế, Thần Quân cũng không đòi co cùng Long Hiền nữa, từ mi tâm phóng ra một quang tiễn về phía Long Hiền, nàng né ra thì hắn nhảy ra một khoảng, ánh sáng trắng lóa mắt làm Long Hiền phải nhắm mắt lại. Khoảng thời gian này Thần Quân tranh thủ lao người đi, Long Hiền thấy Thần Quân muốn chạy hết to:

- Muốn chạy, trước tiên phải trả đủ cho tiểu đệ ta đã.

Long Hiền cuồng nộ, uy áp kinh thiên này là của long tộc, sức mạnh của nàng đề thăng, nàng lướt người tới phóng nhanh tới chỗ Thần Quân, cánh tay hiện ra vẩy rồng màu vàng, vuốt trào áp tới.

Nếu trúng chướng này Thần Quân chắc chắn sẽ bị thương.

Đúng lúc này thì Long Hiền nhạy cảm thấy quang tiễn từ 16 hướng bắn về phía nàng sắp tới đánh phải giảm cước bộ mà lui ra nhìn kẻ phá đám mới đến mà nhướng mày, càng là thêm khó chịu.

Vương Lăng nhìn thân ảnh mới tới đau lòng, thân ảnh này quả nhiên là Hàn Bắc Nguyệt theo sau là Ly Nhã, hắn cảm thấy khó chịu khi nàng lại đi giúp Thần Quân.

Dù biết giữa hắn và nàng vẫn còn khúc mắc lớn nhưng nhìn nữ nhân kia đi giúp một nam nhân khác làm hắn tê tái cõi lòng, lúc này hắn mới biết bản thân hắn cũng yêu Hàn Bắc Nguyệt.

Hàn Bắc Nguyệt nhìn qua chỗ Vương Lăng thấy hắn bị thương tuy đau lòng nhưng khuôn mặt vẫn lãnh đạm nhìn Long Hiền:

- Dù người là ai thì cũng không có quyền đánh thương người của Quang Minh giáo hội.

- Ta thêm quan tâm Quang Minh giáo hội gì chứ, hắn đã thương tiểu đệ ta còn suýt chút giết tiểu đệ ta thì ta chắc chắn sẽ không tha. Tránh ra không ta cũng không như tiểu đệ ta thương hoa tiếc ngọc đâu.

Hàn Bắc Nguyệt nhíu mày nhìn lướt qua Thần Quân, hắn bối rối không dám nhìn thẳng vào mắt nàng, điều này làm Hàn Bắc Nguyệt càng thêm sáng tỏ lời nói của Long Hiền, giận không thể phát tiết nhưng thân là Thánh nữ, nàng biết bản thân bây giờ phải làm cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Nữ nhân hay thay đổi

Long Hiền hậm hực quay người tới bên Vương Lăng xem xét thương thế của hắn, may mắn là Thần Quân còn biết nặng nhẹ chưa đâm vào chỗ hiểm.

Vương Lăng sau khi hồi phục một chút thể lực, nhìn sang Hàn Bắc Nguyệt muốn nói rồi lại thôi, cứ chỉ thật vô cùng vụng về. Cuối cùng hắn cố đứng dậy đi tới lấy Minh Dạ kiếm cắt vào giới chỉ, Hàn Bắc Nguyệt nhìn thấy hắn vẫn giữ gìn thanh kiếm nàng tặng thì tâm tình vui vẻ hơn đôi chút nhưng khuôn mặt không đổi sắc đi tới bên người Vương Lăng đưa cho hắn một lọ dịch thủy.

-Đây là Thánh Quang Tẩy Thủy sẽ giúp ngươi mau chóng hồi phục vết thương.

-Đa tạ Nguyệt nhi.

Vương Lăng đáng chết cố nhận lấy bình dịch thủy, đám người ở đây ai cũng phải ngạc nhiên vì biết Thánh Quang Tẩy Thủy là quý giá như thế nào, Quang Minh giáo 50 năm mới có một người được sử dụng một lần mà giờ Hàn Bắc Nguyệt lại tùy tiện đem ra đưa cho Vương Lăng.

Riêng Vương Lăng thì chỉ cảm thấy khó chịu, hẳn là đang nghĩ rằng là vì Thần Quân mà bỏ ra một cái giá lớn như vậy, cứ như bản thân đang ăn giấm chua vậy. Long Hiên giương đôi mắt to tròn đứng trước Hàn Bắc Nguyệt.

-Ngươi đây nghĩ như vậy là đủ sao. Rõ ràng biết hẳn thích ngươi mà còn cố tỏ ra lạnh nhạt, thật đúng mà nữ nhân mặt lạnh.

-Tiểu muội không cần kích động, ta đây chỉ là có chút giao tình với hắn mà thôi, mà cho dù thế nào thì chuyện giữa bọn ta cũng không cần tiểu muội quan tâm nhiều như thế.

-Cái gì tiểu muội. Ta lớn hơn ngươi đấy.

Long Hiên hậm hực ưỡn ngực làm đôi gò bồng đông đưa, điều này làm Hàn Bắc nguyệt cau mày tức giận, nàng thấy Long Hiên nhìn ngực mình cười khinh thì sầm mặt quay đầu đi, rõ ràng Hàn Bắc Nguyệt xưng hô vậy không sai vì trông Long Hiên như thiếu nữ 16 mà thôi.

Hàn Bắc Nguyệt cố giữ tâm tình bực bội trong lòng vì hiện giờ là đang ở trước mặt nhiều người. Nói nhiều người cũng vì tiếp đó Dương Tả dẫn theo một số đệ tử đuổi tới, hẳn nhìn toàn trường thấy Vương Lăng bị thương thì vội vã chạy lên hỏi:

-Sư đệ là ai đã thương ngươi.

Vương Lăng hậm hực nhìn qua Thần Quân, Dương Tả theo ánh mắt hẳn nhìn qua có chút khó hiểu, Vương Lăng cũng không tiện giải thích thêm vì hắn ngay lập tức ngắt xiu vì mặt. Long Hiên đang định nói thì Hàn Bắc Nguyệt cắt lời trước:

-Là do vị sư đệ này bị một hắc ám pháp sư đã thương, may mắn bọn ta tới kịp nhưng để gã kia chạy thoát.

-Hàn Bắc Nguyệt, ngươi...

Long Hiên trừng mắt nhìn Hàn Bắc Nguyệt muốn thay Vương Lăng đòi lại công đạo thì bên cạnh Ly Nhã đã tới gần chặn nàng lại lắc đầu nói nhỏ:

-Đưa Vương đệ về chữa thương trước đã, mọi chuyện không đơn giản cứ nói thật ra là được.

Long Hiên tuy giận không thể phát tiết nhưng biết hiện khó mà nói lý, trước tiên cứ điều trị cho Vương Lăng trước đã, dù sao Dương Tả chỉ là một đệ tử nội môn tuy là đệ tử ưu tú nhưng cũng không có tác dụng gì.

Nàng đứng dậy dìu Vương Lăng rồi không thèm nhìn bất cứ ai lao người bay đi. Dương Tả ánh mắt có chút thất thố liếc qua Ly Nhã, lại lễ độ nhìn qua Hàn Bắc Nguyệt nói:

-Nếu vậy thì phải mau chóng tìm hắc ám pháp sư kia, dù sao đó cũng là đồng môn của bọn ta phải xét theo môn quy. Không biết thánh nữ nghĩ thế nào.

-Việc này có thể tùy quý môn. Chỉ hy vọng không tha cho đám hắc ám pháp sư này.

Hàn Bắc Nguyệt lạnh nhạt nói cũng quay người biến mất, Thần Quân cùng Ly Nhã cũng theo sau. Đi được một đoạn thì Thần Quân mới có dừng cảm mở miệng:

-Bắc Nguyệt, ngươi giận ta sao.

Hàn Bắc Nguyệt dừng lại giữa rừng, Ly Nhã cùng Thần Quân cũng dừng lại. Nàng quay qua nhìn Thần Quân, ánh mắt chưa đầy căm phẫn, tay nàng giơ cao tát hẳn một cái, nàng đây là đang phát tiết hết mọi khó chịu trong người từ nãy giờ.

-Thần Quân, ngươi đừng nghĩ phụ thân ngươi là Quang Minh giáo chủ thì muốn làm gì thì làm, chuyện của ta không cần ngươi xen vào.

-Bắc Nguyệt, nàng là vì hắn mà tát ta.

-Đúng vậy, hẳn là người của ta, ngoài ta ra không ai có quyền đã thương hắn, thậm chí đây là giết hắn.

Thần Quân thấy nàng đang thật sự rất tức giận, hai bàn tay nắm chặt, nghiến răng nghiến lợi, trong đầu đã xác định Vương Lăng là kẻ thù không đội trời chung. Hàn Bắc Nguyệt lãnh đạm tiếp tục nói:

-Ta cảnh cáo ngươi lần cuối, nếu dám động tới hắn một lần nữa thì ta chắc chắn sẽ không tha cho ngươi đâu. Ngươi chưa chắc đánh lại ta, phụ thân ngươi cũng không đánh lại gia ta.

Thần Quân muốn bào chữa hành động nhưng nhận ra sát khí tỏa ra từ người nàng cũng đành trở im lặng, càng thêm cay đắng. Hàn Bắc Nguyệt quay

người phóng đi.

-Người đừng có lèo đèo theo ta nữa. Ly Nhã tỷ chúng ta đi.

Quay trở về phòng Hàn Bắc Nguyệt ngồi xuống im lặng đang nghĩ tới Vương Lăng. Ly Nhã nhìn nàng thờ dài:

-Muội sao lại cố chấp như vậy, không sợ hấn đau lòng sao.

-Không sao, dù thế nào hấn chẳng phải là đang có nữ nhân bên cạnh chăm sóc sao cần gì đến muội nữa.

Ly Nhã cười khỏ nhìn Hàn Bắc Nguyệt như là sợ giấu chưa đủ chua vậy.

-Vậy muội từ bỏ hấn sao.

-Làm sao thế được. Hấn rõ ràng là của muội, chỉ là hiện giờ vẫn còn chưa được. Tỷ không cần lo cho muội, muội sẽ không dễ dàng từ bỏ hấn vậy đâu, dù sớm dù muộn chắc chắn rồi hấn sẽ quay trở lại bên cạnh muội thôi.

Hàn Bắc Nguyệt khẽ mỉm cười rút lấy tách trà, Ly Nhã thật không hiểu Hàn Bắc Nguyệt là đang lấy đâu ra tự tin mà nói như vậy, nàng tuy tò mò nhưng cũng không muốn hỏi nữa, chuyện tình cảm nàng cũng như tờ giấy trắng mà thôi, còn chưa bằng được với Hàn Bắc Nguyệt trước đó không lâu còn là thiếu nữ chưa biết vị đời, vậy mà từ khi gặp Vương Lăng đã dần đổi sang thành một người khác.

Long Hiên đưa Vương Lăng về phòng riêng của mình, lúc này Tuyết Ưng từ trong phòng ngồi bật dậy nhìn Vương Lăng bị thương trên người giật mình.

-Đây là thế nào. Tại sao hấn lại bị thương.

Nàng mau chóng luống cuống tay chân, mấy ngày nay nàng bị Long Hiên vỗ béo mà quên mất nhiệm vụ bảo hộ Vương Lăng. Long Hiên đặt hấn lên giường quay qua nhìn nàng cười khề.

-Đừng lo, hấn chỉ là do quá mệt mà thiếp đi thôi, cũng không có nguy hiểm gì.

-Là tên nào làm tổn thương hấn, để ta đi giết hấn.

-Bỏ đi, kẻ đó người không đụng tới được đâu có khi lại mang phiền phức cho Vương Lăng nữa.

Nghe Long Hiên nói Tuyết Ưng bình tĩnh chút, chợt dạ nghĩ đến việc bản thân ham vui mà quên mất trách nhiệm của mình. Long Hiên cười đẩy Tuyết Ưng ra ngoài cửa nói:

-Được rồi, để ta chăm sóc hấn, người cứ ra ngoài chơi đi.

-Không ta phải bảo vệ hấn.

-Giờ có ta cũng chẳng có mấy ai làm hại hấn được, người khỏi lo.

-Vậy được, để ta qua kiểm Sở Ngọc nói cho nàng ta biết.

Long Hiên gật đầu nhìn Tuyết Ưng rời đi, nàng mau chóng chuẩn bị chậu nước giúp Vương Lăng lau người. Trước kia chỉ là một tiểu quý nghịch ngợm, giờ đây đã biết chăm sóc người khác. Nàng linh hoạt coi bỏ y phục ngoài của hấn, nhìn thân thể hấn cũng cứng cõi nàng cũng không có chút e dè, rõ ràng trước kia cả hai đều thấy hết cơ thể của nhau rồi, làm gì cũng làm rồi chỉ là chưa tới bước cuối mà thôi.

Lau hết mồ hôi trên người hấn, nàng quay qua ngắm nhìn hấn, nam nhân này không biết đã chiếm cứ trái tim nàng từ lúc nào, dù nàng chưa rõ tình cảm nam nữ là gì nhưng biết bản thân hiện chỉ muốn mãi bên cạnh hấn như lúc này.

Vì hấn mà nàng đang dần trở nên thành thực hơn, lại mang nét đẹp của thiếu nữ đang yêu mà trước đây chưa từng có. Nhưng lại nghĩ đến chuyện trước đó nàng lại mau chóng khó chịu, đứng dậy đi ra khỏi phòng. Nàng không biết biểu hiện của nàng bây giờ là hâm mộ hay ghen tị nữa, chỉ là vô cùng bức rức khó mà nói rõ.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Thập thí luyện (1)

Mặt trăng dần lên cao tỏa sáng thay thế cho mặt trời, xung quanh mặt trăng tỏa ra tầng u quang báo hiệu cho những trận huyết sát diễn ra.

Trong một khu rừng thuộc Minh Lam Tông, hơn chục đệ tử trong đó có Yên Hưu là người dẫn đầu đang tạo thành vòng tròn vây chặt một kẻ mặc áo choàng đen. Yên Hưu mặt âm trầm nhìn kẻ bí ẩn này nói:

- Mau khoan tay chịu trói, có khi còn có cơ hội sống lâu hơn chút.

- Haha. Ta đâu có ngốc vậy, làm thế nào mà các ngươi có thể tha cho ta chứ.

- Nếu ngoan cố vậy thì ngươi chỉ chết sớm hơn thôi.

Yên Hưu khinh khinh cười, gã này trước kia từng ăn hành của Tuyết Ưng nên sinh ám ức cả thời gian dài qua, gã từ đó chuyên tâm tu luyện đột phá khỏi lực đỉnh phong, giờ đây gã tự tin không có mấy ai là đối thủ. Hắc y nhân cười lạnh nhìn lướt qua đám người dừng lại trước mặt Yên Hưu bàn tay tỏa ra ánh sáng đỏ hồng nở nụ cười ma quỷ:

- Nếu như các ngươi có bản lĩnh thì cùng lên đi.

- Chỉ cần mình ta là đủ.

Yên Hưu vận lực, một đầu hồn lực Yên Hưu hình dạng một đầu tử như tinh tinh lỏng vàng xuất hiện như mãnh thú xông chuồng lao vào hắc y nhân kia, tuy chỉ là khí linh nhưng lực công kích cũng không thua kém yêu thú là mấy.

Hắc y nhân coi thường, hồng quang trong tay càng phát sáng cường đại, một bàn tay đỏ to lớn tạo hình đủ chặn lại cả hồn khí của Yên Hưu, dù cho hồn lực của Yên Hưu có cổ giầy giữa làm cát đá bay tứ tung cũng không thể xoay chuyển được tình thế bị chế trụ như hiện giờ. Yên Hưu cuồng nộ, cả người gồng sức ánh mắt âm lãnh.

- Được lắm, coi như ngươi có chút tài lực. Giờ thì xem chiêu, “Đại Hoành Bá Hưu”.

Hai cánh tay Yên Hưu bao bọc bởi lớp kim quang theo động tác hấn, hồn linh cũng tạo ra hai đại chuồng lớn ép tới hai mặt bên của hắc y nhân. Hắc y nhân có chút coi thường, cả người dần được bọc bởi lớp hồng quang, hấn rạch một đường trên cổ tay để máu chảy ra rồi những dòng máu từ đó chảy ra theo hướng tay hấn tiếp xúc lớp kim quang khí hồn của Yên Hưu.

Lúc này Yên Hưu còn chưa nhận thức rõ ràng nguy hiểm thì chỉ một lúc sau đó linh lực trong bản thân dường như cạn kiệt bị hắc y nhân hút lấy, hồn khí vừa tiếp xúc hồng quang cũng mau chóng biến mất.

Đến khi nhận ra điều không ổn thì Yên Hưu đã gần như bị hút cạn linh lực, hắc y nhân xuất hiện trước mặt gã làm gã kinh hãi chưa kịp chạy đã bị hắc y nhân một tay đâm qua người không còn chút khí lực. Đám đệ tử xung quanh thấy sư huynh thất thủ cũng lao lên ứng cứu dù biết không kịp nhưng cũng còn nuôi chút hi vọng. Hắc y nhân cười lạnh như sao xẹt tiếp cận từng tên đệ tử, tay thì đâm, miệng thì cắn qua yết hầu đâm người như quỷ hút máu.

Trong chốc lát tiếng kêu la dừng hẳn để lại đương trường cảnh tượng huyết nhục kinh khủng. Hắc y nhân khẽ liếm mép tỏ vẻ thích thú:

- Quả nhiên là đệ tử của tông môn nhất phái, linh lực quả nhiên cường đại tính thuần hơn hẳn.

Vừa dứt lời hắc y nhân cũng quỳ khụy xuống thổ ra chút máu, ho khan sặc sụa, được một lúc thì hắc y nhân lau vết máu ở miệng cố gắng rời đi có chút loạng choạng.

- Chẳng lẽ ta không còn thời gian nữa, chẳng lẽ thù ta chưa kịp báo thì chết rồi sao. Ta không cam tâm.

Hắc y nhân hét lớn ừ rồ lao đi, tâm tính hắc y nhân giờ đang đặt hết vào việc báo thù, đôi mắt đỏ ngầu kinh hãi thể nhân cũng biết hắc y nhân có mối thù lớn thế nào.

Sáng hôm sau đồng môn phát hiện ra xác của Yên Hưu cùng đám sư huynh đệ bị giết, Dương Tà nhìn đám sư đệ được xếp dọc che mặt bằng tấm vải, hấn đau lòng mà thở dài, tay nắm chặt quyết tâm thù:

- Yên Hưu sư đệ, các vị sư đệ cứ yên tâm ta chắc chắn sẽ tìm ra kẻ thù sát hại các người, ta sẽ đem đầu hấn tế vong linh các đệ.

Ánh mắt Dương Tà càng thêm dữ tợn, mấy ngày này số sư huynh đệ Minh Lam Tông chết đi ngày càng nhiều khiến tâm tình hấn rất khó chịu, có lẽ tông môn đang đứng trước nguy cơ lớn nhất kể từ sự kiện 500 năm trước của Khuru Tà.

Tồn 3 ngày để vết thương khép miệng, Vương Lăng tỉnh dậy, ngửi thấy mùi hương thơm ngát từ trên giường thì biết đây là phòng của Long Hiên, hấn ngồi dậy nhìn bàn thức ăn chuẩn bị sẵn cho hấn cũng không ngần ngại mà dùng bữa.

Ăn xong hấn đi ra ngoài không thấy Long Hiên đâu cả thay vào đó là Tuyết Ưng từ trên mái nhà nhảy xuống. Nàng lay lay người hấn nhìn ngó hỏi:

- Ngươi thật sự đã khỏe rồi chứ.

- Ta đã tốt, ta còn nghĩ ngươi chơi chưa đủ không thèm về nữa rồi chứ.

- Là do ta vẫn còn đang phát triển, người không có việc gì làm cũng đừng có bắt nạt ta.

Tuyết Ưng chu miệng nhỏ tỏ vẻ bất mãn, rõ ràng nàng đây là người sai trước, hấn cười khổ xoa đầu nàng nói:

- Được rồi, dù sao ở trong tông môn vẫn rất an toàn, người cứ thoải mái nghỉ ngơi sau này có lẽ sẽ không có bao cơ hội.

- Cái này là người nói đó, không phải là ta không muốn bảo hộ người nhà.

Tuyết Ưng vui vẻ chạy ra ngoài cửa, được một lúc thì quay lại nhìn hấn hai mắt long lạnh:

- Ta tiêu hết tiền rồi, người phải phát bảo cho ta a, dù sao ta cũng rất vất vả nha.

- Được rồi, đừng mè nheo nữa, ta đưa là được.

Hấn tùy tiện đưa cho nàng 200 hắc tệ, tài bảo bấy giờ của hấn theo đó cũng dần cạn kiệt, Tuyết Ưng tay nhanh như điện nhận lấy rồi lao ra ngoài mặt cười như tiểu hài tử được cho kẹo.

Vương Lăng cười trừ, nhờ nàng mà tâm tình hấn cũng cải thiện thêm một chút, đi dạo một lúc thì hấn thấy bóng dáng Long Hiên lập tức phóng theo, đến trước mặt nàng cười:

- Sư tỷ có muốn đi dạo với đệ.

- Nhìn người vẫn ổn nhĩ nhưng rất tiếc là Ảnh sư tỷ đã dặn ta nói với người lập tức bảo người đi Tháp Thí Luyện.

- Tháp Thí Luyện? Đó là nơi nào? Sao ta phải đến đó?

Vương Lăng có chút ngờ nghệch, Long Hiên cười tươi tỏ vẻ ta đây hiểu biết:

- Người ở trong tông môn lâu vậy mà chả biết nó là cái gì thì ta chịu rồi. Để ta nói cho người hiểu. Tháp Thí Luyện là nơi tu luyện của đệ tử trong tông môn cũng là nơi cung cấp võ kỹ, pháp kỹ, pháp bảo, đan dược. Đặc biệt là để người ghi danh vào trong Thiên Bảng. Vào Thiên Bảng rồi thì đại lục này chả có ai dám gây sự với người nữa.

- Thiên Bảng.

- Nói nữa cũng mất thêm thời gian thôi, hiện người cứ đến đó là biết, sư tỷ người đã bảo rồi, nếu người không được xếp hạng trên 100 ở Huyền Bảng thì khỏi trở về Long Nguyệt Phủ.

Nghe xong Vương Lăng cười khổ, cũng không chần chờ nữa theo chỉ dẫn của Long Hiên mà tìm đến Tháp Thí Luyện. Tháp Thí Luyện khá là dễ thấy, nó to lớn sừng sững nổi bật giữa những đỉnh son mạch trong tông môn. Hấn khá bất ngờ về vẻ đồ sộ của nơi này.

Dừng lại trước cửa vào hấn nhìn ra vô số đồng môn sư huynh sư đệ đang ra vào rất nhiều, dĩ nhiên đây là đệ tử ngoại môn lẫn nội môn đến từ 5 chính cung.

Hấn bước vào có chút choáng váng vì chả biết bắt đầu từ nơi nào, hấn nhìn quanh muốn tìm một đệ tử để hỏi thêm chi tiết, chợt nhận ra hình dáng quen thuộc của Lâm Hinh hấn đi tới chặn trước mặt nàng cười:

- Lâm cô nương, đã lâu không gặp.

- Chúng ta cũng không hề thân thiết. Vương công tử không cần khách khí như vậy.

Vương Lăng giật mình nhận ra bản thân là đang dùng chân diện đối diện nàng nên dĩ nhiên nàng không biết hấn là Lưu Vũ, hấn cười khổ từ từ giải thích:

- Nếu trước không quen thì từ bây giờ có thể làm bạn.

- Nếu Vương công tử không chê tiểu nữ thì chúng ta có thể làm bạn.

Lâm Hinh lạnh nhạt nói, không biết vì sao nàng lại có thành kiến với Vương Lăng, là vì hấn khí chất cùng dáng người tương tự Lưu Vũ? Vương Lăng cũng không giận nàng nói tiếp:

- Ta bây giờ mới vào Thí Luyện Tháp, vẫn chưa biết gì cả, không biết tìm kiếm vũ kỹ ở nơi nào, phiền Lâm cô nương chỉ bảo.

- Được, người theo ta.

Lâm Hinh thờ dãi dẫn hấn theo sau, đám đệ tử xung quanh thấy Lâm Hinh dẫn theo một nam nhân anh tuấn thì lấy làm hiếu kỳ cùng ghen ghét, đố kị.

Phải biết trong đám tân sinh thì Lâm Hinh là một trong những mỹ nữ nổi danh thu hút vô số nam đệ tử. Đám nữ đệ tử xung quanh cũng bị Vương Lăng làm cho mê mẩn, đám đệ tử bắt đầu hồ háo bàn luận về thân thế của hấn. Vương Lăng nhìn đồng môn cười khổ mà bước theo sau Lâm Hinh.

Chương 150: Thập Thí Luyện (2)

Theo như Lâm Hình nói thì lầu 1 là nơi các đệ tử nhận nhiệm vụ kiếm linh trị để đổi lấy công pháp và bảo khí, đan phẩm. Còn 3 lầu tiếp theo là nơi tu luyện của đệ tử, linh khí ở đây dày đặc rất thích hợp nhưng lại yêu cầu linh trị vô cùng tốn kém, lầu 5 là nơi các đệ tử thách đấu với nhau nhằm xếp hạng trên 3 bảng Huyền, Địa, Thiên, được có tên trên bảng thì sẽ có nhiều người biết tới đồng thời chứng tỏ thực lực bản thân, còn nhận được linh trị. Còn 7 tầng còn lại chủ yếu là cất giữ đan dược cùng công pháp và bảo khí.

Nghe tới Địa bảng cùng Thiên bảng làm Vương Lăng nổi hứng thú nhìn Lâm Hình hỏi:

-Rốt cuộc là ai ở trên Thiên bảng, rất lợi hại sao.

-Dĩ nhiên, đó là những đệ tử mạnh nhất tông môn, là niềm hy vọng của tông môn trong cuộc giao đấu của tông môn với Hồng Nguyên Tông sắp tới. Người muốn biết là ai thì tự xem đi.

Lâm Hình cùng Vương Lăng tiến lên tầng 5, nơi đây náo nhiệt hơn hẳn, vô số đệ tử bao quanh võ đài xem các đệ tử thách đấu với nhau.

Hắn nhìn lên trên cao thấy Huyền Bảng có tên của 1000 đệ tử, càng lên cao tên trên bảng càng lớn, đều phát ra ánh sáng xanh rất dễ nhìn.

Huyền bảng (10 hạng đầu tiên).

Hạng 1: Hoàng Linh Du - Vân Trung Cung đệ tử

Hạng 2: Ngọc Quan Hồ - Tây Diễm Cung đệ tử

Hạng 3: Thanh Hồ Ty - Đông Hải Cung đệ tử

Hạng 4: Diệp Tu - Bắc Vũ Cung đệ tử

Hạng 5: Nguyên Hải Đông - Tây Diễm Cung đệ tử

Hạng 6: Mai Chi - Đông Hải Cung đệ tử

Hạng 7: Linh Phong - Bắc Vũ Cung đệ tử

Hạng 8: Đông Phương Lã - Đông Hải Cung đệ tử

Hạng 9: Minh Lộ Lộ - Bắc Vũ Cung đệ tử

Hạng 10: Từ Khanh - Nam Thạch Cung đệ tử

Hắn lướt sơ qua nhìn những cái tên đứng đầu, ngạc nhiên khi thấy Linh Phong xếp hạng 7 trên Huyền Bảng, với một đệ tử mới vào tông môn thì thật sự rất kinh khủng, hắn ngạc nhiên hơn khi Minh Lộ Lộ kia thế mà xếp hạng 9 trên Huyền Bảng, nữ nhân này không hề đơn giản. Thêm tiểu tử Đông Phương Lã theo sát Đông Phương Hồng Tuyết như hình với bóng, quả nhiên thiên phú hơn người. Còn kinh ngạc hơn khi thấy tên Hoàng Linh Du đứng đầu bảng, nghĩ tới việc bản thân mới chơi hôn thê của gã cách đây không lâu Vương Lăng cảm giác khá là lạ. Dù phía dưới còn có vài người hắn quen biết nhưng hắn cũng lười xem tiếp.

Vương Lăng lại ngó qua Địa Bảng xếp hạng 100 người mà qua Thiên Bảng vốn vẹn chỉ có 10 vị trí, mà ở trên đó hắn ngạc nhiên khi Long Hàn Phong lại xếp thứ 3 trên Thiên Bảng. Vương Lăng kinh ngạc khẽ thờ dài:

-Hóa ra khoảng cách giữa ta và hắn vẫn còn xa, nhưng cứ đợi đấy ta nhất định sẽ vượt qua ngươi sớm thôi.

Hắn nhớ bản thân đã hứa với Sở Ngọc phải vượt qua Long Hàn Phong, hắn không nói dối, nhất định nói được thì làm được, chủ yếu là cần thời gian khá lâu nữa.

Nhìn qua đám đệ tử thấy cả đám đang la hét nhìn lên lôi đài cũng làm Vương Lăng hiếu kỳ muốn xem thử một lần, hắn nhìn Lâm Hình cười mỉm.

-Chúng ta qua đó xem thử.

-Ngươi qua đi, ta không thích náo nhiệt.

Vương Lăng nhún vai cũng không bắt ép nàng ung dung bước tới, hàn khí quanh người hắn bộc phát làm đám đệ tử xung quanh không ngừng cảm thấy run rẩy, không dám đứng gần Vương Lăng, và thế hắn cứ ung dung mà đi tới trước.

Chỉ thấy trên lôi đài một người đang bị đánh cho hộc máu, kẻ kia ra tay khá hiểm độc đánh vào toàn những vị trí hiểm yếu của người kia.

Vương Lăng lông mày nhíu lại, khuôn mặt trở nên băng lãnh, hắn nhìn người đang bị đánh kia là người nhà của hắn, Vương Hàn.

Lúc này Vương Hàn cũng không còn khả năng mà mở miệng chịu đầu hàng nên bị kẻ kia ra tay không thương tiếc, nhờ thể chất của bản thân nên Vương Hàn mới chịu đựng được tới giờ phút này nếu không đã sớm gục. Vương Lăng nhìn tên nam nhân có chút cơ bắp, khuôn mặt bình bình đang ra tay với Vương Hàn, sát khí tỏa ra nồng đậm khiến gã kia run người ngó xuống bắt gặp ánh mắt giết người của Vương Lăng không lạnh mà phát run. Vương Lăng cười lạnh hai mắt đầy lệ khí:

-Nếu đã phân rõ thắng thua thì không cần phải ra tay tàn độc như vậy.

-Thế thì sao. Chỉ cần không giết người thì ta không hề phạm quy.

Kẻ kia là Lư Phi cũng là một đệ tử có thực lực trong Huyền Bảng, xếp 278 trên Huyền Bảng. Lư Phi lấy lại tự

tin không cười như cười nhìn Vương Lăng, hắn nghĩ không việc gì phải sợ một tiểu tử kia. Vương Lăng nhảy lên trên đài đỡ lấy Vương Hàn, cho hắn uống “Ngọc Hoàn Đan” bỏ qua Lư Phi hỏi:

-Huynh không sao chứ.

-Ta không sao, chỉ là hơi ẽ ảm. Đa tạ thiếu chủ quan tâm.

-Lại nữa, huynh cứ kêu ta là tiểu đệ là được.

-Đa tạ đệ.

Vương Lăng đưa Vương Hàn xuống lại nhìn Lư Phi cười khinh.

-Có phải chỉ cần đánh bại kẻ nào thì sẽ thay thế vị trí kẻ đó đúng không.

-Không sai, chẳng lẽ tiểu đệ ngươi mới vào Thí Luyện Tháp lần đầu, nếu vậy thì ta khuyên ngươi về tu luyện thêm đi. Nếu không lỡ tay đánh chết người thì ta sẽ gặp phiền phức đấy.

-Ta thách đấu ngươi.

Vương Lăng cười nhìn Lư Phi với sự tự tin vốn có, Lư Phi nhăn mày, hắn cắn giận nói:

-Được lắm, không dạy ngươi một bài học thì ngươi không biết sợ.

-Nói nhiều.

Vừa dứt lời đã thấy Vương Lăng áp sát người của Lư Phi, động tác mau lẹ linh động khó mà nắm bắt, tay phải hắn áp sát người Lư Phi vịn ra một chưởng “Hóa Long Chưởng” với một nửa lực đạo có thể phát xuất.

Lư Phi căn bản là chưa kịp phản ứng đã bị đánh bay khỏi lôi đài đụng phải vách tường, hôn mê bất tỉnh. Vương Lăng nhìn cười:

-Chắc không phải là ta giết ngươi rồi chứ.

Đám đệ tử phía dưới từ cảm nín chuyển sang ồn ào tỏ vẻ không thể tin, lập tức cả đám nhìn lên Huyền bảng, vị trí của Lư Phi bị thay bởi hắn, tên hắn hiện ra rõ ràng “Vương Lăng”, đám người phía dưới cũng không ngạc nhiên vì đã nghe tới tên Vương Lăng lâu rồi nên việc hắn xếp hạng thế này cũng không lấy làm lạ, ai cũng biết chẳng qua là hắn chưa ghi tên mà thôi, giờ ai cũng tỏ mò không biết rồi Vương Lăng có thực lực thế nào. Vương Lăng nhìn lên bêu môi.

-Cái gì mà hạng 278, có phải là quá thấp rồi không.

Vương Lăng nhảy xuống đài thấy Vương Hàn đã bình phục đôi chút, đủ để đi đứng bình thường, đang nhìn hắn với ánh mắt đầy ngưỡng mộ:

-Đệ quả thật rất uy phong, một chiêu đã đánh bại được Lư Phi, hắn cũng không phải là bình thường, sớm đã là dung linh đỉnh phong như đệ.

-Huynh quá khen, ta nghĩ thực lực tên kia cũng không tính là quá mạnh tại sao huynh lại bị bại như thế kia?

Vương Lăng thắc mắc thẳng thắn hỏi, Vương Hàn nén xấu hổ nói:

-Cũng không giấu đệ, là vì ta sớm bị thương nên cũng không đủ khí lực đánh với hắn.

- Thế thì vì sao ngươi lại khiêu chiến hắn.

Lâm Hình cũng tò mò nhìn Vương Hàn, nàng biết Lưu Phi rõ ràng xếp hạng cao hơn Vương Hàn thì không thể nào chủ động khiêu khích người dưới hạng được. Vương Hàn biết nàng đi cùng Vương Lăng cũng không ngạc nhiên, nghĩ tới vị biểu đệ này thật sự lợi hại đi đâu cũng có mỹ nhân đi cùng, hắn cười khổ trả lời:

- Ta cũng tự tin bản thân dù bị thương cũng có thể đánh thắng hắn nhưng không biết vì sao hắn lại biết vị trí bị thương của ta mà liên tục đánh vào đó làm ta khó hoàn thủ.

- Có điểm nghi vấn.

Vương Lăng nhún mày, nhìn thấy Lưu Phi sớm đã được người khác đưa đi, Lâm Hình cũng nhìn ra ký hiệu trên áo đấm người kia khẽ kêu:

- Là Phi Long Hội.

- Đó là cái gì?

- Trong tông môn còn có một số hội riêng biệt, trong đó Phi Long Hội là một trong 3 hội đứng đầu.

Lâm Hình từ tốn giảng giải, Vương Hàn cũng nhận ra khẽ kêu:

- Ta nhớ rồi, là có người kêu ta gia nhập Phi Long hội nhưng ta không chịu còn đã thương mấy người, có lẽ là đã đắc tội với chúng.

- Đám đã thương huynh đệ ta, ta tuyệt đối không tha.

- Ngươi cẩn thận, người cầm đầu Phi Long hội là người có thực lực Thiên Bảng, không phải muốn làm gì là làm đâu. Đây là Minh Lam Tông chứ không phải nhà của ngươi đâu.

Lâm Hình cũng không muốn nhìn Vương Lăng thảm hại nên muốn khuyên hắn, Vương Lăng nhìn nàng cảm kích khẽ nhếch môi.

- Ta không ngờ như vậy, cô cứ yên tâm.

- Được rồi có Vương Hàn ở đây cũng không cần ta chỉ dẫn nữa rồi, ta còn phải tu luyện, đi trước đây.

- Lần sau ta mời cô đi ăn.

- Ta không cần ngươi mời ta đâu.

Lâm Hình nhìn hắn nói, giọng điệu đã thêm phần thân thiết có lẽ nàng thấy hắn rất trọng nghĩa thay Vương Hàn trút giận, hắn cũng không để ý nhìn nàng rồi đi lại cùng Vương Hàn bước lên tầng trên, tuy là hắn nắm giữ nhiều công pháp bá đạo nhưng cũng không thể cứ sử dụng hoài một chiêu thức nên giờ hắn mới cần công pháp khác.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Tháp Thí Luyện (3)

Người trông coi, quản lý công pháp cùng bảo vật là một trung niên đầu tóc rối bù, râu cằm mọc dài, người này nhìn Vương Lăng vẻ mặt tùy hứng hỏi:

- Tiểu tử ngươi là lần đầu đến đây.

- Đúng vậy.

Vương Lăng gật đầu, hắn có thể nhìn ra người trung niên kia đang dò xét hắn khiến hắn không được tự nhiên. Vương Hàn nhìn qua Vương Lăng nói nhỏ, hắn gật đầu hiểu rõ cuối cùng móc ra một cái lệnh bài màu bạc, đây là thứ mà Long Linh Huyền đưa hắn lúc mới nhập môn, chứng minh cho thân phận đệ tử chân truyền của hắn.

Người trung niên nhìn thấy lệnh bài gật gù:

- Nếu ngươi là đệ tử hạch tâm thì có thể miễn phí một lần chọn một công pháp trong không gian hoàn khổ.

- Tiện lợi như vậy. Được, để đệ tử đi tìm.

-Tốt, để ta dẫn ngươi đi.

Vương Lăng không ngờ người này lại đích thân dẫn hắn đi vì đối phương cảnh giới rất cao không phải là thân phận tầm thường, hắn cũng không hỏi nhiều theo phía sau mà đi vào. Hắn nhận ra công pháp nơi này vô cùng nhiều tràn đầy cả tầng đi hoài không hết, cuối cùng hắn được đưa đến trước một cánh cổng màu trắng.

Vị trung niên nhìn hắn nói:

-Ngươi có 2 giờ để chọn cho mình một công pháp và bảo khí, tùy theo vận may xem xem ngươi có thể tìm được công pháp gì. Ngươi là đệ tử chân truyền cuối cùng vào đây đây, những người khác đã sớm chọn cho mình một quyền rồi.

-Vậy có ai có được công pháp thánh cấp hay không.

-Tiểu tử Linh Phong, Hoàng Linh Du cùng nha đầu Tào Vận đều có công pháp thánh cấp. Riêng tiểu tử Long Hàn Phong thì còn tìm được công pháp thần cấp trung giai.

-Lợi hại như vậy.

Vương Lăng giật mình, thật không ngờ những người khác vận may thật nghịch thiên, hắn cũng dần cảm nhận bản thân trước giờ vẫn còn ếch ngồi đáy giếng, không biết chừng có ngày bị vượt mặt lúc nào không hay. Hắn cũng không hỏi nhiều nữa bước vào bên trong cổng, vị trung niên hai mắt tinh quang nhìn hắn sau đó mới bước đi nói thầm:

-Hi vọng tiểu tử ngươi vận may tốt hơn đám kia.

Bước vào một không gian tối om có những vầng sáng tinh vân lấp lánh, hắn nhận biết rõ ràng đây là những công pháp cực phẩm mà bao nhiêu người ao ước, hắn hai mắt tinh quang thấy những vầng sáng đủ màu hấp dẫn nhưng hắn hiểu những công pháp này chưa phải là lợi hại nhất, thứ hắn cần là công pháp tốt nhất.

Hắn lơ lửng tìm kiếm công pháp tốt nhất, càng lên cao áp lực đè nén càng lớn mà công pháp có được cũng càng cao cũng thưa thớt theo, cuối cùng cũng nhìn thấy một tầng kim quang chói sáng mãnh liệt, hắn vui mừng đuổi theo cố nắm lấy nhưng tinh vân này lập tức chạy đi để hắn dùng hết tốc lực mà đuổi theo.

Đi theo nó hồi lâu hắn nhận ra xung quanh bản thân càng là tối hơn, mà công pháp này giờ hắn theo đuổi chấp tất rồi biến mất. Hắn hoảng hốt khi cảm thấy con đầu đẩu dữ dội, tầm khoảng hơn chục phút con đầu biến mất, hắn dần thấy tầng bạch quang tỏa sáng xung quanh mà ngạc nhiên hơn khi thấy hắc lõi chạy xẹt xẹt quanh người dường như bị cái gì đó kích thích. Hắn theo luồng kích thích đấy mà tìm đến cuối cùng nhìn thấy một quyển công pháp màu tím có hắc lõi bao bọc xung quanh.

Hắn nhìn thấy vậy thì vui mừng muốn hét, lập tức lao tới không khó khăn lắm để nắm lấy công pháp nhưng thay vào đó là một cảm giác bị bóp nghẹt khó hiểu truyền đến chỉ diễn ra vài tích tắc nhưng để lại cho hắn hậu quả kinh khủng.

Hắn mất ý thức tỉnh lại trong một không gian hoàn toàn khác, xung quanh vô số kỳ trân dị thảo quý hiếm cùng kỳ lạ mà hắn chưa từng thấy bao giờ, mà ở trước mặt hắn là một trung niên nhân tầm 30 tuổi, anh tuấn bất phàm, mái tóc dài đung đưa trong gió, khuôn mặt có nét tương đồng với Linh Tôn.

Người trung niên tư dáng tiêu sái, hai tay chấp sau lưng, chân không chạm đất, Vương Lăng vừa chớp mắt một cái cái người này đã xuất hiện trước mặt hắn nở nụ cười tà dị:

-Khí tức này là của Cổ Thành Ảnh Lôi, tuy quá yếu nhưng không hề khác biệt.

-Tiền bối là Linh Tôn.

Vương Lăng tò mò hỏi, người trung niên nghe vậy khẽ cười:

-Ta không phải là Linh Tôn mà ngươi biết. Thật ra ta là Sáng Chế Thần của thế giới này.

-Sáng Chế Thần?

Nghe xong làm Vương Lăng choáng váng, người trước mặt hắn dường như có thể biết hắn nghĩ gì mà hầu như là biết hết mọi thứ về hắn vậy. Sáng Chế Thần cười mỉm nhìn Vương Lăng nói tiếp:

-Tuy chỉ có chút cổ lực của Đế Lôi nhưng vẫn phù hợp để học công pháp của ta. Ta biết ngươi đang thắc mắc cái gì, hắc lõi mà ngươi nghĩ đến là một trong Tam Thiên Tạo Lực thời thượng cổ, là nguồn gốc để sinh ra sự sống của toàn thể giới này.

Ngay sau đó xuất hiện trong tay Vương Lăng là một quyển công pháp không hề để tên, ở bên trong không ngờ lại chỉ có một trang giấy có chữ. Sáng Chế Thần cười giờ tay áo lên lấy vào trong tay là Hấp Huyết Ma Kiếm.

-Đây là một mảnh nhỏ của Hắc Thiên, đúng là một vũ khí phù hợp với Đế Lôi của ngươi. Để ta giúp ngươi thay đổi một chút.

Nói rồi lập tức Hấp Huyết Ma Kiếm bị biến dạng trở thành một cục sắt màu đen, sau đó một ánh sáng màu lam tỏa ra biến đổi hình dạng của Hấp Huyết

Ma Kiếm, một thanh kiếm màu đen được chạm khắc tinh xảo với hình quần long và lời vân tinh tế được khắc trạm, bây giờ nó vô cùng trái ngược với hình dáng thô sơ trước đó của nó. Sáng Chế Thần đã đặt tên mới cho nó là “Tòa Huyết Sát Kiếm”, một thanh kiếm có khả năng sát thần. Sáng Chế thần ngáp dài nhìn Vương Lăng lần cuối rồi dần dần biến mất.

-Tiểu tử ngươi đúng là tích phúc vạn kiếp.

Nghe xong Vương Lăng bủn rủn mắt về coi kinh nhưng lập tức sau đó một lượng lớn thông tin mà Sáng Chế thần để lại cho hắn hiện lên trong đầu. Thanh Hấp Huyết Ma Kiếm nếu trước kia chỉ là một công cụ hút máu thì bây giờ nó đã chính thức trở thành Thần binh, có điều năng lực hiện giờ của hắn vẫn chưa thể sử dụng được hết một chút khả năng của Tòa Huyết Sát Kiếm. Công pháp hắn có được là “Thiên Tội Lôi Pháp” là công pháp duy nhất giúp hắn không chế và sử dụng hắc lôi của bản thân.

Ngoài ra hắn còn biết thêm một thông tin chấn động, Linh Tôn hóa ra là một tàn dư linh khí của Sáng Chế thần, cụ thể là tàn linh khí đầy sau khi du nhập xuống Đại Giới đã hóa thành một loại quả màu đỏ, vô tình một nữ nhân ăn vào khiến năng cảnh giới đại tăng nhưng đồng thời lại mang theo bụng chứa lúc nào không hay, từ đó sinh ra Linh Tôn. Hắn giờ mới biết bản thân còn nhỏ bé như thế nào, hóa ra cường giả mà hắn luôn coi là đứng đầu lại là một tàn dư linh khí nhỏ nhỏ không đáng nhắc của Sáng Chế Thần.

Bỏ qua sự kinh hoàng nhất thời, hắn mở mắt thoát khỏi linh khố của Thí Luyện Tháp, cũng là vừa lúc hết thời gian. Vương Hàn còn đang lo lắng Vương Lăng sẽ không kịp chọn được pháp quyết thì đúng lúc này Vương Lăng lại vừa ra kịp. Vị trung niên trông coi Linh Các nhìn Vương Lăng hỏi:

-Ngươi đã chọn được công pháp nào, đưa ta xác nhận.

-Đây là công pháp ta chọn, còn có Lôi Chu Kiếm vương khí cực phẩm.

Vị trung niên bỏ qua Lôi Chu Kiếm, tập trung vào công pháp mà Vương Lăng đã chọn nhủ mảy, quyền công pháp này không ngờ lại không hề có cấp bậc, nhìn không ra nó có phải là thần cấp công pháp hay không. Vị trung niên đánh giá lại Vương Lăng thờ dài khoát tay.

-Tốt, ngươi cứ cầm đi đi.

-Đa tạ trưởng lão.

-À. Đây là 3 vạn linh trị tương ứng với xếp hạng ngươi.

Một tấm thẻ nhỏ màu đen có chứa linh khí khá nồng, hắn nhanh tay cầm lấy lại cùng Vương Hàn bước ra ngoài. Đợi khi hắn đi rồi thì vị trung niên kia nói:

-Tông chủ thấy công pháp trong tay tiểu tử kia thế nào.

-Cái này ta cũng không có khả năng khẳng định rõ được.

Hoàng Diệp không biết từ đâu bước ra, câu trả lời của tông chủ làm vị trung niên kia cũng giật mình, không nghĩ ngay cả tông chủ cũng không nhìn ra cao sâu của công pháp kia. Hoàng Diệp bước đi nhẹ nhàng phất tay áo mỉm cười.

-Bạch hộ pháp không cần lo lắng. Ta nghĩ tiểu tử này có duyên với công pháp này thì chắc chắn là thiên ý. Chúng ta chỉ cần tiếp tục quan sát là biết được tia thần khí nồng đậm tỏa ra lúc này có liên quan đến tiểu tử đó hay không.

-Tông chủ nói phải.

Bạch hộ pháp Bạch Đà Vi khẽ gật đầu không nói gì thêm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Tháp Thí Luyện (4)

Nhận được linh trị cũng khiến Vương Lăng lập tức muốn tu luyện, hắn cầm linh trị trong tay cười nói với Vương Hàn:

-Có lẽ là ta cần phải tu luyện rồi nên nhanh chóng kiếm chỗ tốt.

-Ta đi cùng đệ.

Vương Hàn cùng hắn bước lên lầu 3 tìm một nơi để tu luyện, hắn dự định tu luyện 3 ngày không ngờ một nơi có linh khí cho khởi lực cảnh tấn hết một vạn điểm linh trị. Hắn thờ dài đi vào trong phòng tu luyện, ngồi một mình trong phòng hắn cảm nhận linh khí dày đặc khắp nơi, tinh thần phấn chấn lạ thường.

Hắn ngồi thiền tĩnh thần tập trung, nuốt vào “Liệt Địa Đan Cảnh” giúp hắn nâng cao khả năng hấp thu linh khí đồng thời mở rộng vùng đan điền. Nhưng đôi lại kinh mạch nứt giãn khiến hắn sẽ lâm vào thống khổ triền miên, người bình thường chắc là ngắt từ lâu rồi, nếu không phải hắn đã quen với thống khổ cùng với “Ngự Thiên Quyết” nâng cao tinh thần lực bản thân cũng khó mà trụ nổi. Hắn sẽ bất chấp mọi biện pháp để nhanh chóng nâng cao thực lực của bản thân.

Hắn đã dần biết được có thể tăng thời gian ở lại đây bằng cách sử dụng không gian ý thức, nồng đậm linh khí cứ tuôn vào người hắn, hắn dần dà khai phá những kinh mạch đã tắc nghẽn bấy lâu vì Hắc Hóa Hồn.

Linh khí lưu thông giờ còn nhanh gấp mấy lần trước đó, 3 ngày nhưng thực tế với hắn là một tháng. Thời gian này hắn tốn hơn 20 ngày mới đột phá được khỏi lực trung đoạn, coi như cũng là thành công nhưng bù lại hắn tốn hơn 10 khóa “Liệt Địa Đan Cảnh” cũng là mấy chục bạch tệ khiến hắn đau lòng không thôi, kiểu này nếu muốn leo cảnh tiếp thì hắn khuyhng gia bại sản sớm.

Còn thời gian 10 ngày hắn cũng không tiếp tục cố gắng đột phá, hắn lần này tập trung vào nghiên cứu “Thiên Tội Lôi Pháp” đây vừa là hồn kỹ linh khí vừa là pháp kỹ, có thể tu luyện công pháp này vừa tu luyện linh cảnh vừa tu luyện lôi hệ pháp lực cảnh.

Công pháp này hắn đọc đi đọc lại chỉ có đúng một trang, nội dung bên trong đơn giản nhưng khó hiểu, hắn dựa theo mà tu luyện cũng chỉ được một phần mười làm hắn khá là nản lòng.

-Ta là thiên tài đọc một hiểu trăm mà đọc cái thứ này không sao hiểu nổi, chẳng phải là quá mất mặt sao.

Vương Lăng có chút nản chí suy nghĩ sâu xa từng câu chữ nhưng theo đó vẫn không hề thấu hiểu thêm được bao. Cũng may hắn ngộ tính cũng cao, cộng với việc đọc qua bao tiểu thuyết tiên hiệp nên dần thấu hiểu công pháp này là như thế nào có thể luyện.

Công pháp này phải dựa vào tâm cảnh tu luyện, có thể nói là càng nghĩ nhiều thì càng khó luyện, đầu óc phải xóa bỏ qua những thứ dễ học dễ dung nhập cái mới. Hắn giờ như đứa trẻ sơ sinh mới tập đọc cứ dựa theo công quyết bên trong mà luyện theo.

Thời gian của hắn cũng hết hắn cũng đã chính thức học được trang thứ nhất của “Thiên Tội Lôi Pháp”. Giờ đây hắn chỉ cần mở mắt tập trung tĩnh thần là có thể nhìn thấy những đường lôi điện màu đen trong không khí tùy ý có thể phát động bất cứ lúc nào.

Hắn bước ra thì Vương Hàn cũng đã hoàn thành tu luyện đang đợi hắn cười hình như là gã đang có tin vui.

-Sao huynh trông vui thế, vừa đột phá à.

-Ừm. Ta vừa đột phá dung linh đỉnh phong, giờ đây không sợ gặp phải mấy tên bất kham kia nữa.

-Chúc mừng huynh.

Cả hai ung dung bước ra khỏi Tháp Thí Luyện, đi thêm quãng đường thì đã có người chặn lại. Hóa ra là Lưu Phi đang đứng sau lưng của một gã người tầm 25 tuổi, khuôn mặt rậm rạp với mái tóc ngắn ngắn, dáng người to cao. Xung quanh là người mặc đồ trang phục của Phi Long Hội. Vương Lăng bình thần dừng lại hỏi:

-Không biết mấy vị sư đệ kiểm ta là có việc gì.

-Ai là sư đệ của ngươi.

Đám đồ đệ xung quanh cầm gậy nhìn Vương Lăng, rõ ràng Vương Lăng nhỏ tuổi như vậy mà dám tỏ vẻ bề trên. Vương Lăng cười nhìn qua Lưu Phi hí hóp mắt:

-Dĩ nhiên là dựa vào thân phận đệ tử chân truyền của ta.

Vương Lăng cảm ra lệnh bài tùy tiện giờ lên, đám đồ đệ xung quanh nhìn thấy bắt đầu e ngại nhìn nhau ngay cả Lưu Phi cũng chỉ còn bước cầm nín. Đồ đệ to con kia đi tới chẳng có ý gì là xem trọng lệnh bài trong tay Vương Lăng, khinh thường nói:

-Không ngờ đường đường là thiếu niên thiên tài Vương Lăng lại sợ hãi mà phải dựa vào tấm lệnh bài này.

-Ngươi là ai.

Vương Lăng khinh thường nói, Lưu Phi lập tức nhảy ra khoe:

-Đây là Tà Vũ sư huynh thực lực xếp thứ 20 Huyền Bảng, đã sớm là hóa linh cao đoạn cảnh giới.

-Ta cũng không thèm bận tâm mấy ngươi lợi hại thế nào, mau tránh ra.

-Muốn đi thì mau mau quỳ xuống xin lỗi Phi Long Hội bọn ta.

Tà Vũ tự cao mà cười, gã nghĩ là Vương Lăng chẳng qua cũng là đồ đệ mới nhập môn, đã sớm không còn là đối thủ của mình nữa. Vương Lăng tiều tiều nhìn Tà Vũ than nhẹ:

- Chẳng lẽ ngươi không coi “Kim Nhân Lệnh” ra gì sao.

- Chẳng qua là đệ tử của một trưởng lão không có thực lực, đệ tử của ngươi như vậy chắc chắn cũng chẳng ra gì. "Kim Nhân Lệnh" sao lại có thể nằm trong tay trưởng lão đó chứ.

Vốn dĩ Tạ Vũ có thể nói ra được như vậy vì Ảnh Tư Mệnh thực lực chỉ mới là tầm trung Địa Bảng, thấp hơn tất cả những đệ tử chân truyền đời trước, còn kẻ đứng sau lưng Phi Long hội thực lực đã là Thiên Bảng. Tông môn cũng là nơi nói thực lực, nếu không có thực lực cũng sớm sẽ bị người khác xem thường.

Nghe gã khinh bạc sư phụ mình, Vương Lăng ánh mắt lạnh lẽo muốn giết người ngay lập tức nhưng hiểu tông quy Minh Lam Tông cũng rất nghiêm khắc nên không kích động, hần giờ lệnh bài lên kêu to:

- Lập tức truyền lệnh bắt phạt đám đệ tử này đánh 200 Thiết Nguyên Côn.

Đám Tạ Vũ giật mình cuối cùng nhận ra một đám người áo đen bịt mặt là đệ tử chấp pháp của Minh Lam Tông

xông ra ngoài bắt hết đám Tạ Vũ lại, lập tức 200 Thiết Nguyên Côn được thi hành tại chỗ, Thiết Nguyên Côn có lực đả thương lớn dùng để phạt đám đệ tử không nghe lời.

Những tiếng oai oái vang lên, có mấy đệ tử đánh cho ngất đi vẫn phải đau đớn mà tỉnh lại, Thiết Nguyên Côn không có khả năng giết người nhưng lại mang đến đau đớn tột cùng. Nhận xong 200 Thiết Nguyên Côn, cả đám Tạ Vũ đau đớn không thể nhúc nhích chỉ có thể trừng mắt nhìn Vương Lăng mà “Kim Nhân Lệnh” trong tay hần cũng biến mất, không ai nghĩ gã lại dùng lệnh bài quý giá để đi phạt một đám đệ tử này. Đám đệ tử xung quanh xem nào nhiệt cũng phải rung mình vì tiếng la hét thảm thiết kia, nhìn qua Vương Lăng tỏ vẻ sợ hãi.

Wương Lăng thần sắc lạnh lùng nhìn Tạ Vũ:

- Nhớ cho kỹ, nếu dám có hành động xúc phạm sư phụ ta lần nữa thì chắc chắn ta sẽ cho ngươi hối hận.

Wương Lăng vỗ vỗ người Tạ Vũ làm gã phát run cả lời cũng khó nói, mà nhân lúc này một ký ấn màu đen được Vương Lăng đặt lên vai của Tạ Vũ. Lập tức đám đệ tử này dù đau đớn cũng bị đệ tử chấp pháp đem bắt nốt, dù cho có phạm phải tội gì thì với thân phận bọn chúng khó mà chống lại "Kim Nhân Lệnh".

Wương Hàn nhìn hành động của Vương Lăng khâm phục không thôi, tuy hần tiêu tốn một cái “Kim Nhân Lệnh” nhưng lại có thể nói cho đám đệ tử trong tông môn biết, chọc phải Vương Lăng kết quả sẽ không thể nào tốt đẹp, nhìn đám đệ tử kia xem, ngoài Tạ Vũ ra ngay cả Lưu Phi cũng bị phê tất cả tu vi bằng cái hình phạt kia, bị phê thì coi như cuộc đời sống cũng không bằng chết.

Mặc kệ sự kinh sợ của đám đệ tử xung quanh Vương Lăng cứ ung dung mà bước đi, Vương Hàn kích động nhìn hần nói:

- Đệ quả nhiên là rất lợi hại. Tuy nhiên dù cho dạy đám người kia bài học nhưng giờ đệ đã kết thù với Phi Long hội, vậy có đáng không.

- Phi Long hội thì sao chứ, chỉ cần có thứ có thể đối chọi lại là được.

Wương Lăng ung dung nói, Vương Hàn không hiểu lắm hỏi tiếp.

- Ý đệ là 2 bang hội kia sao?

- Không hần. Chỉ là tạo một cái bang hội khác là được.

- Đệ muốn tạo ra một bang hội khác, như vậy thì ta sẽ là người đầu tiên gia nhập.

- Cảm tạ huynh, sau này phải nhờ huynh đệ nữa rồi.

Wương Lăng vui vẻ vì có một bạn hữu tốt, lại có một giọng nói nữa phát ra, Vương Lăng theo đó nhìn lại thấy Linh Phong tiêu sái đi tới.

- Ta cũng tham gia cùng đệ.

- Như vậy thì thật tốt quá.

Cả 3 người tâm tình rất tốt, cũng rất lâu rồi chưa gặp lại nên rủ nhau mà vào Vân Nguyệt thành tìm tằm lâu cùng đối tửu.

Hoàng Diệp ở trong phòng uống một tách trà nghe đệ tử chấp pháp báo cáo mà cười nميم.

- Không ngờ tiểu tử này lại lăng phí Kim Nhân Lệnh như vậy. Quả nhiên rất thú vị, ngươi nói có phải không Hàn Phong.

- Vâng sư phụ.

Long Hàn Phong lạnh nhạt trả lời, nhìn không ra biểu cảm của hần lúc này. Hoàng Diệp nhìn hần thờ dài, trong đầu so sánh Long Hàn Phong cùng Vương

Lăng, có chút kích động muốn đợi tới đại hội tông môn 4 năm tới xem xem Vương Lăng sẽ phát triển như thế nào, nhìn Vương Lăng lại làm tông chủ này nhớ tới một người bạn cũ trước kia.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Viên Tâm hội

Mấy ngày sau một thế lực khác hình thành lấy tên là Viên Tâm, hầu hết là chiêu mộ tân sinh thực lực yếu kém không ai bảo hộ, vốn có thể nhanh chóng kiếm ra thành viên là vì không hề thu linh trị đồng thời tiêu chí bảo vệ kẻ yếu hấp dẫn một số thành phần, chủ yếu là người có thực lực kém nhưng với Vương Lăng cũng là một thành công đáng nói.

Nhanh chóng sau đó Vương Lăng chọn một thành chủ do Dược Thư Kỳ cấp cho mà sử dụng làm nơi hành dụng của Viên Tâm, điều kiện nàng đặt ra là hấn mau chóng ngoan ngoãn luyện đan. Tin tức Viên Tâm thành lập khiến ba thế lực kia không hề hành động gì mãnh liệt cũng khiến Vương Lăng khó lòng mà hiểu.

Long Hiên một trang hồng bảo, khuôn mặt tinh khiết không chút son phấn nhưng tôn lên nét xinh xắn, hấp dẫn khiến ai ai cũng yêu thích. Nàng ở cùng Vương Lăng trong phòng của Viên Tâm hội, mấy hội viên ở đây ai cũng hiểu mối quan hệ của hai người này là không bình thường nên cũng không quá kinh ngạc. Trước kia nghe nói Vương thiếu chủ không ham nữ sắc nhưng giờ hồng nhan bên cạnh không thiếu làm nhiều người nghĩ tin đồn là trái ngược, mấy nữ đệ tử gia nhập cũng là vì hấn nhưng có vẻ là Long Hiên động tay động chân nhanh chóng đuổi hết.

Long Hiên cười ngồi vắt chân đung đưa ly trà nhìn hấn hỏi:

-Không nghĩ ngươi lại đi mở ra cái bang hội này, là như thế nào.

-Chẳng phải là sợ Ảnh sư tỷ cho ta có nhà mà không thể về sao.

-Ta cũng không hiểu vì sao Ảnh sư tỷ lại có thành kiến với ngươi như vậy, mặc dù tỷ ấy có không thích nam nhân thì cũng không đến nỗi quá đáng thế đâu.

Hấn cười khổ, sở dĩ việc của Ảnh Tư Mệnh hấn cũng không quan tâm chẳng qua là hấn muốn tạo thêm một chỉ lực lượng ở trong tông môn giúp hấn một chút mà thôi, nói với Long Hiên thì chưa chắc nàng hiểu.

May cho hấn là nơi này có Tuyệt Ứng trấn thủ, dù cho có bao người lợi hại cũng khó làm được gì nàng nhưng đệ tử bên trong bị nàng sai bảo cực khổ, dù thế do vẻ ngoài đáng yêu nên cũng rất được yêu thích mà không ai nói gì. Vương Lăng đặt tách trà đang uống dở trên tay xuống cười với Long Hiên.

-Hay là bây giờ chúng ta đi ra ngoài chơi đi, lần trước hứa với tỷ nhưng chưa thực hiện được.

-Được, lần này đừng viện cớ nữa đấy.

Long Hiên cao hứng đứng bật dậy, nàng vui vẻ vì giờ có thời gian mà ở bên cạnh hấn chơi lâu hơn. Nhưng nàng cao hứng chưa bao lâu thì Vương Hân từ bên ngoài chạy vào nói:

-Đệ mau ra ngoài xem người của Phi Long hội kiểm chúng ta gây chuyện rồi.

-Thật không đúng lúc.

Long Hiên dậm chân, khuôn mặt cau có, Vương Lăng cười mím đi sau Vương Hân.

-Sư tỷ đừng nóng, đợi ta giải quyết xong chuyện đã.

Quả nhiên thế lực mới thành lập khó khăn trùng trùng, nếu không phải là hấn quen biết Dược Thư Kỳ thì Viên Tâm hội của hấn là bị dẹp trong những ngày đầu rồi.

Ở trước một quầy bán dược thảo thuộc quản lý mới của Viên Tâm, đây vốn là chỗ của Dược Kinh Phòng mà Dược Thư Kỳ đưa hấn quản lý mà hấn cũng hiểu mấy phần đạo lý vì sao nàng lại giao cho hấn.

Người của Phi Long hội đã đánh bị thương 5,6 đệ tử. Liều Tịch là kẻ đứng đầu bên cạnh có Vương Lôi cùng hơn chục đệ tử thuộc Phi Long hội đứng im cười.

-Đám phế vật các ngươi mau chóng giao trả nơi này lại cho bọn ta, nếu không đừng hòng thoát ra khỏi đây.

-Các ngươi, đợi bang chủ của bọn ta tới, chắc chắn các ngươi sẽ biết tay.

Đám đệ tử Viên Tâm dù bị thương nhưng vẫn cố đứng dậy đỡ nhau lau máu trên miệng nói. Liễu Tịch khinh thường cười lớn:

-Hắn cũng chỉ là một thiếu gia có chút thực lực, vào Minh Lam Tông thì thân phận hắn chả có ích gì. Căn bản hắn với ta mà nói vẫn là phế vật.

-Ai dám nói huynh đệ của ta là phế vật.

Linh Phong mau chóng xuất hiện, nhìn đám sư đệ bị thương nhường này, hai mắt trừng to nhìn Liễu Tịch:

-Ở trong tông môn không cho phép đánh nhau, các ngươi đây là vi phạm môn quy.

-Ngươi là ai. Đây là Vân Nguyệt thành, không thuộc sở hữu của mình tông môn thôi đâu, môn quy ở đây không có bao tác dụng với ta.

Liễu Tịch nhìn Linh Phong không chút gì là để vào mắt, Vương Khôi bên cạnh đi đến nói nhỏ bên tai hắn, hắn nghe xong gật gù nói:

-Hóa ra là Linh Phong huynh đệ, ngươi có bản lĩnh như vậy không bằng gia nhập Phi Long hội bọn ta, lợi ích với ngươi sẽ không thiếu.

-Vương Lăng là huynh đệ tốt của ta, hắn ở đâu ta ở đó.

Linh Phong lạnh nhạt nói, bên cạnh Hàm Trương cũng xuất hiện vẻ mặt cũng tỏ vẻ kiên định, hắn sau khi nghe Viên Tâm hội do Vương Lăng mở ra thì không chậm trễ lập tức gia nhập, thực lực hắn bây giờ cũng không yếu đã tiến nhập dung linh đỉnh phong. Liễu Tịch ánh mắt tối lại, cười như không cười:

-Rượu mời méo uống đi uống rượu phạt. Để ta xem bản lĩnh của các ngươi.

-Nếu các ngươi đã muốn đánh thì cùng lên đi.

Hàm Trương nóng nảy chạy lên cầm trong tay đại chùy sẵn sàng trả thù cho huynh đệ bị thương. Vương Lôi cười lạnh phát tay ra hiệu:

-Cho đám người này biết Phi Long hội là ai đi.

Đám người Phi Long hội lập tức lao lên, Hàm Trương cùng Linh Phong lập tức động thủ, tuy đám người kia thực lực không kém nhưng so ra với Linh Phong vẫn kém rất xa, nhanh chóng đã tặng mỗi người một mũi tên vào chân.

Riêng Hàm Trương thì chật vật hơn khi đối đầu với Vương Khôi, Một chương uy lực của Hàm Trương dù áp vào người Vương Khôi cũng không có bao tác dụng bị pháp bảo Vương Khôi đang mặc chặn lại. Vương Khôi nhếch môi một hỏa chương uy mãnh của ma đạo sĩ sơ kỳ áp tới đánh trả làm Hàm Trương bay ra, đầu tóc cháy xém, bay đi nằm ngã ra đất. Linh Phong lập tức chạy tới nhìn Vương Khôi tức giận:

-Ngươi lại dùng pháp bảo phụ trợ, không có chút bản lĩnh.

-Thế thì sao, ai bảo các ngươi không có mà sử dụng. Phi Long hội to lớn như vậy pháp bảo cũng có rất nhiều.

Bộ dáng bây giờ của Vương Khôi làm Linh Phong chán ghét, một mũi tên không biết từ lúc nào đã bắn xuyên tới, mũi tên này xuất ra quá nhanh không kịp nhìn ra động tác giương cung, nó còn mang theo phong thuật xé gió mà vun vút. Vương Khôi ý thức kịp thì kinh hãi khi thấy mũi tên bắn tới trước mặt mình, dù có linh bảo nhưng cũng không thể che chắn phần mặt.

Liễu Tịch tức thì xuất hiện, tốc độ nhanh chóng giương tay ra, một đầu giác ngư hiện thân cản lại mũi tên. Hắn cười nhìn Linh Phong với vẻ thường thức.

-Không cần nhiều lời nữa, mau chóng rút đi trước khi ta đổi ý.

-Việc này ngươi không có tư cách mà nói.

Tức thì Vương Lăng cùng Long Hiên xuất hiện làm Linh Phong cùng đám đệ tử vui mừng, ánh mắt Vương Lăng nhìn qua Hàm Trương bị thương thì quay qua hỏi chuyện rồi đưa cho hắn một viên “Hồi Linh Đan”. Ánh mắt Liễu Tịch quét qua nhìn trúng Long Hiên tỏ vẻ kinh diễm, lại lướt xuống nhìn bộ ngực đầy đặn kia cười mím. Ánh mắt Liễu Tịch làm Long Hiên cảm thấy rợn da gà hai mắt trừng to tỏa ra sát khí nhìn Liễu Tịch.

-Đầu trọc, nhìn cái gì, muốn ta cạo luôn hai mái bên của ngươi không.

-Tiểu nương tử ngươi muốn chịu phạt phải không.

Liễu Tịch ghét nhất bị kêu là trọc đầu, vốn do tóc hắn khó mọc nên chòm đầu tóc bóng loáng phải đội tóc giả tránh cho người khác để ý, nào ngờ Long Hiên lại nói trúng điểm ngứa của hắn. Long Hiên khinh thường cười cười:

-Ngươi mới phải chịu phạt đấy, mau quỳ xuống dập đầu 30 cái gọi ta một tiếng cô mẫu, ta sẽ tha cho ngươi không thành hòa thượng hạo sắc.

-Được lắm, các ngươi mau lên bắt lấy nàng, nếu ta không khiến nàng trên giường kêu la thì không chịu nổi.

-Dám nói ra những lời dâm ngôn như vậy, ngươi thật muốn chết rồi đấy.

Long Hiền tuy là trước mặt Vương Lăng từng rất phóng khoáng cho hấn sờ mó hết cả nhưng đó là do nàng nhìn hấn thuận mắt, lúc đó nàng lại chả hiểu cái cái gì chuyện nam nữ mới tò mò, hiện nàng lại yêu thích hấn nên trong lòng chỉ giữ cho riêng mình Vương Lăng. Bây giờ có kẻ buông lời trêu chọc làm nàng cảm thấy kinh tởm, nhìn qua Vương Lăng thấy hấn mặt mày cũng tối sầm thay vào đó có chút vui vẻ.

Long Hiền một tay phóng ra 3 đạo thủy tiễn, cứ thế liên tiếp, nhìn mỏng manh nhưng khiến cho một lúc cả đám đệ tử Phi Long hội ngã lăn quay ra, trên đầu có một lỗ nhỏ chảy ra máu, chứng tỏ thủy tiễn kia đã xuyên qua đầu bọn chúng. Hiện chỉ còn lại mình Vương Khôi cùng Liêu Tịch, nhìn đồng bọn chết như thế Liêu Tịch mặt tối sầm nhìn Long Hiền.

-Dám giết người của Phi Long hội ta, ta chắc chắn sẽ dày vò người đến chết.

-A. Ta sợ, người mau giúp ta.

Long Hiền thấy Vương Lăng bước ra thì chạy ra núp sau lưng hấn, hấn cười khổ nhìn nàng tình nghịch hai mắt sáng trong đang nhìn hấn, bộ ngực no đầy ép chặt làm hấn cảm thấy xao động. Rõ ràng nàng dư sức đối phó Liêu Tịch, thậm chí mới đó còn giết người mà không nghĩ đến hậu quả nữa.

Hấn biết nàng tình nghịch nên ung dung tiêu sái đi tới nhìn Liêu Tịch, lướt qua Vương Khôi đang run rẩy nhìn đồng bọn mới chết bất đắc kỳ tử.

-Không ngờ Vương Khôi người làm mất mặt Vương gia làm chó săn cho người khác.

-Đây gọi là thức thời, ta không hề ngu ngốc như người. Lại nói Liêu đại ca lợi hại, ta theo hấn là để học hỏi.

Vương Khôi trấn định đứng đằng sau lưng Liêu Tịch giọng tiểu ý càng làm Vương Lăng thêm sát ý.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Vô đề

Lấy trong giới chỉ ra Lôi Chu Kiếm, ánh điện tím lướt qua, Vương Lăng nhắm hướng Vương Khôi mà lao tới, Liêu Tịch cũng lao tới trước mặt, cánh tay mang theo lớp vỏ màu bạc của giác ngưu chặn đứng lại lưỡi kiếm của Vương Lăng.

Như dự đoán bản thân, Vương Lăng lưỡi kiếm sau khi tiếp xúc với Liêu Tịch lập tức biến mất, rõ ràng đó là dư ảnh, lưỡi kiếm không ngờ đã xuất hiện trước mặt Vương Khôi đâm vào bả vai hấn làm hấn kinh hãi. Liêu Tịch kinh ngạc nhìn Vương Lăng kinh ngạc vì không nghĩ đối phương lại có thủ pháp cao minh như thế, rõ ràng so với lời đồn dù lợi hại thì hấn cũng không lợi hại như thế này.

Vương Lăng lần nữa dùng “Ngư kiếm” thu Lôi Chu Kiếm vào tay, đón đỡ vừa kịp một quyền kinh trào của Liêu Tịch. Hấn lùi ra mấy bước có chút thất thế, Liêu Tịch âm trầm nhìn Vương Khôi bị thương, không ngờ hấn lại không thể cản được kiếm của Vương Lăng, rõ ràng là rất quý dị.

-Đã quá coi thường người rồi.

-Sur huynh quá khen, xem thực lực sur huynh rõ ràng là thực lực Địa bảng, chắc chắn là khi ta đánh bại huynh thì cũng tiến nhập Địa bảng phải không.

-Ấn nói ngông cuồng.

Liêu Tịch phát chiêu mang theo một cỗ lực lượng cường đại, ngay lúc này một người đã xuất hiện ngay trước Liêu Tịch, một cỗ nhu lực hóa giải toàn bộ công kích, tỏa ra không khí sức nóng mãnh liệt. Cả đám người Vương Lăng và Liêu Tịch đều âm trầm khi thấy Thi Phàm trước mặt, Thi Phàm cau mày nhìn cuộc ẩu đả này khó chịu:

-Tông môn có quy định không được ẩu đả, nếu còn ai tái phạm thì sẽ xử theo môn quy.

-Sur huynh, đám người kia dám giết sư đệ của ta.

Liêu Tịch rất kiên cố Thi Phàm, không có ý chống đối nhưng vẫn không chịu thua chỉ vào đám đồng sư huynh sư đệ đang nằm trên đất. Thi Phàm nhìn ra đám đệ tử đã chết kia tỏ vẻ bất kham, quay qua nhìn Vương Lăng thấy hấn nhún vai. Long Hiền chống nạnh chu miệng nhỏ nói:

-Là do đám người này có ý đồ không tốt với ta trước, ta chỉ là tự vệ mà thôi.

Thi Phàm giật mình nhìn Long Hiền, lại quay qua Liêu Tịch thở dài hỏi:

-Chuyện này là thật.

-Dù ta có buông lời không đúng thì cũng không nên giết người trong tông phái, xin sư huynh làm chủ cho đám huynh đệ bị sát hại.

-Được rồi, người rồi đi trước đi, chuyện còn lại ở đây để ta xử lý.

-Nhưng sư huynh bọn chúng.

-Được rồi ta nói cứ để ta.

Thi Phàm mặt tối sầm, Liễu Tịch run người không nói gì nữa cùng Vương Khôi rời đi, ánh mắt gã sát lạnh nhìn lướt qua Vương Lăng. Thi Phàm nhìn lại đám người Vương Lăng thờ dài:

-Đệ nên thu liễm một chút, nếu không phải là ta đến trước mà là tên kia thì đệ đã gặp rắc rối rồi.

-Là ai cơ?

Vương Lăng tò mò hỏi, Thi Phàm lắc đầu trả lời:

-Là đệ nhị Thiên Bảng Lăng Chấn Đông, ngay cả ta cũng khó mà đánh lại, thậm chí gia cảnh phía sau tên này cũng không hề đơn giản.

-Đệ hiểu rồi, nhất định sẽ nghe theo sư huynh.

Hắn biết thực lực bản thân bây giờ khó mà đánh lại người của Thiên Bảng nên cũng không muốn ngông cuồng lúc này.

-Tốt, ta rất thương thức đệ, hi vọng sau này đệ sẽ không làm ta cũng như sư phụ ta thất vọng.

-Đệ nhất định nỗ lực. Mà đúng rồi, sao sư huynh lại tới đây.

-Ta nghe nói là đệ mở ra Viên Tâm hội nên tới xem như thế nào, không ngờ lại gặp chuyện thế kia.

Nói tới đây Thi Phàm khẽ liếc nhìn qua Long Hiên lại truyền âm hỏi Vương Lăng.

-Đệ và Long hiên quan hệ rất tốt sao.

-Đúng vậy.

Vương Lăng không chút ngần ngại gật đầu, hắn cũng nhận ra tình cảm của Long Hiên với hắn không phải bình thường nhưng hắn chưa chắc nàng đối với hắn là như thế nào, có thể là như tỷ đệ thân thiết. Thi Phàm trầm tư một lúc lại truyền âm tiếp:

-Tốt nhất đệ nên tạo quan hệ tốt với nàng ta, ta nghĩ tương lai đệ cũng có nhiều cái lợi.

-Cảm tạ sư huynh nhắc nhở, ta chắc chắn sẽ làm.

Dù hắn không biết Long Hiên như thế nào làm Thi Phàm phải kiêng dè như vậy nhưng hắn cũng hiểu đối phương là đang giúp đỡ hắn nên tỏ vẻ cảm kích.

Thi Phàm nhìn qua đám sư đệ chết nằm la liệt kia thờ dài:

-Thôi, ta phải quay về đây, mong đệ nhớ những lời ta nói.

Vương Lăng gật đầu nhìn Thi Phàm thu lại xác đám sư đệ kia rồi đi. Long Hiên khó hiểu nhìn qua Vương Lăng dò hỏi:

-Các người là đang nói chuyện gì.

-Sư huynh nhắc ta phải cẩn thận Lăng Chấn Đông.

-Người khỏi cần lo, có bốn tiểu thư ở đây khó có ai làm hại được người.

-Cảm tạ sư tỷ.

Vương Lăng ánh mắt thâm tình nhìn Long Hiên làm nàng đỏ mặt không hiểu vì sao hắn lại có biểu hiện như vậy, rõ ràng hắn đây là tình tỷ đệ liệu nàng có hiểu lầm không. Vương Lăng nhận ra thời gian gần đây Long Hiên đối với hắn rất tốt, cảm tình hắn dành cho nàng cũng càng tăng thêm. Hắn quay qua nhìn Linh Phong cùng Hàm Trương cũng tỏ vẻ cảm kích:

-May mà có huynh ở đây.

-Đừng khách sáo, chẳng phải chúng ta là huynh đệ tốt sao.

-Huynh có muốn cùng ta đi uống tửu không, ta nhất định sẽ chiêu các huynh.

-Thôi ta còn cần tu luyện nên để dịp khác vậy.

Linh Phong ghé mắt qua nhìn Long Hiền ý là để Vương Lăng bồi nàng lại cùng Hàm Trương kêu đám huynh đệ Viên Tâm rời đi. Vương Lăng cảm thấy bản thân khá là may mắn vừa có nữ nhân tốt vừa có bạn hữu tốt, lại nhìn qua Long Hiền nói:

-Chúng ta cùng đi hết thành xem thử có nơi nào giúp ta phát triển Viên Tâm hội không.

-Vậy rất tốt.

Long Hiền hồ hồ kéo tay hắn đi, nàng như tiểu hài tử chỉ đông chỉ tây hướng dẫn hắn vì nàng biết rõ Vân Nguyệt thành hơn hắn, trong tất cả thứ hắn chú ý nhất là hội đấu giá Hòa Dược.

Tối trở về hắn quyết định đến thăm Sở Ngọc vì dạo này vẫn chưa đến thăm nàng, chắc chắn nàng sẽ lo lắng. Hắn vừa vào phủ của Sở Ngọc thì giật mình khi không thấy Sở Ngọc đâu cả, hắn hốt hoảng tìm hết đông lại tìm tây nhưng một chút khí tức cũng không cảm nhận được, ngay cả nha hoàn thường ngày phục vụ cũng biết mất.

Hắn kinh hoàng luống cuống suy nghĩ tới việc không hay đã xảy ra, nghĩ ngay tới là Sở Thiên giờ trò, có vẻ là lão hồ ly này nhận ra lần trước hắn đột nhập phủ có ít nhiều dính dáng đến Sở Ngọc nên đã để nàng tới nơi khác, hắn tự trách bản thân quá thất trách mà không bảo vệ tốt cho nàng.

Hắn quyết định lần nữa đến nơi ở của Sở Thiên, vì để chắc ăn hơn hắn đã kêu Tuyết Ưng đi cùng, nàng sau khi nghe hắn nói thì giật mình nói:

-Lần trước ta tới tỷ ấy vẫn còn rất tốt mà, nếu lão gia kia làm gì tỷ ấy ta nhất định đánh cho lão khỏi bò.

Vương Lăng cười trừ cùng Tuyết Ưng nhanh nhẹn đi vào chỗ Sở Thiên. Dù số lượng đệ tử rất đông, nhiều hơn cả lần trước hắn đột nhập nhưng hắn vừa học thành “Thần Tội Lôi Pháp” trang thứ nhất dù chưa hoàn toàn nắm vững nhưng thực lực nâng cao rõ ràng, nhìn vào hắn bây giờ chỉ thấy ánh điện màu đen chạy lướt qua mau chóng đã đến nội viện. Tuyết Ưng cũng giật mình nhìn hắn mà tự hỏi:

-Tiểu tử này lợi hại như thế từ khi nào, ngay cả ta cũng không thể nhìn thấu thân pháp quý dị của hắn.

Hắn vào phòng Sở Thiên thấy không có ai lập tức mở công tắc, thông đạo hiện ra hắn cùng Tuyết Ưng liền tiến vào, hắn kinh ngạc khi không hề thấy bất cứ ai cả, ngay cả mẫu thân Sở Ngọc cũng không còn tại. Hắn vội gọi to về kinh hoàng, sợ rằng Sở Ngọc thật sẽ xảy ra chuyện gì, Tuyết Ưng vỗ vai hắn động viên. Vương Lăng nhìn nàng thâm cảm kích lấy lại bình tĩnh suy nghĩ một lúc lại nói:

-Chắc chắn là lão gia chưa đem Sở Ngọc đi xa được, trông tông môn canh chừng nghiêm ngặt như vậy khó mà giấu người.

Hắn quay qua nhìn quanh phòng mong tìm được chút manh mối.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Kẻ thù bí ẩn (1)

Hắn tìm kiếm xung quanh tiện thể quăng mấy bảo vật của Sở Thiên vào trong giới chỉ, dù đã kiểm tra hết cả phòng nhưng hắn vẫn chưa nhận ra manh mối gì. Hắn bực tức ngồi lại bàn rót cốc trà uống lấy, sờ lên bàn nhận ra có vài vết lõm khác lạ làm hắn chú ý.

Mấy vết hằn này khá là mỏng, phải cẩn thận nhìn mới thấy, hắn mau chóng lấy trà đổ nước lên bàn xem rốt cuộc là vết khắc này để lại cái gì. Hắn nhìn ra trên bàn có khắc mấy chữ “đấu giá Hòa Dược”. Hắn lập tức lấy lại tinh thần, dù đây là đúng hay sai hắn phải đi kiểm tra mới biết được. Quay qua hắn kêu Tuyết Ưng rời đi, sợ chậm trễ hắn dùng “Phi Quang Dực” cùng Tuyết Ưng trực tiếp bay tới hội đấu giá Hòa Dược.

Hiện trước mắt là hội đấu giá Hòa Dược, hắn muốn đi vào nhưng bây giờ nó đã đóng cửa, một màng kết giới bao quanh khó mà tiến vào, Tuyết Ưng hậm hực đá vào kết giới.

-Đề ta phá nát cái kết giới rách này.

-Đừng mạnh động.

Vương Lăng ngăn Tuyết Ưng lại sợ nàng làm kinh động đến kẻ bên trong, hắn nhớ tới hội đấu giá Hòa Dược vốn là thuộc quyền sở hữu của Dược gia nên hắn quyết định đi tìm Dược Thư Kỳ.

Trong tư phòng, Dược Thư Kỳ đang ở trong bồn tắm, cánh tay trắng dài lướt trên da thịt, cả người ở trong nước để lộ chút thân trên, da thịt hồng đào thoát ẩn thoát hiện sau làn hơi nước. Ngay lúc này Vương Lăng từ cửa sổ nhảy vào, một cách thâm lặng, hắn biết rõ phòng Dược Thư Kỳ là nơi nào nên trực tiếp đi vào bằng đường cửa sổ.

Nghe tiếng động lạ Dược Thư Kỳ giật mình nhìn qua thấy có bóng người la lên, Vương Lăng nhận ra Dược Thư Kỳ đang tắm thì giật mình, sợ nàng hiểu lầm khó mà nhờ vả nên muốn lao ra ngoài nhưng chợt cảm nhận một luồng khí tức khác lạ âm u cũng đang hướng về phía này. Hắn không nghĩ nhiều

nhảy vội vào trong bồn tắm, bịt miệng nàng lại nói nhỏ bên tai.

-Đừng la nữa, là ta.

Nghe giọng nói thân quen, Dược Thụ Kỳ mới nhận ra Vương Lăng, khuôn mặt cau có khó chịu vì hắn là đang cùng nàng ở chung một bồn tắm.

-Ngươi sao lại ở đây.

-Ta có chuyện muốn nhờ nên giờ này mới mạo muội tới tìm.

Dược Thụ Kỳ cố nép người xuống không muốn cho hắn nhìn nhiều, dù cách lớp y phục nhưng Vương Lăng vẫn cảm nhận độ đàn hồi mềm mại của da thịt nàng ép sát hắn.

-Có chuyện gì thì ngươi ra ngoài hãy nói.

-Chưa được, ta cảm nhận có một kẻ có khí tức khác lạ đang hướng tới phía này. Ta sợ kẻ này đối với ngươi cũng không có ý tốt.

-Cái gì mà không có ý tốt, chẳng phải kẻ đó là ngươi sao.

Dược Thụ Kỳ khó chịu muốn ra ngoài nhưng sợ vừa đứng lên thì cái gì cũng cho Vương Lăng thấy thể thì không ổn, nhưng nàng cũng không muốn ở cùng hắn trong một cái bồn tắm. Đúng lúc này thì nha hoàn từ bên ngoài từ ngoài xông vào mở cửa nhìn Dược Thụ Kỳ hỏi.

-Tiểu thư, có chuyện gì sao.

-Không có, là ta nhìn thấy một con gián nên hơi hoảng.

-Thật sự như vậy.

Nhìn nàng bộ dáng xuýt hổ, nha hoàn có chút nghi ngờ.

-Ngươi từ khi nào biết hỏi tra hỏi chủ tử rồi.

-Nô tỳ không dám.

Nữ nha hoàn run người vội bào chữa, lại lúc này từ xa vọng lại tiếng một nha hoàn khác, tiếng lại ngày càng gần.

-Không được tự tiện đến phòng tiểu thư.

-Ta vừa nghe nàng hét, ta phải đi kiểm tra.

-Tiểu thư hiện đang tắm rửa ngươi dám.

Nha hoàn kia cũng lao ra nhìn nam nhân trông có vẻ lẳng tử kia. Dược Thụ Kỳ cũng nhận ra giọng nói kia, nàng phát tay để cửa đóng lại, lúc này nam tử kia đã ở trước cửa gọi vọng vào.

-Dược tiểu thư, người không sao chứ.

-Ta không có vấn đề gì. Lăng Chiêu công tử không cần lo lắng.

Vương Lăng cảm nhận khí tức hắc ám này tuy rất nhỏ nhưng hắn vẫn cảm nhận rõ ràng được tên Lăng Chiêu này có tu luyện ma công. Hắn ở trong bồn tắm động dậy người mùi hương của nữ nhân mà kích động, thứ trong quần hắn cứng dần cọ vào người Dược Thụ Kỳ làm nàng giật mình, quay qua lờ mờ cảnh cáo.

Lăng Chiêu nghe nàng đang tắm rửa thì liền kích động, dạo này hắn có nhiệm vụ thu hút Dược Thụ Kỳ nhưng nàng cứng rắn hơn hắn tưởng, dù hắn có dụ dỗ thế nào nàng cũng không ngã vào lòng hắn. Bây giờ nàng đang trong tình trạng khó đề phòng là cơ hội của hắn. Lập tức Lăng Chiêu đánh ngất hai nha hoàn, trực tiếp phá cửa xông vào làm Dược Thụ Kỳ kinh hãi ngợp người xuống nước.

-Lăng Chiêu, ngươi đây là đang làm gì.

-Làm gì? Nàng xem nam nữ chung một phòng thì có thể làm gì khác.

-Ngươi mau đi ra. Nếu không đừng hòng ta tha cho ngươi.

-Chuyện đến nước này ta cũng không còn cách nào khác.

Nhìn Dược Thụ Kỳ da thịt trắng nõn làm Lăng Chiêu kích thích cả người, lập tức lao tới muốn phá hủy bồn tắm nhìn xem nữ nhân kia mùi vị ra sao. Dược Thụ Kỳ kinh hãi vì vốn nàng không có bao nhiêu thực lực, chỉ là hóa linh trung kỳ khó mà chống lại kẻ trước mắt.

Nhưng nàng rất nhanh bình tĩnh vì nhận ra Vương Lăng đang ở đằng sau không hiểu vì sao lại cảm thấy nhẹ nhõm hẳn ra. Vương Lăng cũng không chờ đợi thêm trực tiếp lao ra, vận “Hỏa Long Chuyển” nghênh kháng với Lăng Chiêu đẩy hẳn bay trở lại.

Lăng Chiêu giật mình nhận ra không biết từ đâu xuất hiện một kẻ khác mà lại từ trong bồn tắm Dược Thụ Kỳ xuất hiện có thể bức lui mình. Mà Vương Lăng cũng ngạc nhiên vì không nghĩ đối phương vẫn bình an khi nhận một chiêu toàn lực của hắn, như thế thì kẻ trước mặt cảnh giới phải hơn hắn. Lăng Chiêu lạnh lùng nói:

-Ta còn nghĩ ngươi bằng thanh ngọc cốt thể nào, hóa ra còn giấu nam nhân trong phòng.

-Ngươi đừng nói vậy, ta với hắn quan hệ không phải như vậy.

Dược Thụ Kỳ lập tức phản bác, nàng xấu hổ giấu mình càng sâu, trước giờ chưa từng có ai khinh nhờn nàng vì nàng là con cháu Dược gia, thân phận trong tộc lại rất cao, chưa có ai sờ soạng, phi lễ nàng như Vương Lăng kia. Vương Lăng cười mỉa lấy ra Lôi Chu Kiếm, ánh kiếm mang theo luồng lôi điện màu đen làm Lăng Chiêu phải kiên đề.

-Dám tự tiện xông vào khi nữ nhân của ta đang tắm, ngươi muốn chết rồi.

-Nàng ta là nữ nhân ngươi khi nào.

Lăng Chiêu tức giận một luồng khí màu đen xuất ra phóng hướng Vương Lăng, va chạm cùng mũi kiếm để bị hắc lôi đánh tan, tiếp tục mũi kiếm vẫn lao tới. Nhưng khi vừa tới vị trí đứng của Lăng Chiêu thì Vương Lăng đâm phải một tàn ảnh, lập tức cảm thấy không ổn, quay đầu lại thấy Lăng Chiêu đã bắt lấy Dược Thụ Kỳ đang khóa thân. Lăng Chiêu cười khinh khinh ôm thân thể người ngọc lao ra ngoài cửa.

-Nữ nhân này ta sẽ đem sử dụng, chơi chán thì sẽ trả ngươi.

-Vương Lăng cứu ta.

Dược Thụ Kỳ kinh hoàng muốn khóc nhìn lại phía Vương Lăng, hẳn lúc này khuôn mặt băng lãnh cũng hướng phía cửa sổ lao đi.

-Mau bỏ nàng ta lại nếu không ta sẽ cho ngươi chết không toàn thây.

-Ngươi có bản lĩnh theo kịp ta sao. Hiện ta đang bận nếu không tiểu tử ngươi chết lâu rồi.

Lăng Chiêu khinh thường vẫn cứ cấp người ngọc mà bay đi, một lúc sau quay đầu lại nhìn tưởng đã bỏ xa Vương Lăng nào thấy một ánh điện đen như sao xẹt lao tới, bất kịp với hắn. Lăng Chiêu kinh ngạc không chân chờ tiếp tục chạy. Vương Lăng bắt đầu nôn nóng, đối phương rõ ràng tốc độ càng gia tăng làm hắn khó lòng bắt kịp dù cho có “Lôi Thiểm Bộ”. Đang nôn nóng thì hắn nhìn ra Tuyết Ưng ở phía xa, vui mừng gọi to:

-Tuyết Ưng, chặn tên kia lại.

-Hiểu rồi.

Tuyết Ưng tốc độ quý dị, nháy mắt một cái đã xuất hiện trước mặt Lăng Chiêu, gã giật mình nhận ra nguy hiểm vội vàng phòng ngự, một luồng khí màu đen tạo ra một cái thuẫn màu đen làm giảm đi uy phong của khí kinh Tuyết Ưng nhưng gã cũng chỉ là thoát chết chứ vẫn bị thương, hẳn móc ra một viên đan dược rồi nuốt vào nhìn ra Tuyết Ưng phát ra chiêu phong thứ hai, hắn biết nếu nhận thêm lần nữa thì chắc chắn phải chết nên ném Dược Thụ Kỳ về phía bạo phong kia, điều này làm nàng kinh hãi nhắm mắt lại chờ chết.

Cũng may Vương Lăng đến kịp ôm Dược Thụ Kỳ lui ra nhưng bị chiêu phong đánh trúng, một vết cắt sứt bén trên da thịt hắn hiện ra, Tuyết Ưng kinh hãi phát tay hóa giải chiêu phong còn lại. Hai mắt tinh anh nhìn Lăng Chiêu đuổi theo. Dược Thụ Kỳ thấy hắn vì mình mà bị thương cảm động hỏi:

-Ngươi không sao chứ.

-Không vấn đề gì.

Thấy hắn cứ nhìn mình chăm chăm mà toàn là nhìn phía dưới ngực nàng mới nhận ra bản thân hiện đang khóa thân, từ trên xuống dưới toàn bộ lộ ra bên ngoài, nàng hét toáng tát hắn một cái làm hắn thanh tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Kẻ thù bí ẩn (2)

Hắn cười ngượng lấy ra từ trong giới chỉ một trường y cho Dược Thụ Kỳ khoác tạm, hắn nhìn về chỗ Tuyết Ưng vừa bay đi khẽ giật mình, một vụ nổ lớn kinh động cả một vùng. Hắn không nghĩ là Lăng Chiêu còn sức đề mà đỡ được một quyền của Tuyết Ưng, hắn dùng “Phi Quang Dực” bay lên cao kiểm

tra.

Ở trước mặt Tuyết Ưng một tên mặc áo đen xuất ra một đầu hắc thú cần được công kích của Tuyết Ưng, nàng dù ra bao nhiêu chiêu đều bị hắc y nhân kia đánh trả đủ cả. Tuyết Ưng tức giận giậm chân:

- Tức chết ta. Từ khi gặp tên biến thái kia cảnh giới đại giảm, ngay cả một tên tiểu tướng bình thường cũng không đánh lại.

Hắc y nhân cũng nhận ra nàng lợi hại không muốn cùng Tuyết Ưng đo sức thêm nữa, việc rút lui vẫn quan trọng hơn. Tức thời gã ôm lấy Lăng Chiêu ra một hư ảnh lao xuống đất độn thổ đi mất.

Vương Lăng nhú mày đi tới bên cạnh Tuyết Ưng lắc đầu:

-Bỏ đi, trời tối thế này khó mà đuổi theo.

-Ta hiểu rồi.

Tuyết Ưng cau mày hậm hực có vẻ khó chịu việc bản thân đã dần yếu đi lúc nào mà không hay biết, tuy tâm trạng không tốt nhưng nàng vẫn len lén xem vết thương của Vương Lăng do nàng tạo ra thấy không có việc gì mới yên tâm. Vương Lăng tới bên cạnh Dược Thụ Kỳ khẽ mỉm cười:

-Đề ta đưa tiểu thư quay về.

-Ừm.

Nàng gật đầu lập tức ý thức lại thấy Vương Lăng đã bế nàng mà bay đi. Tuy có chút ngượng ngịu nhưng nàng vẫn không tỏ vẻ xấu hổ gì. Đến khi về tới phòng nàng mới có cơ hội thay đồ, hần thì ra ngoài lay tỉnh hai nha hoàn kia. Hai nha hoàn vừa mở mắt thì mắt ngó nghiêng nhìn hần hỏi:

-Vương công tử, tiểu thư...

-Đừng lo, nàng bên trong.

Nghe vậy hai nha hoàn mới thở nhẹ an tâm, hần đứng dậy gọi vọng vào:

-Tiểu thư đã thay đồ xong chưa, ta có chuyện muốn nói.

-Ngươi vào đi.

Mở cửa bước vào, hần thấy nàng mặc một lớp áo ngủ mỏng hồng đào khoát ngoài một tấm áo choàng che cánh xuân mà thôi, có vẻ nàng đã lấy lại dáng vẻ của một tiểu thư kinh doanh dày dặn, nét mặt bình tĩnh trở lại làm hần thán phục. Nhìn hai nha hoàn nàng nói:

-Hai người mau đi pha trà.

-Vâng.

Hai nha hoàn theo nàng nhiều năm nên hiểu ý nàng là để nàng và Vương Lăng một mình, hai nha hoàn cũng không có nghị kỵ gì nữa. Đợi hai nha hoàn cùng Tuyết Ưng rời đi Dược Thụ Kỳ bối rối trở lại nhưng vẫn cứng rắn hỏi:

-Công tử tìm ta là có chuyện gì.

-Là chuyện của hội đấu giá Hỏa Dược.

Dược Thụ Kỳ lấy làm lạ, hiếu kỳ hỏi:

-Ồ. Có chuyện gì sao.

-Ta muốn vào đó tham quan một chút.

Vương Lăng nhếch môi tỏ vẻ thần bí, Dược Thụ Kỳ cau hàng lông mày lá liễu, bộ dáng rất cuốn hút.

-Có gì cứ nói thẳng.

-Thật ra ta vào đó là tìm người.

Dược Thụ Kỳ nghe vậy có chút tò mò hỏi:

-Rốt cuộc công tử muốn tìm ai.

-Là một vị bằng hữu, hình như đang ở bên trong hội đấu giá Hỏa Dược. Không biết ở bên trong có nơi nào có thể giấu người không.

Nghe ý hấn không muốn cho nàng biết thêm nàng cũng không hỏi chi tiết, dù sao hấn lúc này cũng cứu nàng nên nàng không ngại giúp hấn. Nàng suy nghĩ một chút rồi lắc đầu.

-Ở bên trong đó không có nơi nào để giấu người nhưng có một biệt viện làm chỗ trọ cho các đặc khách của Hòa Dược phường. Người trong tông môn cũng không có quyền khám xét.

-Như vậy Quang Minh giáo cũng không kiểm tra sao.

-Dù cho là khách quý thân phận thế nào thì cũng phải nể mặt mũi Quang Minh giáo mấy phần, tất cả đều được kiểm tra, không có ai là vong linh pháp sư cả.

Vương Lăng xoa cằm suy nghĩ, lại nhìn qua Dược Thụ Kỳ nói tiếp:

-Có chuyện gì sao mà có vẻ rất nhiều thế lực hội họp về đây.

-Ngày mai có đấu giá một món đồ rất có giá trị nên dĩ nhiên có nhiều người đến để tham gia rồi.

-Ngày mai? Trùng hợp như vậy. Có thể hỏi đó là vật gì không.

Dược Thụ Kỳ ngón tay dài mềm đặt lên môi có chút do dự nhưng vẫn nói:

-Nói người biết trước cũng không sao. Vật ngày mai đấu giá là Hỏa Phượng Huyết Tích.

-Đó là vật gì?

-Là một mảnh thạch phiến giúp truy tìm dấu vết của Thượng Thiên Hòa Y Phượng Hoàng, một thần thú có năng lực bắt từ bắt diệt.

Nghe xong lời nàng nói, hấn ngu ngơ không biết vật đó quan trọng thế nào mà nhiều người ham muốn như vậy, đã không biết là phải hỏi:

-Nếu là thần thú thì làm gì có năng lực thu phục mà mấy người đó sống chết muốn có như vậy.

-Mặc dù là thần thú nhưng sẽ có một giai đoạn nó suy yếu cực hạn, là thời gian hơn 1 năm nữa, lúc đó nó sẽ tiến vào giai đoạn trùng sinh biến thành ấu thú. Nghe đồn nó sống ở nơi nóng nhất của Đại lục địa, Hỏa Sơn Đình, máu của thánh thú phượng hoàng nghe đồn có khả năng cải tử hoàn sinh, chữa bách bệnh, nâng cao đại cảnh giới hồn lực thậm chí là trường sinh bất lão.

Dược Thụ Kỳ kể rất chăm chú, chính nàng cũng không tin lắm về mấy lời đồn này, nhưng thấy nhiều người ham muốn như vậy nàng cũng tăng thêm mấy phần chứng thực. Riêng Vương Lăng lúc này đang kích động muốn chết, nếu có được Hỏa Phượng Huyết Tích thì hấn có thể tìm được Hoa Linh Y Thảo chỉ mọc ở Hỏa Sơn Đình, nguyên liệu điều phối chữa trị cho Vương Khan.

Đặc biệt lại còn có dị hỏa Phượng Tiên hỏa diễm mà bất cứ luyện dược sư nào cũng thèm thuồng. Hấn thì cần để cho Hồn Nguyên hỏa diễm của bản thân có thể cắn nuốt. Rất nhanh hấn lại lắc đầu tỉnh táo lại, vật giá trị như thế hấn làm sao mà dễ dàng có được, trong khi bây giờ việc ưu tiên là giải cứu Sở Ngọc trước đã. Hấn quay qua nhìn Dược Thụ Kỳ, vẻ mặt cầu khẩn:

-Ngày mai ta có thể đến xem không.

-Nếu người muốn thì cứ đến, dù có đến đó thì người cũng khó mà giành được đồ, toàn bộ những người giàu có nhất 2 đại lục Đông Tây đều tụ hội về đây đây.

Hấn vẫy tay, bộ dáng bình thản.

-Ta cũng không hy vọng giành được đồ tốt như vậy, chỉ muốn đến xem cho biết mà thôi.

-Được, ngày mai người có thể đi cùng ta đến xem.

-Cảm ơn người.

Vương Lăng vui mừng nắm chặt lấy tay Dược Thụ Kỳ, nàng giật mình rồi ngơ ngẩn đỏ mặt nhìn hấn vẻ mặt vẫn như là tiểu hài tử thâm buồn cười, khi nàng lấy lại tinh thần thì giấy tay hấn ra vẻ mặt thản nhiên nhưng lại giấu đi xấu hổ trong lòng.

-Người đi nghỉ đi, ta phân phó nha hoàn cho người cùng tiểu Tuyết Ưng phòng riêng. Đến khi nào đi thì ta sẽ gọi người.

-Ta hiểu rồi.

Hấn gật đầu rồi rời khỏi phòng, Dược Thụ Kỳ lúc này mới có thể an tâm nghỉ ngơi, nàng nằm ngả xuống giường khó mà nhắm mắt, trong đầu vẫn luôn nhớ tới hình ảnh của hấn. Nàng giờ này mới hiểu một chút cảm giác của tiểu muội nàng khi ngày đêm mong nhớ Đan Vân là như thế nào.

Cũng mau nàng lắc đầu, không khỏi tự trách mình ngờ nghệch, chẳng qua Vương Lăng với nàng chỉ là đối tượng hợp tác lâu dài mà thôi, không có tư tình nam nữ ở bên trong. Có tình cảm nam nữ hay không thì chắc chính bản thân nàng cũng khó mà biết được.

Trở về phòng được Dược Thư Kỳ xếp cho, Vương Lăng nằm ở trên giường cảm vòng tay mà mẫu thân Sở Ngọc đưa cho hắn ngắm nhìn lại nhớ tới thiếu nữ trong ngạnh tự cao lần đầu gặp gỡ, qua mấy lần sự cố dần dần nàng lại biến thành mèo ngoan ở trong lòng hắn.

Hắn tin với nàng tình cảm chỉ ở mức thân thiết cũng không phải cảm giác như khi nghĩ tới Băng Mộ Tuyết mấy nàng, nhưng hắn hiểu nàng là nữ nhân của chính mình thì hắn nhất định sẽ bảo hộ nàng chu toàn. Nghĩ tới việc nàng gả cho người khác cũng làm hắn chạnh lòng, như thế nàng với hắn cũng có một vị trí rất đặc biệt chỉ là hắn còn cảm giác mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Kẻ thù bí ẩn (3)

Dù cho Vân Nguyệt Thành nằm trong tông môn nhưng nó lại không chịu sự khống chế của tông môn vì nó được xây dựng dựa vào nhiều thế lực tập trung, trong đó có Dược gia, một thế lực không ai dám đắc tội vì nắm giữ hơn một nửa số đan dược của toàn cõi đại lục.

Hỏa Dược đầu giá hội ở Vân Nguyệt thành bình thường chỉ có môn đồ đệ tử có danh tiếng đến để tham gia nhưng hiện giờ có rất nhiều thế lực hội tụ về đây, mục đích chỉ có một, không tiếc tài nguyên để giành được.

Đám người Vương Lăng cùng Dược Thư Kỳ bước vào Hỏa Dược đầu giá hội, hắn ngó nghiêng xung quanh tìm kiếm xem lão Sở Thiên có ở quanh đây hay không, làm hắn thất vọng cũng chẳng thấy bóng dáng lão đâu nhưng hắn nhanh lấy lại niềm vui khi nhìn thấy Lộc Khách. Quay qua nhìn Dược Thư Kỳ và Tuyết Ưng hắn nói:

-Hai người đi trước đi, ta gặp người quen.

-Vậy được, ta đi trước.

Hai nàng vừa rời đi Vương Lăng cũng tức tốc đi đến trước mặt Lộc Khách vui vẻ cười:

-Lộc Khách huynh đệ, lâu rồi không gặp.

-Vương huynh đệ, tái ngộ.

Lộc Khách cũng khách sáo chào lại, lần trước vì Vương Lăng giúp hắn lấy lại danh dự nên hảo cảm với Vương Lăng cũng cao. Lúc này Vương Lăng mới để ý bên cạnh Lộc Khách còn có hai người, một thiếu nữ 16 tuổi mày thanh mục tú, rất khả ái cùng với một thiếu niên hơn 20 tuổi một trang tuấn tú.

Cả hai cũng chú ý đến Vương Lăng, vừa tò mò hiếu kỳ với thân phận của hắn. Lộc Khách bắt đầu giới thiệu Vương Lăng với cả hai người.

-Lăng huynh, Lão muội, đây là Vương Lăng nổi danh năm gần đây đây.

-Hóa ra là Vương thiếu chủ, ngưỡng mộ từ lâu.

Lăng công tử kia nhìn Vương Lăng tuy lời nói ra nhưng cử chỉ cũng không có chút thành ý nhếch miệng cười, còn tiểu cô nương kia liếc nhìn hắn một cái lại quay qua nhìn Lăng công tử nọ như là đang so sánh. Lộc Khách lại tiếp tục giới thiệu hai người nọ với Vương Lăng:

-Vương đệ, đây là Lăng Triệt công tử, Lão Vi Vi tiểu thư.

-Lăng huynh quả nhiên anh tuấn bất phàm nha.

-Quá khen, haha.

Nghe đối phương ca ngợi mình làm Lăng Triệt vui vẻ toát miệng cười, Vương Lăng lại nhìn qua Lão Vi Vi mỉm cười:

-Vi Vi tiểu thư cũng thật khả ái, xinh đẹp động nhân.

-Công tử quá khen

Lão Vi Vi nghe thế khuôn mặt đỏ hồng, có vẻ rất thích thú. Lăng Triệt thấy nàng chỉ vì mấy lời nói của đối phương mà thẹn thùng thì tức giận lườm nàng khiến nàng cúi gằm mặt không dám biểu hiện. Lăng Triệt lại quay qua nhìn Vương Lăng mỉm cười:

-Chắc Vương đệ đến để đấu giá Hỏa Phượng Huyết Tích, như vậy chúng ta có thể cùng nhau ở một chỗ.

-Như vậy thì làm phiền Lăng huynh rồi.

Vương Lăng cười đáp trả lại quay qua nhìn Lỗ Vi Vi cười khiến nàng run rẩy không dám nhìn. Lăng Triệt nhìn Vương Lăng cười lạnh, chắc nghĩ đối phương chắc chắn sẽ không có khả năng đấu giá được nên trước mặt mỹ nhân sẽ thể hiện bản thân. Vương Lăng cũng không từ chối vì hắn tiện còn có việc muốn nói cùng Lộc Khách.

Cả bốn người ngồi vào cùng một chỗ, xung quanh cũng không có ai dám tới gần vì thân phận Lăng Triệt cũng khá đặc biệt. Vương Lăng ngồi cạnh Lộc Khách có cơ hội lập tức hỏi:

-Không biết đạo này Lộc huynh có gặp Sở Ngọc sư tỷ hay không.

-Khoảng thời gian này ta toàn tập trung tu luyện nên không có gặp gỡ nàng, đệ có chuyện gì sao.

Lộc Khách nói vậy nhưng có chút chột dạ cố nén biểu hiện bất thường ra ngoài, Vương Lăng trong lòng cười lạnh nhưng ngoài mặt vẫn vui cười hỏi tiếp.

-Như vậy sư huynh có dự tính gì hay không.

-Ý đệ là như thế nào?

-Chẳng lẽ Lộc huynh không biết sư tỷ sắp thành thân sao, Lộc huynh không có dự tính gì à.

-Ta thì có thể làm gì chứ.

Nghe hai người nói chuyện Lăng Triệt cũng không thể nén nổi thích thú khi nhớ tới việc gặp nàng trước đây nên mở miệng nói:

-Hai người vừa nhắc tới Sở Ngọc cô nương sao. Nàng ấy đạo này không biết có khỏe không, chắc chắn là ngày càng đẹp.

-Tỷ ấy hiện vẫn khỏe, cảm tạ Lăng huynh quan tâm.

Vương Lăng cười như không cười đáp trả, lời nói cũng không mang theo bao thiện cảm, Lăng Triệt khuôn mặt âm trầm muốn động khẩu thì từ xa bước đến một đoàn người làm Lăng Triệt thu hồi oán khí, hai mắt như sao nhìn nữ nhân đi đến.

Đám người này cũng là người quen của Vương Lăng tất cả đều là kẻ địch, Tào Châu theo sau là Lương Sán và Lỗ Tế mang theo ánh mắt căm phẫn dồn về phía hắn. Tào Vận theo sau đó là nha hoàn tiểu Hà chỉ liếc sơ qua hắn, coi như không thấy hắn vậy. Vương Lăng cười mỉm nhìn đám người, Lăng Triệt thấy không khí căng thẳng tò mò hỏi Tào Châu:

-Tào đệ có thành kiến với vị huynh đệ này à.

-Đúng vậy.

Tào Châu đáp lời, Lăng Triệt ánh mắt nhìn qua Tào Vận lòng si mê nhưng vẫn cố kìm nén, Lộc Khách thấy Vương Lăng lâm vào tình cảnh bất lợi đành lên tiếng giải vây, sợ chuyện sẽ ngày càng lớn.

-Dù sao đây cũng là hội đấu giá Hòa Dược, gây sự ở đây cũng sẽ đắc tội Dược gia.

-Tốt. Đợi đến khi ta lấy được đồ rồi ra ngoài sẽ tính sổ sau.

Tào Châu mặt lạnh đi đến kiểm một chỗ ngồi xuống, hai tên Lương Sán và Lỗ Tế đứng ở hai bên. Lăng Triệt nhanh nhẩu đi đến bên cạnh Tào Vận chấp tay sau lưng mỉm cười.

-Tào Vận tiểu thư lâu rồi không gặp.

-Lăng công tử vẫn khỏe.

Tào Vận dù có chút chán ghét nhưng vẫn đáp trả, dù cho Lăng gia ở Phong La đế quốc không nắm trong tay quyền lực nhưng bối cảnh không bình thường, khó có thể đắc tội. Lăng Triệt được trò chuyện cùng người đẹp vui sướng bắt đầu cười nói lấy lòng Tào Vận, nàng chỉ miễn cưỡng nở nụ cười âm thầm nghe lời hắn nói.

Vương Lăng nhìn Lăng Triệt tỏ vẻ khinh thường, loại người này thấy mỹ nữ là sáng mắt, hắn quay qua thấy Lỗ Vi Vi cúi gằm mặt thất thần, khuôn mặt buồn sầu cũng biết là do Lăng Triệt mà ra. Nàng thấy thân ca ca cùng tình lang đều không để ý đến mình dĩ nhiên là không vui, Vương Lăng mỉm cười khuôn mặt nhích tới gần nói vào tai nàng:

-Vi Vi tiểu thư sao lại u buồn như vậy, có cần ta xoa dịu không.

Cảm nhận hơi ấm bên tai khiến nàng giật mình ngó quá đụng trúng khuôn mặt của hắn, nàng hoảng hốt, mau thẹn xấu hổ lắc đầu nói:

-Không cần, ta vẫn tốt. Đa tạ công tử quan tâm.

-Nếu tiểu thư cảm thấy cô đơn, ta có thể giúp.

Vương Lăng rất nhanh nắm lấy bàn tay nàng, hẳn đây là đang muốn trêu chọc nữ nhân của Lăng Triệt vì có ý nghĩ đụng tới Sở Ngọc, Lỗ Vi Vi thấy hẳn nắm tay mình cổ gãy ra, nàng quay qua sợ Lăng Triệt hiểu lầm nào ngờ gã vẫn đang vui vẻ nói chuyện cùng Tào Vận càng làm nàng thêm ủy khuất.

Phản Vương Lăng cũng không muốn làm quá, dù sao thì hẳn cũng chẳng hứng thú với nữ nhân này mà việc trước mắt còn chưa giải quyết. Hắn quay qua Lộc Khách mỉm cười.

-Lúc này may có Lộc huynh giải nguy giúp.

-Có là gì so với việc Vương thiếu chủ làm cho ta.

Lộc Khách tỏ vẻ khiêm tốn, gã tuy nói vậy nhưng trong lòng khó chịu, vừa thấy Vương Lăng trêu chọc Lỗ Vi Vi là hiểu hẳn với Sở Ngọc chắc chắn có quan hệ, có khi đêm tối kia người uy hiếp hẳn là Vương Lăng không chừng, như vậy có thể lý giải vì sao Vương Lăng lại quan tâm tới Sở Ngọc như vậy. Vương Lăng cũng không biết Lộc Khách đang nghĩ gì, vẫn vui vẻ nói tiếp.

-Hi vọng sự tỷ không có chuyện gì xảy ra.

-Đệ nói vậy là sao.

Lộc Khách có chút lúng túng trả lời, biểu hiện này lọt vào mắt Vương Lăng khiến hẳn chắc chắn Lộc Khách rõ ràng biết tin tức của Sở Ngọc.

Lúc này rèm từ trên khán đài bật mở thu hút sự tập trung của tất cả, xuất hiện là một thiếu nữ xinh đẹp, hai chân thon dài quyền rũ xuất hiện, nàng nhìn toàn trường mỉm cười.

-Các vị, hôm nay hội đấu giá Hòa Dược xin được tổ chức đấu giá một món hàng rất đặc biệt. Nhưng trước đó chúng ta sẽ đấu giá một số món hàng trước đã.

Dù cho tất cả mục đích là Hòa Phượng Huyết Tích nhưng những thứ khác vẫn rất giá trị, Vương Lăng không bận tâm lướt ánh mắt nhìn xem kẻ khả nghi bắt lấy Dược Thư Kỳ có quanh quẩn đây không.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 158: Kẻ thù bí ẩn (4)

Nữ nhân chủ trì hội đấu giá mỉm cười vui vẻ nói tiếp:

-Vật đấu giá đầu tiên.

Người của hội đấu giá tức thì đem ra một cái khay bên trong có 10 lọ đan dược. Lập tức nữ nhân kia cười nói.

-Đây là 10 lọ đan dược Thiên Công Tán, một lọ 10 viên. Thiên Công Tán là đan dược nhị giai cực phẩm có công dụng thúc đẩy cảnh giới cho linh lực giả chưa thức tỉnh hồn lực. Đan này có thể trực tiếp phục dụng mà không hề có tác dụng phụ nào, ăn vào cảnh giới lập tức tăng cao không cần tốn thời gian tu luyện.

Tuy rằng đan dược nhị phẩm đối với nhiều người không có chút sức hút nào nhưng có thể trực tiếp phục dụng để tăng cảnh giới như thế này là chưa hề thấy, không ai dám nghi ngờ lời nói của Hòa Dược đấu giá cả. Tất cả đều ồn ào nhìn chăm chăm vào mấy bình đan dược kia, Dược Thư Kỳ từ trên cao cũng không thèm bận tâm ra hiệu cho người bắt đầu đấu giá. Lập tức nữ nhân chủ trì kia cười:

-Được rồi, 10 lọ đan này không bán riêng lẻ nên mọi người dốc sức mà mua. Giá khởi điểm là 1 vạn tinh tệ một viên.

Vừa dứt lời lập tức liên tiếp nhiều tiếng ra giá vang lên.

-2 vạn tinh tệ.

-3 vạn tinh tệ.

-.....

-20 vạn tinh tệ.

-...

Vương Lăng nhìn thấy giá mấy lọ đan kia càng cao thì càng cao hứng, vốn mấy viên đan được đó là kết quả của hắn, là do chính hắn luyện ra nên chắc chắn sẽ có phần của hắn, giá càng cao càng tốt, dù sao bây giờ hắn đang rất là đang cần tiền.

Giá từ 1 vạn tinh tệ bây giờ đã tăng lên 200 vạn tinh tệ, người vừa ra giá là Tào Châu. Vương Lăng thấy Tào Châu hào phóng như vậy thì cũng phải khâm phục, quả nhiên Phong La quốc không hổ là đế quốc đứng đầu Đông Phương đại lục, tài kim địch phú có thừa. Tuy giá này rất cao nhưng Vương Lăng biết với tên Tào Châu chỉ là con số nhỏ. Hắn cười mỉm ra giá:

-300 vạn tinh tệ.

-300 vạn tinh tệ, có ai ra giá cao hơn không.

Toàn trường nhìn về phía Vương Lăng bắt đầu tò mò về thân phận hắn bắt đầu thì thảo to nhỏ, riêng Tào Châu thì trừng mắt nhìn Vương Lăng, hắn không nghĩ Vương Lăng lại có tài phú tranh với mình, cảm tức ra giá đôi chọi, dù theo phương diện nào thì gã cũng đang cần những viên đan này.

-400 vạn tinh tệ.

-500 vạn tinh tệ.

-600 vạn tinh tệ.

-700 vạn tinh tệ.

Vương Lăng cười nhếch mép nhìn Tào Châu như chọc tức gã, điều này càng làm gã điên cuồng ra giá tiếp.

-1000 vạn tinh tệ.

-Tào công tử quả nhiên hào phóng nha.

Vương Lăng cười cười lại tiếp tục ra giá.

-1000 vạn lẻ 1 vạn tinh tệ.

Nghe xong nhiều người cảm nín, ai lại ra cái giá tù như thế nhưng ai cũng không dám có ý kiến thêm vì cái giá này cũng quá lớn rồi, Tào Châu như bị chọc điên hét lớn:

-2000 vạn tinh tệ.

Vương Lăng biết dừng ở đây là được rồi, cũng không ra giá nữa sợ ra thêm thì chắc chắn Tào Châu không thêm mua nữa thì mệt, 2000 vạn tinh tệ một viên, tức là 20 triệu tinh tệ, số tiền này đủ mua một tòa thành trì nhỏ nhỏ rồi, thật là khó tin.

Tuy Tào Châu đấu giá thành công nhưng không hề vui vẻ chút nào, vốn hắn cũng đâu cần phải tốn nhiều tiền như thế, không phải vì Vương Lăng thì còn lâu mới phải trả giá như vậy. Riêng về Vương Lăng cũng không có nhiều tiền đấu giá như vậy, hắn ra giá chủ yếu để Tào Châu ra giá ngày càng cao thì hắn hốt càng nhiều. Được Thư Kỳ cùng Tuyết Ưng ở trên lầu cao nhìn thấy hắn khiến đối phương phải bỏ ra nhiều tiền như vậy thì cười lớn.

-Tên này thật không ngờ lợi hại như vậy.

Hai nàng nhìn nhau cười, riêng Tào Vận thì đang cau mày khó chịu, đám người xung quanh Vương Lăng bây giờ cũng đang âm trầm.

Cũng sau đó có nhiều món đồ được đấu giá nhưng không được sôi động mấy. Nữ nhân chủ trì đấu giá rút cuộc cũng tập trung vào điểm chính của cuộc đấu giá hôm nay. Hóa Phụng Huyết Tích được đem ra, một mảnh phiến đá màu đỏ có trạm khắc hình hóa phụng được đặt trong một cái lồng kính kiên cố, hai bên có hai cường giả viên lực cảnh canh nghiêm, thách ai dám nhào vào cướp đoạt.

Cái giá đầu tiên được đưa ra, 1 vạn bạch tệ, một con số khổng lồ mà một quốc gia nhỏ còn lâu mới có được.

- 2 vạn tinh tệ.

-.....

-50 vạn bạch tệ.

Người vừa ra giá là một công tử vô cùng tuấn tú, ngọc diện tiểu sinh, một thân thanh y đậm chất thư sinh nhưng lại tỏa ra khí thế khác lạ khiến ai cũng phải dè chừng. Ngồi bên cạnh tên này là một thanh niên cũng tuấn mã, một thân cẩm bào màu đỏ chói với hoa văn lộng lẫy. Hai người này được bao quanh bởi một đám cường giả nguyên lực cảnh giới thậm chí còn có 2 người viên lực cảnh, thân phận rõ ràng không hề tầm thường.

Nói những cường quốc của Đông Phương hiện cũng không kiếm đâu ra nhiều cường giả hộ tống như vậy. Cũng có mấy người nhìn thấy thì nhận ra thân phận hai người này. Cứ việc nói nhỏ với nhau nhưng Vương Lăng tinh thần lực khá cường đại, nghe ngóng cũng không khó.

Hóa ra thanh y công tử kia là Thượng Quan Tĩnh Minh, nổi danh vang xa của Tây phương đại lục, thiên tài ngàn năm có một, 20 tuổi hóa linh đỉnh phong,

mà bây giờ đã sớm là nguyên lực đỉnh phong. Bên cạnh là Tây Môn Hoạn, cửu hoàng tử của Thiên Long đế quốc, cũng là người có danh tiếng nhưng lại là loại ham hoa háo sắc, tài cán kém cỏi.

Cuộc đấu giá diễn ra rất khốc liệt, mới đó mà giá của mảnh hỏa thạch kia đã lên 500 vạn bạch tệ. Người vừa ra giá là một hắc y nhân trùm đầu không nhìn ra nhân dạng nhưng Vương Lăng nhận ra khí tức khác thường của tên này, là người đã cứu Lăng Chiêu khỏi Tuyết Ưng.

Sự tập trung của Vương Lăng toàn bộ đều tập trung vào hắc y nhân này. Vì để dễ dàng tiếp cận hắn từ biệt Lộ Khách rồi đi, đến căn phòng trung tâm của Dược Thụ kỳ, hắn nhìn hai nàng cười mới kêu Tuyết Ưng lại dặn kỹ:

-Tỷ nữa tỷ giúp ta theo sát tên áo choàng đen kia.

-Hắn là ai.

-Là người trước đó tỷ để thoát đây.

-Được, để đây cho ta.

Tuyết Ưng nghe thấy hắc y nhân là kẻ đã cứu thoát Lăng Chiêu tâm tình trở nên phấn khích hơn. Riêng Vương Lăng thấy cuộc đấu giá sắp kết thúc mà Lộ Khách dường như sắp rời đi nên liền lên đi theo.

Lộ Khách đi vào biệt viện nơi chuẩn bị cho khách quý của Hòa Dược hội đấu giá, hắn khá cẩn mật nhìn ngó xung quanh rồi mới bước vào, đi đến một căn phòng thì khẽ đóng cửa lại còn không quên nhìn xung quanh lần nữa. Dù đã rất cẩn thận nhưng cũng không thể tránh khỏi tai mắt của Vương Lăng, hắn cẩn thận tiến tới gần, mở hé mép cửa ra không gây tiếng động.

Ở bên trong Lộ Khách dùng một viên linh thạch đặt vào một khe nhỏ trên thành kệ, ngay sau đó dưới chân Lộ Khách phát ra ánh sáng màu xanh, Lộ Khách sau đó cũng không thấy nữa. Vương Lăng giật mình khẽ lắc đầu.

-Truyền tống trận, không ngờ bây giờ vẫn còn có người có thể làm được.

Nói về truyền tống trận thì trước giờ chỉ còn lại một cái nối liền hai lục địa Đông Tây được cảnh gác bởi rất nhiều cường giả, mỗi lần truyền tống cũng chỉ được hơn chục người, đây là lý do mà Tây phương đại lục chưa thể gây nhiều áp lực cho Đông phương đại lục.

Vương Lăng không chần chờ lập tức mở cửa đi vào, nhìn cái truyền tống trận này, rõ ràng đây chỉ là một dạng khá nhỏ chỉ truyền tống được một khoảng cách vài trăm mét là cùng. Hắn tuy muốn đi nhưng bản thân cần phải cẩn thận là tốt nhất.

Lúc này ở hội đấu giá, giá trị của Hỏa Phượng Huyết Tích đã lên tới 10000 vạn bạch tệ, một con số khổng lồ mà Phong La đế quốc cũng khó mà xoay sở ra. Lăng Triệt cùng Tào Châu mặt mày âm trầm không thể phát tiết, Lăng Triệt nhìn qua Tào Vận thấy nàng không thèm nhìn hắn cảm thấy vô cùng nhục nhã.

Tất cả là tại tên Thượng Quan Tinh Minh kia, hắn đưa một số tiền lớn như vậy mà mặt mày không đổi sắc, còn tên Tây Môn Hoạn thì cười cười khoai trí lại ngẩng nhìn Tào Vận với ánh mắt thêm thù hận càng làm Lăng Triệt căm giận.

Hắc y nhân này giờ không hề ra giá, chỉ nhìn chăm chăm kẻ vừa mới đoạt được Hỏa Phượng Huyết Tích, không chỉ có mình hắc y nhân, còn nhiều thế lực khác cũng canh chừng đám người Thượng Quan Tinh Minh sẵn sàng cướp đoạt. Nghĩ vậy chứ xung quanh cường giả nhiều như vậy làm sao mà dễ dàng cướp như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 159: Kẻ thù bí ẩn (5)

Vương Lăng đang hi vọng quan sát trận đồ bất chợt cảm nhận một luồng áp khí dâng tới, ở bên cạnh hắc y nhân từ ngoài cửa xông vào mau chóng đã chế trụ yết hầu Vương Lăng. Tốc độ này làm Vương Lăng khó mà phản ứng, hai mắt trừng to nhìn hắc y nhân. Hắc y nhân nhìn Vương Lăng lập tức nhận ra có chút quen mặt.

-Đúng rồi, ngươi là tên đi cùng nữ tiểu quái kia.

-Ngươi liệu có nhớ nhầm.

Vương Lăng mặt mày tái ngắt, đối phương không hề để lộ chút sơ hở nào để mà lợi dụng, rõ ràng là hắn đã dẫn Tuyết Ưng theo dõi tên này làm thế nào lại để gã này lọt vào. Vừa nghĩ tới thì Tuyết Ưng đã xuất hiện ngoài cửa tốc độ quỷ dị, hắc y nhân cũng nhanh tay nhảy ra ném Vương Lăng bay vào góc phòng.

Hắc y nhân dường như muốn đảo tảo nhưng Tuyết Ưng đã sớm chặn lại, nàng nắm tay lại, kinh phong màu xanh quanh người ồ ạt bao xung quanh tay nhằm ngay ngực của hắc y nhân, gã nhanh tay dùng chưởng kinh đón trả, cánh tay bị bao bọc bởi cự thạch như sắt thép khiến nó càng thêm cứng rắn.

Tuy là Tuyết Ưng cảnh giới suy giảm chỉ còn ngang viên lực cảnh nhưng kinh nghiệm sống vạn năm còn đó, nàng kinh phong tuy lực đạo chưa thực sự cường đại nhưng sắc bén vô bờ thổi tung cả người hắc y nhân, quanh người gã vết chém nhiều vô kể. Hắc y nhân kinh hãi, vì theo gốc độ nào đó thì hộ thể hồn khí của gã không dễ dàng xuyên phá như vậy, có thể tạo ra nhiều vết thương như vậy thì kinh phong phải sắc bén cỡ nào.

Nhìn ra hắc y nhân đang có ý định chạy trốn, Vương Lăng vận “Lôi Thiểm Bộ” lao nhanh tới, hắc lôi lan tỏa xung quanh hắc y nhân khóa đi vị trí của gã, tuy không gây ra sát thương nhưng kim chân thì không hề gì, đặc tính của hắc lôi là tính phá hủy nhưng do cảnh giới của hắn còn thấp nên khó lòng tổn thương nhưng tê liệt đối phương thì còn dư sức.

Hắc y nhân giật mình không nghĩ Vương Lăng lại có công pháp tà môn như vậy, muốn dùng bí pháp đột phá nhưng cảm giác cổ lạnh lạnh, hóa ra là Vương Lăng đã đặt Tọa Sát Huyết Kiếm ngay cổ gã, đã thế Tuyết Ưng còn ngay trước mặt nếu gã có hành động khác lạ là ra tay. Vương Lăng cười xuống diện trang của hắc y nhân để lộ ra một khuôn mặt khá già nua, mái tóc đã bạc trắng.

-Nói xem ngươi có quan hệ gì với Lộc Khách.

-Ngươi nói gì ta không hiểu.

Hắc y nhân tỏ vẻ không hợp tác, Vương Lăng cau mày mũi kiếm đâm vào bả vai của gã khiến gã đau đớn rú lên, thanh kiếm này của Vương Lăng sau khi chỉnh sửa khả năng tổn thương tinh thần tăng cao khó có ai có thể chịu nổi.

-Không nói thì sẽ càng đau đớn.

-Ta thật không biết.

-Ngoan cố?

Vương Lăng đâm mũi kiếm vào còn xoáy xoáy mũi kiếm khiến nó cạo nát da thịt bên trong, thể xác đã đau đớn còn tổn thương đến linh hồn ai mà chịu nổi. Hắc y nhân không thể chịu đựng nổi, dù gì thì gã cũng là một lão già.

-Thật ... ra bọn ta chỉ là tạm thời hợp tác mà thôi.

-Hợp tác gì?

- Cái này ta thật sự không biết.

Nhìn khuôn vắn vẹo của lão Vương Lăng cũng biết là lão thật không muốn cho hắn biết thêm, dù sao thì việc này cũng không liên quan lắm tới hắn, việc hắn cần là cứu Sở Ngọc.

-Thế người có biết bên cạnh Lộc Khách còn có những ai.

-Hình như còn có một người trung niên cùng một thiếu nữ xinh đẹp.

Hắc y nhân không thể chịu nổi cơn đau xác thịt khác lạ amu chóng trả lời, nếu có thể chịu nổi thì lão cũng lợi hại hơn thần rồi.

-Người trung niên cùng thiếu nữ đó trông thế nào.

Cũng không hề che giấu hơn nữa lão kể ra ngay mọi đặc điểm của Sở Thiên và Sở Ngọc không khác biệt. Vương Lăng vui mừng hỏi lão thêm mấy thứ nhưng lão không nói gì nữa, hắn định thôi miễn nhưng “Ngự Tâm” của “Ngự Thiên Quyết” không tác dụng với kẻ có tinh thần lực cường đại hơn dù cho lão bị hắc kiếm phong tỏa nhưng dù sao lão cũng là sống được ngàn năm, hồn lực dĩ nhiên cường đại.

Hỏi được những thứ cần biết Vương Lăng ánh mắt lạnh lùng khiến hắc y nhân run sợ, tiếp đến bàn tay Vương Lăng đặt ngay phần bụng dưới của lão trực tiếp hấp thụ linh lực của lão, một cường giả như vậy Vương Lăng làm sao có thể bỏ lỡ.

Lão già chỉ cảm nhận linh lực bị hấp thụ thì kinh hãi, biết Vương Lăng là đang sử dụng tà công, biết đường nào cũng chết lão liều mạng kích hoạt bí pháp, từ vùng hạ đan điền của lão tỏa ra một luồng khí nóng, đất đá xung quanh mấy chục mét biến thành bùn nhão.

-Địa Tà Thổ Nhu Pháp.

Tuyết Ưng nhận ra dị trạng lập tức lao tới kéo Vương Lăng quăng hắn ra một chỗ xa khiến hắn ngã lăn lóc chưa kịp hiểu rõ chuyện gì. Tuyết Ưng thì hiểu tà pháp kia là hấp thụ địa linh tinh khí mà phá hủy giới hạn nuốt chửng mọi linh khí xung quanh, nàng tuy không ra ngoài nhiều nhưng hiểu rất nhiều điều thông qua đám con người xông vào trong lãnh địa đồng thời được Phong Thần kể cho nhiều chuyện.

Hắc y nhân nhìn xoáy đất bên dưới mỉm cười dần như hóa thành cát đá lăn theo.

-Muốn chạy.

Làm sao cam tâm để kẻ thù chạy thoát lần thứ 2, Tuyết Ưng bay ngay lên cao phía dưới là xoáy cát, nàng giơ tay lên cao cuồng phong tụ hội, dường như gió trong vãi dặm đều bị nàng gọi hết về phía nàng. Phong vũ mạnh như vậy mà về phía nàng tất cả đều trở thành một quả cầu màu lục.

Nàng ánh mắt sắc bén nhìn xuống phía dưới xuất ra lục cầu kia mang theo bạo phong cuồng vũ như bão lớn cuốn theo lưỡi dao sắc nhọn vô hình ập tới. Chỉ trong chốc lát cả vùng phía dưới tạo ra một cái hố rõ to, bán kính tầm hơn trăm mét, ngay gần chỗ Vương Lăng là cánh tay cùng một số da thịt của kẻ xấu số kia. Cảnh này làm hắn được mở rộng tầm mắt thực lực của Tuyết Ưng, không hổ là linh thú sống vạn năm, tuy thực lực suy giảm nhưng sức lực không hề thua kém trước kia.

Sau khi giải quyết kẻ địch hắn gọi ra Tiểu U, sự xuất hiện của Tiểu U làm Tuyết Ưng tò mò cùng thích thú quan sát. Nhìn hai người hắn dặn kĩ:

-Bây giờ trực tiếp dùng truyền tống trận, cần phải cẩn thận đừng manh động.

Hai nàng gật gù, dù cả hai đều là yêu quái ngàn năm tuổi nhưng bộ dáng vẫn như hài tử nên khiến hắn không yên tâm. Không dồng dài thêm hắn trực tiếp lấy ra một viên linh thạch, sau khi sử dụng thì cả 3 được truyền tống đi.

Xuất hiện trước mắt là một động khẩu không biết nó nằm chỗ nào, Vương Lăng cứ bình tĩnh tiến về phía trước, động khẩu này rất rộng còn khá tăm tối, đi sâu vào bên trong mới nhìn thấy ánh sáng.

Đằng sau lớp ánh sáng ấy là một căn cứ không tưởng được xây dựng, hắn không ngờ lại có một thế lực có thể xây dựng căn cứ ngay bên trong tông môn. Có những tên áo đen được bịt mặt đứng canh gác ngay bên ngoài.

Nhìn ra những kẻ này thực lực không hề yếu, hắn quay qua Tuyết Ưng ra hiệu, hai nàng gật đầu hiểu rõ xông ra, trong chớp mắt cả hai tên áo đen chết không kịp ngáp. Tiểu U cứ như hài tử thích thú hút vào tinh khí thoát ra từ người hai tên này, được một chút thì nàng ho sặc sụa là lưỡi.

-Đây là cái mùi vị gì, thật khó chịu.

-Có phải do ngươi ăn nhiều quá rồi không.

Vương Lăng vừa cười vừa đi lên phía trước kiểm tra, Tiểu U lắc đầu phủ nhận.

-Không phải vậy, ta cảm thấy hai tên này với mấy cái tượng chết không khác nhau mấy, còn có một mùi vị buồn nôn.

Hắn chỉ biết lắc đầu cười trừ, hắn cũng chả biết linh khí cũng có mùi vị nữa đấy, Tuyết Ưng nhìn lại hai cỗ thi thể cũng nói:

-Quả thật ta cũng cảm thấy hai tên này dường như với linh lực giả bình thường rất khác biệt.

-Khác biệt thế nào.

Nếu là cả hai người cùng nói hắn cũng bắt đầu nghi vấn, Tuyết Ưng lắc đầu nói tiếp.

-Ta không rõ lắm, chỉ là ta cảm thấy hai tên này như không có chút linh hồn nào.

-Không lẽ là cương thi.

Nghe nàng nói hắn nhớ lại cái phơi lòi của chân chính Vương Lăng, vì chưa có thời gian nghiên cứu nên dường như quên mất. Hắn lấy ra phơi lòi, Tiểu U liền như bị thu hút tiến tới quan sát. .

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Kẻ thù bí ẩn (6)

Dường như cảm nhận khí tức của Tiểu U, tử nhân Vương Lăng kia đứng bật dậy, bàn tay với móng tay nhọn sắc bén có một khí kinh màu đen tím quỷ dị lướt ngang qua người nàng. Tiểu U tuy giật mình nhưng không hề gì ngại, dễ dàng tránh né được, tuy nhiên tử nhân kia chưa dừng lại điên cuồng mà đâm tới đám người Vương Lăng.

Điều này làm Vương Lăng có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tùy tiện đem thứ này ra lại mang đến rắc rối, không chừng sẽ đánh động đến kẻ địch. Từ nhân kia chợt dừng lại khi thấy trong tay Vương Lăng là một thanh hắc kiếm quỷ dị. Nó hai mắt dần hóa đỏ, phát ra một giọng nói khàn đặc.

-Khiệt Khiệt, U Nhân Sương không ngờ ngươi lại ở cùng một chỗ với đám con người này.

-Ai là U Nhân Sương chứ.

Tiểu U thấy từ nhân kia cứ nhìn mình mà nói nhủ mảy trả lời, nàng khẳng định trước kia là một U Linh chưa từng quen biết kẻ nào cả. Vương Lăng cũng trầm mặc, hẳn còn chưa biết chuyện gì đang xảy ra, tại sao cái phôi lõi Bạch Mai Cốt chế ra bắt đầu có ý thức rồi.

-Quên rồi ư, thật sự là ngươi đã quên bọn ta.

Cái từ nhân kia vẫn cái giọng khó chịu mà nói, cứ ngó lơ của từ nhân làm Tuyết Ưng khó chịu.

-Rõ ràng là một cái từ thi, ai mà quên ngươi.

Nhìn thế nào thì cái từ nhân phôi lõi này cùng Vương Lăng giống y như đúc, trước kia Vương Lăng chỉ là một thiếu chủ sống ở Bạch Ngọc Sơn thì làm sao mà gặp qua Tiểu U, điều này làm Vương Lăng khó mà hiểu. Tuyết Ưng bạo phong vun vút tới, Vương Lăng cũng không ngăn kịp, hẳn không muốn nàng tổn hại đến thì thể của thân phận Vương Lăng.

Vì bạo phong quét quá nhanh khiến cả cơ thể kia dường như nát bét, từ chi phanh thây, nhìn hình dạng của bản thân tan xác khiến Vương Lăng rùng mình một cái, không tình nguyện mà nhật xác. Thế mà từ bên trong cái xác kia một làn khói đen xuất hiện, để lại sau đó là một hình người màu đen nhìn y chẳng mấy thần hung thủ đen thui trong Conan vậy.

Cả 3 người giật mình nhìn cái hình người quái dị mà dân sợ hãi vì kẻ kia mang theo một tia chết chóc kinh khủng xâm nhập vào tiềm thức của mỗi người.

-Lũ con người thật yếu đuối, chỉ có một chút đòn chiêu mà đã tan nát.

Hắc nhân kia đôi mắt quỷ dị toát ra giọng nói trầm trầm, gã nhìn vào thanh kiếm trong tay Vương Lăng chú ý chọt lao tới. Tuyết Ưng nhận ra dị trạng lao ra ngăn cản, nhưng ngoài ý muốn của nàng là vừa lao ra thì bóng dáng hắc nhân cũng biến mất, theo đó thì hắc nhân đã ở trước mắt Vương Lăng.

Hắn cảm nhận rõ ràng sự sợ hãi từ trong cõi lòng, dù cho trước kia có đối mặt với Sát Kỳ cũng không như thế này, đây là hoàn toàn bắt lực một chút phản kháng cũng không hề có. Tòa Huyết Sát Kiếm trong tay biến mất lọt vào tay hắc nhân kia. Hắc nhân giọng như cười nói:

-Coi như hôm nay thu được một thứ tốt, ta sẽ tha cho các ngươi một đường sống.

Hắc nhân liếc mắt qua Tiểu U lần nữa cũng biến mất vô tung. Gã vừa biến mất Vương Lăng cũng quỵ bệt xuống đất vẫn còn run rẩy, đây là sự tồn tại gì hẳn ngay cả một chút phản kháng cũng khó khăn.

Tiểu U cùng Tuyết Ưng cũng như hắn nhận ra hắc nhân kia thật sự rất đáng sợ, cả ba dùng một thời gian hồi phục tinh thần rồi mới quyết định đi tiếp.

Dù kẻ kia là ai nhưng Vương Lăng chắc chắn là không phải là người mà hắn có thể chống lại, cũng bởi vì thanh Tòa Huyết Sát Kiếm của hắn đã bị gã lấy đi, Sáng Chế Thần đã nói đó là một mảnh hắc thiên, vai trò của nó vô cùng quan trọng trong việc trấn giữ thế giới này, có thể nhìn ra sự lợi hại của thanh kiếm này mà ngay cả Sát Kỳ cũng không nhận ra thì gã kia chắc chắn là sự tồn tại mạnh mẽ nhất.

Thở dài, hắn cùng hai nàng tinh thần có chút lạc lõng, hắn đang cảm thấy tiếc rẻ vì mất đi sát kiếm của mình, thanh kiếm đó có thể sát thần đấy. Dọc đường vào gặp rất nhiều thủ vệ, cả đám người này cũng rất kì lạ, không hề nói câu nào hai mắt cũng thâm đen như người bệnh.

Tất cả như không sợ chết cứ lao vào, đám người này tuy cảnh giới cao nhưng Vương Lăng không thể dùng hấp pháp được nên đành trực tiếp giết bỏ. Cũng may có Tiểu U cùng Tuyết Ưng giúp đỡ nếu không hẳn tuy đánh lại từng người nhưng hội đồng như vậy thì hẳn không tạt cũng què.

Tiếng vang kinh động đến mấy người bên trong, theo tiếp đó là Sở Thiên cùng Lộc Khách và một hắc y trung niên. Vương Lăng giật mình khi thấy Sở Ngọc cũng đứng ở phía sau nhưng có vẻ như không hề nhận ra hắn, nàng như người mất hồn đứng im một chỗ. Nhìn thấy Vương Lăng làm Lộc Khách và Sở Thiên kinh ngạc, Lộc Khách liền tiến lên hỏi.

-Vương sư đệ, làm thế nào ngươi lại ở đây.

-Đệ đến đây để gặp sư tỷ.

Vương Lăng lạnh nhạt trả lời, Lộc khách run nhẹ vì cảm nhận ý lạnh rõ ràng xuất phát từ phía hắn, Sở Thiên cau mày nói:

-Việc của con gái ta không cần ngươi quản.

-Nàng là nữ nhân ta, việc này ta phải quản.

-Lời của trưởng lão ngươi cũng dám cãi.

Sở Thiên hừm giọng tỏ ra uy hiếp, Vương Lăng không hề nao núng tỏ vẻ khẳng định.

-Ta phải đưa sư tỷ về, người nào cũng không thể cản.

Hắn không muốn dài dòng đối chất nhìn qua Tiểu U cùng Tuyết Ưng ra hiệu, cả hai hiểu ý cùng lao tới. Vương Lăng lao tới cùng Lộc Khách đối ngạnh, Lộc Khách tuy đối với hắn có chút cảm kích nhưng với hắn thì việc của sư phụ vẫn quan trọng hơn. Cứ coi như Vương Lăng thực lực có hơn mình thì cũng không cách quá xa, cầm chân vẫn không hề gì.

Nhưng rất nhanh hân phải nghĩ lại, Vương Lăng chém ra một kiếm “Mỹ Huyền kiếm” tạo những hình kiếm ảnh to lớn đậm tối, cảm nhận lực lượng cường đại Lộc Khách kinh hãi nghênh kiếm đón đỡ nhưng mũi kiếm lại không từ những lưỡi kiếm hân thấy đâm trúng mà từ một lưỡi kiếm hân không thấy đâm ngay dưới đùi trái của hân. Rõ ràng xuất thân từ kiếm đạo tu nhưng trước mặt Vương Lăng khiến Lộc Khách cảm thấy tự ti.

Lộc Khách đau đớn phá kiếm lùi ra nhưng những tia lôi điện màu đen xuất hiện tê liệt làm hân hét lên trong đau đớn. Vương Lăng cũng không xuống tay giải quyết vì dù sao thì kẻ ra Lộc Khách cũng tội, bạn thanh mai trúc mã của gã nằm trong vòng tay của hân còn là gã tạo điều kiện cho.

Sở Thiên nhìn đệ tử yêu giấu bị thương mà không hề có chút biểu tình nào, toàn lực đánh nhau cùng Tiểu U khiến nàng chưa kịp xuất thủ đã bị bức lùi. Tuyệt Ứng không ngờ cũng khôn đón quyết đấu cùng hắc y nhân kia.

Vương Lăng chặt vật chống trả đám áo đen xung quanh, nhìn Sở Ngọc như mất hồn đứng ngây ngốc một chỗ khiến hân càng sốt ruột, hai tay hân hắc lôi chạy qua, dần dần hình thành một hắc cầu, nó theo tốc độ mà quét một đường tối màu đen trực tiếp xóa sổ những kẻ xấu sổ trên đường đi, đây là lần thứ 2 hân dùng “Hắc Lôi Cầu Ảnh” vào đối chiến vì nó rất dễ để né nhưng với những cái xác không hồn này thì hân có thể thoải mái xả chiêu.

Có được khoảng trống Vương Lăng lao nhanh tới, xuất hiện bên cạnh Sở Ngọc ôm nàng vào trong lòng.

-Sở Ngọc, ta rất nhớ nàng.

Thấy nàng không có phản ứng hân bắt đầu khản trương, nhìn qua Sở Thiên hân cảm giận.

-Sở Thiên, ngươi đã làm gì con gái của ngươi.

-Con gái lớn không nghe lời, chỉ còn cách dạy dỗ một chút mà thôi.

Sở Thiên nhếch miệng cười, nụ cười của gã làm Vương Lăng thấy buồn nôn, hân đau lòng nhìn lại khuôn mặt tuy mất đi ý niệm nhưng nét u sầu vẫn còn đọng lại, để nàng ngồi xuống hân quay qua nhìn Sở Thiên lao tới.

-Mau nói cách chữa khỏi cho nàng.

-Một đệ tử mới nhập môn như ngươi cũng có tư cách sao.

“Mỹ Huyền kiếm” lần nữa xuất ra, bảy thanh kiếm khổng lồ lao vùn vụt tới, Sở Thiên nhìn ra Vương Lăng cùng Lộc Khách đối chiến cũng biết hiệu quả chiêu này, có lẽ là Vương Lăng giận quá mất bình tĩnh ra chiêu không nghĩ ngợi.

Sở Thiên ánh mắt tinh quang, trong chớp mắt kẹp chặt Lôi Chu kiếm bằng hai ngón tay làm Vương Lăng kinh giật. Tiểu U bên này nhân cơ hội, từ bàn tay phóng ra những ánh rạn màu đen vô số con. Sở Thiên bạo vũ cuồng quét một chương phóng ra một điều hầu màu xanh "Phong Tê Linh Điều" hướng Tuyệt Ứng, tay còn lại chắn khai Vương Lăng, một chương kim quang chói lóa như ánh mặt trời lao tới chỗ Vương Lăng.

Tiểu U kinh hãi phóng tới một luồng hộ khí màu đen dần hình thành chặn đứng công kích của Sở Thiên nhưng nàng cũng thụ thương lùi ra ngoài mặt mày tái nhợt.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Kẻ thù bí ẩn (7)

Vương Lăng tụ hội từ trong giới chỉ hơn chục thanh kiếm, tất cả đều là phạm cấp hạ phẩm và trung phẩm cùng thanh Lôi Chu Kiếm vương cấp cực phẩm. Vương Lăng bắt đầu đọc khẩu quyết của Vạn Kiếm Quy Tông, theo đó tất cả những thanh kiếm kia bắt đầu bay lên cao, bắt đầu tỏa ra ánh sáng vàng.

Ngón tay trở và giữa của hân khép nối lại chỉ thẳng vào người Sở Thiên, những thanh kiếm kia bắt đầu phân ra thêm những ánh kiếm khác như cuồng bão long kinh phóng tới Sở Thiên, lão tổ vẻ khinh thường tay tạo ra một hộ khí gió lốc màu lục nhạt cản lại, những mảnh kiếm cứ như mưa rơi rớt trên đất mà để lại xung quanh nẩy bở tường những vết đồ vỡ. Vương Lăng cực nhọc công kích quay qua Tiểu U ra hiệu:

-Mau qua xem Sở Ngọc. Ngươi là U Linh Vương chắc chắn sẽ biết nàng bị thứ gì.

-Hiểu rồi.

Tiểu U gật đầu, dù rằng để mình Vương Lăng đấu với Sở Thiên là không thể nào thủ thắng nhưng hiện hân nói vậy chắc là có cách, nàng cũng không cãi lại lập tức đi tới chỗ Sở Ngọc. Sở Thiên nghe xong cười lạnh, gió xoáy dâng lên cuốn phẳng mấy mũi kiếm của Vương Lăng.

-Muốn giải phù chú, đâu có dễ vậy.

Chiêu “Vạn Kiếm Quy Tông” của Vương Lăng chỉ trong tích tắc bị Sở Thiên dùng một chiêu đánh ra hóa giải, lốc xoáy điên cuồng đi theo một đường thẳng lao tới Vương Lăng, dùng “Phi Quang Dực” Vương Lăng miễn cưỡng thoát khỏi đòn chỉ kích của Sở Thiên. Tiểu U tới bên cạnh Sở Ngọc xem xét tình trạng của nàng, tay đặt lên mi tâm của Sở Ngọc dò xét, lập tức giật mình một cái.

- Là Hắc Miên Chủ, không ngờ lại sử dụng tà chú này.

- Người lại dám hạ độc thủ như vậy với con gái mình.

Vương Lăng căm tức, cả người bốc ra hắc hỏa màu đen, cả người dần dần được bao bọc bởi một màu đen, mái tóc đen đưa trong gió, hai mắt dần hóa đỏ huyết dịch. Sở Thiên nhìn dị trạng này kinh ngạc.

- Là Xích Vạn Nguyệt Nhân, không ngờ người lại là hậu duệ của Mặc gia.

- Người biết Mặc gia?

Hắn thật không nghĩ ra Sở Thiên thế mà còn biết đến Mặc gia, dù sao dòng tộc này vô cùng thần bí tồn tại xuất hiện sau thời kỳ Khai Thiên, nổi danh cả một khoảng thời gian thời kỳ Hồng Hoang sau này mới dần biến mất. Nói hắn là hậu duệ của Mặc gia hắn còn chả biết xuất xứ bản thân nhiều hơn bao nhiêu, nhắc tới Mặc gia dường như làm ánh mắt Sở Thiên thêm điên cuồng, nó dần hóa đỏ ngầu càng thêm dữ tợn khác xa màu đỏ tinh thuần đôi mắt của Vương Lăng.

- Tốt, tốt, không ngờ đám hậu bối Mặc gia vẫn còn sống. Để ta tiễn người đoán tử tổ tiên.

Làn hắc khí xuất hiện sau lưng của Sở Thiên, lão xuất ra hồn thú, thanh điều dần dần hóa thành hắc điều càng thêm quỷ dị, lão lao tới, hai cánh tay mở rộng, lực lượng cường đại ập tới nhìn vô cùng cường hãn.

Vương Lăng giờ chường, hỏa diễm màu đen cháy phừng phực bảo hộ cơ thể hắn, vừa tiếp xúc sát chiêu của Sở Thiên, Vương Lăng gần như nghệt thờ, cả người bị ép đến thổ huyết. Cuối cùng cũng không thể chống lại nhận một hồn chiêu áp sát người khiến hắn ngã ra đất, đau đớn quằn quại.

Tuyết Ưng bên kia nhìn thấy thảm trạng của hắn gấp như lửa, mặc kệ hắc y nhân kia, vung ra một quyền phong cường đại, dù là lực hay tốc đều vô cùng cường hãn khiến hắc y nhân không dám coi thường tạo ra hộ thuẫn. Nhân lúc này Tuyết Ưng lao tới bên Sở Thiên thờ ra làn khí lạnh, bảo tuyết tụ hội như ở vùng cực băng tạo ra cảm giác tê buốt, Sở Thiên ở khá xa nhưng vẫn cảm nhận rõ hơi lạnh cùng hàn khí bức nhân, lão tỉnh mình nhảy lui ra để trượt qua trước mặt là nhưng đường kinh phong vô hình sắc bén cắt qua y phục.

Sở Thiên kinh hãi tiếp tục nhảy lui ra không nghĩ Tuyết Ưng lại lợi hại như vậy, nếu lão không tránh kịp thì có lẽ đã sớm bị thương. Vương Lăng cũng may không nhận thương tổn tâm mạch bao nhiêu nên vẫn có thể đứng được, hắn quay qua đứng cạnh Tuyết Ưng ánh mắt mang màu huyết sắc kia nhìn thẳng Sở Thiên.

- Người rốt cuộc có phải Sở Thiên.

- Ta nếu không phải là Sở Thiên thì có thể là ai.

Sở Thiên nở nụ cười âm hiểm, tỏa ra vẻ tà ác kinh nhân. Đồng lúc này Tiểu U cũng đã giúp Sở Ngọc tỉnh táo lại, nàng bây giờ đầu óc mơ hồ vẫn chưa nhận thức rõ mọi thứ đến khi nhìn thấy bóng dáng Vương Lăng thì đôi mắt chợt ẩm ướt, lệ trào tuôn rơi.

- Vương lang.

Sở Ngọc kiều thanh vang lên làm Vương Lăng giật mình quay đầu lại, mặc kệ mọi thứ chạy tới bên cạnh nàng, Tiểu U cùng Tuyết Ưng thì đứng hai bên canh chừng. Hắn vuốt ve khuôn mặt nàng lòng đau xót khê an ủi:

- Để nàng chịu khổ rồi.

Nghe hắn nói Sở Ngọc càng khóc lớn rúc vào ngực hắn, hắn vuốt ve mái tóc nàng yêu thương trìu mến. Sở Thiên và hắc y nhân kia có chút ngại Tuyết Ưng vì nàng chiêu thức sắc bén khó đề phòng còn có Tiểu U kia cũng rất quỷ dị. Nhờ hai nàng nên tranh thủ cho Vương Lăng điều phối vết thương, tranh thủ thời gian cùng Sở Ngọc. Thấy nàng khóc đủ rồi Vương Lăng nhìn Sở Ngọc dịu dàng nói:

- Nhìn nàng gầy đi nhiều. Ta sẽ trừng trị đám người kia thật thích đáng, nàng nói xem là những người nào để ta đòi lại công đạo cho nàng.

Nghe hắn nói thì Sở Ngọc tỏa ra vẻ căm tức, hai mắt hiện lên gân máu chứng tỏ nàng đang tích tụ rất nhiều oán khí. Nàng đứng lên đi lên phía trước chỉ thẳng tay vào Sở Thiên giọng u oán.

- Là hắn ta hại chết mẫu thân ta, hắn ta không phải là cha ta.

- Mẫu thân nàng đã

Nghe nàng nói hắn đã hiểu vì sao nhìn nàng tang thương như vậy, người thân mà nàng yêu quý nhất lại bị hại trong tay phụ thân nàng thì nàng vẫn chịu đựng được đến bây giờ thì chứng tỏ nàng vô cùng mạnh mẽ rồi.

Sở Ngọc đau xót kể lại mọi chuyện cho hắn, mẫu thân nàng biết nàng sắp bị đưa đi thì vô cùng đau lòng, không đành lòng chứng kiến con gái mình chịu

đau khổ cả quãng đời còn lại nên mẫu thân nàng đã lén thả nàng đi. Nàng dĩ nhiên không đồng ý quyết đi cùng mẫu thân nhưng mọi chuyện đều bị cha nàng biết, gã chế phục mẫu thân nàng nhưng mẫu thân nàng vì muốn nàng thoát thân dùng một đoản đao làm gã bị thương khiến gã mất đồ ngầu một chường đánh chết mẫu thân nàng.

Chứng kiến phụ thân mình dùng chưởng đánh chết mẫu thân mình khiến nàng lâm vào tuyệt vọng cũng liều mạng muốn tự kết liễu nhưng Sở Thiên đã nhanh tay hơn chế trụ nàng bằng chú thuật để thôi miên khiến nàng nghe lời. Vương Lăng nghe nàng khổ sở kể lại mọi chuyện khuôn mặt biến đổi trở nên dữ tợn, đằng đằng sát khí nhìn Sở Thiên.

-Ngươi không đáng làm người.

Vương Lăng dồn hết mọi cảm phần tạo ra một kiếm hồn màu đen, tuy hình dạng thô sơ nhưng lại mang đặc tính của dị hỏa, hắc vô thức hóa hình hồn lực của mình điều mà nguyên lực cảnh mới đạt tới.

Lưỡi kiếm điên cuồng đâm ngay yếu hại của Sở Thiên, lão cười khinh khinh quét tay thổi bay Vương Lăng nhưng ngoài ý muốn là Vương Lăng theo hướng mũi kiếm hướng tới không chịu bất kỳ áp lực nào đến từ lão, cũng không còn cách nào gã đánh vận chưởng đối chọi, bàn tay gã hóa đen tron tuốt, Vương Lăng cảm giác như đang chém vào thứ gì đó như nhựa đường, kết dính khó chịu không thể thu hồi hồn kiếm.

Sở Thiên hai mắt đỏ lòm như dã thú, cảm thấy có gì không ổn hắc vô tự triệt tiêu hồn khí tức tốc nhảy lui ra, đồng lúc thì một mũi nhọn màu đen từ tay của lão đâm dài ra lao thẳng tới Vương Lăng. Tuyệt Ứng nhanh tay cuốn tới tạo gió xoáy thổi bay cái thứ kì dị đó, những hắc ín màu đen như dung nham bay tứ tung chạm vào chỗ nào thì đường như bị bốc hơi.

Cảm thấy sự khác biệt rõ ràng này Vương Lăng nhận ra điều gì đó nhìn dị trạng của Sở Thiên cau mày hỏi:

- Ngươi không phải là Sở Thiên, rốt cuộc ngươi là ai.

-Khắc khắc, ngươi cũng có chút nhận thức đấy.

Làn da của Sở Thiên từ từ bị bao bọc bởi một chất hắc ín màu đen nhìn vô cùng ghê tởm, cảm nhận linh hồn của Sở Thiên như biến mất, để lại đằng sau hình dạng của Sở Thiên là một kẻ khác. Sở Ngọc nhìn thấy thảm trạng của cha nàng thì thêm đau lòng khẽ lẩm bẩm.

-Vậy hóa ra cha ta đã chết từ lâu rồi ư, kẻ này thật sự không phải là cha.

-Tiểu nha đầu cũng có chút thông tuệ, cha ngươi đã chết từ khi ngươi mới sinh ra đấy.

-Rốt cuộc ngươi là thứ gì, sao lại lấy hình dạng của cha ta.

Sở Ngọc cảm giận nắm chặt kiếm trong tay tùy ý xuất chiêu dù biết chả có bao hiệu quả, một giọng nói ồm ồm vang lên xuất phát từ Sở Thiên, cảnh tượng này khiến Vương Lăng nhớ lại hắc nhân vừa nãy nhưng kẻ này không lợi hại như hắc nhân kia, so với hắc nhân kia thì yếu hơn hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162: Kẻ thù bí ẩn (8)

Sở Thiên giọng đặc lợm lên tiếng.

-Nếu các ngươi nhận ra thì chắc chắn phải chết ở đây thôi.

-Ta phải giết ngươi báo thù cho phụ mẫu.

Sở Ngọc nắm chặt cán Minh Dạ kiếm mà Vương Lăng đưa nàng, lòng tràn đầy căm phẫn, chợt nàng cảm nhận Vương Lăng nắm tay mình, đôi mắt ngập tràn quan tâm, nàng trở nên âm áp hơn. Đúng vậy, nàng vẫn còn người quan tâm tới mình, là người mà nàng yêu nhất cuộc đời. Cả ba người Vương Lăng, Sở Ngọc cùng Tiểu U cùng phối hợp mà đối phó Sở Thiên, Tuyệt Ứng thì lao ra chặn lại hắc y nhân kia.

-Chịu chết đi.

Vương Lăng dần dần dẫn xuất ra hắc lôi, cùng Lôi Chu Kiếm tạo ra một đường chém hình lưỡi nguyệt bỏ thẳng Sở Thiên, hắc biết hắc hóa không duy trì được bao lâu nữa nên tranh thủ cơ hội còn có thể, có hắc hóa thì gia tăng cường độ linh hồn, linh lực, gia tốc cùng năng lực ảo thuật.

Sở Ngọc chém ra vô số ảnh kiếm tạo ra những hình bông hoa đẹp mắt chói lóa, như tòa sen giữa hồ thanh tịnh mà có lực. Sở Thiên tạo ra hai ảnh hắc điều cường mãnh lao tới phía hai người, cả hai đều cảm thấy đợt lưu chấn dồn dập tới người, dù chiêu thức cả hai xuất ra ảo diệu nhưng cảnh giới chưa đủ, cũng chưa đạt tới tầng cao nhất của công pháp nên khó lòng đối chọi, cả hai không dự định lấy cương khắc cương, đều nhanh chóng lui ra, tạm thời không bị thụ thương nhưng đáng về rất chật vật. Vương Lăng thờ hờn hờn, hắc muốn đối chiến với kẻ mạnh hơn cả một đại cảnh giới thì tổn quá nhiều

sức hơn bình thường, còn kể gì đến vết hắc hóa nữa, không cần thận thì hẳn sẽ thiêu đốt chính linh hồn của mình.

Tiếp sau Vương Lăng và Sở Ngọc, Tiểu U tức thì lao lên, trào khí màu tím u quang nhắm ngay ngực Sở Thiên, gãi giờ cao tay chất lỏng đen quanh tay kết thành hình chiếc khiên chống đỡ. Trào khí kia chia cắt kết kết khiến làm hai nhưng nó lại mau chóng lành lại, cũng không hề làm thương tổn tới Sở Thiên.

Vương Lăng nhú mày nhìn vào Sở Thiên, suy nghĩ khó lòng mà tổn thương Sở Thiên nếu như có dòng chất lỏng kinh dị kia tồn tại. Suy nghĩ một lát hẳn liền dùng “Lôi Thiểm Bộ” lần nữa công kích, tập trung tinh thần từ trong không trung những tia điện lưu màu đen đang bao vây Sở Thiên không cho gã một khe hở thoát ra, gã cũng nhận ra rằng những tia điện lưu này có khí tức đáng sợ phát ra.

Quả nhiên như Vương Lăng nghĩ hẳn chém đến cái khiên kia thì nó chỉ chịu một chút vết nứt rồi lại liền lại, Tiểu U cũng tiếp sức chém tới cùng Sở Ngọc liên kích nhưng lớp khiên ngày càng dày lại dẻo như kẹo cao su khó lòng mà thương tổn bên trong.

Vương Lăng hàn chương áp sấn, từ chân hẳn hàn khí tỏa ra bao vây chỗ xung quanh ngay cả Sở Thiên cũng không thoát nổi, dễ dàng để hàn khí tỏa ra xung quanh, hơi lạnh thấu xương tuy không làm khó được Sở Thiên nhưng lực chiến đấu của hẳn suy giảm đôi chút. Vương Lăng lần nữa vận chương, nhìn qua hải nữ nhân bên cạnh nói nhỏ.

-Hai người tập kích hai bên của gã, đừng lo tạm thời gã sẽ không thoát được đâu.

Cả hai nhìn nhau không hề nghi ngờ lời nói của hẳn đồng thời công kích Sở Thiên, gãi cau mày hai tay áp hai chương đón đỡ, do Sở Ngọc cảnh giới thấp hơn hẳn so với Tiểu U nên khi ánh kiếm va chạm một chút thương tổn cũng không có, ngược lại Tiểu U là U Linh Vương hiểu rõ mọi thứ tà dị của U Linh, nàng chỉ tập trung toàn lực phóng ra một chỉ nhỏ màu đen như mũi kim to vun vút tới, nó xuyên qua cả lớp phòng ngự làm Sở Thiên kinh ngạc vội tạo ra thêm một lớp hộ thuẫn, va chạm lớp hộ thuẫn khiến những mũi kim kích hóa thành khí đen tiêu thất trong không khí. Sở Thiên giật mình khẽ kêu.

-Người là ...

Tiểu U nhướng mày không bận tâm, đồng lúc Vương Lăng vận “Hóa Long Chương” áp sát gã, chương này tuy không mang theo long khí như long tộc nhưng lực sát thương cường đại, so về sức phá hoại thì không hề kém cạnh nếu đạt cảnh giới ngang ngửa.

Sở Thiên tốc độ mau lẹ chuyển lại chặn đòn của Vương Lăng nhưng do vội vã nên sức phòng thủ giảm mà Vương Lăng lại dồn toàn lực vào đòn này khiến Sở Thiên không thể không nhận một chương uy lực này, nó xuyên qua thuẫn dịch áp sát người Sở Thiên.

Gã mau chóng lùi ra mặc kệ những dòng hắc điện trong không trung. Vương Lăng kích thời phóng ra một kim long màu vàng bay tới nhưng Sở Thiên cũng không khó khăn một đầu hắc điều ngăn cản còn phản kích lại Vương Lăng, hẳn đan chéo tay mong ngăn cản đòn này vì hiện hẳn hoàn toàn kiệt sức cũng không kịp né. Tiểu U cũng mau lẹ tiếp ứng hẳn một con măng xà màu tím va chạm cùng hắc điều tạo ra một vụ nổ. Hẳn nhìn qua hải nữ nói:

-Hai người mau lui ra sau.

Cả hai nữ nhân cùng nhảy lui về, trên mặt Sở Ngọc hiện nét không vui khi không giúp ích được gì nhưng nàng không ngoan cố mà tiếp tục công kích, nàng tin tưởng vào nam nhân của mình. Vương Lăng phải tập trung tinh thần, nhìn những dòng lôi điện trong không khí ngày càng nhiều, khi Sở Thiên vừa đụng vào một tia điện màu đen thì đồng loạt những tia điện kia cũng kích hoạt lan tỏa ra không khí tập trung công kích vào Sở Thiên, do trước đó chạm vào hàn khí dày đặc nên không chỗ nào mà khí lôi không thấm thấu vào được.

Còn đầu đòn dồn dập áp tới người Sở Thiên khiến gã hét lên rồi nằm vật ra đất, hắc lôi không phải là vật bình thường chính gã cũng không hiểu rõ. Hai mắt gã đỏ lù lù mờ toang ra không biết vì lý do gì mà bản thân bất động, không bỏ lỡ thời cơ Sở Ngọc cùng Tiểu U cùng ra sát chiêu, Tiểu U phóng ra một luồng oán lực ngay vùng hạ đan điền, đồng lúc Sở Ngọc đâm ngay ngực trái của Sở Thiên, nàng ra tay không chút do dự.

Do không còn sức phản kháng nên gã đành bất lực chịu tổn thương. Gã hét một tiếng rồi im lặng, cơ thể thay vì chảy ra máu màu đỏ thì lại là chất dịch màu đen kìa. Nhìn lại xác của Sở Thiên, Tiểu U kinh hãi lao tới ôm Sở Ngọc trong lúc nàng chưa kịp hiểu gì.

Xác của Sở Thiên dần bành trướng rồi nổ tung bắn ra những mũi kim nhọn màu đen găm vào lưng của Tiểu U. May mắn nàng là U Linh Vương nên thứ ám độc này không có tác dụng với nàng, nếu không là người bình thường thì đã sớm nguy hiểm tính mạng. Vương Lăng do dùng “Thiên Tội Lôi Pháp” nên mới miễn cưỡng đánh lại Sở Thiên nhưng mất hẳn lại đau đớn khó chịu, trạng thái hắc hóa cũng được giải trừ.

Thấy Tiểu U thay mình đỡ đòn Sở Ngọc cảm động hỏi thăm biết nàng không sao mới an tâm, lại nghe Vương Lăng kêu đau đớn thì quay qua thấy hẳn quỵ gối che hai mắt thì vội vã chạy ngay tới. Nàng gấp đến độ muốn khóc nói:

-Chàng không có việc gì chứ. Thiếp...

-Không có việc gì, chỉ là tác dụng phụ của việc sử dụng công pháp quá khả năng thôi.

Hẳn cố mở hai mắt, tuy vẫn còn đau nhức nhưng cũng giảm hẳn, hẳn nhìn mọi thứ cảm thấy nó mờ nhạt không rõ, lại thấy một hình bóng dụ dằng trước mặt biết là Sở Ngọc nhưng lại lơ mơ thấy xuất hiện sau lưng một bóng đen mờ nhạt không rõ ràng khác. Tiểu U đằng xa nhìn lại thấy mọi thứ kêu to.

-Sở tiểu thư cẩn thận.

Nghe tiếng gọi của Tiểu U, Sở Ngọc khó hiểu quay đầu thấy một bóng đen hình hắc điều oán khí ngút trời lao vút qua người, nàng thờ thần cả người, miệng rỉ ra máu tươi dần ngã đổ xuống đất. Làn khói đen kia dần định hình, một con chim màu đen hai mắt màu đỏ bay lên cao. Một giọng nói khàn khàn vang vọng lại.

-Các ngươi nghĩ giết ta dễ thế sao.

-Sở Ngọc!!!

Vương Lăng giờ có thể nhìn tạm được mọi thứ thì đập vào mắt là Sở Ngọc ngã quỵ xuống, hai mắt nhắm nghiền. Hắn gấp rút lết tới đỡ lấy nàng, hai tay cẩn thận lay người nàng gọi tên nhưng nàng lại không đáp lời.

Tiểu U nhìn hắc điều trên không trung cảm giận phát lực, vô vàn những con rắn nhỏ được nàng dùng toàn khí lực phóng ra, hắc điều kia dường như không hề coi ra gì thờ ra một hơi hút toàn bộ những hồn rắn kia vào người như ăn một món tráng miệng.

Tuyệt Ứng bên này cũng nghe được dị trạng ngó sang thấy Sở Ngọc bất tỉnh nằm trên tay Vương Lăng, nàng vội vã muốn giải quyết cho xong nhưng kẻ trước mặt không hề yếu, phải nói là khó đối phó. Dù nàng chiến lực hơn hẳn nhưng vẫn không tôn thương nổi kẻ này. Hắc y nhân cũng cau mày nhìn Sở Ngọc lắc đầu thờ dài nói thầm.

-Thật đáng tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Thoát thân

Hắc y nhân thu tay lại lùi ra nhìn Tuyệt Ứng nói:

-Ta rút lui, mục đích của ta giờ không còn, ta cũng không lưu luyến nữa.

-Đứng lại, ai cho ngươi đi.

Tuyệt Ứng khó chịu đứng chặn lại, hắc y nhân kia cười mỉm nói tiếp.

-Cô nương không định giúp bạn hữu của mình sao.

Nghe lời hắn nói Tuyệt Ứng mới nhận ra con hắc điều kia như đối lâu năm mà há rộng mồm hút mọi thứ xung quanh nó vào mồm, dù là gạch đá hay là xác của những người vô hồn kia. Tuyệt Ứng quay qua nhìn hắc y nhân cau có.

-Ngươi đi cùng tên kia cũng chẳng phải loại tốt đẹp gì, ai biết ngươi đang giờ trò gì.

-Đừng gộp chung ta với sinh vật ghê tởm kia, ta đến đây vì mục đích của mình mà thôi.

Hắc y nhân cau mày khó chịu, Vương Lăng lấy lại tỉnh táo cùng Tiểu U chạy tới bên cạnh Tuyệt Ứng nghe hắc y nhân nói, Vương Lăng đôi mắt lạnh lùng nói.

-Mau nói mục đích của ngươi, đến đây làm gì. Nếu không bọn ta không dễ dàng để ngươi rời đi.

-Nhìn tên kia sắp đến rồi mà ngươi còn chặn ta lại, có bản lĩnh sao.

-Nếu không nói thì ngọc đá cùng tan.

Giọng hắn càng thêm lạnh lùng, hắn ôm trong tay Sở Ngọc bộ dáng đang rất khổ sở, hắc y nhân biết nếu không nói rõ thì khó mà rời đi, gã không muốn cùng hắc điều kia đối đầu. Hắc y nhân thành thật nói:

-Cũng chẳng giấu ngươi làm gì, ta đến đây là vì nha đầu trong tay ngươi.

-Vì nàng? Là như thế nào.

-Là vì nàng có Cực Âm Chuyển Thể, nói vậy thôi tên kia đã tới rồi kia.

Hắc y nhân chạy vụt đi cũng biến mất sau truyền tống trận, Lộc Khách vì chấn động của hắc điều nên tỉnh dậy thấy mọi thứ tan hoang biết không ổn nên cũng mau chóng chạy tới truyền tống trận, Vương Lăng tuy thấy gã nhưng cũng không ngăn cản. Hắn cũng không có tâm trạng đánh tiếp, mong muốn chữa trị cho Sở Ngọc càng sớm càng tốt mặc kệ Cực Âm Chuyển Thể gì đó.

-Chúng ta cũng mau chóng thoát ra.

Tiểu U cùng Tuyết Ưng gật đầu yểm hộ hắc rút lui, hắc điều kia sau khi ăn no thì đã không thấy bóng dáng Vương Lăng đâu. Nó gầm lên nhìn xung quanh kịp thời đuổi kịp đám người Vương Lăng, Tiểu U cùng Tuyết Ưng trực tiếp cản hậu, hai nàng người đánh ra một con Bạch Ưng to lớn, người đánh ra một con măng xà da tím hung dữ. Cả hai hồn thú ngay lập tức đều tiếp xúc với hắc điều, nó há mồm rộng hút một hơi khiến cả hai hồn thú đều chui vào bụng nó.

-Đây rốt cuộc là cái thứ quý gì.

Vương Lăng kinh ngạc há hốc mồm, hắc biết bản thân không thể nào đối phó nỗi thứ này nên lập tức co giò mà chạy. “Lôi Thiêm Bộ” hết tốc độ hướng phía truyền tông trận, quay lại nhìn hai tiểu la lỵ hắc gọi vọng.

-Bỏ đi, mau chóng rời khỏi đây.

Cả hai nữ nghe hắc gọi cũng không cố chấp giao đấu lập tức vọt đi, mặc kệ cái thứ kia. Hắc điều một bụng căng đầy tốc độ có hơi chậm lại, nó giọng rề rề.

-Tồn tại ta rồi bỏ chạy sao.

Nó há to mồm thò ra một hắc pháo nhắm hướng Vương Lăng, cảm nhận nguy hiểm ập tới Vương Lăng nhìn ra sau kính hải.

-Mau tránh.

Hắc cô lách người qua nhưng hắc pháo bắn ra tốc độ quá nhanh nên xuyên thẳng qua người hắc, cũng may hắc còn biết bay, hắc bay lên không trung nhìn xuống thấy một vết thiêu cháy cháy dài trên nền sàn. Tiểu U cùng Tuyết Ưng trước khi hắc nói cũng kịp thời tránh ra nhưng tuy né được một đòn nhưng hắc điều kia đã đuổi kịp, sau khi bắn ra một pháo thì cơ thể nó trở nên gọn nhẹ hơn nên tốc độ cũng tăng lên kịp lúc chặn đường lui của Vương Lăng.

Hắc hạ cánh vẫn ôm trong lòng là Sở Ngọc, hai mắt hắc đầy căm giận nói.

-Người rốt cuộc đã làm gì nàng.

-Nói người biết thì làm cái gì, tất cả các người sẽ sớm chết dưới tay ta.

Hắc điều âm thanh khó chịu phát ra, ý tứ rất rõ ràng không hề muốn nói chuyện. Vương Lăng cũng không hy vọng nhiều, lúc này cơ thể kiệt quệ nên đánh nhau tiếp thì rất không ổn, dù sao thì cần phải sớm rời khỏi đây rồi mới tính tiếp được.

Hắc lần này quyết định dùng “Bạo Linh Hóa Quyết” đột phá đỉnh phong, đẩy giới hạn lên cao nhất. Hắc ôm Sở Ngọc không dây dưa gì nữa trực tiếp lao ra ngoài, hai nữ kia cũng lao theo. Hắc điều nào để hắc thoát dễ vậy, tốc độ nhanh nhất đuổi theo, vừa tạo ra những âm thanh ru rú ghê người. Vương Lăng tạo ra một kết lưới màu đen bằng hắc lõi có thể ngăn cản hắc điều một lúc, nhưng cũng không cản được bao nhiêu nó có giật phá qua miệng vẫn tạo ra âm thanh quái gở.

Cả ba người Vương Lăng đều rùng mình, chẳng biết hắc điều kia là cái thứ gì mà tạo ra nỗi sợ trong lòng, Tuyết Ưng tốc độ nhanh nhất biết cứ thế cả ba sẽ bị hắc điều kia chặn đường nên mau chóng kéo Vương Lăng cùng Tiểu U bay nhanh đi. Tức thì trước mắt cũng gần truyền tông trận, sao mà gần ngay trước mắt mà xa lặn đạn, Lộc Khách đang ở ngay trước cửa truyền tông, hắc thấy đám người Vương Lăng đến lại nhìn phía sau giật mình cố sức mà chạy.

Sở Ngọc trong tay Vương Lăng cũng từ từ mờ mắt, giọng có chút yếu ớt, cảm nhận được Vương Lăng ôm trong lòng có chút ấm áp, cố sức nói:

-Vương lang, chàng mau buông thiếp ra, thiếp tự đi được, như vậy thì chàng sẽ chậm lại đấy.

-Sở Ngọc, Nàng tỉnh lại là tốt. Sắp ra ngoài rồi, đừng ồn, ta sẽ không bao giờ buông nàng ra.

Nhận ra Sở Ngọc đã tỉnh hắc vui mừng nhưng cũng rất tập trung nhìn ra thứ phía sau, thấy nó sắp bắt kịp Tiểu U cau mày buông Tuyết Ưng ra quay ngược lại, cả người tỏa ra tử khí màu tím vô cùng quý dị.

-Tiểu U, người làm gì.

-Đừng lo chủ nhân, ta nghĩ có cách ngăn tên này lại.

-Cẩn thận.

Trước tình hình gặp phải tên quái thai kia, Vương Lăng cũng hết cách, nếu là Tiểu U nói có cách hắc chỉ còn cách tin tưởng mà thôi. Tiểu U cả người dần trở nên quý dị, không biết có phải ảo ảnh hay không khi hắc thấy một con rắn khổng lồ ẩn hiện, cứ như Tiểu U giống với hắc điều kia vậy. Một luồng khói đen bay tới ngay trước người của hắc điều, như thói quen nó há mồm ra nuốt lần khói đen một cách vô thức.

Vương Lăng hồi hộp nhìn xem, bất chợt hắc điều rú lên trông như nó rất đau đớn, cơ thể vặn vẹo dần mất đi định hình, Tiểu U giải phóng hết tử khí trong cũng rất mệt mỏi, lại thấy cơ thể hắc điều vặn vẹo nhanh chóng lui về. Vương Lăng nhìn Tiểu U nhíu mày, hắc cảm giác Tiểu U này còn giấu hắc rất nhiều điều.

-Làm thế nào mà ngươi có thể làm được vậy, nếu làm sớm chút thì đã không cực khổ như vậy.

-Chủ nhân thông cảm, chính ta cũng không biết nó có hiệu quả hay không.

-Thế thứ người vừa phóng xuất là gì vậy.

-Là Ngột Quy Tức Khí, u linh bọn ta kêu vậy, trước kia từng thấy thứ này xóa sổ vô số u linh, không hiểu sao ta lại không bị nó ảnh hưởng còn có thể hấp thu. Cũng không biết đối với hắc điều kia lại có tác dụng.

Vương Lăng thờ dài, còn nhiều thứ hắn chưa được biết, dù Tiểu U nói thật hay nói dối cũng không liên quan tới hắn hiện giờ, trước mắt không có chuyện gì là tốt rồi. Hắc điều kia dần dần phình to lên như quả cầu, một tiếng nổ vang lên, đất đá quanh đó nát tung, thoát ra ngoài là những làn khói đen tràn về chỗ Vương Lăng. Tiểu U giật mình tạo ra một hộ thuẫn chặn lại, Tuyết Ưng đánh ra một luồng gió nhưng không hề có tác dụng bao nhiêu, thôi thì lại bay lại.

-Mau rời khỏi đây.

Hết chuyện này đến chuyện khác kéo đến, hắn sắp phát điên rồi, khi đang chuẩn bị đi thì hắn giật mình thấy làn khói đen đã chặn trước truyền tống trận, Lộc Khách xấu số không chạy thoát được bị bao phủ bởi làn khói đen quỷ dị, lập tức hắn ngã quỵ ra đất không còn cử động, thế là tất cả làn khói đen cứ chui hết vào trong người Lộc Khách trả lại bầu không khí trong sạch.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 164: Ta không thể cứu nàng

Bất chợt Lộc Khách đứng bật dậy, hai mắt đen thui, nhóang cái đã biến mất tại chỗ. Vương Lăng giật mình canh chừng, giờ chuông ra đỡ cả người bay lùi ra sau, hoàn toàn bất lực ngã nhào trên sàn, Sở Ngọc trên tay hắn cũng ngã ra đất, do nàng đang trong tình trạng yếu sức nên tạo ra vài vết bầm tím trên da thịt.

Tiểu U cùng Tuyết Ưng cũng chưa kịp phản ứng, tốc độ của Lộc Khách quỷ dị khiến nàng còn phải chật vật lắm gì còn thời gian quan tâm Vương Lăng. Lộc Khách hai tay phát ra luồng lực dữ dội đậm đặc tà khí, lan tỏa ra một tầng sương đen kịt, Tiểu U cùng Tuyết Ưng dĩ nhiên hiểu lớp màn sương này quỷ dị nên mau chóng thoát ra, nhưng đến khi cả hai rời ra thì liền bất tỉnh. Hóa ra lớp màn sương mà cả hai cùng thấy chỉ là giả, thậm chí đó là nơi an toàn, còn nơi mà cả hai vừa lao vào thì lại là nơi nguy hiểm thật sự, khi cả hai đi vào thì cũng dần mất đi nhận thức.

Lộc Khách cười cũng không ra tay với hai tiểu la ly này vội vàng, từ từ bước tới chỗ Vương Lăng, trước tiên gã muốn giết Vương Lăng trước. Do dùng “Bạo Linh Hóa Quyết” cùng với tình trạng kiệt quệ trước đó nên bây giờ hắn vô cùng thảm hại, cơ thể cũng khó cử động.

Nhìn Lộc Khách trước mặt ánh mắt quỷ dị, hắn chỉ đành bất lực mà nhắm nghiền mắt lại, tuyệt vọng, đây cũng không phải lần đầu hắn trải qua cái cảm giác này nhưng tình trạng lúc này sẽ rất khác vì không có ai ra tay giúp hắn nữa, cảm giác của một kẻ không đủ sức mạnh là như thế này sao, tính mạng bản thân cùng người thân nằm trong tay người khác.

Bất chợt hắn cảm nhận một làn nước ấm nhỏ giọt trên người mình, hắn kinh ngạc mở mắt, dần dà hắn tuyệt đối trở nên thần người, nỗi đau đón xé tận tâm can. Sở Ngọc dù cơ thể yếu nhưng vẫn lao tới bên người hắn che chắn trước người, bàn tay của Lộc Khách xuyên thấu qua người nàng, máu nhỏ từng giọt chảy lên khuôn mặt hắn.

Nàng nhìn hắn ánh mắt trĩu mến nở nụ cười yếu ớt, điều này càng làm hắn đau đớn, trái tim hắn như bị bóp nghẹt, hắn không thể bảo vệ được nàng, thậm chí lúc này đây nàng lại dùng cả tính mạng để bảo hộ hắn. Hai hốc mắt hắn tràn ngập nước, hắn trước giờ không dễ khóc, từ lúc có ý thức tới giờ hắn vẫn chưa từng chảy giọt nước mắt nào, nhưng giờ đây nước mắt cứ tuôn rơi, sự yếu đuối của người nam nhân bộc lộ rõ ra ngoài.

Lộc Khách nào quan tâm tới mấy thứ này, gã mặc kệ Vương Lăng đau đớn quần quai, gã lạnh lùng kéo bàn tay khỏi người Sở Ngọc quăng cơ thể nàng sang một bên, khiến Vương Lăng hai mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm Lộc Khách, vẻ căm phẫn hiện hết lên trên mặt, răng cắn nát môi. Lộc Khách khinh thường cười:

-Kẻ yếu thì chỉ có thể bị ăn thôi.

-Nếu hôm nay ta còn sống, nhất định sẽ khiến ngươi trả giá.

-Ngươi nghĩ có thể sống tiếp sao, trò cười.

Lộc Khách bàn tay chụm lại sắc nhọn như dao cạo, bàn tay tàn nhẫn đâm đến trước mặt Vương Lăng, hắn không hề nhắm mắt vẫn về căm phẫn nhìn Lộc Khách. Đến lúc Lộc Khách bàn tay vừa chạm tới trước mặt Vương Lăng thì khựng lại, tiếp sau đó đầu của Lộc Khách bị chém rơi khỏi cổ xuống đất, vòi máu phun ra.

Hắc nhân cả người màu đen, người mà Vương Lăng từng gặp trước đó, kẻ đã lấy đi thanh Tỏa Huyết Sát kiếm, hắc nhân Vương Lăng miệng cong lên nhìn không ra giả đang cười. Từ xác Lộc Khách thoát ra một luồng khí đen, một con hắc điều khá nhỏ được hình thành, hắc nhân nắm lấy cổ của hắc điều, giọng hắc điều re re.

-Ngươi là ai, muốn làm gì.

-Tiện chúng, dám ăn nói với ta như vậy.

Hắc nhân bàn tay xiết lại bóp mạnh một cái hắc điều lập tức tan thành hư không, nhìn không ra tồn chút sức nào, hắc nhân lại nhìn Vương Lăng cười khinh.

-Nể tình ngươi cho ta một món đồ tốt nên ta cho ngươi một cơ hội sống.

-Ngươi cũng giống thứ kia, chỉ là một lũ quái vật.

Vương Lăng chẳng còn nổi sợ lúc đầu gặp hắc nhân thay vào đó là một sự căm phẫn, hắc nhân quay qua nhìn Sở Ngọc dù không thể di chuyển chân tay nhưng vẫn cố gắng lết người bò tới, dù lê lết làm thân người chà sát mặt đất đau nhột nhưng ít nhất lúc này cũng phải ở gần nàng. Hắc nhân chỉ coi hành động của hắc ngư ngọc đến độ cười rộ lên tỏ vẻ thích thú.

-Cũng tốt, ta đang cần ngươi trở nên mạnh hơn chút để giúp ta giải trí một chút. Cứ để sự căm giận của ngươi hướng về ta, ta cảm thấy rất thích thú.

Nhìn thấy hắc khinh thường không nói, hắc nhân cũng chỉ coi như không khí, chả bận tâm nói tiếp.

-Ngươi mau mau mạnh hơn đi, ta sẽ đợi ngươi đến giết ta. À mà ta là Vũ Tà Linh, nhớ rõ đấy, ta sẽ sớm “ăn” ngươi thôi.

Nói xong câu cuối gã cũng biến đi đâu mất. Vương Lăng lê lết trên nền đất đau đớn thế nào cũng chả có sức mà bận tâm hắc nhân kia nói gì. Hắc nhân đến bên cạnh Sở Ngọc cố gọi.

-Sở Ngọc, nàng nhất định không được có chuyện gì. Để ta giúp nàng.

Sở ngọc mở nhỏ hai mắt, máu từ vết thương chảy ra rất nhiều, nghe giọng hắc nhân nàng tỉnh táo trước ngưỡng cửa tử thần, hai tay nhỏ yếu với vài vết thâm tím vuron ra chỗ hắc, giọng yếu ớt:

-Vương lang, xin lỗi chàng, thiếp sắp không được rồi.

-Đừng lo, ta là luyện được sư, ta có cách cứu nàng.

Sở Ngọc bộ dáng thêm bê bết máu, cả người màu đỏ nhuộm cả thanh y, nàng vẫn còn chút sức vuron tay nắm lấy tay hắc, nhìn hắc lần cuối nước mắt không ngừng trào ra.

-Việc thiếp cảm thấy vui nhất cuộc đời là thích chàng.

-Ta cũng vậy, ta cũng rất hạnh phúc khi được gặp nàng. Vì thế nàng nhất định phải cố gắng vì ta, có hiểu không.

Hắc mỉm cười nhìn kỹ khuôn mặt nàng, mặc kệ nỗi đau xác thịt dồn ép toàn thân, hắc vẫn ép sức mà ngồi dậy khó khăn đỡ lấy Sở Ngọc, nét cau có hiện rõ trên mặt, rõ ràng là hắc đang rất đau đớn, nỗi đau này như đem từng thớ dây cơ đeo lên một cục tạ cả tấn chỉ một chút sai sót thì sẽ mang nỗi đau chí mạng.

Hắc lấy từ trong giới chỉ ra nào là Ngưng Huyết Đan, Hồi Linh Đan, Nguyên Khí Tán ... cố đưa cho Sở Ngọc nuốt vào. Nàng cũng không phụ ý hắc nuốt hết vào nhưng nàng biết rõ tình trạng của mình, chút đơn dược này làm sao có hiệu quả, nàng chỉ là đang cảm nhận sự ôn nhu của hắc lần cuối. Hắc cứ như vậy đưa nàng những viên đan dược còn sót lại hắc có, đến khi thấy nàng không mở miệng nữa, mắt đã nhắm chặt không còn động tĩnh. Hắc run rẩy lay lay người nàng, trông rất khản trương.

-Nàng đừng dọa ta, chẳng phải nàng nói ta phải trở thành thiên hạ đệ nhất sao, ta còn chưa thực hiện xong mà. Nàng phải tiếp tục mà nhìn ta thành người phù hợp điều kiện nàng nữa, trở thành người xứng đáng với nam nhân mà nàng muốn kết đôi chứ.

Vương Lăng vừa nói vừa khóc, dù hắc có nói gì thì cũng đã quá muộn màng. Sở Ngọc không còn hồi đáp gì nữa. Hắc hoàn toàn bất lực ôm lấy xác nàng mà đau khổ gào thét, hắc cố nghĩ hết mọi cách để cứu nàng. Chợt hắc kêu lên.

-Linh Tôn, nhất định người còn chưa tan biến, mau ra đây giúp vãn bối cứu nàng.

Hắc kêu gào nhưng không hề có tiếng đáp, hắc thờ thẫn người hoàn toàn buông tay rồi, chứng kiến người yêu rời bỏ hắc mà đi, cảm giác này không phải là lần đầu hắc cảm thấy, trước đây khi mất đi mẫu thân cùng ông nội hắc đã cảm nhận qua nỗi đau này, chưa từng nghĩ sẽ trải qua lần nữa, nhưng lần này nỗi đau khổ còn hơn trước đó gấp trăm lần. Hắc ôm trong lòng thân thể dần lạnh của Sở Ngọc, hắc dần tiến vào trạng thái ngủ sâu, hắc đã lao lực quá độ cũng mất hết đi sức lực.

Ở trong trạng thái linh thức, hắc tiến sâu vào trong tòa linh kiếm màu vàng kia, hắc dường như sợ hãi khi nhớ lại sự thật Sở Ngọc đã chết, hắc tuy đối với nàng tình cảm không sâu đậm nồng nàn nhưng tình cảm hắc dành cho nàng cũng không phải là trống rỗng, chính nỗi đau đớn xé tận tâm can kia là bằng

chúng. Phải đến khi mất đi một thứ gì đó thì con người mới biết quý trọng thì cũng đã quá muộn màng.

- Linh Tôn, người thật sự tan biến rồi sao.

Hắn nhớ tới Linh Tôn bản lĩnh đầy người, trước kia giúp hắn vô số lần, đến khi hắn chỉ còn một mình thì cảm thấy bản thân thật vô dụng. Lờn hắn thì thảo bất chợt nghe được hồi báo.

-Người lại làm ồn gì thế.

-Tiền bối, người ...

-Ta làm sao.. Vẫn chưa tan biến chứ gì, ngươi nghĩ đơn giản quá rồi, ta là đỉnh cấp thần nhân thì làm sao mà tan biến như vậy được.

-Thật tốt quá, chắc chắn ngươi có cách cứu Sở Ngọc.

Vương Lăng đặt mọi hi vọng lên người Linh Tôn, điều này làm sao Linh Tôn không hiểu, tuy là Linh Tôn ngủ say nhưng chuyện bên ngoài vẫn cảm thấy ít nhiều đặc biệt là từ khi Vương Lăng gặp Sáng Chế Thần thì Linh Tôn cũng đã tỉnh lại nhưng cũng rất yếu đuối.

-Thật tâm nói ngươi biết, nha đầu đó hết cứu rồi.

-Không thể nào là sự thật được....

Vương Lăng ủ rũ cúi đầu, cơ thể mềm như không xương quỳ bệt, hắn không cam tâm, Linh Tôn thờ dài nói tiếp.

-Linh hồn của nha đầu đó sớm đã bị tổn thương bởi tà linh kia, thân thể dù cho hoàn toàn khôi phục nhưng chỉ là cái xác rỗng.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 165: Cực Âm Chuyển Thể

Vương Lăng vẫn chưa chịu từ bỏ tiếp tục nói.

-Nghe nói máu của Hỏa Phượng Hoàng có thể cứu người sống trở lại, như thế cũng vô dụng sao.

-Ta có từng nghe nói qua nhưng cũng chưa từng kiểm nghiệm, đó là thánh thú dù nó có suy yếu thì người cũng khó mà dành được. Dù cho là có nó đi nhưng với tình trạng của nha đầu Sở Ngọc thì vẫn rất khó cứu giúp.

Nhìn thấy bộ mặt chán đời của hắn, Linh Tôn chỉ biết thờ dài, một lúc lại lên tiếng:

-Cũng không phải hết cách, ta thấy nha đầu này có thể chất Cực Âm Chuyển Thể rất hiếm gặp, có khi còn có cách.

-Cực Âm Chuyển Thể? Thật sự có ích.

Vương Lăng hưng phấn hai mắt ánh lên niềm mong đợi tuyệt đối với Linh Tôn. Linh Tôn hồn thức vô hình định hình nhưng Vương Lăng chưa thể thấy được, Linh Tôn ánh mắt đảo qua nhìn hắn.

-Thể chất này ta cũng chỉ từng nghe qua, cực kì hiếm thấy, vạn năm có một, nếu nói triệu năm có một cũng không ngoa. Nếu biết tận dụng có thể chân chính trở thành cường giả đứng đầu, tuyệt đối là nữ đế đứng trên tỷ người. Nhưng nó lại có nhược điểm là khó nhận biết, lại còn là thứ tuyệt đối hấp dẫn mọi nam nhân vì nếu có thể song tu cùng nàng thì có thể hấp thu toàn bộ tinh âm mà nữ nhân đó vẫn không vấn đề gì, cơ thể nam nhân sau khi hút khô tinh âm nữ nhân còn có một lần được trùng sinh.

-Nhưng vẫn bối đầu có cảm thấy gì.

Hắn cảm thấy chả thay đổi gì sau khi song tu cùng nàng cả mấy ngày liền, Linh Tôn giọng cười nói:

-Dĩ nhiên là không có hiệu quả, ai bảo người phương pháp song tu âm dương điều khí, chỉ khi nào dùng thái âm bổ dương thì người mới thấy hiệu quả rõ rệt. Hai đường âm khí của nàng người hấp thu toàn bộ một cái thì người sẽ tiến cấp nhanh vô cực.

-Cái này làm sao ta nỡ.

-Cơ thể nàng là ước ao của vạn nam nhân mà người lại bày bộ dáng thương hoa tiếc ngọc ở đây. Dù người làm thế thì nàng ta cũng không tổn hại gì, có khi còn giúp nàng nữa.

- Dù nói gì thì cũng quá muộn rồi.

Cũng không bận tâm lợi ích gì đó của Cực Âm Chuyển Thể, hắn bây giờ chỉ muốn nàng được sống, dùng phương pháp lợi dụng nữ nhân để tăng cảnh giới là biện pháp hắn coi thường. Linh Tôn không muốn nhìn hắn vì một nữ nhân mà mất đi tinh thần, vội vàng nói tiếp.

- Thật ra thì dù ngươi không nhận được lợi ích thông qua song tu nhưng ta thấy nàng ta dường như đã sớm truyền cho ngươi một phần tinh âm rồi. Như thế thì ngươi còn có một cơ hội trùng sinh.

- Ta có thể trùng sinh thì đã làm sao.

Hắn bấu môi khinh thường, dù có thể sống lại một lần nữa nhưng lại mất đi một người hắn yêu. Linh Tôn biết trước biểu hiện này của hắn.

- Người khác sống chết tranh nhau, ngươi có được lại không thèm.

- Tiền bối nghĩ ta ngốc à. Nếu nàng biết ta còn có một cơ hội trùng sinh thì làm sao lại thay ta đỡ một chương chứ.

Nói tới chỗ đau làm hắn lòng như thắt lại, Linh Tôn thở dài.

- Nói dối ngươi ta có ích lợi gì? Bỏ đi, ta nói có cách cứu nàng ngươi tin không.

- Thật sao? Nếu vậy sao tiền bối không nói sớm chút.

- Ta nói sớm liệu ngươi có hiểu không. Ta chỉ nói ngươi nghe một lần, nhớ cho kỹ, cách để cứu nàng không phải là không có nhưng lại rất phức tạp. Tạm thời trước mắt ngươi phải giúp ta khôi phục hình thể thực sự, giúp ta lấy phần linh thức còn lại đầu đó trên đại lục ngoài kia.

Nói giúp nàng hóa ra là giúp người ta lấy lại thân xác, cách này thật sự là xem hắn ngốc nhất đời rồi.

- Thật sự đó là cách?

- Ngươi nghi ngờ?

- Không không. Nếu tiền bối đã nói vậy thì vẫn bối đặt hết lòng tin vào người.

Dù sao hiện giờ hắn cũng không còn cách nào khác, ngoài tin Linh Tôn ra thì không còn cách nào, vì dù sao người ta cũng là đỉnh cấp cường giả đứng đầu tam giới ở Huyền Châu đại lục mà. Linh Tôn hài lòng lại giọng cười như không.

- Tốt. Từ bây giờ ta sẽ chính thức dạy ngươi tu luyện, ngươi phải học cho tốt. Giờ ta phải nghỉ ngơi tiếp đây, nói chuyện với ngươi tốn sức quá.

- Đa tạ tiền bối.

Cũng theo đó linh thức của hắn cũng chìm vào bóng tối, cả cơ thể và linh hồn hắn đều thả lỏng cho việc nghỉ ngơi.

Hắc y nhân sau khi thoát ra khỏi truyền tống trận thì men theo một bìa rừng ra ngoài, gã tốc độ quý dị bay gần mặt đất. Bất chợt gã khựng lại tạo ra một hộ thuẫn màu vàng kịp thời chặn lại một kim long hỏa ấn và một bạch quang pháp linh cầu.

Gã nhú mày nhìn lên trên cao, tông chủ Hoàng Diệp cùng thánh nữ Quang Minh giáo Hoàng Bắc Nguyệt hiện ra trước mặt, sau lưng hai người là đệ tử chân truyền Long Hàn Phong cùng một số đệ tử, và Thần Quân, Ly Nhã cùng người quang minh kỳ sĩ đoàn.

Bất chợt Thần Quân lao lên, thánh kiếm Hoàng Quang Thiên Phán kiếm chém ra tạo một đường quang tuyến đẹp mắt, nhiều người phía sau có cảm giác hắn là một thiên sứ lộng lẫy đang ra uy, vốn đây là thánh kiếm duy nhất trên đại lục, vì là con trai duy nhất của giáo chủ nên hắn mới có cơ hội một lần này cầm thanh kiếm này.

Hắn muốn ngay trước mặt Hàn Bắc Nguyệt ra uy, chứng tỏ cho nàng thấy hắn là ai, là người vinh quang đạt được thánh kiếm, là con trai của giáo chủ, mặc dù lúc này đây chính hắn còn chả biết kẻ trước mắt có đáng cho hắn dùng kiếm này hay không. Hắn hét to lao tới:

- Ác tặc, mau hiện hình.

- Hừ, chỉ là một tiểu tử vất mũi chưa sạch. Dựa vào một thanh kiếm mà tưởng mình là bổ thiên hạ.

Hắc y nhân cười khinh, bàn tay gã tự ra được một kiếm khí màu vàng chém ra một đường long khí, có chút uy thế của long uy, hai kiếm khí đụng nhau tạo ra một tiếng vang đinh tai nhức óc vang xa chục dặm. Cảnh vật xung quanh hắc y nhân trắng dã như chưa từng có cây cối từng ở đó, hai mép hàng cây bị cắt vụn, gió mạnh thổi đều từ phía. Trong chớp lát thì hắc y nhân đã biến mất tại chỗ. Ly Nhã giật mình kinh hãi.

- Cẩn thận.

Lời nàng chưa dứt hắc y nhân đã ở đằng sau Thần Quân, bàn tay tự ra kim khí đâm xuống. Thần Quân kinh hãi chưa kịp phản ứng, cùng lúc hắc y nhân đâm xuống thì Thần Quân đã không còn tại. Hoàng Diệp nhanh tay hơn đã kịp thời kéo Thần Quân rời ra một khoảng xa, sau một khoảng định hồn thì

Thần Quân mới bình tĩnh hai tay chấp lại nhìn Hoàng Diệp.

-Đa tạ tiền bối trợ giúp.

-Được rồi, người lui ra đi, người này không phải là người người có thể giao đấu được.

-Vẫn bối hiểu rồi.

Tuy có chút không cam lòng nhưng Thần Quân vẫn lui ra trở lại bên cạnh Hàn Bắc Nguyệt, hần len lén xem biểu tình của Hàn Bắc Nguyệt, thấy nàng không vui không buồn, chả có chút biểu hiện cảm xúc nào càng làm hần thêm thất vọng. Ly Nhã tuy đối với Thần Quân có chút yêu thích nhưng nàng vẫn thân với Hàn Bắc Nguyệt hơn, nhìn ra Hàn Bắc Nguyệt lạnh nhạt nàng cũng hiểu bản thân hiện chỉ cần im lặng là được rồi.

Hoàng Diệp đứng giữa không trung, tư thái phiêu dật tỏa ra phong phạm của một vị cao nhân, hai mắt lão tình quang nhìn hắc y nhân đánh giá từ hình dáng đến phong thái.

-Người rốt cuộc có quan hệ gì với Hoàng Linh gia tộc.

-Người đoán đi.

Hắc y nhân ung dung trả lời, không hề nhìn ra vẻ sợ hãi, dù cho là kẻ trước mắt gã là người được xem là đệ nhất nhân Đông Phương đại lục. Hoàng Diệp không hề nóng giận khi nghe đối phương mang giọng điệu chế giễu ra với mình, tình mẫn lên tiếng.

-Dù người là ai cũng không quan trọng. Đã tự tiện đột nhập Minh Lam Tông của ta, còn mang theo khí tức tà ác thì ta chắc chắn phải vì hàng vạn chúng sinh mà ra tay diệt trừ.

-Nói hay lắm, ta phải xem người còn lợi hại như trước không.

-Xem ra chúng ta có quen nhau, dù vậy thì ta cũng sẽ không nương tay đâu.

Hoàng Diệp ánh mắt sắc lạnh, với ngữ điệu cùng lời nói của đối phương thì lão cũng đã bảy, tám phần đoán ra đối phương là ai rồi. Hắc y nhân cũng không giấu giếm nữa lột bỏ lớp áo choàng đen bên ngoài, để lộ một khuôn mặt trung niên tam tuần, hai mắt sắc sảo nhưng lại có chút hèn mọn, khuôn mặt tuấn mỹ dù đã có tuổi, hần không ai khác chính là Hoàng Dư Cửu nổi tiếng trong hoàng tộc Nữ Chân đế quốc.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Khám xét

Đám đệ tử phía trên chưa từng gặp Hoàng Dư Cửu nên không biết, riêng Hoàng Bắc Nguyệt biết rõ tính lão, nhìn lão với ánh mắt chán ghét thấu tận tâm can. Hoàng Diệp lông mày nhăn lại, hai tay xiết chặt, kim khí ngưng trảo, một chuồng hóa khí kim vậy Kì Lân kêu gào thiên địa, bầu trời u quang, mây đen kéo tới, khí thế bức trời.

-Kim Lân Vẫn Diệt.

Nhìn như một mãnh thú truyền kỳ tức giận đang lao tới phía mình, Hoàng Dư Cửu cũng có chút e ngại, tuy ngoài mặt thì khinh thường Hoàng Diệp nhưng lão biết rõ hơn ai hết sự lợi hại của Hoàng Diệp. Lập tức xung quanh lão là những luồng khí hình khiến bay xung quanh tạo ra mấy lớp phòng ngự kiên cố đối chọi với kỳ lân.

Kim Lân hòa hình thật thể, xung quanh có kim quang bao bọc uy thế bủa vây ồm ồm va chạm cùng “Vạn Thư Đồng Sư” của Hoàng Dư Cửu. “Ngao” một tiếng kêu kinh động phát ra từ Kim Lân, ngay trước mắt đám chúng nhân là một con Thanh Giao đang quấn lấy Kim Lân giành co vô cùng quyết liệt, cây cối xung quanh toàn bộ bị đàn áp. Hoàng Diệp khuôn mặt quận quẹo nhìn đám người Hàn Bắc Nguyệt nói:

-Thánh nữ cứ đến nơi toát ra hắc ám khí tức trước đi, ở đây mình lão phu có thể xử lý.

-Như vậy xin làm phiền tiền bối.

Hàn Bắc Nguyệt không hề quan tâm tới giao tranh của hai lão giả, đây là việc mà nàng không cách nào ngăn chặn hay can thiệp được, đồng thời nàng có thể cảm thấy rõ ràng Hoàng Dư Cửu kia tuy chán ghét nhưng không hề có khí tức hắc ám. Nàng liền suy đoán đến tàn dư tà ác kia chắc chắn là còn ở đó, nàng liền cùng người giáo hội và tông môn đến nơi phát ra khí tức trước đó. Hoàng Dư Cửu nhìn đám người rồi đi cũng không thêm bận tâm, lão nhìn Hoàng Diệp cười.

-Đám người kia đi rồi sao người vẫn còn ở lại.

-Đừng dài dòng, việc người từ phía đó rời đi chứng tỏ người không thoát khỏi liên quan, lần này ta phải thanh lý môn hộ.

-Này này, người định dùng việc chung trả thù riêng à.

-Lời người nói không có giá trị, tiếp chiêu của ta. Kim Lâm Hòa Sát.

Từ sau lưng của Hoàng Diệp xuất hiện hình dáng Kim Lâm, uy thế phát ra từ vị tông chủ này uy động thiên địa, khí thế ngút trời. Hoàng Dur Cừ tỏ vẻ e ngại, giờ đây cũng toàn lực đánh trả.

Hàn Bắc Nguyệt cùng đám người tiến vào một căn nhà gần Hóa Dược đầu giá, nhìn sao đây cũng là một ngôi nhà bình thường nhưng Hàn Bắc Nguyệt không xem như vậy lạnh nhạt ra lệnh.

-Lục soát.

-Rõ.

Đám quang minh kị sĩ đoàn lập tức nghe nàng chỉ thị chia nhau ra kiểm tra, đám đệ tử tông môn dù sao cũng nhận lệnh hỗ trợ quang minh giáo hội nên cũng ngoan ngoãn nghe lời nàng lục soát mọi nơi. Ly Nhã đứng bên cạnh nàng nhìn xung quanh hồi nhỏ.

-Muội thật sự nghĩ nơi này có tồn tại người của tà giáo sao, theo ta thấy nơi này gần Hóa Dược đầu giá hội sẽ không có ai dám can quấy như vậy đâu. Dù cho có đi nữa thì sợ sẽ khiến Dược gia có thành kiến không tốt với muội.

-Dù là gì thì muội vẫn phải hoàn thành trọng trách của mình, dù cho có kinh động tới Dược gia cùng Đan gia đi nữa.

-Muội vẫn luôn cứng nhắc như vậy, bảo sao hấn không khổ sở.

Ly Nhã than nhẹ lại giật mình hiểu ra mình nhiều lời nhắc tới hấn, quay qua nhìn Hàn Bắc Nguyệt thấy nàng khuôn mặt bắt đầu biến hóa quả nhiên là vì nam nhân kia. Ly Nhã cảm thấy khó hiểu vô cùng, không biết là Vương Lăng đã làm bằng cách nào mà cướp đi trái tim của thánh nữ trăm vạn người tôn thờ.

Qua mấy giờ tìm kiếm, căn nhà giống như bị gỡ bỏ, toàn bộ là những mảnh vụn gạch đá, Thần Quân trở lại cùng đoàn người tìm kiếm.

-Bắc Nguyệt, đằng kia có một tầng hầm, rõ ràng là nơi ẩn giấu của tà ma ngoại đạo.

-Gọi ta là thánh nữ, dù cho người có được ban cho thánh kiếm nhưng bồi phận của ta vẫn rõ ràng lớn hơn.

-Là ta thất lễ, thánh nữ.

Nhìn nàng bộ dáng cau có Thần Quân nào dám làm nàng phật ý, lập tức sửa đổi ngôn từ, hấn trong lòng dĩ nhiên không cam chịu, tự thề trong lòng một ngày nào đó đem nàng giày vò. Ly Nhã nhìn ra tuy Thần Quân cúi gằm mặt nhưng vẫn hiện ra nét dâm dặt, nàng nhướn đôi mày, thật không nghĩ là một thánh kị sỹ mà lại có ý đồ đen tối như vậy, dù sao thì nàng cũng tiếp xúc qua vô vàn nam nhân hơn xa so với Hàn Bắc Nguyệt nên biết nam nhân nào là loại người nào.

Bỏ qua mấy điều này, Hàn Bắc Nguyệt đi xuống tầng hầm, vì ở đây toàn là người của quang minh giáo nên quang cầu lơ lửng tỏa sáng khắp tầng phòng. Rốt cuộc cũng bị chặn đường, đất đá khắp nơi, các đệ tử thô hệ dùng thô hệ pháp thuật đưa đất đá đi nơi khác nhưng tốc độ khá chậm. Long Hàn Phong đi ra nhìn đám đệ tử.

-Việc này cứ để ta.

-Vậy nhờ sư huynh.

Đám đệ tử rầm rập nghe lời, đây là vị đệ tử thiên tài mà chính tông chủ lựa chọn bồi dưỡng đó, bản lĩnh dĩ nhiên vượt xa đám đệ tử nội môn này. Long Hàn Phong bàn tay kim lân bao phủ, hấn đánh ra một chưởng áp sát ngay mép đá. Chưởng này phát ra vô lực nhưng hiệu quả khác thường, toàn bộ đất đá cản đường bị hóa thành bột phấn một cách bất thường, không hề gây ra chút tác động ảnh hưởng làm sập hầm. Ly Nhã kinh ngạc ca thán.

-Đệ tử này quả nhiên hơn người.

Long Hàn Phong im lặng lui ra sau, việc còn lại cứ như không liên quan tới hấn vậy. Đẹp được vật cản đám người tiến lên phía trước, ở đây có những kiến trúc kỳ quái, khác xa so với nhà ở bình thường. Từ bên trong xuất hiện những hắc nhân hung tợn lao ngay ra ngoài, cảm nhận ra khí tức tà ác này, toàn bộ người quang minh kị sĩ đoàn lập tức ra tay, dù những hắc nhân kia dường như không có linh hồn nhưng vẫn có máu thịt bình thường, cảnh tượng huyết sát diễn ra, ngay cả một tên hắc nhân ở trong hầm kín cũng khó sống, mà người của đoàn quang minh kị sỹ không hề có ai bị thương.

Điều này làm đám đệ tử tông môn kinh hãi mà cũng tán phục, quả không khổ danh là quang minh kị sỹ đoàn làm ăn nhanh chóng mau lẹ. Ly Nhã dẫn đầu đoàn kị sỹ tiến lên.

-Chúng ta tiếp tục lên, xem thử còn những tên nào. Diệt cỏ tận gốc.

Khi đám người Ly Nhã tiến lên thì thấy đằng xa có một cái xác không đầu cùng 4 người đang nằm im một chỗ. Nàng liền mau chóng tiến lên, nhìn cái đầu

rời ra khiến nàng khó chịu nhưng đám đệ tử tông môn thì nhận ra cái đầu này là của ai kinh hô la lên.

-Đây là Lộc Khách sư đệ mới nhập môn cách đây không lâu.

-Tại sao lại như vậy, là ai đã giết đệ ấy.

-Người ta là đệ tử chân truyền đấy, không biết ai gan lớn như vậy.

-Xem kia, đằng kia còn có người. Có phải là bọn họ làm

Những tiếng bình luận của đám đệ tử chả làm Ly Nhã bận tâm, việc nàng chú ý là người nam nhân đang nằm phủ phục trên mặt đất, chính là Vương Lăng. Nàng không hiểu vì sao hắn lại nằm ở đây, mà vết thương trên cơ thể lại chỉ chít như vậy.

Hàn Bắc Nguyệt nhìn thấy hấn ánh mắt liền kích động, liền muốn đi tới kiểm tra thương thế cho hắn nhưng nàng vẫn bình tĩnh được, không thể ở trước mặt nhiều người như vậy mà bộc lộ ra vẻ mặt không đáng có. Ly Nhã dĩ nhiên hiểu rõ ý nghĩ của nàng nên nhìn qua hai người của quang minh kỵ sĩ đoàn ra lệnh.

-Hai người mau đỡ lấy nam nhân này, không được để hắn bị chút thương tổn nào hiểu chưa.

-Rõ rồi.

Dù không biết vì sao nhìn Ly Nhã rất quan tâm tới người nam nhân này nhưng đám kỵ sĩ này không dám nghị kị, bọn chúng nhìn nhau đều thấy được vẻ chấn kinh trong mắt nhau. Chẳng lẽ nam nhân này là người của Ly Nhã, nhìn nàng quan tâm hắn như vậy, chắc không phải đâu. Cả đám tự an ủi nhau, dù sao ai trong đám kỵ sĩ này cũng thâm thương trọng nhớ Ly Nhã vì vốn dĩ chả ai có thể chạm tới thánh nữ cả chỉ còn lại nữ nhân quyền rũ này thôi.

Thần Quân cau có mặt mày, hấn ở đây hiểu rõ hơn ai hết Ly Nhã làm việc này là vì cái gì, làm sao mà hấn dễ dàng để Vương Lăng ở bên cạnh cho được. Hấn tiến lên giờ cao tay hét to.

-Đội đã, tên này có chút đáng nghi.

-Ý của thánh kỵ sĩ là sao.

Ly Nhã mỉm cười nhìn hấn, bộ dáng khá ái, nàng sao không biết kẻ này là đang cố tình phá hoại mối lương duyên tốt đẹp của tỷ muội nàng. Thần Quân chỉ tay vào Vương Lăng nói.

-Tên này rất đáng ngờ, hấn tại sao lại ở đây. Chắc chắn là hắn là người của tà mà ngoại đạo.

Đám người quang minh kỵ sĩ đoàn gật gù thầm đồng ý, vì tình vì lý đám người này đều theo chính kiến của Thần Quân.

-Thánh kỵ sĩ nói vậy sai rồi, trên người hấn không hề có khí tức hắc ám.

Ly Nhã lấy Quang Minh kính ra chứng minh ngay lập tức, quả nhiên thay vì từ người Vương Lăng tỏa ra khí tức hắc ám thì lại tỏa ra ánh sáng mạnh mẽ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 167: Đối khẩu

Cả đám người giáo hội giật mình, không nghĩ là Vương Lăng lại là thể chất thánh thể, như vậy làm sao có thể là người của ma giáo được. Ly Nhã không muốn Thần Quân lại đổ thêm dầu vào lửa nên lập tức ra lệnh đưa Vương Lăng đi, nào ngờ bất chợt có người đứng chặn đường lại. Ly Nhã nhìn Long Hàn Phong hỏi.

-Vị sư môn đệ tử này làm sao lại cản đường bọn ta.

-Người này giao cho ta.

-Vì lẽ gì?

-Hắn là người tông môn chúng ta.

Long Hàn Phong nhìn qua đám đệ tử cả đám đều gật đầu xác nhận, Ly Nhã cũng không tiện phản bác nhưng nàng vẫn muốn giúp Hàn Bắc Nguyệt, suy nghĩ một lúc nàng lại nói.

-Đệ tử này có Quang Minh thánh thể sẽ sớm thành người của Quang Minh giáo, đồng thời hắn còn là bạn hữu của ta nên cứ để hắn đây.

-Không được, hắn là nam nhân của tiểu muội ta, ta sao có thể giao hắn cho người lạ.

Long Hàn Phong lạnh nhạt trả lời, Ly Nhã giật mình không nghĩ ra Long hàn Phong còn có lý do như vậy, thôi tùy vậy nếu tiếp tục giành co thì mặt mũi Quang Minh giáo hội cũng không còn.

-Nếu vậy thì ta giao hắn cho người vậy.

-Đa tạ.

Long Hàn Phong gật gù, đỡ lấy Vương Lăng nhìn Tiểu U cùng Tuyết Ưng nằm trên đất, hắn tạo ra một lớp kim quang bao bọc xung quanh các nàng, từ bên trong thoát ra khí màu đen nhàn nhạt mau chóng được triệt tiêu. Cả hai người tỉnh lại, tỉnh táo nhìn thấy xung quanh toàn là người, lại giật mình tìm kiếm Vương Lăng nhìn thấy hắn đang ở chỗ Long Hàn Phong thì vội vàng đi đến, thấy hắn bất tỉnh thì cuống quýt.

-Hắn sao lại như vậy.

Tuyết Ưng vội vàng kiểm tra mạch tượng của hắn thấy mạch chỉ đập yếu ớt cũng không bị gì đáng kể thì mới yên tâm một chút. Nàng lại nhìn ngó xung quanh thấy Sở Ngọc nằm trên đất cũng vội vã lao tới, nàng giật mình khi thấy vết thương chí mạng của Sở Ngọc, lại nhận ra Sở Ngọc đã hoàn toàn hương tiêu ngọc vẫn, cả người nàng bạo nộ tỏa ra sát khí bức nhân. Nàng đảo mắt nhìn xung quanh hỏi.

-Tên tiểu tử kia rốt cuộc đang ở đâu.

Cả đám người run lên vì sợ hãi trước áp lực mà nàng gây ra, Long Hàn Phong vẫn rất tỉnh táo nhận ra mọi thứ chỉ vào cái xác cùng cái đầu rơi rớt trên tay đồng môn.

-ý người là tên này.

-Đúng, chính hắn. Nhưng tại sao hắn lại...

Khi thấy Lộc Khách thân đầu mỗi chỗ thì nàng kinh ngạc, nàng hận không thể chém Lộc Khách thêm chục nhát nữa. Đám sư đồ đồng môn thấy Tuyết Ưng xa lạ lại có hàm ý thù địch với Lộc Khách đều không muốn đồng môn bị sỉ nhục nói.

-Sư đệ đã chết người còn muốn làm gì.

-Làm gì, ta muốn hắn chết không toàn thây.

Tuyết Ưng căm giận, kinh phong kêu rít, cùng lúc một lớp kim quang bức ra cân bằng với bảo phong nàng tạo ra. Long Hàn Phong đi tới bên cạnh nói.

-Việc đầu tiên cần làm là chữa thương cho Vương Lăng đã, mọi chuyện người có thể đợi hắn tỉnh rồi làm sau.

Tuyết Ưng thấy Long Hàn Phong thái độ hòa hoãn cũng không có ý kỳ thị, nàng hiểu rõ gật đầu cùng Tiểu U theo sau Long Hàn Phong rời đi. Đám đệ tử Quang Minh giáo hội không hề ngăn cản, tùy ý mấy nàng. Bất chợt Thần Quân nhìn Vương Lăng căm giận lại nhận ra thánh kiếm đối với Tiểu U khác thường, hắn lập tức phóng ra một quang cầu, chỉ nhỏ bằng chỉ tay nhưng lại rất cường đại. Tiểu U nhận ra nguy hiểm, giờ cao tay đón đỡ tạo ra một hộ khí màu tím cản lại một đường. Thần Quân cười chỉ tay vào Tiểu U:

-Thấy chưa, kia chính là tiểu yêu nữ, ở ở bên cạnh Vương Lăng như vậy cũng không thoát khỏi liên quan.

-Tiểu tử này, người muốn chết.

Tuyết Ưng bị kích động quá nhiều, cũng không giữ nổi bình tĩnh, nàng lướt tới bàn tay tạo ra những móng vuốt sắc nhọn hướng phía Thần Quân, vốn Thần Quân nụ cười lập tức tắt ngấm trọng đề phòng. Hàn Bắc Nguyệt nhanh tay, nàng tạo ra một hộ kính ngăn Tuyết Ưng lại, kịp thời tránh cho Thần Quân bị thương nhưng vẫn để lại trên mặt gã một vết xước làm gã méo mó cả mặt. Tuyết Ưng hậm hực nhìn Hàn Bắc Nguyệt không chút thiện cảm.

-Người dám ngăn ta.

-Việc người đánh người của Quang Minh giáo hội là hành động gây chiến. Người thật sự muốn ra tay.

-Ai bảo ta không dám.

Tiểu U thấy tình hình không ổn liền đi tới khuyên ngăn.

-Đừng gây thêm rắc rối cho chủ nhân.

Tuyết Ưng nghe nàng nói cũng nhận ra vấn đề, nàng tạm thời dừng hẳn cản trở, u oán quay đầu đi. Hàn Bắc Nguyệt lạnh lùng nhìn Tiểu U lên tiếng.

-Nói xem người có phải là người của Minh Tôn giáo không.

-Ta không biết Minh Tôn giáo gì hết.

Tiểu U ánh mắt ngây thơ nhìn nàng, không hề nhìn ra đâu là nói dối. Hàn Bắc Nguyệt nhìn người xung quanh lạnh nhạt nói tiếp.

-Việc này ngươi phải đi theo bọn ta làm rõ rồi mới quyết định được.

-Các ngươi muốn bắt nàng.

Tuyết Ưng trợn mắt hung hăng lao ra bị Tiểu U gạt lại. Long Hàn Phong nhìn toàn trường về bình tĩnh hiển nhiên trên khuôn mặt, hấn mang theo Vương Lăng lập tức rời đi không nói lời nào. Tuyết Ưng gấp rúc nhìn sau nhìn trước, Tiểu U nhìn nàng dùng “Truyền Âm Nhập Mật” mà Ảnh Tư Mệnh đã dạy nàng nói với Tuyết Ưng.

-Ngươi mau quay về đi, không biết tên kia có ý tốt hay không, việc của ta khỏi lo, ta tự có cách cứu mình.

-Nếu vậy thì ngươi nên cẩn thận.

Tuyết Ưng quay qua lờm Hàn Bắc Nguyệt một cái rồi ôm lấy thân thể Sở Ngọc rời đi đuổi theo Long Hàn Phong. Hàn Bắc Nguyệt lập tức ra lệnh cho Tiểu U bằng một chiếc vòng quang thạch có khả năng cấm chế linh lực cùng pháp lực rồi đưa nàng rời đi.

Mọi chuyện đến đây có thể hạ màn được rồi.

Tông chủ Hoàng Diệp cùng Hoàng Dư Cửu quyết đấu tạo ra một thảm trường phía dưới, tuy là Hoàng Diệp vẫn áp đảo nhưng tạm thời không làm Hoàng Dư Cửu bị thương nặng. Hoàng Dư Cửu nhìn Hoàng Diệp giọng điệu châm chọc.

-Ngươi chắc không muốn hoàng tộc sóng gió đâu nhỉ.

-Ý ngươi là sao.

-Ngươi phải biết nếu ta chết thì hoàng tộc Hoàng Linh gia chắc chắn sẽ không còn đứng vững, đến lúc đó Long gia như điều gặp gió ắt hẳn đưa cháu gái ngươi yêu thương cũng sẽ không có kết quả tốt đẹp.

Nghe vậy Hoàng Diệp dừng lại, xóa bỏ đấu hồn, thấy vậy Hoàng Dư Cửu cũng thả lỏng mỉm cười phi không đi, Hoàng Diệp cũng không ngăn cản, hiện giờ chưa phải lúc mà lão có thể giết Hoàng Dư Cửu.

Long Hàn Phong đưa Vương Lăng tới nơi của mẫu thân thay vì Long Hiên, hấn đi vào bên trong đặt Vương Lăng xuống nói ra.

-Sự đệ ngươi bị thương, phiền ngươi chăm sóc hấn.

-Ngươi không muốn thăm mẫu thân mình sao.

Một giọng nói vang lên trong đầu của Long Hàn Phong, hấn không trả lời lập tức rời đi. Tuyết Ưng đuổi theo kịp thấy hấn để Vương Lăng bên ngoài thì cau mày, đủ thứ chuyện hiện đang làm nàng rất khó chịu.

Ảnh Tư Mệnh xuất hiện, nhìn Vương Lăng phóng ra vài mũi châm vào một số huyệt đạo của hấn rồi đem hấn vào trong phòng. Tuyết Ưng dĩ nhiên rất tôn trọng Ảnh Tư Mệnh không dám vọng động, đợi nàng ra tay xong thì nàng mới đi tới nhìn vào Sở Ngọc đau xót.

-Xin ngươi cứu nàng.

-Người này cứ để ta xem.

Nàng sao không thấu Sở Ngọc hoàn toàn đã chết nhưng thấy Tuyết Ưng cuồng cuồng như vậy cũng không nỡ cự tuyệt nhận lấy Sở Ngọc cũng rời đi để lại Tuyết Ưng một câu.

-Ngươi ở lại coi sóc hấn đi.

-Ta coi sóc hấn ư.

Tuyết Ưng trước giờ toàn ăn chơi có từng chăm sóc người bệnh bao giờ đâu nhưng nàng chợt xấn tay áo quyết tâm.

-Được ta sẽ chăm sóc hấn.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168: Khinh nhờn Thánh nữ (1)

Đạo này Vương Lăng nhận được sự chăm sóc chu đáo từ Tuyết Ưng. Nàng lần này đem tới cho hắn một món canh chả biết là như thế nào đây, hắn mấy bữa này đã từng trải nghiệm món ăn của nàng. Nghe tiếng bước chân của nàng ngoài cửa hắn rùng mình nhìn bát canh trên tay nàng nuốt cái ực.

-Tuyết tỷ này, ta có thể đổi món không.

-Ta mất công làm cho ngươi, dám chê sao. Có biết trước giờ ngươi là người đầu tiên ăn món của ta không.

-Như vậy mới có vấn đề đây.

Hắn than thầm, nhìn bát canh cá kia hắn không dám nhìn tiếp, một con cá để nguyên da, không biết phải hắn tưởng tượng hay không mà cái đuôi còn động đậy. Tuyết Ưng lập tức cầm bát canh tới cạnh giường hắn mỉm cười khả ái.

-Ngươi ăn thử đi.

-Ta phải ăn thật sao.

Hắn tỏ vẻ đáng thương nhìn nàng, cũng không có bao nhiêu tác dụng, nàng lập tức dí một muỗng canh cho hắn, cảm giác như mắm ruốt trăm năm hòa quện cùng đậu hũ thối, vừa đắng vừa chất, vị gì đây. Hắn sắp nôn ra rồi nhưng nhìn nàng hai mắt long lanh mong chờ cũng không dám nhổ bả, nên hết nước mắt mà nuốt vào, hắn vừa cảm thấy bản thân vừa làm được một việc khó nhất trên đời.

Nhìn bát canh còn lại hắn than trời phù hộ, rất may lúc này Long Hiên từ bên ngoài đi vào nàng đang đi vào thăm hắn. Long Hiên cười vừa đi tới liền người thấy một mùi kì lạ lại nhìn thấy ánh mắt cầu khẩn của Vương Lăng cùng bát canh thì hiểu. Nàng đi tới bên cạnh Tuyết Ưng cười.

-Cứ để hắn cho ta, ngươi đi nghỉ ngơi đi.

-Tốt, ta đi đây. Các ngươi cứ từ từ mà bồi dưỡng tình cảm.

Tuyết Ưng chạy nhanh ra khỏi phòng, Long Hiên cùng Vương Lăng nhìn nhau cười. Nàng nhìn hắn lấy ra một bình “Ngọc Thủy Lộ” cho hắn, giúp điều trị vết thương. Hắn không khách sáo nhận ngay, nàng len lén nhìn hắn bắt đầu hỏi:

-Ngươi không sao chứ.

-Việc gì sao.

-Thì là việc... à mà không có gì.

Nàng định nhắc tới Sở Ngọc nhưng sợ hắn nhớ lại thì lại đau lòng nàng cũng không đành lòng, nhìn hắn có chút tiêu tụy không biết vì sao nàng cảm thấy rất đau lòng. Nàng nhìn ra ngoài cửa tiếp tục nói.

-Có lẽ ngươi nên nghỉ ngơi nhiều một chút.

-Khỏi lo, ta đã sớm khỏe lại.

Hắn vùng đứng dậy vận động cả người, một lúc ánh mắt hắn trở nên kiên định, bộc lộ rõ sự lạnh lùng mang theo sát khí, lại lập tức hòa hoãn lại. Hắn nghĩ đến nhiều việc giọng trầm hơn.

-Ta làm sao có thể nghỉ ngơi tiếp được. Tỷ về đi ta còn có việc. Khi làm xong ta sẽ đến tìm tỷ.

Nói rồi hắn khoắc ngay lên người trường y, nhún người nhảy ra cửa. Long Hiên giật mình chạy ra kéo tay hắn lại.

-Ngươi vội cái gì. Nghỉ một chút có sao, chẳng lẽ ta vừa đến thì ngươi liền đuổi đi.

-Ta còn rất nhiều thứ chưa làm. Nghỉ ngơi mấy ngày là quá đủ rồi.

Nếu không phải vì bị sự tỷ Ảnh Tư Mệnh kiềm kẹp thì hắn đã rời giường lâu rồi. Hắn quay đầu nhìn Long Hiên cảm kích, “Phi Quang Dực” hết tốc lực bay đi. Long Hiên thấy hắn như vậy đậm chân, phồng má giận dữ, hai mắt có chút đỏ.

-Đi, đi chết ngươi luôn đi. Bỏ tiểu thư lâu lâu quan tâm ngươi mà ngươi còn chà thềm quan tâm.

Mục đích đến của hắn là Quang Minh giáo hội đang giam giữ Tiểu U, hắn sau khi nghe Tuyết Ưng nói thì sớm đã muốn đi rồi, hắn không biết Hàn Bắc Nguyệt sẽ làm gì Tiểu U vì hắn hiểu rõ Tiểu U là U Linh nếu lộ ra thì chỉ có con đường chết.

Hắn đến ngay trước biệt viện của Quang Minh giáo hội, hai kỵ sĩ đứng canh gác nhìn thấy hắn thì cẩn thận dò xét hắn.

-Ngươi là ai.

-Ta là Vương Lăng, đến đây để tìm người.

Hắn lạnh nhạt trả lời, hai tên canh gác nhìn nhau đều hiểu ý mà cho một người vào thông báo. Một lúc sau một tên trở ra theo phía sau Ly Nhã, nàng nghe tin hắn đến không biết là nên buồn hay vui. Lập tức đi ra nhìn hắn nở nụ cười nói.

-Tiểu đệ đến đây tìm người, không biết là tìm ai.

-Đệ đến tìm bé gái mà tỷ đã bắt trước đó.

-Tiểu nữ từ đó có quan hệ gì với đệ.

Ly Nhã giọng cười nhưng không giống cười, ngữ điệu mang tính trách móc, hắn cười khổ không biết giải thích sao.

-Thật ra thì đệ coi nàng ta như em gái mình vậy.

-Thật vậy sao.

Ly Nhã nghi ngờ, Vương Lăng gật đầu xác nhận, đám kỵ sĩ về mặt thì khó hiểu hết sức, sao mà hai người cứ như cặp tình nhân tranh cãi. Ly Nhã thờ dãi nói.

-Dù sao việc này không liên quan tới tỷ, đệ theo ta vào gặp thánh nữ sẽ hiểu rõ.

-Như vậy thật tốt.

Wương Lăng theo sau Ly Nhã tiến vào một căn phòng, tình huống này rất quen thuộc, trước đây hắn đã từng trải nghiệm. Hàn Bắc Nguyệt ngồi im trên ghế chống cằm, cảm nhận hắn tiến vào cũng không phản ứng gì. Ly Nhã đi vào nhìn nàng cười.

-Chuyện còn lại giao cho muội đây.

Nàng đi ra cũng tiện tay đóng cửa để lại riêng tư cho hắn và Hàn Bắc Nguyệt. Vương Lăng nhìn Hàn Bắc Nguyệt nở nụ cười mỉm, hắn đi tới gần nàng cảm một lóng tóc nàng xe xe đùa giỡn. Hàn Bắc Nguyệt này giờ im lặng thấy hắn trêu đùa mình cảm tức, gạt tay hắn ra.

-To gan, dám khinh nhờn thánh nữ, ngươi có phải muốn chết sớm rồi không.

-Bắc Nguyệt, nàng sao lại tỏ ra lạnh nhạt như vậy. Ta với nàng chẳng phải đã thề non hẹn biển sao.

-Ai thề non hẹn biển với người, còn dám khinh nhờn lần nữa ta chắc chắn sẽ cho ngươi hối hận.

Hàn Bắc Nguyệt cau hàng lông mày lá liễu, cố tạo ra bên trong mình lòng căm ghét với hắn. Vương Lăng làm sao mà sợ lời nàng đe dọa càng tiến sát hơn ôm nàng vào lòng nói.

-Nàng là nữ nhân của ta, mãi mãi là của ta. Ta sẽ không để nàng thoát đâu.

-Ngươi đừng tưởng bở, ta chưa từng là nữ nhân của ngươi.

-Nàng thật sự nghĩ vậy sao.

Wương Lăng buông nàng ra, nhìn vào ánh mắt của nàng, thấy nàng ánh mắt hoảng loạn, hắn cả gan tiến sát mặt nàng hôn lên đôi môi mềm mại của nàng, hai bờ môi dính chặt nhau, hắn có thể cảm thấy sự phản kháng mãnh liệt từ nàng. Hắn không đầu hàng chiếc lưỡi quét ngoài bờ môi nàng cố len lỏi vào bên trong chiếc miệng nhỏ xinh thom tho của nàng.

Bị hắn tập kích bất ngờ nàng cũng ngạc nhiên không thể nghĩ hắn lớn mật như vậy, trước đó còn bị nàng buông lời trách móc còn tưởng hắn sẽ biết phận, thế mà bây giờ hắn lại hung hăng cưỡng hôn mình. Nàng còn không biết bản thân nên buồn hay nên vui, vừa có chút mong đợi nhưng lý trí của nàng bảo nàng phải phản kháng thật mạnh mẽ.

Nàng bùng tình, đẩy mạnh hắn ra không có hiệu quả, so về sức khỏe thì một nữ nhân như nàng khó mà thắng lại nam nhân cường tráng như hắn. Nàng phát ra một chuỗi mạnh bạo, áp sát người hắn đẩy hắn ra. Nhận một chuỗi vô thức này của nàng làm hắn không kịp đề phòng bay ra sau đụng vào chiếc bàn khiến nó đổ ngã vỡ tan từng mảnh.

Đến khi thấy hắn nằm ngã nhào trên đất nàng mới hốt hoảng nhận ra bản thân ra tay khá nặng, hắn không ngờ lại không hề có chút phòng bị nào với nàng. Nàng nhìn hắn lo lắng hỏi.

-Ngươi không sao chứ.

Thấy hắn nằm im không trả lời nàng càng luống cuống tay chân, dù thường ngày băng lãnh nghiêm trang nhưng bây giờ nhìn nàng không ra một nét thánh nữ cao cao tại thượng kia.

Chương 169: Khinh nhờn Thánh nữ (2)

Hàn Bắc Nguyệt ngồi cạnh hần lo lắng nhìn, đột ngột nàng bị một bàn tay kéo xuống ngã nhào vào trong người hần. Hần nhìn nàng nở nụ cười bí ối.

-Nàng lo lắng cho ta.

-Ai lo lắng cho ngươi, ta chỉ sợ cho ngươi chết quá dễ dàng.

Biết bị hần trêu đùa nàng cảm giận vùng vẫy cố thoát ra khỏi người hần, hần nào dễ dàng cho nàng thoát. Bàn tay hần không đành lòng ôm ghì lấy nàng trượt khắp cả người nàng khiến nàng xấu hổ tỏ nét căm hờn.

-Ngươi đang chạm vào đâu đấy.

-Nàng là nương tử của ta, ta làm gì cũng là đúng lẽ thôi.

Hần chạm vào bờ hông căng mịn của nàng thăm cảm thán, quả nhiên là vu vật trời sinh, vừa căng tròn lại đàn hồi sờ thật thích. Hàn Bắc Nguyệt mặt mày trở nên đỏ hồng hơn càng ra sức giằng giụa yếu đuối.

-Ngươi lừa ta, mau buông ra. Ta chắc chắn kêu người dạy ngươi bài học.

-Vậy nàng kêu đi, cho họ thấy chúng ta tình cảm phu thê như thế nào.

-Ngươi... Sao lại như vậy.

Nàng dù sao cũng là khuê môn thiếu nữ được người người kính trọng, chưa từng bị khinh nhờn như thế này, dù trước kia hần có ra tay nhưng vẫn rất nghe lời, bây giờ tình hình lại khác. Nàng trước mặt hần lại không thể phản kháng. Nàng bắt đầu ủy mị, hai mắt tụ nước, bộ dáng vô cùng hút hồn, hần cũng phải mê mẩn không thôi.

-Ngươi chỉ giỏi bắt nạt ta, ngươi đợi đấy ta chắc chắn sẽ không cho ngươi yên ổn.

Nàng vừa nức nở vừa nói, nàng vừa chịu rất nhiều ủy khuất. Hần trước kia thì không nghe lời nàng nói khiến nàng khổ sở, bây giờ thì lại trở ra khinh bạc nàng lại không dám phản kháng, vì sao chính nàng cũng không hiểu. Vương Lăng thấy nàng nức nở thì giật mình, không tưởng sẽ có kết quả như thế này. Hần lộ rõ vẻ thương tiếc buông nàng ra hai tay đặt lên má nàng vô cùng ôn nhu nói:

-Ta là chỉ sợ nàng không chịu nghe ta giải thích rõ mà thôi.

-Ngươi có thể từ từ nói chuyện cơ mà, tại sao lại như vậy. Thật chả giống ngươi thường ngày chút nào.

-Đó là vì ta sợ mất nàng.

Hần nhìn nàng trìu mến nói rõ, trải qua sự thật về Sở Ngọc hần bắt đầu hiểu rằng đừng đợi đến khi mất đi rồi hối tiếc, hần cần phải trân trọng những gì hần có hiện tại. Vì thế hần liền không muốn từ bỏ nữ nhân thanh lệ trước mắt này. Hàn Bắc Nguyệt ngửa cao mặt, hai mắt tinh quang vẫn còn động lại vài giọt lệ hỏi:

-Ngươi thật sự muốn ở bên ta thì tại sao lại không chấp nhận đề nghị của ta.

-Đó là vì ta không muốn mất ai trong các nàng. Ta biết ước muốn nàng không phải là gì khó khăn cả. Tất cả là tại ta hoa tâm, nhưng ta không muốn phụ bạc bất cứ ai, vì ta yêu tất cả các nàng.

Hần dịu dàng nhìn nàng, đáng vẻ vô cùng chính trực, Hàn Bắc Nguyệt cười lạnh trong lòng không thêm để ý đẩy hần ra trở lại bộ dáng kiêu ngạo.

-Thế thì đi mà ở với mấy hồ ly đó đi, ta đây không thêm để tâm nữa.

-Nguyệt nhi, nàng đừng làm khó ta.

Bản tính của nữ nhân này thật sự rất khó đối phó, hần hiện không biết bây giờ nên làm như thế nào cho tốt. Bất đắc dĩ lắc đầu bộ dáng khổ sở, hần biết trước tiên nên thu phục nàng đã như thế thì việc của Tiểu U dễ giải quyết hơn rồi. Thấy hần không nói, Hàn Bắc Nguyệt liếc mắt qua nhìn thấy dáng vẻ buồn bã của hần thăm bực trong lòng. Nàng dĩ nhiên sẽ không nhượng bộ, nàng đã định rõ rồi, sẽ không cho bất kỳ ai xen vào giữa nàng và hần.

Vương Lăng thờ dài, đứng bật dậy phui phui mắt, nhìn thấy Hàn Bắc Nguyệt cố chấp không đổi hần chỉ biết cảm nín, hần lấy từ trong gười chỉ lấy ra

Minh Dạ kiểm, vật mà nàng đã đưa hắn trước kia. Thấy hắn lấy ra thanh kiếm đầy lam Hán Bắc Nguyệt có chút đánh lại trong lòng, cũng khó hiểu, không biết hắn định làm gì. Vương Lăng cầm lấy thanh kiếm, bàn tay kẹp chặt mũi kiếm, phần cán kiếm đưa cho Hán Bắc nguyệt, hắn hai mắt kiên định nhìn nàng.

-Nếu nàng đã nhất quyết như vậy thì dùng thanh kiếm này đâm ta đi, là ta có lỗi với nàng.

-Ngươi, ngươi bị ngốc hả.

Hán Bắc Nguyệt cảm giận, trừng hai mắt, bộ dáng giận dữ vô cùng khả ái. Vương Lăng vẫn không thay đổi thái độ, hắn hai mắt như thần, kiên quyết đến cùng vững giọng:

-Nếu nàng đã không thích ta như vậy thì ta sống trên đời còn có ý nghĩa gì, nàng cứ một kiếm đâm ta cho rồi.

-Ta đâu nói là không thích ngươi chứ.

Hán Bắc Nguyệt vừa tức vừa buồn cười, không nghĩ Vương Lăng biểu hiện cứ như trẻ con giận dữ vậy. Hắn nắm chặt lưỡi kiếm, càng tiến gần, đặt mũi kiếm ngay sát tim mình thờ dài.

-Nàng cũng hiểu là ta có nỗi khổ riêng, rõ ràng là do mệnh lực ta quá lớn nên được nhiều nữ nhân yêu quý như vậy. Ta cũng không muốn làm một kẻ bội bạc, như vậy thì lương tâm ta sẽ không được yên.

-Đồ tự luyện, ngươi nói vậy là có ý kêu ta là người xấu phải không, là lỗi của ta phải không.

Hán Bắc Nguyệt cầm lấy cán kiếm, ý định rút ra nhưng thấy hắn nắm chặt không buông chỉ đành để im. Vương Lăng lúc này kiên định, cả người càng tiến sát hơn làm Hán Bắc nguyệt thêm lúng túng, hắn cười hai mắt u tối.

-Nếu nàng đã không chấp nhận thì ta chỉ còn cách bồi tội với nàng vậy.

-A. ngươi muốn làm gì.

Thấy hắn thả người lao tới mũi kiếm, nàng giật mình thu kiếm lại, bàn tay linh hoạt ném thanh Minh Dạ kiếm sang một bên. Dù như thế nào thì nàng vẫn không chấp nhận để cho hắn chết nhắm như thế. Vương Lăng nhìn nàng ra tay thâm cười trộm trong lòng, cả người thả lỏng lao vào trong người của Hán Bắc Nguyệt ôm chặt lấy eo nàng, miệng đặt cạnh tai nàng nói nhỏ.

-Ta biết nàng không nhẫn tâm mà.

-Ta chẳng qua là không muốn ngươi chết ở trong phòng ta mà thôi.

Hán Bắc Nguyệt giọng thanh thúy bên tai hắn, hắn mặc kệ nàng nói như thế nào ôm càng chặt lấy nàng, một tay ôm lấy bờ eo thon thả, thanh thoát của nàng, bàn tay kia du đầu khắp người nàng lướt xuống kiêu dũng tròn, ấm áp đàn hồi, không thành thật bóp nhẹ mấy cái. Nhận ra hành động càng ngày càng quá đáng của hắn, Hán Bắc Nguyệt tức giận khế gât.

-Ngươi lại dám phỉ lễ ta lần nữa, ngươi thật quá vô sỉ rồi. Tại sao ta không sớm nhận ra bản chất con người của ngươi.

-Nàng nhận ra thì đã quá muộn rồi.

Hắn cười, miệng ngậm lấy vành tay nàng nghịch nghịch, lưỡi mềm ngoáy sâu bên trong tai nàng, hai tay cứ sờ mó khắp người mỹ nhân, hắn ngửi thấy mùi hương thanh thuần, tao nhã toát ra từ người nàng càng làm hắn thêm hứng chí, thêm phần vô lại mà đi xuống bấp bầy nàng tiến lên phía trên.

Hán Bắc Nguyệt bao năm cao lãnh, nàng chưa từng đối diện với sự đời bao nhiêu, đây là lần đầu nàng bị một con người mà còn là nam nhân khi phụ. Mặt nàng thoáng ửng đỏ, hai mắt trong veo như mặt nước mùa thu, miệng nàng thở gấp vì những kích thích hắn tạo ra, cả người nàng khí lực dần mất cũng không còn đủ tâm trí nghĩ đến việc đánh bay hắn ra nữa. Nàng miệng thở ra từng hơi khí phả hương thơm ngát trước mũi hắn.

-Vương Lăng, mau thả ta ra, chúng ta phải làm rõ mọi chuyện.

-Nàng đừng lo, ta chỉ muốn cùng nàng thân mật hơn chút, nàng sẽ hiểu ta yêu nàng như thế nào.

-Ngươi vô sỉ, mau buông ta ra.

Đến lúc này Hán Bắc Nguyệt khó mà chịu đựng nổi, vùng sức đẩy hắn ra, Vương Lăng mặc kệ nàng cố gắng vùng vẫy, tay đã chui vào vạt áo nàng, xuyên qua lớp y phục, hắn nắm lấy bộ ngực dù là không to nhưng rất vừa vặn, lại mềm mại ấm áp, cảm rất vừa tay, hắn tính nghịch vọc núm hồng đào của mỹ nhân khiến nàng rên khê tạo ra âm thanh như tiếng nhạc hiếm có. Nàng lấy lại chút tinh thần, quát nhỏ:

-Ngươi mau buông ta ra, ta sẽ nghe ngươi nói.

-Bây giờ ta lại không có tâm trạng nữa rồi.

Vương Lăng biết nàng là một nữ nhân thuần khiết nên rất nhạy cảm, bây giờ cơ hội đến tay nếu buông ra thì còn gì là nam nhân nữa, hắn cười đậm, nghĩ

tới nàng cho hấn ăn bao khổ cay trong lòng bây giờ có thể trả thù bằng cách này hay cách khác.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 170: Khinh nhờn Thánh nữ (3)

Thấy nàng mím chặt môi cố gắng không phát ra tiếng rên khiến hấn thêm kích thích, cả hai tay đặt trong áo nàng vo ve hai núm hạt nhỏ xinh hồng nhưng đang cứng hấn ra. Hấn Bắc Nguyệt hai mắt sòng tình, mờ nhạt mờ ra, khuôn mặt xinh đẹp như tiên nữ giáng trần đang hiện nét thẹn thùng, nàng hai mắt thần thờ nhìn hấn cầu xin tha thứ. Vương Lăng nhìn thấy nàng như thế thì càng thêm say mê, hấn hô hấp dồn dập cắn nhẹ tai nàng.

-Nguyệt nhi, nàng thật đẹp. Ta thật sự rất thích nàng.

-Nói gì vậy chứ, ... ừm... a... Vô lại.

Hấn Bắc Nguyệt rên giọng thả cả người vào lòng hấn, nàng chưa từng cảm nhận kích thích như thế này, cảm giác sung sướng này là lần đầu nàng hiểu được. Vương Lăng ôm lấy nàng, đặt nàng xuống ghế, hấn mở toang y phục nàng ra để lộ sau lớp thánh trang y phục màu trắng thánh thần một cảnh vật sống động. Ngực nàng không to, làn da trắng sáng như bánh kem, chiếc yếm hoa mẫu đơn nàng đang mặc vì hấn giật mạnh tách khỏi người bị hấn ném sang một bên, nàng chỉ có thể phản kháng yếu ớt, hai mắt ảm ướt nhìn hấn cầu tình.

-Chúng ta chưa bái đường, không thể làm những việc này.

-Nàng yên tâm, ta sẽ không làm gì quá đáng đâu.

Không làm gì quá đáng, hấn nói nghe thật hay, ngay bây giờ đây hấn đang khi dễ nàng hết lẽ, dù là biết vậy nhưng Hấn Bắc Nguyệt cũng không nghĩ được rõ hơn, vì người trước mắt nàng là người nàng không thể từ chối được.

Vương Lăng nhìn dáng vẻ khiêu khích kia nuốt nước bọt, hấn dần quên luôn cả mục đích của mình, tiến sát tới, mạnh bạo hôn lên đôi nàng, tiếng “chụt, ...chụt” phát ra vang từ miệng nhỏ hai người, hấn vơn ve núm hoa nàng khiến nàng vô lực để hấn cuốn lấy chiếc lưỡi mềm dính thom của nàng.

Lưỡi hấn cuốn lấy lưỡi nàng, dòng nước ngọt của nàng bị hấn tham lam hút cạn, cảm giác hấn chà biết gì hơn là nữ nhân trước mặt này. Hấn thò tay xuống dưới, lọt vào bên trong chiếc động ẩm ướt phía dưới, dù ở nơi nào da thịt nàng đều rất mềm mại đàn hồi, hấn tìm thấy khe núi thần bí muốn dùng ngón tay tiến vào thì bị hai bàn tay nhỏ yếu chặn lại yếu đuối. Hấn Bắc Nguyệt thở hổn hển, miệng bị hấn chiếm cứ cố phát ra lời van xin.

-Đừng.. mà... không.. được...

Nghe nàng yếu giọng van cầu, bộ dáng ướt át, da thịt trắng nõn phập phồng dù cho có là Liễu Hạ Huệ cũng khó mà dừng lại. Cả cổ họng Vương Lăng khô khốc cúi đầu xuống ngâm lấy núm ngực nàng, hấn dùng miệng day day bú nút như hận không thể đem của nàng nuốt hết vào người.

Hấn Bắc Nguyệt dùng hai tay đẩy đầu hấn ra như vô lực, hấn mỉm cười ngón tay chọt sâu vào khe động của nàng ra vào khiến nàng như bị điện giật run rẩy ngã cả người ra sau, hai môi mím chặt, có chút dòng nước chảy ra từ miệng, hai mắt nàng thờ thần. Vương Lăng vẫn chưa dừng lại, hấn ngược đầu nhìn nàng tỏ vẻ si mê, hấn đã hiểu rõ vì sao nhiều nam nhân như vậy thích nàng, Tào Lân, Thần Quân, đầu chẳng phải là bậc nam nhân nhất nhì, đều si mê nàng như vậy dĩ nhiên là nàng vô cùng có mị lực như vậy.

Vương Lăng vui mừng vì bản thân đã vô tình chiếm được cảm tình nàng, hấn tuyệt đối sẽ không nhường nàng cho bất cứ ai. Hấn di chuyển đầu xuống phía dưới, kéo tiết khô của nàng xuống, Hấn Bắc Nguyệt dù muốn phản ứng cũng đã quá muộn, âm động hồng hào trần trụi hiện ra trước mắt hấn, nó đã ẩm ướt dưới sự tưới tạt của hấn, cảnh tượng vô cùng động lòng, kích tình.

-Vương Lăng, không được.. người không được nhìn..

Hấn Bắc Nguyệt cố khép chân lại, hấn mặc kệ dùng sức tách hai chân nàng ra, đầu cúi xuống dưới sự kinh ngạc của nàng.

-A. Người làm gì vậy.

Nàng run rẩy xấu hổ muốn động thổ, hối hận vì lúc đầu đã phản kháng quá yếu ớt để hấn khinh nhờn. Vương Lăng đưa chiếc lưỡi của mình quét quanh mép động, dù là nơi bị ả nhưng mùi hương thánh thiện nhẹ nhàng vẫn tỏa ra, quả nhiên là tiên nữ thì thứ gì đều đẹp.

Hấn như bị hấp hồn lưỡi ngoáy sâu khắp nơi, nhìn hạt đậu nhỏ bên dưới hấn cúi đầu cắn nút say sưa, chiếc lưỡi có dịp luồn lách vào động khai của mỹ nhân, hấn cố sức làm nàng cảm thấy sướng khoái, ngược mắt lên nhìn thấy nàng dù mê mẩn nhưng vẫn mím chặt môi khiến hấn thâm khâm phục nàng.

Hấn hết nút lại liếm, làm cho nàng dù cho là thánh nữ thanh cao thì cũng phải mềm người đạt khoái cảm, nàng run người giật mình một cái, dòng nước ẩm ướt trắng tinh từ trong âm động chảy ra ngoài chảy vào miệng hấn. Vương Lăng miệng nhận chút hoa tình cả người thư sướng, lại nghe được tiếng nước nờ êm ái phía trên.

Hắn giật mình ngó lên thấy Hàn Bắc Nguyệt nức nở, hai mắt roi đầy lệ, nàng lấy hai tay ôm mặt khóc thành tiếng. Vương Lăng hoảng hồn giật mình, đứng phắt dậy, hai tay luống cuống rời khỏi người nữ nhân. Hắn hai mắt sáng trong, bộ dáng u khuất mở miệng an ủi.

-Nguyệt nhi, ta xin lỗi, là ta không tốt. Ta không nên khi dễ nàng.

-Ta không nghe người nói, người mau cút đi.

Nàng khóc òa lên, vô cùng ủy khuất, nàng cảm thấy bản thân không khác gì những nữ nhân phóng đảng khác, dễ dàng để nam nhân khi dễ như vậy dù biết nam nhân kia không xa lạ, mặt mũi của nàng phải giấu ở đâu đây.

Vương Lăng xoa xoa trán, thật sự hiểu bản thân hơi quá đáng, với một nữ nhân trong sáng như nàng bị hắn khi dễ tới nhường kia thì khó mà chấp nhận, dù cảm thấy rồi. Hắn kiên định đi tới, vòng tay ôm lấy nàng dịu dàng nói:

-Nguyệt nhi, nàng đừng lo. Việc ta làm ta chắc chắn sẽ chịu trách nhiệm, ta sẽ cho nàng lễ thành thân lớn nhất trước giờ để xem ai còn dám nói gì.

-Người nói vậy gì đó. Ai sẽ gả cho người.

Hàn Bắc Nguyệt nín khóc, xấu hổ giấu mặt, nàng vừa vui vẻ nhưng cũng tức giận vì hành động vô lại của hắn. Vương Lăng cười, quay mặt nhìn khuôn mặt giận lẫy của nàng.

-Nàng không gả cho ta, là ta gả cho nàng được không.

-Người nói chuyện sao lại không có quy củ gì hết vậy.

Hắn dịu dàng cảm y phục giúp nàng mặc lại y phục, Hàn Bắc Nguyệt thẹn thùng để hắn hầu hạ mặc đồ, cũng không phản đối. Hắn chỉnh chu cho nàng xong thì mới u buồn nói:

-Như vậy là nàng không chịu gả cho ta. Nếu vậy thì ta chỉ biết chôn chặt kỷ niệm với nàng trong lòng vậy. Ta đi đây.

Hắn đứng dậy bộ dáng muốn bỏ đi khiến nàng giật mình không biết phản ứng sao, nếu lại đuổi hắn thì nàng sợ hãi hắn sẽ thật bỏ rơi mình, nàng đành ủy khuất giọng nức nở.

-Người thật sự thích khi phụ ta sao.

-Xin lỗi nàng, ta sẽ không làm như vậy nữa đâu. Mà dù sao thì có muốn làm sau này cũng không có cơ hội.

Hắn thở ra một hơi dài bước từ từ ra cửa, Hàn Bắc Nguyệt vừa vội vừa giận, nàng vung tay, một bạch quang lướt ngang qua vai hắn đục ngay cửa một lỗ to, để lại trên tường phía sau một lỗ to khác. Hàn Bắc Nguyệt run người, mắt thanh tuyến, giọng ảm ức.

-Người không được đi, làm như vậy với ta còn muốn rời đi.

Vương Lăng mồ hôi lạnh đầy lưng, hắn không nghĩ nàng lại ra chiêu độc như vậy, nếu nhích sang chút thì hắn nguy rồi. Hắn khổ não quay đầu lại về mặt rất biết điều cười hi hi:

-Như vậy thì nàng chấp nhận gả cho ta rồi phải không.

-Đâu có dễ dàng như vậy. Người phải hỏi ý mẫu thân cùng gia gia của ta đã.

-Điều đó là tất nhiên.

Nhìn thấy nàng đã bình tĩnh lại, hắn cũng yên tâm hơn, nàng thì đang nhìn hắn vừa yêu vừa hận làm hắn bối rối, hắn liền lên tiếng hỏi.

-Nguyệt nhi, nàng thích ta không.

-Người hỏi thứ này làm gì.

-Điều này với ta rất quan trọng.

Vương Lăng hai mắt sáng như sao nhìn nàng, Hàn Bắc Nguyệt xấu hổ quay người, một lúc mới trả lời hắn.

-Điều đó, dĩ nhiên là thích.

-Thật vậy. Nhưng mà ta yêu nàng mà nàng chỉ thích ta hình như vẫn chưa đủ.

-Người sao lại lăm điều như vậy.

Hàn Bắc Nguyệt hậm hực lâu lâu, nàng quay đầu liếc mắt nhìn hắn rồi trở lại nói.

-Ta không biết, nhưng mà ta thích ở bên cạnh người, nhìn thấy người, ta cũng không hiểu sao.

-Như vậy thì là nàng trong lòng có ta. Ta thật sự rất vui.

Hắn chạy tới vòng tay ôm lấy nàng, hôn chụt lên má nàng một cái khiến nàng xấu hổ. Giờ khoảng cách giữa hắn và nàng đã gần hơn rồi, hắn cùng nàng ngồi đối diện, hắn nhìn nàng mà nàng lại quay đầu nhưng thỉnh thoảng vẫn ngó lấy hắn. Nghĩ đi nghĩ lại, hắn bắt đầu mở miệng:

-Như vậy nàng có thể chấp nhận ta yêu thêm người khác chứ.

-Cứ mơ đi, đừng hòng ta cho phép.

Hắn Bắc Nguyệt phồng má, quay đầu, lần này thật sự không thèm ngó hắn nữa.

Hóa ra dù là có làm gì thì nữ nhân này vẫn là một hủ giấm chua. Hắn chỉ biết cười khổ chịu thua mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 171: Thỏa ý nguyện

Nhìn bộ dáng thất thế vô lực của hắn, Hắn Bắc Nguyệt cười trộm, tuy rằng hắn hoa tâm nhưng nàng sẽ không vì thế mà ghét bỏ gì hắn. Nàng cuối cùng cũng không nỡ nhìn người nàng thích đau buồn lên giọng:

-Được rồi, nếu người đã yêu thích các nàng ta cũng không ngại nhưng mà có điều kiện.

-Điều kiện gì?

Nghe nàng chấp nhận hắn vui mừng quay qua, hai mắt tập trung nghe lời nàng nói.

-Cũng không có gì quá đáng, mấy nữ nhân đó trước hết phải khiến ta hợp mắt đã. Còn nữa ...

-Còn điều gì.

-Người trước tiên làm gia gia ta phải đồng ý trước hết, nếu không thì gia gia sẽ không cho người thu thêm ai đâu.

Hắn vuốt cằm suy nghĩ, quả thật nhìn lão giả Hàn Thế Vân kia có hơi cổ chấp thật, nếu làm không tốt thì hắn chỉ có nước bán cháo, việc nàng muốn cũng là việc hắn cần làm, không có gì phải suy nghĩ nhiều, việc quan hệ của mấy nàng đề sau này suy nghĩ sau. Hắn vui vẻ đáp:

-Được, ta đáp ứng nàng.

-Như vậy thì tốt, chúng ta vẫn cứ giữ mối quan hệ như trước đây, đợi sau này người đem kiện tới rồi thì ta mới chính thức ở cùng người.

-Như vậy thì có hơi lâu đấy. Nàng là thê tử của ta, không thể xưng hô thân mật hơn chút sao.

Bàn tay hắn lại không thành thật để trước ngực nàng, Hắn Bắc Nguyệt mặt ửng hồng gạt tay hắn ra trách móc:

-Người cứ không đàng hoàng như vậy thì bảo sao ta không tức giận.

-Ta chỉ như vậy khi ở trước mặt nàng mà thôi.

-Đéo miệng.

Hắn Bắc Nguyệt nguyền rủa hắn, bộ dáng giận dữ rất đáng yêu. Nghĩ tới việc chính hắn vỗ đầu, quay qua nói:

-Nguyệt nhi, ta còn có việc muốn nói với nàng.

-Chuyện gì?

-Thực ra là vì tiểu nha đầu nàng bắt trước đó, hiện nàng ta đang ở đâu.

-Người quan tâm đến nó?

-Cũng không hẳn, là vì ta có nhiều thứ cần nàng ta làm. Nàng biết mà trước đó trong động ta còn được nàng ta cứu giúp.

Thấy nàng không vui hẳn lập tức giải thích rõ ràng, từ chuyện gặp được Tiểu U cho đến lập khế ước, ngay cả việc Tiểu U là U Linh cũng không che giấu vì hẳn biết ít nhiều Hàn Bắc nguyệt là thánh nữ thực lực cao thì kiến thức cũng cao mình sẽ nhận ra ít nhiều, đồng thời hẳn cũng muốn nhận được sự tín nhiệm của nàng. Thấy hẳn thành thật nói với mình tất cả, Hàn Bắc Nguyệt trong lòng vui vẻ nhưng ngoài mặt vẫn điềm nhiên như không có chuyện gì, nghe hẳn nói xong nàng trầm mặt thờ dài:

-Xét về công thì ta nên giải chàng đi, còn tiêu diệt luôn cả ma nữ đó nhưng nghĩ lại chàng thế cô ở trong tông môn quả thật cũng có nguy hiểm, có khế ước thì cũng có thể ngăn chặn nàng ta làm ác.

-Như vậy ý nàng làm thế nào mới tốt.

Vương Lăng tuy biết nàng là thánh nữ làm việc nghiêm minh nhưng hẳn vẫn tin nàng sẽ vì hẳn mà suy nghĩ lợi hại. Hàn Bắc Nguyệt trầm tư một lát, nhìn hẳn nghiêm chỉnh nói:

-Việc nàng ta là U Linh chưa thể xác định rõ ràng nhưng ta cũng có thể thả người, hi vọng người quản lý cho tốt.

-Điều đó là dĩ nhiên.

-Còn nữa ta thấy tiểu ma nữ đó nhìn cũng rất đáng yêu đừng bị nó mê hoặc.

Giọng nàng mang hơi hướng rắn đe làm hẳn chỉ biết gật đầu đáp ứng. Việc hai người gây gỗ tạo ra tiếng động đã ảnh hưởng tới sự chú ý từ bên ngoài của đoàn quang minh kỳ sĩ, nhưng ai cũng không dám tiến vào vì phía trước là thánh địa tuyệt đối cấm chân của thánh nữ.

Ly Nhã sớm đã ở bên ngoài nghe tiếng động đi vào nhìn thấy Vương Lăng cùng Hàn Bắc Nguyệt nói chuyện vui vẻ, đôi khi còn thấy thánh nữ cười làm nàng kinh ngạc, không ngờ Vương Lăng lại rất có bản sự. Nàng tiến vào cửa nhìn hai người khó hiểu.

-Có chuyện gì vậy.

Ly Nhã nhìn vào cái lỗ đăng xa quay qua hai người hỏi, Hàn Bắc Nguyệt có chút xấu hổ vội che giấu đi, Vương Lăng cười hi hi trả lời:

-Không có gì, chẳng qua là nàng ấy dạy ra sử dụng ma pháp, ta không cẩn thận làm hỏng cửa mà thôi.

-Nếu vậy thì không sao.

Nàng ta cũng không nghĩ ngờ, vì không nghĩ là do Hàn Bắc Nguyệt gây ra, quen biết lâu cũng chưa từng nhìn thấy Hàn Bắc Nguyệt mất bình tĩnh việc gì. Lấy lại sự nghiêm cẩn vốn có, Hàn Bắc Nguyệt quay qua phân phó Ly Nhã đem Tiểu U thả ra, lấy ra lý do nàng ta là xà yêu ăn “Hóa Hình Đan” biến trở thành, việc của yêu thú không có liên quan tới Quang Minh giáo hội nên sẽ không ai dám nghị luận.

Tiểu U được thả tự do vui mừng chạy tới nhìn thấy Vương Lăng ở cùng với Hàn Bắc nguyệt, nàng ta hiểu rõ mối quan hệ mờ ảo của hai người này thông qua không gian ý thức nên chạy tới bên cạnh Hàn Bắc nguyệt nắm tay cười.

-Cảm tạ tỷ tỷ.

-Không có việc gì. Tiểu muội sau này nên tránh làm người khác tổn thương nếu không sẽ mang tới phiền phức.

-Vâng.

Tiểu U gật đầu bộ dáng khả ái, Hàn Bắc Nguyệt thêm yêu thích tiểu yêu nữ này nhưng nàng tính tình nghiêm túc

nên rất nhanh tỉnh táo nói với bản thân đây mà U Linh. Vương Lăng ở lại cùng Hàn Bắc Nguyệt nói một số chuyện, trong đó việc tìm kiếm hắc ám pháp sư hẳn sẽ giúp sức cho nàng, nàng ta chấp nhận ngọt ngào trong tâm vì biết hẳn đang giúp đỡ mình. Đến khi hẳn phải rời đi, nơi đây chỉ còn hai người, Hàn Bắc Nguyệt nhỏ giọng gọi:

-Vương lang, cẩn thận, đừng để bị thương.

-Ừm. Ta sẽ giữ gìn sức khỏe.

Thấy nàng bỏ qua lớp uy nghiêm, hiện nét nhu tình với mình làm hẳn vừa cảm động vừa vui sướng, quả nhiên là muốn hiểu nữ nhân thì phải mặt dày, cứ đường đường chính chính thì còn lâu mới làm nên chuyện.

Hắn đi ra khỏi biệt viện nhìn thấy đằng xa ánh mắt lửa đốt của Thần Quân cười mỉm không quan tâm cứ từ từ mà đi, hẳn biết chắc chắn gã này sẽ không dám động thủ vì e ngại Hàn Bắc Nguyệt. Hẳn nắm tay Tiểu U dùng “Phi Quang Dực” bay qua mấy cánh rừng, hẳn than thầm khi nhận ra tông môn thực sự cảnh vật rộng lớn vô cùng, có cả mấy đạo sơn mạch sát nhau, quả nhiên là tông môn nhất phái có khác. Tiểu U được hẳn dẫn đi hồi lâu thì đột nhiên lên tiếng.

-Chủ nhân, có khí tức hắc ám.

-Ở đâu?

Hắn nhướn mày hỏi, Tiểu U thành thật chỉ tay về phía Đông Bắc, nơi hướng lên một ngọn núi khá cao.

-Lên đó xem thử.

Hắn không hề nghi ngờ, vì biết Tiểu U là U Linh nên rất nhạy cảm với khí tức hắc ám, hắn hạ thấp xuống leo lỏi qua những hàng cây vì nghĩ tới việc bị kẻ khác phát hiện từ trên không. Hắn đi hồi lâu nhận được sự hiện diện của khí tức hắc ám mà Tiểu U nhắc tới.

Đằng xa kia, một đám tông môn đệ tử hơn mười người đang bị bao vây bởi hơn chục hắc ám pháp sư. Nằm trên đất là xác của hơn chục đệ tử cùng mấy tên pháp sư áo đen.

Vương Lăng cảm thấy kỳ quái, không hiểu đào đâu ra nhiều hắc ám pháp sư như vậy, hắn đảo mắt qua nhìn đám đệ tử tông môn, nhận ra người đứng đầu là Dương Tả nội môn đệ tử vết thương chỉ chít trên người.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 172: Giải quyết hắc ám pháp sư (1)

Bình tĩnh quan sát tình hình, tuy cả đám đệ tử đang sức cùng lực kiệt nhưng vẫn đang chống cự vô cùng quyết liệt, hắn không ra tay vội, dù là đồng môn nhưng tình hình này không thể cứ trượng nghĩa như phim được. Tùy tiện thả ra khói đỏ pháo hiệu, đây là trợ giúp có thể làm hiện tại của hắn rồi, còn phải xem đám đệ tử này vận khí thế nào.

Dương Tả cùng đám sư đệ bị bao vây vòng vây bởi đám pháp sư áo đen, gã hai mắt trừng to nhìn xác đồng môn dần dần biến thành thịt khô, vẻ căm phẫn cùng cực.

-Ta muốn thay những sư đệ này báo thù.

-Chết tới nơi rồi còn cố ra vẻ.

Một tên pháp sư hắc ám cười lên tiếng, mấy tiếng cười tiếp tục vang lên làm Dương Tả hai răng cắn chặt, đám sư đệ đồng môn căm giận không thể tả. Vương Lăng ở đằng xa chỉ biết thở dài, dù khâm phục khí khái Dương Tả nhưng cũng chỉ vậy thôi nếu không có sơ hở thì lao vào tham chiến là tìm đường chết. Bỗng nhiên lúc này Dương Tả quay qua nhìn đám sư đệ đồng môn vẻ mặt kiên cường.

-Mau dùng Thái Ấp Liệt Dương Trận.

Vương Lăng nghe cảm thấy mơ hồ, có phải trận này dành cho mấy người "liệt dương"? Hắn nghĩ thế còn đám sư đệ bên kia nhìn nhau gật đầu, cả đám tản ra, 5 người tiến lên phía trước, 3 người thủ ra phía sau, Dương Tả ở trong tâm trận bên cạnh là hai đệ tử, một vàng sáng xanh lục tỏa ra, một trận bát đồ hiện ra tạo khí thế uy bức, cả đám hắc ám pháp sư liền nhận ra không ổn.

-Đừng để bọn chúng phát trận.

Những oán pháp chủ được kích hoạt đem hàng loạt những bóng ma màu đen bay lượn lơ lao tới gần vô cùng kì dị. Ở bên kia trận pháp cũng kịp phát động xong, tạo ra một lớp lá chắn kiên cố ngăn chặn lại, bóng ma vừa tiếp xúc liền vì một ánh sáng màu xanh xóa sổ.

Cả hai bên dường như đang thi chịu sức bền, đến khi tình hình bên Dương Tả dường như không thể chịu đựng hơn nữa, vài đệ tử ngã xuống bị đám hắc ám pháp sư công kích, Dương Tả thân bị thương cùng lắm chỉ có thể chống đỡ tạm thời.

Hai bên đang giao tranh thì lúc này từ bên trong rừng phóng ra liên tiếp mấy mũi tiễn găm vào lưng của đám pháp sư, mũi tên đi qua nhanh tuy chả mạnh bao nhiêu nhưng nếu chịu ăn thử thì biết tất cả lực đều bị dồn vào đầu mũi tên, tiễn thuật lợi hại vô song, vài tên chết chưa kịp ngáp.

Đám pháp sư kinh hãi dừng công kích rút lui, lùi ra cẩn thận nhìn vào bên trong rừng. Hai đường bán nguyệt màu xanh đen xéo nhau chém thành hình chữ x lao vào đám pháp sư làm đám pháp sư mấy tên ngã xuống, tuy bọn chúng có thực lực nhưng là dùng những phương pháp tà đạo, đồng thời pháp sư sức lực so với linh lực giả khác nhau quá xa nên rất dễ chết yểu nếu không có phòng cụ. Đám đệ tử hưng phấn vì dường như có viện trợ, riêng Vương Lăng thì cảm nhận mấy chiêu thức kia khá quen mắt.

Đám pháp sư hắc ám này cũng rất bình tĩnh, lập tức tạo ra một lớp màn chắn màu đen. Không thể tiếp tục công kích tạo thành sát thương nữa, từ bên trong rừng đi ra một thiếu nữ tóc đen dài tới lưng, đôi mắt tinh tú sâu thẳm mị hoặc, da mặt sáng trong phản chiếu được cả ánh sáng, khuôn mặt xinh đẹp nhưng mang theo vài tia sát khí, cả người mặc một bộ đồ màu đen bó sát cơ thể hiện rõ đường cong hoàn mỹ.

Vương Lăng dĩ nhiên nhận ra nữ nhân này, trước kia từng gặp qua hai lần, Minh Lộ Lộ, bài danh thứ 8 Bát Đại tiểu thư, hắn cảm thấy khá là kỳ quái, đám pháp sư kia ai cũng phải là ma đạo sĩ cao đoạn, còn có cả pháp sư cảnh giới đạo sư, thế mà làm cách nào mà thiếu nữ này có thể ra chiêu kết liễu

nhanh thế, cả Linh Phong cũng khó làm được, nhìn cảnh giới nàng cũng mới chỉ là hóa linh đình phong mà thôi. Đám pháp sư lập tức nhận ra nàng, khuôn mặt chúng từ kinh ngạc chuyển sang vui mừng.

-Hóa ra là nữ nhân nhà ngươi, làm bọn ta khổ sở tìm kiếm bấy lâu, bây giờ mới chịu lộ mặt.

-Đám người các ngươi đừng mong sống sót, ta hôm nay sẽ trực tiếp trả thù.

Ánh mắt nàng hiện rõ nét băng lãnh, trong tay một thanh đao màu đen được trạm khắc tinh xảo, nhìn không ra phẩm chất cụ thể. Cả đám pháp sư ảm trầm bỏ ngó cả đám đệ tử, nhìn chằm chằm Minh Lộ Lộ như muốn ăn tươi nuốt sống.

-Giao đồ ra đây, bọn ta còn cho ngươi còn đường khoai hoạt. Nếu không...

Chưa kịp nói xong thì loan đao trong tay Minh Lộ Lộ tạo ra một đường chém hoa mỹ dứt khoát trăm phăng cái đầu của kẻ kia, cả đám pháp sư chỉ biết há mồm kinh ngạc, Dương Tả cùng đám sư đệ đồng môn cũng phải rung mình dừng ý nghĩ với nữ nhân này, nàng quá lãnh khốc rồi. Đám pháp sư lui ra, trong đó có vài linh lực giả ưu tiên lên trước giành thế chủ động.

-Nữ nhân không biết điều, ta thế phải cho ngươi hiểu thế nào là khổ.

-Đám tôm tép.

Minh Lộ Lộ không bận tâm đám người kia nói gì, hắc đao trong tay chém tới, tạo ra một vết nứt không bỏ ở giữa mặt đất sâu gần chục mét còn có tiếng xì xèo như dung nham bắn từ miệng núi lửa, mấy kẻ xui xẻo trên đường dường như chỉ còn chút huyết tương sót lại. Đám pháp sư kinh hãi chỉ tay nhìn vào thanh đao của nàng.

-Ngươi có thể sử dụng Hắc Viêm Xà Đao.

-Hừ, chẳng phải đây là thứ các ngươi muốn sao, ta đem tới rồi đây.

Minh Lộ Lộ cười mỉm, nguyệt đao loạn kích khiến đám pháp sư phải rối loạn nhưng bọn chúng trải qua bao trận chiến làm sao mà dễ chết như thế, cả đám tản ra những oán linh quỷ dị xuất hiện tứ phía dù cho Minh Lộ Lộ có bản lĩnh thế nào cũng không thể đối phó hết được.

Vương Lăng quay qua nhìn Tiểu U dặn kỹ.

- Ngươi ở đây coi chừng có kẻ tập kích, để ta lên trước.

- Chủ nhân cẩn thận.

- Khỏi lo.

Dương Tả ngây ngốc nhìn, không thể nghĩ ra một đệ tử vừa mới nhập môn mà lại lợi hại như vậy, hắn đang ngây ngốc nhìn thì bất chợt cảm giác có người xuất hiện bên cạnh, quay qua nhận ra là Vương Lăng, hắn vừa vui vừa an tâm. Vương Lăng mỉm cười đưa vài lọ thủy dịch trị thương cho mấy đệ tử nói.

-Sư huynh mau rời đi.

-Không được, ta phải giúp sư muội.

-Sư huynh yên tâm, Việc này cứ để đệ lo, bản lĩnh của đệ thì sư huynh cũng chứng kiến rồi tuyệt không thau kém nữ nhân kia.

Nghe lời hắn nói có đạo lý, Dương Tả gật đầu, Vương Lăng thấy gã hiểu thiết hại trước mặt vui vẻ lại lấy ra một viên ngọc màu lục, bên trong viên ngọc có hiện lên mọi chữ “Hồi”, Dương Tả thân là nội môn đệ tử bối phận cũng khá cao, dĩ nhiên nhận ra đây là thứ gì kinh ngạc nhìn Vương Lăng.

-Sư đệ sao lại có Hồi Tổng Thạch.

-Là sư phụ cho đệ, sư huynh đừng hỏi nhiều cứ dùng đi. Ưu tiên thương thế các vị sư huynh kia trước.

-Sư đệ, cảm ơn đệ. Ta chắc chắn sẽ nhớ mối ân tình này.

-Sư huynh khỏi lo, ta chỉ là hoàn thành trách nhiệm của mình mà thôi.

Nhìn ra sự cảm kích trong ánh mắt Dương Tả, Vương Lăng cười thầm, hắn cũng không tốt như vậy vì vốn dĩ hắn giúp Dương Tả là vì Viên Tâm hội mới thành lập thế bậc người đơn nên mới phải tìm kiếm thêm người, Dương Tả là một sự lựa chọn tốt, hướng chỉ Hồi Tổng Thạch này là hắn lấy từ trong thạch thất Sở Thiên ra ngoài, đem phi tang cũng tốt. Vương Lăng nụ cười lập tức tắt đi nhìn Dương Tả nghiêm túc:

-Sư huynh mau về chữa thương, việc còn lại cứ để cho đệ lo.

-Được, ta sẽ kiếm thêm vài người đến giúp đệ.

-Như vậy cũng tốt.

Hắn vừa nói xong thì cũng phá vỡ Hồi Tống Thạch trong tay Dương Tà đang cầm, ánh sáng lóa lên, Dương Tà hấp tấp nắm lấy mấy đệ tử bị thương bên cạnh, lại đảo mắt qua nhìn những sư đệ nằm trên đất vẻ mặt bi thương.

-Sư đệ cẩn thận.

Vương Lăng gật gù nhìn đám Dương Tà rời đi mới an tâm, đám pháp sư kia tuy thấy ra là đám đệ tử rời đi nhưng không thể ngăn cản kịp. Vương Lăng liền mau chóng ẩn mình đi, biến hình thành một tên trong số đám người pháp sư choàng áo đen lên vào trong đội hình, vì cả đám người này mặc đồ giống nhau nên rất khó phân biệt.

Hắn cẩn thận dò xét đám người nhìn qua bên kia tình hình Minh Lộ Lộ không được tốt lắm, nàng bị vài vết cắt vào da làm lộ ra ngoài lớp da thịt trắng ngần đỏ ửng, nếu không phải có dị binh thì nàng đã sớm thất thủ, hắn phải há hốc mồm khi thấy hắc đao kia như long giao giữa trời sức mạnh kinh khủng đem cây cối xung quanh biến thành than đen, quấy đạp tạo gió mạnh như bão khiến ai ở gần phải bị cuốn phăng tạo ra tàn huyết. Minh Lộ Lộ tuy thân pháp uyển chuyển nhưng sơ hở lại nhiều, nếu không phải là quan năng có hình dáng của một con hắc xà hung dữ thì đã sớm bị tấn công.

Hắn cũng không muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, cứ lo cho mình trước đã, muốn giúp người thì bản thân phải lo thân đi đã. Hắn đột nhập giữa vòng vây, hơn ba chục pháp sư giờ chỉ còn hơn hai mươi, hắn lui về tuyến sau nhìn một tên hắc ám pháp sư mỉm cười, gã pháp sư nhìn hắn tức giận.

-Người cười cái gì, mau lên phía trước bắt yêu nữ kia lại, chúng ta mới có cơ hội thắng tiến.

-Ồ! Ta hiểu rồi.

Vương Lăng gật đầu, mau chóng trong tay lấy ra Lôi Chu kiếm, một ánh điện màu đen chạy xẹt ngang đầu gã pháp sư, đầu gã nằm lăn trên đất, bàn tay Vương Lăng xuyên qua ngực trái của gã lắc đầu than nhẹ.

-Cho ta một chút ít linh lực này cũng chả bỏ dính răng.

-Người làm gì đó.

Nhận thấy một tên quay qua giết người phe mình có mấy tên kinh hãi tức thì đổi sắc lao đến phía hắn. Vì Vương Lăng sử dụng phương pháp biến hình của Hồ Tộc linh hoạt rất khó nhận biết, ai cũng phải bắt lực vì thị lực rối loạn, hắn di chuyển như thiểm điện đi qua đi lại, biến qua biến lại.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 173: Giải quyết hắc ám pháp sư (2)

Vương Lăng nhún vai, phóng Lôi Chu kiếm về phía một tên pháp sư, gã này nhìn mũi kiếm bay tới chỉ biết bắt lực vì kiếm này đi quá nhanh mà nó giống như một cơn gió sắc màu đen có mang những dòng khí lưu kì lạ khiến gã run rẩy, mũi kiếm bay tới xuyên qua ngực cuốn phăng gã ghim thẳng vào một cái cây đằng xa.

Vương Lăng lại dùng “Lôi Thiểm Bộ” áp sát một tên, Huyết Hà pháp quyết vận dụng, một dòng khí màu đỏ chảy từ người của tên pháp sư chảy vào người hắn làm hắn cảm thấy phấn khởi hơn.

-Hóa ra là phải dùng cách này à.

Hắn quay qua nhìn đám pháp sư còn lại cười cười làm cả đám rung mình, cả đám người cường hãn dần giảm bớt khiến Minh Lộ Lộ áp lực giảm đi, cả đoàn người này loạn thành một đám nhìn rất hỗn loạn, cả đám hắc ám pháp sư kinh hãi chẳng biết đâu là bạn đâu là địch.

Tất cả chúng mặt mày nhăn nhó, nhìn nhau gật đầu không biết là đang có ý định gì, Vương Lăng đang hăng máu thì phải dừng lại. Từ trên người của đám hắc ám pháp sư có một bình lọ nhỏ vừa nắm tay màu đen, cả đám cùng nhau ném thẳng xuống đất để lại cho hắn lời cảnh báo.

-Để xem các ngươi đối phó với Ma Sương Áo Cảnh thế nào.

Một lớp màn sương mờ ảo bao trùm, hắn giật mình đuổi theo một tên thì chỉ thấy gã đó biến mất vô tung trong không khí, hắn nheo hai mắt nhìn lại, cảnh vật xung quanh từ rừng cây bất ngờ biến thành một vùng đất âm u, đằng xa có hồ dịch lỏng màu nâu đen như axit. Hắn nhìn xung quanh khẽ cảm thán.

-Đây là ảo ảnh phải không.

-Không phải ảo ảnh đâu, cảnh tượng này là thật, người nên cẩn thận.

Linh Tôn lên giọng nhắc nhở hắn, hắn nghe lấy làm kinh ngạc tò mò đến gần hồ dịch chất axit kia hỏi:

-Sao lại như thế, cái này làm sao có thể là thật.

-Ta cũng không rõ, nhưng ta cảm giác khí tức xung quanh này âm u quỷ dị, người cần cẩn thận, không được khinh suất.

Hắn gạt đầu, lại hiếu kỳ nhìn quanh, nhìn xa tí cũng chỉ là dải đất khô cằn, bầu trời u tím có chút ánh sáng lẻ loi đủ để nhìn, mấy hồ dịch xuất hiện khá nhiều, còn có xa kia mấy cái mộ không tên tuổi chả biết đề tên ai vì hắn chả đọc được.

Hắn đi tới một ngôi mộ ngồi xuống nhìn vào tấm bia đá đã sòn cũ thò dài, rõ ràng trước đó còn đang ở trong rừng, không biết như thế nào lại đang ở chỗ quỷ ma âm u này. Bỗng chốc một bàn tay từ phía lớp mộ lòi ra làm hắn giật mình, một người da thịt nhẵn rúm không nhìn ra nhân dạng, ở giữa đầu có một cái sừng rõ ràng là ma tộc, bây giờ thì trông giống thầy ma hơn.

Hắn cười lạnh, vung kiếm chém một phát bay đầu thầy ma, đang mang bộ dáng coi thường thì chớ, bất chợt con thầy ma kia cái thân vẫn di chuyển về phía hắn rất hãi hùng, từ những phiến mộ kia cũng xuất hiện mấy hình thầy ma tương tự làm Vương Lăng tròn mắt há hốc mồm. Hắn vẫn giữ vững bình tĩnh, vác kiếm lên vai nhìn đám thầy ma này bâu mỗi khinh thường, đáng vẻ tiêu soái.

-Các người nghĩ ta sợ sao, chỉ là đám xác ướp. Ta đây chạy trước.

Đùa gì vậy, hơn ngàn con thầy ma từ đất dậy sóng bước đi, số lượng ngày càng tăng, dù cho hắn có trâu bò cỡ nào thì cũng chém tới chết mệt. Hắn quay ngược hướng chạy đi, quay đầu thấy đám thầy ma bộ dáng chả giống trong phim nhảy cà tung, hai tay chấp phía trước gì hết, bọn chúng đang co dò chạy tới như vận động viên maratong kia kia. Hắn lập tức dừng “Phi Quang Dực” cứ bay hết tốc mà đi, kệ tí phía sau có ra sao.

Cũng giống như hắn, Minh Lộ Lộ cũng bị lạc vào một không gian mà nàng không hề biết, bao quanh nàng là một cánh rừng rậm rạp, những tiếng kêu rừng rợn không biết là của loại nào. Nếu là một nữ nhân bình thường chắc là sợ khốc chết nhưng nàng là một nữ nhân rất mạnh mẽ, mấy điều này cũng không làm khó được nàng, nàng nhìn xung quanh nhìn lấy một đường mòn liền đi theo lối đó.

Đi được một đoạn thì nàng dừng lại, cảnh giác nhìn xung quanh, mấy ánh ma lao về phía nàng bị nàng nhanh tay chém lấy. Từ trên mấy cành cây cao lao xuống vài hắc ám thích khách, đao nàng giơ cao bỏ một đường tạo một cơn gió sắc lạnh lao tới một tên thích khách chệch đôi cả người, máu me bê bết.

Tên còn lại đã mau chóng tiếp cận, đang ở giữa không trung nháy mắt cái đã sát bên nàng, đao dao bao trùm khí màu đen vùn vụt đâm sát người nàng, nàng nhanh tay thủ sẵn tay còn lại một thanh kiếm khác giao binh cùng gã, chớp mắt cái nữa nàng đã đổi tư thế xoay người hắc đao chém xẹt qua người của hắc ám thích khách.

Vai gã có một vết thương nhỏ đang nhỏ máu, tuy chỉ có chút vết thương nhưng gã bắt đầu đau đớn quần quai ôm lấy cổ ngã lăn xuống đất, hai mắt xuất ra làn khói màu đen. Minh Lộ Lộ lạnh lùng nhìn cái cây to lớn trước mắt, nàng chém thẳng một đường ngang thân cây khiến nó đổ xuống, bên trên liền có 3 tên hắc ám pháp sư nhảy xuống, nàng nhìn bọn chúng tạo cung đao hình tròn.

-Phi Hoa Liên Vũ.

Mấy ánh đao nàng chém ra tạo ra hình hài một bông hoa đẹp mắt, tức tốc đã đem 3 tên pháp sư giải quyết tại chỗ, không hề có huyết tích đọng lại. Vừa giải quyết xong bọn chúng nàng thở hổn hển, hắc đao trong tay rời tay ngã quỵ xuống đất bất tỉnh.

Tiểu U nghe lời Vương Lăng ở lại quan sát, khi vừa thấy làn khói được thả ra, nàng liền kinh hô “Ngột Quy Tức Khử”, đợi làn khí tan bớt nàng liền lao ngay xuống, nhìn thấy có vài tên pháp sư nằm trên đất nàng liền hất tay tạo ra mấy cơn rần uốn éo xiết chặt cả thân người bọn chúng khiến chúng nát thành tương.

Nàng tiếp tới ở ngay tới bên người Vương Lăng vội vàng kiểm tra, thấy hắn sắc mặt bình thường, cơ thể không tổn hại cũng an tâm nhưng cũng cảm thấy kỳ quái. Nàng lại quay qua bên kia nhìn thấy nữ nhân kia cũng nằm bệt trên mặt đất, tình trạng giống với Vương Lăng càng làm nàng cảm thấy khó hiểu.

Vương Lăng chạy một nhòai quay đầu không nhìn thấy bóng dáng mấy bộ cương thi kia đâu thì mới an tâm, hắn ngồi bệt ra đất, lại quay qua nhìn xem mình chạy tới nơi nào, rõ ràng trước mắt sau lưng là một rừng cây.

-Tiền bối, người nói xem ta nên làm gì đây.

Không nghe hồi âm, hắn thò dài chỉ còn cách dựa theo kiến thức kiếp trước của hắn, cứ đi tìm nguồn nước là xong, cơ mà rừng cây này không giống bình thường, âm u đáng sợ, muốn làm gì cũng khó. Nghĩ ngợi một lúc thì hắn đứng phắt dậy, mắt nhìn về phía sau, nghe ra tiếng kêu của yêu thú đâu đó.

Hắn liền cẩn thận đi gần tới núp vào bụi cây, ngó ra thấy một con báo to bằng xe hơi, giữa trán mọc ra một nhúm lông quý dị ngoe nguẩy như chiếc đuôi thứ hai của nó vậy, rõ ràng là yêu thú Mao Đầu Báo. Hắn nuốt nước bọt muốn từ bỏ vì không cần thiết phải tốn sức không cần thiết ở đây.

Nhưng rất nhanh hắn phải nghĩ lại vì con báo đen kia đang hướng tới phía của một thiếu nữ đang nằm trên đất, dù không nhìn ra khuôn mặt nhưng dựa vào y phục hắn có thể đoán ra người kia là Minh Lộ Lộ. Hắn với nàng không quen không biết, thậm chí nàng ta dường như ghét bỏ nam nhân thì phải, nếu nàng đã không cần thì hắn cũng không muốn giúp. Nói thế thôi chứ loại người thương hoa tiếc ngọc như hắn làm sao mà bỏ rơi một nữ nhân như hoa được.

Hàng chục thanh kiếm được phân ra như thiểm điện vùn vút lao tới bên người con ma thú. Con yêu thú lông mao giật giật, nó cảm thấy nguy hiểm liền gào lên, động tác mau lẹ nhảy sang một bên, hai mắt nó hung tợn nhìn về kẻ đã tấn công mình, tốc độ quý dị lao tới chỗ hắn. Vương Lăng giật mình, dùng “Lôi Thiểm Bộ” rút lui nhưng cũng chỉ giãn được một khoảng cách nhỏ với con yêu thú.

-Con yêu thú này chắc phải là yêu thú cấp 3 cao giai, thật khó chơi.

Mao Đầu Báo móng vuốt sắc bén tạo ra vô số vết cào trên nền đất cùng thân cây, hấn chạy được một lúc thấy con yêu thú vẫn đuổi theo, vô cùng tức giận. Đột nhiên hấn dừng lại, nhìn con Mao Đầu Báo, cả người gồng sức, đột ngột quay lại chạy về phía con yêu thú.

-Ta không tin mày nhanh hơn tao.

Hấn lao tới, vừa gặp ngay móng vuốt sắc nhọn vurun tới ngay đỉnh đầu, hấn đồ mồ hôi cúi người xuống lách xuống cổ họng nó, tay đã phát ra chưởng lực ngay cầm nó. Một chưởng “Hóa Long Chưởng” toàn thức làm con Mao Đầu Báo thét thảm, bay lên cao, hấn thờ phỉ phò, cầm trong tay thanh khoái kiếm, “Toàn Lưu Nhất Kiếm” đâm thẳng bụng con ma thú, máu chảy ròng ròng, hấn run người khi nhìn trước mắt suýt chút nữa cái móng vuốt kia đã để trên mặt hấn mấy vết sẹo.

Nhìn con yêu thú nằm trên mặt đất hấn thờ dốc, gắng sức chống kiếm đi tới xem tình trạng của Minh Lộ Lộ dù đang khá mệt. Ài, ai bảo hấn lương thiện như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 174: Làm ơn mắc oán

Nhìn nàng quần áo rách nát, da thịt hồng hào mịn màng khiến hấn rộn rục trong lòng, cũng may định lực hấn cao, bình tĩnh lại chút hấn đặt tay lên cổ mạch của nàng xem xét, xem ra nàng chỉ là do mệt mỏi kiệt sức mà ngất. Đặt nàng dựa vào một gốc cây hấn lấy ra một lọ “Thanh Ngọc Lộ” đổ vào trong miệng của nàng. Thấy vừa đổ vào thì chảy hết ra khỏi miệng khiến hấn cau mày, hấn lắc đầu than khổ.

-Làm người tốt thật khó.

Nhìn nàng không thể phản kháng, hấn không muốn lợi dụng lúc nàng yếu ớt mà khinh nhờn, nhưng không còn cách nào rồi, đây là vì cứu người, hấn đành phải hi sinh thanh bạch bản thân. Hấn nuốt lấy bình thủy dịch, rồi kề sát ngay miệng nhỏ của nàng, cạy mở môi nàng ra mà bón hết cho nàng, chiếc lưỡi đẩy luồng thủy dịch vào hết trong miệng của mỹ nhân.

Xong xuôi hấn nhả miệng nàng ra về mặt tiếc nuối, miệng nàng thật thơm thật ngọt, nếu không phải nàng ta đang bất tỉnh thì còn lâu hấn mới có cơ hội mà hưởng dụng. Không hiểu sao hấn lại bị nàng mê hoặc một cách kỳ lạ, không biết nàng tại sao lại thu hút như vậy, hấn tự hỏi liệu nàng có tu luyện mị thuật hay không.

-Đã làm người tốt thì làm tới cùng.

Hấn gạt gù, nhìn bộ y phục đã rách nát của nàng tâm hiện lên chút sự thương cảm, để hấn giúp nàng đổi một bộ đồ thật tốt. Hấn bàn tay lạnh lẽo đặt lên những khuy áo phía trên cởi ra từng cái, đến khuy cuối cùng thì phần bên trong lộ ra để cho hấn thấy nàng cả ngực được băng trắng bao bọc kín nén độ bụng này của hai khóa hồng đào to tròn.

Hấn nuốt nước bọt, cởi phăng cái áo ngoài ra, còn lại cái băng ngực hấn nhìn nàng thương xót, chắc nàng phải đau ngực lắm, đã thế thì hấn giúp nàng thoải mái chút. Vừa đặt tay lên bộ ngực nàng thì đôi mắt nhỏ của nàng mở ra, nhìn thấy trước mắt một nam nhân xa lạ đang nhìn chăm chăm ngực mình, còn truyền đến từ ngực một cảm giác khoái lạc kỳ lạ, nàng nhìn xuống thấy bàn tay hấn đang đặt trên ngực mình mà áo ngoài của nàng không biết từ bao giờ được cởi ra. Nàng trừng mắt nhìn nam nhân trước mắt, giọng vô cùng căm phẫn.

-Dâm tặc, mau buông ra.

-A, cô nương tỉnh rồi à. Ta đang định giúp nàng trị thượng, nhưng nếu nàng đã tỉnh rồi thì ttỏ, ta có thể không cảm thấy khó xử nữa.

Hấn vẻ mặt vô cùng đứng đắn nhìn nàng, hai tay rút nhanh lại, xem như là chưa có gì xảy ra. Minh Lộ Lộ hai mắt tóe lửa, nhìn qua bên cạnh cầm lấy thanh đao chém ngay về phía hấn, hấn linh hoạt né ra về mặt vô tội.

-Ta vừa cứu nàng mà nàng lại nở lấy oán báo ân sao.

-Giúp ta? Nghĩ ta mù sao, nam nhân đứng là một lũ xấu xa.

-Câu này nghe quen quen.

Hấn nhảy qua nhảy lại né tránh rất dễ dàng, do Minh Lộ Lộ mới hồi sức nên vẫn còn khá yếu, còn sức cầm đao vung chém thì nàng cũng đã cố hết sức rồi. Quả nhiên nàng đột nhiên ngã quỵ xuống, thờ dốc nhưng hai mắt vẫn còn đậm sát ý nhìn hấn. Hấn không quan tâm nàng hung dữ như vậy, vẫn về mặt thiện chí.

- Nếu nàng đã không cần giúp thì ta đi, lòng tốt của ta bị nàng khước từ cũng đành chịu.

-Ai cần người lo, có giới thì trốn nhanh đi nếu không ta sẽ băm người thành ngàn mảnh.

-Hung dữ như vậy.

Bắt lực trước sự hung hãn của nữ nhân này, hắn cũng không hơi đâu mà quan tâm đến nàng nữa, hắn rõ ràng bị nàng không để vào mắt rồi. Vừa bực vừa giận hắn quay đầu đi mặc kệ nàng ta có ra sao, thấy nàng ta không ngăn cản hắn đi luôn khuất khỏi tầm mắt nàng, được một đoạn hắn quay lại núp gần đó xem thử nàng ta phản ứng ra sao.

Minh Lộ Lộ vùng vẫy một hồi liền mệt nhoài nằm ngả ra đất bất động, nàng thờ dốc, khuôn mặt co rúm hình như đang đau đớn. Vương Lăng giật mình nghĩ đi nghĩ lại vẫn quyết định đi lại xem xét nàng ta ra sao. Hắn chỉ cảm thấy một luồng tà khí mạnh mẽ phát ra, khi nhìn xuống thì hắn rõ ràng nó phát ra từ thanh đao của nàng.

-Thanh đao này rất quý dị, rất giống với thanh Huyết Sát Tỏa kiếm của người.

-Nếu vậy thì nó hẳn là bảo bối rồi.

Nghe Linh Tôn nói hắn vui mừng định cầm lấy thanh ma đao nhưng lại cảm thấy e ngại khi nó tỏa ra hung tính toàn phần, sợ là sẽ không dễ dàng chiếm phục, huống chi thanh đao này cũng đầu phải của hắn. Suýt chút nữa thì quên nha đầu kia, hắn vỗ đầu quay lại nhìn nữ nhân như hoa như ngọc kia, hắn cảm thấy nàng đang cố chống cự, tránh thoát ra khỏi tay hắn, dù đau đớn nhưng nàng vẫn rất ngang bướng.

-Ta không cần người giúp. Mau cút đi.

-Còn cố thanh cao làm gì, ta nếu là sắc lang thì nàng đã không còn tấc vải nào trên người rồi.

Hắn hậm hực ôm lấy thân hình không xương kia, lần này nàng ta có vẻ chống cự không dữ dội như trước có lẽ là do đã hết sức lực. Hắn nhìn tình trạng của nàng, thấy da mặt nàng xanh lại, hô hấp dần yếu đi chính xác là không biết bị gì, mới trước đó nàng ta còn rất khỏe cơ mà.

-Tiền bối, người nói xem nàng ta rốt cuộc là bị sao.

-Có lẽ là do thanh ma đao kia tác động đến thần thức của nàng ta, nếu không nhầm thì nó đang dần hấp thu sinh mệnh của nữ nhân này.

-Thế rốt cuộc phải làm sao.

Trán hắn nhăn lên, không hề dễ chịu chút nào, hắn dùng chút chân nguyên rót vào hạ đan điền cho nàng ta khiến nàng ta dễ chịu hơn chút nhưng như vậy với hắn rất hao sức, hắn mồ hôi bắt đầu lấm tấm. Một lúc sau Linh Tôn có vẻ là đã nghĩ ra biện pháp, hắn nghe và bắt đầu làm theo.

Bàn tay hắn đặt lên mi tâm của nàng, hai mắt hắn nhắm nghiền đôi khi nhăn lại. Hắn có thể cảm nhận một luồng oán khí dày đặc bên trong nàng, thuận theo lời Linh Tôn, hắn dùng Huyết Hà pháp quyết theo một vòng thượng kinh thu được một luồng tử khí vào trong cơ thể, luồng tử khí này ngay lập tức bị ấn ký linh kiếm ngay mi tâm hắn hấp thụ dần dần tan biến.

Minh Lộ Lộ sắc mặt hồng hào trở lại, hai mắt nàng mở ra đập vào mắt lại là khuôn mặt kia nhưng lại nhể nhại mồ hôi, nàng kinh hoàng yếu ớt cố đẩy hắn ra.

-Người mau buông ta ra.

-Này, ta vừa cứu cô đấy. Cô trả ơn tôi như thế à.

Hắn hậm hực tùy ý để nàng ta rời ra, nàng cảm nhận rõ sự thay đổi của bản thân, so với trước đó thì con thống khổ đã hoàn toàn tiêu biến, lại nhìn thấy hắn cả người mệt mỏi, nàng dần hiểu là nàng chịu ơn người nam nhân kia nhưng bản tính nàng lại khó mà chấp nhận.

-Ai biết trong đầu người đang có ý xấu gì.

-Nếu cô đã coi ta là người xấu thì ta cũng chẳng cần làm người tốt nữa.

Hắn cười mỉm, ánh mắt chuyển dần xuống giữa ngực nàng, mồ hôi của nàng chảy xuống làm ướt đầm băng bó quanh ngực để lộ ra hai núm hồng lấp ló sau lớp băng trắng, nàng nhận thấy ánh mắt dâm tà của hắn, hai tay che trước ngực, lộ ra vẻ căm giận.

-Người quả nhiên chẳng tốt đẹp gì.

-Thì cô có coi ta là người tốt đâu.

Hắn khinh thường hướng phía nàng đi đến, nàng ta kinh hãi cố lui ra, thấy hắn đã ở ngay trước mắt nàng chỉ còn biết chờ đợi để hắn đùa giỡn. Đợi một lúc không thấy hắn tiến đến, nàng nhìn kĩ lại thấy hắn cầm trong tay là thanh ma đao của mình, nàng giật mình vờn tay muốn giành lại.

-Người mau trả lại cho ta.

-Nực cười, ta đã cứu mạng cô thì vật này cũng nên cho ta coi như trả ơn đi.

-Ngươi dám, ta liều mạng với ngươi.

-Làm gì thế, chỉ là một thanh đao thôi mà.

Chưa kịp đợi hắn nói xong, Minh Lộ Lộ đã giương một chưởng áp ngay ngực hắn, hắn hai mắt tinh quang nhìn cái vật đang nung nẩy giữa ngực nàng cố kìm nước bọt, bàn tay thuần thục dùng “Cầm Nã Thủ” bắt được cổ tay nàng chế trụ. Ngay lập tức Minh Lộ Lộ cả người dán sát vào trong lòng hắn, dù vùng vẫy nàng vẫn không thể thoát ra.

-Dâm tặc, mau buông ta ra.

-Còn ngang bướng.

Việc làm on mĩc oán những hai lần này làm hắn có chút không thể kìm được sự bất bình trong lòng, bàn tay hắn vòng qua eo nàng ôm chặt. Miệng đặt sát tai nàng ngậm lấy, dường như nàng rất nhạy cảm khẽ rên “Ừm” một tiếng, cả người ngo ngoáy muốn chống cự hết sức nhưng càng như thế thì cả người nàng lại càng ma sát với hắn chỉ khiến hắn thêm phần thú tính.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 175: Thoát khỏi ảo cảnh

Trêu chọc nữ nhân này khiến nàng lộ ra vẻ mặt khuất nhục, toát ra sự hung dữ chống đối với sự khinh bỉ của hắn. Nàng thở mạnh, nhìn về mặt đặc ý của hắn khiến nàng sinh chán ghét cắn mạnh lên vai hắn khiến hắn đau nhói, hai mắt trừng to nhìn nàng nở nụ cười bí hiểm.

-Cắn ta, nàng cắn lại ta sao.

Miệng hắn ghé sát tai nàng ngậm lấy vành tai nàng khiến Minh Lộ Lộ cảm thấy ngứa ngáy cổ vùng vẫy nhưng vô ích. Đang rất cao hứng trêu chọc nữ nhân này thì hắn bỗng tỉnh, cả người nghiêm trang ôm nàng nhảy ra một khoảng. Tay hắn giờ ra, thanh ma đao lọt vào tay hắn, hắn chém một đường đao khí vào một gốc cây đằng xa. Minh Lộ Lộ giật mình kinh hãi hồi nhỏ.

-Chuyện gì xảy ra.

-Có kẻ phá bình giây phút thân mật của đôi ta.

-Ngươi không đang hoang đường sao.

Tuy là nàng chán ghét hắn nhưng vẫn còn tốt hơn nhiều so với kẻ thù trước mắt, nàng lại đang bị thương nên tất cả đành phải nhờ cậy vào hắn, lòng có chút khó chịu vì phải dựa dẫm vào một nam nhân hạo sắc như hắn. Vương Lăng ôm nàng khiến nàng cảm thấy khó chịu, động đậy một hồi thì dễ dàng thoát ra, hóa ra là hắn đã buông nàng ra, lướt tới phía trước giờ cao lưỡi đao chém thẳng vào bụi cỏ, nàng cũng nhận cơ hội này mà chỉnh chu lại y phục, mặc lại một cái áo khác.

Một tên mặc hắc y bật mặt mau lẹ thoát khỏi vùng tấn công của Vương Lăng, Vương Lăng có thể chắc chắn tên này cảnh giới cao nhất trong đám người áo đen. Hắn quan sát tên áo đen từ trên xuống dưới cảm nhận một luồng tà khí quái dị.

-Có vẻ ngươi đứng sau bức màn khiến ta lạc vào nơi quái quỷ này nhỉ.

-Haha, tiểu tử ngươi thích nghĩ thế nào thì nghĩ, số phận của các ngươi đã được định sẵn là chết ở đây.

Giọng của tên pháp sư này ồm ồm không nghe ra già trẻ trai gái, Vương Lăng cũng biết ngay nói chuyện là việc không thể, chỉ đành dùng vũ lực để giải quyết. Hắn cước bộ nhanh dần, một ánh điện màu đen cứ quanh quẩn chân hắn để lại phần cây cỏ nơi hắn lướt qua vết cháy xém, tốc độ hắn cực nhanh tiếp cận gã pháp sư.

Cũng có thể do không quen dùng đao nên khi hắn chém ra tốc độ kém hơn hắn, gã pháp sư cũng mau chóng tránh ra được. Gã để lại cho Vương Lăng một pháp chú ngay dưới chân gã trước lúc né đi, một luồng oán hồn từ đó bay ra ngoài hướng thẳng người Vương Lăng. Nhưng khi chiêu thức quý dị này vừa chạm phải lưỡi đao thì hoàn toàn vô dụng, gã pháp sư dường như lường trước việc này mới nở nụ cười.

-Quả nhiên là bảo đao, tiểu tử nếu ngươi chịu giao thanh đao đó ra thì ta sẽ không làm khó ngươi nữa, lập tức thả ngươi ra khỏi bí cảnh này.

-Ngươi nghĩ ta ngốc thế sao.

Wương Lăng cười khinh, đã không dùng được đao hắn liền ném thẳng thanh đao về phía gã pháp sư.

-Nếu ngươi muốn thì cho ngươi.

-Vương Lăng, ngươi làm cái gì vậy.

Minh Lộ Lộ kinh hô, hai mắt trừng to nhìn Vương Lăng, hắn không thèm trả lời cứ bộ dáng thông dong, gã pháp sư kinh nghi nhưng cũng vui mừng nhận đao, bất chợt gã cảm nhận một luồng tử vong ập tới sát mình, hóa ra là phát ra từ thanh đao kia, nó dường như muốn ăn tươi nuốt sống gã pháp sư khiến gã run sợ không dám nghĩ tiếp, quái tượng vung ra, từ đằng xa có một ẩn pháp vòng tròn nhỏ tạo ra, gã lập tức được dịch chuyển đến đây, gã thờ hồn hên, bộ dạng không thể tin nhìn Vương Lăng.

-Ngươi cũng có thể sử dụng Hắc Viêm Xà Đao.

-Ý ngươi thế nào ta không rõ nhưng mà ta nghĩ ngươi sẽ không sống lâu được đâu.

Vương Lăng tay cầm Lô Chu kiếm, vô số kiếm khí vô hình bay thẳng tới người gã pháp sư, gã nhanh tay tạo ra một hộ thuẫn pháp thuật phòng ngự. Vương Lăng dùng “Ngự kiếm” đem ma đao ném đến trước mặt Minh Lộ Lộ, hắn hiểu nếu muốn giải quyết nhanh kẻ thù này thì hắn cần phải phối hợp với nàng.

Nàng ta nhanh tay cầm lấy đao, nhìn qua hắc y pháp sư, ma đao vung ra chém ra một đường hoa mỹ, những ánh đao lộ ra như những cánh hoa mỹ miều đặc sắc nhưng vô cùng sắc bén hướng phía bên sườn của gã pháp sư. Vương Lăng cũng đã áp sát, một đường kiếm “Toàn Lưu Nhất kiếm” hung mãnh hơn bao giờ hết đâm qua lớp phòng ngự của gã pháp sư, nếu quan sát kỹ thì sẽ thấy một kiếm ảnh lơ lơ màu vàng phát ra ánh sáng nhạt. Từ lần thức tỉnh hồn kiếm của mình, đây là lần đầu hắn sử dụng hồn lực, có thể đem khí hóa kiếm đặc tính sắc bén vô song.

Gã pháp sư bị hai mặt giáp địch, lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan, cũng không che giấu chiêu bài gì nữa, gã gầm rên, một đầu lâu màu tím xuất hiện sau lưng bao bọc bởi lớp sương mù màu đen, nó tỏa ra một tia tử lực áp bức hướng phía Vương Lăng và Minh Lộ Lộ. Cả hai va chạm cùng với tử lực màu tím này, vụ va chạm khiến cả 3 cùng bị đẩy văng ra nhưng cũng không bị thương nghiêm trọng, chỉ riêng gã pháp sư dường như bị chiêu thức phản phệ, hét lên một tiếng, vô đầu đứt tai.

Gã hai mắt hiện lên vẻ hung hăng nhìn chằm chằm Vương Lăng, quái tượng vung ra, có ba tia ánh sáng màu đen xen kẽ xoắn lấy nhau hướng về phía hắn. Vương Lăng hai bàn tay đối nhau, một hắc cầu hình thành, từ đó tích tụ một quả cầu màu đen có ánh sáng xẹt xẹt, phóng ra từ đó một hắc lôi theo đường thẳng đi tới trước người gã pháp sư.

Lại thêm một vụ va chạm nhỏ, nó thổi tung cỏ cây mấy chục mét xung quanh xóa sổ sự sống của bất cứ sinh vật nào. Vương Lăng hai mắt trừng to, những ánh điện màu đen lan tỏa trong không khí như mạng nhện bao bọc xung quanh gã pháp sư, gã gầm lên đau đớn chống cự dữ dội. Lập tức những ánh điện kia đồng loạt phát nổ hướng người của gã pháp sư phóng thích khiến cả người gã run rẩy tê liệt nhưng vẫn về mặt hung dữ từng bước tiến đến gần Vương Lăng làm hắn giật mình.

Đột ngột một mũi tên như xé gió đã xuyên thẳng qua đầu gã pháp sư khiến gã chưa kịp định hình việc gì, cả người ngã xuống đất máu tươi đầm đìa. Vương Lăng nhìn qua thấy Minh Lộ Lộ ánh mắt lạnh lùng, thấy hắn nhìn qua nàng quay ngoác đi không thèm để ý khiến hắn khổ không thể hiểu.

Sau khi gã pháp sư chết thì cảnh vật xung quanh dần mờ hồ, Vương Lăng ý thức dần mất đi, không thể nhận ra gì nữa. Vừa tỉnh lại thì lập tức hắn cảm nhận có một trận phong bão sắp xảy đến.

Long Hiên khuôn mặt đánh lại vẻ mặt không thiện cảm nhìn Hàn Bắc Nguyệt, hắn nhìn qua hai nàng thấy cả hai đang lờn nhau không hề có chút thiện ý nào. Hắn quay qua nhìn Tiểu U ở sát bên cạnh hỏi nhỏ:

-Chuyện gì xảy ra vậy.

-Chủ nhân tỉnh rồi à.

Tiểu U vui vẻ trở lại, nàng còn lo nghĩ hắn sẽ gặp chuyện không hay, Vương Lăng thì đang không hiểu chuyện gì xảy đến, nháy mắt cái hắn đã trở lại khu rừng cũ rồi, như vậy nơi trước kia là như thế nào. Tiểu U nhìn qua hai nữ nhân tỏa ra địch ý nồng đậm kia thì cười khổ giải thích cho hắn.

-Hai nàng ấy nhận được tín hiệu của tông môn nên mới đến đây, bắt gặp chủ nhân bất tỉnh, không biết vì sao lại thành như vậy.

-Cái này a.

Hắn lau mồ hôi trán, lấy chút tinh thần đứng bật dậy.

-Long Hiên tỷ, nương tử hai người sao lại ở đây.

Do bên cạnh Hàn Bắc Nguyệt chỉ còn Ly Nhã nên hắn cũng không cố kỵ trực tiếp gọi thân mật, cả hai nhận thấy hắn đã tỉnh lại lộ sự vui vẻ mới dần nghe lời hắn nói. Hàn Bắc Nguyệt nghe hắn gọi thì đỏ mặt quá nhỏ:

-Nói năng lung tung, ta chưa gả cho ngươi mà.

-Dù sớm dù muộn thì nàng cũng là nương tử của ta mà.

Hắn vui vẻ ánh mắt ôn nhu nhìn nàng khiến nàng vui vẻ, cố che giấu vẻ e lệ nhưng ai ở đây cũng nhận ra là nàng khuôn mặt ửng đỏ, Ly Nhã có chút

không dám tin Vương Lăng thật sự làm cho Hàn Bắc Nguyệt biến đổi đến như vậy. Long Hiên nhìn hai người tình tứ khó chịu nhéo hông hấn một cái làm hấn đau điếng, nàng ánh mắt sắc bén nhìn hấn.

-Sur tỷ đây lo cho người mà người không thèm quan tâm, lại để ý đến ả kia.

-Sur tỷ, đệ cũng phải cảm ơn tỷ.

Hấn cười khò, cố gắng dỗ ngọt Long Hiên nhưng nàng quay đầu hăm hực không nói, hấn còn chả biết vì sao nàng ta giận.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 176: Sống với nữ nhân chẳng dễ dàng

Nhìn bộ dáng như ăn ớt của Long Hiên tự nhiên khiến Hàn Bắc Nguyệt thích thú, nàng nở nụ cười nhìn Vương Lăng triu mến:

-Chỉ cần người không sao là tốt rồi.

Cảm nhận nhu tình của nàng, Vương Lăng lòng chợt nở hoa, vui vẻ chạy tới bên cạnh nàng nắm bàn tay nàng thật chặt khiến Hàn Bắc Nguyệt đỏ mặt đảo mắt qua mấy người bên cạnh rồi lườm hấn như cảnh cáo hấn đang ở chỗ đông người. Bất chợt từ sau lưng truyền lại tiếng hét khiến hai người chú ý:

-A. Dâm tặc, ngay cả thánh nữ mà người cũng dám khi dễ. Quả nhiên là ta không nhìn sai người mà.

Minh Lộ Lộ trừng to đôi mắt nhìn hấn, nét mặt chả mấy thân thiện, Hàn Bắc nguyệt quay qua nhìn hấn, rừ xuống đôi lông mi dài, tạo bộ dáng tức giận khiến hấn lạnh người lau mồ hôi. Nàng giãy tay hấn ra quay qua nhìn Minh Lộ Lộ thần thái điềm đạm như cũ.

-Vị cô nương này, có phải hấn đã làm gì đó với người.

-Không có.

Minh Lộ Lộ lắc đầu, dĩ nhiên nàng sẽ không dám khai rằng mình bị hấn sờ mó, khinh bỉ, tuy có nổi ức chế trong lòng nhưng nàng lại không thể nói ra khiến nàng khó chịu, nàng quay qua để lại cho hấn một ánh mắt sắc lạnh, nhìn đám hắc nhân pháp sư xung quanh khiến nàng hiện lên trên mặt nàng nét hung quang.

Nàng giờ có thể thấy Vương Lăng hồng nhan bên cạnh không ít, mới sơ qua mà đã có 4 cô rồi mà ai cũng xinh đẹp ngồi ngồi thậm chí còn khiến nàng khá là tự ti. Hàn Bắc Nguyệt thấy nàng lăm lè không nói thì không cần nàng kể ra thì chính nàng cũng hiểu là đã có chuyện, nàng hung hăng trừng mắt Vương Lăng làm hấn khổ không thể tả, đành ngậm ngùi im lặng.

Minh Lộ Lộ tinh thần hồi phục như cũ mới nhìn qua đám Hàn Bắc Nguyệt chào tạm biệt, không thèm để tâm hấn một lần. Hàn Bắc Nguyệt cũng không giữ nàng lại, dù sao ở đây vẫn còn mấy tên hắc ám pháp sư đủ cho nàng điều tra thêm. Đợi cho bóng dáng của Minh Lộ Lộ hoàn toàn khuất bóng, Hàn Bắc Nguyệt bộ dáng lạnh tanh quay qua nhìn Ly Nhã nói:

-Tỷ mau gọi người đem đám người này giải đi, tìm ra người phía sau bọn chúng rốt cuộc là ai.

-Tỷ hiểu rồi.

Ly Nhã gật đầu, liếc mắt qua nhìn Vương Lăng thở dài rồi bay vút đi, đợi lúc này Hàn Bắc Nguyệt liền quay qua nhìn hấn hỏi:

-Nói đi, trêu chọc nữ nhân kia như thế nào.

-Thật sự ta chưa làm gì cả, nàng tại sao lại nhìn giận dữ như thế.

-Không làm gì mà nhìn nàng ta như chịu phải ủy khuất rất lớn, với một nữ nhân thì bộ dáng như vậy không hề giả được.

Hấn gạt mình, không nghĩ Hàn Bắc Nguyệt có thể chỉ dựa vào biểu hiện mà đoán tâm tư, thật không hiểu là làm như thế nào. Dù như bị nắm đằng chuôi hấn vẫn khuôn mặt đầy chính khí nói:

-Ta xin thề trước Quang Minh nữ thần, nếu ta lừa dối nàng mà trêu chọc nữ nhân kia thì ta sẽ chết không toàn thân...y...

Hấn chưa nói xong thì một ngón tay mềm mại đặt ngay môi hấn, Hàn Bắc Nguyệt trở lại bộ dáng dịu dàng, nàng nhìn có vẻ bất lực nhưng môi vẫn nở nụ cười.

-Không cần chàng phải thề độc địa như vậy, chàng cũng đừng trách ta chỉ là ta sợ chàng lại cô phụ tình cảm của ta.

Nhận thấy nàng đôi mắt áp áp, hần vừa vui vừa lấy làm kỳ quái, nữ nhân quả nhiên là sáng nắng chiều mưa, cảm xúc thay đổi như chong chóng xoay, khó lòng nắm bắt. Hần còn sợ làm sai thứ gì sẽ lại khiến nàng giận nên liền ôm nàng vào lòng cẩn thận nói:

-Nàng đừng lo, ta thề sẽ không bao giờ phụ chân tình của nàng.

Nhìn hai người tình chàng ý thiếp, Long Hiên đã sớm không thể chịu nổi, nhìn Vương Lăng trong lòng bức rức khó chịu, nàng cứ coi cảm giác này như đồ chơi yêu thích của mình bị người khác cướp đoạt vậy. Nàng ta liền lập tức lên tiếng muốn phá vỡ giây phút thân mật của hai người.

-Vương sư đệ có phải là đã quên chuyện gì rồi không.

-Chuyện gì? Ý tỷ là sao.

Vương Lăng tay vòng qua eo Hàn Bắc Nguyệt kéo nàng vào lòng chặt hơn khiến nàng xấu hổ nhưng cũng không gãy giữa, điều này càng khiến Long Hiên khó chịu nói:

-Hừ, ý ta là tại sao ngươi lại bắt tình giữa rưng, còn nữa nữ nhân kia là gì với ngươi.

Câu hỏi này khiến Vương Lăng khó lòng trả lời ngay lập tức, Hàn Bắc Nguyệt cũng nhìn qua hần mong đợi câu trả lời, hần đành suy nghĩ một lúc lại bắt đầu kể lại mọi chuyện xảy ra trước đó, dĩ nhiên là lược bỏ mấy phần tế nhị về Minh Lộ Lộ, chỉ là nói hần cố lấy thanh đao của nàng ta khiến nàng ta nổi giận. Long Hiên có chút nghi ngờ nhìn hần chăm chăm mong nhìn ra sơ hở.

-Có thật là vì ngươi cố giành đồ của nàng ta khiến nàng ta căm ghét không.

“Đây có phải là trọng điểm cần quan tâm đâu, rõ ràng là đang nói về hắc ám pháp sư cơ mà” hần chỉ biết gật đầu, điều này khiến Hàn Bắc Nguyệt tò mò hỏi:

-Thanh đao kia rất có giá trị sao.

-Dĩ nhiên, theo ta thấy thì nó vô cùng tà ác, không phải là bình khí bình thường.

-Nếu vậy tại sao ta không thể phát hiện.

Hàn Bắc Nguyệt nhăn trán nhớ lại hình ảnh Minh Lộ Lộ thu đao vào tay, Vương Lăng liền mỉm cười:

-Cũng không có gì lạ, theo ta thấy bình khí đó có thể sánh ngang với thần khí, khả năng ẩn giấu dĩ nhiên lợi hại.

-Thật sự lợi hại như vậy.

Cả 3 người ngay cả Tiểu U cũng ngạc nhiên, nếu đúng như lời Vương Lăng nói thì Minh Lộ Lộ này thật sự không hề đơn giản, cả đám hắc ám pháp sư kia dường như mục đích cũng là nhắm vào nàng ta vậy mà nàng ta lâu như vậy vẫn bình an vô sự. Nghĩ ngợi Long Hiên hỏi tiếp:

- Vậy sao lúc này ngươi không giành đồ của nàng ta đi.

- Tỷ nói vậy là làm khó ta rồi, thứ nguy hiểm như vậy giữ trong tay càng khiến thêm nguy hiểm mà thôi.

- Như vậy là đúng, chàng không cần phải mạo hiểm.

Hàn Bắc Nguyệt không biết từ bao giờ trở nên dịu hiền như thế này làm hần tim đập nhanh, cảm động vô cùng. Long Hiên liền im lặng, cũng không hỏi thêm nữa, nàng cũng biết đạo này hần bị thương rất nhiều, nếu có thể bỏ đi một chuyện thì tốt hơn.

Cũng không biết quá bao lâu, đoàn người quang minh giáo đều đến, lúc áp giải đám hắc ám pháp sư thì liền phát hiện tất cả bọn chúng đều hoàn toàn tuyệt khí từ lúc nào không hay. Điều này khiến Vương Lăng ngoài ý muốn, khi kiểm tra kỹ thì thấy ngay cổ bọn chúng có một ấn ký hoa bi ngạn màu đen, Hàn Bắc Nguyệt nhìn ấn ký này chăm chăm như nhận ra vấn đề gì đó nhưng nàng không hề nói ra.

Nàng liền quay qua triệu tập sứ đoàn quay về có việc khẩn cấp cần bàn bạc, chỉ trong chớp lát Hàn Bắc Nguyệt cũng đã rời đi không kịp nhìn hần cái nào. Long Hiên đi tới cười trộm nói:

-Nương tử tốt của ngươi bỏ đi rồi, có vẻ ngươi trong lòng nàng ta không bằng địa vị thánh nữ kia nhỉ.

-Đệ chắc là nàng ấy có việc rất quan trọng cho nên mới vội vã như vậy, với lại nếu để người khác phát hiện nàng có quan hệ với đệ thì không tốt lắm.

-Ngươi nghĩ tốt về cô ta quá nhỉ?

Long Hiên khoắc tay bộ dáng không vui, Vương Lăng chỉ biết lắc đầu than khổ, đi tới trước mặt nàng cười hi hi:

-Dù sao thì cảm ơn tỷ đã đến vì đệ.

-Ai đến vì người, là do ta thấy có khối hiệu nên mới tò mò mà thôi.

Nàng liếc mắt qua nhìn thấy ánh mắt hấn rơi vào giữa bầu ngực của mình khiến nàng thay vì xấu hổ là hứng thú, hai tay nàng ôm dưới bụng vòng ngực nâng nó lên, giọng khiêu khích.

-Có phải là đệ nhớ nó không, trước kia bộ dạng rất tham lam không rời nó nhì.

-Cái gì, chỉ là nghĩ vẩn vơ mà thôi, đâu có liên quan gì đến ngực tỷ.

Hấn vội vàng dời ánh mắt, lại nhớ một khoảng thời gian từng cảm nhận bộ ngực to tròn của nàng mà nóng hết cả người, Long Hiên vẫn giữ nụ cười tình quái.

-Vậy không biết nếu ta nói với vị thánh nữ kia thì sao.

-Đừng nói nàng ấy.

Vương Lăng cả kinh hai tay chặn cổ tay Long Hiên lại vô tình lại rơi trúng trên bộ ngực của nàng, "lỡ tay" bóp một cái, mềm mại đàn hồi mặc dù cách cả mấy lớp y phục, ai bảo nàng ta bộ ngực che hết cả thân hình cơ chứ. Long Hiên bộ ngực liền cảm nhận một luồng khoái cảm nho nhỏ làm nàng nhớ lại những chuyện hoang đường, lòng liền nhộn nhịp.

-Thế đệ có muốn chạm vào lần nữa không.

-Như vậy có vẻ không tốt lắm.

Hấn nuốt nước bọt quay đầu cố thanh tỉnh, ánh mắt dời xa bộ ngực, Long Hiên cười như không cười, thích thú trêu đùa hấn.

-Có gì không tốt, cứ việc thoải mái, ta sẽ không kể với nương tử người đâu.

-Ừc. Thật sự?

Vương Lăng không nén nổi lòng tình nghịch muốn quây phá nàng ta, Long Hiên thấy bàn tay hấn lăm le đi tới liền cười khúc khích lấy tay mau lẹ hất nó ra, nàng kéo mắt le lười nhìn hấn.

-Đừng có mà mơ ăn thịt ăn cả nồi nhá.

Thế rồi nàng liền rời đi luôn để lại hấn ngơ ngác con nai vàng.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 177: Ngẫu đấu

Lúc mấy người Vương Lăng vừa rời đi thì từ phía cây cao xuất hiện một người, cả người mặc đồ đen, ở trên y phục vẫn còn vết máu đọng lại, ánh mắt âm lãnh nhìn mấy cái xác bên dưới, gã liền đi tới bên đám người lần mò bên trong người đám pháp sư có vẻ là đang tìm kiếm thứ gì.

Cuối cùng gã phải thất vọng đứng dậy khi từ xa có bóng dáng người của tông môn đang đi tới. Một bóng đen mang theo mùi máu cùng hận ý dần chìm vào trong rừng cây.

Sau khi gã đi được vài đoạn thì đến gần một cung viện dành cho nữ đệ tử, từ phía xa có rất nhiều nữ đệ tử vây quanh một thiếu nữ xinh đẹp, người này thanh lệ thoát tục, xinh đẹp động nhân, bề ngoài cao quý. Một nữ đệ tử luôn miệng nở nụ cười nói:

-Tào Vận sư tỷ thật lợi hại, không ngờ đã đột phá khỏi lực cảnh rồi.

-Đúng vậy, tỷ quả nhiên là thiên tài ngàn năm có được của tông môn.

Thiếu nữ Tào Vận nghe đám nữ đệ tử khen ngợi vui vẻ nở nụ cười yêu kiều, cả đám ríu rít khiến cung viện này thêm phần huyền ảo. Gã hắc y kia sau khi nghe đám nữ nói thì ánh mắt liền ngáy ra, lộ vẻ dửng dưng nhìn về Tào Vận như có thâm thù đại hận.

-Nàng ta là người Tào gia. Rất tốt, ta bắt đầu trả thù đây.

Trên võ đài quyết đấu có hai thân ảnh va vào nhau, phía dưới một mảng nhộn nhịp có vô số người tới quan sát, có một thiếu niên anh tuấn, khí thế bất phàm vùng kiếm đá bại một đệ tử. Gã đệ tử sau khi cảm nhận lưỡi kiếm ngay sát cổ liền run rẩy, hô lớn:

-Ta chịu thua.

-Sur huynh đã nhường.

Lập tức trên Huyền Bảng vị trí của vị đệ tử kia liền bị thay thế bởi vị thiếu niên, vị trí thứ 11 hiện lên tên của Vương Lăng. Hắn cười vui vẻ, bây giờ hắn đã đủ điều kiện thách đấu với bất cứ ai trên Huyền Bảng, cũng có thể nói hắn tự tin chả có ai ở trên này có thể là đối thủ của hắn. Hắn nhìn xuống phía dưới toàn trường hô to:

-Không biết Hoàng Linh Du sư huynh có ở đây hay không, ta muốn khiêu chiến đây.

Cả đám người phía dưới xôn xao, ai cũng hiểu Vương Lăng thiên phú hơn người nhưng nhìn độ tuổi của hắn cũng không hề lớn bao nhiêu, không biết làm sao mà lại lợi hại như vậy, nghĩ vậy nhưng ai cũng hiểu hai chữ “thiên tài” không dành cho hắn thì còn cho ai.

Thấy Hoàng Linh Du không có mặt hắn liền thở dài, cái quy định phải đứng đầu Huyền Bảng mới có quyền thách đấu Địa bảng làm khổ hắn vô cùng, sẽ rất khó khăn nếu muốn chiếm giữ địa vị của bất cứ ai thực lực quá cao, quy định này có vẻ như tông môn muốn giảm thương vong xuống mức thấp đây mà. Hắn nhìn lướt xuống phía dưới, tùy hứng hỏi tiếp:

-Phía dưới có vị huynh đệ nào xếp hạng cao hơn ta thì mời lên đài, ta muốn lĩnh giáo nào.

Hắn xoay thanh kiếm trong tay nhìn cả trường mỉm cười, có mấy đệ tử phía dưới nhìn hắn tuổi còn trẻ có vẻ ngông cuồng thì tức giận, bất ngờ có một đệ tử nhảy lên, người này mái tóc buộc cao phía sau, dáng vẻ đường đường, y phục nội môn đệ tử.

-Tiểu sư đệ để ta dạy ngươi chút bài học.

-Không biết tính danh sư huynh?

-Diệp Tu, đệ tử Bắc Vũ Cung.

Diệp Tu mỉm cười, lộ vẻ tự tin, Vương Lăng chỉ cười nhìn lên thấy gã này là hạng 4 Huyền Bảng liền lập tức vui vẻ. Nhận thấy Vương Lăng không hề có chút e sợ ngược lại còn thêm nét vui mừng khiến Diệp Tu nhăn trán, hai tay tạo ra một lượng khí linh màu lục, lập tức lao tới bên người Vương Lăng.

-Để xem ngươi còn tự cao được không, Song Quyền Linh Cực.

Hai tàn gió lớn mau chóng ồ ạt áp sát người Vương Lăng, như cơn gió lạnh mùa đông khiến người khác phải lạnh run. Vương Lăng bàn tay vung ra, một lớp sương mù dần dần hòa tan, bay về phía của Diệp Tu, gã mặc kệ Vương Lăng giờ trò gì, tay phải vung thêm một lưỡi liềm màu lục trong bàn tay chém về phía Vương Lăng.

Tất cả chỉ diễn ra trong một khoảng thời gian ngắn, cả người Diệp Tu cảm nhận hơi lạnh thấu xương, chuyển động chậm lại, khi đã nhận ra việc gì xảy đến thì cả người bị cuốn lên không trung, toàn thân bị bao bọc bởi một lớp băng, từ phía dưới nhìn lên vô đài liền thấy một cột nước cao bị đóng băng mà nằm trên đỉnh là Diệp Tu bất động thanh sắc.

-Đây là như thế nào, uy lực này cũng phải là của đạo sư đây, Vương Lăng là linh lực giả uy lực ma pháp sao lại lợi hại như vậy.

-Nếu quả thật là linh pháp song tu thì quá biến thái rồi.

Đám đệ tử bàn tán không nghĩ tới kết quả quá cách biệt này, Vương Lăng chế trụ Diệp Tu quá dễ dàng, cấp bậc này quả nhiên không khiến người khác khỏi bất ngờ, như vậy cũng có thể xem hắn là thiên phú kinh người rồi.

Cả lớp băng tan ra Diệp Tu liền rơi xuống ngã trên đất, gã mặt mày vô cùng khó coi hậm hực địa Vương Lăng, nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn thấy Vương Lăng quay lưng về phía mình đang nhìn lên Địa bảng liền thêm phần căm giận, cả người như gió lốc bay tới bên người Vương Lăng giờ cao một chường, chường này nhìn như mũi thương cường hãn chỉ theo một đường gió bay tới người. Vương Lăng phía dưới nhìn lên vội hô to với Vương Lăng.

-Sư đệ cẩn thận.

Vương Lăng vẫn đứng đung như không có gì, hắn thở dài cảm nhận có áp khí tới gần.

-Cũng tốt, để xem chiêu thức mà sư nương mới chỉ dạy nào. Long Ảnh Tàn Quyền.

Tay hắn giờ ra một chường, hai chân đứng tấn, tay trái để về phía sau xuất ra một kim long tàn ảnh khí thể bức nhân lần lượt vượt qua phá tan cả cơn gió xoáy của Diệp Tu phá vỡ thể công lao tới bên người của Diệp Tu, gã liền đưa hai tay trước ngực, cả người liền như bị nghiền ép bay về phía sau rơi xuống cả khán đài, miệng phun ra chút máu. Vương Lăng mặt liền tỏ vẻ lo lắng đi tới hỏi thăm.

-Sư huynh không có việc gì chứ, thứ cho tiểu đệ ra tay khá nặng.

-Chỉ là chút thương tích không nhọc sư đệ quan tâm.

Diệp Tu âm trầm đứng dậy cố gắng lắm rồi mới thờ thần bỏ đi, gã có thể nhìn thấy vẻ mặt của mấy đệ tử xung quanh đang cười hắn, hắn quay qua nhìn Vương Lăng lần cuối nói thầm.

-Để xem ngươi con tự cao được bao nhiêu.

Vương Hàn thấy Vương Lăng tiến vào nhóm dẫn đầu Huyền băng liên vui vẻ đi tới chúc mừng, Vương Lăng khoát tay cũng không vui vẻ bao nhiêu, mục đích của hắn đâu chỉ dừng lại ở Huyền băng đâu chứ, phải sớm đề thăng sức mạnh mới mong không bị bất cứ ai khinh thường.

Cũng được một lúc, hắn đã sớm kiếm được khá nhiều điểm linh trị, cũng cần để mua một vài thứ, cùng cố Viên Tâm hội. Nhiều thế lực đã sớm xem hắn là cái gai cần nhổ bỏ, nếu bản thân chỉ dựa vào thực lực duy nhất của mình thì khó lòng mà tồn tại ở bên trong tông môn phức tạp này.

Hắn cùng Vương Hàn bước ra khỏi Tháp Thí Luyện mặc kệ mấy ánh mắt soi mói, nghĩ tới mấy tháng này liền bị Ảnh Tư Mệnh bắt ép tập luyện không cho rời khỏi sơn khai nửa bước làm hắn khó lòng biết chuyện gì xảy ra dạo này, nhớ tới Hỏa Phượng Huyết Tích kia chắc chắn là sẽ khiến cho nhiều thế lực tranh giành tới ong đầu chảy máu. Nghĩ thế hắn lập tức hỏi Vương Hàn:

-Dạo này có chuyện gì khác thường không.

-Cũng không có gì đáng quan tâm, ngoài việc có vài kẻ đến quấy phá Viên Tâm hội của chúng ta.

-Bên đám người đầu giá thành công Hỏa Phượng Huyết Tích không có dị động gì sao.

-Nghe nói bọn họ sau khi giành được nó thì im hơi lặng tiếng, chưa từng rời khỏi hội đầu giá Hỏa Dược, theo một số vị sư đệ nói thì phía xung quanh có rất nhiều người ở trợ, tất cả đều là khách lạ.

-Đệ hiểu rồi.

Hắn xoa cảm thật sự hiểu rõ vấn đề hiện giờ, tất cả thế lực đang nhìn mấy người giành được Hỏa Phượng Huyết Tích như hổ rình mồi, dù biết đám người đó không đơn giản nhưng ai cũng có lòng tham, nào dám từ bỏ miếng mồi ngon như vậy, chưa có ai động thủ chứng minh là giống tổ chưa tới mà thôi.

Hắn đang cần máu của Thượng Thiên Hỏa Y Phượng Hoàng, hi vọng có thể cứu sống Sở Ngọc, mặc dù Linh Tôn nói là không chắc nhưng hắn vẫn muốn thử bằng mọi cách. Vì thế cho nên hắn nhất định phải nghĩ cách cầm trong tay Hỏa Phượng Huyết Tích. Đã có chủ ý trong đầu hắn liền lập tức muốn tìm Dược Thư Kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 178: Cầu thân

Ngay khi hắn đến Dược Kinh Phường, chậm rãi bước vào liền cho tên trông quầy cho người thông báo với Dược Thư Kỳ, khuôn mặt của hắn đã quá quen thuộc với mấy người ở đây, lập tức có người đi thông báo. Một lúc sau nha hoàn tiểu Xuân bên cạnh Dược Thư Kỳ đi xuống nhìn thấy hắn liền bộ dạng vui vẻ:

-Công tử, tiểu thư của ta cho mời.

-Sao trông ngươi vui thế, nhớ ta à.

Vương Lăng nhìn bộ dáng hí hửng của tiểu Xuân nổi hứng trên chóc, Tiểu Xuân liền đỏ mặt nói nhỏ:

-Công tử đừng trên nô tỳ, chẳng qua là đang có người đang muốn tán tỉnh tiểu thư.

-Ai có gan lớn như vậy.

Hắn cảm thấy ngạc nhiên, không ngừng suy nghĩ về người có thể làm rung động một nữ nhân kiên nghị kiên thiết chủ quản cả một Dược Kinh Phường to lớn như vậy, nghĩ đi nghĩ lại hắn không nghĩ ra ai khác ngoài bản thân có năng lực này làm hắn thờ dài.

Khi vừa tới cửa thì Vương Hàn ở sau lưng hắn chần chờ không dám vào, hắn cũng hiểu tính tình Vương Hàn không thích mấy nơi văn nhả nên liền để tiểu Xuân dẫn hắn đi qua một phòng nghỉ ngơi chờ đợi. Hắn chính chu y phục liền mở cửa tiến vào nở nụ cười nói:

-Dược tiểu thư, ta có chuyện muốn thỉnh giáo.

-Vương công tử, ngươi tới rồi.

Nghe thấy hắn đến Dược Thư Kỳ liền vui vẻ mồi nở nụ cười, nhìn bộ dáng như trăm hoa đua nở. Cả hai người thanh niên còn lại trong phòng đều ngạc nhiên, bọn họ đã kể vô số thứ mà nàng ta vẫn lạnh nhạt không cười nhưng khi Vương Lăng bước vào thì liền cười, càng làm hai người thêm tò mò nhìn hắn.

Hai người đánh giá hần thì hần cũng đánh giá hai người, một người hần đã từng gặp gỡ trước đó không lâu, quần áo đồ chói, sắc sỡ, bộ dáng cao ngạo, nhị hoàng tử Tây Môn Hoạn. Người kia thì khác xa, mặc một bộ bạch y đơn giản, mày ngài mắt kiểm, ngũ quan tinh tế, là một mỹ nam tử đứng nghĩa, toát ra phong thái điềm nhã, nhìn không thấu hần đang nghĩ gì.

Vương Lăng nhếch môi, liền không nói gì ngồi ngay sát bên cạnh Dược Thụ Kỳ khiến hai người kia tất đi nụ cười. Hần vừa ngồi xuống liền tự rót một cốc trà rồi uống mới nhìn qua hai nam nhân kia cười hỏi:

-Tại hạ Vương Lăng, không biết tính danh hai vị.

-Tại hạ Bạch Tử Sinh, đã nghe danh tiếng của công tử từ lâu, bây giờ hân hạnh được gặp.

Công tử bạch y lễ độ chào hỏi làm Vương Lăng cũng phải sinh lòng nể phục với người này, còn Tây Môn Hoạn thì làm li không nói, bộ dáng coi thường, thấy hần bộ dáng thân mật với Dược Thụ Kỳ liền khó chịu mới nói:

-Người là ai ta mặc kệ, dám làm gián đoạn tiệc trà của bốn công tử và Dược tiểu thư chỉ có con đường chết.

Lời hần nói khiến Dược Thụ Kỳ và Bạch Tử Sinh đều không vui, Vương Lăng vẫn ung dung rót thêm một chén trà lạnh nhạt nói:

-Chỉ cần là chuyện của Dược tiểu thư thì ta phải quản, không biết người vì sao lại đến gặp Thụ Kỳ nhà ta.

“Ai là Thụ Kỳ nhà ngươi” Dược Thụ Kỳ nghe xong giận đỏ mặt nhưng không dám phát tiết, nhìn ra mọi chuyện dần không ổn liền đứng ra hòa giải.

-Tây Môn công tử xin bình tĩnh, đây là khách quen của bốn tiệm, có thể xem là bạn hữu của tiểu nữ.

-Hóa ra chỉ là khách quen thôi à, vậy cũng dám hiền ngồi gần Dược tiểu thư.

Tây Môn Hoạn tuy miệng cười nhưng lòng thì đang rất căm tức khi thấy Vương Lăng cứ tay đung chân chạm vào người Dược Thụ Kỳ mà nàng ta cũng không phản kháng mấy phần. Vương Lăng liền ngừng táy máy tay chân, Dược Thụ Kỳ bị hần đụng chạm trước mặt khách quý tuy là rất giận nhưng vì là đang cần hần nên chỉ miễn cưỡng chịu đựng. Hần nhìn qua hai vị công tử kia liền nói:

-Có việc gì các vị có thể vào thẳng vấn đề chính, không cần phải giả bộ bái phỏng.

-Ta thực sự là đến gặp Dược tiểu thư, người quan tâm nhiều lắm gì.

Tây Môn Hoạn tức giận vung tay, chiếc ly trong tay nước vung ướt góc bàn, Vương Lăng vẫn thái độ điềm đạm mặt lạnh lại.

-Ta hiện giờ có việc rất bận, nếu là người chỉ đến để gặp nàng ta thì hãy chọn một lúc khác rồi đến.

-Người ...

Nhìn thấy ánh mắt tỏa ra sát ý của Vương Lăng không biết vì sao khiến bản thân gã phải run sợ, Tây Môn Hoạn muốn nói lại thôi, Bạch Tử Sinh liền đứng dậy chấp tay nói rõ.

-Thật không dám giấu tiểu thư, ta đến đây là để cầu thân.

-Cầu thân? Ai cơ, Dược Thụ Kỳ nhà ta sao?

Vương Lăng tò mò hỏi, Bạch Tử Sinh liền lấy ra từ trong ngực áo một cái giới chỉ mạ bạc, đưa ra trước mặt của hai người Vương Lăng liền nói tiếp.

-Tại hạ là muốn xin Dược tiểu thư gả tiểu muội của người cho tại hạ.

-Ý người là Dược Ninh Chữ, thế làm sao được, nàng ta có hôn phu rồi mà.

-Nhưng tại hạ nghe nói hôn phu của nàng đã sớm mất tích, vì thế nên ta mới dám mạo muội tới đây đề thân.

Mọi thứ càng làm Vương Lăng cảm thấy khá choáng váng, theo một phương diện nào đó thì hần không có quan hệ với Dược Ninh Chữ nhưng trước sau gì hần cũng sẽ dùng thân phận Đan Vân, nào dễ cho kẻ khác đoạt vị hôn thê của mình như vậy. Hần liền đứng lên vỗ mạnh lên bàn nhưng sớm hơn Dược Thụ Kỳ đã cau mày nói:

-Thật sự việc này rất khó, vị tiểu muội của ta đã sớm có hôn ước, dù cho hôn phu có mất tích nhưng vẫn chưa chắc rằng hần đã chết, nếu bây giờ ta bội ước thì mặt mũi Dược gia biết đặt đâu. Huống hồ việc này phải do tự chính muội ấy tự quyết định mới được.

Dược Thụ Kỳ nói tới thấu tình đạt lý, nhưng Bạch Tử Sinh như đã biết trước nàng sẽ nói như vậy vẫn cứng cỏi nói:

-Ta nghe nói là hai năm nữa Dược gia và Đan gia mở ra Dược hội mời tất cả các luyện dược sư trẻ tuổi, đến lúc đó chỉ cần chiến thắng thì sẽ có tư cách nhận truyền thừa của Dược gia, thậm chí nếu ai đạt đệ nhất thì sẽ được Dược gia gả nhị tiểu thư phải không.

-Điều này...

Dược Thụ Kỳ có chút khó nói, vốn dĩ đây là phụ thân cùng gia gia của nàng tự mình quyết định, nhìn thấy Đan Vân thiên phú mai một, cơ hội gần như biến mất nên mới ra chủ ý này, kêu như là thử thách đối với Đan Vân để rút con gái về, điều này rõ ràng là từ đầu phụ thân nàng chưa từng muốn gả con gái cho Đan Vân rồi. Vương Lăng nhìn thấy Dược Thụ Kỳ bộ dáng khó xử liền đi lên nói tiếp.

-Dĩ nhiên có thể, chỉ cần ngươi có thể thắng được mà thôi.

-Điều này là thật.

Tuy không biết vì sao Vương Lăng lại trông như tiền bối trong nhà nhưng nhìn mối quan hệ của hai người kia Bạch Tử Sinh liền hiểu việc này rất nhanh sẽ thông qua. Dược Thụ Kỳ tức giận nhìn thấy hấn nháy mắt với nàng khiến nàng không cách nào là gạt đầu xác nhận.

-Phụ thân ta đã nói vậy thì không giả được.

-Như vậy thì thật tốt, còn phần lễ vật này Dược tiểu thư cứ giữ lấy, dù ta thua cũng sẽ không đòi lại đâu.

-Công tử không cần phải vậy, cứ đem.

Chưa kịp nói xong thì Vương Lăng đã chớp lấy cười hì hì:

-Nếu vị công tử đây đã có lòng thì cần gì phải từ chối, cứ coi như quà ra mắt là được.

-Vương công tử nói phải.

Bạch Tử Sinh lễ độ đáp không nói gì thêm, Tây Môn Hoạn tuy nghe không hiểu hết mấy vấn đề nhưng nghĩ tới đây là cơ hội liền nói lớn:

-Có thật là chỉ cần thắng thì sẽ gả Dược tiểu thư cho người thắng không. Vậy ta có thể cưới Dược Đại tiểu thư chứ.

Nói xong ánh mắt gã nhìn lướt về dáng người của Dược Thụ Kỳ tỏ vẻ kích động, cũng khiến Dược Thụ Kỳ rung mình sinh chán ghét.

-Điều này dĩ nhiên có thể, nếu như ngươi có bản lĩnh.

Vương Lăng chẳng đợi Dược Thụ Kỳ trả lời lập tức lên tiếng, hấn đưa lòng bàn tay phải ra trước mặt Tây Môn Hoạn nói tiếp.

-Bạch công tử đã đưa quà ra mắt rồi thì Tây Môn công tử đây cũng nên đưa chút ít thành ý chứ nhỉ.

-Bảo bối bản công tử không thiếu. Nếu là quà ra mắt tiểu thư ta liền không khách sáo.

Gã lấy ra một cái nhẫn vàng rỗng óng ánh, nhìn đã thấy xa hoa, bên trong có quả trời tinh thạch, bạch tỳ, đan dược, vũ khí quý hiếm làm ánh mắt Vương Lăng sáng rực lên vui vẻ nhận luôn, hấn lại cảm nhận con dao đón truyền đến từ bên hông, Dược Thụ Kỳ bộ mặt điềm đạm nhưng bàn tay đang phát tiết hết cơn giận lên người hấn, ai bảo hấn dám đem tỳ muội nàng đi bán. Bất ngờ tiếp theo đó cánh cửa mở tung, một dáng người lão đảo bước vào la to:

-Ai dám có ý nghĩ tới biếu muội của ta.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: Gặp lại Dược Hư

Một thanh niên tóc tai bù xù, tầm 25,26 tuổi, trên mặt có mấy sợi tóc dài phấp phơ, tay cầm một hũ rượu, hấn hùng hổ bước vào nhìn một đàn những nam nhân ở trong phòng đến khi nhìn thấy Vương Lăng thì miệng nở nụ cười loạng choạng bước tới, vác tay qua vai Vương Lăng giọng say xỉn:

-Hóa ra là Vương tiểu đệ à, là đệ muốn thành người một nhà cùng chúng ta sao.

-Dược huynh, đã lâu không gặp.

Dù hơi ngạc nhiên khi gặp Tửu Quỷ ở đây nhưng Vương Lăng vẫn vui vẻ đáp lại, bộ dáng này không sai khác với bộ dạng lần đầu mà hấn gặp. Dược Hư nhìn hai giới chỉ trong tay của Vương Lăng nhanh tay chớp tới, lại cười hề tiện nói:

-Thế tiểu đệ muốn cưới vị tiểu muội nào của ta, ta đều giúp ngươi.

-Dược huynh, nếu ta nói muốn cưới cả hai thì huynh có giúp ta không.

Nghe Được Hư thiện ý như thế Vương Lăng cũng đùa giỡn đáp trả, Được Hư nghe xong cười khoái chí nói:

-Được, dĩ nhiên là được nhưng phải coi hai vị biểu muội của ta có để người vào mắt không.

-Biểu ca.

Được Thư Kỳ thấy hai người nói chuyện xấu hổ lên tiếng, vẻ mặt như phấn hồng đậm chân nhìn rất khả ái, Vương Lăng trở mặt ra nhìn, không ngờ có thể thấy dáng vẻ này của nàng, bắt đầu suy nghĩ lại việc có nên thu nàng ta vào phòng hay không, bất quá nhớ tới Hàn Bắc Nguyệt hẳn liền nuốt xuống cái ý nghĩ này. Bạch Tử Sinh dù sao cũng đã sớm đạt được mục đích nên vội vã tới trước mặt của Được Thư Kỳ chấp tay.

-Được tiểu thư, tại hạ cáo lui trước, hẹn ngày gặp lại.

-Công tử khách khí rồi.

Được Thư Kỳ vui vẻ đáp lễ, Bạch Tử Sinh quay qua Vương Lăng rồi Được Hư chào tạm biệt rồi mau chóng rời đi. Được Hư nhìn theo gã quay qua nhìn lại Vương Lăng nói:

-Tiểu tử này xem ra không tệ.

-Quả thật không tệ.

Wương Lăng cũng gật gù, nhưng trong lòng thì đang suy nghĩ mục đích tên này là gì, chắc chắn sẽ không đơn giản là cầu thân thôi đâu. Tây Môn Hoạn này giờ bị coi như không khí liên tô về khó chịu quát:

-Tiểu tử họ Vương, sau này chúng ta sẽ gặp lại, nhớ giữ kỹ cái mạng.

Rồi gã lại bước đến trước Được Thư Kỳ thái độ quay ngược lại, mau lẹ nở nụ cười.

-Được tiểu thư cứ chờ ta, chúng ta sẽ còn sớm gặp lại.

-Mong tới lúc đó.

Được Thư Kỳ biết người này không phải là người có thể đắc tội cũng lễ phép đáp lễ, Tây Môn Hoạn liếc mắt qua Vương Lăng tạo hung quang, rồi quay lưng bỏ đi. Đi được một đoạn thì gã ngã sõng soài ra đất cũng khiến Được Thư Kỳ cũng không nhịn được che tay cười. Gã quay đầu trừng to, biết là kẻ say xin nào đó ngáng chân, Được Hư ở bên cạnh gã loạng choạng tỏ vẻ quan tâm hỏi.

-Vị công tử này làm sao lại nằm ngã ra đây.

-Hừ, ta không sao. Biểu ca đừng lo.

-Ai là biểu ca người nh?

Được Hư bộ mặt khó hiểu, Tây Môn Hoạn mặt đỏ như quả ớt rất tức giận nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh.

-Là ta gọi nhầm, Được huynh.

-Áy, phải là Được lão đại mới đúng.

Được Hư đưa tay muốn kéo Tây Môn Hoạn, vô ý rượu cũng vô ý rớt lên người gã đổ ướt cả người. Được Hư liền hốt hoảng nhìn vào Tây Môn Hoạn tỏ vẻ đau lòng.

-Rượu của ta.

-Người. Được lắm, các người hãy nhớ kỹ mặt ta.

Tây Môn Hoạn không kiềm chế nổi cơn giận chỉ tay vào Được Hư cùng Vương Lăng, phất tay áo bỏ đi. Được Hư vẫn gọi vọng lại.

-Trà lại rượu cho ta, chưa gì đã muốn đi sao.

Wương Lăng nhìn vào cười sặc sụa, liền giơ ngón tay cái với Được Hư, cả hai người liền cười sang sảng. Được Thư Kỳ lại có chút lo lắng nói.

-Biểu ca làm như vậy thật sự không sợ đắc tội Tây Môn gia sao.

-Có sao đâu, bọn chúng cách chúng ta cả một đại hải, lo gì.

-Nhưng phòng xa vẫn hơn.

Dược Thư Kỳ vẫn hiện rõ nét lo lắng, nàng rất hiểu biểu ca này, đều làm mà không chịu nghĩ tới hậu quả. Vương Lăng nhìn thấy biểu hiện của nàng liền đi tới nói:

-Dược tiểu thư đừng lo, ta chắc chắn bọn chúng không dám đắc tội Dược gia bây giờ đâu. Lúc nào cũng có thể nhưng quãng thời gian này thì không được rồi.

-Tại sao ngươi lại nghĩ chắc như vậy, bây giờ thì không nhưng sau này thì sẽ thế nào.

Vương Lăng không hề nao núng, vẫn điềm nhiên nói tiếp.

-Chẳng phải bây giờ bọn chúng đang nghỉ ngơi ở Hóa Dược đấu giá hội sao. Bọn chúng lấy lòng còn chưa hết thì nào dám đắc tội, chả phải việc Tây Môn Hoạn tới đây là đủ chứng minh rồi sao. Với lại nghĩ kỹ xem, dù ta có đắc tội với chúng hay không thì chỉ cần thực lực ta đủ mạnh thì còn sợ ai.

Nghe lời hắn nói cũng có lý nhưng Dược Thư Kỳ vẫn không thể chịu được hành động tùy tiện này, Dược Hư liền mỉm cười nói.

-Vương tiểu đệ nói đúng, chúng ta cần gì phải sợ bọn chúng.

-Thôi bỏ đi, dù sao thì mọi việc cũng đã rồi.

Nàng thở dài, lại nhìn qua Vương Lăng hỏi tiếp:

-Nghe nói ngươi tới tìm ta có việc, chắc không phải là chỉ như vậy chứ.

-Dĩ nhiên là có việc. Ta sao lại mau quên như vậy.

Hắn vỗ đầu cười cười nhìn về mặt cau có của nàng có chút thích thú. Dược Hư liền nhảy xen vào hỏi:

-Là việc gì, ta có thể nghe được không.

-Cũng được nhưng sợ là lão huynh không thích nghe mấy chuyện đại sự này.

-Nếu là mấy chuyện nhảm chán thì thôi đi, các ngươi cứ nói, ta ra ngoài kia đợi Vương tiểu đệ.

Dược Hư lão đảo bước ra, nhìn hai người tiện thể khép cửa lại. Vương Lăng liền ngồi xuống chỉ tay về chỗ bên cạnh mình đập đập tay mời Dược Thư Kỳ nhưng nàng cau mày đi tới ngồi đối diện hắn. Hắn cũng thôi vào vấn đề chính.

-Thật ra chuyện ta cần nói cũng liên quan tới Tây Môn Hoạn.

-Ngươi muốn nói về điều gì.

-Ta chỉ thắc mắc là bọn chúng thật sự vẫn ở trong phòng khách của hội đấu giá Hóa Dược?

-Đúng vậy, mấy tháng này bọn họ ngoài việc ra ngoài thăm quan vài thứ cũng chưa quyết định rời đi.

Vừa nghe xong thì hắn liền vuốt cằm suy tư lại hỏi tiếp:

-Họ có nói là tại sao chưa rời đi không.

-Hình như là muốn thăm thú gì đó, tiện thể nhìn xem thành thị ở Đông phương đại lục phồn thịnh thế nào. Nếu ngươi muốn hỏi thêm thì ta chưa từng thấy họ làm gì đáng ngờ cả, chỉ là Tây Môn thiếu gia kia cứ suốt ngày đến tìm ta làm phiền mà thôi.

Nhớ tới bản mặt háo sắc của Tây Môn Hoạn làm Dược Thư Kỳ tức giận, nàng lại nhìn qua Vương Lăng thấy hắn khuôn mặt trở nên nghiêm túc, đáng về suy tư, về mặt này rất thu hút nàng, nàng khẽ ngắm nhìn thỏ thẻ:

-Tại sao nhìn ngươi như thế này thì lại rất có mị lực.

-Nàng nói gì cơ.

-Không có gì.

Dược Thư Kỳ hoảng hốt vội lấy một cốc trà uống lấy, lại nhận ra Vương Lăng về mặt kỳ quái khiến nàng không khỏi hỏi hắn:

-Ngươi nhìn ta làm cái gì.

-Không có gì, chẳng là tách trà nàng vừa uống là của ta đấy. Đây có thể xem là hôn gián tiếp không.

-Gián tiếp cái đầu ngươi.

Dược Thư Kỳ mặt đỏ sẫm tức giận đứng bật dậy, quay người đi nói.

-Nếu như chỉ có vậy thì ngươi rời đi được rồi.

-Ta tưởng nàng còn hỏi ta cái gì nữa chứ.

Vương Lăng cười khò nhìn dáng người nàng lồi lõm cân xứng hấp dẫn mà nhớ lại cảnh đêm kia từng nhìn thấy nàng trần trụi làm tiểu đệ nhảy dựng lên. Dược Thư Kỳ quả nhiên là còn muốn hỏi quay qua thấy hắn nhìn chăm chăm vào người mình liền quát:

-Ngươi dám đem ta cùng muội muội ta ra để hứa là thế nào. Chẳng thêm đề ý đến cảm nghĩ của bọn ta.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 180: Bản tính háo sắc

Hắn vẫn không chút ý tứ nào nhìn sát sao người nàng thân nhiên nói:

-Dĩ nhiên là ta tự có dự liệu riêng.

-Ngươi có biết như vậy là đặt muội muội ta vào nguy hiểm không.

-Ta thấy mặt mũi tên đó cũng được lắm mà, dù không bằng ta nhưng cũng nhìn được.

Hắn ung dung nói, mặt mày không đổi nét, Dược Thư Kỳ muốn cười nhưng không thể cười, tên này càng ngày càng mặt dày rồi. Nàng lại nghiêm túc nói tiếp.

-Ngươi chắc là không biết tên Bạch Tử Sinh này là luyện dược sư tam phẩm, trong đám thanh niên độ tuổi này thì là nhất biểu anh tài rồi, còn ai có thể đối phó lại hắn.

-Chẳng phải là còn có ta sao.

-Ngươi. Chẳng lẽ ngươi định nhắm vào tiểu muội của ta sao, không được.

-Sao thế, ghen à.

Nhìn thấy nàng kích động hắn liền hứng thú tiếp tục trêu chọc, Dược Thư Kỳ đỏ mặt gất gỏng:

-Ai thêm ghen, ta chỉ sợ muội muội ta bị rơi vào nanh vuốt của ngươi mà thôi. Ai biết muội ấy sẽ bị ngươi khinh bỉ thế nào.

-Ồ, thế là nàng nghĩ ta sẽ thắng sao.

-Nếu đã được Gia Nộ đại sư hướng dẫn thì ngươi còn không thắng được thì là đồ bỏ đi rồi.

Mặt mày hắn tái lại, nghĩ không ra tại sao nữ nhân này cứ thích tỏ thái độ chống đối với mình, không lẽ mị lực hắn suy giảm rồi, không thể nào. Hắn liền nghiêm túc nói:

-Đến lúc đó ta tự có sắp xếp, cô khỏi lo.

-Ai biết ngươi có chủ ý xấu nào nữa.

Hắn nghiêm túc mà nàng vẫn còn chống đối khiến hắn khá bức xúc, trước kia gặp một cái Minh Lộ Lộ phát tiết chưa hết bây giờ ngay cả nàng này cũng vậy, tuy rằng hắn có trêu chọc mấy nàng nhưng cũng đâu có đắc tội gì, rõ ràng là giúp không công mà. Hắn đặt mạnh chiếc tách trên bàn khiến Dược Thư Kỳ giật mình, run rẩy, nhìn thấy hắn ánh mắt lạnh lẽo không rõ là vì lý do gì, nàng lùi bước nói.

-Ngươi làm sao vậy.

-Chẳng có gì, ta là người xấu mà nàng dám ở một mình với ta thì nghĩ xem ta muốn làm cái gì.

Hắn bước gần sát tới nàng, Dược Thư Kỳ bị đẩy sát vào tường, nhìn ra bên ngoài lại nói với hắn.

-Ta mà kêu là biểu ca ta liền lao vào đấy, ngươi đánh không lại hắn đâu.

-Nàng ngốc như vậy sao, từ đầu biểu ca nàng đem nàng bán cho ta rồi.

-Sao được chứ, ta là biểu muội của huynh ấy mà, người cùng lắm là mới quen huynh ấy mà thôi.

-Chuyện của nam nhân nàng còn kém lắm.

Miệng hắn ghé sát tai nàng nói nhỏ khiến nàng rung động thật sâu nhắm tịt mắt run rẩy, rõ ràng nàng ta có thể phản kháng mạnh mẽ hơn nhưng bây giờ không hiểu sao nàng chân tay dường như mất hết sức. Nàng hai mắt dần đóng lại khẽ nước hỏi hắn:

-Ngươi đã làm gì ta, sao ta lại chả có tí sức nào.

-Cái này làm sao ta biết được. Phải tự hỏi bản thân nàng thôi.

Hắn không thêm kiêng kỵ gì nữa, bàn tay lướt tới bộ ngực của nàng bóp mạnh, tay kia đặt ở một bên kiêu đồn của nàng vuốt ve xoa nắn. Được Thư Kỳ bất động thờ dốt, hai mắt mang theo tia van xin nói với hắn:

-Vương Lăng, đừng trêu ta, nếu ngươi xong rồi thì mau rời đi.

-Nếu nàng không muốn ta trêu nàng thì phản kháng mạnh mẽ hơn đi, cứ như vậy thì giống như mời mọc ta vậy.

Hắn không thêm dè dặt nàng vào tai, tay liền chui luôn vào y phục lọt vào nhũ phong của nàng xoa bóp, núm hoa của nàng dần cứng lên khiến hắn thích thú vô ve. Được Thư Kỳ thở hổn hển, hai mắt tơ nước cầu tình:

-Thật sự ta không biết vì sao ta lại không thể cử động, ngươi mau buông ta ra nếu không ta sẽ hận ngươi suốt đời.

-Hận ta? Chẳng phải nàng luôn ghét ta hay sao, ta quan tâm làm cái gì.

Ánh mắt hắn hóa tà ác, nhìn vào bộ ngực của nàng hung hăng kéo xuống để lộ ra trước mắt hắn một đôi bạch thổ thật to, thật trắng, nảy nở vô cùng, hai núm hoa màu hồng đào đã dần cứng rắn. Hắn thích thú liền ghé miệng nút một bên ngực nàng, hai tay đặt dưới ngực nàng vuốt ve bung bẫy như bong bóng, vô cùng thích thú.

Được Thư Kỳ rên “Úm... A...” mấy tiếng làm hắn thêm hóa thú, miệng ngậm lại day day núm vú nàng. Được Thư Kỳ lấy lại chút sức lực dùng hai tay yếu ớt đẩy đầu hắn ra những tưởng như vô tình kéo đầu hắn lại, như cổ vũ hắn cắn nút mạnh hơn. Hắn đem cả hai núm hoa của nàng cùng nhét trong miệng hận không thể đem nó hút vào trong người.

Càng lúc nàng bộ dáng càng ướt át, da dẻ tuyết ngần dần hóa hồng, lại tỏa mùi hương quyến rũ như hoa hồng hắn nuốt nước miếng ôm lấy nàng đem nàng ta tới bên chiếc bàn, vung tay làm ẩm trà cùng mấy tách trà rơi vỡ ra đất. Hắn dùng tay khai giải thắt lưng nàng làm cả thân hình nàng lộ ra ngoài, Được Thư Kỳ la hoảng một cái, hai tay vẫn cố sức đánh lên thân hắn bực bực.

-Mau thả ta ra, ta không muốn như thế này.

-Chứ nàng muốn thế nào.

Hắn đứng dậy nhìn cả thân hình bốc lửa của nàng mà tiểu đệ đã sớm cứng lên nảy giờ, hắn thật sự chưa muốn ăn nàng nhưng không hiểu sao nàng ta lại thu hút hắn đến như vậy. Hắn lau nước miếng ở khóe miệng, tay liền lao tới muốn lột sạch cả người nàng làm nàng nước mắt chảy ra nhắm mắt chịu số phận, nàng tự hỏi không biết vì sao lại khiến hắn thành như vậy, rốt cuộc là vì cái gì. Đang định lao tới ăn thịt nàng thì giọng Linh Tôn liền vang lên trong đầu hắn.

-Tiểu tử, vị thánh nữ phu nhân kia của ngươi đang ở gần đây đấy.

-Cái gì.

Hắn cả kinh giật mình, nếu để Hàn Bắc Nguyệt thấy hắn trêu ghẹo Được Thư Kỳ như thế này thì hắn xác định rồi. Lại nghĩ tới việc hắn làm gì thì Linh Tôn cũng thấy cảm thấy khó chịu, cứ như bản thân bị soi mói vậy, mà đẹp chuyện đó sang một bên, hắn lập tức nhặt lên mảnh y phục của Được Thư Kỳ dí vào tay nàng nói vội vã:

-Nàng mau chóng mặc lại y phục.

Thấy hắn thái độ thay đổi hắn làm nàng ngạc nhiên không biết vì sao, nhưng nàng nhận ra ánh mắt tà ác kia đã biến mất, hắn như đã trở lại bình thường. Nàng có chút yên tâm, đây đúng là Vương Lăng mà nàng biết, lại thấy hắn quay mặt không nhìn bộ dáng quân tử khác xa trước kia làm nàng cảm thấy kỳ quái, ai chả biết ngươi là sắc quỷ cố làm quân tử làm cái gì, nghĩ vậy nhưng nàng lại nói:

-Ta không thể cử động được, ngươi ra ngoài trước đi.

-Không được, nếu có ai nhìn thấy bộ dáng của ngươi bây giờ thì biết làm sao. Thôi thì để ta giúp nàng, mặc lại y phục vậy.

"Thế ngươi nghĩ rốt cuộc là lỗi của ai." nàng hậm hực trong lòng, hắn đỡ nàng dậy chỉnh chu mặc lại y phục cho nàng, nhìn thấy hắn biểu hiện ôn nhu làm nàng không biết vì sao lại cảm thấy hạnh phúc mặc dù biết là hắn vừa mới khinh nhờn bản thân nàng. Hắn đỡ nàng ngồi xuống ghé lại nhìn nàng tỏ vẻ

không hiểu:

-Thật sự là nàng không thể di chuyển.

-Ta nói dối ngươi làm gì.

-Như vậy thật lạ, chuyện này ta cũng đâu có làm cái gì. Mà thôi kệ đi, chắc nàng nghỉ ngơi chút nữa sẽ hết thôi. Để ta ra trước vậy.

Nhìn hần bộ dạng tí tớn nàng muốn chửi hần cũng không dám, nghĩ tới hần trước đó hung hăng như vậy khiến nàng sinh lòng sợ hãi. Vương Lăng vừa mở cửa thì đụng trúng Dược Hư đang ghé tai vào phòng nghe lén này giờ, Vương Lăng mỉm cười tò mò hỏi:

-Dược huynh làm gì ở đây vậy.

-Ta đợi đệ lâu quá nên mới lên đây gọi ấy mà.

-Nếu vậy thì giờ ta đi được chưa.

-Được, dĩ nhiên là được.

Dược Hư mỉm cười, híp mắt nhìn vô phòng thấy Dược Thư Kỳ quần áo xộc xệch liền cười trộm khiến nàng đỏ mặt xấu hổ không biết trốn đi đâu. Dược Hư liền giơ ngón tay cái với hần tỏ vẻ khâm phục.

-Vương tiểu đệ thủ nghệ tán gái thật quá thần thông, ta còn phải học hỏi nhiều.

-Huynh nói gì vậy, ta với nàng ta chỉ bàn chuyện bình thường thôi mà.

-À. Ta biết nó "bình thường" mà, haha.

Nhìn ra Dược Hư cười tiểu ý Vương Lăng cũng chả hỏi đâu giải thích liền cùng gã kéo đi gặp Vương Hàn, gặp tiểu Xuân liền phân phó nàng đi chăm sóc Dược Thư Kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 181: Thời gian luyện đan

Cả 3 người nam nhân rủ nhau vào một tửu điểm đặt một phòng riêng chăm chú đàm tửu, Dược Hư được có cơ hội say xỉn liền gọi ra bao nhiêu là hảo tửu, Vương Lăng liếc mắt qua nhìn gã tùy ý nói:

-Dược huynh gọi nhiều như vậy liệu có đủ tiền để trả?

-Chẳng phải là tiểu đệ ngươi trả sao.

-Dược huynh nói đùa, chẳng phải là huynh mới nhận được một phần lễ vật sao.

Hần nói đến đó thì Dược Hư khuôn mặt liền trở nên đờm buồn, Vương Lăng liền tò mò hỏi:

-Hai cái giới chỉ đâu rồi?

-Đệ hỏi làm cái gì. Chẳng phải là bị tiểu muội ta lấy rồi.

-Nàng ta lấy lúc nào nhỉ.

Hần thật không ngờ nàng ta lại rất bình tĩnh nha, không quên thu phần lợi phẩm mà do hần kiếm được. Dược Hư khoác tay bình thản uống rượu.

-Bỏ đi, đã uống một lần thì uống cho đã.

-Nhìn huynh như vậy có phải là cần kiếm một việc để làm không.

-Làm việc làm cái gì? Thật nhứt đầu, ta chả thiện luyện đan như người trong tộc đâu.

-Cũng không hẳn vậy, đánh nhau huynh cũng kiếm được tiền.

- Thật sự.

Dược Hư nghi ngờ liếc mắt nhìn hấn, Vương Lăng vui vẻ rút ra một cái giới chỉ, có vài trăm hắc tệ, vật phẩm đầu giá đạt được. Hấn ném cho Dược Hư lại nói:

- Thật ra là Viên Tâm hội của đệ đang thiếu người đánh đấm, nếu có người trợ giúp thì thật tốt.

- Nếu vậy thì đệ tìm đúng người rồi, ta đây nói không phải khoe chứ đánh nhau là số một đấy. Thực lực của ta cũng là hạng 15 Địa bảng.

Dược Hư nhanh tay cầm cái giới chỉ bỏ vào trong lòng, Vương Lăng cười lạnh không nói, chỉ cần người cầm thì khỏi sợ người nuốt lời. Dược một lúc thì hấn đứng dậy, nhìn hai người mới nói:

- Các người cứ tiếp tục, ta phải qua thăm sư phụ lão nhân gia. Việc thì cứ để Hấn huynh nói cho Dược huynh biết. Tiểu đệ cáo lui trước.

Dù sao thì hấn cũng đã dặn kỹ Vương Hấn để ý kỹ đám người Tây Môn gia kia rồi, việc còn lại giành thời gian để luyện đan cũng không tồi. Đến nơi luyện đan của Gia Nộ mà Dược Thư Kỳ chuẩn bị riêng cho lão, ở đây một mùi thuốc nồng nặc sớm đã không thể ngửi nổi. Hấn thở sâu bước vào, nhìn thấy một lão già đang nằm gục trên một đồng thảo dược cứ như xem đồng thảo dược này là cái giường êm ái vậy. Hấn tiến đến cũng không nỡ đánh thức tiến tới gần lò luyện đan, bất ngờ lại có giọng nói già nua vang lên:

- Nhà ngươi còn nhớ tới lão phu sao.

- Sư phụ nói đùa, đệ từ lúc nào cũng là ngày mong đêm nhớ nhưng vì phải bận tu luyện nên mới không có cơ hội thăm người.

- Người nói gì cũng được, nhưng mà một khoảng thời gian dài không luyện đan e rằng tay nghề sớm sẽ tụt lùi thôi.

Gia Nộ đã từ bao giờ đứng đằng sau hấn, lão đem một nắm thảo dược ném tới, hấn nhanh tay chụp lấy, Gia Nộ liền gằn giọng nói:

- Bắt đầu luyện chế Tứ Phong Quy Đan đi, ta sẽ bên cạnh chỉ bảo người. Chắc rằng sẽ không cho người chạy nữa.

- Đệ từ hiểu rồi.

Hấn ngoan ngoãn nghe lời Gia Nộ nhìn lướt qua công thức, dù nhìn là khó hiểu nhưng hấn vẫn quyết tâm, mặc kệ là phương diện nào cũng không thể khinh thường, nếu muốn sớm thành tài thì không thể lười biếng được.

Hấn cho hai phần dược liệu vào trước tránh sinh ra kết dính thành phần như mấy lần trước, hấn dùng một tay giữ lửa, một tay phân ép dược phẩm. Thông qua việc sử dụng Bạch Linh dị hóa, hấn đã tách hết thành phần dư thừa, để lại những phần dược tính cần thiết. Hấn làm như thế với tám phần dược liệu còn lại, phải thật cẩn thận không thể sai sót, nếu sai một phần thì tất cả thành công cốc. Đến lúc hấn kết hợp mấy phần dược tính đối tính với nhau thì lò đan nổ tung, lập tức công sức hấn trở thành công cốc. Gia Nộ liền nở nụ cười trừ chọc.

- Người suy nghĩ quá đơn giản rồi, nếu thủy hỏa bất dung mà người vẫn cố dồn ép chúng thì việc thất bại là không thể tránh khỏi. Cần phải trước tiên hiểu rõ ngũ hành tương liên đã.

“Như vậy thì người nói rõ ràng hơn được không, nói vậy sao ta hiểu.” Hấn hậm hực không biết vì sao Gia Nộ chưa từng giảng giải rõ ràng cho hấn mấy vấn đề này, cứ bắt hấn suốt ngày tự suy nghĩ. Thôi thì đã là ý của thầy thì trò liền tuân theo, hấn đành phải tự nghĩ theo cách riêng.

Liền mấy giờ đồng hồ sau đó hấn liền ngồi chế luyện đan dược, lần này lại nổ lò tiếp nhưng hấn không nản mà còn vui mừng vì đã nghĩ tới cách khác, Diễm Linh Trì cùng Băng Thanh Phiến thuộc tính đối nghịch nhưng vẫn có thể dùng một dung môi chung trung hòa.

Hấn liền lập tức lấy lọ Lệ Thanh Tuyền, tính trung hòa làm vật dẫn. Quả nhiên sau khi hấn kết ấn tay thì cũng đã thành công kết đan, lò lừng trong không trung một viên đan màu vàng nhưng nhìn có vẻ hơi tối. Nhìn vào có thể xác định nó là đan dược tam phẩm nhưng phẩm chất chỉ là phổ thông. Tuy có hơi thất vọng nhưng hấn rất vui, từ bây giờ bắt đầu chăm cùi luyện đan dược. Gia Nộ vuốt râu nhìn bộ dạng hiểu học của hấn nói nhỏ:

- Cứ chăm chỉ đi rồi ta sẽ cho người một phần thưởng xứng đáng.

Ở ngoài cửa phòng Hấn Bắc Nguyệt thấy hấn say sưa luyện đan thì môi hơi mỉm cười, có chút ngây ngốc ngắm nhìn, qua một lúc rồi mới bắt đầu rời đi. Dược một đoạn thì nàng dừng lại, hai mắt như sao trời nhìn Gia Nộ lễ độ chào hỏi.

- Tiểu nữ Hấn Bắc Nguyệt ra mắt lão tiên bối.

- Quả nhiên là hậu bối của tiểu tử họ Hấn, rất có phong phạm.

- Gia gia tiểu nữ đã từng nói rất nhiều về tiên bối.

- Ta biết rồi, tên đó vẫn cứ cao ngạo tính tình vẫn không hề đổi.

Gia Nộ sâu thẳm thở dài, lướt mắt nhìn lại Hấn Bắc Nguyệt lại thâm ý dò hỏi:

- Người tới đây lại là vì nhìn tiểu tử kia đúng không.

-Đa tạ tiền bối đã dạy dỗ chàng thời gian vừa qua.

-Không cần, tất cả chỉ là nhờ tiểu tử này đầu óc nhanh nhạy, dễ dạy mà thôi.

-Tiền bối khiêm tốn rồi, gia gia đã nói được tiền bối bỏ công sức chỉ dạy một ngày cũng là cơ duyên tích được của một luyện được sư.

Không ngờ một thánh nữ cao cao tại thượng bây giờ lại tỏ vẻ kính nhường với một lão tiền bối ăn mặc lôi thôi, đậm đặc mùi linh thuốc như thế này. Gia Nộ gật đầu nhìn có vẻ hài lòng lại tiếp tục nói.

-Như vậy cũng tốt, ta sẽ giúp ngươi cùng tiểu tử kia kết thành một mối.

-Cảm tạ tiền bối.

Nghe lời này của Gia Nộ khiến nàng vui mừng, nàng còn sợ gia gia nàng sẽ phản đối chuyện nàng cùng Vương Lăng nhưng bây giờ đây có Gia Nộ ra mặt thì việc này cũng đơn giản mà giải quyết. Tuy nhiên trước tiên nàng sẽ không nói chuyện này với Vương Lăng, để phòng hán thấy không có cổ kị mà lại làm xằng làm bậy tán tỉnh thêm ai. Hàn Bắc Nguyệt lễ độ chào bái biệt Gia Nộ rồi rời đi, mà ở bên trong Vương Lăng vẫn cặm cụi luyện đan chả biết bên ngoài vừa có một cuộc đối thoại.

Ở một căn phòng khá lớn của một nhà trọ nhìn rất khang trang cách không xa nơi Vương Lăng đang luyện đan, bên trong được bày biện khá trang nhã, có một nữ nhân thân bạch y khuôn mặt băng lãnh, cặp mắt xanh biếc như thu thủy, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân không ai có thể bằng được, lại bằng vào một bộ dáng băng giá của mình càng tôn lên vẻ băng thanh ngọc cốt của một nữ nhân đẹp như tiên thiên.

Ở bên cạnh nàng còn có một phụ nhân xinh đẹp không kém, còn thêm phần thành thực, ủy mị của một nữ nhân trưởng thành. Hai người này không ai xa lạ là Băng Mộ Tuyết, người mà khiến Vương Lăng ngày nhớ đêm mơ, cùng với mẫu thân nàng Băng Linh Linh.

Băng Linh Linh nhìn ánh mắt u buồn đang nhìn lên bầu trời xanh kia không hề chớp mắt, nàng liền nói nhỏ:

-Con mau chóng đi nghỉ ngơi chút đi, mọi chuyện còn lại cứ để cho mẫu thân.

-Mẫu thân đừng lo, con không có vấn đề gì.

-Từ ngày con bị nội thương tới giờ thì hàn khí trong người vẫn thường xuyên phát tán, nếu không lo tịnh dưỡng đầy đủ thì sẽ không chịu đựng nổi đâu.

-Cảm ơn mẫu thân nhưng con vẫn còn rất tỉnh táo, chưa muốn nằm nghỉ.

Băng Mộ Tuyết lộ ra bộ dáng tuyệt trần của mình, tuy nàng bộ dạng tiêu tụy nhưng chỉ cần làm đám nam nhân nhìn thấy nàng này lòng thương tiếc thêm mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 182: Rắc rối chưa đến

Băng Mộ Tuyết thả lỏng tâm hồn một lúc rồi hạ ánh mắt nhìn ra xa, Băng Linh Linh cũng chung cảm nhận với nàng nói.

-Đề mẫu thân đi xem thử, con đang bị thương không nên lỗ mắng.

-Vậy mẫu thân cẩn thận.

-Con đừng lo, còn ai có thể làm hại ta được chứ.

Băng Linh Linh liền nhìn theo hướng có tranh đấu lắng không hướng về phía đó bước đi. Sau một lúc thì Hồ Tuyết Nghi từ ngoài cửa bước vào nhìn vào Băng Mộ Tuyết hỏi:

-Sư phụ đi đâu rồi.

-Người đi có chút chuyện, muội khỏi lo lắng.

Nhìn thấy thần thái của Băng Mộ Tuyết vẫn lãnh đạm như vậy khiến Hồ Tuyết Nghi sinh lòng thương tiếc, một nữ nhân dung mạo xuất chúng nhưng lại vẫn luôn lạnh nhạt, vô cảm như vậy, ngay cả khi nàng là sư muội cũng chưa từng thấy nàng ta cười bao giờ. Nàng liền hướng ánh mắt ra bên ngoài chạy tới ôm cánh tay Băng Mộ Tuyết muốn kéo đi.

- Sư tỷ, bên ngoài có nhiều thứ vui lắm. Chúng ta đi nhìn.
- Muội đi đi, ta không thích những thứ như thế.
- Sao lại như thế, những thứ đó rất là thú vị đấy. Muội biết một nơi có đồ ăn rất ngon, chúng ta cùng đi.

Băng Mộ Tuyết nhìn thấy thần sắc nhí nhảnh của vị tiểu sư muội cũng không còn cách nào thuận ý gật đầu, Hồ Tuyết Nghi vui mừng nắm tay nàng kéo đi. Vừa đi được một đoạn thì nàng cảm nhận hơi lạnh truyền tới, Băng Mộ Tuyết cả người run rẩy, hàn khí tỏa ra làm nàng tê dại gần như ngã xuống may có Hồ Tuyết Nghi dìu nàng. Hồ Tuyết Nghi mặt méo mào như muốn khóc đỡ Băng Mộ Tuyết tới giường thút thít:

- Sư tỷ, tỷ làm sao thế.
- Đừng lo. Tỷ nghi ngại chút là khỏi, muội không cần lo cho ta, ta tu luyện Băng Ngưng Quyết quá sức mà thôi, đây chỉ là hậu chứng.
- Thật sự như vậy. Nếu thế thì tỷ đợi một lát, muội liền tìm thứ gì đó cho tỷ làm ấm người.

Hồ Tuyết Nghi nói xong cũng chạy ra khỏi phòng, Băng Mộ Tuyết nhìn bộ dáng vô ưu vô lo của nàng có chút ghen tị cùng hâm mộ.

Hàn Bắc Nguyệt theo một lộ trình cũ quay về giáo viện của mình, bất chợt nàng dừng lại phát ra một kim quang óng ánh về phía một căn nhà bên dưới, một tiếng hét thâm vang lên, một gã áo đen liền nằm gục ra đất, máu me đầm đìa. Hàn Bắc Nguyệt lạnh lùng đáp xuống gần đó quát lên:

- Tất cả các người mau ra đây hết đi.
- Hihi. Không ngờ vị thánh nữ của chúng ta lại tàn độc như vậy, ra tay giết người mà không do dự một chút nào.

Một thiếu nữ kiều diễm bước ra, khoác bên ngoài y phục màu tím nhạt bó sát toàn thân, mái tóc đen dài, đôi mắt lung linh, vẻ mặt xinh đẹp như tạc nhưng vẫn hiện nét tinh quái. Hai hàng nhãn thủ mặc hắc y liền chia ra bao vây Hàn Bắc Nguyệt nhưng nàng không bận tâm, chỉ nhìn nữ nhân áo tím lạnh nhạt nói:

- Lũ người tà giáo thì không cần phải khoan nhượng.
- Tà giáo, người chỉ biết nghĩ bọn ta là người của tà giáo, vậy chỉ cần là người của tà giáo thì người liền giết à.

Lãnh Thiên Tố bộ dáng kiều diễm toàn phần, so với Hàn Bắc Nguyệt thanh cao thoát tục hoàn toàn trái ngược, vẻ đẹp cùng với Hàn Bắc Nguyệt so ra vẫn không biết là ai hơn ai. Hàn Bắc Nguyệt vẫn lạnh lùng không chút biểu cảm, nàng mang trên mặt một chiếc mạng che mặt tránh khỏi cái nhìn của đám nam nhân mà giáo nàng cảm ghét kia.

Trên tay nàng cầm một thanh kiếm màu trắng bạc long lẫy, tinh tế. Nàng chém ra một đường kiếm nhắm ngay người Lãnh Thiên Tố, những cánh hoa như cánh hoa ánh đào rơi rụng đẹp mắt nhưng mang theo hung tính sắc bén bay về phía Lãnh Thiên Tố.

Một bóng ảnh lao ra, người này mang theo một mặt nạ dạ quỷ có hai cái sừng trông rất hung tợn, nhìn không ra độ tuổi. Gã vừa xuất hiện thì một đoàn ánh sáng chói lọi xông tới không khí lao nhanh tới người Hàn Bắc Nguyệt, đằng sau tạo ra từng vệt từ khí quỷ dị. Một vụ nổ hình thành phân khai một góc phố thành bình địa. Tuy uy lực thế nhưng cũng không có ai bị thương, Hàn Bắc Nguyệt vẫn lạnh giọng nói:

- Hôm nay ta phải bắt tất cả lũ tà giáo các người.
- Cứ luôn miệng nói bọn ta là tà giáo có phải là người rất ghét phải không.
- Dĩ nhiên, các người việc ác nào cũng dám làm, hại biết bao nhiêu người rồi. Những kẻ tu luyện theo tà công, dị lực toàn là hung tàn, cuồng sát.
- Như vậy thì thật tốt, người chắc hẳn cũng phải rất ghét hẳn, như vậy thì ta sẽ không phiền thu nhận hẳn đâu.

Lãnh Thiên Tố nở nụ cười mỉa mỉ, giọng điệu khiêu khích khiến Hàn Bắc Nguyệt khó chịu trong lòng, không khỏi nhăn mày hỏi:

- Ý người là nói hẳn là ai.
- Còn thế nào nữa, người biết ta ý ta nói đến ai mà.
- Ta không biết, không có người nào mà ta biết có dính dáng tới người cả.

Hàn Bắc Nguyệt lạnh nhạt trả lời, nàng tăng thêm phần băng lãnh mong đợi giải quyết nữ nhân khó chịu trước mắt càng sớm càng tốt. Lãnh Thiên Tố vẫn bộ dáng ung dung, đám hắc y nhân muốn xông lên bị nàng chặn lại hạ lệnh lui xuống, nàng lấy ra một chiếc trường y được nàng nâng niu giữ gìn rất kỹ, Hàn Bắc Nguyệt nhìn vào nhận thấy có điểm quen mắt. Lãnh Thiên Tố nở nụ cười vui vẻ khác hẳn vẻ tinh ranh trước đó.

- Vật này là hẳn đưa ta làm vật định ước đấy.
- Chỉ là một chiếc trường y, tên nào lại ngốc như vậy.

Hàn Bắc Nguyệt hừ lạnh, loay hoay này giờ cũng không biết nữ nhân kia muốn cái gì, Lãnh Thiên Tổ môi hồng đỏ thắm lộ ra hàm răng trắng như ngọc.

-Đúng hẳn rất ngốc, không nghĩ tới việc hẳn lại quay lại cứu một nữ nhân nào đó mà không tiếc chém giết. Hại ta vụt mất cơ hội tốt khừ ngươi.

-Ngươi muốn nói tới hẳn.

Hàn Bắc Nguyệt sao không biết nữ ma đầu này là người hại nàng suýt nữa rơi vào tay của cầm thú, nếu không phải có Vương Lăng thì nàng đã sớm chịu nhục rồi. Nàng hai mắt tóe lửa nhưng vẫn giữ bình tĩnh nói.

-Thật tiếc nhưng hẳn với ngươi chả có chút quan hệ nào cả.

-Sao lại không có, ta còn nghĩ mối quan hệ của ta và hẳn còn mãnh liệt hơn ngươi nữa.

Mấy hắc y nhân hai mắt nhìn nhau không biết là hai nữ nhân này này giờ đang tranh cãi vì điều gì, dĩ nhiên chả ai biết rõ hơn là hai nữ nhân này. Cả hai nhìn nhau ánh mắt thù địch, Hàn Bắc Nguyệt lúc này hận không thể đem Vương Lăng trái tim móc ra, hẳn ngay cả ma nữ này mà cũng trêu ghẹo, làm nàng tức muốn điên rồi. Lửa giận của nàng bốc lên, liền muốn xông tới thì Lãnh Thiên Tổ liền phát tay nhìn đám thù hạ xong lại quay qua nhìn Hàn Bắc Nguyệt.

-Vậy thôi, chúng ta sau này sẽ còn gặp lại. Sau này gặp hẳn đối chúng thì sẽ hiểu, hihi.

-Muốn chạy sao ma nữ.

Ngay tiếp đó một làn khói mờ nhạt hiện ra, trong chớp lát cả đám người Lãnh Thiên Tổ không biết đã đi đâu. Chỉ còn mình Hàn Bắc Nguyệt ở lại một mình, nàng hàng lông mi dài phủ xuống thể hiện sự tức giận, nàng run người nắm chặt tay thân thái lạnh lùng.

-Hay lắm, ngươi ngay cả con ma nữ này cũng trêu vào, để ta xem ngươi sau này nói gì với ta.

Nàng liền nhìn theo phương hướng đang dờ lảng không rời đi, ở gần đó Băng Linh Linh chỉ kịp nhìn thấy vài thứ, không thấy gì đáng quan tâm nàng liền rời đi. Vừa trở về phòng nàng liền gặp Hồ Tuyết Nghi trước cửa phòng, tiểu hồ ly liền nhíu mày chạy tới ôm một cánh tay nàng cười vui vẻ:

-Sư phụ, người đã về.

-Con đây, lớn đầu như vậy mà vẫn như con nít. Nếu để ai mà nhìn bộ dáng bây giờ của con thì chắc sẽ không nhận ra là con đâu.

-Sư phụ, đồ nhi khi ở trước mặt người cùng sư tỷ mới như vậy thôi.

Hồ Tuyết Nghi miệng nhỏ chu ra, Băng Linh Linh chỉ biết cảm khái đứa nhỏ này, nàng cũng thờ dài nhìn vào bên trong phòng nhìn thiếu nữ u buồn kia mà lòng cũng sầu muộn.

-Nếu như sư tỷ con cũng có được một chút sự vô ưu vô lo của con thì thật tốt.

-Sư phụ, tại sao sư tỷ lại trở thành như vậy, trước kia nhìn tỷ ấy tuy là lạnh lùng nhưng không hề bị thương như bây giờ.

-Nói đến điều này làm ta cảm thấy tức, nếu ta mà biết tên nào làm con gái ta trở thành bộ dáng này ta chắc chắn sẽ không tha cho hẳn.

Băng Linh Linh tỏa ra hàn khí lạnh lẽo, Hồ Tuyết Nghi chưa từng thấy sư phụ tức giận như vậy, hiểu ra kẻ kia đã làm một việc vô cùng bất nhân. Nàng ôm lấy tay Băng Linh Linh nói:

-Sư phụ người khỏi lo, nếu tìm ra kẻ đó con nhất định khiến hẳn trả giá.

Băng Linh Linh nở nụ cười ấm áp xoa đầu Hồ Tuyết Nghi làm nàng thích thú, cả hai liền tạm thời bỏ qua kẻ kia bước vào trong phòng.

Vương Lăng đang luyện đan thì tự dưng hắc hoi, hẳn khịt mũi tự hỏi:

-Sao hôm nay ta hắt hơi nhiều thế, có phải bị cảm rồi không nhỉ. Hay là mấy vị phu nhân lại nhớ tới ta rồi nhỉ.

Hắn ngồi cười một mình như thằng bệnh, nhớ tới bóng dáng nữ nhân từng người từng người một, rồi một tiếng nổ vang lên, mặt hắn đen như than, ho sặc sụa, vì phân tâm mà lại tiếp tục nổ lò

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 183: Một dạng Lãnh Thiên Tổ

Đứng ở uyển viện ngắm nhìn phong cảnh, Thượng Quan Tĩnh Minh bộ dáng vẫn bình tĩnh thong dong, như không hề để ý có bao nhiêu thế lực đang nhắm nhe vào hắn. Hắn đứng một hồi rồi mới bước vào phòng, đóng cửa lại, ngay từ trên mái hiên một hắc y nhân bật mặt quỷ trước mặt hắn vô cùng cung kính nói:

- Công tử, vừa rồi cách đây vài dặm có một vụ xung đột, tìm thấy xác của người Minh Tôn giáo.

- Ta hiểu rồi, các người tạm thời cứ án binh bất động, ta muốn xem bọn chúng có còn kiên nhẫn được không. Dịch ở trong tối, ta ở ngoài sáng vẫn còn bất lợi.

- Thuộc hạ hiểu rồi, lập tức phân phó huynh đệ tạm thời không hành động.

Báo cáo xong thì hắc y nhân cũng biến mất, Thượng Quan Tĩnh Minh nhâm nhi tách trà nhìn ra cửa sổ nở một nụ cười bình lặng.

- Muốn dụ ta xuất kích, đâu có đơn giản như vậy.

Lãnh Thiên Tổ sau khi khiêu khích Hàn Bắc Nguyệt tinh thần liền tốt hơn nhiều, nàng cười hí hửng nhìn vào chiếc trường y trong tay mà nhớ lại hình dáng của hắn, nàng tự mình lẩm bẩm:

- Không biết hắn có còn nhớ lời hứa trước đó không.

Người mang mặc nạ thấy nàng quý trọng cái trường y như vậy thì có chút khó chịu, nhưng vẫn giữ được bộ dáng lãnh đạm, liền lên tiếng cắt ngang mạch suy tư của nàng.

- Tiểu thư có chắc là việc này sẽ khiến cho Thượng Quan Tĩnh Minh hành động không.

- Nếu là hắn thì đoán có làm cũng vô ích, hắn vẫn sẽ cứ ung dung như vậy mà thôi.

Lãnh Thiên Tổ lạnh nhạt trả lời, kẻ mang mặc nạ liền tò mò hỏi tiếp:

- Nếu vậy tại sao tiểu thư lại phải tốn công như vậy.

- Ta làm vậy là tạo cơ hội cho hắn thoát, ta đoán là hắn sẽ đợi tới cuối cùng rồi mới ra tay, nhưng chính xác thì hắn đang nghĩ cái gì thì ta không biết.

Lãnh Thiên Tổ đặt trường y lên bàn, cầm lấy một tách trà thổi nhẹ, kẻ mang mặc nạ kia dường như hiểu nàng đã có chủ định rồi chỉ là tạm thời chưa nói với hắn, hắn cũng không hỏi nữa. Lãnh Thiên Tổ liếc mắt qua nhìn hắn nở nụ cười hỏi:

- Thế nào rồi, việc ta giao người làm đã hoàn thành chưa.

- Có thể xem là tạm ổn.

Hắn vừa nói vừa tháo chiếc mặt nạ ra, một khuôn mặt tuấn mỹ hiện ra, cũng là người cách đây không lâu tới đề thân Dược gia, Bạch Tử Sinh. Lãnh Thiên Tổ nghe hắn kể lại liền sinh hứng thú hỏi:

- Người thật sự gặp Vương Lăng sao.

- Đúng vậy, tiểu thư hỏi về người này làm gì.

- Người không cần phải biết, việc này dù sao cũng không liên quan tới người.

Lãnh Thiên Tổ nhấp một ngụm trà rồi bỏ xuống, nàng sau khi nghe Bạch Tử Sinh thuật lại thì cảm thấy Vương Lăng kia thật đáng ghét, nhanh như vậy mà hắn đã tìm ra một nữ nhân mới, sợ rằng hắn ta chẳng còn nhớ gì tới nàng nữa. Nàng đứng dậy đi ra ngoài, Bạch Tử Sinh nhìn theo nàng ánh mắt hiện rõ nét si mê không hề che giấu, hắn thấy nàng đi liền hỏi:

- Tiểu thư muốn đi ra ngoài?

- Ta đi đâu cũng cần phải nói cho người sao, người đừng lo ta đi chút rồi sẽ mau quay về không cần người đi theo bảo vệ ta đâu, ta dẫn theo Trầm Hương đi cùng là được rồi.

- Chỉ là một nha hoàn khó mà bảo vệ tiểu thư, cứ để tiểu nhân đi cùng.

- Người đừng có mà theo ta đó, ta cảnh cáo, một chút tự do đi lại cũng không có, người muốn ta chết sớm à. Lão cha chết tiết, cứ giám sát ta như vậy.

Lãnh Thiên Tổ làm bộ tức giận làm Bạch Tử Sinh chỉ biết chịu thua, mặc ý nàng thôi, dù sao hắn cũng không muốn khiến nàng giận liên thờ dài.

- Nếu vậy thì tiểu thư cẩn thận.

- Đừng có coi ta như con nít, đây là địa bàn của Minh Lam Tông sẽ chẳng có mấy kẻ dám gây chuyện đâu.

Lãnh Thiên Tổ mỉm cười cũng khuất đi bóng hình. Bạch Tử Sinh trở lại bộ dáng điềm đạm vung tay một cái, hiện lên mấy thân ảnh, đám người liền hiểu rõ liền ẩn thân âm thầm đi sau bảo hộ Lãnh Thiên Tổ.

Lãnh Thiên Tổ lúc này đã dịch dung thành một thiếu niên mặt trắng ve vẩy cây quạt, nhờ Vương Lăng chỉ điểm mà nàng bây giờ nhìn không khác mấy vị công tử ca là mấy, bên cạnh nàng hoàn Trầm Hương biến thành một thư đồng cũng mặt trắng không khác mấy.

Hai người ung dung bước trên đường ngõ sang phải rồi sang trái, nàng sau khi hỏi qua một đám người mới biết nơi ở của Viên Tâm hội. Nàng liền theo chỉ dẫn bước tới một biệt viện khá khang trang, xung quanh có vô số đệ tử ngoại môn vây quanh đang cảnh giác nhìn về phía nàng. Trầm Hương nhìn xung quanh ghé sát người nàng nói nhỏ:

- Tiểu thư, người tìm nơi này làm gì.

- Làm gì à, dĩ nhiên là ta tới thăm một người bạn cũ rồi.

Lãnh Thiên Tổ mỉm cười, xòe ra cây quạt xếp đẹp mắt lại gấp nhanh lại, nàng ung dung tiến đến trước cửa trạch viện, nhìn lên bên trên có hàng chữ “Viên Tâm hội” đúng là nơi mà nàng muốn tìm. Hai đệ tử gác cổng nhìn thấy hai người ăn mặc như công tử phú giả, mặt trắng nõn liền lấy làm kỳ quái, Lãnh Thiên Tổ liền ngang bước tới nhìn hai kẻ này mỉm cười.

- Hội chủ của các người có ở đây không, ta muốn gặp hần.

- Vương bang chủ có việc bận rồi, nếu hai người có việc muốn gặp thì lần sau lại đến.

Một vị đệ tử tiến lên trả lời, hành xử nho nhã, dù sao thì gã cũng không muốn đắc tội với bất cứ ai dẫn tới ảnh hưởng hội, huống hồ nhờ Vương Lăng mà gã mới có thể an tâm mà tu luyện không hề bị cưỡng đoạt linh trị như trước. Lãnh Thiên Tổ vẫn rất bình tĩnh, cái quạt xòe ra che trước miệng nói:

- Nếu vậy thì để ta vào bên trong đợi đến khi hần về vậy.

- Như vậy...

Hai đệ tử khó xử nhìn nhau, họ đâu biết là vị công tử này có âm mưu gì không, đâu dám tự mình quyết định, quay qua nhìn Lãnh Thiên Tổ chấp tay nói:

- Vị huynh đài này đợi một lúc, để ta vào thông báo.

- Được.

Lãnh Thiên Tổ gật đầu, nàng cảm thấy thú vị khi Vương Lăng có thể điều dưỡng người của mình tốt như vậy, cảm thấy có chút phấn khích muốn gặp lại hần. Qua một lúc, từ bên trong bước ra thêm hai người khiến Lãnh Thiên Tổ không khỏi lông mi phủ xuống khi cả hai đều là nữ, tuy trong đó có một tiểu la ly.

Long Hiền nghe người báo thì liền muốn cho đuổi người nhưng nghĩ lại đạo này buồn chán, không biết làm gì liền vui vẻ nghĩ rằng kiếm thêm một người trêu chọc cho vui. Đến khi nàng bước ra thì nhìn thấy hai tên công tử ca mặt trắng, môi đỏ nhìn còn yếu điệu hơn cả nàng, không hiểu sao nàng có chút khó chịu. Tuyết Ưng liền nhanh chóng lao ra chỉ tay về Lãnh Thiên Tổ hùng hổ la:

- Là người đến đây để gặp Vương Lăng.

- Tiểu muội muội thật khả ái, quả thật ta đến là muốn tìm hần.

Lãnh Thiên Tổ nhìn thấy Tuyết Ưng khả ái, dễ thương sinh lòng yêu thích, lập tức nở nụ cười trả lời. Tuyết Ưng nghe nàng gọi liền không vui, hai tay chống nạnh tỏ vẻ hung dữ để lộ ra hàm răng trắng cùng cái răng nhọn nhỏ xíu.

- Ta ghét nhất ai kêu ta là tiểu muội tử, các người mau về đi, ta không cho hần gặp các người đâu.

- Hihi, tiểu muội chỉ cần muội cho ta gặp hần thì ta liền cho muội mấy món bánh ngọt ngon lành này. Xem này.

Lãnh Thiên Tổ liền lấy từ trong gói chỉ ra một giỏ bánh được phủ một lớp khăn hồng, mở ra là những cái bánh mềm mại, thơm ngon tỏa ra mùi thơm, nếu là người khác thì không có tác dụng nhưng với Tuyết Ưng thì là hấp dẫn chí mạng, nàng nhìn chằm chằm miệng chảy nước, mau chóng quệt tay nhìn Lãnh Thiên Tổ gật đầu.

- Nếu người có chút thành ý như vậy thì ta cho phép một chút.

Nàng lập tức nhảy xuống đoạt lấy giỏ bánh say mê vừa ngửi mùi thơm há miệng nhỏ mà cắn, Long Hiền lắc đầu vỗ trán không nghĩ tiểu nữ hài này dễ bị dụ như vậy, nàng đành phải tự ra mặt lướt tới người Lãnh Thiên Tổ nhìn ngó khuôn mặt nàng ta khiến nàng ta có chút chột dạ.

- Người nhìn ta làm gì, chưa thấy nữ nam tử bao giờ à.

Nghe Lãnh Thiên Tổ nói, Long Hiền tự nhiên lại thấy giống với lời nói của ai kia, thậm chí buồn cười càng là tò mò nói:

- Tuy người là nam nhân nhưng lại có mùi rất thơm.

-Cái gì mà thơm, người thích thì cứ ngửi đi.

Lãnh Thiên Tổ còn không sợ nàng ta nhìn ra mình là nữ nhân, nàng nào dễ chịu thua như vậy, tiến sát lên gần người Long Hiên trêu chọc, nàng là xem nữ nhân này là thế nào đối với hắn, tiện thể để ta đây giúp hắn kiểm tra nàng ta có phù hợp không.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 184: Lần hai gặp nữ tử Hồ Tộc

Thấy một nam nhân xa lạ đang tiếp cận mình, Long Hiên liền là không thoải mái, nàng liền lui ra cau mày nói:

-Vẫn là người nên về đi, hắn sẽ không gặp người đâu.

-Thật như vậy, ta là có việc rất quan trọng muốn bàn, nếu mà hắn không gặp ta thì xảy ra chuyện gì ta không biết đâu.

Lãnh Thiên Tổ nhếch miệng, vẫn không hề xem lời từ chối của Long Hiên ra gì, Long Hiên cũng nghĩ lại, nếu thật sự là chuyện quan trọng thì nàng cũng là trực tiếp hại hắn, nhưng mà nàng không hiểu thế nào lại cảm thấy không thích vị công tử trước mặt này, bất quá nàng vẫn là đưa ra quyết định, cho tên này vào bên trong chờ, tới khi đó nàng tha hồ mà tìm cách hành hạ tên này.

Nghĩ vậy thì nàng liếc mắt qua nhìn Trầm Hương đằng sau đang bộ dáng co ro cúi đầu này giờ không nói chuyện lại nhìn Lãnh Thiên Tổ nói.

-Thôi được, người cứ vào trong chờ, ta sẽ sớm thông báo cho hắn.

Lãnh Thiên Tổ dạng nào mà nữ, nàng sao không nhìn ra trong mắt Long Hiên hiện nét quý dị, nàng liền mỉm cười gật đầu thông thả bước vào.

-Như vậy thật tốt, ta chờ ở bên ngoài trời thật nóng nực, muốn mau vào nghỉ đây.

Lãnh Thiên Tổ rảo bước đi vào, nàng hai mắt đánh giá Long Hiên, nàng ta có làn da tuyết ngọc, nhìn cũng non nớt hơn nàng nhưng lại tỏa ra nét tính nghịch của một tiểu quý nữ, khuôn mặt xinh đẹp bầu bĩnh dễ yêu thích, đáng người đầy đủ sắc sảo cong lồi hoàn hảo, đặc biệt thứ làm Lãnh Thiên Tổ chú ý nhất vẫn là bộ ngực của nữ nhân này, so với nàng thì lớn hơn nữa. Nàng rất tự tin về kích cỡ của đôi ngực thố bản thân nhưng khi nhìn vào bộ ngực của Long Hiên thì nàng cũng phải cảm thán, thầm nói:

-Quả nhiên là một tiểu yêu tinh, như vậy thì hắn không bị người mê hoặc mới lạ.

Long Hiên vừa đi thì liếc mắt qua thấy mục nhãn của Lãnh Thiên Tổ cứ lướt tới ngực nàng khiến nàng không khỏi phẫn nộ, hai mắt hiện lên tia quý quyết ngoan độc, chẳng biết sao nàng lại khó chịu khi có nam nhân khác nhìn vào ngực của mình, chẳng biết từ lúc nào nàng đã có cảm nghĩ bộ ngực của nàng chỉ là dành cho một người nhìn mà thôi, kẻ khác mà nhìn khiến nàng không khỏi tức giận hận chưa thể móc mắt kẻ trước mặt ra.

Bất quá nàng vẫn bình tĩnh, thầm nghĩ đợi người bàn chuyện xong cùng Vương Lăng thì lúc đó ta sẽ xử lý người, nàng dặn người cho Lãnh Thiên Tổ một phòng sau đó liền lui ra, ánh mắt vẫn mang theo hung quang. Cả hai nữ nhân đều nhanh chóng hiện lên trong đầu những ý nghĩ quái quỷ mà chỉ có máy nàng tự mình biết.

Vương Lăng rời khỏi phòng luyện đan của Gia Nộ cũng là sáng hôm sau, cả người hắn hôi tanh mùi được, đầu tóc rối bời, bộ dáng thê thảm đi trên đường. Hắn xoay xoay trong mấy kẻ tay là mấy viên đan được màu đỏ tinh khiết, Huyết Chân Đan, đan được tam phẩm cao cấp, thứ này là Linh Tôn dặn dò hắn luyện đan để tiến hành tu luyện.

Hắn ngáp dài, cả đêm qua vì thứ này mà một cả người, mau mau quay về nghỉ ngơi. Hắn bộ dạng uể oải đi trên đường cũng có mấy kẻ nhìn hắn cười trộm, ai bảo bây giờ nhìn hắn không khác ăn xin là mấy, hắn cũng chả bận tâm cứ coi như không có gì.

Bất ngờ hắn dừng lại nhìn xa xa một bóng dáng thân thuộc, một nữ nhân mang mạng che mặt đang ngắm nhìn một bức tranh họa đồ xuân thủy sơn cốc. Hắn tuy không thể nhìn thấy dung mạo nàng nhưng lại linh hoạt nhận thấy sự hấp dẫn chí mạng đặc trưng của Hồ tộc, nam nhân xung quanh vẫn len lén nhìn nàng, có kẻ đứng lại nhìn tới xuất thần, dù không nhìn thấy nàng khuôn mặt ra sao nhưng chỉ với dáng người của nàng cũng làm mấy nam nhân nhìn mà đỏ mầu mũi.

Vương Lăng lục lọi trong ký ức, chợt nhớ ra một nữ hồ ly vừa gây thơ lại mỉa hoặc hắn từng quen biết. Nữ nhân kia không phải Hồ Tuyết Nghi còn là ai, hắn gật đầu xác nhận liền vui vẻ đi tới, đến khi hắn tới sát người thì Hồ Tuyết Nghi mới quay qua nhìn hắn nhíu mày. Vương Lăng cười hé miệng để lộ hàm răng trắng nói:

-Mỹ nhân, nàng thích bức họa này sao, ta tặng nàng nhé.

Mấy người xung quanh nhìn thấy hấn lòi thối, bộ dáng quỷ không ra quỷ, còn sợ quỷ chê kia lại đi chủ động tán gái liền âm thầm mắng chửi, người mà cũng xứng nói chuyện với mỹ nhân này sao. Hấn không thèm quan tâm mấy ánh mắt cứ đổ dồn liên tục về mình cứ nhìn về Hồ Tuyết Nghi, nàng vẫn chưa nhận ra đây là Vương Lăng mà là nhìn ra một kẻ nào đó như ăn mày, vì hiện mặt hấn bị che rồi bởi mái tóc. Nàng không nói gì liền quay người bỏ đi, hấn thấy vậy liền nhanh chóng chặn trước mặt nàng vẫn cười nói:

-Mỹ nhân, đợi một chút, chúng ta chẳng phải là quen nhau sao.

-Ta có quen biết với người sao.

Hồ Tuyết Nghi nghi hoặc, nhìn lại hấn, đúng là có cảm thấy quen thuộc bất quá vẫn chưa nhớ ngay ra được, lại đúng lúc này thì một nam nhân tuấn tú cương mãnh, ve vẩy thiết phiến, đằng sau là bốn nữ nhân dung mạo như hoa theo sát bên người. Không ai xa lạ mà là Long Kinh, hấn một vẻ mặt chính khí đi tới hai mắt vẫn không ngừng quét trên người Hồ Tuyết Nghi lại mau chóng nhìn Vương Lăng quát:

-Tên vô sỉ nhà ngươi không chịu tự nhìn lại mình, lại dám tự quen với mỹ nhân này. Ta xem ngươi còn tự trọng mau chóng cút đi, đừng làm phiền vị cô nương này.

Vương Lăng hai mắt tối lại, dù sao thì nhiều phương diện hấn vẫn không hề ưa gã này chút nào, cứ thấy mỹ nhân là hai mắt sáng lên, sao lại có kẻ háo sắc như thế, hấn nghĩ như thế nhưng mà còn không thèm tự xem lại bản thân mình. Vương Lăng cười to lên ý tứ không thèm để Long Kinh vào mắt mỉm cười:

-Ta nói quen nàng thì như thế nào, ngươi có quan hệ gì mà nói với ta. Chẳng phải nhìn ngươi cũng không khác ta là mấy sao.

-Nói vậy, ai giống ngươi. Ta đây dĩ nhiên do nhìn thấy một mỹ nhân bị ngươi đùa cợt, trêu ghẹo không hợp nhãn nên mới ra tay tương trợ mà thôi.

Long Kinh vẫn bình thường xòe ra chiếc thiết phiến ung dung, đám người xung quanh hầu hết là đệ tử tông môn đều nhận ra người này là ai, tỏ ra vô cùng kính sợ nhưng cũng thú vị nhìn xem Vương Lăng kết quả thế nào. Vương Lăng nở nụ cười nhạt, không thèm để ý ánh mắt xung quanh cười lên:

-Tốt thôi, nếu ngươi muốn làm anh hùng thì lên đi, hay là ngươi để mấy nữ nhân đằng sau kia ra tay, như vậy thì ta làm sao nữa.

-Đổi phó với loại người như ngươi, ta dĩ nhiên không nỡ để mấy nàng ra tay.

Long Kinh mặt đánh lại, hiện rõ nét cười ý tứ khinh thường Vương Lăng, hấn còn đang nhìn thì chỉ thấy một tia điện màu đen hiện trong thoáng chốc, cả người tự dung bay lui ra sau, Vương Lăng lại hiên ngang đứng trước mặt hấn từ lúc nào chưa từng thấy hấn phát chiêu. Long Kinh bị động nhưng hấn thân là người trong bát đại công tử, đâu phải chỉ để chơi, hấn nhanh chóng lấy lại trọng tâm đứng vững lại, thiết phiến cháy lên ngọn lửa màu lam đẹp mắt, hấn hai mắt lạnh lùng nhìn Vương Lăng nghiêng răng nói:

-Xem ra có chút bản lĩnh, để ta cho ngươi...

Chưa dứt câu thì Vương Lăng lại áp lên ở trước ngực nắm đấm bọc kim quang giờ ngang ngực của gã, Long Kinh khinh thường lấy thiết phiến che trước ngực, ngọn lửa màu xanh bùng cháy mãnh liệt nhưng bất chợt mặt lại dính một quyền, máu mũi, máu miệng chảy ra, hấn bay va đập vào một sạp tiệm bán bánh ngọt bên cạnh.

Long Kinh không kịp hoàn thủ chỉ biết trơ mắt nhìn Vương Lăng một quyền đánh thành đầu heo, Vương Lăng cười khinh hai tay phui phui tay bình thản vô cùng. Người bao xung quanh hai mắt tròn to, không thể tin ra tràng cảnh trước mắt, Hồ Tuyết Nghi lộ vẻ kinh ngạc không khỏi nhìn Vương Lăng hỏi.

-Ngươi sao lại biết Mỹ Thiên Huyền Biến của Hồ tộc.

-Muội còn không xem ra ta là ai.

Vương Lăng quay qua nhìn nàng, hai tay vén mái tóc đang phủ trước mặt, Hồ Tuyết Nghi vừa nhìn thấy khuôn mặt hấn liền ngạc nhiên liền mau chóng mừng rỡ, đi tới gần tò mò hỏi:

-Sao huynh lại trở thành bộ dáng như thế này.

-Là do ta nhớ muội đó.

Vương Lăng mở miệng cười trêu, đánh chết vẫn không đổi tính phong lưu, Hồ Tuyết Nghi đỏ mặt, nàng lấy từ trong người một chiếc khăn nhung mang mùi hương thơm mát, dịu nhẹ lau những vết than nhọ trên mặt hấn, lại vén mái tóc hấn lại, hành động vô cùng ôn nhu khiến Vương Lăng thâm cảm động.

-Nhìn huynh bây giờ không hề giống như trước kia chút nào cả, đến muội còn khó nhận ra.

Nàng lau sạch mặt mũi cho hấn để lộ một khuôn mặt tuấn mỹ tinh tế, trái ngược với dáng vẻ trước đó, hấn nhìn ra xung quanh cảm thấy nhiều người đang soi mói nhìn về, mà Long Kinh kia thì càng là bộ dáng thất hoảng, ai ngờ hấn chọc ai lại chọc Vương Lăng cơ chứ, còn bộ dáng ôn nhu kia của Hồ Tuyết Nghi đối với Vương Lăng nữa, rõ ràng là càng làm hấn thêm không biết giấu mặt đi đâu, bốn nữ nhân kia đã mau chóng đi đến chăm sóc hấn may ra hấn còn chút mặt mũi này. Hấn vì Hồ Tuyết Nghi mà ra tay vậy mà nàng ta một chút cảm kích cũng không có khiến hấn nhìn Vương Lăng vừa ghen tị vừa tức giận.

Vương Lăng còn có nhiều thứ muốn nói, lại muốn mau chóng nghỉ ngơi nên liền muốn rời đi. Hắn quay qua nhìn Hồ Tuyết Nghi nói.

-Muội đợi ta một lát.

Hồ Tuyết Nghi gật đầu nhìn chằm chằm hắn, hắn liền nhanh nhẩu đi tới trước mặt của chủ tiệm bán bánh kia, lấy ra hai chục hắc tệ đưa cho người này như tiền bồi thường, số tiền này so ra với số bánh là hoàn toàn dư giả. Xong xuôi hắn mới cùng nàng rời đi mặc xác Long Kinh hai mắt tóe lửa nhìn theo bóng dáng hai người.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 185: Tắm chung

Hai người ngồi trong một phòng riêng biệt của Tịnh Hương Lâu, trên bàn bày biện vô vàn món ngon, nơi này là Hồ Tuyết Nghi dẫn hắn tới nên hiện hắn mới biết. Vừa động đũa hắn vừa nhìn Hồ Tuyết Nghi chằm chằm, trước mặt hắn nàng cũng không giấu giếm lột bỏ mạng che mặt, dù sao nàng và hắn từ nhỏ là quen nhau rồi mà, đó là nàng tự nghĩ vậy thôi. Thấy hắn nhìn mình chằm chằm, Hồ Tuyết Nghi không khỏi xấu hổ muốn chuyển dời chú ý hắn liền nói:

-Không mau ăn thì sẽ nguội đấy, mấy món này để nguội sẽ không ngon.

-Hi hi, tiểu muội của ta thật tốt.

-Dĩ nhiên, muội đã xem huynh như là thân ca ca của mình mà.

Nghe nàng nói hắn cười trừ, hóa ra nàng ta xem hắn thành anh trai mưa rồi, nói ra cũng phải nếu không phải hắn lấy thân phận Vương Lăng thì còn lâu mới quen biết với nàng, cứ xem như có một tiểu muội như thế này cũng tốt, trước kia hắn cũng không có anh chị em gì. Nên bây giờ cũng muốn thử cảm giác có nhà, Vương Lăng nhai một đoạn thịt mềm lại hỏi nàng:

-Sao muội lại đến đây, có việc gì liên quan tới Hồ tộc sao.

-Thật ra là để tìm một thứ.

-Hóa Phụng Huyết Tích?

-Huynh cũng biết.

Hồ Tuyết Nghi kinh hô, bất quá nghĩ kỹ lại thì điều này cũng không kỳ lạ, Vương Lăng thân phận ở trong tông môn muốn nắm giữ tin tức cũng không khó, nàng tuy không biết nhiều về mấy vụ tranh đấu nhưng vẫn thường xuyên nghe sư phụ nói. Vương Lăng vẫn bình thản hỏi tiếp:

-Thế muội đến đây một mình à.

-Không, muội đến đây cùng sư phụ và sư tỷ.

Hồ Tuyết Nghi không hề giấu giếm cái gì, nói thẳng với hắn, so ra với bản tính gian xảo của Hồ tộc nàng thật sự rất trái ngược, huống chi Vương Lăng lại là người thân từ nhỏ lớn lên cùng nàng. Vương Lăng nghe nàng nhắc tới sư phụ không khỏi tò mò hỏi:

-Sư phụ muội là ai.

-Sư phụ muội là Băng Linh Linh, cùng chủ Băng Nguyệt cung hiện giờ.

Nhắc tới sư phụ làm nàng không khỏi hiện vẻ kính trọng, Vương Lăng nghe xong cả người run rẩy, suýt chút mắc nghẹn, hắn nhìn qua nàng thần thái kích động.

-Như vậy sư tỷ muội là ai?

Nàng không khỏi liếc mắt qua nhìn hắn, thấy hắn xúc động mãnh liệt như vậy không khỏi khó hiểu, bất quá vẫn như cũ trả lời câu hỏi của hắn tỏ vẻ tự hào:

-Sư tỷ là đệ nhất nữ nhân đấy, huynh nhìn thấy chắc chắn sẽ phải ngạc nhiên.

-Nàng là Băng Mộ Tuyết.

-Đúng vậy, huynh có vẻ biết rõ nàng nhỉ.

Hồ Tuyết Nghi gật đầu, Vương Lăng một bộ dáng trầm lặng như nước, im lặng bất thường, hẳn nhớ lại khoảnh khắc gặp Băng Mộ Tuyết, nàng băng lãnh, xinh đẹp khiến hắn yêu ngay từ lần đầu gặp mặt, không khỏi phải nhận đây là “nhất kiến chung tình”, hắn thích nàng không phải chỉ vì mỹ mạo kia còn vì ánh mắt nàng hiện lên nỗi buồn man mác, nỗi cô đơn mà chính hắn từng nếm trải kiếp trước. Hồ Tuyết Nghi thấy hắn liền dờ người ra như thế, nghĩ chắc là hắn đang nghĩ xem bộ dáng sư tỷ nàng. Vương Lăng có chút kích động hướng Hồ Tuyết Nghi cầu khẩn:

-Muội có thể cho ta gặp sư tỷ muội một chút được không.

-Cái này, tỷ ấy chắc chắn không đồng ý đâu, mà muội cũng không muốn bị sư phụ trách mắng.

-Không cần trực tiếp dẫn ta đi, chỉ cần cho huynh biết nơi nàng ấy ở, huynh vẫn có biện pháp gặp được.

-Huynh thật sự muốn nhìn như vậy.

Hồ Tuyết Nghi không khỏi cảm thấy kỳ quái, dường như tính cách Vương Lăng thay đổi hẳn ra, trước lúc còn nhỏ bao quanh toàn là mỹ nữ Hồ Tộc mà nàng chưa thấy Vương Lăng để ý, bây giờ không nghĩ lại thay đổi nhanh như vậy, bất quá nghĩ lại dù sao đối phương cũng là sư tỷ đừng nói là Vương Lăng mà bất cứ nam nhân nào cũng chả có nguyện vọng như hắn.

Nàng tự hỏi không biết liệu có phải nam nhân lớn lên liền thay đổi tâm tính nhanh như vậy không, với yêu cầu của hắn nàng có chút chần chờ nhưng vẫn là đồng ý, dù sao vẫn là nhìn một lần mà thôi, cũng đâu có ảnh hưởng gì. Hồ Tuyết Nghi nhìn hắn mới nói:

-Nếu huynh muốn nhìn sư tỷ thì cũng không vấn đề gì. Chỉ là nên cẩn thận sư phụ cùng sư tỷ phát hiện, như vậy rất không tốt.

-Huynh tự nhiên biết.

Vương Lăng vui mừng, nhìn hắn bộ dáng khởi sắc nàng cũng không nghĩ ngợi nữa. Nàng liền nhìn hắn nói:

-Như vậy cũng tốt nhưng huynh vẫn là nên tắm rửa trước đã, nhìn người huynh như vậy thì chỉ sợ ảnh hưởng với sư tỷ. Dù là không gặp trực tiếp nhưng tỷ ấy vẫn rất thánh khiết.

-Huynh hiểu rồi.

Hắn dĩ nhiên là không muốn để bộ dáng lôi thôi này gặp nàng, hẳn nghĩ tới việc được lần nữa gặp lại Băng Mộ Tuyết liền vui sướng, mau chóng dọn hết đồ trên bàn rồi cùng Hồ Tuyết Nghi trở về Viên Tâm hội, nàng không hề từ chối ngoan ngoãn đi theo hắn. Vừa trở về thì mấy đệ tử khác nhau nhìn xem Vương Lăng, hắn ta lại dẫn thêm một nữ nhân nữa quay về, đám đệ tử cứ nhìn hắn lại xì xào với nhau.

-Bang chủ quả nhiên khí khái, nữ nhân bên cạnh bang chủ thật nhiều.

-Ta còn chưa từng thấy nữ nhân này, ta nghĩ nàng ta không phải người của tông môn chúng ta.

-Chỉ cần nhìn nàng thôi là cũng biết là một nữ nhân khuynh quốc rồi.

-Ài, ta bao giờ mới có đạo lữ như thế đây.

Một đệ tử thờ dài, một người bên cạnh liền nhìn hắn khinh thường:

- Nhìn bộ dáng người như vậy thì tu mấy kiếp cũng đừng hòng.

- Cũng là bang chủ chúng ta mới có bản sự này.

-.....

Cả đám đệ tử bàn tán khá sôi nổi, chủ yếu toàn về nói tới hắn, hắn thì không biết cũng không quan tâm cứ vội vàng chạy xông vào kêu người chuẩn bị thùng tắm. Long Hiên vừa nghe hắn về thì mỉm cười chạy ra, bất quá nhìn lại thấy thêm một nữ nhân bạch y như họa ở bên cạnh liền dờ người. Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chòng chọc hắn lạnh nhạt nói:

-Người đi chơi có vẻ vui nhỉ.

-Ta rõ ràng là đi làm việc, đi chơi lúc nào.

Hắn thấy nàng nhìn giống như tức giận không khỏi cảm thấy kỳ lạ, Long Hiên lại lần nữa nhìn Hồ Tuyết Nghi, không nói tới dung mạo chỉ với vóc người đầy đặn thôi mà cũng không khỏi làm Long Hiên ghen tị dù biết bản thân nàng cũng không thua kém, nàng ta nhận thấy ánh mắt Long Hiên nhìn mình không khỏi tò mò là vì cái gì, nhưng nàng nhìn Long Hiên rất xinh xắn liền vui vẻ đi tới nói.

-Xin chào tiểu muội.

-Cái gì tiểu muội, rõ ràng người mới là muội muội ta ấy.

Long Hiền hậm hực có chút không thích Hồ Tuyết Nghi gọi như vậy, nếu nàng mà biết Lãnh Thiên Tổ là nữ chắc chắn là đã tá hỏa với Vương Lăng lâu rồi. Thực ra Hồ Tuyết Nghi nói không sai biệt, so về dung mạo thì Hồ Tuyết Nghi thành thực hơn nhiều, dù Long Hiền là Long tộc nhiều tuổi nhưng dung mạo nàng vẫn là thiếu nữ 15 vẫn còn rất trẻ.

Hồ Tuyết Nghi không hề giận, vẫn vui vẻ kéo tay Long Hiền nói chuyện, phải nói là nàng ta tuy không thông minh, lại ngây thơ thánh thiện bất quá lại rất hòa ái dễ gần, ai cũng không thể ghét nàng được. Ngay cả Long Hiền cũng dần dần bị nàng làm cho vui vẻ trở lại, nàng không nghĩ nữ nhân này lại khéo nói như vậy, nhưng như vậy nàng thích. Còn Vương Lăng hẳn đã rời đi từ lúc nào rồi.

Hắn trong lòng vui vẻ đi vào trong viện, lại thấy người đem nước nóng đi tới phòng, hắn nhìn theo không khỏi tự nói:

-Đun nước nhanh như vậy.

Hắn không nghĩ nhiều nhìn thấy mấy người kia đem nước vào rồi rời đi thì liền đi vào trong phòng, hắn vừa đi vừa hát, đặt chân vào phòng thì lại thấy một người nhìn như tiểu bạch kiểm có chút quen mắt đang dần dần cởi bỏ y phục bên ngoài để lộ tấm lưng trần trắng sáng, hắn nhìn không khỏi cảm thán, nam nhân bây giờ da dẻ cũng thật là mịn màng. Nhận thấy có người tiến vào vị công tử kia giật mình quay lại thấy hắn đỏ mặt hết lên.

-Ngươi ... ngươi sao lại dám vào đây.

-La cái gì, đều là nam nhân nhìn chút có chết ai đâu.

Hắn bữu môi thâm buồn cười bộ dáng xấu hổ như nữ nhi kia của tên này, nghe hắn nói Lãnh Thiên Tổ liền giật mình định ninh tên này thế mà lại không nhận ra nàng, nàng có chút bất xấu hổ nhưng lại vừa cảm thấy khó chịu, hai tay cầm y phục che trước ngực.

Vương Lăng nhìn về phía thùng nước tắm có rải những cánh hoa màu đỏ, cảm thấy tên bạch kiểm này tắm sao mà giống nữ nhân. Bất quá hiện trong đầu hắn bây giờ chỉ là nghĩ tới Băng Mộ Tuyết, muốn nhìn thấy nàng càng nhanh càng tốt, hắn nhìn về bồn tắm kia nhanh chóng cởi ra y phục bên ngoài, Lãnh Thiên Tổ nhìn theo liền hoảng sợ kinh hô:

-Ngươi muốn làm gì.

-Tắm chung.

Vương Lăng lạnh nhạt nói ra, chả có chút biểu hiện dị thái nào.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 186: Trình độ vô sỉ

Thấy Vương Lăng đã lột bỏ trường y bên ngoài để lộ ngực trần Lãnh Thiên Tổ hai má đỏ hồng như hoa đào, quay người lại, xấu hổ giọng lắp bắp:

-Ngươi mau đi ra, đây là phòng của ta.

-Đây là phòng ngươi không sai, thế nhưng đây là nhà của ta.

Vương Lăng liếc mắt hiện lên ý cười, Lãnh Thiên Tổ trợn mắt không nghĩ tên này chả theo cái lễ nghĩa đường lối gì cả, tức mà không thể phát tiết, chẳng lẽ giờ nàng kêu mình là con gái, như thế liệu hắn có làm việc lưu manh không. Thấy tên nam nhân kia cứ bộ dáng thẹn thùng che thân, Vương Lăng nảy lên chút nghi ngờ bất quá hắn vẫn là không muốn nghĩ nhiều liền nhảy ào vào trong bồn tắm mặc kệ tên kia nghĩ cái gì.

-Thật thơm, có chút không quen.

Vương Lăng ngửi thấy mùi thơm từ trong bồn tắm lại vẻ mặt kỳ quái nhìn Lãnh Thiên Tổ, nàng không biết làm sao chỉ đành nghiêng răng trừu tượng nói.

-Nhìn cái gì, thích nam nhân sao.

-Ta nhìn ngươi thì lại bảo ta thích nam nhân, ngươi có ý nghĩ thú vị thật.

Hắn cứ mỉm cười thông dong chìm trong bồn, Lãnh Thiên Tổ không biết phát tác sao với hắn, nàng đành phải hậm hực muốn mặc lại y phục bất quá nhìn thấy hắn vẫn còn ở đây có chút e ngại, liếc mắt nhìn hắn nói.

-Để ta mặc lại y phục, ngươi đừng nhìn.

-Ta nhìn làm cái gì.

Vương Lăng thả lỏng cả người về một mối nói, Lãnh Thiên Tổ thấy đầu hắn ngấm sâu trong bồn đánh liêu nhanh chóng mặc lại y phục, nhưng nàng vừa mới cảm y phục trên tay thì Vương Lăng ngồi đầu lên tiếng nước làm nàng giật mình nhận ra ánh mắt của Vương Lăng tiểu ý nhìn mình, nàng mặt liền đỏ lên, hai mắt rom róm nhìn như u khuất khiến hắn ngạc nhiên. Lúc này từ bên ngoài lại có người tiếng vọng vào nói.

- Tiểu thư, ta mang theo hoa đây.

Trầm Hương từ bên ngoài tiến vào, nàng cầm theo một giỏ hoa, Vương Lăng nhìn ra ngoài thấy một tên mặt trắng khác, lại nghe nàng ta nói thì nhìn qua Lãnh Thiên Tổ ánh mắt sầm soi. Trầm Hương tiến vào lại thấy một người không phải là Lãnh Thiên Tổ lại là một nam nhân xa lạ ở trong bồn thì kinh hoảng giật mình, ngón tay run run chỉ về phía hắn.

- Ngươi là ai, dám tự tiện vào phòng tiểu thư.

- Tiểu thư nhà ngươi.

Hắn liền nhìn kỹ lại Lãnh Thiên Tổ, cuối cùng thì cũng hiểu ra, Lãnh Thiên Tổ liền nói nha đầu ngốc, tự nhiên nói toẹt ra, Trầm Hương một lúc sau mới lấy lại bình tĩnh, nhìn qua thấy Lãnh Thiên Tổ đang nén tức giận nàng liền cúi đầu. Vương Lăng liền ồ lên nhìn Lãnh Thiên Tổ cười mình

- Ta hiểu rồi, hóa ra là ngươi là nữ giả nam trang, hèn gì ta cảm thấy kỳ lạ.

- Ngươi hiểu rồi thì mau rút ra đi.

Nàng nói thế nhưng hắn chả có chút động đậy nhìn kỹ lại nàng liền nói:

- Quái lạ, sao có nữ nhân ở trong Viên Tâm hội.

- Ngươi nhìn đủ chưa.

Vương Lăng ngón tay xoa xoa thái dương lại vỗ tay.

- A, ta biết rồi, ngươi là fan hâm mộ của ta đúng không, cũng chẳng trách ngươi phải giả nam, Long Hiên nha đầu kia cứ ngoan cố không thu nữ nhân. Ngươi vì muốn gần ta nên mới phải giả nam, cực khổ cho ngươi rồi.

- Cái gì cơ.. Ai hâm mộ ngươi chứ.

Nhìn hắn ném cho mình cái nhìn thương cảm Lãnh Thiên Tổ vừa giận vừa buồn cười, cái tên này sao công phu tự luyện càng ngày càng tiến bộ. Trầm Hương nghe hắn nói liền tức giận quát lớn:

- Tiểu thư nhà ta mà thêm nhìn ngươi à, đừng có tự luyện.

- Tên này cũng là nữ nhân phải không.

Hắn giơ bàn tay phải ra, lập tức Trầm Hương bị hắn kéo tới gần bồn tắm, hắn nắm chặt lấy tay nàng sờ sờ, lại đưa tay lên ngực nàng bóp bóp thấy mềm mềm liền gật đầu.

- Quả nhiên là nữ nhân.

- Ngươi, ... Oa huhu.

Bị hắn đùa giỡn như vậy Trầm Hương liền òa khóc lên, Vương Lăng dần phát hiện mình lỡ tay, không biết phải làm sao, Lãnh thiên Tổ nhìn hắn chọc cho nha hoàn của mình khóc liền tức giận, tuy Trầm Hương là nha hoàn nhưng có thể xem là người bạn lớn lên từ nhỏ cùng nàng, nàng sao có thể nhìn nàng ta chịu ủy khuất.

- Ngươi dám làm nàng ta khóc.

Nói rồi nàng ném một viên ngọc màu xanh về phía hắn, hắn liền tùy ý phát tay thế nhưng lại lập tức một lớp bụi mù xanh tán ra không khí khiến hắn ho sặc sụa. Lãnh Thiên Tổ liền tiện tay cầm thanh kiếm trong giới chỉ chém về phía hắn như phát tiết, nàng đây không biết là vì Trầm Hương hay là vì ghen nữa.

Hắn tuy là không thấy được nhưng linh cảm rất nhanh nhạy, hai ngón tay liền giơ cao kẹp chặt mũi kiếm, một luồng khí nóng lan tỏa từ tay hắn khiến thanh kiếm kia vận vẹo nát bét rớt xuống sàn. Được một lúc hắn liền nhìn lại được, biết là bản thân là người sai cũng không nên quá đáng. Hắn nhanh chóng ra khỏi bồn tắm khoác nhanh lên người trường y. Đến khi Lãnh Thiên Tổ phản ứng kịp thì hắn đã ở ngoài cửa để vọng lại âm thanh.

- Nếu là fan của ta thì có thể dùng chung nước tắm cùng ta đấy. Haha.

- Cái tên chết tiệt, ngươi dám đùa với bồn tiểu thư.

Lãnh Thiên Tổ tức giận vô cùng, nàng đến đây để gặp hắn thế mà lại bị hắn trêu tức cho không nuốt nổi, uống cho nàng tự nhận mình thông minh lanh lợi, trước mặt hắn hoàn toàn chịu thiệt. Trầm Hương liền nhào vào lòng nàng khóc nức lên, nàng đành phải an ủi nha hoàn này, nàng cũng muốn khóc đây.

Khóc đã rồi thì Trầm Hương mới lấy lại bình tĩnh, hỏi nàng.

-Tiểu thư, người có muốn tắm tiếp.

-Tắm dĩ nhiên phải tắm. Bất quá, ta phải đổ cái thứ nước này đi.

Nàng hậm hực đá vào bồn tắm, cứ nhớ tới mặt hắc lại không hề thoải mái. Vương Lăng sau khi ra khỏi phòng thì liền về nơi của mình mà chỉnh chu y phục. Hắc liền nhớ lại tình cảnh trước đó lắc đầu cười khổ.

-Có vẻ ta càng ngày càng nổi tiếng.

Vương Lăng cười một lúc thì khuôn mặt liền u tối trở lại, hắc liền nhìn lên mái nhà, lập tức lao ra ngoài nhảy lên lao đi. Hắc nhanh chóng chế trụ vết hầu của một tên hắc y nhân trên nóc nhà, gã hắc y chưa kịp cảnh tỉnh đã bị một luồng nội khí mãnh liệt tàn phá trong cơ thể, trên cổ tay Vương Lăng hiện lên một tia màu đỏ. Hắc ném tên hắc y nhân đã chết khô này sang một bên, giọng liền băng lãnh lên:

-Các ngươi muốn cùng lên hay là để ta giết từng người.

-Quả không uống là thiên tài Vương công tử, thực lực tiến cấp thật nhanh chóng.

Một tên hắc y nhân có lẽ là tên cầm đầu hiện ra, đằng sau còn có 5,6 tên hắc y nhân khác. Vương Lăng lạnh nhạt bẻ lại cổ tay mình nói:

-Nói đi, vì sao lại muốn giết ta.

-Ngươi không cần phải biết lý do. Nếu có thắc mắc thì chỉ trách ngươi đáng chết mà thôi.

Hắc y nhân kia trả lời, tất cả đám áo đen liền tư thế chuẩn bị công kích, Vương Lăng ánh mắt hiện lên tia tàn độc, có chút tia u quang.

-Nếu không nói thì ... chết.

Từ chỗ hắc đứng, một tia điện màu đen hiện ra, bóng dáng hắc cũng biến mất, đến khi hắc y nhân kia nhìn ra thì đằng sau hắc đã có tiếng hét. Những hắc y nhân kia bị Vương Lăng một kiếm xuyên qua ngực, một ngọn lửa màu đen cháy lên từ chỗ vết thương của bọn chúng làm sinh cơ bị dập tắt.

Tốc độ hắc cực kỳ nhanh khiến cả đám người kinh hãi, đến khi hiểu ra hắc mạnh như thế nào thì chỉ còn sống duy nhất lại một tên hắc y nhân nọ mà thôi. Tên này nhìn đồng bọn bị giết thảm thiết, xác máu chảy đầm đìa còn có bộ dáng thống khổ kia nữa.

-Là bọn ta quá coi thường ngươi rồi.

-Muốn sống không, nói đi là ai sai khiến bọn ngươi đi giết ta. Nếu làm ta hài lòng thì ngươi có thể đi.

Vương Lăng vẩy sạch máu đỏ đọng lại trên Lôi Chu kiếm, lạnh lùng nhìn kẻ thù. Tên này nhìn Vương Lăng bản năng khiến hắc run rẩy, hắc tin mình cảnh giới cao hơn Vương Lăng nhưng ở trước mặt Vương Lăng hắc lại có cảm giác như là một con kiến. Hắc cười to:

-Nếu ta nói thật sự ngươi sẽ tha ta sao.

-Dĩ nhiên.

Vương Lăng lạnh nhạt nói, hắc so với dáng vẻ trên gãi trước đó thật khác xa một trời một vực, nếu có ai nhìn sẽ khó mà nhận ra, một con quỷ phong lưu cùng một con quỷ khát máu. Hắc y nhân liền buông kiếm nói:

-Được, ta nói.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Giá lạnh nữ nhân

Gã hắc y liền há to miệng mình ra, rồi một tia điện màu đen lóe lên trước mặt hắc, một ánh kim loại sắc bén chui vào trong miệng gã, Vương Lăng chìa thẳng mũi kiếm vào trong mồm của hắc y nhân. Hắc hai mắt đầy oán độc nói:

-Muốn tự sát, không dễ dàng thế đâu.

Hắc liền lấy tay giơ ra, một tia sáng màu đỏ chiếu vào miệng của hắc y nhân, từ trong miệng gã xuất hiện một viên đan dược nhỏ đủ nhét kẽ răng màu đen tỏa ra khí tức tà dị. Hắc nhướn mày, dùng tay bóp nát, ánh mắt chuyển lại tên hắc y nhân lạnh nhạt nói:

-Mau nói đi, nếu không ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết.

Vương Lăng rút mũi kiếm ra, đập hắc y nhân rớt xuống mái nhà, gã ngã xuống rơi trên đất cũng không bị thương gì. Vương Lăng liền nhảy lên đập lên thân người gã, mũi kiếm đâm lên bàn tay gã khế siết khiến gã rú lên đau đớn hét lên:

-Ngươi mau chóng giết ta đi.

-Đã nói ngươi muốn chết khó lắm mà.

Hắn đem ngọn lửa màu đen ấn lên bụng dưới của hắc y nhân khiến gã càng đau đớn, Vương Lăng cũng không có bao nhiêu kiên nhẫn, cứ tạo vô số vết thương trên người của hắc y nhân, gã rú lên đau khổ nhưng vẫn ngoan cường không nói gì. Hắn liền lạnh lùng chia mũi kiếm xuống phần hạ bộ của gã cười khinh:

-Nghĩ xem, nếu một nam nhân mà bị đau ở đây thì như thế nào.

-Ngươi muốn làm gì.

Hắc y nhân run rẩy, gã dần dần mất hết sức lực vì chống chọi đau đớn, mà linh lực lại không thể phát động cũng vì bị Vương Lăng một chương phế đi, gã chỉ biết chịu đựng thống khổ thể nhưng vị trí mà Vương Lăng chuẩn bị đâm thì thốn khỏi nói, gã liền sinh hoảng sợ. Vương Lăng không thèm đợi đâm luôn xuống một nhát, gã hắc y nhân liền rú lên hơn cả heo chọc tiết, nỗi đau hơn bao giờ hết, mặt mày nhăn nhó, đau đến muốn khóc ra máu. Gã run rẩy nói:

-Dừng lại, ta nói ta nói.

-Nói đi, ta nghe.

Vương Lăng vẫn xoáy xoáy mũi kiếm vào vết thương ở hạ bộ gã, không chịu dừng tay, hắc y nhân mồ hôi chảy ướt người liền lập cập nói:

-Là Quang Minh giáo hội của Nữ Chân đế quốc.

-Hừ, thật vậy sao.

-Ta nào dám nói dối.

Gã liền sợ hãi mà nhìn Vương Lăng, ánh mắt cầu khẩn Vương Lăng giết ngay gã đi, Vương Lăng bình thân rút mũi kiếm ra nhìn vào mắt gã hắc y nhân nói:

-Vậy mà ta còn nghĩ là người của Minh Tôn giáo cơ đấy.

-Ngươi nói cái gì. Ta không hiểu...

Khuôn mặt hắc y nhân hiện lên nét hoảng hốt cố tránh về sát khí từ người Vương Lăng. Vương Lăng quay người đi nói:

-Thôi kệ đi, ta tự mình hiểu rồi.

Hắn liền cất bước đi, hắc y nhân lấy làm kỳ lạ tưởng hắn tha cho mình thì tự dưng cảm thấy thống khổ toàn thân, đau đớn tột cùng so với trước đó. Vương Lăng hành hạ còn hơn trăm lần. Gã cả người bị một ngọn lửa màu đen đốt cháy, không chỉ cơ thể mà còn linh hồn cũng bị đốt cháy, thống khổ trong đau đớn cố nhìn Vương Lăng lần cuối hét lên:

-Vương Lăng ta thề ngươi sẽ đau khổ suốt đời này, chắc chắn sẽ còn đau hơn ta gấp vạn lần.

Dứt lời thì gã liền rú lên lần cuối, cả người bị cháy ngay cả mảnh xương cũng không còn. Phần Vương Lăng hắn không thèm bận tâm đối phương nói gì, thế giới này vô cùng tàn khốc, đối với kẻ thù không tàn khốc thì chỉ nhận cho mình những đau đớn thống khổ mà thôi.

Hắn hiểu rõ nó, việc nhân từ với kẻ thù, sự hối hận muộn màng khi để kẻ thù mình còn sống. Nhớ lại một khoảng thời gian trước, khi còn là thiếu chủ tập đoàn Lưu thị, lần đầu tiên nắm quyền sinh sát hắn từng mắc sai lầm tha cho kẻ thù, vì thế mà dẫn tới hắn mắc nợ một người, dù có thế nào cũng không thể bù đắp cho nàng, nếu muốn nói thứ gì làm hắn bận tâm tại thế giới cũ thì cũng chỉ có người đó mà thôi.

Có thể nghe tiếng rú từ một khoảng cách xa, liền có mấy đệ tử chạy ngay tới nhìn thấy thảm cảnh máu me kia thì kinh hãi, lại nhìn thấy Vương Lăng vẫn bình an thì mới an tâm, một đệ tử tên Hà Thanh tiến lên nói:

-Bang chủ, những kẻ này là bang chủ giết.

-Đúng vậy, ngươi phân phó người dọn dẹp xác của chúng, tốt nhất là làm việc bí mật chút. Ta còn có việc.

-Rõ rồi.

Hắn vỗ vỗ vai Hà Thanh rồi rời đi, nhìn lại y phục nhuộm máu thở dài, đánh phải lần nữa tắm rửa rồi. Một lúc sau tại phòng hắn Long Hiên cùng Hồ Tuyết Nghi bộ dạng thân thiết tới gặp hắn, hắn nhìn hai nữ nhân thân như tỷ muội mà thầm cảm thán, Hồ Tuyết Nghi thật là có bản lĩnh thu lòng người. Long Hiên liền nhìn hắn vừa tắm rửa xong thì hỏi:

-Rốt cuộc là kẻ nào trắng trợn phái sát thủ trong lãnh địa tông môn như vậy. Ta đi giết hắn.

-Ta cũng không rõ, việc này là ai cũng có khả năng.

Hắn chỉ biết lắc đầu thờ dài, tuy nói là nhìn ra dị thái của hắc y nhân kia nhưng hắn vẫn chưa thể biết rõ được là kẻ nào muốn giết hắn. Cứ dựa vào cái thân phận Vương thiếu chủ này thì cũng đủ để kiểm kê thù rồi. Nhìn hắn nhăn trán khổ sở suy tư, hai nàng nhìn nhau cũng không làm phiền mạch suy nghĩ của hắn.

Hắn tạm thời bỏ vấn đề này sang một bên, là ai muốn giết hắn thì sẽ sớm lộ diện mà thôi, chỉ đợi cá đến tìm mồi, việc chính bây giờ hắn vẫn chưa làm. Hắn liền nhìn qua Hồ Tuyết Nghi nói:

-Được rồi Tuyết Nghi, muội mau dẫn ta đi gặp ... sư phụ nàng.

Hắn đang nói lại thấy Long Hiên nhìn hắn chăm chăm liền đổi giọng nói, Long Hiên nhìn hắn thoáng nét giấu giếm nảy ý nghi ngờ quay qua Hồ Tuyết Nghi hỏi.

-Tỷ định dẫn hắn đi đâu.

-Tỷ dẫn huynh ấy đi gặp sư phụ tỷ.

Hồ Tuyết Nghi che miệng cười, nàng hiện đã bỏ ra lớp mặt che mặt, dáng cười thật thu hút, Long Hiên tuy biết là hai người nói dối nhưng cũng không hỏi nữa, Vương Lăng liền nhân lúc này kéo tay Hồ Tuyết Nghi rời đi để lại Long Hiên ánh mắt ám muội nhìn hai người. Hồ Tuyết Nghi dẫn hắn đến một chỗ người đông đúc thì dừng lại, nàng quay qua nhìn hắn tỏ vẻ trịnh trọng.

-Huynh nên đứng đây, để muội dẫn sư phụ ra ngoài, như vậy huynh mới có cơ hội gặp sư tỷ.

-Cảm ơn muội.

Thấy hắn nhìn nàng như cảm kích muôn vạn khiến nàng không khỏi tò mò vì sao hắn lại trịnh trọng vậy. Nàng không hỏi, liền nhanh chân bước vào nhà trọ, đợi một lúc thì thấy nàng ta dẫn theo sau là một nữ nhân thành thực hấp dẫn, không biết bằng cách nào mà nha đầu này dẫn dụ sư phụ nàng ra ngoài, hắn liền biết thời cơ là lúc này.

Băng Mộ Tuyết ngồi khoanh chân thiền ở trên giường, hai mắt nhắm lại ngưng tĩnh, cả người lạnh như khối băng, không khí xung quanh cũng bị nàng làm cho giá rét. Vương Lăng đứng trước cửa, cả người căng thẳng, rốt cuộc vẫn quyết định đẩy cửa bước vào. Băng Mộ Tuyết cảm nhận có người bước vào, hai mắt liền mở ra giọng êm dịu.

-Tuyết Nghi, muội về rồi sao.

Nghe thanh âm thanh thúy dịu ngọt của nàng làm Vương Lăng như chảy mỡ, hắn run run biết chắc đây là nữ nhân mà hắn ngày nhớ đêm mong, hắn liền cất bước đến gần nhìn khuôn mặt thiên tính như tuyết tác của tạo hóa, giọng hơi trầm:

-Không phải là muội ấy, là ta.

Nghe thanh âm thanh xa lạ của nam nhân, Băng Mộ Tuyết liền tỏa ra hàn khí mạnh mẽ, khiến hắn càng thêm lạnh lẽo nhưng vẫn cất bước tới gần.

-Nàng vẫn nhớ ta chứ.

-Ngươi tại sao lại ở đây, làm sao ngươi lại biết ta ở đây.

Băng Mộ Tuyết thu lại hàn khí, khuôn mặt trở lại băng lãnh như bình thường, hắn nghe giọng nàng giá lạnh không chút cảm xúc, lòng như bị đóng băng, khó chịu vô cùng. Hắn muốn nói nhưng vẫn không thể lựa được lời nào để nói, hắn biết việc mình làm trước đó là rất sai, nếu nàng hận hắn thì hắn cũng không oán trách, hắn nắm chặt lòng bàn tay nhẹ nhàng đứng trước mặt nàng.

-Chỉ là ta muốn gặp nàng mà thôi, là Tuyết Nghi nói cho biết nàng ở đây.

-Ra vậy, muội ấy ngốc như vậy dễ dàng bị người lừa như vậy.

Băng Mộ Tuyết liền đứng dậy, quay lưng không nhìn hắn lạnh nhạt nói.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 188: Chúng ta song tu đi

Nếu như nàng đã không có thiện cảm với hắn thì hắn cũng không biết phải phản biện thế nào, nàng ta đâu có giống mấy nữ nhân khác, lạnh lùng vô cảm như vậy cũng khiến hắn không còn tâm tư trêu chọc gì nữa. Không khí giữa hai người cứ giá rét như vậy, im ắng không tiếng động, Vương Lăng đành kiểm soát mà nói:

- Vết thương của nàng không vấn đề gì chứ.

- Ta không sao.

Băng Mộ Tuyết bình lặng tuyệt đối, hắn cũng khó nói, nàng liếc mắt qua nhìn hắn lạnh giọng hỏi:

- Cái đó, Băng Hoàn ta đưa ngươi vẫn còn giữ chứ.

- Là vật đó à, cái đó,... ta nuốt rồi.

- Cái gì!!!

Lần đầu tiên hắn nghe nàng phản ứng khác lạ, liền không khỏi lấy làm lạ, cái viên đá đó không phải là bảo vật chứ, ta có khi còn chẳng nhớ là từng nuốt nó nếu nàng không nhắc. Băng Mộ Tuyết bàn tay run rẩy, nhưng vẫn kìm nén được, nàng nói:

- Vật đó làm sao có thể nuốt, ngươi nếu đã nuốt nó thì làm sao có thể sống.

- Là ta dựa vào một vị tiên bối tương trợ mới tránh khỏi con nguy kịch.

Thấy nàng im lặng dò xét mình, hắn có chút không tự nhiên liền giơ tay ra, xung quanh thân người dần dần tụ ra lớp khí mỏng lạnh giá.

- Nàng xem, từ sau khi nuốt nó vào ta có thể điều khiển hàn khí trong người.

- Điều này sao có thể, đây là tầng 4 của Băng Ngưng Quyết, ngươi làm sao tu luyện nhanh như vậy, thật sự là ngươi đã nuốt nó.

Lần đầu thấy nàng bộ dáng thất hoảng, hắn ngay lập tức lo sợ, liền hỏi:

- Vật đó thật sự rất quan trọng sao, ta thật sự là không biết.

- Ngươi còn dám nói, là ta sai lầm khi đưa ngươi Băng Hoàn.

Nàng lạnh lùng tạo ra những cánh hoa băng sắc nhọn hướng mũi về phía hắn, hắn đứng im không nhúc nhích bình tĩnh không chút sợ hãi, nàng liền dừng tay lại, những dải băng liền tiêu thất, lạnh lùng quay đầu.

- Ngươi mau rời khỏi đây, chuyện giữa ta và ngươi để ước hẹn sau này giải quyết.

Hắn đành u uất cất từng bước nặng nề, quay đầu nhìn nàng, chỉ thấy nàng một cái ánh mắt cũng không cho hắn, trong lòng khó chịu bội bề. Bất chợt hắn thấy có chút không thỏa đáng, trực tiếp xoay người mặc nàng xua đuổi hắn tới sát bên người nàng, nhanh tay giật lấy cổ tay nàng, Băng Mộ Tuyết phát hoảng, lạnh lùng nhìn hắn quát:

- Ngươi làm gì.

- Nàng bị làm sao vậy, tại sao cả người đều lạnh như vậy.

Hắn có thể cảm nhận da thịt nàng như băng đá vô cùng lạnh, hắn mới chạm vào đã thấy run rồi thì nàng ta phải chịu đựng những gì, Băng Mộ Tuyết đẩy hắn ra, khuôn mặt vẫn băng giá nhưng bờ môi mềm mại đã dần tím lại.

- Chuyện của ta, không cần ngươi quan tâm.

- Nhưng nàng như thế này không phải là lỗi tại ta sao. Vì ta mà nàng...

Nói tới đây hắn dừng lại, nhắc lại cái chuyện đó thì chỉ càng khiến nàng ta kích động thêm thôi, Băng Mộ Tuyết dừng lại, im ắng không cử động. Hắn tiện thể kiểm tra cả người nàng, bất ngờ một tia hàn độc lạnh giá ủa ra như chảy thẳng vào người hắn khiến hắn giật mình mở to mắt vội vàng bỏ tay nàng ra.

Mồ hôi ướt đầm cả trán, hơi lạnh lẽo vẫn còn đọng ở cổ tay hắn, còn có băng kết hình thành. Hắn nhìn lại nàng, thấy nàng run rẩy đứng không vững cố gắng vịn thành giường, hắn liền chạy tới nhìn lo lắng.

- Chẳng phải là trước đó nàng nói là không có việc gì sao, bây giờ sao lại thành như vậy.

- Chẳng phải là vì ngươi sao, ngươi có biết bọn ta tu luyện Băng Ngưng Quyết tới giai đoạn cuối tầng 5 thì không được cầu đến dục ái nam nữ không. Chính vì ngươi mà ta mới trở thành như vậy, công sức trước kia đều đổ biển.

Nàng như là phát hỏa trực tiếp giải bày tất cả phiền muộn trong lòng nàng, đến khi nói xong thì nàng giật mình tự trách mình quá nông nổi, vì chút tức giận mà lại bỏ qua việc tình tâm. Vương Lăng bị nàng mắng thay vì đau buồn thì là vui mừng, nàng mắng hắn chứng tỏ nàng vẫn còn cảm xúc như bao người, như vậy thì hắn còn có cơ hội.

Nhưng mà nhìn tình trạng của nàng bây giờ hắn không còn tâm tư cho chuyện tình cảm, chỉ biết suy nghĩ làm sao trị hết cho nàng. Hắn liền nhắm mắt ngưng thần, đi vào không gian ý thức, nhìn vào tòa linh kiếm vàng chói lại ngó xung quanh hồ lên.

- Tiền bối, người có cách trị khỏi cho nàng ấy không.

- Tiểu tử, nữ nhân đó là tu luyện thanh tâm bí pháp, yêu cầu tình tâm cực cao, với cách tu luyện này thì khó lòng mà dùng cách thức bình thường mà giải quyết.

Linh Tôn dần lấy lại hình dáng, tuy có chút mờ ảo nhưng vẫn nhìn ra nhân dạng. Vương Lăng không quan tâm tới vấn đề này, trong đầu chỉ nghĩ sao giúp cho Băng Mộ Tuyết.

- Như vậy thì vẫn có cách.

- Cách thì vẫn có, nhưng không biết nàng ta có chịu hay không thôi.

- Là cách gì.

Hắn đang rất vội vã, dĩ nhiên có cách là tốt rồi.

- Lập tức dùng máu của Thượng Thiên Hóa Y Phụng Hoàng thì sẽ khỏi thôi.

- Cái này, chẳng phải là vì thế mà nàng ta đến đây sao.

Hắn tuy biết cách này không sai nhưng hình như rất khó mà giải quyết theo biện pháp này vì hiện giờ Hỏa Phụng Huyết Tích đầu nằm chỗ hắn mà còn bao thể lực nhăm nhe kia nữa, dù cho có lấy được cũng không phải lập tức có máu của thánh thú dễ dàng thể được. Linh Tôn dĩ nhiên hiểu hắn nghĩ gì, liền nói tiếp:

- Cách thứ hai như ta nói phải là nàng ta đồng ý.

- Là cái gì mà nàng ta phải đồng ý.

- Dĩ nhiên là dùng biện pháp trước kia ngươi từng sử dụng, song tu chí pháp.

- Cái này, nàng ta làm sao mà đồng ý chứ.

Hắn chỉ biết thờ dài bất lực, nếu nói hắn cùng nàng song tu thì dù cho có chết hắn vẫn tin nàng ta sẽ không đồng ý. Chẳng lẽ không còn cách nào nữa, Linh Tôn tự nhiên biết hắn muốn hỏi tiếp chận tay nói.

- Ta chỉ biết bấy nhiêu thôi, giờ chỉ còn xem thử ngươi quyết định thế nào. Ta thấy với tình trạng hiện giờ của nàng ta mà không nhanh tay chữa trị thì sẽ sớm nguy hiểm thôi.

Hắn mở mắt ra, len lén nhìn Băng Mộ Tuyết, nàng vẫn ngồi im, cả người dù lạnh buốt nhưng nàng không hề phát ra một tiếng run rẩy. Vương Lăng nhìn nàng thăm bói phục, hắn quyết định đưa tay tới gần nàng, tay bắt lấy mạch môn, theo một khẩu quyết theo Huyết Hà pháp quyết dẫn thu một bộ phận hàn độc vào cơ thể chính mình, hắn vô cùng cẩn thận vì biết nếu sai lầm thì hắn sẽ trực tiếp làm nàng cảnh giới đại giảm. Hắn liền lập tức cảm nhận sự giá rét cả thân người, từng mạch máu thổ thịt như bị đóng băng y như lúc trước hắn nuốt vào Băng Hoàn vậy.

Sự co rút thể xác càng ngày càng mãnh liệt khiến hắn càng thêm đau khổ mà cả mặt nhăn lại, hóa ra đây là nỗi đau mà Băng Mộ Tuyết phải chịu đựng, hắn thầm tự trách bản thân vì một phút ham sắc mà hại một nữ nhân chịu nỗi thống khổ như vậy.

Sự hi sinh của hắn cũng không oan uổng, nhờ thế mà Băng Mộ Tuyết bớt cơn thống khổ, nàng dần tỉnh táo lại, bắt gặp hắn nắm cổ tay mình liền tức giận nhưng lại cảm thấy khác lạ, nàng nhìn thấy hắn run rẩy mà hàn độc trong người nàng cũng dần thuyên giảm, cơn đau dần biến mất, nàng biết rõ là hắn đang đại đột mà thay nàng hấp thu hàn độc.

Nàng liền dùng tay chế trụ cổ mạch môn, tách rời khỏi hắn, nhìn thấy hắn như được thả lỏng nằm ngả trên đất run rẩy, nàng trong lòng bối rối không biết phải làm thế nào, lần đầu nàng cảm thấy khó xử. Nàng tuy hận hắn nhưng cũng là có một loại tình cảm khó mà nói, lần đầu trong nàng mới có hình dáng của một nam nhân ở trong ý nghĩ, dù là có bao nhiêu nam nhân đáng ghét, đáng quan tâm ngoài kia nhưng tất cả nàng đều không thèm để ý đến, duy nhất chỉ có hắn là khiến nàng hận không thể quên, là tâm ma quấy phá nàng.

Vương Lăng sau khi cảm nhận hàn độc một hồi liền tỉnh táo lại, hai mắt nhìn lên Băng Mộ Tuyết thấy nàng thanh tỉnh hơn nhiều thì cảm thấy nhẹ nhõm. Hắn cố ngồi dậy giọng mang theo chút u buồn.

- Là ta hại nàng, chỉ cần có thể giúp nàng thoát khỏi đau khổ dù chết ta cũng chịu.

- Bỏ đi, ngươi dù có chết thì cũng không chữa khỏi hàn độc trong người của ta đâu.

Nàng lạnh nhạt trả lời, nỗi buồn trong mắt nàng xuyên thấu cõi lòng hắn khiến hắn giá rét, đau đớn, hắn đành cắn răng nói:

- Ta có biện pháp giúp nàng chữa khỏi hàn độc, không biết nàng có đồng ý.

- Ngươi thật sự có cách.

Nàng liếc mắt nghỉ ngơi, nghĩ tới việc hắn có cách không hiểu sao lòng nàng lại có chút bất an dù đây là việc tốt. Rốt cuộc Vương Lăng vẫn là quả quyết đứng dậy nhìn thẳng mắt nàng nói.

- Chúng ta song tu đi.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 189: Chữa trị hàn độc

Quả thật như nàng dự đoán, điều hắn nói đẩy lên nỗi lo sợ trong lòng nàng, nàng cũng từng nghĩ tới biện pháp này nhưng gạt bỏ nó đi. Cứ nghĩ tới Băng Mộ Tuyết sẽ tức giận mà đuổi hắn ra khỏi phòng nhưng ngược với dự đoán của nàng chỉ im ắng không chút tức giận, im lặng một cách bất thường. Hắn ngược đầu nhìn vào khuôn mặt băng giá của nàng thoáng hiện lên tia thống khổ. Nàng cắn răng bàn tay run run đặt giữa thất lung nói:

- Nếu như biện pháp đó thật sự hiệu quả thì ta cũng sẽ cùng ngươi song tu.

Nàng khó khăn giải thất lung của mình, áo lụa bung ra để lộ thân hình tuyệt mỹ, Vương Lăng hô hấp dồn dập ngẩng mắt ra nhìn. Bất quá nhìn nàng bộ dạng như người mất hồn khiến hắn lòng thất lại, cảnh tình bản thân. Hắn liền quay đầu lại nói:

- Không được, biện pháp này quả nhiên là không được.

- Tại sao lại không được.

Băng Mộ Tuyết thấy hắn tự đứng từ bỏ thì có chút thả lỏng, Vương Lăng nghĩ đến việc lần nữa bắt nàng làm việc mà nàng không hề tự nguyện khiến hắn có cảm giác khó chịu trong lòng, hắn tự thanh tỉnh bản thân, cố gắng dò hỏi Linh Tôn cách thức giải quyết nào khác.

- Tiên bối, người thật sự không còn cách nào sao.

- Ngươi còn sợ cái gì, đây là cơ hội duy nhất để ngươi nắm trong tay người ngọc đấy.

Linh Tôn giọng mang theo ý cười, dĩ nhiên là nhận ra tiểu tử này si tâm với nữ nhân băng giá kia, Vương Lăng nào có tâm tư đùa giỡn hung hăng lên tiếng mặc kệ vai vế.

- Nếu đã không có cách nào thì ta liền đi cướp đồ dù chết cũng kệ, việc khôi phục thân xác cho tiên bối đành thôi vậy.

- Ngươi còn biết đe dọa ta đấy, tốt thôi, ta dĩ nhiên là có cách nhưng hậu quả thì ngươi tự gánh chịu lấy.

- Dù là cách nào thì chỉ không cần bắt ép nàng ấy ta liền đồng ý.

Vương Lăng liền hí hửng nói cười, Linh Tôn chỉ đành bất lực thở dài nói lại cho hắn cách giải quyết, hắn nghe xong liền không đợi nữa lập tức quay qua nhìn Băng Mộ Tuyết thần tình kích động.

- Ta có cách rồi, cũng không cần nàng phải song tu cùng ta nữa.

- Ta liệu có thể tin ngươi.

- Nàng không cần phải tin ta, chỉ cần nàng thử là biết có hiệu quả hay không.

- Nếu vậy thì tốt thôi.

Thấy nàng đã đáp ứng hắn liền kéo nàng lên giường, nàng cả giận nhưng vẫn không phát tác, so với cách kia thì cho hắn lên giường của nàng thì có là gì. Vương Lăng liền ngồi khoanh chân lại, tự vận chuyển kinh mạch, mười hai chính kinh dần được hắn trùng kích, 36 tử mạch được hắn vận chuyển theo lộ trình ngược, hắn vừa mở cửa tử môn quan.

Bất quá hần không nghĩ nhiều, thông qua linh thức nhìn qua cảnh vật bên ngoài, theo cách này hần sẽ nhìn thế giới theo một chiều hướng khác, mọi thứ đều mờ ảo mơ hồ, nhưng sự nhạy bén thì lại tăng lên gấp trăm lần. Băng Mộ Tuyết theo lời hần nói hai tay cùng hần đối chưởng, cả hai theo như tâm quyết Băng Ngưng Quyết tu luyện mà vận chuyển hần khí trong cơ thể.

Vương Lăng có thể cảm nhận từng cơn lạnh lẽo xuyên thấu da thịt, hàm răng run cầm cập, cả căn phòng như bị đóng băng không chút ấm áp, hần có thể thấy một cơn băng long không lồ xô sát ép tới hần, cơn băng long khí thế cuồng bạo làm hần run sợ, nỗi đau đè nén làm hần phun ra một ngụm máu tươi. Một ánh sáng màu vàng chói lóa lóe lên, như ánh sáng mặt trời giữa trời đông làm tinh thần của hai người tốt hẳn lên.

Hần có thể cảm nhận hần khí mãnh liệt trong thể nội của bản thân, giá rét vô cùng, từ trong người hần một ánh sáng màu lam lóe lên rồi chui thẳng vào ni tâm Băng Mộ Tuyết. Đến lúc này thì hần phải tự đấu tranh tinh thần, cả người ngã xuống run rẩy.

Nhìn thấy hần bất tỉnh trên giường, cả người lạnh cóng, nàng không biết vì sao có chút đau xót, tự nghĩ lại hần vì nàng mà chịu đựng thống khổ, vì nàng mà hi sinh tu vi đạt được của bản thân nhận lại chỉ là sự thống khổ, chỉ để tạ lỗi với nàng.

Nàng không rõ ràng cảm xúc của bản thân dành cho hần, chỉ là hiện tại hận ý dành cho hần dần như đã tiêu biến.

-Ta thật sự không hiểu là ngươi đang nghĩ gì.

Nhìn vào hần cả người co ro, nàng liền cắn nhẹ môi hai tay đặt lên lưng hần cố truyền chút chân nguyên giúp hần ấm áp phần nào. Bất chợt cửa liền mở ra Băng Linh Linh liền cùng Hồ Tuyết Nghi lập tức đi vào, cả hai liền nghĩ tới việc Băng Mộ Tuyết bị hần độc lo lắng vội vã về kiểm tra, thế nhưng đập vào mắt hai người lại là Băng Mộ Tuyết đang áp chưởng với một nam nhân, Băng Linh Linh liền hiện nét lạnh lùng nhìn Vương Lăng.

-Tên này là ai,dám tự tiện vào phòng của Tuyết nhi.

-Sự phụ bình tĩnh, hần là.. là bạn hữu của con.

-Tại sao hần lại ở đây.

Bị Hồ Tuyết Nghi giữ lại Băng Linh Linh cũng không xúc động, chỉ là canh chừng kỹ càng với Vương Lăng, nàng coi như là đề phòng thừa rồi, Hồ Tuyết Nghi cũng không biết vì sao, nên giải thích như thế nào, chính nàng cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Băng Mộ Tuyết liền mờ mắt ra, nhìn qua hai người lạnh nhạt nói:

-Mẫu thân đừng lo, là hần giúp con chữa khỏi hàn độc, vì vậy mà khiến hần trở thành như vậy.

-Hần thật sự giúp con chữa khỏi.

Băng Linh Linh ngạc nhiên vô cùng, nàng nhìn ra Vương Lăng cùng lắm vẫn còn rất trẻ nào có bản lĩnh như vậy, thế nhưng nghe con gái mình nói chắc như vậy nàng cũng không truy cứu thêm. Hồ Tuyết Nghi vẫn là quan tâm Vương Lăng hỏi:

-Sự tử, nếu thế thì huynh ấy bây giờ bị sao vậy.

-Hần chỉ là chịu chút hàn độc còn sót lại trong người nên mới trở thành như vậy.

Băng Linh Linh nhìn vào Vương Lăng cảm thấy khó hiểu:

-Tại sao tiểu tử này lại chịu hi sinh lớn như vậy để chữa trị cho con.

Nghe mẫu thân nói, Băng Mộ Tuyết im lặng không biết nên giải thích thế nào, nếu để mẫu thân nàng biết rõ nguyên do mọi thứ thì chắc chắn thì chỉ khiến cho Vương Lăng khó lòng mà sống sót, liệu nàng nữ sao. Hồ Tuyết Nghi cũng là tự mình nghĩ vấn đề đó. Lập tức từ phía cửa sổ vọng ra âm thanh như mì trả lời:

-Chẳng phải là do nữ nhi của ngươi sinh ra xinh đẹp như vậy sao.

Băng Linh Linh nhìn người mới tới thần sắc phức tạp, không tiện biểu hiện, nàng cau mày nhìn nữ nhân thành thực, thốt tha bốc ra mùi thơm nồng nàn của nhượng tửu. Long Linh Huyền tức thì nhìn về phía Vương Lăng phát tay, hần lập tức được nàng kéo vào trong người, nàng nhìn hần lại vận một chương có kim ngân tỏa quang áp lên người hần. Hồ Tuyết Nghi thấy Long Linh Huyền áp chưởng lên lưng Vương Lăng thì kinh hô.

-A di, ngươi làm gì huynh ấy vậy.

Thấy nàng kích động Băng Linh Linh liền kéo nàng lại mỉm cười.

-Đừng lo, nàng ta sẽ không làm hại tiểu tử đó đâu.

Vương Lăng được một luồng long khí xuyên qua người thì hàn độc lập tức bị đánh bay, hần hốc ra ngụm máu tươi, rồi lại bất tỉnh. Long Linh Huyền liền ngừng tay, cất vò rượu giắt lên thắt lưng. Băng Linh Linh nhìn nàng ta hỏi:

-Tiểu tử này là gì của ngươi.

-Nó là đồ đệ ngoan của ta, không biết vì sao lại vì con gái người mà chịu khổ tổn thất tu vi.

Long Linh Huyền ánh mắt nhìn qua Băng Mộ Tuyết rồi lập tức ngừng lại nói:

-Ta thấy nữ nhi của người cũng được nhưng mà còn không bằng nữ nhi của ta..

-Ý người là gì.

-Người đoán.

Nàng hiện lên ý cười nhìn Băng Linh Linh rồi xoay người đem Vương Lăng rời khỏi. Đợi đến khi cả hai rời đi thì Hồ Tuyết Nghi liền quay qua hỏi:

-Sự phụ quen nàng ta sao.

-Trước kia bọn ta đã từng gặp mặt.

Băng Linh Linh thở dài, trong mắt hiện nên nỗi u buồn nhưng nàng liền bị tình trạng của Băng Mộ Tuyết đánh tan, nàng liền nhanh tay đón lấy cổ mạch Băng Mộ Tuyết kiểm tra lập tức hiện lên nét vui.

-Quả nhiên là đã dần khỏi hẳn, tuy còn lại chút hàn khí nhưng sẽ sớm tiêu trừ, thậm chí con còn đột phá cảnh giới đại pháp sư nữa. Nếu vậy thì chúng ta phải nợ tiêu từ đó một nhân tình lớn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 190: Cái giá này không đủ

Nhắc tới việc nợ đệ tử nữ nhân kia một cái nhân tình làm Băng Linh Linh không thoải mái, Băng Mộ Tuyết không biết việc giữa hai người ra sao nhưng nàng vẫn là nói khiến mẫu thân nàng yên lòng:

-Người khỏi lo, hần đã nhận được bí pháp Băng Ngưng Quyết 4 tầng đầu của Băng Nguyệt Cung chúng ta, thậm chí cả Băng Hoàn cũng cho hần rồi.

-Ngay cả Băng Hoàn, chẳng phải là con nói mất rồi sao.

-Việc này rất khó nói, mẫu thân không nên hỏi nữa có được không.

-Tốt ta không hỏi nữa.

Thấy Băng Mộ Tuyết bộ dáng khó xử, Băng Linh Linh không thêm dò hỏi, nàng cũng không tiếc Băng Hoàn vì ngoài việc dùng nó hấp thu hàn khí thì nàng còn chưa biết dùng làm cái gì nữa, chớ là đó là vật mà cung chủ đời trước để lại khiến nàng không an lòng một chút. Băng Mộ Tuyết thể nhưng suy tư rồi nói:

-Tuy vậy, hần đã giúp con nhiều vậy thì sau này hần có chuyện thì chúng ta cũng nên giúp hần.

-Được, ta theo ý con.

Hồ Tuyết Nghi nghe hai người nói chuyện không hiểu gì cả nhưng nàng lại rất vui vì sư tỷ khỏe lại, lập tức ôm cánh tay Băng Mộ Tuyết nũng nịu cười đùa khiến tâm tình cả hai tốt lên.

Vương Lăng đi vào thức hải của Băng Mộ Tuyết hồi lâu, hần thấy một thiếu nữ nhỏ nhắn dễ thương đang ngồi trên một chiếc ghế tạc băng, nàng tuy chỉ là tiểu hài tử 4,5 tuổi nhưng khuôn mặt đã hiện rõ nét cứng rắn, khả ái thu hút, nhưng lại biểu lộ trên khuôn mặt nhỏ biểu dáng không khóc không cười như những đứa trẻ khác.

Phía dưới nàng là hơn ngàn người quỳ gối khom đầu nhìn nàng với dáng vẻ cung kính, trong ánh mắt đám người có thành kính, có xem thường, đủ loại thần thái. Tiểu nữ tử kia chỉ biết nhìn xuống nghe những lời bọn họ nói không biết hiểu được bao nhiêu.

-Cung chủ tương lai sẽ dẫn dắt chúng thần khôi phục vinh diệu của tổ tiên.

-Cung chủ xin hãy dẫn dắt tất cả tộc nhân.

Vương Lăng thể nào mà không hiểu mấy cái ánh mắt, cái kỳ vọng này cơ chứ, hần cũng là từ nhỏ chịu sự mong đợi của người khác cơ mà. Hần có thể thấy được tiểu nữ hài kia đã chịu khổ mà dốc sức tu luyện, chịu bao gian khổ để mà đáp ứng nguyện vọng của tộc nhân. Nàng không được vui chơi hay

đùa giỡn như bao đứa trẻ khác, tất cả chỉ là tu luyện mà thôi.

Tình ái là thứ mà nàng ta đã từ bỏ từ lâu rồi, Vương Lăng giờ mới thấu nỗi lòng của Băng Mộ Tuyết, hiểu rõ vì sao nàng ta nguyện ý song tu cùng hắn, gánh vác trách nhiệm nặng nề nàng đã không thể nghĩ cho bản thân nữa rồi. Bây giờ đây hắn chỉ muốn nhìn thấy nàng mỉm cười thật lòng, thật sự có những tháng ngày vui vẻ.

Mở trừng mắt ra, hắn cảm thấy cơ thể vẫn còn đau đớn, cả thân người hình như khó lòng di chuyển, hắn di dời ánh mắt xuống nhìn thấy cơ thể trần truồng, hơn trăm mũi châm cắm lên khắp các huyệt đạo của hắn, hắn biết đây là ai làm ra. Ảnh Tư Mệnh châm thêm một cái ở huyệt khiêu thiên khiến hắn rú lên, nhìn qua vị sư tỷ than thở:

- Sư tỷ người có thể nhẹ nhàng hơn không.

- Hừ, ngươi còn biết sợ đau, như vậy mà cứ vác cái xác đi bỏ thí thiên hạ.

Tuy không thể nhìn thấy dung mạo của nàng nhưng chỉ dựa vào phong thái yếu điệu cùng đôi mắt đen tuyền, sâu thẳm xinh đẹp kia, hắn liền biết nàng chắc chắn là một nữ nhân khuynh quốc khuynh thành. Cảm nhận mục nhãn của hắn, Ảnh Tư Mệnh càng thêm hung hăng cắm xuống làm hắn đau muốn khóc, lòng thầm nói nếu sau này có cưới vợ thì quyết không tìm nữ nhân hung dữ như vậy.

Tuy nói cách này của nàng có hơi thô bạo nhưng hiệu quả bất ngờ, hắn liền mau chóng có thể cử động lại, con tê buốt cũng biến mất, thế nhưng hắn lại phát hiện ra một vấn đề nghiêm trọng khác, cảnh giới của hắn bây giờ chỉ còn là dung linh sơ kỳ, thậm chí pháp lực trong người hắn như biến mất, còn chả xài được. Hắn liền hoảng hốt lập tức dò hỏi Linh Tôn:

- Tiền bối, ta làm sao lại cảm thấy kinh mạch tắc nghẽn toàn thân thế này, chỉ có thể cảm nhận chút linh khí.

- Ngươi dùng phương pháp tự đã thông thập nhị kinh kỳ, tam lục tử mạch thì đồng nghĩa với việc bước tới từ môn quan rồi, còn sống là phúc khí rồi. Còn nói tình trạng như vậy là còn tốt chán, ít nhất không hoàn toàn là phế vật.

- Không hoàn toàn là phế vật, ta như vậy có khác phế vật là mấy, không thể tiếp tục tu luyện, kinh tuyến mạch động tách nghẽn, còn đánh đắm gì nữa.

Hắn tức giận nắm mạnh lên tường khiến bàn tay tê nhói, nếu sớm biết thành ra như vậy thì hắn có còn giúp Băng Mộ Tuyết, cả người mệt mỏi ngã bệt ra đất, hắn cứ như vậy một lúc, Linh Tôn không nói gì, việc này thì hắn phải tự vượt qua.

Rốt cuộc Vương Lăng cũng lấy lại tinh thần, liền đứng dậy lao ra ngoài, hắn muốn nhờ Gia Nộ đại sư giúp hắn, là một Thần sư thì việc này dĩ nhiên không làm khó được lão. Ảnh Tư Mệnh từ trên mái nhà nhìn thấy hắn chạy ra ngoài không nói gì, âm trầm rồi liền biến mất.

Làm hắn bức tức là Gia Nộ hiện không có ở trong phòng, chắc hắn là Dược Thụ Kỳ đã gọi lão đi rồi, hắn buồn phiền đi ra ngoài, bất ngờ cảm thấy bao ánh mắt nhìn chằm chằm về phía hắn, hắn ngược mắt nhìn một bóng dáng xinh đẹp hiện ngay trước mặt hắn làm hắn xóa tan bao phiền não, trở nên vui vẻ.

- Nàng đến gặp ta.

- Ta có chuyện muốn nói với ngươi.

- Như vậy thì chúng ta tìm một chỗ thật đẹp để nói chuyện, ta dẫn nàng đi.

Băng Mộ Tuyết không phản đối, cùng hắn ngồi vào một phòng trong Tịnh Hương Lâu, hắn mỉm cười rót cho nàng ly trà nói:

- Mau uống đi, trà Ô Long Tĩnh uống nguội không ngon đâu.

Nàng không uống chỉ nhìn tới hắn, cố gắng hỏi.

- Ngươi thật sự không vấn đề gì chứ.

- Nàng nói vậy là sao.

- Vì ta mà ngươi mất hết tu vi hiện tại, thậm chí còn không thể tiếp tục tu luyện.

Hắn nghe như vậy khuôn mặt liền rũ xuống, nhìn không thấy sắc thái hàng ngày, hắn cũng tự mình biết, bản thân có thể trở thành phế vật, trong thế giới này như thế đồng nghĩa với cái gì, ai cũng hiểu. Băng Mộ Tuyết linh động liền lấy ra một chiếc hộp màu lam bích tinh xảo đẩy về phía hắn.

- Đây là tín vật của Băng Nguyệt Cung bọn ta, chỉ cần ngươi giữ nó thì sẽ không có kẻ nào dám tìm ngươi gây phiền toái, Băng Nguyệt Cung từ nay sẽ che chở ngươi.

- Ý tốt của nàng làm ta rất vui, nhưng ta lại không thích thứ này.

Hắn từ chối khiến nàng không khỏi nhướn hàng lông mi, có chút không vui nói:

- Với tình trạng hiện giờ của ngươi, dù cho có cả đời cùng đừng mong có thể tiếp tục tu luyện, ngươi có thật sự hiểu bản thân là mục tiêu của bao nhiêu

thể lực không.

-Điều này dĩ nhiên ta biết, thế nhưng ta lại không muốn nàng dùng cách này trả nợ ta, như thế thì giữa chúng ta sẽ không còn quan hệ đúng không.

-Từ đầu chúng ta đã không có quan hệ gì rồi.

Băng Mộ Tuyết lạnh nhạt trả lời, không chút cảm xúc trả lời hắn. Hắn đành bắt lực thở dài, liền đứng dậy, Băng Mộ Tuyết liền nhìn hắn không khỏi khó chịu.

-Người thật sự không nhận.

-Ta nói rồi, ta chỉ muốn một thứ từ nàng mà thôi.

-Người muốn gì mới có thể khiến ta không còn cảm thấy mắc nợ người nữa.

-Thứ ta muốn, nàng hiểu mà. Như vậy nàng cứ đợi hẹn ước 5 năm đi.

Vương Lăng miệng khẽ cong lên, hiện ý cười nhưng trong lòng thì vô vàn khó khăn, suy nghĩ chông chênh. Băng Mộ Tuyết thấy hắn đã rời đi, trong lòng khó chịu, nàng không hiểu sao bao năm thanh tâm dục quả mà tại hắn quấy phá khiến nàng trong lòng không khỏi có tia dao động, nàng tự hỏi bản thân đang có cảm giác gì.

Vương Lăng quyền tiết chia tay Băng Mộ Tuyết, tuy hắn muốn cùng nàng nói nhiều hơn nhưng với tình trạng bây giờ hắn lại không có tâm trạng, hắn đổi ý liền quay về Viên Tâm hội, trước tiên sắp xếp vài thứ. Đến khi hắn quay lại thì thấy một cửa hàng bị phá hủy, bàn ghế vỡ nát, được liệu nằm tứ tung, có mấy đệ tử nằm một góc không thể cử động, máu me cả người. Hắn cả người run lên, lập tức đi tới dò xét một đệ tử còn tỉnh táo hỏi:

-Chuyện gì xảy ra.

-Bang chủ, là người của Phi Long hội.

-Lại là bọn chúng, đúng lúc ta đang khó chịu, lần này ta phải cho chúng biết tay.

Hắn đỡ vị huynh đệ này nằm xuống, song quyền nắm chặt muốn tìm người tính sổ nhưng bất chợt nhận ra bản thân giờ gần như là phế nhân thì có thể đánh lại ai chứ, tỉnh táo lại hắn biết không cần phải động võ cứ dùng não là được.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 191: Ta cứ vào cần gì sợ

Tính đến vậy Vương Lăng rốt cuộc tụ tập vài người trực tiếp đến Phi Long hội, may mắn sao Linh Phong cùng Dược Hư đều là có mặt. Theo nghe nói thì Phi Long hội gần như quản lý một nửa Vân Nguyệt Thành phía bắc thành. Linh Phong nhìn hắn lo lắng hỏi:

- Đối phương là một trong 3 thế lực lớn nhất tông môn, đệ thực sự trực tiếp đến đó sao.

- Dĩ nhiên là vậy, huynh nghĩ ta không dám sao.

- Nhưng là chỉ sợ đến lúc đó đắc tội với người.

Linh Phong hiểu rõ Phi Long hội thế nào mạnh mẽ, bên trong thực lực Địa Bảng chiếm đa số, còn có mấy người Thiên Bảng. Dược Hư lại là thái độ háo hức vô cùng, tu một ngụm rượu liền xả ra một hơi:

- Vương đệ như vậy chí khí, ta liền rất thích. Chúng ta bị bắt nạt như vậy sao cứ phải nhịn, trực tiếp tới đó trả đủ là được. Để xem ai dám coi thường Viên Tâm Hội chúng ta.

Hóa ra Dược Hư vào Viên Tâm hội chưa bao lâu liền tìm được mấy bạn tửu, liền thích thú vô cùng, xem như Viên Tâm hội là nơi thích hợp với bản thân, xem như là một cái nhà. Linh Phong chỉ biết lắc đầu thở dài, hắn hiểu Phi Long hội mạnh thế nào nhưng thấy không thể nào ngăn hai người này cũng đành thôi, hắn cũng không muốn nghĩ nhiều như vậy.

Vương Lăng bộ dáng như không có gì, hắn vừa bước chân vào khu vực này thì lập tức có vô số ánh mắt sát sao nhìn về đoàn người của hắn, Vương Lăng không kể quan tâm, đứng trước một tòa viện khá là khang trang, rộng lớn hắn thân nhiên bước vào, có cả đám đệ tử xông ra chặn lại, Dược Hư liền hừ lạnh, một quyền song trào đem áp đám người ngã ra đất, kiến trúc xung quanh vô ý bị phá bỏ.

Vương Lăng ung dung bước vào trong phủ, nhìn trong phủ một đám đệ tử đang nhìn mình chằm chằm, lời chúng chưa kịp nói thì đã bị Dược Hư đánh bay,

Dược Hư bẽ bẽ cổ tay tỏ vẻ khoái chí.

- Vương huynh đệ, đánh thật đã ta.

- Còn nhiều cơ hội cho huynh đánh.

Vương Lăng cười cười, bắt giắc từ trong viện xuất ra một hỏa thương đầu khí, Dược Hư vận lực ra đỡ, tức thời một tiếng nổ vang, Dược Hư bị đẩy lùi mấy bước, quần áo đen xém, cát bụi xung quanh mịn mờ, từ bên trong một nam nhân tầm hai bảy hai tám tuổi, mái tóc cắt gọn, nhìn ra là một bộ dáng công tử ca nhưng có chút cường tráng, gã vẻ căm tức, địa liếc đám người Vương Lăng quát:

- Các người đám người này tự nhiên lại dám đối với Phi Long hội bọn ta gây sự, muốn chết.

- Lão tử lại sợ người quá, có giỏi thì lên đây cùng ta đánh.

Dược Hư bị làm cho chật vật, dù biết đối phương Vu Lang thực lực 12 địa bằng nhìn hơn nhưng vẫn là không chút e sợ, lời nói hai người đẩy lên đầu chí hai bên, trong một phút, cả hai bên đều giơ đao bật kiếm, nắm đấm co ro chuẩn bị ra tay. Vương Lăng nhìn qua tràng cảnh, thật sự là không nghĩ đến, nếu giờ mà đánh nhau ở đây chẳng phải là hấn thua thảm bại sao, hấn đâu có ngốc như vậy, liền quay về hướng Vu Lang lên tiếng:

- Vị huynh đài này nghĩ nhiều, ta chỉ là đến để kiểm bang chủ các người bàn chuyện.

- Nào có kẻ nào bàn chuyện như các người, nhìn huynh đệ ta bị các người làm bị thương.

Vu Lang nhìn lại đồng bọn bị Dược Hư đánh đến không thể ngồi dậy, hai mắt căng ra, giận sôi người, Vương Lăng cười lạnh trong lòng, các người đánh người của ta thì cũng nên thử cảm giác bị đánh, tuy nghĩ thế nhưng ngoài mặt hấn vẫn nói:

- Nói lại vị sư huynh này cứ bình tĩnh, Dược Hư huynh đệ ta tính tình có chút nóng nảy, động chạm tới người của bang là không nên. Ta liền thay hấn tạ lỗi.

Vương Lăng chấp tay, thông dong, lời nói kính đến cao nhưng thái độ như cột bốn, Vu Lang liền thêm tức tối, bất ngờ từ bên trong vọng ra âm thanh một nữ nhân kéo lại sự bộc phát của hấn.

- Vu Lang, cứ dẫn hấn vào, ta còn muốn xem là ai bản lĩnh gây rối Phi Long hội.

- Mộ sư tỷ, ta hiểu rồi.

Vu Lang dù căm giận nhưng vẫn thu lại, xem ra tên này vẫn là rất coi trọng vị sư tỷ kia, đám người Vương Lăng thì là giật mình, chỉ nghe giọng nào tao đến tuyên, dụ hoặc như vậy, còn tự hỏi nhau đây là dạng gì ma nữ. Vương Lăng liền là tò mò, hứng thú kéo theo đám người Linh Phong đi vào.

Nhìn vào bên trong, bày biện tao nhã, vật trang trí nhìn tuy đơn giản nhưng nếu là người sành sỏi có thể nhìn ra tùy ý một món đồ ở đây cũng là một gia sản lớn. Vương Lăng âm thầm tặc lưỡi, đám người Phi Long hội này tuy là đệ tử nhưng thế này thì cũng quá kinh ngạc rồi, hèn chi là thế lực đáng sợ trong tông môn.

Nhưng điều Vương Lăng chú ý hơn là nữ nhân bên trong, ngồi ở vị trí bên cạnh nơi của bang chủ, xem ra vị trí của nàng trong hội là cực lớn, chỉ sợ chỉ sau bang chủ mà thôi. Vương Lăng quan tâm điều này nhưng mấy tên đệ tử khác lại không để ý, chỉ thấy nàng ta một trang hồng đào, dáng người bung nảy thật mê nhân, mái tóc đỏ buông thả, khuôn mặt xinh đẹp hấp dẫn, dù không đẹp như đám người Hàn Bắc Nguyệt bạc này mỹ nhân, nhưng cũng là đủ hoa nhường nguyệt thẹn. Vương Lăng nhìn quen nữ sắc đối với nàng không có cái gì dị thái, chỉ là nghe nàng ta thanh âm thật sự rất rung động. Vu Lang nhìn đám người Vương Lăng nhìn vị sư tỷ của mình liền chặn trước người tức giận hừ nhẹ.

- Các người dám nhìn sư tỷ với ánh mắt dê hèn, ta liền móc mắt tất cả.

- Vu Lang, người không nên náo, để họ vào.

Vương Lăng nhàn nhạt đi vào tùy tiện kiểm chỗ gần nhất với Mộ Dung Phi Yên, ngồi xuống tự rót cho mình tách trà, hấn nhìn qua Dược Hư bộ dáng hoảng kinh, Vương Lăng liền hỏi nhỏ:

- Huynh nhận thức nàng sao.

- Nàng ta xem như là nữ la sát, đệ đừng bị bộ dáng nàng ta lừa. Nàng ta Mộ Dung Phi Yên, thực lực cũng là trình độ Thiên Bảng.

Hấn nghe xong liền kinh ngạc, nhưng đã có tính toán trong đầu liền nhìn nàng vui vẻ cười:

- Vị sư tỷ xinh đẹp này, ta cảm thấy hay là chúng ta vào vấn đề chính nhá. Ta là người bận rộn, thật sự không tiện ở lâu.

Hấn không chút khách khí nào nói ra, trong lòng thì hiểu bản thân thực lực suy giảm tốt nhất không nên bộc lộ ra ngoài, nếu không nhận bao hậu quả, may mắn hôm nay cao thủ không nhiều có mặt, hấn muốn mau chóng nói nhanh rút nhanh.

Mộ Dung Phi Yên là một mặt kỳ lạ nhìn hấn, nàng tuy biết rõ thân phận đối phương nhưng không nghĩ hấn thực lực chả bao nhiêu trong tông lại ngông nghênh như vậy, lại nói tới nhiều nam nhân vừa nhìn nàng là liền thất sắc, đây là lần đầu thấy một nam nhân cái gì cũng không biểu hiện. Nàng nếu không

phải vì trước kia được một lần Vương Tử Lan cứu giúp, còn xem hấn là quan hệ đệ đệ với Vương Tử Lan thì nàng đã không khách khí như lúc này rồi.

Sở dĩ Vương Lăng không muốn để ý tới nàng cũng có nguyên do, nghĩ tới bản thân như vậy trên hoa ghen nguyệt khắp nơi mắc nợ tình, vừa trả cho Băng Mộ Tuyết một người coi như là lỗ lớn, sau này kiếm thêm mấy cái nữ nhân như vậy chẳng phải bản thân chẳng còn cái gì, ai bảo hấn mị lực thu hút bướm bướm như thế. Mộ Dung Phi Yên ngữ khí bình lặng địa nói:

- Vương sư đệ không cần vội, cứ bình tĩnh uống một ngụm nước, có chuyện gì từ từ nói vẫn tốt.

Giọng nàng thánh thót lọt tai hấn cũng không khỏi làm hấn rung mình, coi ra nữ nhân này so với mấy nữ nhân của hấn hơn được cái giọng này. Hấn nhanh chóng điều chút nội khí, nghĩ ngợi đối phương tu luyện mị công đây.

- Thực ra tiểu đệ đến chỉ mong bang giáo bồi thường một điểm.

- Nói những nói cuối, bọn ta sao phải bồi thường các người.

Vu Lang tức giận chỉ tay vào Vương Lăng nói, đồng dạng Mộ Dung Phi Yên vẫn là khó hiểu, nàng tuy biết giữa Viên Tâm hội cùng Phi Long hội xích mích nhưng là không nghĩ đến đối phương không biết sợ ngang nhiên đến đòi bồi thường, lại tại ngay địa phận của mình, chưa nói tới thực lực hai bên chênh nhau quá lớn, nếu không phải nàng e ngại quan hệ của đối phương với Vương Tử Lan thì đã sớm không thêm khách khí với hấn. Vương Lăng cười nhạt trả lời:

- Ta dĩ nhiên không dám tự động đến đòi bồi thường nếu chỉ là một chút bản ghế, cứ cho đám huynh đệ các người luyện tay luyện chân vậy, chỉ là huynh đệ trong hội bọn ta bị đánh thương thì phải làm sao.

- Nói như vậy người của các người bị thương thì liền kiếm bọn ta sao, người thật sự có bằng chứng bọn ta làm sao.

Vu Lang cười mỉa mai liếc hấn làm Dược Hư bực tới muốn động thủ bị Vương Lăng ngăn lại, hấn từ tốn nói:

- Cứ coi như các người không bồi thường thì bọn ta cũng đã trả đủ, chỉ là..

Hấn trắng nhìn đám người Phi Long hội bị đánh bị thương ngoài kia, ai ở đây cũng hiểu rõ ý tứ, nhưng lời hấn nói dấy lên trong lòng Mộ Dung Phi Yên khó chịu, nàng liền mở miệng hỏi:

- Vương sư đệ cứ nói tiếp.

Giọng nàng ngọt đến làm hấn rung mình, hai tiếng "sư đệ" tốt nhất không nên nghe nữa, hấn đành nhanh chóng nói tiếp lời:

- Là đám thảo dược các người vừa phá hư đấy.

- Chỉ là một chút thảo dược, các người coi bộ nghèo khó như vậy sao.

Vu Lang nghe xong cười trên làm đám người Linh Phong tức giận trừng mắt nhìn hấn. Vương Lăng ý tứ rõ ràng liền nói:

- Nếu như vậy rõ ràng là các người có thể bồi thường nha.

- Điều này dĩ nhiên bọn ta dư sức.

Vu Lang hừ lạnh, bộ dáng coi khinh rõ ràng, Mộ Dung Phi Yên cũng là cau mày lại, nghĩ tới đối phương thật sự là ngu ngốc đem mấy thứ này tới tận đây để nói.

- Nếu sư đệ muốn bồi thường thì liền nói đi, bọn ta liền mau chóng đền bù.

- Mộ tỷ, chúng ta không cần...

- Người không cần nói nữa.

Thấy Vu Lang biểu dáng không cam lòng, Mộ Dung Phi Yên khoát tay chặn lại, cũng không phải nàng xem quan hệ Vương Lăng với Vương Tử Lan thì đã không khách khí như vậy, thậm chí nghĩ ơn nghĩa với Vương Tử Lan cũng nên thôi đi. Vương Lăng không ngờ đối phương dễ dàng đáp ứng như vậy, cũng không rõ nguyên nhân trong đó. Vương Lăng cũng không nghĩ nhiều mỉm cười lấy ra một tờ giấy.

- Sư tỷ quả nhiên hiểu chuyện, đệ thật cảm phục.

Vu Lang dĩ nhiên lòng vẫn khó khăn chấp nhận nhưng nghe Mộ Dung Phi Yên nói cũng không tiện can dự vào, khó chịu lấy tờ giấy trong tay Vương Lăng, vừa nhìn vào thì liền kinh hãi lại tức giận.

- Người đây là ăn cướp sao.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 192: Chiếm chút tiện ích

Mộ Dung Phi Yên ghé mắt ra nhìn, thần thái có chút không dễ chịu, khuôn mặt nàng không khỏi băng lãnh lại. Bên trong hóa đơn tất cả đều được phẩm tam phẩm, còn có tứ phẩm, giá trị từng cây cũng là một con số không nhỏ, nói gì hơn trăm cây được thảo. Nàng lạnh lùng liếc Vương Lăng giọng nói âm lãnh:

- Sự đệ đây cũng quá gian thương rồi, xem Viên Tâm hội như vậy làm sao mà có thể tìm ra những dược phẩm này.

- Cái này tiểu đệ có nhiều lắm, sư tỷ có muốn xem.

Hắn cười hi hi, từ giới chỉ đem ra một đám thảo dược, nào là Hiên Linh Thảo, Bạch Y Thổ Cầm, ... hầu hết đều là tam phẩm dược liệu, thậm chí tứ phẩm cũng không ít. Mộ Dung Phi Yên thần sắc có chút không dễ nhìn, tuy là Phi Long hội thực lực phát triển lớn mạnh nhưng tùy tiện đem ra nhiều dược liệu quý hiếm như vậy cũng là khó khăn, nàng không nghĩ Vương gia tại Mạn Đà đế quốc lại có đủ tài phú như thế. Nhìn thấy thần sắc của Vu Lang và Mộ Dung Phi Yên, Vương Lăng lập tức nói:

- Dĩ nhiên số dược thảo này không phải từ ta mà đến, đây là có người giao ta quản lý đến.

- Rốt cuộc là ai lại dám giao dược thảo quý cho các ngươi.

Vu Lang mặt mày u ám, Vương Lăng nụ cười treo trên môi từ từ nhấp ngậm trà thơm đáp:

- Huynh nghĩ xem là ai có bản lĩnh tìm ra nhiều dược liệu như vậy.

- Chẳng lẽ lại là Luyện Dược Sư Công Hội.

Nghe hắn nói Mộ Dung Phi Yên thần sắc không dễ nhìn, nếu như thật như hắn nói thì việc Phi Long hội phá hủy dược liệu của Luyện Dược Sư Công Hội là đắc tội với tất cả luyện dược sư. Lại nhìn Vương Lăng thong dong bình tĩnh đến thế, xem ra nàng không muốn tin cũng không được, dù không thể xác định tốt nhưng nàng cũng không muốn mạo hiểm. Nàng cố nở nụ cười.

- Sự đệ xem ra có quan hệ thật tốt, chúng ta xem ra không thể không bồi tội rồi.

- Nếu sư tỷ đã khách khí như vậy, tiểu đệ thật cảm kích vô cùng. Như vậy có thể coi như là không phát sinh chuyện gì.

Vu Lang thật muốn lập tức lao vào Vương Lăng nhưng nhìn ánh mắt Mộ Dung Phi Yên gã không dám tự tiện. Nhanh chóng Vương Lăng nhận được một phần tạ lỗi, hắn vui vẻ thu nhận, nhìn vào trong tay thẻ màu đỏ cũng là một vạn điểm linh trị, đủ cho huynh đệ trong hội tu luyện mấy tháng.

Nhận được bồi thường quá hậu hĩnh, Vương Lăng cũng liền là tâm tình tốt lên chút, tuy là có chút tò mò không biết vị bang chủ cùng mấy cao thủ khác trong bang đi đâu hết, nhưng như vậy hắn mới thuận lợi kiếm lời như vậy. Hắn quay qua nhìn Mộ Dung Phi Yên không chớp mắt chấp tay nói:

- Tiểu đệ xin phép cáo từ, lần sau sẽ tới bái phỏng.

- Sự đệ khách khí.

Tuy là nhận ra mục đích của Vương Lăng cứ nhìn lên ngực mình mà nói nhưng nàng không bận tâm, nên nở nụ cười, nàng sao cũng đã quen với loại ánh nhìn này rồi. Vương Lăng đứng dậy cùng đoàn người Viên Tâm hội bỏ đi, đám người Phi Long hội tuy tức đến đỏ mặt nhưng không có sự cho phép của Vu Lang cùng Mộ Dung Phi Yên liền không dám làm gì, tránh đường cho người Vương Lăng rời đi. Đến khi bóng dáng của Vương Lăng biến mất ngoài cửa, Vu Lang liền vỗ mạnh tay xuống bàn, tức giận thờ hồn hèn:

- Sư tỷ sao cứ phải sợ, trực tiếp phê bỏ hắn là được.

- Đệ dĩ nhiên không hiểu, tiểu tử Vương Lăng nhìn như vậy nhưng rất không đơn giản, có rất nhiều mối quan hệ chúng ta cũng không thể trực tiếp làm gì được hắn.

- Như vậy chỉ có thể nhìn sao.

- Dĩ nhiên trực tiếp ra tay thì không thể nhưng nếu hắn bị ai đó vô tình giết thì ...

Nói tới đây ý tứ của nàng rất rõ ràng, Vu Lang liền niềm nở trở lại, lòng cười lạnh: "Vương Lăng ơi Vương Lăng, cứ xem ngươi thiên phú hơn người nhưng coi thử ngươi sống được bao lâu."

Rời đi một lúc Linh Phong nhìn qua Vương Lăng tò mò hỏi:

-Đệ thật sự có quen biết với Luyện Dược Sư Công hội sao.

-Không có.

Vương Lăng trực tiếp lắc đầu làm Lĩnh Phong cùng Dược Hư giật mình. Nhìn sắc mặt hai người Vương Lăng dĩ nhiên hiểu, nói tiếp;

-Thế nhưng đệ lại có quan hệ khác, việc này mấy huynh khỏi lo.

-Mặc kệ mấy thứ phức tạp, ta chỉ biết là đệ khiến cho đám Phi Long hội sợ xanh mặt rồi.

Dược Hư tuy là người Dược gia nhưng cũng chỉ là chi nhánh, lại đầu óc đơn giản, không hiểu rõ mối quan hệ phức tạp bên trong tộc, Vương Lăng nghe hẳn nói chỉ cười nhạt, bình tĩnh đem đám linh trị giao cho hai người phân phát cho huynh đệ trong hội.

Hắn có thể đem Luyện Dược Sư Công hội ra đe dọa đám người Phi Long hội tạm thời không mạnh động, nhưng ai biết sau này sẽ thế nào, vì thế nên sớm khôi phục thực lực, hẳn không tin là không có cách. Khéo léo từ chối lời mời của Dược Hư, hắn về thẳng lại Viên Tâm hội, muốn đóng cửa nghỉ ngơi, lại chợt thấy Long Hiên đứng trước cửa khuôn mặt không vui. Hắn nở nụ cười nhìn vào nàng:

-Sur tỷ có chuyện gì sao.

-Có người tìm người bàn chuyện, chẳng lẽ không ai nói cho người sao.

-Rốt cuộc là người nào.

Hắn kỳ quái không hiểu nàng nhắc tới ai, Long Hiên tức giận chỉ tay vào nội đường nói:

-Hắn ta ở bên trong phòng nghị đường ấy.

-Được, đệ vào xem

Hắn đi vào, Long Hiên cũng theo sau, ngồi trong phòng là Lãnh Thiên Tổ ngồi im một chỗ, Trầm Hương đang bóp vai cho nàng, vừa thấy hắn đi vào Trầm Hương liền trừng mắt nhìn hắn, dĩ nhiên là tức giận việc trước đó. Vương Lăng nhìn liền biết hai người này là nữ phần nam trang, cũng không tiện bộc bạch, nếu không ai biết Long Hiên sẽ làm cái gì. Cố nở nụ cười, hắn ngồi xuống, Long Hiên cũng ngồi bên cạnh.

-Không biết vị công tử này tìm ta là có chuyện gì.

-Dĩ nhiên là có chuyện quan trọng, công tử có thể đoán.

Ngữ điệu của Lãnh Thiên Tổ rõ ràng lạnh nhạt, ý tứ trên người, Vương Lăng biết nàng ta còn giận việc trong bồn tắm nên cũng đành thôi, trầm nghĩ thân phận đối phương hẳn cũng không rõ ràng. Long Hiên nhìn dáng vẻ tự kiêu của Lãnh Thiên Tổ, tâm sinh khó chịu địa đáp:

-Nếu như người không muốn nói có thể thôi, bọn ta cũng không muốn nghe.

-Ồ, thật sự là sẽ không hối hận chứ.

Lãnh Thiên Tổ nhoen miệng cười, không chút dị động nào, Vương Lăng lo lắng thật sự nếu là việc tối quan trọng như vậy thì hồng bút, đành hạ giọng:

-Thật sự thì tại hạ không đoán được, mong vị công tử này giải thích.

-Tốt, nếu công tử thành tâm chút ta sẽ vào việc chính.

Vương Lăng cười khổ, nữ nhân này giận thật dai, bắt hắn phải tạ lỗi đây mà, Long Hiên không biết chuyện gì xảy ra giữa hai người, nhưng nghe ngữ khí đối phương ngạo mạn sớm tức giận, cười lạnh:

-Nếu như người đã không muốn nói chuyện bình thường thì có thể đi.

-Được thôi, ta đi như vậy thì có chuyện gì phát sinh cũng đừng trách ta không thông báo trước.

Cái cảm giác bị đối phương dắt mũi như thế này làm Vương Lăng khá là khó chịu, nếu không phải biết trước đối phương là nữ nhân thì đã sớm không khách khí như vậy. Mặc kệ là như thế nào, hắn tin đối phương đã tới tận đây thì sẽ không dễ dàng bỏ đi như vậy, hắn liền đứng dậy gấp dài vron vai.

-Như vậy cũng tốt, tại hạ cũng sớm muốn nghỉ ngơi.

-Người như vậy, thật sự không quan tâm. Dù cho nó đe dọa tính mạng người.

Lãnh Thiên Tổ cau mày, nhìn hắn thông dong như thế tức không thể phát tiết, Vương Lăng liếc mắt bình tĩnh nói:

-Chuyện gì tới rồi sẽ tới, lo nghĩ nhiều làm cái gì.

-Người...

Lãnh Thiên Tổ chỉ tay vào hắn, chẳng biết nói sao, tuy là muốn lấy chút tiện nghi đối phương, giờ bị hắn làm cho tức giận. Long Hiên mỉm cười khanh khách dang tay tỏ vẻ tiền khách.

- Vị công tử này, đã không có chuyện thì có thể rời đi.

- Được lắm Vương Lăng, sau này có chết thì đừng đến ám ta.

Lãnh Thiên Tổ đã chịu hết nổi, tức giận xoay người, Trầm Hương nhìn lại Vương Lăng, không nói gì mau chóng theo sau. Đến khi cả hai đều rời đi thì hắn thở dài, quay lưng muốn trở về phòng. Long Hiên không nói gì, nàng chưa từng thấy hắn uể oải mệt mỏi như vậy, không hiểu sao có chút đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 193: Biến đổi nghiêng trời

Ngồi tĩnh thiền trên giường, hắn mau theo kỳ kinh bát mạch tìm kiếm con đường khai thông trở lại, thế nhưng lại có một tia lực lượng kỳ lạ cường đại ngăn cản khiến hắn không cách nào khai mở. Cảm giác vô cùng khó hiểu, Linh Tôn quan sát hắn từ đầu, không nói gì, xem như đã hiểu ra vấn đề, bắt qua vẫn chưa nói lại cho Vương Lăng.

Hắn cứ y như cũ ngồi một chỗ, mồ hôi nhễ nhại, rõ ràng tốn hết xí quách nhưng không hề có chút kết quả khả quan nào. Bất lực ngã ra giường, khuôn mặt hắn vụn vỡ không dễ nhìn, vung tay qua lại nằm một chỗ không yên, cảm giác khó chịu nén trong lòng ngực không thể phát tán.

Hắn dường như có cảm giác nản lòng thoái chí tại thời điểm này, nằm vật vã ra nghĩ tới nhiều việc xảy ra, tất cả là do hắn quá mềm lòng, so ra cách làm việc lúc xuyên qua đây với trước kia là hoàn toàn trái ngược. Hắn bất lực mò mẫm trong giới chỉ những vật phẩm thu được xem thử có thứ nào giúp ích cho hắn, bất tri bất giác lại đụng tới “Thần Tội Lôi Pháp”, hắn kinh nghi ngờ nghiêng xem kỹ lại, thứ công pháp này chỉ có một trang, hắn khó lòng thấu hiểu, khổ công tu luyện cũng chỉ đạt được 3 phần mong muốn rồi lại dừng chân không thể tiến tiếp.

Có thể xem đây là tội cổ thượng đẳng công pháp, nếu dễ dàng để hắn hiểu như thế thì còn gì là thượng cổ công pháp. Tuy thế hắn quyết định tìm hiểu thử này, chắc chắn sẽ có cách giúp đỡ hắn.

“Nghịch Thiên Lôi Thể - Bá Ngạnh Thương Khung” hắn không hiểu đây là cái ý gì, nhưng dựa theo giải thích của Linh Tôn, muốn tu thành thượng cổ pháp tắc thì con đường chỉ có thể là Nghịch thiên, nếu theo đường lối thuận thiên thì ứng với việc mãi mãi không thể sánh cùng trời, ý tứ thật ngông nghênh. Có lẽ là hắn tội dạ nhưng Linh Tôn giải thích càng làm hắn rối rắm mà thôi, nhưng mà nếu như trời đã tuyệt đường hắn thì hắn cũng không cần phải thuận theo ý trời.

Hắn quyết định liều mạng một lần, nghịch chuyển kinh mạch, ngược theo vòng chu thiên bình thường, không cần phải từ từ hấp thu linh khí, ta chỉ cần hấp thu hết là được. Hắn cứ giữ y nguyên cái ý nghĩ này, nhắm mắt tĩnh thần, dùng y nguyên ý nghĩ của mình mà làm, trời không muốn ta thuận thiên vậy ta liền nghịch thiên.

Dòng hắc lôi bắt đầu chuyển động, giúp đỡ hắn thu hút tất cả linh khí về một nơi, những vầng chi đen xuất hiện trên cổ tay hắn, cả người tỏa ra vẻ tà dị không tả nổi, gân xanh nổi lên dần chuyển thành màu đen, cứ trương phồng thật đáng sợ.

Bất chợt Vương Lăng ý thức tách ra, hắn cách thể thần phách, dần tách riêng khỏi cơ thể, hắn vừa ý thức được xung quanh liền kinh sợ, mắt không thể nhìn thấy chính cơ thể của mình đang ngồi tọa trên giường, cơ thể biến đổi khác lạ.

- Ta đây là làm sao.

Hắn có thể lượn lờ trong không khí như bóng ma, cảm giác này làm hắn thích thú. Vươn khỏi mái đình, bay lượn lờ trong không trung, nhìn thấy rõ ràng cảnh vật từ trên cao, cảm giác khác hoàn toàn so với phi hành, tự do thoải mái hơn nhiều. Hắn thích thú đi qua mấy gian phòng, dừng lại ở một gian. Lãnh Thiên Tổ ngậm mình trong bồn tắm, miệng nàng thâm mấp không ngớt một người.

- Xú nam nhân, người có chết ta cũng mặc kệ.

Lúc này nàng đã lột bỏ lớp nam trang, trở thành thiếu nữ xinh đẹp, mái tóc ướt đầm xỏa ra ngoài thành bồn tỏa ra mùi hương, da thịt mềm mại trắng nõn, bầu ngực đầy đặn vô cùng. Vương Lăng há hốc mồm, rốt cuộc giờ cũng biết nàng ta là ai, có cái cảm giác khó nói thành lời. Tuy là xem nữ nhân tầm kích thích thật đấy nhưng sợ tẩu hỏa nhập ma lúc nào không hay thì toi, liền âm thầm chuồn ra êm thấm.

Hắn bay lên càng cao cảm giác chơi vậy cũng đủ, trở lại cơ thể là được, nhưng hắn linh cảm nhận ra có một luồng tà khí khá quen thuộc phát ra từ phía xa. Hắn đầu óc xoay chuyển, quyết định tới xem một phen, dù sao thần phách lúc này của hắn là vô định, rất khó cảm nhận. Từ xa một kẻ mặc áo choàng đen mang trên vai một thiếu nữ như đã bất tỉnh, đằng sau có vô số đệ tử theo đuổi.

- Tặc nhân, mau thả Tào sư muội ra.

- Các ngươi một đám ngu ngốc, nghĩ ta dễ dàng thả ra con tin sao.

Hắc y nhân cười lạnh, ngữ khí âm u, đáng sợ. Một đám đệ tử không dám công kích về phía của hắc y nhân sợ làm tổn thương Tào Vận, cứ như vậy theo đuôi cả một quãng đường. Đến một vùng đất phẳng, hắc y nhân dừng lại, quay qua nhìn đám đệ tử trong môn nhoèn miệng cười. Thấy hắc y nhân dừng lại, một đám đệ tử tản ra bao vây hắc y nhân, tức giận kêu:

- Nếu ngươi dám làm sư muội bị thương thì bọn ta cho ngươi khó sống.

- Haha. Ta đã vào đây rồi thì đã sẵn sàng chết rồi.

Ánh mắt hắc y nhân lạnh lẽo còn có một luồng mê lương cùng cực không khỏi làm đám đệ tử run mình, cảm thấy sợ hãi. Tào Vận mơ màng mở mắt, cảm giác cơ thể vô lực, nằm ngã một khoảng đất, trực tiếp hoảng sợ.

- Tại sao ta lại trở thành thế này.

Nàng chỉ nhớ trong khi tu luyện đột nhiên có người xông vào phòng, nàng liền bị đánh ngất đi, bây giờ nhận ra thấy hắc y nhân đang chế trụ mình trước mặt cảm giác vừa sợ vừa lo. Tiểu Hà thấy tiểu thư của mình đã tỉnh lại, khẩn trương la lên chặn đám đệ tử xúc động lại.

- Tiểu thư, nô tỳ sẽ cứu người.

- Các ngươi mau lên, nếu ta có xảy ra chuyện gì các ngươi cũng đừng mong sống tốt.

Tào Vận tâm trí bây giờ thanh tỉnh một chút, hi vọng đám đệ tử được việc chế trụ hắc y nhân này, gã hắc y nhân liếc mắt qua, lộ vẻ chán ghét cùng cảm giận trực tiếp vung tay cho Tào Vận một cái tát.

- Ngươi đang nằm trong tay ta, la hét cái gì. Muốn chết ngay bây giờ sao.

- Ngươi dám tát ta.

Tào Vận run rẩy không tin được, nàng dù sao cũng là công chúa một nước lớn, trước giờ chưa ăn thiệt bao giờ, vừa vào tông môn đã gặp Vương Lăng bây giờ lại rơi vào tay hắc y nhân, lòng tin của nàng dần như sụp đổ. Hắc y nhân quay người lại, móc từ ngực một viên linh thạch thả xuống đất, lại cật ngón tay nhỏ vài giọt huyết dịch, hành động của hắc y nhân báo hiệu chúng đệ tử sắp có chuyện không tốt xảy ra.

Quả nhiên vậy, ánh sáng màu đỏ bao trùm xung quanh, một vòng tròn bao vây cả đám người, một đệ tử chạm vào vòng kết giới liền cảm thấy sinh lực bị hút hết, ngã xuống đất co quắp làm đám đệ tử khác hoảng sợ. Biết chắc rằng cái vòng kết giới này có điều tà ác, hắc y nhân đã rời bỏ vị trí, bước vào trong vòng tròn tỏ vẻ vui sướng.

- Kề cận ta chắc hẳn phải chết.

Một tiếng rú đau đớn của một đệ tử trong đêm trăng sáng này, Vương Lăng chỉ kịp cảm nhận tiếng kêu kia, thần phách liền dao động, không lâu sau sớm quay trở về thân xác.

Hắn bình tĩnh, cả người giật giật, một luồng sáng màu vàng lóe lên chính giữa mi tâm, rồi một cột sáng màu vàng phát ra từ người hắn phá một hố to xuyên qua mái nhà trực thẳng phóng lên không trung, xung quanh đó các vị cường giả Thần Hồn cảnh nhìn lên cột sáng trên không trung phải mở bừng mắt, đều có suy nghĩ bậc nào cường giả giả làm, có một ý nghĩ chung là đến nơi phát ra cột sáng xem xét.

Vương Lăng dần cảm nhận cơ thể thay xương đổi cốt, vượt xa cơ thể trước đây. Bất quá mùi hôi thối xông thẳng vào mũi hắn, phải là cực thối mới đúng, hắn hốt hoảng nhìn cả bản thân bị bao bọc bởi lớp nhầy nhụa màu đen hôi thối vô cùng, cả căn phòng cũng tràn ngập dịch chất. Hắn bịt chặt mũi mình lại, lao ra ngoài tìm nước tắm rửa, tẩy đi cái mùi thối khó chịu này.

Khó khăn lắm mới tìm thấy một hồ nước, hắn chà nhõm nhiều nhầy ào xuống nước, cả hồ nước thấm đẫm dịch chất nhầy nhớt của hắn, từ làn nước trong bị hắn làm cho ô nhiễm nặng nề. Mấy đệ tử xung quanh cách trăm mét vẫn nhìn thấy mùi này thay nhau bịt mũi chạy trốn. Hắn cười khổ cổ trót hết chất lỏng này, bản thân hắn qua qua trình tẩy kinh phạt tẩy làm da thịt trắng sáng như bạch ngọc còn hơn cả da nữ nhân, xương cốt linh hoạt chỉ sợ không thua long cốt bao nhiêu.

Cật khổ lắm mới đổi trắng lại y phục của mình, hắn cảm thấy cơ thể thay đổi khác lạ nhiều quá, một cỗ khí tức tà dị toát ra từ người hắn, kinh mạch tất nghẽn đã được đã thông, trong đan điền linh lực chảy cuộn cuộn không ngừng, tuy là thực lực chưa khôi phục về như cũ nhưng cảm giác này làm hắn phấn chấn hơn cả, mà đặc biệt hắn có cảm sát ý tăng cao có ý thức muốn giết người, điều này làm hắn hoảng hốt, không biết cái ý niệm này từ đâu. Linh Tôn ngó thấy sự thay đổi của hắn rơi vào trầm tư, lắc đầu thở dài:

- Tiểu tử này xem ra quyết định chống lại thiên đạo rồi. Rốt cuộc vẫn là nằm trong tính toán của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 194: Hậu nhân sót lại

Từ trên không trung bầu trời Viên Tâm hội, lão giả mái tóc trắng xóa, chòm râu dài đung đưa trong gió hai mắt khép hờ liếc xuống nhìn nơi vừa phát ra cột sáng kia, thần thái ung dung nhìn không thấu lòng, lại nghe một tiếng cười quái dị khô khan vang lên, một lão giả khác choàng bên ngoài áo đen phủ đầu, lưng còm xuống, da mặt nhăn nheo khó nhìn.

- Tây Môn Niên, lão già nguoi không ngờ vẫn còn sống thọ vậy.

- Lão độc dược còn chưa chết ta sao có thể chết được

Lão giả Tây Môn Niên thông dong trả lời, lão giả choàng áo đen là Độc Cự Sĩ là cường giả thần hồn duy nhất sử dụng độc dược trên đại lục này. Cả hai đều ở đây vì một thứ nhưng khi đến đây lại không nhận thấy một chút manh mối nào.

- Không biết điều gì làm hai vị ghé đến tông môn của ta vậy.

Hoàng Diệp nở nụ cười đối mặt cùng hai lão cường giả, cả hai lão giả đều có chút e ngại Hoàng Diệp, không dám có chút ý khinh thường, Độc Cự Sĩ cười khan rả lời:

- Hóa ra là tông chủ Minh Lam Tông, bọn ta cũng chỉ là ngạc nhiên vì sao lại xuất hiện kim quang bên trong tông môn mà thôi.

- Hừ, đừng nghĩ ta không biết mục đích các nguoi là gì, đây là Minh Lam Tông không phải là nơi các nguoi có thể tùy tiện đến đi tùy ý.

Hoàng Diệp xem như tức giận, hai luồng kim ngân vô hình áp tới Tây Môn Niên cùng Độc Cự Sĩ làm cả hai rung mình chống đỡ, trán đều chảy ra mồ hôi lạnh, Tây Môn Niên khuôn mặt trắng tái.

- Nếu nguoi muốn đánh nhau thì ta sẵn sàng tiếp.

- Các nguoi muốn chơi thì cứ từ từ đi, lão già ta già rồi không đánh lại các nguoi.

Dứt lời Độc Cự Sĩ bóng dáng đã không thấy, cả Hoàng Diệp cùng Tây Môn Niên đều thâm chủi lão hồ ly, Tây Môn Niên khoát tay chặn Hoàng Diệp, dù sao thì thân mạng trọng trách lão cũng muốn tránh thương tổn không cần thiết.

- Chắc lão cũng biết vì sao ta lại ở đây, cũng là vị cường giả thần bí nhân bên trong tông môn, lão thật sự không rõ sao.

- Chuyện của tông môn ta không cần Tây Môn chủ quan tâm.

Nói vậy nhưng chính Hoàng Diệp cũng không biết luồng kim quang kia xuất phát từ đâu, tuy lời nói thể lão có linh cảm dị tượng này mang đến điềm rủi. Cả hai giả ý liếc mắt nhìn nhau, cảm nhận mỗi bên một chút dấu khí tiêu giảm liền hiểu đối phương không hề muốn chiến tiếp, đồng loạt đều rút lui.

Cứ theo điều thông qua thần phách đã thấy, rõ ràng hắc y nhân kia phát động là “Cửu Tiêu Huyết Trận” của Huyết Hà phái, nhận định đối phương có quan hệ với Huyết Hà phái. Vương Lăng trầm tư di chuyển về phương hướng kia.

Hắn y như cũ xuất hiện tại địa phương xuất hiện hắc y nhân, bố cục lúc này khá là thâm thúy, nằm trên đất có tầm 5 người đệ tử tông phái, mà hắc y nhân kia đã bị chế trụ, thân người đầy thương tích, máu me đầm cả trường y. Dương Tả hai mắt đầy oán độc nhìn hắc y nhân gần giọng:

- Còn không mau nói chủ mưu của nguoi là ai, tại sao lại bắt cóc Tào sư muội.

- Tất cả các nguoi đều là lũ giả nhân giả nghĩa, cái gì mà tông môn chính phái, chỉ là một lũ nguỵ quân tử.

- Tên khốn, rõ ràng nguoi xâm nhập địa bàn tông môn còn sát hại đồng môn bọn ta, bây giờ lại nói những nói cuội cái gì.

Mấy đệ tử xung quanh ồ ạt tức giận, tất cả đều vì hắc y nhân này mà đồng bạn đều bị thương chí mạng, có nhiều người đã chết oan trong tay gã. Máy đệ tử hai mắt to máu trừng to nhìn hắc y nhân thần thái phần nộ.

- Sư huynh không cần nói nhiều, trực tiếp giết gã thay các vị đồng sư huynh đệ báo thù.

- Đúng vậy, giết hắn.

Dương Tả không nói gì, hắn cũng có mối hận cùng hắc y nhân nên theo lời đồng môn, hai tay tụ ra một chưởng lực, một trào như nghìn cân hướng nguoi hắc y nhân. Gã hắc y nhân giương tay ra, tạo một luồng hào quang màu đỏ chói, mấy tia chỉ đường hiện lên cánh tay như linh xà xuất động ồ ạt tạo thành một cái vòng che tạm thời đối ngành cùng chưởng kinh Dương Tả.

Hắc y nhân bay ngã ra sau, miệng không ngừng ỏi máu, nằm vật ra đất, trường bào bị phá nát để lộ khuôn mặt trắng sau lớp áo choàng. Một nam nhân da mặt co quắp, khô queo rùng rợn, cơ thể gầy gò da thịt dính xương mà hai mắt như cá chết nhìn vô cùng quỷ dị. Một đám đệ tử đều rùng mình khi thấy nhân dạng kẻ này, gã hắc y nhân thấy tất cả đều nhìn về mình thì hoảng loạn, hai tay che mặt, hoảng hốt vô cùng.

- Đừng có nhìn ta.

- Tưởng gì, hóa ra là một xú nam nhân, nhìn thật ghê tởm.

Đối mặt với những ánh mắt kinh tởm chính mình, hắc y nhân tâm chí tụt lùi, hoảng loạn co người, không nhìn ra đáng đáp kẻ sát nhân trước đó. Tào Vận cũng là muốn nôn lúc thấy đáng về hắc y nhân, nghĩ tới đối phương vừa mới mang vác mình cả người liền ngứa ngáy, nổi da gà, nhìn tới Tiểu Hà ra lệnh.

- Tiểu Hà, mau giết chết gã xú nam nhân này đi, ta muốn mau chóng về nhà tắm rửa thật sạch.

Từ khi hắc y nhân ngộ thương, trận pháp cũng được gỡ bỏ, Tiểu Hà liền đến ngay cạnh Tào Vận, y nguyên theo lời của Tào Vận ra lệnh cho đám đệ tử động thủ.

Vương Lăng núp ở một bên, đối với hắc y nhân tuy là nhìn không thiện cảm bắt quá có chút cảm thông, không giống mấy người khác cảm thấy ghê tởm hắc y nhân cùng cực này, bởi vì nguyên do của Tử Y Tiên nên đối với đáng về bề ngoài cũng không quan trọng, ngược lại hắn có thể cảm nhận sự bi thương, cô quạnh trong mắt hắc y nhân, chắc hẳn là gã đã phải chịu đựng rất nhiều thứ.

Mà hướng hồ ở đây hắc y nhân thể hiện đều là tuyệt học của Huyết Hà phái, dễ dàng đoán ra đây là hậu nhân còn sót lại của tà phái đệ nhất trước kia, lấy lại mấy lời hứa trước kia Vương Lăng từng giao kết cùng Khuru Tà, hắn tuy là không có bị gò bó, ép buộc thực hiện nhưng theo giao ước, hắn đã lấy từ Khuru Tà rất nhiều lợi ích, huống chi nếu không thực hiện thì hắn cảm thấy bản thân bút rút không yên.

Nếu như hắc y nhân này là người còn sót lại của Huyết Hà phái thì hắn phải ra tay cứu giúp mà thôi, nói thế nhưng bây giờ thực lực suy giảm, hắn cũng không có bản lĩnh từ tay mấy đồng môn sư đệ này cướp người.

Nghĩ kỹ thì trước kia có “Nhuyễn Hợp Hương” tiện ích vô cùng, không hiểu sao lại biến mất không tăm hơi, hắn cũng đành phải dùng một cách thức khác. Không có thời gian nghĩ nhiều, đã nghĩ gì thì làm như thế, hắn dùng thuật Biến ảnh của Hồ tộc trở thành bộ dạng của Mai Dương Tú.

Một bộ dạng không có gì từ bên trong bước ra, cả đám đệ tử bất ngờ nhưng nhìn thấy nhân dạng Mai Dương Tú đều lễ độ khom người.

- Đại sư huynh.

- Các đệ đã bắt được thích khách chưa.

- Sư huynh, kẻ giết các vị đồng môn sư đệ đang ở đây.

Dương Tà cầm phần chỉ tay vào hắc y nhân, tất cả đều vì muốn đồng môn đã mất mà trả thù, Vương Lăng chỉ biết lắc đầu thờ dài, tuy là có lỗi với mấy đồng môn của mình nhưng vì sự nghiệp bản thân hắn không thể không cứu hắc y nhân này. Tùy thời có thể xem thử dùng lối lẽ bình thường thuyết phục hay không.

- Vậy các đệ định sẽ giết tên này ngay ở đây sao.

- Đệ muốn ngay trước mặt các sư đệ đã chết giết tên này báo thù.

Dương Tà thẳng thắn trả lời, Vương Lăng thầm khâm phục người này nhưng việc hắn không thể không làm, không cách nào hơn là nói:

- Như vậy thật không ổn, cứ như vậy giết hắn thì nếu hắn có giờ trở lại chết kéo theo vài người chết theo thì khổ. Các đệ phải hiểu lũ tà ma ngoại đạo này còn có phương pháp tự bạo kéo theo tính mạng vài người không phải là khó.

- Nếu thế thật thì theo sư huynh phải làm sao. Có cần giải hắn đem về tông môn hay không.

- Đạo đây tông môn xảy ra rất nhiều chuyện, chuyện nhỏ này không cần vọng động đến mấy vị sư thúc.

Lời nói Vương Lăng không phải không có lý, với loại người tà ác giết người không ghê tay chỉ sợ là trước khi chết còn muốn kéo theo vài người. Vương Lăng nở nụ cười, bình thản nói.

- Hay là các vị sư đệ cứ về trước, ta ở lại tự có cách giải quyết triệt để.

- Như vậy, sao có thể để sư huynh chịu nguy cơ một mình chứ.

- Đừng lo, các người còn không rõ ta bản lĩnh ra sao.

Vương Lăng nói ra câu này có chút ái ngại, vì chính hắn còn không biết rõ Mai Dương Tú thực lực thế nào, nhưng sớm đã chứng thực qua còn sớm đã là đệ tử chân truyền thì thực lực không quá kém đi. Rất nhanh Dương Tà gật đầu nói:

- Thế thì sư huynh cẩn thận, bọn đệ thay mặt các sư đệ cảm tạ ơn đức.

- Không cần, nếu như gã không tự bạo ta sẽ đem đầu hắc tể vong linh các vị sư đệ.

Hắn nói dối lòng lại cảm thấy khó chịu, Dương Tà cùng đám sư đệ kia cảm động đều kéo nhau đem mấy đồng môn bị thương cùng trở lại, Tào Vận không may mắn quan tâm mấy vấn đề này sớm cùng Tiểu Hà rời đi. Vương Lăng hai mắt nhìn theo đám đồng môn sư huynh đệ thầm nói lời xin lỗi.

Bất tri bất giác một lúc sau, từ đằng sau nghe tiếng vang nổ, mấy vị đồng môn hai mắt nhìn nhau thầm phụ hộ Mai Dương Tú không xảy ra điều gì. Từ phía xa Vương Lăng lần đầu sử dụng Ma Giao Đỉnh luyện chế một chút đan dược trị thương cho hắc y nhân, bất ngờ thất bại nên tạo ra một tiếng nổ vang.

- Sặc, cái thứ đồ này thật khó sử dụng, đành phải quay về dùng lô đỉnh bình thường vậy.

Wương Lăng mắng thầm không ngớt đồ xịn mà khó xài.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 195: Chỉ có lời không có lỗi (1)

Lại quay nhìn xem lại bộ dạng hắc y nhân, thương tích khắp người, hơi thở mong manh, gần như là người đã chết. Vương Lăng vươn tay định xem rõ thương tích đối phương. Hắc y nhân dù hết sức, một bộ phận ý thức vẫn thanh tỉnh, cả người phòng bị. Thấy gã cứ khư khư giữ mình, Vương Lăng nhếch môi, ngữ điệu trào phúng:

- Người giờ như ngọn đèn trước gió, ta cần gì phải chờ, yên tâm ta tuyệt đối không hại người.

- Làm sao ta dám tin chứ, tuy ta đã như người chết nhưng vẫn không muốn trở thành công cụ của bất cứ ai.

Cũng hết cách vì sao đối phương nghi ngờ, sống một cuộc sống mà bất cứ ai cũng có thể là kẻ thù, người thân không còn có ai bên cạnh lại thương tích chồng chéo, cơ thể biến đổi dị dạng, dù là thánh nhân cũng sớm đi chết cho đời bớt khổ nhưng vẫn giữ một vẻ bình tĩnh như vậy làm Vương Lăng có chút khâm phục. Xóa bỏ nhân dạng Mai Dương Tú, hắn mỉm cười khoanh tay ngó kỹ hắc y nhân.

- Như vậy người thấy không vấn đề gì chứ.

Thấy ánh mắt đối phương vẫn lộ rõ nghi ngờ, hắn không còn cách nào khác, liền đọc một lèo khẩu quyết của Huyết Hà pháp quyết, lập tức hắc y nhân kinh ngạc, hai mắt trừng to quan sát kỹ Vương Lăng lắp bắp hỏi:

- Người sao lại biết khẩu quyết của tông môn bọn ta.

- Người là người của Huyết Hà phái?

Hắc y nhân gật gật đầu, gã nghe Vương Lăng đọc khẩu quyết so với công pháp bản thân hoàn mỹ hơn, đầy đủ tất cả các tầng pháp liên không nảy ý che giấu nữa, hưởng chỉ tính mạng bản thân sắp chấm dứt, gặp lại người đồng môn làm gã nảy tâm vui sướng. Nhìn thấy đối phương dù bị thương nhưng vẫn gồng người đứng dậy Vương Lăng đề vai hắc y nhân xuống nhàn nhàn.

- Người đang bị thương không nên kích động mạnh.

- Ta đã sắp chết rồi, nếu như lần cuối có thể nhìn thấy một người đồng môn thì đã đủ mãn nguyện.

- Ta còn chưa cho người chết, người còn lộn xộn.

- Ta tự biết rõ thương thế bản thân.

Nghe câu này giống như mấy lời trần trụi trong tiểu thuyết, Vương Lăng khó chịu vô cùng, bản thân còn muốn đối phương thay mình khôi phục Huyết Hà phái làm sao mà để gã chết.

- Người tên gì.

- Tên ta, đã lâu lắm chưa có người hỏi. Ta vẫn nhớ mấy vị sư huynh gọi ta là Cốt Đầu.

- Vậy được Cốt Đầu, người có muốn khôi phục Huyết Hà phái, tìm ra địch nhân trả thù không.

Cốt Đầu nghi ngờ địa nhìn hắn, gã làm sao mà không muốn chứ, nhanh chóng gật đầu. Vương Lăng chỉ đợi như vậy, hài lòng vỗ vai hắn.

- Nếu vậy thì người chưa thể chết được. Cứ đợi ta ở đây, ta sẽ sớm tìm được liệu chữa trị cho người.

- Nếu người nói vậy thì ta sẽ chọn tin người lần này. Đẳng kia có một chiếc hang ta từng dùng nó cư trú, bên trong ta có tạo một cái kết giới, người đưa ta đến đó.

- Được.

Đề Cốt Đầu ở bên trong hang động rồi, Vương Lăng phương hướng của Dược Kinh Phưởng lao đi. Hắn thẳng vào bên trong mượn phòng luyện dược, không ai nói gì sẵn sàng giúp hắn chuẩn bị mọi thứ, từ dược phẩm đến lò đan dược.

Theo như thương thế của Cốt Đầu, hắn định luyện chế Bạch Trường Đan nhưng Linh Tôn lại nhắc nhở hắn luyện Trường Sinh Đan, chỉ có loại đan này là phù hợp với tình trạng của Cốt Đầu. Hắn nghe xong tuy là nghi ngờ một chút nhưng vẫn theo lời Linh Tôn luyện Trường Sinh Đan, tuy là về luyện dược Linh Tôn có thể thua kém xa Gia Nộ nhưng tâm hiểu biết về đan dược thì dĩ nhiên không ai bằng, huống chi Linh Tôn trực tiếp thấy thương tích của Cốt Đầu.

Đây là lần đầu hắn luyện đan tứ phẩm đan dược, trước đó còn có e ngại nhưng hiện hắn rõ ràng tinh thần hắn cường đại hơn trước gấp mấy lần, sự nhạy bén lại tăng thêm vài phần, có vẻ như sau lần tự mình tẩy tủy lĩnh vực luyện đan cũng được tăng cường. Nhưng mà như thế thì sao dùng Ma Giao Đình lại thất bại chứ.

Cầm trong tay Trường Sinh Đan, hắn có cảm giác hư cấu vô cùng, đây là lần đầu luyện đan vượt phẩm cách nhưng lại thành công mỹ mãn. Hắn cũng chẳng nghĩ nhiều thế, định quay lại gặp Cốt Đầu nhưng lại có nha hoàn Tiểu Xuân chạy tới thông báo cho hắn Dược Thư Kỳ gặp hắn.

Tuy là bây giờ đang bận nhưng hắn cũng rõ bản thân sớm muộn rồi sẽ gặp nàng, không từ chối theo sao nha đầu Tiểu Xuân tới phòng của Dược Thư Kỳ. Người thấy trong phòng mùi thơm, hắn hít hà thoải mái liếc mắt Dược Thư Kỳ nhếch miệng cười.

- Dược tiểu thư không ngờ lại tự mình mời ta vào trong tư phòng của mình. Lần sau ta không cần phải trèo cửa sổ nữa.

- Đây chỉ là phòng ta tạm thời ở mà thôi, tư phòng của ta còn lâu người mới được vào.

Thấy lại bộ dáng chán ghét của hắn cùng lời trêu chọc không hiểu sao Dược Thư Kỳ cũng dần bảo hòa, không còn e ấp như trước. Vương Lăng thông dong ngồi xuống, đôi mắt cùng nàng, Dược Thư Kỳ thấy hắn bình tĩnh như chưa từng làm cái gì sai, lòng tuy tức nhưng nhớ lại lúc chọc tức hắn thì liền rùng mình, nàng nén nổi nụ cười.

- Người không hỏi vì sao ta gọi người tới đây sao.

- Ta tự mình biết chứ, Dược tiểu thư chắc chắn rất nhớ ta nên mới nửa đêm nửa hôm kêu người tới tìm gặp phải không.

- Ai nhớ người chứ, ta còn sợ lần nữa gặp lại người nữa.

Nhớ lại tình cảnh trước đó Dược Thư Kỳ thật hận hắn vô số lần nhưng nàng thân là người kiểm soát việc làm ăn của Dược gia đã sớm luyện dược bản lĩnh tự trấn tĩnh.

- Có phải người đã gây thù cùng Phi Long hội không.

- Cái này tiểu thư cũng biết, không ngờ tiểu thư lại quan tâm ta như vậy.

- Làm ơn đừng hoảng dược không. Ta là nói chính sự, người gây sự với Phi Long hội ta không nói, nhưng lại đem quyền lợi của Dược gia ra để làm bình phong, người có biết như vậy bọn ta sẽ mất đi bao nhiêu tiền không.

Vương Lăng đã biết trước nàng sẽ hỏi như vậy, môi nhếch lên không chút quan tâm. Dược Thư Kỳ lông mi rũ xuống, thần sắc phức tạp.

- Người thật sự không hiểu gì sao.

- Chẳng phải chúng ta quan hệ rất tốt sao, ta làm như vậy cũng đâu ảnh hưởng tới tiểu thư, thậm chí còn giúp tiểu thư kiếm lời sau này.

- Lời chỗ nào ta không thấy, ta chỉ biết là người giúp ta gây bất mãn với đám người Phi Long hội, bây giờ hơn nửa số đan dược trong Dược Kinh Phưởng không thể bán ra.

- Nhanh như vậy mà chúng đã biểu tình rồi sao.

- Trước đó bọn chúng đã hủy đi hơn nửa đơn hàng đặt trước của bọn ta, bắt bọn ta phải giảm đi nửa giá mới chịu theo hẹn mà mua.

Hắn nhớ rõ ràng trước đó Mộ Dung phi Yên còn đền bù tổn thất kia mà, bây giờ nào loạn có lẽ là lòng quý tự cao của đám Phi Long hội, danh dự bán đáng tiền lắm sao. Vương Lăng khinh thường, chỉ sợ lần này Viên Tâm hội sắp có rắc rối tới. Nhìn lại thấy Dược Thư Kỳ bộ dáng mệt mỏi, xem ra hắn đã đem cho nàng không ít rắc rối, để một nữ nhân quyền uy xuyên tạc bảo cho cả một gia tộc lớn như Dược gia là bậc nào khó khăn. Hắn thở dài, cuối cùng vẫn là đưa ra quyết định, nói:

- Để cho ta nói cho tiểu thư việc lợi của điều ta làm, tất cả là vì lợi ích chung của hai ta.

- Người nói nghe đi.

Vương Lăng bắt ngờ đứng dậy, từng bước nhỏ đi tới gần Dược Thụ Kỳ, miệng nói:

- Thứ nhất, ta đang giúp tiểu thư đặt nền móng vững chắc trong tông môn. Cứ như theo như người khác nhận xét, Minh Lam Tông giao Vân Nguyệt thành cho tiểu thư quản lý vì nể mặt mũi Dược gia cùng Luyện Dược Sư công hội, thế nhưng thật chất thì tiểu thư cũng không thể kiếm được bao nhiêu lợi vì Vân Nguyệt Thành quả nửa là do người tông môn quản lý, nói đến cũng là có Phi Long hội. Còn có một Hồng Y Quán của Tây Diệm Cung cũng là chuyên luyện đan dược, hơn nửa đệ tử là thu mua đan dược từ đây.

- Như thế thì sao chứ, người giúp ta cái gì.

- Tiểu thư có vẻ như chưa biết, mấy tiệm dược liệu mà tiểu thư đưa ta quản lý đều bị người Phi Long hội đập phá, chúng dĩ nhiên biết đan dược liệu này là của ai nhưng vẫn ra tay, đơn giản là vì muốn Dược Kinh Phường đi dời khỏi Vân Nguyệt thành. Tất nhiên ta biết trước đó chúng đáp ứng đền bù tổn thất cho ta là vì nể mặt Long Võ trưởng lão mà thôi vì ta có lệnh bài mà. Chúng tự hiểu đắc tội với ta là khỏi còn đan dược nữa nên mới khách khí.

Dừng một chút Vương Lăng vuốt cổ, xem Dược Thụ Kỳ không nói thăm chửi nỡ hồ ly, rõ ràng là chuyện của riêng Dược gia bị nàng kéo tới dính dáng hẳn.

- Không ngờ người lại nghĩ được tới như vậy, ta thật sự quá xem thường công tử rồi. Thế nền móng mà công tử nói là gì?

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 196: Chỉ có lời không có lỗi (2)

Nghe Dược Thụ Kỳ đổi giọng đến ngược tính như vậy, Vương Lăng âm thầm tặc lưỡi, cũng không đánh gãy biểu hiện đối phương, tiếp tục nói:

- Nếu như Viên Tâm hội có thể hoàn toàn nắm chắc thế lực thì đối với Dược tiểu thư cũng là điều tốt, chỉ dựa vào quan hệ hai ta cũng đủ nói. Cái này là cần tiểu thư phải phối hợp mới được.

- Chúng ta có thể làm gì?

Vương Lăng liếc mắt nhìn ánh mắt Dược Thụ Kỳ không ngờ thấy nàng vẫn rất bình tĩnh, thực sự rất nể nang.

- Đây là điều tốt thứ hai ta muốn nói. Có thể so ra Phi Long hội là thế lực đứng đầu tông môn, nhân số dĩ nhiên đông đảo, nguồn lợi kiếm được từ đây dĩ nhiên không thể đo lường. Cứ việc đắc tội Phi Long hội thì mất đi nguồn tài lực lớn, nhưng tiểu thư chỉ để ý tình thế trước mắt mà không hề lo nghĩ xa.

- Xin công tử chỉ giáo.

- Nói tới việc đối phương từ bỏ mua bán cùng Dược Kinh Phường là hành động ngu xuẩn nhất thời, bởi vì chúng nghĩ còn có một Hóa Y Quán đủ để cung cấp linh đan, nhưng đâu biết nguồn đan này chỉ là có hạn, có thể giúp đỡ toàn bộ tông môn đệ tử tiêu thụ vài tháng là cùng.

Nghe xong hẳn nói, Dược Thụ Kỳ hai mắt sáng ra nở nụ cười xinh đẹp.

- Ta hiểu rồi, ý công tử là chúng ta không cần thiết phải đàm phán cùng Phi Long hội, cứ y nguyên tồn trữ đan dược, đến khi họ thiếu tiêu dùng chắc chắn sẽ chạy tới chúng ta. Khi đó tình thế đảo ngược, giá cả tùy ý chúng ta nâng lên hạ xuống.

- Tiểu thư nói không sai, có lẽ Phi Long hội muốn nhân lúc này hạ giá đan dược nhưng không hề nghĩ rằng mọi thứ không đơn giản cứ nghĩ là làm.

Dược Thụ Kỳ khâm phục không thôi, nàng sao không nghĩ tới việc này nhưng rõ ràng là có nỗi khổ, Vương Lăng có chút do dự nhưng vẫn là nói:

- Ta lại nói tới chỗ tốt thứ 3, tuy rằng thời gian để trữ liệu không lâu nhưng với một gia tộc lớn như Dược gia vẫn là rất khó khăn, ta ở đây có một đơn Xuân Hoài Thủy Dịch, giúp cho nữ nhân da dẻ càng thêm trắng sáng, mịn màng lại bảo tồn thêm một loại hương trên cơ thể chắc chắn làm nam nhân yêu thích. Đặc biệt không như những loại thủy dịch khác nặng mùi dược thảo, có thể dùng vừa tắm nhưng thực lực vẫn tăng tiến. Chỉ cần có thể tiêu thụ e sợ cũng không cần phải cực khổ cạnh tranh như bây giờ.

- Thứ tốt như vậy công tử chịu bỏ ra sao.

- Ta dĩ nhiên là không nguyện ý, đây vốn là công cụ kiếm tiền tương lai của ta, nhưng mà nghĩ lại cũng một phần lỗi của tại hạ mà khiến tiểu thư khổ công như vậy có chút không đành lòng.

Nói đến đây hẳn đã đến sát gần Dược Thụ Kỳ, khuôn mặt cả hai cách nhau một gang tay, có thể ngửi thấy mùi hương đối phương, cảm nhận hơi thở

nhau, Dược Thụ Kỳ khuôn mặt ửng đỏ, nàng nhìn vào khuôn mặt tuấn lãng mang theo chút tà dị khiến nàng bị thu hút không hiểu sao xuân tâm động dậy, có chút mất bình tĩnh quay đầu đi nói:

-Ta không tin có việc tốt miễn phí như vậy, chắc hẳn là công tử có yêu cầu khác.

-Yêu cầu ta không có nhưng dược liệu bán ra, ta bầy phần, như thế nào.

-Công tử nói nghe thật hay, công sức bọn ta bỏ nguyên liệu điều chế, tất cả đều là bọn ta làm mà công tử muốn hưởng lợi như vậy, cũng khó chấp nhận. Tiểu nữ tám công tử hai xem thế nào, công tử xem chỉ cần ngồi chơi xơi nước mà tiền rơi vào túi mà thôi.

-Không được, ta bầy tiểu thư ba.

Cả hai bắt đầu ầm xèo trả giá, cuối cùng vẫn là quyết định năm năm. Vương Lăng đau lòng lấy ra công thức Xuân Hoài Thủy Dịch đưa cho Dược Thụ Kỳ, nàng ta liền hứng thú nhìn xem, lập tức bị thu hút, trên môi nở nụ cười rồi cuộc xong xuôi cũng đuổi hẳn ra, hẳn thầm chửi không ngót, nữ nhân thấy lợi quên hũ.

Bất quá bây giờ còn có Cốt Đầu bị thương chưa hoàn toàn bình phục, hẳn cũng đang có ý định rời đi tức thì quay trở lại. Cốt Đầu nhận thấy có người tiến tới nhanh chóng đề phòng, nhận ra đó là Vương Lăng thì mới âm thầm thở nhẹ, buông bỏ đầu chí.

Vương Lăng cho Cốt Đầu phục dụng Trường Sinh Đan, lại hỗ trợ hẳn tiêu thụ đan dược, vết thương lập tức khép miệng, nội thể cũng giảm bớt thương thế. Do thân phận đối phương nể cảm, Vương Lăng không dự định cùng đối phương gây ngốc một chỗ, huống hồ hẳn còn có việc cho Cốt Đầu làm.

Thời gian vài tiếng để Cốt Đầu thương thế tốt hẳn, miễn cưỡng hành động bình thường. Vương Lăng nhìn đối phương thăm thẳm thờ dài đưa cho gã toàn phần Huyết Hà pháp quyết đã thông qua Linh Tôn sửa đổi.

Hóa ra Huyết Hà pháp quyết không phải đơn giản như vậy mà luyện, yêu cầu của nó tuy không chút hà khắc nào nhưng để tu luyện yêu cầu người luyện phải trở nên lãnh huyết, giết người hấp thu căn nguyên của đối phương, vì phương pháp này mà khiến toàn bộ linh lực giả trên đại lục căm ghét, nghĩ xem người khác tốn bao năm mới luyện được một thân cảnh giới mà trong phút chốc bị hút hết làm sao mà ai không ghét.

Đặc biệt ra, người tu luyện Huyết Hà thân công phải đánh đổi thọ mệnh của bản thân mới có thể tiến cảnh tu luyện, như thế dù cho cảnh giới có cao bao nhiêu thì tuổi thọ cũng có hạn, lại nói sau khi tu luyện quá độ nếu để sơ xảy một đường nhân dạng liền biến đổi, quái thai vô cùng, thậm chí có thể coi như của Cốt Đầu.

Mà Huyết Hà pháp quyết thông qua Linh Tôn sửa đổi đã khắc phục nhược điểm nguy cơ tu luyện, hoàn toàn không cần phải giết người mới có thể tu luyện, mà chỉ cần thu được ma hạch yêu thú, thông qua đó trực tiếp hấp thu, tuy là chưa thể hấp thu hoàn toàn nhưng cũng là rất có lợi rồi.

Dù đã hoàn toàn chỉnh sửa nhưng không thể khắc phục việc dùng thọ nguyên để tu luyện, điều này là tất nhiên, nếu như không có thiên phú mà muốn trở nên cường đại không chịu trả giá thì còn lâu mới có chuyện tốt như vậy.

Có thể nói Cốt Đầu dường như thọ nguyên đã hết, may sao hẳn được Vương Lăng cho sử dụng Trường Sinh Đan, không chỉ khu trừ thương thế trong ngoài, còn có thể giúp hẳn kéo dài 100 năm tuổi thọ, thay một tầng da thịt.

Cốt Đầu dần cảm thấy da mặt ngoài tróc ra, bong này lớp phiến già nua, khuôn mặt biến đổi trở lại, một bộ mặt khá là thanh tú, chỉ là người có hơi gầy gò, nếu chịu điều dưỡng đầy đủ không lâu sẽ trở lại bình thường, trở thành nam nhân anh tuấn.

Sờ sờ khuôn mặt mình, có thể cảm thấy khác lạ, Cốt Đầu rõ ràng biết đây là công đức của Vương Lăng, hai con ngươi hiện tia kích động nhìn Vương Lăng như phụ mẫu tái sinh quý gặp người xuống, Vương Lăng cũng không ngăn kịp, Cốt Đầu nức nở nói:

-Công tử đối với ta công đức tựa thái sơn, ta sẽ không bao giờ quên, dù là lên núi đao xuống biển lửa, tại hạ không hề từ nan.

Có thể nói từ khi trong đầu chỉ có ý muốn trả thù chưa ai đối tốt với gã như Vương Lăng, điên cuồng tu luyện khiến nhân dạng biến đổi, ai nhìn cũng sinh khiếp sợ căm ghét hẳn. Nếu như sớm không gặp Vương Lăng ai biết cuộc đời hẳn sẽ kết thúc thảm như thế nào.

Nhớ lại ngày đó lúc các tông phái, dẫn đầu có Quang Minh giáo tiến sát nơi ở của Huyết Hà phái, người các tông môn không chỉ tàn sát tất cả người trong Huyết Hà phái mà còn có một thôn dân phía dưới cũng là giết không tha một ai, đơn giản bởi vì nơi này chịu ảnh hưởng của Huyết Hà phái, còn có đệ tử Huyết Hà phái là người thôn dân này nên cho rằng đám thôn dân cũng là tà ma ngoại đạo.

Còn có thể hiểu tất cả đệ tử của Huyết Hà phái xuất thân có thể nói là từ tầng thứ dân, thực lực thiên phú có hạn, nhờ vào Huyết Hà pháp quyết nên mới sinh tồn qua ngày, bảo vệ gia thân. Cốt Đầu ngày đó nằm dưới xác của những vị đồng môn già chết âm thầm chịu đựng, lại chứng kiến cảnh nhà tan cửa nát do những người tự xưng là danh môn chính phái gây ra, tâm liền sinh căm giận, quyết tâm sống đến hôm nay phục thù. Nhìn Cốt Đầu xúc động mạnh, Vương Lăng hít hơi nhẹ nhàng nhậm nói:

-Được rồi, việc ta muốn ngươi làm chỉ có một, là giúp ta khôi phục vinh diệu Huyết Hà phái mà thôi.

-Công tử yên tâm, ta tuyệt đối dùng hết sức của mình mà làm.

Vương Lăng cũng lười quản lý nhiều, đem ra nhiệm vụ tìm kiếm mẫu tử Khuru Tà cho Cốt Đầu đi làm, hi vọng đối phương giúp mình làm thêm một việc.

Ngoài việc đưa cho đối phương công pháp của Huyết Hà phái hần còn nói về bảo tàng mà Khuru Tà để lại ở núi Vọng Lâu, căn cơ cũ của Huyết Hà phái. Dù cho trong bảo toàn có nhiều vật tốt nhưng hần bấy giờ tầm nhìn bao xa, mấy vật như vậy không để vào mắt, tùy ý Cốt Đầu xử lý.

Mặt ngoài còn để Âm Nguyệt cùng Hồng Liên Sát để ý đến gã, căn dặn Cốt Đầu liên lạc hành động, xong xuôi căn dặn hần cũng không muốn day dưa, nhìn xung quanh thật lâu rồi mới bước đi. Trước khi đi hần còn biết được Cốt Đầu đã hạ độc cho Tào Vận một loại dược độc tên là Thanh Cổ Đà La, xem như một cách trả thù Tào gia gián tiếp tàn hại Huyết Hà phái. Nghe được phương pháp giải độc hần nắm chắc trong tay, xem đây là một bảo mệnh sau này giúp hần làm vài việc.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 197: Phát hiện âm mưu

Lúc quay về thì hần nghe người nói Lãnh Thiên Tổ sớm cùng nha hoàn rời đi, biết trước như vậy hần cũng đành thôi, rắc rối cứ để nó đến, dù nàng không nói hần cũng biết ai đang chủ sự âm sát mình.

Nhưng bất ngờ hần lại nhận được lời nhắn để lại của Lãnh Thiên Tổ, bên trong tín thư không ghi nhiều, ba chữ “Tĩnh Hương Lâu” cũng đủ để hần hiểu rõ. Giãng co một chút, xem thử có nên đi hay không, nhưng nghĩ tới bây giờ trời tối cô nam quả nữ một phòng có chuyện gì xảy ra ai mà biết trước, nhớ tới thân hình trắng sáng bóng loáng mảnh dẻ không xương, bộ ngực phau phau đỉnh hai điểm hoa đào làm hần miêng chảy gần hết nước bọt. Lại cảm thụ bờ môi mềm mại, dịu ngọt của nàng, khỏi nói hần như chịu không nổi nhiệt liền lập tức đi tìm Lãnh Thiên Tổ mặc kệ thân thể hiện đang mệt mỏi.

“Tĩnh Hương Lâu” phân trải khắp nơi, phòng ốc rộng rãi khang trang, chia từ phòng chữ nhất đến bát, sang sảnh nhất vẫn là phòng chữ nhất. Với bản tính của Lãnh Thiên Tổ sẽ không thể nào khác thuê phòng chữ nhất, hần chỉ việc dò hỏi khách điểm tiểu nhị một vị cô nương mới thuê phòng chữ nhất là biết nàng ta ở nơi nào.

Bảo mật thông tin khách hàng dĩ nhiên là tốt nhưng thân là cự điểm của Dược gia, Vương Lăng thông tin dễ dàng có được.

Vương Lăng đứng thẳng trước cửa của Lãnh Thiên Tổ, không khó khăn lắm mở ra cửa phòng tiến vào, đập vào mắt hần là tấm lưng mềm mọng trắng tuyết, mái tóc đen như trời đêm phủ dài tấm lưng, nàng mặc bộ áo đầm ngủ mỏng tanh màu hồng bao quanh người có thể nhìn xuyên qua càng làm thúc dấy bản tính đàn ông trong hần, một tia ý thức tà ác nổi dậy trong đầu, hần liền biến thành một bộ dạng khác nhìn bình thường nhưng khuôn mặt vô si tột độ. Lãnh Thiên Tổ đang chải mái tóc ướt đầm, nghe tiếng mở cửa, âm thanh ngọt mềm đến tai hần:

- Tiểu Hương, vẫn chưa ngủ sao.

- Ta đúng là chưa ngủ.

Vương Lăng theo bản tính đáp, Lãnh Thiên Tổ nghe giọng của nam nhân liền kinh hãi, lập tức quay đầu, vừa nhìn

lại thấy bóng dáng của một nam nhân xa lạ, theo bản năng sợ hãi lui lại hỏi:

- Người là ai, tại sao lại có thể vào phòng ta.

- Nàng nói xem, một nam nhân ban đêm trời tối như vậy đến tìm một nữ nhân họa thủy tai dân như nàng là để làm chi.

Hai mắt hần ánh lên vẻ dâm tà, không ngừng dò xét một đường thân hình nàng từ trên xuống dưới. Lãnh Thiên Tổ thâm tâm dậy sóng, tức giận hai mắt trừng trừng.

- Không biết nhà trọ kiểu gì mà lại dễ dàng để người xâm nhập như vậy.

- Cũng đừng trách người khác làm gì, có trách thì phải là do ta bản lĩnh thông thiên, dễ dàng đột nhập khuê phòng thiếu nữ.

- Người cũng đủ bản lĩnh như thế sao.

Tuy rằng ngày thường Lãnh Thiên Tổ không tu luyện nhiều thứ nhưng pháp lực hóa hệ của nàng cũng là đạt tới trình độ đạo sư trung kỳ chỉ là chưa mấy lần tận lực giao chiến bao giờ. Bây giờ đối mặt với kẻ có bộ mặt dâm đảng không ngừng địa nhìn mình, kẻ gốc cũng biết hần muốn làm gì, nàng làm sao lẫn nữa chịu cảnh khuất nhục như trước, lấy ra quả trứng, vung ra đe dọa.

- Người nếu không tự mình đập đầu tạ lỗi rồi móc ra hai mắt ta sẽ thiêu người thành tro.

- Tiểu nữ oa bản lĩnh ngông nghênh thật.

Dù cho là cảnh giới suy giảm đi nữa, sở học hần vẫn còn, hưởng chi trải qua lần thay đổi da thịt, hần đã không như cơ thể bình thường lúc trước, thực lực dĩ nhiên tăng tiến cùng cực.

Một đường hỏa mãng như rắn trườn ngoài đồng mang hơi ấm nóng mãnh liệt tới sát mặt hân, Vương Lăng vừa kịp dùng “Lôi Thiểm Bộ” áp sát người Lãnh Thiên Tổ. Nàng quải trượng vung ra thêm một lần công kích, nhưng Vương Lăng đã sớm dự liệu quét ngang tay một đường, một cơn gió nhẹ thổi qua cuốn phăng quải trượng ra một góc. Đây là cách biệt của pháp sư và linh lực giả, tất cả đều phụ thuộc vào thực chiến bản thân, kinh nghiệm của Lãnh Thiên Tổ quá ít làm sao chống lại một người rèn luyện cứng rắn như Vương Lăng.

Ngón tay hân cách không điểm một đường nhẹ, Lãnh Thiên Tổ cả người đứng không vững ngã xuống cạnh giường, nàng hốt hoảng nhận ra bản thân vừa bị hân chế trụ, liền liên tưởng tới tình cảnh sắp tới, không rét mà run.

Vương Lăng ra tay tuy đơn giản nhưng linh lực trong người giới hạn, không như trước như vậy dồi dào, đi đường vất vả này giờ cũng là một mối vô cùng trải qua lần tẩy phạt trước đó sớm đã bòn rút hết sức lực. Tuy thế hành động vẫn như bình thường, chỉ là nếu giờ giao phong cùng ai dường như vô lực rồi.

Nhìn lại cánh cửa đã khép chặt, hân mỉm cười đi tới cạnh giường nhìn mỹ nhân bất động tùy ý đùa giỡn, trái tim tà ác của hân dậy sóng, hai mắt hiện ra tia quỷ dị. Bất tri bất giác hân liền thấy không ổn, bản thân cố lay chuyển tâm tính tĩnh tọa lại, bản thân cứ như sắp sa đọa tới nơi. Thấy hân tới gần, Lãnh Thiên Tổ hoảng sợ vô cùng, nhìn hân đi tới, cố gắng trấn định nói:

- Ngươi muốn làm gì.

- Làm gì à, ta tu luyện một loại công pháp thái âm bổ dương tên "Ngự Nữ Tâm Kinh" cần kiếm một cực phẩm nữ nhân làm đỉnh lô. Nàng lại xinh đẹp như vậy, nghĩ xem tiếp theo ta muốn làm gì.

- Nếu ngươi muốn nữ nhân, ta cho ngươi một trăm, một vạn nữ nhân khác cũng không vấn đề.

Nghe lời đối phương nói Lãnh Thiên Tổ đã giận đến phát cáu, bất quá hiện đang nằm trong tay đối phương không cách nào khác tìm cách đàm phán. Vương Lăng cười khinh, nhìn chằm chằm nói:

- Ngươi có bản lĩnh gì kiếm cho ta nhiều nữ nhân như vậy.

- Ta tự có cách ngươi khỏi lo.

- Ta không ngốc nha, ngươi nói như vậy mà không đưa ra bằng chứng xác thực thì khó lòng mà nói, lại nhắc tới so ra kiếm nhiều nữ nhân thì thế nào, có ai có thể xinh đẹp như ngươi bây giờ không.

Nói rồi hân tiến đến bộ ngực của nàng hướng tới, Lãnh Thiên Tổ liền la lên kinh sợ, tư duy xoay chuyển lại nói.

- Ta có thể kiếm cho ngươi một nữ nhân xinh đẹp không thua kém ta.

-Ồ, nói ta nghe xem thử.

Vương Lăng dừng tay, cảm thấy trêu chọc nữ nhân này đúng là thú vị, Lãnh Thiên Tổ thở dài một hơi lại nói:

- Nàng ta dĩ nhiên so ra với ta không hề thua kém, còn có mùi vị cao cao tại thượng, ngươi chắc hẳn sẽ rất thích.

- Ngươi nói vậy làm ta cảm thấy thật khó hình dung.

- Dĩ nhiên ngươi không hình dung được, nàng ta thế nhưng lại là thánh nữ của Quang Minh giáo đây.

Nàng ta vừa nói xong trong mắt Vương Lăng chợt hiện nét khác lạ, Lãnh Thiên Tổ không để ý nhiều liền nói:

- Sớm muộn nàng ta cũng sẽ tới tay ngươi thôi.

- Nàng ta tên gì.

- Ngươi chắc hẳn từng nghe qua đi, nàng ta là Hàn Bắc Nguyệt. Sao, cảm thấy rất kích thích phải không.

Lời nàng vừa dứt xong làm cho Vương Lăng trong lòng một mảng u tối, nữ nhân này thế mà còn dám rắc tâm hãm hại thể tử của mình, không ngờ tùy tiện đùa vui một chút lại phát hiện ra cái tầng này sự việc. Vương Lăng giả bộ một bộ thèm nhỏ dãi, động tâm hỏi nàng:

- Nhưng ta nghe nói nàng ta rất là lợi hại, có hay không ngươi bắt được nàng.

- Việc này ngươi khỏi lo, bọn ta sớm đã có tính toán, ngươi chỉ cần đợi đến lúc đó ném thử tư vị của nàng ta là được.

- Đến cuối cùng các ngươi có ân oán gì.

- Hừ, nàng ta hại ta suýt chút nữa mất thân trong tay tặc nhân, ta dĩ nhiên là không để yên cho nàng ta sống tốt.

Nghe nàng ta nói, Vương Lăng cười gằn không ngớt, nếu không phải lúc đầu nàng hại người ta thì đâu có đi tới kết quả kia, cứ cái kiểu trả qua trả lại thế

này thì bao giờ mới kết thúc, quả nhiên làm kẻ thù của nữ nhân thật không khôn ngoan. Nàng ta nói vậy làm Vương Lăng vẫn là lo lắng cho an nguy Hàn Bắc Nguyệt liền hỏi:

- Nàng làm sao có thể bắt được nữ nhân đó.
- Việc này không cần thiết nói ngươi.
- Như vậy a, vậy ta liền không nghĩ ngợi nữa, trực tiếp hãm ngươi là được. Ngươi nói đến mơ hồ như vậy là muốn lừa bòn đại gia à.

Biết được nếu như không làm hấn tin tưởng thì sẽ mất thanh bạch dưới thân hấn, nàng liền sợ hãi cực độ. Không thể không nói:

- Ngươi cũng biết đến tên của “Nhuyễn Hợp Hương”, bọn ta định dùng nó đối phó với giáo đoàn Quang Minh, lúc đó bắt được nàng ta rồi sẽ cho ngươi.

Nàng nói tới đơn giản nhưng Vương Lăng hiểu rõ cái thứ đồ chơi kia lợi hại cỡ nào, Hàn Bắc Nguyệt thất thủ một lần dĩ nhiên thất thủ lần hai cũng không vấn đề. Nhìn vào Lãnh Thiên Tổ định đem nữ nhân mình cho nam nhân khác chơi Vương Lăng tức giận cực kỳ: “Hay cho một nữ nhân độc ác.”

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 198: Cuồng bạo tâm tính (18+)

Vương Lăng nghĩ như vậy cũng là không hiểu rõ Lãnh Thiên Tổ, có thể nàng ta không thích Hàn Bắc Nguyệt đi nhưng dù sao cũng là nữ nhân mà nam nhân nàng thích, làm sao nỡ để cho nam nhân khác đụng tới, như vậy chẳng phải để hấn hận chết nàng sao.

Nàng dự định lừa đi đối phương, phải đưa ra một cái giá thật hời, nghĩ đến việc tiếp theo cho đối phương tín nhiệm, nàng chỉ cần dụ hấn cho mình uống một loại độc được đề trao đổi, hấn là một cái hái hoa tặc thì độc được cũng là không thiếu đi.

Lúc đó với tài lực cùng khả năng của Vạn Độc Môn, yêu cầu giải độc của hấn là không có vấn đề, khi đó nàng không róc xương hấn không hà giận. Vương Lăng nào biết tâm tư của nàng, một tầng u quang bao phủ lý trí, cơn tức giận bộc phát, nhìn chăm chăm Lãnh Thiên Tổ hấn sinh tâm khó chịu. Nhìn ánh đèn trong phòng hấn phát tay, tất cả đồ vật lọt mắt. Lãnh Thiên Tổ kinh dị nhìn bóng dáng nam nhân trước mặt hoảng sợ nói:

- Ngươi muốn làm gì.
- Ta e là không thể chịu được, cái gì thánh nữ ta không cần, có thể hưởng dụng một nữ nhân như nàng thì ta chết cũng mãn nguyện.
- Nếu ngươi dám đối với ta như vậy, ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết, vạn trùng phệ thủ.

Vương Lăng mặc kệ nàng đe dọa cái gì, hai tay liền đặt lên thắt lưng nàng kéo mạnh một đường, áo ngoài nàng bung ra, cái áo đầm ngủ bên ngoài bị hấn hung hăng kéo ra xé nát, Lãnh Thiên Tổ mất liên ứng phó, không ngừng rơi lệ, miệng hồ hào bất lực.

- Không muốn, ngươi mau tránh ra.
 - Mỹ nhân đừng sợ, ta sẽ cho nàng dục tiên dục tử sớm thôi.
- Hấn nhập vai tới xuất thần, cũng tự khen bản thân thực sự phù hợp làm cái dâm tặc. Lãnh Thiên Tổ còn chút sức giùng giàng không chút lực.
- Ta không cần, mau giết chết ta.
 - Một mỹ nhân như nàng, ta làm sao nỡ.
 - Tại sao, ta làm gì mà bị thế này.

Thấy hấn không chút ý tứ dừng tay Lãnh Thiên Tổ hai mắt ướt đầm thút thít không ngừng, Vương Lăng thấy nàng như vậy liền thương tiếc định dừng tay, bất quá trong đầu không ngừng truyền tới ý nghĩ tà ác thú vị thôi thúc hấn, lại nhớ tới nàng ta định động thủ với Hàn Bắc Nguyệt, không còn cố kỵ kéo mạnh lớp thiếp thân bên ngoài của Lãnh Thiên Tổ.

Bầu ngực trắng sữa bung này trước mặt, cứ cho là trời đã tối nhưng hấn tu luyện nhãn lực cực nào khác khổ, dĩ nhiên nhìn rõ ràng hình dáng bầu ngực của nàng, hấn miệng đắng lưỡi khô, từ khi cùng mấy nữ nhân của mình mây mưa thì hấn chưa từng chung đụng cùng nữ nhân nào, dục hỏa thiêu thân làm hấn bút rút khó chịu.

Hai tay chộp lấy bầu ngực của nàng xoa nắn, mềm mại ấm áp, hấn xoa hấn bóp không nỡ rời tay, miệng không ngừng được hưởng bờ môi của Lãnh Thiên Tổ hôn tới, nàng cảm nhận hơi thở hấn tiến sát mặt nàng, biết rõ hấn muốn làm gì, liền xoay đầu né đi.

- Ta không muốn.

Dù nàng đã nghiêng đầu né tránh nhưng chỉ làm thú ác trong hân nổi dậy, càng thêm cái cảm giác chinh phục, môi liền hôn khắp khuôn mặt của nàng. Da thịt nàng mềm mại thơm tho, bàn tay vo ve hai núm ti đã sớm bị hân làm cho cứng lên.

Đến rốt cuộc, nàng vẫn không thoát khỏi hân, môi hân dính lên môi nàng, lưỡi hân lướt qua hàm răng đang cố khép lại yếu ớt, cuối cùng nàng cũng phải mở ra cho lưỡi hân xâm nhập quấy động sâu bên trong. Nàng cố cắn chặt răng cắn lấy lưỡi hân, nhưng hân đã sớm biết ý định nàng quẩn quít bên trong cuốn lấy lưỡi nàng mút ra ngoài, mùi vị chiếc lưỡi thơm tho, ngọt lịm của mỹ nhân không khỏi làm hân xao động, lưỡi nàng cố tránh thoát hân nhưng chỉ càng như phối hợp làm cả hai môi lưỡi quẩn quít nhau.

Lãnh Thiên Tổ nước mắt giàn dụa chảy dài trên má, hân có thể nếm nếm chút vị mặn, lưỡi hân liền như linh xà liếm lấy nước mắt đọng khóe mi nàng. Lãnh Thiên Tổ run run, nàng liền sợ đến ngất người, tuy rằng hân mang lại cho nàng bao kích thích nhưng nàng vẫn ngoan cố thanh tỉnh cho bằng được, tuyệt đối không vì loại người này làm cho khuất phục. Vương Lăng tay luôn xuồng khó khăn của nàng, tìm kiếm khe động đã dính chút dịch chất, hân mỉm cười lấy ngón tay quét lấy âm dịch đưa lên trước mặt nàng.

- Có vẻ như nàng rất thích thú nhỉ, ta chỉ mới khởi động mà nàng đã ướt như vậy.

- Không phải, ta không ướt vì người, ô... ô...

Thấy hân không chút nào thương tiếc, từng chút hủy hoại tâm trí mình, Lãnh Thiên Tổ không chịu nổi ừm khuất khóc lên, Vương Lăng thế mà lại thích thú đem ngón tay mình nhét vào miệng nàng, lay động khoang miệng. Lãnh Thiên Tổ chán ghét, dùng lưỡi xua đuổi nhưng hân chỉ cảm thấy đầu ngón tay bị mềm mại ẩm ướt lướt qua, nàng một hồi điềm nhiên hiểu việc này chỉ càng là làm theo ý hân liền ngừng lại, tùy ý để ngón tay hân trong miệng không động đậy. Vương Lăng biết ý nghĩ nàng, liền lấy tay của nàng đặt ngay tiểu khố của mình, cười xấu xa.

- Nàng không muốn mút ngón tay ta, như vậy là muốn thứ này.

Chạm vào cái vật cương nóng, to lớn như thế nàng dĩ nhiên hiểu đây là cái thứ gì, hoảng sợ nghĩ tới việc bị nam nhân này nhét thứ này vào miệng mình liền không khỏi cảm thấy buồn nôn. Hai mắt trừng to nhìn hân, ghi hận thật rõ kẻ thù, nhưng do trong bóng tối không rõ nên nàng cũng không thể nhìn rõ lại mặt hân, không hiểu sao như vậy làm giảm cho nàng chút ừm khuất, cứ cố gắng coi đối phương là tình lang mà chịu đựng.

Miệng nàng liền mút mạnh ngón tay hân, chiếc lưỡi đánh qua đánh lại tuy lúc đầu khá vụng về nhưng được một vài phút càng điều luyện làm ngón tay hân tê dại. Nhịn không được hân đem ngón tay rút ra, đầu lưỡi hân lại xông vào, hai ngón tay dò xuồng bên dưới động âm của nàng vo ve hạt đậu nhỏ bên ngoài làm Lãnh Thiên Tổ thư sướng muốn rên nhưng miệng đã bị lưỡi hân bịt chặt.

Ngón tay hân chưa dừng lại, chui vào bên trong khe thịt, ra vào từ từ, chạm được một lớp màng mỏng, hân hiểu rõ đây là màng trinh tiết của nàng. Không hiểu sao lại kích thích hai tay ra vào càng nhanh, mỹ nhân hai chân càng khép chặt không muốn ngón tay hân ra vào bên trong nàng, nhưng như vậy càng khép chặt hân lại, càng tăng thêm kích thích, lay động không ngừng, hai ngón tay hân dần ướt đầm.

Hân rút tay về ngửi thấy một mùi ngai ngái, lại nhón nhọt dính dính, hân thích thú lấy lưỡi liếm nhẹ. Lãnh Thiên Tổ vẫn nhìn thấy hành động của hân không khỏi xấu hổ, ừm khuất không nói thành lời, nàng bây giờ chỉ hi vọng con ác mộng này mau chấm dứt.

Hân di chuyển xuống phía dưới, kéo bỏ cả lớp vải che cuối cùng trên người nàng, nàng giờ hoàn toàn khóa thân trước mặt hân, khe thịt ẩm ướt hồng hào, bên trên có một nhúm lông đen che đầy càng làm hân phấn chấn.

Đem y phục cởi ra, hân đem dương cụ hùng dũng chia thẳng, Lãnh Thiên Tổ hai mắt mờ nhạt, hoảng sợ cảm nhận một cây còn nóng hổi đang lướt trên thân thể nàng, nó ri ra dịch chất trên đầu ti nàng làm cho đầu ngực nàng đã nhạy cảm nay còn kích thích hơn, miệng không tự ý thức được thở hổn hển.

Vương Lăng đưa hai tay ra sau nắn bóp bờ mông Lãnh Thiên Tổ, nó căng đầy, lại đàn hồi, hân hưng bạo bóp mạnh, xoa xoa khắp vùng. Lật ngược người Lãnh Thiên Tổ lại, hân đặt thanh gậy của mình ngay giữa khe mông của nàng đẩy mạnh, hai bờ mông nàng ép chặt như ép sát tiểu đệ đệ. Lãnh Thiên Tổ cảm nhận bờ mông mình bị lạm dụng, mặt đỏ lên, muốn khóc không ra tiếng, hai tay bấu chặt ga giường nhưng nhớ nỗi hận này.

Hai mắt hân dần bị che lấp bởi một tầng sương đen, chính hân cũng không rõ ràng, hai tay hung hăng phát mạnh lên bờ mông nàng thích thú. Lãnh Thiên Tổ như người, không tự chủ được tránh thoát mà trào hân, tay hân ép chặt thân hình nàng, hai thân thể dính sát nhau, dương cụ ép chặt cách thân hình hai người, đến lúc hân không chịu nổi, một luồng tinh dịch trắng đục chảy ra bắn đầy trên tấm lưng mỹ ngọc của Lãnh Thiên Tổ. Nàng khóc lên nức nở, bao ý nghĩ làm nàng không còn tâm trí kiên cường.

Vương Lăng bị bộ dáng nàng làm cho dậy sóng, tóc tai nàng tán loạn, bờ mông ửng đỏ, bộ ngực bị hân bóp đến đỏ hồng. Dương cụ lần nữa cứng rắn đi lên, hân hướng đến phần âm động của nàng địa tiến vào. Lãnh Thiên Tổ nhắm nghiền hai mắt, không chút phản kháng, miệng thốt nhỏ:

- Vương Lăng, xin lỗi, thiếp yêu chàng.

Bất chợt trái tim hân động dậy, thần tình tỉnh táo trở lại, nhìn dần cảnh trước mắt hân hoảng sợ không thôi. Nếu lúc này hân mà còn tiếp tục thì chắc hân lương tâm hân sẽ không còn yên ổn. Hân im lặng, mặc lại y phục nhìn bóng dáng mỹ nhân trên giường cắn răng bước đi, hân hận không thể tự cho mình một cái bạt tai thật mạnh để sớm canh tỉnh, để mọi chuyện suýt chút không thể cứu vãn.

Lãnh Thiên Tổ im lặng chờ đợi tưởng như địa ngục đã đến, nào ngờ bóng dáng nam nhân đã không thấy, thân thể đã thoát khỏi khống chế. Nàng không chút cao hứng nổi, liền ngồi co ro lại, hai tay ôm đầu gối khóc đến thương tâm. Cả đêm nay nàng dường như chỉ biết nức nở, không chút nào dám nghĩ tới cảnh tượng trước đó.

Chương 199: Đôi công pháp song tu

Cũng không đi đâu xa hần sớm đã đặt một căn phòng chữ nhất gần phòng Lãnh Thiên Tố, vào phòng hần nằm vật ra giường. Khó chịu địa lần qua lần lại, hần tức giận ngồi bật dậy, hai mắt tỉnh thần, im lặng xem xét, cảm thấy một luồng tà khí mạnh mẽ tồn đọng trong cơ thể không cách nào di dời, làm cách gì nó cũng như con giun sán loăn ngoăn chạy trời chết. Vương Lăng cảm thấy quái thai, sợ hãi đến xem cái thứ này là vật không tốt lành.

- Tiểu tử, ngươi xem là dục tính công tâm rồi.
- Cái gì mà dục tính công tâm, nói khó nghe chết được.

Lời Linh Tôn vừa phát, làm cho hần bình tĩnh đôi chút, chắc chắn Linh Tôn sẽ không nở để hần chết, lời Linh Tôn nói xem ra rõ ràng tình trạng cơ thể hần. Hần không rõ Linh Tôn bằng cách nào xem rõ tình trạng nội thể hần, Linh Tôn lại nói:

- Có phải ngươi cảm thấy hạ hầu nóng bức, thái dương lạnh buốt, chân tay bứt rứt không yên.
- Tiền bối, người thật giỏi, ta đúng là đang bị tình trạng như vậy.
- Còn phải hỏi, rõ ràng là do ngươi bản năng dương khí cực thịnh, lại kìm nén không cách nào bức ra nên mới làm ra tình cảnh này.
- Không phải chứ, trước kia ta thấy nhiều người còn kìm nén hơn ta mà có thấy cái gì đâu.

Vương Lăng nhớ lại thế giới trước, phim ảnh đầy đủ, ai muốn thăm du thì bấm một cái lên mạng là giải tỏa bức rứt, chắc không phải ý Linh Tôn nói là ta lâu ngày không thăm du chứ. Linh Tôn mà hiểu hần đang nghĩ gì chắc tức chết, nhưng y như cũ vẫn không đọc được suy nghĩ hần nói:

- Có phải ngươi từng tu luyện “Âm Dương Khoái”, cái loại hạ lưu công pháp.
- Cái gì hạ lưu công pháp? Rõ ràng là thượng cổ công pháp cơ mà.
- Dù ngươi nói gì thì nó cũng không tránh khỏi là công pháp hạ lưu.

Vương Lăng buồn bực muốn phản lời nhưng nghĩ kỹ, cãi làm gì, có giúp hần giải tỏa bớt tâm tình đâu, đành im lặng chờ đợi Linh Tôn đưa ra biện pháp.

Linh Tôn lại nói đến cho hần biết nguồn gốc loại công pháp này, hóa ra đây là công pháp âm dương song tu của một môn phái xưa Âm Ngoại Tông, vốn cũng không xem là cái gì hạ lưu, chỉ là trợ giúp các cặp đạo侣 tiến cảnh nhanh chóng, tìm vui thú trong chuyện phòng the, nhưng đến khi tu luyện đến một tầng cao, con người ai cũng xuất hiện tâm ma, loại công pháp này dần dần bộc lộ nhược điểm.

Nó khiến con người càng ngày trở nên dâm loạn, điên cuồng muốn tìm người giao hợp, nhưng vấn đề phát sinh không phải ở nữ giới mà là ở nam giới. Dần dà nó thành một loại công pháp Thái Âm Bô Dương như hần nói, nam nhân tu luyện thứ này sẽ mất đi tình tảo, đối với nữ nhân mê cuồng tìm kiếm, đặc biệt là cực phẩm nữ nhân.

Nghe xong Vương Lăng sợ hãi không thôi, cứ như vậy chẳng phải hần sẽ sớm thành dâm ma trong truyền thuyết sao, hái hoa dâm tặc tìm kiếm nữ nhân, kẻ thù của toàn bộ nam nhân thiên hạ. Nghĩ tới thôi hần liền rung mình, không khỏi tò mò hỏi Linh Tôn.

- Ý của tiền bối là ta đang trong giai đoạn tâm ma này hay sao.
- Thế ngươi nghĩ ngươi đặc biệt sao.
- Bỏ đi, ta rõ ràng rồi, như vậy tiền bối có cách giải quyết.
- Giải quyết tức thời tận gốc thì không có nhưng vẫn có cách kìm nén nó, đến khi ngươi tự làm chủ được tâm ma thì tự dừng cũng không còn sợ nữa.

Nghe đến đâu đâu hần vẫn còn chưa rõ là biện pháp gì, Linh Tôn cũng không để hần đợi lâu liền nói:

- Cũng may ngươi là hậu nhân của Mặc gia, xem thử là người phái Dương Thanh Xích Nguyệt đi, ta tự có một công pháp tu luyện riêng của phái này. Tên gọi xem là Huyền Ngọc Âm Dương Tố.
- Cái gì mà phái Dương Thanh Xích Nguyệt, nghe sao rồi rắm.
- Ngươi giờ chưa cần biết nhiều, chỉ cần theo lời ta nói tìm một nữ nhân có thể chất đáp ứng việc tu luyện là được.

- Làm sao ta biết là ai phù hợp chứ.

Vương Lăng lăm bằm chữ thầm, Linh Tôn sao nghe không ra, tức giận không có nói:

- Khi nào ngươi cùng nữ nhân đó giao hợp mà nàng ta có một luồng khí lạnh tỏa ra từ nơi đó trở ra là ngươi tự biết.

Được Linh Tôn nhắc khéo, Vương Lăng sao không hiểu được, tuy là chưa trực tiếp trải nghiệm nhưng khi nó đến tự nhiên biết, nếu thế thì chả phải đem nàng ta kè kè bên người sao. Việc đó hẳn để sau, lại nghĩ đến một việc tò mò hỏi Linh Tôn.

- Có phải khi vẫn bồi hành sự với mấy nàng, tiền bồi đều nhìn thấy hết.

- Tiểu tử chết tiệt, ai thèm nhìn việc xấu của ngươi. Ta sống lâu như vậy rồi mà thèm nhìn một đám hậu bồi sao.

- Phải phải, như vậy làm sao phù hợp tôn chỉ của Linh Tôn chứ.

Giải đi khúc mắc liền làm Vương Lăng cảm thấy thoải mái, cứ như khi đang làm việc mà bị một lão già thấy hết cũng không dễ chịu tạo nào.

- Hừ, ta tiếp tục điều dưỡng đây, ngươi cứ nghe theo phân phó của ta mà tu luyện theo, không đến mấy ngày bên ngoài ngươi liền khôi phục thực lực như cũ.

- Đa tạ tiền bồi, ta chắc chắn sẽ giúp ngươi khôi phục thân xác.

- Hiểu vậy thì tốt.

Rõ ràng tình thế hẳn bây giờ đã đổi khác, hẳn cần nhanh chóng nâng cao thực lực, mặc kệ là cảnh giới thoái cấp, hẳn sẽ không vì chút thụt lùi mà nản chí, y nguyên vững tin nhét Thanh Nguyên Đan vào miệng ngồi xuống tĩnh tâm tu luyện.

Hiện trước mặt Lãnh Thiên Tổ là một đám người áo đen đang quỳ rạp xuống, trên trán bọn chúng đều đổ mồ hôi lạnh, Trầm Hương cũng là một bộ mặt lạnh toát đứng cạnh Lãnh Thiên Tổ. Lãnh Thiên Tổ tức giận ném một tách trà xuống trước mặt đám người Minh Tôn giáo, hai mắt âm lãnh.

- Các ngươi canh phòng thế nào mà để một tên thích khách đột nhập vào phòng ta. Nếu không phải bản lĩnh không đủ thì ta đã sớm bị chết trong tay hắn rồi.

Nàng cũng chỉ có thể nói là thích khách, da mặt nữ nhi mỏng nàng sao dám nói là một cái dâm tặc. Chúng nhân Minh Tôn giáo cúi gầm mặt nói:

- Cái này rõ ràng chúng thuộc hạ đã bố trí canh phòng xung quanh, bất cứ ai khả nghi đều bị kiểm tra suýt sao, đều rõ ràng không có bất cứ ai khả nghi lọt vào.

- Thế đào đâu ra một tên kỳ lạ đột nhập vào phòng ta.

- Như vậy chỉ có thể là người của Tịnh Hương Lô thôi.

- Các ngươi không phải đã tra rõ tất cả phục vụ cùng khách khứa bên trong sao, đâu có tên nào giống như ta miêu tả. Định lấp liếm trách nhiệm à.

Cả đám thuộc hạ khổ não không ngớt, rõ ràng lúc trước nàng còn để bọn chúng tránh xa khuê phòng của nàng, làm sao mà biết trước rõ ràng có thích khách. Lãnh Thiên Tổ càng nghĩ càng giận, Trầm Hương nhanh tay rót cho nàng một ly nước giúp nàng hạ hỏa, Lãnh Thiên Tổ suy nghĩ một chút lại nói:

- Tối hôm qua có người nào lai vãng bên ngoài phòng không.

- Theo như tiểu nhị nói thì chỉ có một người tên Vương Lăng.

- Vương Lăng? Hắn cũng tới đây.

- Vâng, hắn đặt phòng cách phòng tiểu thư mấy căn phòng.

Lãnh Thiên Tổ không biết vì sao nghe tên hắn liền tự nhiên cảm thấy khó chịu, tất cả là tại tên dâm tặc làm nhục nàng, chắc chắn phải cho hắn bán sống bán chết. Nàng tâm sinh tức giận, băng lãnh nhìn đàn người phía dưới phất tay ra lệnh.

- Đem tất cả những ai hôm qua canh chừng giám xuống một cấp bậc, phạt 3 tháng đan dược.

- Đa tạ tiểu thư hạ thủ lưu tình.

- Được rồi, lui ra hết đi.

Chúng nhân phía dưới không chút cảm xúc nói ra nhưng thâm tâm thì đang thở dài nhẹ nhõm, liền lảng lạng lui xuống. Lãnh Thiên Tổ sao không muốn

đem hết ra ngoài chém chỉ là sợ việc quan trọng trong người không nên hi sinh người vô ích, chỉ có thể nhẫn nhịn mà làm việc.

Trầm Hương thấy tiểu thư mình tâm tình không tốt, không rõ ràng tên thích khách tối qua đã làm những gì, nàng không dám mở miệng hỏi chỉ sợ gọi lại khổ tâm của tiểu thư. Nàng suy nghĩ rồi lại cố mở miệng nói:

- Tiểu thư, như vậy có muốn gặp Vương công tử không.
- Hẳn ư, ta giờ có tâm trạng gặp hẳn sao.

Lãnh Thiên Tổ thở dài, dĩ nhiên bóng ma kia vẫn không thể thoát khỏi tâm trí nàng, gặp hẳn chỉ càng làm nàng thêm khổ tâm.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 200: Trải lòng Lãnh Thiên Tổ (18+)

Tầm sáng hôm sau Vương Lăng đi sang phòng Lãnh Thiên Tổ, tâm tính tội lỗi làm hẳn không dám bước vào. Trầm Hương vừa mở cửa bắt gặp bóng dáng hẳn tuy là bản thân không thích hẳn nhưng vẫn lễ độ nói:

- Vương công tử, mời vào. Tiểu thư đang đợi.
- Ta biết rồi.

Hắn hít đều, ngó một chút trong phòng liền bắt gặp Lãnh Thiên Tổ cả người thờ thẫn ngồi ngây ngốc một chỗ, hẳn liền chột dạ, xoa xoa má lay tỉnh rặn ra nụ cười:

- Lâu rồi không gặp, Tô Dịch.
- Đã lâu rồi mới nghe lại cái tên này.

Lãnh Thiên Tổ có chút hoài niệm, nhìn thấy hẳn không biết vì sao có vui vẻ, hạnh phúc nhưng lại khó chịu không thể nói. Vương Lăng biết nàng đang lo nghĩ cái gì, tuy là muốn thú tội bất quá nghĩ tới như vậy chỉ càng làm nàng thêm thương tâm, hẳn đành ngậm ngùi hỏi vấn đề khác.

- Không biết nàng tìm ta có chuyện gì.
- Không có gì ta muốn gặp không được sao.

Lãnh Thiên Tổ nở nụ cười nhạt, hẳn ngay tắp lự gật đầu nói:

- Được, dĩ nhiên là được. Ta còn mong sớm gặp được nàng nữa mà.
- Thật sự ngơ ngơ nhớ ta sao.

Nàng hai mắt tròn xoe nhìn thẳng vào hẳn, Vương Lăng nuốt nước bọt, miệng khô khốc:

- Nàng xinh đẹp như vậy, ta dĩ nhiên là ngày nhớ đêm mong rồi.
- Chỉ cần lời nói này của ngươi, dù là nói dối ta cũng cảm thấy mãn nguyện.

Không biết vì sao nhìn Lãnh Thiên Tổ bây giờ, hẳn lại có cảm giác xúc động mãnh liệt, hai tay đang ra ôm chặt lấy nàng vào lòng, dù rất ngạc nhiên trước hành động của hẳn nhưng nàng vẫn dễ yên, có chút ngọt ngào, hai má ửng hồng. Vương Lăng thủ thi bên tai nàng:

- Tổ nhi, có chuyện gì cứ nói với ta, không cần phải tự mình chịu khổ. Nhìn nàng không hề giống như lúc trước chúng ta gặp nhau, ta cảm thấy buồn lắm.
- Vương Lăng, ta ... oa.. huhu..

Nghe hẳn nói Lãnh Thiên Tổ liền nhào vào lòng hẳn thút thít, ngực áo hẳn ướt đầm nước mắt lại khiến hẳn cảm thấy dễ chịu đôi chút. Thôi thì mặc dù hẳn đây có chút vô lại nhưng mà để nắm giữ trái tim nữ nhân nhi thì bất buộc đôi khi phải lưu manh một chút.

Nàng khóc đã rồi, tâm tình cũng dễ chịu đôi chút, có chút do dự không biết nên nói hay không nhưng cuối cùng vẫn là mạnh dạn kể hết cho hẳn, nếu như hẳn cảm thấy ghét mình dù khổ sở thì nàng cũng bớt bứt rứt hơn. Vương Lăng dĩ nhiên hiểu rõ cái gì xảy ra, trán chảy đầy mồ hôi lạnh. Lãnh Thiên Tổ nói xong lại ngược đầu nhìn hẳn dò hỏi:

- Chàng có ghét ta khi có ý làm hại Hàn Bắc Nguyệt của chàng không.
- Ta không có quan tâm nhiều vậy. Nàng đã nói với ta nhiều như vậy là đủ rồi.

Lãnh Thiên Tổ thờ nhẹ một hơi, lại lí nhí nói.

- Như vậy, ta bị tên kia.. làm nhiều như vậy, chàng có ghét bỏ ta chứ.

Nói xong hai mắt nàng ửng đỏ, không dám nhìn hấn nữa, Vương Lăng than khổ, nàng còn chưa trách ta thì ta lấy tư cách gì trách nàng đây, lời thật dĩ nhiên hấn không dám nói ra. Chẳng thế hơn, hấn ôm chặt lấy nàng dịu dàng nói:

- Nàng đã chịu đủ đau khổ rồi ta sao còn có thể trách nàng, nàng đừng như vậy càng làm ta thêm đau lòng mà thôi. Có trách thì tất cả tại tên đâm tặc kia, ta sẽ thay nàng băm hấn ra ngàn mảnh.

Hấn nói mà suýt cắn trúng lưỡi, nói dối như vậy cũng làm hấn không ngớt tự chửi bản thân. Lãnh Thiên Tổ từng lời từng chữ nghe hấn nói, cả thân người run run, trong lòng hạnh phúc dạt dào, ngược mắt nhìn hấn, hai mắt long lanh nở nụ cười ôn nhu.

- Vương lang, thiếp yêu chàng.

Nàng dang bờ môi mềm mọng của mình hôn lên môi hấn, tuy là nội tâm giãy giụa, cảm thấy có lỗi với nàng nhưng hấn không ngốc phá hư bầu không khí. Môi lưỡi của hấn cùng nàng quấn quít, nàng e thẹn mở bờ môi tùy ý cho hấn tiến vào, phối hợp cùng hấn, hai đầu lưỡi cuốn lấy nhau. Đã từ bao giờ Trầm Hương đã sớm rời đi, cửa đã đóng lại.

Vương Lăng dương khí bây giờ cực thịnh, làm sao chịu nổi nàng dụ dỗ, bàn tay chui vào vạt áo nàng tìm đôi tuyết lê bên trong. Lãnh Thiên Tổ run rẩy, tuy rằng e sợ nhưng đối mặt với tình lang, nàng đã không còn ý muốn chống cự, tùy ý để hấn làm gì thì làm.

Vương Lăng bế nàng đi tới cạnh giường, từng mảnh y phục hai bên rơi đều xuống đất. Tài năng thoát quần áo của hấn thật điêu nghệ, mới đó cả hai giờ đã trần truồng. Cả làn da của nàng trắng như tuyết, bầu ngực nhô cao, khe thịt hồng đào khít lại chưa từng được khai mở, cứ việc hôm qua hấn đã từng nhìn thấy thân thể nàng nhưng đó là khi trời tối, không thể nhìn rõ ràng, bây giờ trong phòng sáng đèn, hấn nhìn kỹ tất cả góc ngách trên cơ thể Lãnh Thiên Tổ, gáy thịt căng lên biểu tình dữ dội. Hấn miệng ngậm lấy một bên vú, tay luồn xuống bên dưới lay động khe thịt của nàng.

- Ưm... a...

Mỹ nhân rên lên khiến hấn không cách nào dừng tay, ngực nàng bị hấn mút tới chảy nước, khe động đã ẩm ướt một mảng. Đã cảm thấy thích hợp, hấn giường dương cụ đặt ngay cửa mình âm động của nàng. Đầu khắc dính chút dâm thủy, hấn hướng đi vào, do đã được bôi trơn dịch thủy nên dị vật xâm lấn đi vào dễ dàng.

Hấn xé toạt lớp màng thiếu nữ của nàng, dứt sâu vào tận cùng bên trong âm động. Lãnh Thiên Tổ đau đớn run rẩy, hai mắt chảy ra giọt thủy sinh mòng, hấn thương tiếc ôn nhu ra vào thật cẩn thận. Miệng lần tới đôi môi nhỏ của nàng hôn môi triền miên, lúc này nàng không còn cái gì để từ chối cả, hai bên trao đổi nước bọt đến say mê, phía dưới hấn không quên di chuyển dương vật của mình, tay thì nắn bóp nhũ hoa, tay xoa xoa bờ mông nảy nở của nàng.

Chỉ cần một lúc, khoái cảm liền dâng trào bên trong nàng khiến nàng sung sướng muốn rên lớn lên nhưng cái miệng hiện đã bị hấn niêm ấn không thể tách ra, chỉ nghe nàng ừ ừ không ra thanh nhưng lại làm hấn càng điên cuồng không ngừng được.

Hai tay hấn vòng ra sau lưng nàng ôm chặt, bế nàng đứng dậy, phía dưới hai người cứ phát ra âm thanh phành phạch không ngừng. Tuy là tư thế này với nàng rất khó xử, nhưng vì hấn nàng liền phối hợp hai tay ôm cổ hấn, chân quắp chặt hông hấn. Dưới này đỉnh đầu dương căn đâm sâu vào tận cùng hoa tâm của nàng, làm mỹ nhân rên rĩ không ngớt.

- Vương lang, ... thiếp... sướng... mau... lên..

Lãnh Thiên Tổ miệng thờ dốc, hơi thở cách quãng, dâm thủy tràn ra chảy xuống phía đùi hai người, bên trong nàng càng ngày càng chặt, mà dương cụ hấn cứ càng phình ra trương phồng phía dưới bụng nàng. Cứ y như vậy, Lãnh Thiên Tổ như mê dại hơi thở nóng rực phả vào mặt hấn không ngừng gọi hấn.

- Vương lang, ... Vương lang...

Hấn kích động đẩy ngã nàng về phía thành giường, thúc mạnh bạo hơn, tay không ngừng xoa xoa trên dưới, đến khi mỹ nhân rên to yêu kiều thì hấn cũng không thể để tiêu đệ chịu khổ nữa, luồng dương tinh đậm đặc bắn đầy trong âm động nàng, chèn ép tận từ cung làm bụng nàng như phồng ra. Lãnh Thiên Tổ cảm nhận từng đợt dịch chất nóng rực tràn đầy bên trong người, phía dưới nước chảy ra dàn dụa, từng chút dịch âm màu trắng chảy đầy ra ngoài.

Nàng thả lỏng cả người, cơ thể như hết sức cứ nằm im ru, dương vật hấn vẫn nằm gọn bên trong nàng kìm nén cái thứ chất lỏng sền sệt chảy ra. Bất chợt nàng lại thấy cái vật ấy lại bắt đầu trương cứng trở lại, kinh hải địa liếc hấn, hai mắt lộ nét cầu xin.

- Vương lang, tha cho thiếp. Như vậy thiếp sẽ không chịu nổi mất.

- Ta cũng đâu muốn, chỉ là tiêu đệ lại không chịu nghe lời. Mà có trách thì chỉ trách nàng mê người như vậy, dụ dỗ ta mà thôi.

- Thiếp đâu có dụ dỗ chàng
- Còn dám nói.

Hắn ánh mắt lướt khắp người nàng, nơi nào cũng ướt đầm mồ hôi, phía bên dưới chảy ra tia hồng huyết, bầu ngực dù bị hắn xoa bóp biến dạng nhưng sớm biến hình trở lại, bờ môi nàng ướt át đỏ mềm chảy ra từng tia dịch chất lan xuống cằm cổ.

Hắn dục hòa lẫn nửa căng ra, không kìm nén nổi, gây thịt lại lay động, Lãnh Thiên Tổ đành bất lực nằm im để hắn hành sự. Những tiếng rên dừ dội cùng âm thanh va chạm da thịt vang khắp cả phòng, nếu không phải là có kết giới cách âm chắc là bên ngoài đã nghe tận tận hết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 201: Hóa ra là nàng lo cho ta

Trải qua quãng thời gian sung sướng này, Lãnh Thiên Tổ càng thêm kiêu diễm 3 phần, xuân thủy mặn nồng làm nàng vốn là đại mỹ nhân hiếm có càng ngày càng quyền rũ thêm. Hắn nhìn qua mỹ nhân đang say ngủ bên cạnh, thương tiếc vô hạn, nàng vừa mới chính thức thành nữ nhân không lâu đã bị hắn không nương tay điên đảo long phượng.

Tuy là thỏa niềm sung sướng nhưng làm hắn ủ rũ là dù đã vận chuyển Huyền Ngọc Âm Dương Tổ, nhưng không thấy gì khác lạ, hóa ra nàng không phải là nữ nhân thích hợp. Cái cảm giác nghĩ tới bản thân một ngày sa đọa rồi làm ra hành động như hôm qua rất không thoải mái.

Tay hắn vuốt ve khuôn mặt nàng, không ngớt tự hào khi được một mỹ nhân như thế này yêu thích. Lãnh Thiên Tổ hé mở hai mắt, cả người tê dại không thể cử động, tất cả là tại vì nam nhân trước mắt đây, nàng hai má ửng ửng oán trách nói:

- Tất cả tại chàng, bây giờ đến ngồi dậy cũng khó khăn.
- Xin lỗi, chỉ tại nàng quá xinh đẹp mà thôi.

Nghe tình lang tán dương mình xinh đẹp, Lãnh Thiên Tổ vui vẻ không ngớt, không khỏi sinh ra tự hào. Trải qua giai thoại tình chàng ý thiếp mê loạn một hồi, Lãnh Thiên Tổ lý trí thanh tỉnh liền ngó qua hắn vẻ mặt khác lạ.

- Suýt chút không kịp nói, chỉ tại chàng không chịu nghiêm túc.
- Ta có khi nào không nghiêm túc chứ, yêu thương nàng với ta là một việc vô cùng trọng yếu, còn thứ gì nghiêm túc hơn sao.
- Không nói cùng chàng nữa. Ta nói không lại.

Lãnh Thiên Tổ ngọt ngào không ngớt, nhưng vẫn thể hiện bộ mặt giận dữ, hắn cười tủm tỉm, nhanh nhẹn nhanh miệng hôn lên môi nàng một cái khiến nàng không kịp đề phòng gất:

- Chàng xấu lắm, lợi dụng lúc thiếp không thể cử động mà khi dễ.
- Được rồi, là ta xấu xa. Không đùa giỡn nữa, nàng định nói cái gì.
- Suýt chút quên tiếp, chàng có biết là có người đang có ý định ám sát chàng không.

Lời nàng nói hắn cũng đoán ra ít nhiều, thân nhiên gật đầu.

- Ta tất nhiên biết, còn hiểu rõ là kẻ nào hiện đang nhắm vào ta.
- Chàng biết rồi ư.

- Cũng không khó đoán. Cứ trách sao vì vậy mới không lâu đây ta vừa bị ám sát đây. Coi thử là có thể cử người ám sát ta không có gì khó khăn, nhưng mà đây là địa bàn của Minh Lam Tông có mấy thế lực dám cử người đột nhập ám sát chứ.

Hai mắt của hắn hiện lên hàn quang, sát ý rõ ràng, Lãnh Thiên Tổ chăm chú nghe hắn nói, không chút dời đi ánh mắt.

- Theo ta suy đoán, thế lực này không cần phải bí mật tiến vào, cứ quang minh chính đại thôi. Mà thế lực như thế lại muốn giết ta, chỉ có thể là người của Quang Minh giáo, lúc đầu ta nghĩ ngờ là người của nàng nhưng khi ta nghĩ kỹ lại, nàng lúc đó đang là khách trong phủ ta, bọn chúng làm như vậy thì quá mạo hiểm đi.
- Không ngờ chàng lại có thể nghĩ tới được vậy, như vậy cũng khiến thiếp an tâm.

Lãnh Thiên Tổ nhìn hấn, hiện lên tia nhu tình làm hấn cảm động, tay lại véo lên mặt nàng hỏi:

- Nói đi, tại sao lại muốn chủ động tấn công Quang Minh giáo.

- Bọn chúng cùng thiếp đều có mối thù không đội trời chung, dĩ nhiên làm sao ung dung để chúng yên ổn được. Lại nói chúng lại có ý định giết chàng nữa.

- Như vậy, nàng làm như vậy là vì ta sao.

Lời nàng nói thức tỉnh hấn rất nhiều, nếu như nàng không vì hấn thì sẽ không mạo hiểm ra tay cùng Quang Minh giáo, dù sao thì thế lực nhiều nơi nhìn vào đối với người của nàng lại không có lợi chút nào. Hấn không nghĩ nàng lại lựa chọn nguy cơ như vậy, vì hấn mà động thù với kẻ địch, hạnh phúc trong lòng, nhân sinh có một người quan tâm hấn như vậy thì còn đòi hỏi gì nữa. Hấn ôm chặt thân hình mảnh dẻ của nàng vào lòng, dịu dàng hôn lên trán nàng nói:

- Nàng không cần vì ta mà mạo hiểm như vậy, kẻ thù của ta không phải toàn bộ Quang Minh giáo hội mà chỉ là một bộ phận bên trong. Bây giờ nàng chỉ cần tự mình bảo hộ bản thân cho tốt, mọi chuyện ta tự có dự tính, có hiểu không.

- Ân.

Lãnh Thiên Tổ gạt gù dúi đầu vào ngực hấn, vui vẻ nằm im, hấn ôm lấy thân hình không xương của nàng, mùi hương thơm ngát lại xông vào mũi hấn khiến tiểu đệ lại cục cựa cứng lên, hấn cười khò không dám lại tiếp tục rong ruổi trên người nàng nữa, dù sao nàng mới vừa phá thân xong, vẫn còn ê ẩm phía dưới, mặc dù biết nếu hấn muốn nàng không ngại lại cùng hấn tiếp tục. Hấn thăm chửi bản thân không ngót, tự an ủi tiểu đệ mình, lại nhìn nữ nhân nằm gọn trong lòng ngọt ngào nói:

- Máy ngày này, nàng không cần phải để tâm đến Hòa Phượng Huyết Tích kia làm gì, ta nghĩ tầm không lâu nữa thì tự dung là thời điểm phù hợp.

- Sao chàng biết.

- Ta dĩ nhiên hiểu rõ, nếu ta đặt cùng tình cảnh với đám người Tây Môn gia thì ta cũng sẽ làm vậy, chim mềo đánh nhau ngư ông đắc lợi.

Lãnh Thiên Tổ hai mắt sáng lên, dềnh môi nói:

- Thiếp cũng biết rõ là vậy nhưng cứ chờ đợi không phải là cách.

- Đợi qua thực lực ổn định rồi sẽ sớm có cách giúp nàng lấy đồ.

- Chàng thực sự không hỏi ta lấy làm gì sao.

- Ta cũng muốn biết nhưng nếu nàng đã cần thì ta sẵn sàng giúp nàng một tay.

Lãnh Thiên Tổ giật giật, ngửa cổ nhìn khuôn mặt hấn, cảm động hôn lên má hấn một cái.

- Chàng không cần mạo hiểm, thiếp cũng không cần nó nữa, vốn dĩ là trong giáo mong muốn mà thôi.

- Quả nhiên là nàng thương ta nhất.

Vương Lăng cười hi hi, vẻ mặt khoái chí, Lãnh Thiên Tổ xấu hổ liếc hấn hờn dỗi:

- Chán ghét.

- Nhưng mà nàng không nên suy đoán bừa, thứ này ta vốn muốn dùng nó giúp nàng nâng cao thực lực, dù sao thế giới này cường giả vi tôn, nàng có thực lực rồi thì sẽ không còn sợ gì nữa.

- Vương lang, chàng thực tốt.

Lãnh Thiên Tổ cảm động không ngừng, nàng tuy không thích tu luyện nhưng vì nghe hấn nói, nàng liền sinh mạnh mẽ niềm tin, cùng cố thực lực để không còn làm hấn vì nàng mà lo nghĩ nữa. Vương Lăng nhìn thấy sắc trời không còn sớm, không nghĩ cùng nàng triền miên mà thời gian trôi qua thật nhanh, than thở lại dịu dàng ánh mắt đảo qua nhìn nữ nhân của mình.

- Được rồi, nàng nghỉ ngơi tốt, ta vẫn còn phải tu luyện rồi. Ta sớm ngày tới gặp nàng.

- Chàng nhất định phải tới tìm thiếp đấy, nếu không thì thiếp chắc chắn sẽ khiến chàng suốt đời hận thiếp, có như vậy chàng mới không dám quên.

- Ta hứa mà.

Mồ hôi trán chảy dài, hấn không nghĩ nàng chỉ nói giỡn thôi đâu, tốt nhất là không nên đắc tội nữ nhân xinh đẹp. Hấn ngồi dậy chỉnh đốn lại y phục, thấy nàng yếu đuối vô bờ ôn nhu giúp nàng mặc lại quần áo, đặt nàng nằm trên giường lại lấy chăn đắp cẩn thận lên người nàng, hải lòng mỉm cười.

- Ta đi đây, ngày sau ta có bản lĩnh rồi sẽ không còn cố kỵ thứ gì. Lúc đó nàng đừng hòng trốn thoát khỏi tay ta.

- Thiếp không thèm trốn đâu.

Lãnh Thiên Tổ nững nịu cười tươi nhìn hấn lại lấy chân che kín đầu, hấn thở dài, từ từ bước ra ngoài cửa, bóng hình hấn đã biến mất liền trong lòng Lãnh Thiên Tổ nảy sinh cảm giác trống trải, cảm giác mất mát dâng trào, chỉ biết khổ não nằm ngáy ngốc một chỗ.

Vương Lăng vừa ra khỏi cửa, Trầm Hương khuôn mặt ửng đỏ đứng bên ngoài vừa nhìn thấy hấn không khỏi cúi gằm mặt không dám ngược dấy, nàng tuy nhìn không thấy, tai không nghe nhưng mà biết hai người nam nữ ở trong phòng lâu như vậy là làm gì.

Vương Lăng cũng không để tâm nhiều, quan sát nữ nhân có một vẻ mặt khả ái, non nớt này cũng là cảm thán gen nữ nhân cổ đại quả nhiên tốt, một nha hoàn mà nhìn cũng xinh xắn như vậy, sớm muộn sẽ trở thành một đại mỹ nhân điên đảo nam nhân.

- Nàng ấy đang ngủ, người xem chừng chăm sóc nàng.

- Nô tỳ biết rõ.

Nàng tuy không cam tâm công nhận hấn là chủ nhân nhưng tiểu thư nàng đã chọn nam nhân này thì nàng chỉ biết nghe lời mà thôi, mà xem lại hấn lại tuấn tú như vậy lại có thân bản lĩnh nổi danh, xem như không tệ, đến đây nàng cũng coi như bị hấn chiếm tiện nghi cũng không chịu thiệt.

Ngáy ngốc một lúc mới vội vã nhìn qua hấn nhanh nhẹn bước vào phòng Lãnh Thiên Tổ, hấn nhìn theo bóng lưng nữ nhân này cũng không biết là đang suy tính cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 202: Khôi phục đỉnh phong

Vào thập thí luyện, hấn đặt phòng chữ thiên, tu luyện tầm 10 ngày, tiêu tốn gần 5 vạn linh trị, quả nhiên đây là chỗ cho mấy người đủ giàu mà thôi, một nhiệm vụ bình thường chỉ kiếm được tầm chục điểm mà ở nơi này lại tiêu tốn lượng lớn linh khí như vậy chính hấn cũng không rõ nguyên nhân chỉ biết nơi này linh khí thuần khiết hỗ trợ tiến cảnh cực nhanh.

Để Tiểu U ở bên cạnh hấn dặn dò kỹ nàng canh chừng không cho ai quấy phá rồi mới an tâm tiến vào trong phòng, ngồi giữa bàn tâm tọa thiên, nuốt vào một viên Huyết Chân Đan, theo Linh Tôn nói rõ, hấn huyết mạch dị thường, men theo cách tu luyện thông thường không thu nhiều hiệu quả, lại không tận dụng được chân chính thiên phú.

Vì thế nên Huyết Chân Đan giúp hấn giải phong mạch máu, lưu chuyển huyết dịch theo lộ trình bình thường mới mong trực tiếp tu luyện cấp tốc được, so ra với người bình thường hấn tu luyện không chỉ nhanh gấp trăm lần, còn là tinh khiết nhất linh khí, cùng cố vững chắc nền tảng tu luyện, tạo đường thuận lợi cho việc tiến cảnh sau này.

Khác với suy nghĩ ban đầu của hấn, hiện bây giờ tình cảnh lại khác lạ vô cùng, bình thường tu luyện sẽ thông qua các đường kinh mạch luân chuyển về đan điền, nhưng hiện khi hấn khai mở kinh mạch, tất cả linh khí xung quanh không theo một quy tắc nào dồn dập bị hút hết bên trong người hấn, như là bên trong hấn có một cái hố đen tham lam nuốt chửng linh khí thiên địa xung quanh đi vào.

Khỏi nói cũng biết đây là hậu chứng của việc thay xương đổi cốt không lâu, cứ như vậy thì hấn sớm không chịu nổi, nuốt thêm Quy Tức Đan, đem giác ngộ của chính mình qua các tầng cảnh giới cũ mà thôi thúc tiến cảnh, lại dựa theo đó mà hấn có một cảm nhận khác về quy trình tiến cảnh, bây giờ không còn sợ ăn không hết mà chỉ sợ không có mà ăn.

Dồn dập trải qua 5 ngày, hấn đã khôi phục bình cảnh hóa linh đỉnh phong, cái tốc độ này làm chính hấn cũng choáng váng, trước kia dùng cả mấy tháng ròng trong không gian giới mới tạm thời gọi là thần tốc, bây giờ thì nên gọi là gì đây, yêu nghiệt chẳng.

Hấn còn có thể đột phá thêm mấy tầng cảnh giới nữa nhưng mà hấn vẫn chưa vội vã, Linh Tôn đã nói với hấn, hấn cụ thể có hai dạng hồn linh, bây giờ tạm thời hấn có thể cảm nhận kiếm hồn của mình nhưng hồn lực còn lại hấn vẫn chưa biết cụ thể là gì, nhân cơ hội này hấn sẽ thức tỉnh hồn linh thứ hai của mình.

Thông qua linh thức của bản thân, hấn mờ ảo cảm nhận một Hòa Linh Hồn vô hình, như ẩn như hiện tồn tại, khó khăn lắm hấn mới có thể biết rõ là bản thân còn có hồn linh thứ 2, cứ y như cũ tò mò đánh giá ngon lửa vô hình này. Hấn cảm nhận sự tồn tại của nó rất quen thuộc, va chạm cùng nó một quãng thời gian, từ từ bên trong hình thành một đốm nhỏ màu trắng như vì sao trên trời, hấn biết rằng đốm sáng này chính là hồn linh thứ hai của bản thân nhưng cụ thể là như thế nào thì hấn không rõ ràng.

Trải qua hết 10 ngày trong này, hấn đã tiến tới khôi lực cao đoạn, hơn cả cảnh giới trước đó hấn có, chỉ là pháp lực y như cũ không có khôi phục hoàn toàn, ngoài thủy lôi hai hệ ra thì hấn cũng không thể dùng thêm pháp lực loại nào nữa, xem ra sau này hấn phải từ từ nghiên cứu tiếp. Khi hấn mở mắt ra

thì kinh hãi khi cảm giác xung quanh không còn chút linh khí nào, cũng không phải mà là linh khí cực thừa thối mới đúng, hóa ra là do lỗi hắc đẫy mà, có lẽ nên mặc niệm cho ai xui xẻo chọn đúng phòng này. Tiểu U sớm đã chờ hắc ở bên ngoài, vừa nhìn thấy hắc năng liền mỉm cười, vui vẻ nói:

- Chủ nhân, người lại tiến cảnh rồi.

- Tiểu U, người cực khổ rồi, chúng ta quay về thôi.

Nhìn hình dáng tiểu la lỵ này, hắc tâm muốn ăn nhưng lại ăn không nổi, nàng dù sao vốn là một u linh hóa hình, một thứ với bất cứ ai cũng đáng sợ, mà điều đáng nói ở đây là nàng là tiểu la lỵ, hắc lại không có sở thích này. Đang suy nghĩ giây lát thì giọng nói từ trước vọng lại làm hắc bưng tỉnh:

- Tiểu ấu nữ này là người của người à, mau bán lại cho ta, người có thể ra giá.

Vương Lăng ngược nhìn thấy một tên trang phục nội môn Bắc Vũ Cung, khuôn mặt hồng hách, mũi dài, mắt héch, nhìn khá bình thường lại một bộ công tử ta đây, bên cạnh là một đệ tử nội môn Bắc Vũ Cung khác, khuôn mặt vuông vức, dáng người bình thường, đối với người kia nhìn có vẻ cung kính. Vương Lăng tầm cười lạnh, lại hơi đầu quan tâm kẻ này là ai, dù sao kẻ không nên chọc nhất tông môn hắc đã chọc rồi, còn há gì tới mấy kẻ nhìn mắt muốn ăn đấm này.

- Người muốn mua sao, ... đơn giản chỉ là một chữ.. CÚT!

- Tên mặt trắng nhỏ này, người có biết vị công tử này là ai không.

- Ta há quan tâm các người là ai, ta đơn giản là không muốn bán, với lại Tiểu U đâu phải là vật để bán.

Hắc thông dong nở nụ cười nhạt thẳm khinh bỉ cái loại người này yêu thích tiểu la lỵ làm hắc buồn nôn, lời hắc nói làm Tiểu U xúc động, nàng tuy là vì hoàn cảnh ký khế ước với hắc nhưng hắc xem ra chưa từng xem nàng là hàng hóa, lại nói tất cả cũng là do đối phương ra buồng lời khinh bạc trước, một U Linh Vương Cao ngạo như nàng sao không bực tức mà động thủ. Lại bảo Vương Lăng đến từ hiện đại, tư duy khác lạ, chưa hiểu hết quan hệ phức tạp phân chia tầng cấp như thế giới này, nên với hắc làm việc cũng là tùy tâm sở dục. Tên công tử kia tức giận, hung dữ nhìn chằm chằm Vương Lăng quát.

- Hào, người muốn ném khổ sở ta cho người biết đủ.

Rồi gã liếc mắt qua nhìn tên bên cạnh, tên này hiểu ý liền vung ra quai đao, sẵn sàng vung chém. Vương Lăng bình lặng, ngón tay khẽ nhúc nhích, hai mắt mở to, tức thì kẻ kia loan đao trong tay bị chém đôi, cả người như bị bòn rút hết sức mạnh run rẩy đứng im một chỗ, mồ hôi chảy đầy người, bị Vương Lăng nhìn lâu một hồi cảm giác tê dại lan toàn thân, tức thì ngã lăn quay ra đất, tên công tử kia thẫn thờ vô dụng, lại thấy e ngại không biết đối phương dùng cách nào ra tay. Vương Lăng cũng lười quản tiếp nói:

- Trong tông môn cấm đánh nhau, người nếu muốn thì có thể lên lời cãi, ta sẵn sàng tiếp. Nhớ kỹ, ta là Vương Lăng.

- Người là Vương Lăng.

Tên công tử nọ sợ hãi mà run rẩy một hồi, Vương Lăng cũng lười quản nhiều, trực tiếp đi qua người gã, gã cảm giận nhìn theo bóng dáng Vương Lăng, lại nhìn Tiểu U tò mò không cam lòng, tức giận hô:

- Người đứng lại, bản công tử cùng người lên lời cãi, người dám không.

- Lời cãi, ta đây lười quản, nếu là sinh tử cãi ta còn có hứng thú.

Vương Lăng nhip chân chậm lại, quay đầu ánh mắt híp lại tỏ vẻ khiêu khích, gã công tử kia sợ hãi đứng ngậy lại, tránh thoát ánh mắt hắc, trong lòng suy đoán, dù sao thì gã cũng là đệ tử nội môn tu luyện hơn 10 năm làm sao dễ dàng thua đối phương còn chưa vào tông được một năm chứ, dù hắc là quái thai thì cũng khó có khả năng.

Cuộc nói chuyện của cả hai đã sớm kinh động tới đệ tử xung quanh, Tào Châu nhìn thấy Vương Lăng vừa khiêu chiến với tên công tử kia, trong lòng mừng thầm, hắc biết rõ tên kia tuy là không nổi danh nhưng đã tiến vào Địa bảng, dù cho Vương Lăng có lợi hại cũng là tìm đường chết.

Minh Lộ Lộ ở gần đó nhận ra Vương Lăng, lại thấy hắc chủ động đi gây sự, biết rõ đối phương không đơn giản, phân vân không biết có nên nhắc nhở hắc nhưng nhớ lại nàng từng bị hắc đùa giỡn cho tới tức chết liền may mắn may mắn, bất quá vẫn là không yên tâm đi theo sau, vì hắc đang bước lên sinh tử đài, chết trên này tất cả là do bản thân, đối phương sẽ không chịu chút trách nhiệm nào. Tiểu U thấy xung quanh có nhiều người vây xem như vậy, lại nghe hắc nói tới quyết định sinh tử, không khỏi lo lắng nói với hắc.

- Chủ nhân, hay là thôi đi, chúng ta đi không cần phải cùng đối phương ra tay.

- Tiểu U, người lo làm gì, ta tự nhiên là tự biết bản thân tới đâu.

Bước lên sinh tử đài, xung quanh lời đài khung cảnh biến đổi, bao bọc bởi dòng dung nham nóng rực, hiệu ứng thay đổi xoành xoạch làm hắc còn tưởng là dùng công nghệ hạt nhân, nhưng độ nóng tỏa ra xem ra là không phải giả. Đã rất lâu rồi trong tông môn mới có một trận sinh tử chiến, vì thế thu hút vô số đệ tử đến xem. Vương Lăng bình tĩnh rút ra Lôi Chu kiếm, chia thẳng mặt tên công tử kia nói:

- Ta không giết người vô danh, báo tên đi.

- Thu Lãm, nội môn đệ tử Bắc Vũ Cung, hạng 97 Địa bảng.

Gã tự nêu mình thực lực Địa bảng là cho đối phương e ngại, khi đó sẽ khiến Vương Lăng cảnh giác lo phòng thủ mà thừa dịp công kích, nào thấy Vương Lăng chẳng chút dị thái nào, hình như còn có ý mừng nói:

- Ô, như vậy chúng ta xem như cá cược đi.

- Cá thế nào.

- Dù sao chúng ta cũng phải có người chết, kiếm chút lợi ích từ đối phương đi, coi như nếu ta thua thì ta sẽ đưa người tất cả những gì ta có xem thế nào.

Vương Lăng vung tay, từ trong gói chỉ hắn có vô số đan dược, công pháp không dùng tới cũng là Tinh cấp chiếm đa số, lại có những thảo dược hiếm có mà ít người thấy, tất cả để từ bên dưới tay nhìn không rõ nhưng hai mắt y nguyên tinh quang hiện rõ thêm thường.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 203: Cá cược trước lúc chết

Nhìn đan đơn diệu dược trước mắt Thu Lãm cũng là động lòng không thôi, cứ y nguyên là gã thích thú Tiểu U nhưng bấy giờ vật trước mắt làm hấn khó lòng kìm chế, vì những thứ này có thể khiến hấn thêm dễ dàng tiến cảnh. Đến khi đó Vương Lăng chết rồi, tiểu nữ hải kia cũng là chạy không thoát bàn tay gã, thế nhưng gã vẫn nén kích động nhìn Vương Lăng.

- Thế nếu ta thua thì thế nào.

- Ngoài cái mạng người ra, thì danh ngạch trên Địa bảng là của ta, như thế nào.

- Chuyện này...

Thu Lãm chần chờ một lát, vì nếu đem danh ngạch này ra đặt cược thì dù sau khi xong trận này thì hấn sẽ chịu phạt diện tích 3 năm là ít, nhưng so với đồng tài bảo trước mắt như vậy có là gì, mà điều này xảy ra chỉ là có khi hấn thắng mà thôi. Thu Lãm gật đầu nói:

- Không thành vấn đề.

- Như vậy thì mời sư huynh ra tay trước.

Vương Lăng nhếch môi, cũng coi như đối phương để lại thứ có ích cho hấn trước lúc chết vậy, hấn linh mẫn nhận thấy cách này dễ dàng giúp hấn tiến vào Địa bảng.

Nhìn thái độ như chắc ăn của Vương Lăng, Thu Lãm tức giận, giọng cao vượt trảo, trên hai tay xuất hiện những đường sáng hình cong như móng vuốt dã thú. Cứ y nguyên chụp tới thân người Vương Lăng, tốc độ tay quá nhanh lại khiến Vương Lăng có chút ngoài ý muốn, mau lẹ thoái lui, nhưng hấn khá bất ngờ khi nhìn kỹ trước ngực y phục để lại mấy vết cào, xuyên qua cả y phục lẫn trên da hấn tạo ra vết hằn.

Vương Lăng âm thầm đỏ mặt hơi lạnh, bản thân coi như quá khinh địch, lại không nghĩ đối phương ra tay nhanh như vậy, kinh phong vù vù tạo tiếng xé gió bên tai, Thu Lãm hai tay đánh ra mấy đường trảo kinh uy lực không lớn nhưng lại vô cùng sắc bén, tốc độ lại nhanh, dần dần để lại xung quanh những vết hằn sâu của trảo vuốt.

Vương Lăng giương cao mũi kiếm vung tay chém một đường, cứ xem như không có lực nhưng mấy đường kiếm khí như ẩn hình nhắm ngay yếu điểm của Thu Lãm, gã linh cơ nhất động nhận ra nguy hiểm né sang một bên. Vương Lăng nhìn thấy cơ hội, một con băng lưu nhắm ngay hướng Thu Lãm.

Thu Lãm cả giận, hai tay đan chéo trước người, trảo hình vô số, chỉ thấy sáng loáng vô số những tia sáng đỏ rực koe lên rồi tắt, hơi sương lạnh tỏa ra hai bên, đè trên mặt đất mấy hình bông tuyết. Thu Lãm có chút e sợ nhìn Vương Lăng, không nghĩ đối phương tuổi nhỏ nhưng bản lĩnh thật khó đoán, hai mắt gã phát rực, quanh người mấy đường xích tuyến ẩn hiện như làn sương đỏ. Thu Lãm trong chốc lát liên biến mất, tốc độ vô cùng nhanh, phía dưới đài nhìn lên chỉ thấy vô số thân ảnh của Thu Lãm khắp lối đài không phân ra thật giả, mà xung quanh trên sàn để lại mấy vết cắt ghê rợn sâu hăm, trong gió cũng nghe tiếng cắt ghê rợn.

Vương Lăng ngoài ý muốn nhìn vào mấy vết cắt trên cánh tay mình, dù không sâu nhưng cũng đủ làm hấn ngứa rất, đảo mắt nhìn quanh trường, thần sắc vẫn bình lặng, đang lúc Thu Lãm nhìn vào Vương Lăng chỉ thấy hấn sơ hở trăm bề, liền âm thầm vui mừng, đối phương có hộ thể linh khí đặc dị nên gã không gây ra tổn thương đối phương bao nhiêu, giờ gã thấy có cơ hội liên toàn lực mà dón vào một kích này.

Ánh sáng xung quanh Thu Lãm càng đỏ rực, nhoáng cái như tên lửa hướng người Vương Lăng, chỉ trong một giây, gã đã xuất ra một trảo quyền toàn lực, một chiêu "Phi Oải Thiên Hành" này làm cho xung quanh mấy tiếng nổ vang, sàn đấu tạo ra vết nứt sâu mấy mét, cang vào trung tâm đứng của

Vương Lăng càng thêm dữ dội.

Mấy người phía dưới nhìn vào đều cảm thấy phấn khích, nhưng chỉ một lát sau tất cả đều há hốc mồm kinh hãi, Thu Lãm vừa dòi ra khỏi người Vương Lăng, đầu gã cũng bay lên không trung, ngay phía cổ máu chưa kịp phun ra thì đã tán loạn trên đất, trên lưới kiếm Vương Lăng chỉ để lại một điểm tiền huyết. Đồi mắt Vương Lăng hiện lên tia tà dị rất nhanh biến mất, hần nhếch môi phì bụi bặm quanh quần áo nhảy xuống phía đài, Tiểu U liền hí hửng chạy tới vui vẻ, hần chẳng bận tâm mấy ánh mắt xung quanh lại thông dong sai bước.

Biểu hiện của hần càng làm mấy đệ tử thêm mở rộng tầm mắt, dần dà trong tông môn hần lại được mọi người tôn xưng “Nhất Huyết Kiếm Thiên”, kiếm chưa chém ra đã thấy máu chảy, chẳng qua hần cũng chả biết mấy việc này. Minh Lộ Lộ ngoài ý muốn nhìn hần một chút, lại âm thầm bỏ đi, Tào Châu bộ mặt không dễ coi vung tay Lỗ Tế cùng Lương Sán bên cạnh rời đi. Một chiến thắng này của hần nhìn như đơn giản nhưng lại tạo ra nhiều sóng gió trong tông môn, đó là hần chưa rõ ràng mà thôi.

Nhìn vào thủy tinh cầu, Hoàng Diệp thở dài một hơi, xem như tâm tư đã rõ ràng, lão liền gọi một đệ tử vào dặn dò:

- Ngươi mau đem Vương Lăng đến Tòa Vân Phong gặp ta.
- Đệ tử rõ rồi.

Hoàng Diệp khoát tay, đệ tử kia liền vâng mệnh đi ra.

Vương Lăng thần thái sáng khoái, xem như co giãn tay chân thật tốt, mặc dù nhìn vào mấy vết xước trên người xem như đối phương cũng không dễ đối phó, nếu không phải kiếm pháp hần nhanh thì cũng không dễ dàng thắng. Tốn nhiều thời gian như vậy ở trong Tháp Thí Luyện, hần có chút nhớ nhưng thân thể mềm mại của Lân Thiên Tổ, không biết nặng có còn ở tại Tịnh Hương Lâu. Hần đang định đi xem thử thì đã có người chặn lại, nhìn sơ qua trông giống trang phục đệ tử chấp pháp, cả người hắc y bịt kín mặt, người này vừa nhìn thấy Vương Lăng thái độ nhã nhặn nói.

- Sư phụ đang có việc tìm sư đệ, mong đệ đến Tòa Vân Phong gặp người.
- Vị sư huynh đệ này, không biết sư phụ huynh là ai.
- Cái này khi đệ đến thì sẽ rõ ràng, còn giờ cứ để ta dẫn đường.
- Vậy làm phiền sư huynh rồi.

Vương Lăng tuy có nhiều ngờ vực nhưng nhìn vào thân phận đệ tử chấp pháp hần không thể không nể mặt, trong tông môn có một tương truyền rằng đội chấp pháp của tông môn thực lực đều không thua kém trưởng lão, đây mới là những đệ tử xuất sắc nhất nhưng mà vẫn chưa có ai tận mắt chứng thực rõ ràng, chỉ là đồn đại mà thôi. Nhưng mà hần xem ra vị đệ tử này sâu kín khó thấy, ngay cả bản thân hần cũng nhìn không ra, như vậy xem ra Minh Lam Tông quả thật ẩn giấu đủ sâu.

Tòa Vân Phong là nơi cư trú của các đời tông chủ Minh Lam Tông, nơi đây là chỗ chôn cất, cũng là cấm địa với hầu hết tất cả đệ tử trong tông môn, ngoại trừ mấy vị đệ tử nòng cốt ra là nhân tuyển cho vị trí tông chủ đời tiếp. Hần không cần đoán cũng biết người muốn gặp hần thân phận chắc chắn không đơn giản. Vị đệ tử kia đưa hần đến một đoạn thì dừng lại, ngó qua Tiểu U bên cạnh hai mắt nhú lại, rất nhanh bình thường trở lại nói:

- Sư phụ nhân gia ở bên trong, phiền sư đệ tiến vào một mình.
- Được rồi sư huynh. Tiểu U, ngươi đợi ở đây.

Tiểu U phân vân nhìn vào bên trong, sợ rằng sẽ có nguy hiểm rình rập nhưng thấy Vương Lăng bình tĩnh như vậy lại nghĩ cả hai còn có khế ước giao liên, nàng cũng yên tâm gật đầu đứng tại chỗ. Vương Lăng bước lên hàng bậc thang dài hơn ngàn bậc, tiện đường ngắm phong cảnh hai bên, không uổng là nơi ở của tông chủ, cảnh sắc cũng khác xa đệ tử bên trong tông môn có thể nhìn, đứng chờ tiền cảnh.

Trước mặt là một đình viện rộng lớn, hần theo bản năng dò xét xung quanh không cảm thấy khác thường, liền đi vào căn phòng tỏa ra khí tức mạnh mẽ kia. Nhìn thấy trước mắt hần là một trung niên nhân đã hơn tứ tuần, khuôn mặt vững chắc, mắt kiếm, mũi cao, thần sắc kiên định, không giận không vui tỏa ra một cỗ uy thế tự uy, không khỏi khiến người khác phải kính nể, cứ như rằng hần chưa từng gặp tông chủ Minh Lam Tông, nhưng bây giờ gặp mặt hần không khỏi tự nhận thức, cúi đầu khom mình tỏ vẻ cung kính:

- Đệ tử Vương Lăng bái kiến tông chủ.
- Không cần phức tạp, ngươi cứ ngồi đi.
- Nếu tông chủ đã nói vậy đệ tử cũng không khách khí.

Hần ngay lưng ngồi xuống một bên ghế, Hoàng Diệp không khỏi ngoài ý muốn liếc nhìn hần, không ngờ lão kêu Vương Lăng ngồi hần không do dự một chút ngồi ngay đối diện lão, so với mấy đệ tử khác thật khác biệt, tuy vậy lão cũng rất ưa thích vẻ không cố kỵ này của hần.

Mà đến khi Vương Lăng ngồi xuống liền bất ngờ ngửi thấy một mùi thơm như oải hương làm thần trí hần mê mẩn, giật mình quay đầu hần mới phát hiện bên cạnh bản thân còn có một mỹ nhân khác đang ngồi, hai mắt tinh động nhìn chăm chăm hần. Hoàng Diệp thấy Vương Lăng ngây người liền hiểu hần đang nghĩ gì, hần giọng:

- Ngươi có lẽ không biết nàng, vì nàng không phải là đệ tử Minh Lam Tông mà là chất nữ của ta.

Vị thiếu nữ kia bờ môi hồng hào, uớt át mở ra tỏa ra hương thơm làm hấn thấy khá quen quen.

- Tiểu nữ Hoàng Liễu Thư, đã nghe phương danh công tử từ lâu, rất vui hôm nay được gặp mặt.

- Tiểu thư quá lời rồi, tại hạ cũng là từng nghe danh tiếng tiểu thư văn võ song toàn, xinh đẹp đua vạn hoa, hôm nay được gặp không ngờ vượt xa lời đồn.

- Công tử quá khen.

Hoàng Liễu Thư cười khê, tư thế ưu nhã không khỏi làm hấn cảm khái mỹ nhân đầu ra lắm thế.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 204: Lợi ích trước mắt

Nàng có mái tóc đen tuyền được buông xả chải chuốt gọn gàng không có chút sợi tóc rối, khuôn mặt trái xoan cùng ngũ quan hoàn mỹ, đôi mắt to tròn thông thái, chiếc mũi thanh cao, đôi môi đỏ rực như dâu tây. Có thể nói nàng tuy không có vẻ khuynh quốc khuynh thành nhưng chỉ với khí chất đặc biệt toát ra tuyệt sẽ làm mọi nam nhân nhớ mãi không quên. Vương Lăng cũng không ngoại lệ, hấn đặc biệt khắc ghi nàng vào tâm trí, tuy nhiên cũng chỉ là thường thức mà thôi, đối diện với hiện tại hấn vẫn bình tĩnh, quay qua bắt gặp Hoàng Diệp nhìn hai người cười âm mưu, hấn cũng chẳng bận tâm nhiều hỏi:

- Không biết tông chủ tìm gặp đệ tử là có chuyện gì.

- Sao thế, ta muốn giới thiệu chất nữ cho ngươi cũng không phải là một vấn đề sao.

- Nhị bá...

Hoàng Liễu Thư nũng nịu gọi, mặt hơi thoáng đỏ, nhìn vào cũng khiến Vương Lăng không khỏi rung động cái nhẹ, Hoàng Diệp cười vang khoát tay nói:

- Được rồi, ta liền đi vào vấn đề chính được chưa.

- Mời tông chủ nói rõ.

Vương Lăng như cũ chờ đợi Hoàng Diệp nói vào trọng tâm, mắt vẫn đôi khi liếc nhìn nữ nhân bên cạnh, cũng không phải ngắm gái đơn thuần còn là cảm thấy nữ nhân này không phải đơn giản như biểu hiện bề ngoài, nếu không thì Hoàng Diệp không để nàng ngồi ở đây nghe chuyện mặc dù không phải là người tông môn.

- Vương Lăng, ta biết rõ thiên phú của ngươi, chắc chắn từ trước tới giờ ngươi chưa từng dùng hết thực lực đúng không.

- Tông chủ nói đùa, đệ tử đâu còn gì để mà thể hiện chứ.

Hấn nói vậy nhưng liền biết được vị tông chủ này đã nhìn thấu hấn, có chút khó chịu trong lòng không biết vì sao. Hoàng Diệp cười thần bí tỏ vẻ cao thâm khó dò.

- Việc ngươi còn ẩn giấu thực lực ta cũng không hề ngạc nhiên, việc này đối với chúng ta là điều tốt, giờ việc ta muốn nói chỉ là hai tháng kể đây Hắc Tinh Vực sẽ mở ra.

- Hắc Tinh Vực?

- Hắc Tinh Vực 1000 năm mở ra một lần, bất cứ ai cũng có thể tiến vào, bên trong chứa đựng vô số dược liệu, pháp khí, linh thảo, bí tịch không thể tìm được ở bất cứ đâu.

Hoàng Diệp giản sơ một lần tất cả về Hắc Tinh Vực cho hấn, đây là bí cảnh mà không ai biết rõ nó bắt nguồn từ đâu, nghe đâu là nơi giao chiến của hơn 200 chủng tộc tiên, nhân, yêu, ma, thú nhân,... Vì nó chứa đựng nguồn tài bảo khổng lồ cho nên vô số tông môn đều cử đệ tử tiến vào, trong này xung đột xảy ra là điều khó có thể tránh khỏi, tính mạng trong này đều phụ thuộc tất cả vào thực lực bản thân. Vương Lăng nhượng mày, đại khái suy đoán trong này sẽ có thứ hấn cần tuy rằng với ngữ điệu của Hoàng Diệp xem như nơi này sẽ không chỉ đơn giản "khó khăn". Hoàng Diệp thở dài một hơi, trên mặt biểu lộ khuôn mặt không dễ thấy nói:

- Lần này đệ tử chúng ta tiến vào khó tránh khỏi tranh đấu cùng các thế lực khác. Vương Lăng ngươi phải nhớ lần này tiến vào nhớ tránh gây sự cùng mấy thế lực khác, đặc biệt là Hắc Hồn Tháp cùng Bách Đạo Tông từ bên ngoài.

- Đệ tử hiểu rõ, đa tạ tông chủ nhắc nhở.

- Tốt, lần này nếu người lành lặn trở ra, xem công lao thì ta sẽ đề cử người tiến vào nhóm đệ tử nòng cốt.

- Đa tạ tông chủ thịnh ái.

Hoàng Diệp gật gù mở miệng cười, lần nữa đứng dậy nhìn Vương Lăng cùng Hoàng Liễu Thư nói:

- Được rồi, người cùng Thư nhi ở lại từ từ chuyện trò. Ta đi trước.

Dứt lời đã thấy Hoàng Diệp tiếng nói phát ra từ ngoài người đã không thấy bóng dáng, Vương Lăng chẳng hiểu rõ ý định của Hoàng Diệp là như thế nào lại để cô nam quả nữ ở riêng một phòng, Hoàng Liễu Thư quay qua hần cười:

- Vương công tử đứng là rất được nhị bá đề tâm. Thậm chí người còn quan tâm công tử hơn cả Long Hàn Phong sư huynh nữa.

- Tiểu thư quá đề cao ta rồi, chỉ là tông chủ làm người sáng suốt minh tuệ trọng dụng người tài, ta há lại không rõ.

Vương Lăng cười nhạt, cũng chẳng đề tâm nhiều, Hoàng Liễu Thư lắc đầu tỏ nét nghiêm túc:

- Công tử không nên khiêm tốn, để được chính tông chủ đề bạt làm đệ tử nòng cốt thì ngoài Long Hàn Phong sư huynh thì chỉ có công tử mà thôi.

- Tiểu thư nói như vậy liền làm ta tỉnh ngộ, thật cảm kích tông chủ xem trọng ta như vậy.

Tuy nói thế hần lại chẳng rõ ràng hơn hết, được làm đệ tử nòng cốt so ra với đệ tử chân truyền càng thêm nhiều quyền lợi, vì nhóm đệ tử này là tương lai nếu không làm tông chủ kế nhiệm thì cũng là trưởng lão chức cao vọng trọng. Xem ra Hoàng Diệp thật sự rất xem trọng hần, cũng không rõ ràng là vì lý do gì bất quá hần không nghĩ tông chủ có ý đồ gì. Nhìn một lát Hoàng Liễu Thư hần nói:

- Mùi hương trên người tiểu thư xem ra rất giống một loại hương mà ta biết.

- Công tử biết sao. Thật ra là tiểu nữ cũng không ngờ nó lại lưu lại mùi hương lâu đến vậy.

- Thật tò mò không biết tiểu thư dùng gì đấy.

Đến đây là hần rõ ràng là Dược Thư Kỳ trong thời gian ngắn hạn làm ăn xem ra khá khá, mới đó mà đã được trí nữ tin dùng như vậy, Hoàng Liễu Thư nhìn hần che miệng cười nói:

- Công tử cần gì giấu giếm, thứ này chẳng phải là công tử rõ hơn ai hết sao.

- Xem ra quan hệ của tiểu thư với Dược Thư Kỳ thật không đơn giản.

Từ biểu hiện của nàng hần chắc người nghĩ ra phương thức kiếm lợi từ tuyển chọn có lẽ là do nàng bày ra, cũng không bắt ngờ nếu nàng chủ sự Vân Nguyệt thành quen biết Dược Thư Kỳ. Thấy hần nhìn mình chằm chằm, Hoàng Liễu Thư cũng không khỏi nén xấu hổ, trừng mắt hần gắt:

- Công tử đứng như Thư Kỳ tỷ nói.

- Nàng ta nói thế nào.

- Nàng nói... công tử đoán.

- A...

Lần đầu hần bị một nữ nhân trêu đến thộn như vậy, thật sự nghĩ nữ nhân này đơn giản giáo hoạt dù nhìn nhả nhặn, nếu hỏi hần Dược Thư Kỳ nghĩ gì về hần thì hần chắc rằng nàng ta đang hạn hần đến nghiêng răng nghiêng lợi, liếc mắt nhìn mỹ nhân thân nhiên nói:

- Tiểu thư khỏi cần dò hỏi, ta đoán không ra.

- Tiểu nữ cũng không biết nàng ta nói sao về công tử. Bất quá...

- Bất quá làm sao?

Hần tò mò đóng tai lên lắng nghe, Hoàng Liễu Thư thân nhiên nói tiếp.

- Nàng ta xem công tử là một nguồn lợi khổng lồ, bảo tiểu nữ có thể từ công tử tìm kiếm nhiều lợi ích.

- Gì, nàng ấy xem ta là công cụ kiếm tiền.

- Cũng không phải, chỉ là Thư Kỳ tỷ nói cùng công tử hợp tác sẽ kiếm được rất nhiều.

Hần nghe liền thấu ẩn ý của nàng, xem ra nàng đang bắt đầu muốn hợp tác cùng hần, không uổng là nữ nhân giúp tỷ tỷ giành lại toàn quyền cai trị để

quốc. Hắn cũng không dong dài, mỉm cười tủm tỉm

- Như vậy thì tiểu thư có hứng thú cùng ta hợp tác làm ăn chứ.

- Ô, mời công tử nói thử.

- Trước đó ta muốn hỏi tiểu thư ngoài nguồn cung cấp đan dược, dược liệu, pháp bảo ra thì nguồn thu nào là to lớn nhất.

- Nếu công tử hỏi như vậy, ta liền nghĩ tới hội đấu giá, tuy rằng nhìn từ bên ngoài không có bao nhiêu lợi ích nhưng dựa theo quy tắc hội đấu giá được nhận hai phần trăm tài bảo thu được nếu đấu giá thành công, không kể tới số tiền từ các dịch vụ riêng biệt. Ngoài ra kinh doanh tửu quán hay nguồn thu từ công hội cũng thu được một khoảng to lớn.

Nàng nói tới lưu loát, xúc tích phân tích rõ ràng, hẳn bội phần khâm phục nàng, xem ra những nguồn lợi có thể tìm kiếm được nàng đều chủ trương cả rồi, khác với Mạn Đà quốc vẫn chưa nắm rõ thế cục nên chỉ biết thu thuế tự phát từ dân cùng buôn bán bình thường mà thôi.

- Tiểu thư nói không sai, chỉ là tiểu thư vẫn chưa thật sự khai thác hết thứ tiềm năng nhất.

- Công tử có thể nói rõ.

- Hiện tại nguồn thu lớn nhất không phải là đan dược hay buôn bán bảo khí mà xuất phát từ mạo hiểm công hội. Chỉ cần có thể thỏa mãn họ thì chúng ta sẽ dễ dàng tìm kiếm nhân lực cùng lợi ích không nhỏ.

Trông ra Hoàng Liễu Thư say mê lắng nghe hẳn không khỏi cười khở, trước kia làm kinh doanh so với thế giới này còn khó gấp trăm lần, cũng may dựa vào cơ hội này hẳn có thể thu chút lợi ích. Việc tốt như vậy hẳn sẽ không ngốc nói toẹt ra, cười thần bí:

- Nếu tiểu thư thật muốn biết thì phải chấp nhận của ta một điều kiện.

- Công tử cứ nói, tiểu nữ có thể lắng nghe.

- Ta nói tiểu thư nhường cho Vương gia 3 khu thành phía tây nam thế nào.

- Việc này... tiểu nữ tạm thời suy nghĩ đã.

Địa hình Đông phương đại lục chia đều Mạn Đà quốc nằm ở cực bắc, Nữ Chân đế quốc bắc giáp Mạn Đà quốc, đông và nam giáp Phong La đế quốc, rải rác đông tây là các tiểu quốc, nếu thật sự nhường 3 khu thành phía tây nam cho Vương gia thì cơ hội sau này muốn đoạt lại không cao, chỉ là lợi ích Vương Lăng nói ra hấp dẫn nàng, đơn giản chỉ dựa vào Xuân Hoài Thủy Dịch của hắn làm nàng biết hẳn không hề nói suông.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 205: Trao đổi đồng giá

Hoàng Liễu Thư chần chờ một lát cần môi nói:

- Điều này tiểu nữ khó lòng mà đáp ứng.

- Ta cũng nghĩ tiểu thư sẽ nói vậy, nếu vậy tuy thật có chút lỗ vốn nhưng chúng ta có thể lấy điều kiện khác, thế này đi nhường ta quản lý việc cung cấp lương thực nửa phần phía Bắc thế nào, ta muốn thu mua giảm giá đi 3 phần.

Việc làm ăn luôn đặt lợi ích lên đầu, hẳn cũng rõ ràng nàng ta khó có thể chấp nhận yêu cầu kia, tốt nhất nên từng bước ép cả như vậy. Hoàng Liễu Thư nghe xong cau mày, tuy rằng hắn nói ra dễ dàng nhưng dùng việc quản lý nửa vùng phía bắc thì có hơi tham lam. Nhưng khi nàng nghĩ kỹ lại tuy là nguồn lương thực số lượng lớn nhưng lợi ích lại không nhiều bằng một phần đan dược, bảo khí kiếm được hưởng chỉ chỉ là giảm ba phần lại có thể ảnh hưởng tới sự tồn tại khó nắm bắt của mạo hiểm công hội, tuy đã quyết nàng vẫn có chút ý tứ tò mò hỏi:

- Có thể cho tiểu nữ biết công tử làm như vậy thì có ích gì.

- Có vẻ tiểu thư không rõ, Mạn Đà quốc nằm ở phía cực Bắc của Đông phương đại lục không thích hợp sản xuất các loại lương thực vì thế cả đế quốc đang khan hiếm thức ăn, dân chúng ăn còn không đủ thì làm sao mà còn nghĩ tới việc tu luyện cơ chứ, ta cũng chỉ mong tối thiểu đáp ứng chút nhu cầu nhỏ này mà thôi.

- Tấm lòng của công tử thật làm tiểu nữ bội phục.

Trước kia nàng từng nghe nói rằng hắn ở Mạn Đà đế quốc rất được lòng dân nàng còn có chút khó hiểu bây giờ nhìn hắn trao đổi điều kiện thật làm nàng

khâm phục, tuy đã biết rằng rõ ràng cũng không đơn giản hần chỉ muốn như vậy, mà cứ coi đáp ứng hần nàng cũng có chút tiếng tốt. Hoàng Liễu Thư nở nụ cười gật đầu:

- Tiểu nữ đồng ý điều kiện này của công tử.
- Đa tạ tiểu thư đã hiểu, ta thay mặt dân chúng Mạn Đà để quốc cảm tạ tiểu thư.
- Công tử không nên vậy, tiểu nữ không dám nhận.

Hoàng Liễu Thư ngượng ngùng cười, nàng toàn là suy nghĩ tới làm sao để thống nhất đế quốc nên tinh lực tập trung vào các thế lực hùng mạnh, dường như chưa đề ý nhiều tới vấn đề dân thường, có thể suy nghĩ thấu đáo như hần làm nàng không khỏi thường thức.

Vương Lăng cười thầm, điều kiện hần đưa ra làm sao mà nàng dám từ chối chứ, nghĩ kỹ đến việc đưa ra một điều kiện khó chấp nhận đầu tiên làm đối phương phân vân, lại đưa ra lý lẽ quần hùng nhân chúng làm lay động nàng. Hần dĩ nhiên sẽ không tốt bụng đến độ tất cả vì dân chúng mà suy nghĩ, dĩ nhiên là có một phần, một phần khác cũng là nhờ vào đây mà có thể kiểm soát thông tin khắp nơi, dân thường chính là đối tượng cung cấp thông tin hữu ích nhất.

Trải qua một khoảng đối đáp với nhau rất nhanh cả hai bên đều thể hiện ý hợp tác. Vương Lăng xong chuyện cũng nên rời đi, dù sao ở lại ngoài ngắm gái cũng chả làm gì.

Hoàng Liễu Thư được Vương Lăng chỉ dẫn, theo như đó dùng một loại là “bảo hiểm” giúp mạo hiểm giả được bảo hộ chu toàn trong phạm vi lãnh thổ nhờ sử dụng quân đội riêng, tất cả xung đột bên trong sẽ được đế quốc xử trí nghiêm minh, danh chính ngôn thuận quản lý bạo động bên trong.

Bù lại đế quốc sẽ nhận một số tiền nhất định, đế quốc sẽ trích số tiền này làm thông phí cho phép mạo hiểm giả xây dựng thế lực riêng tối đa 1000 người, bảo hộ và hoàn trả toàn bộ tiền cho người thân của mạo hiểm giả nếu như không may mất mạng trong nhiệm vụ do đế quốc giao cho, như vậy tỷ lệ nhận nhiệm vụ đế quốc treo ra cũng sẽ tăng theo.

Thông qua mức độ thông tin nhiệm vụ mà tìm kiếm nhân tuyển cho quân đội vì hầu hết quân lính đều là người có thể lực được mức thưởng cao, qua đây nàng sẽ có cơ hội bác bỏ ý kiến phản đối tăng cường lực lượng quân sự mà trước giờ nàng chưa có cơ hội thiết lập vì bị mấy lão giả bên trong phản đối.

Dĩ nhiên đề áp dụng điều thức này tốn nhiều thời gian nhưng hiệu quả nó thật rất tốt và lâu dài, như vậy sẽ dần dần giảm tổn thất bên trong lãnh thổ do mạo hiểm giả gây ra. Cách này có lẽ nghe thì hay nhưng thời gian để thực hiện cũng mất chục năm mới thấy rõ hiệu quả vì vậy nên Vương Lăng mới dám đem ra cho Hoàng Liễu Thư, vì đây nàng dần dà xem Vương Lăng với một con mắt khác.

Rời đi Tòa Vân Phong, hần để Tiểu U quay về Viên Tâm hội thông báo cho Long Hiền một tiếng, còn bản thân thì đi Tịnh Hương Lâu.

Hồi chủ quản hần mới biết Lãnh Thiên Tổ đã rời đi cách đây mấy ngày, biết trước kết quả này hần thở dài từ từ bước ra ngoài, suy nghĩ mông lung nhiều thứ. Xem thử không biết bây giờ nên đi đâu, suy nghĩ trong đầu hần liền nghĩ tới Băng Mộ Tuyết, nếu nàng biết hần đã khôi phục lại không biết sẽ phản ứng ra sao.

Hần nhớ lại dung nhan nàng mà vừa cảm thấy kiều diễm nhưng cũng băng lạnh không kém, một nữ nhân băng giá như vậy thì làm cách nào để nàng tan chảy đây, chấp nhận hần đây. Hần không biết sao vô tình thế nào chân cứ cất bước hướng phía nhà trọ của Băng Mộ Tuyết.

Cảm nhận da thịt mát lạnh, nhìn thấy bông tuyết bay trong không trung, hần lấy làm kỳ quái chưa tới đông đã có tuyết, ngược đầu thất kinh trước cảnh tượng trước mắt, những cọc băng nhọn dài hơn trăm mét đâm về từ phương tám hướng tạo giữa vùng trung tâm một bông hoa xoắn ốc nổi cộm. Nhìn từ phía dưới thì không thấy gì, hần liền bay lên hướng cao.

Ở cách hần một khoảng xa có 6 người đang chặn trước hai thiếu nữ ở giữa, dưới kia có 6 tên bị tán băng hoa tuyết kia đâm qua người xem như đã là người chết.

Dù hai thiếu nữ kia che mặt nhưng vẫn không giấu nổi vẻ quuyến rũ phát ra, một người linh động nhí nhảnh, một băng giá rét lạnh, hóa ra là Hồ Tuyết Nghi cùng Băng Mộ Tuyết. Còn ở đối diện, một lão giả uy áp bức tử mặt mày hung hiểm đứng chặn hai nữ, 4 hộ vệ bảo hộ cho một tên nhìn bảnh bao, ăn mặc sang quý nhưng ánh mắt toát vẻ thâm tà liếc mắt khắp người hai nữ nhân kia. Vương Lăng vừa nhìn là hiểu rõ tình hình, hai nữ nhân này hần nhìn còn muốn trêu chọc hưởng gì tên công tử kia. Vương Lăng mỉm cười bay tới gần hai nữ nhân, vừa cảm nhận có người thì hai nữ đã nhìn thấy hần, cả hai đều bộc lộ sự ngạc nhiên. Hồ Tuyết Nghi vẫn là ngọt giọng lên tiếng trước:

- Vương Lăng đại ca.
- Tuyết Nghi, muội sao lại ở đây.
- Bọn muội đang đi dạo thì bị đám người này chặn lại, sư tỷ vì tức giận tên công tử kia uể ngừ nên mới ra tay đã thương người, ai ngờ lại thành giết người của chúng bắt bọn muội phải theo chúng.
- Ồ, ta hiểu rồi.

Vương Lăng ánh mắt dời tới bên cạnh Băng Mộ Tuyết cười tươi, nàng ta chỉ hơi có chút dị trạng rất nhanh lại biết mất, dĩ nhiên là nhớ lại hần vì nàng mà mất một thân tu vi. Vương Lăng biết tình cách nàng cũng không tiện chào hỏi nàng, nhìn Hồ Tuyết Nghi hỏi:

- Muội có biết chúng là ai không.

- Sư tỷ nói chúng là người của Vạn Độc Môn, lão già kia rất lợi hại gọi Cốc Hủ Nha, tên công tử được gọi là Độc công tử.

- Độc công tử?

Hắn không khỏi nhớ lại thời gian trước từng hạ sát một kẻ là Độc tiên sinh thì phải, xem như tên công tử kia cũng là người quen đi. Hắn cười gằn không ngớt, được tiên sinh còn bị hắn làm mất mạng thì Được công tử tính là gì. Tên Được công tử kia nhìn thấy một nam nhân mới tới lại thân thiết với hai nữ nhân kia như vậy, lòng ghen ghét nổi dậy tức giận quát:

- Tên mặt trắng kia, ngươi dám xen vào chuyện của Vạn Độc Môn.

- Ta nói này, ngươi có thể xem lại bộ dáng mình một chút được không, xem đi nàng bị ngươi dọa đến như vậy.

Nói rồi hắn kéo Hồ Tuyết Nghi vào ngực, nàng bất ngờ ngã đầu vào ngực hắn, xấu hổ mặt đỏ ửng nhưng cũng không tách ra. Băng Mộ Tuyết băng lãnh nhìn hắn một cái, không chút biểu hiện khác thường làm hắn không khỏi khổ não, xem ra nàng ta không biết ghen là gì rồi. Được công tử thấy mỹ nhân nấp trong ngực tên nam nhân kia lại không chút ý tứ giãy giụa lòng ghen tức tới cực điểm mắng:

- Dám dành nữ nhân với bản công tử, ngươi không lẽ không biết tới sự đáng sợ của Vạn Độc Môn.

- Vạn Độc Môn? Ta còn không thèm để vào mắt.

- Hay lắm, tiểu tử ngươi thật ngông cuồng.

Nghe ý tứ của hắn, Cốc Hủ Nha mặt sầm lại tay tạo ra một luồng từ quang màu tím, có vài tia màu đen xoay quanh trông thật quỷ quái. Băng Mộ Tuyết khuôn mặt biến đổi:

- Vạn Xích Hóa Cốt, ngươi mau đem sư muội ta đi trước, còn lại để ta đối phó.

- Sư tỷ muội muốn giúp.

- Muội đừng lên, lão này rất nguy hiểm.

Nói rồi nàng chuyển ánh mắt qua Vương Lăng ý bảo hắn mau đi, hắn dĩ nhiên hiểu nàng sợ hắn dính chiêu nên mới tạo cơ hội cho hắn đi, không khỏi cảm động lại có chút vui sướng. Hắn lao lên chặn trước mặt hai nữ bình tĩnh nói:

- Một nam nhân thì sẽ không để nữ nhân chắn trước mặt, lão già này cứ để ta.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 206: Đối phó độc công

Lời hắn nói không khỏi làm mấy người xung quanh về mặt khác lạ, Băng Mộ Tuyết biết rằng hắn đã không còn lực lượng, thậm trí cứ cho hắn có khôi phục như cũ thì cũng không phải là đối thủ của lão hủ độc kia. Ngay cả Hồ Tuyết Nghi cũng nhận ra không ổn kéo áo hắn khuyên răn:

- Huynh không cần phải vậy, người kia thực lực hơn xa huynh như vậy có thể làm huynh bị thương đây. Hay là cứ nghe lời sư tỷ chúng ta đi trước để cho sư tỷ lo liệu.

- Muội yên tâm, ta sẽ không có chuyện gì.

Vương Lăng nở nụ cười vượt qua mái tóc nàng, ý chí kiên định chớp mắt đã cách ra hơn chục mét, hai tay vận ra một chương ấn màu vàng, một luồng long ngâm the thé reo lên làm cho bất cứ ai không nhiều cũng ít phải rung mình.

Cốc Hủ Nha cũng là nghi ngờ không thôi, tại sao lão lại có cảm giác long khí xung quanh đây, đến khi lão ngược đầu nhìn thẳng thì đã xuất thủ ra một làn từ vong kinh hải âm u lại kéo theo cảm giác chết chóc, nhìn Vương Lăng không thêm để vào mắt.

- Tiểu tử ngươi đầu tiên chết trước đi.

- Lão già cũng nên xem thử đi, Hóa Long Chương Độ Tam Ấn.

Đến khi chiêu thức của Cốc Hủ Nha đã xuất xong, Vương Lăng cũng từ trong tay xuất ra một chương ấn long hình tuy khá mờ nhạt nhưng uy thế kinh thiên xé toạc qua làn từ kinh dư lực lao tới Cốc Hủ Nha. Lão kinh ngạc bàn tay vung ra ba tia độc lãng xuyên qua phá tan long kinh nhưng lão lại cảm

thấy bàn tay run run một cái, kinh ngạc liếc nhìn Vương Lăng.

- Người là người của long tộc.
- Nếu ta mà là người long tộc thì lão không dễ dàng thế đâu.
- Tiểu tử nông cuồng lắm, chết đi.

Làn từ hải vừa rồi sau khi được long hình xóa tan liền tạo ra vô số tia màu đen phân ra vô số chuyển hướng bao vây cả người Vương Lăng trói chặt hẳn như sợi xích, Cốc Hủ Nha cười lạnh:

- Xem như tiểu tử ngươi chết chắc rồi, còn trẻ vậy mà có thể khiến ta ngạc nhiên đôi chút thì cũng nên tự hào dưới tuổi vàng đi.
- A, Vương Lăng đại ca, cẩn thận.

Hồ Tuyết Nghi thét lên kinh hãi muốn lao tới giúp thì đã thấy Băng Mộ Tuyết đã lao lên trước tạo ra một dãy khí lạnh khắp bầu trời vây quanh người Vương Lăng, chỉ là nàng cảm thấy đã chậm một bước. Tiếp theo đó chỉ thấy một tia màu đen như quỷ lưu sấm chớp, quanh thân người Vương Lăng có những tia điện màu đen kỳ dị đã xóa bỏ hoàn toàn vết tích của tử độc. Cốc Hủ Nha mờ ảo nhìn thấy không khỏi kinh ngạc lắm lắm:

- Làm sao có thể.

“Hắn từ lúc nào đã khôi phục lại tu vi, lại còn trông khác hơn trước.” Băng Mộ Tuyết kinh nghi không thôi, nàng ngờ tới nam nhân này cất giấu không ít bí mật mà nàng còn chưa rõ. Những ý nghĩ thoáng qua đầu nàng, lại nhanh chóng nàng lấy lại bình lặng tâm thái, từ phía dưới đóa hoa hải băng mọc dài ra vô số cọc băng sắc nhọn vươn cao đâm thẳng vào người lão Cốc Hủ Nha, bao quanh khắp phía không để lão thoát thân.

Cốc Hủ Nha qua hồi kinh ngạc cũng ý thức lại Băng Mộ Tuyết ra tay, hai tay tạo ra hai cuộn xoáy màu xanh đen, áp chương làm tan chảy mấy mũi băng nhọn, mấy tiếng xì xèo vang lên, chỉ qua một lát, xung quanh lão đã không còn mảnh băng nào, phía dưới đóa hoa hải băng cũng dần dần tiêu biến mất.

Băng Mộ Tuyết vẫn bình tĩnh vô cùng, bàn tay băng ngọc giơ ra, xung quanh liền như tuyết trời đông phủ đầy hoa tuyết.

- Thủy pháp, Băng Thiên Tích Nguyệt.

Như trong bão tuyết trời đông, những đóa hoa tuyết tụ lại lạnh lẽo vô cùng cuộn lại cuốn quanh người Cốc Hủ Nha. Lão cả thân người dần bị bao bọc bởi lớp màn màu tím, khí tức âm u hắc nồng, tỏa ra xung quanh vô số làn độc khí cuốn vào trong gió tuyết.

Chỉ bất quá con bão tuyết liên miên bất tuyệt không dừng khiến lão cũng khó lòng nghĩ tay. Băng Mộ Tuyết thần thái vẫn bình lặng, trong tay cầm một thanh kiếm ngọc bích tinh diệu, dáng hình hoa mỹ, lại có khí tức của thần binh, nàng vùng lưỡi kiếm ra.

Từ trong con bão tuyết vang lên tiếng dữ dội, mấy con băng hạc vô số lao tới làm Cốc Hủ Nha trong chốc lát không thể chống cự bị dính một đường hàn công cả thân người lạnh buốt, mọc ra một片片 băng mỏng.

Độc công tử không khỏi âm thầm run sợ trước sự lợi hại của Băng Mộ Tuyết, coi như trêu gái không coi ngày chạm nhằm tuyết sơn thần nữ. Vương Lăng nhìn thấy cũng rung mình một cái, nàng ta nếu thật muốn giết hắn thì thật dễ dàng, may mà bản thân cũng coi như có lúc quân tử mà không làm vậy.

Hắn nói muốn ra tay giúp nàng nhưng coi thế này thì chẳng khác nào mất hết mặt mũi, nhìn sau lưng tên Độc công tử nọ, hắn liền mỉm cười trong chốc lát đã như luồng điện lưu tiếp cận 4 tên hộ vệ sau lưng.

Đám hộ vệ coi như cũng không phải là hạng xoàng, rất nhanh ý thức Vương Lăng tiếp cận, đồng loạt giơ cao độc chương kéo dài độc công bao vây hắn. Chỉ là bọn chúng không ngờ một tia điện màu đen loáng qua, không coi độc công ra gì, một loáng liền hóa giải, xuất hiện trước mắt là một lời chương màu đen áp sát tới người làm một tên không kịp phản ứng miệng thổ ra ngụm máu sinh cơ đã tuyệt.

Cả bọn hoảng loạn không thể tin, nhìn vào mắt nhau đồng loạt rút ra một cái ống tiêu kỳ quái, thổi ra bên ngoài từng tia quỷ màu tím âm độc vô cùng bốc mùi hôi thối. Vương Lăng cũng không đại mà chạm vào, giơ cao thân xác của đồng bọn đám người làm cái khiên, chỉ là dùng một lát thì thi thể kia liền như bốc hơi tỏa ra mùi hôi tanh nồng, Vương Lăng cũng giật mình tỉnh ngộ trong một giây hủ độc vừa tới tám khiên thị cũng biến mất không tăm hơi.

Rùng mình sợ hãi, hắn nhanh chóng tránh ra, chỉ là trước mắt đầy đủ độc công biết đường nào mà tránh, Độc công tử nhìn Vương Lăng chặt vật hưng phấn reo lên.

- Giết, giết chết hắn cho ta, mau lên.

Đám thủ hạ nghe hiểu nhưng cũng là khổ không thể nói, Vương Lăng nhìn tuy chặt vật nhưng thân pháp quỷ dị, hai cánh lam dực đằng sau giúp hắn phi không linh hoạt không khác đi dưới mặt đất, dù sao dùng độc hủ cũng là bắt buộc phải hấp thu độc dược nên chỉ có giới hạn sử dụng mà thôi, để lâu chính bản thân độc thể mà chết.

Vương Lăng nhìn vào bản mặt chán ghét của Độc công tử không khỏi lóe lên ý nghĩ, cười thầm trực tiếp lao tới làn độc hủ phía trước, từng tia một cứ như vậy theo đuôi hắn. Cả đám thủ hạ còn nghĩ hắn ngốc, nào thấy lóa lên trước mắt tia điện màu đen, bóng hình Vương Lăng cũng đã biến mất, kinh hãi thất sắc nhìn quanh.

Lúc này Vương Lăng đã ở bên cạnh người Độc công tử, gã kinh hãi không kịp làm gì đã bị Vương Lăng giữ chặt, nắm lấy đầu cổ áo nén một chương đẩy gã vào làn độc khí kia. Tất cả làm đám thủ hạ biến sắc dùng tay nhưng mà Độc công tử kia đã bay hết đà nằm bên trong làn khói độc này. Ngoài ý muốn là Độc công tử không có việc gì, chỉ là thở hổn hển, hai mắt trừng to oán độc nhìn vào Vương Lăng.

- Nhà ngươi dám ra tay với bốn công tử, ta cho ngươi chết không toàn thây.

- Tùy ý ngươi, xem ra ngươi cũng không đơn giản.

Quả thật là cơ thể Độc công tử dù là ở trong làn độc hương mà không vấn đề gì, chỉ là quần áo quanh thân đã bốc hơi, gần như trần truồng làm mất đi mỹ cảm.

Vương Lăng nhủ mảy, cũng không thể cho hai nữ nhân nhìn thân thể thối của tên này được, cả người vọt tới, lần nữa vung chương kim quang long ngâm đè ép xuống thân gã. Độc công tử chưa hồi phục tinh thần đã bị Vương Lăng dùng chương lực cực lớn đánh bay xuống phía dưới, phá vỡ qua cả mái ngôi nhà, in sâu thân người lún xuống đất.

Xong việc Vương Lăng phất tay nhìn xuống mỉm cười, mấy tên thủ hạ còn lại kinh hãi chỉ tay vào hấn nén tức giận.

- Ngươi dám ra tay đánh công tử.

- Cái gì, tiểu tử thối kia ngươi coi ta không ở đây sao.

Cốc Hủ Nha chợt vật thoát khỏi không chế của Băng Mộ Tuyết lại nhận ra Vương Lăng đã đánh bay Độc công tử, hai mắt đỏ lên vung trào lao tới. Chỉ là Băng Mộ Tuyết nhanh hơn đã tạo ra một dải băng dài xuyên suốt tới thân hình Cốc Hủ Nha. Lão hai tay đồng thời vung liên tục mấy trào, độc khí bắt tận, âm thanh chảy mòn, vô hình vô tức xuyên qua dải băng tầng Băng Mộ Tuyết đã tới gần người Vương Lăng. Băng Mộ Tuyết kinh hãi, tay cầm băng kiếm lao tới âm thanh tuy phần nộ mà thanh thúy:

- Cốc Hủ Nha, ngươi dám ra tay với hấn ta thì sẽ không cho Vạn Độc Môn được yên.

- Xem ta giết tình lang của tiểu nữ oa ngươi đây.

Cốc Hủ Nha cười lạnh, không thèm nghe lời đe dọa của nàng ra gì, hai tay tụ ra đôi bàn tay độc khí hóa hình to lớn bóp chặt thân hình Vương Lăng ở giữa làm hấn gần như ngạt thở, thổ ra ngụm máu, độc khí lan tỏa từ cổ tay bắt đầu trườn lên khắp người để lần trên da những sợi gân màu đen. Vương Lăng thở đều, khó chịu vô cùng, bụng bị ép chặt, mấy tia điện lưu cứ loăn quẩn quanh thân người như sắp đột phá giới hạn. Linh Tôn linh cảm biết hấn sắp làm gì, lên giọng cảnh cáo:

- Tiểu tử đừng nóng vội, ngươi nếu tiếp tục sẽ thành công địch toàn đại lục.

- Nhưng vẫn bối sắp không chịu nổi.

- Đừng lo, đây là Minh Lam Tông, ngươi nghĩ sẽ có người chịu nhìn ngươi chết sao.

Quả nhiên từ xa một làn lẳng điệp kim quang xuyên suốt qua làn độc khí của Cốc Hủ Nha, giải phòng Vương Lăng rời khỏi. Hấn thở gấp gấp nhìn lên thấy người mới tới, âm thầm vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 207: Đối địch nhà

Người vừa tới là sư phụ của hấn, Long Linh Huyền, bên cạnh là sư tỷ Ảnh Tư Mệnh. Vừa nhìn thấy Long Linh Huyền, Cốc Hủ Nha sắc mặt không dễ nhìn, nhưng thân là lão tiền bối một phương sẽ không làm ra bộ mặt thụ nhục, gằn giọng nói:

- Long Linh Huyền, việc của ta ngươi thực dám quản sao.

-Ồ, sao lại không được.

- Tiểu tử này ra tay giết người của ta, việc này ngươi muốn xem vào.

Rõ ràng lão muốn đem mọi thứ giải thích rõ ràng, lão không muốn ra tay đối đầu cùng Long Linh Huyền vì rất e ngại. Long Linh Huyền mặt đỏ hồng vì men rượu, lười biếng để trễ cổ áo, hai chân đan chéo như ngồi trên không lạnh nhạt nói:

- Nó là đệ tử của ta, ngươi nghĩ ta có nên quản.

- Tiểu tử này là đồ đệ của ngươi, làm sao có thể.

Cốc Hủ Nha dường như không tin nhìn chăm chăm vào Vương Lăng, hần cười mím thoát khỏi trào tay Cốc Hủ Nha, lão do dự chốc lát cũng không tiện ra tay, vì lão biết lựa chọn đối đầu cùng nữ nhân kia là không khôn ngoan. Phất tay ra hiệu cho đám thủ hạ đỡ Độc công tử mặt mày đã biến dạng, thân hình tàn tạ nhưng cố mở mắt nhìn Vương Lăng oán khí ngút đầu, Cốc Hủ Nha nhìn lại Vương Lăng hừ lạnh:

- Tiểu tử, mối thù này ta sẽ trả đủ.

- Đánh bị thương đệ tử ta rồi muốn đi.

Long Linh Huyền lời vừa dứt đã ở ngay trước mắt Cốc Hủ Nha, người vừa tới chưởng cũng đã đánh xong, nghe vang vọng tiếng long ngâm mạnh mẽ bay lượn như kim long thật sự, chưa thấy hình đã nghe tiếng, vừa nghe xong liền lạnh run hướng chỉ thấy hoàn toàn hình dáng.

Cốc Hủ Nha âm thầm sợ hãi, hai tay nghênh ra chống đỡ, chẳng được bao lâu thì đã phun dài một vòi máu, độc khí đảo nghịch chạy ngược vào tâm mạch, da thịt lão trở nên xám xịt khó coi. Cốc Hủ Nha run sợ chỉ tay vào Long Linh Huyền.

- Ngươi thật sự không nể mặt sao.

- Ta làm sao phải nể mặt ngươi.

Long Linh Huyền loáng cái quay trở về chỗ cũ, xem như người vừa ra tay không phải là nàng vậy. Vương Lăng vui vẻ không khỏi thấy phấn khích, xem ra bản thân cũng bá khí không nhầm thấy. Chỉ là hần không nhận thấy Ảnh Tư Mệnh nhìn hần không dễ chịu gì, nàng không nghĩ sư phụ nàng vì hần mà chịu rời khỏi sơn phủ đến tận đây giúp hần.

Băng Mộ Tuyết tuy đã từng gặp mặt Long Linh Huyền một lần nhưng vẫn không ngờ thực lực người này lại vượt xa nàng tưởng tượng. Nàng chuyển dời ánh mắt qua Cốc Hủ Nha, biết rằng Long Linh Huyền chỉ ra tay đánh trọng thương còn chưa giết lão, nàng cũng không muốn sau này lão lại tìm giết Vương Lăng, cũng không muốn phiền toái Băng Nguyệt Cung nên hiện muốn ra tay giết lão.

Nàng băng kiếm múa một đường hoa mỹ, từng đợt băng kiếm kết hình lao tới người lão. Cốc Hủ Nha cả thân trọng thương lại thấy Băng Mộ Tuyết tấn công mình không khỏi tức giận, cổ giờ chường ra đỡ. Chỉ là sức cùng lực kiệt, cả người lại bị phản phệ tâm sức không còn.

Bất ngờ từng đợt băng kiếm bị một ngọn lửa rực rỡ thiêu đốt, trước người Cốc Hủ Nha hiện lên thân hình của một người đeo mặt nạ quý diện, không ai khác nữa là Bạch Tử Sinh đeo mặt nạ. phía dưới kia, lớp băng hải hoa đã tan biến kéo theo mấy đoàn người, trong đó một đoàn đông đảo dẫn đầu bởi một thanh niên mặt trắng, ngũ quan nhã nhặn, đã quá quen với nhân dạng này Vương Lăng liền biết đó là Lãnh Thiên Tố.

Băng Mộ Tuyết thấy người ra tay ngăn cản, bình tĩnh dừng tay lại, quan sát kỹ kẻ địch trước mắt xem thử lợi hại. Long Linh Huyền bình thân tu một vò rượu, nhìn qua Băng Mộ Tuyết nói:

- Nha đầu, ngươi đánh không lại hần đâu.

- Tiểu nữ biết sức lực của mình tới đâu.

Băng Mộ Tuyết giọng cung kính trả lời, ý vẫn không đổi, dù sao hôm nay nàng quyết không để cho Cốc Hủ Nha sống, cũng đơn giản vì Vạn Độc Môn thực lực tuy không quá mạnh mẽ nhưng sử dụng độc dược là đệ nhất, ra tay cũng khó ai phát hiện, kẻ thù nguy hiểm như vậy lại để một người như Cốc Hủ Nha rời khỏi đối với không chỉ nàng mà đặc biệt Vương Lăng là bất lợi vô cùng, nàng lại không muốn nợ gì hần.

Thấy khuyên nhủ không ngăn cản được ý định của nàng, Long Linh Huyền cũng không ý kiến gì nữa, bình tĩnh quan sát. Hồ Tuyết Nghi nhìn Vương Lăng vết thương trên người, nhớ tới hần nếu không vì nàng và sư tỷ mà ra mặt thì cũng không nhận lấy kết quả này, nàng cảm động ôn nhu lấy ra một cái khăn tay lau đi vết máu trên khóe miệng của hần, Vương Lăng nhìn nàng trêu mếu nói:

- Cảm tạ muội.

- Huynh không cần như vậy, đây đều là vì từ muội mà ra.

Hồ Tuyết Nghi tuy là vẫn cách một lớp mạng che nhưng biểu dáng nàng làm hần hít thở không đều. Coi như giữa hai người chỉ là quan hệ thân thiết, người khác nhìn vào lại là khác, Ảnh Tư Mệnh hung hăng trừng hần thâm mắng sắc lang. Lãnh Thiên Tố thì tự phi tự tiểu nhìn hần làm hần chả biết giải thích sao cho rõ, lại thấy nàng ta nháy mắt với hần ra hiệu dường như muốn biểu đạt gì đó.

Hần dần hiểu ra, Vạn Độc Môn nói thế nào cũng là thuộc hạ dưới trướng nàng, hần biết nàng sẽ không nỡ nhìn người phe mình bị bắt lợi, lại nói nàng tuy là người Minh Tôn giáo nhưng sớm đã là nữ nhân của hần, theo tình theo lý nàng sẽ không muốn hai bên xung đột.

Vương Lăng suy tư nhanh chóng, nhìn Băng Mộ Tuyết đã ra tay liền cảm thấy không ổn, nếu như Long Linh Huyền nói nàng không thắng thì hần không có gì để nghi ngờ. Vội vã lao tới chỗ Băng Mộ Tuyết vung tay nói:

- Vị sư tỷ này, dừng tay.

Hần mới tới thì đã thấy mấy lần quý cốt lao vút tới hần, không khỏi ngoài ý muốn thâm hô sao mà xui xẻo. Cũng may Băng Mộ Tuyết đã cẩn thận quan sát xuất hiện ở gần hần, băng kiếm mấy lần chém ra đã giải đi mối nguy trước mắt. Vương Lăng cảm động nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của Băng Mộ Tuyết

thâm tình nói nhỏ:

- Quả nhiên là nàng lo cho ta.
- Nghĩ nhiều rồi, ta chỉ không muốn nợ người thứ gì thôi.

Băng Mộ Tuyết giẫy mạnh tay hất ra, băng lãnh tuyệt đối làm hấn tâm tình trùng xuống, liếc mắt qua tên đeo mặt nạ kia, nhớ tới việc hấn vừa tới thì chiêu thức cũng nhắm tới hấn, chẳng lẽ tên mặt quỷ này ghen ghét dung nhan ta. Cũng đúng thôi, nếu đẹp mã thì đã đem mặt lòi ra ngoài khoe gái rồi, hấn không khỏi âm thầm cảm thán đẹp trai cũng khổ, đào hoa thật khổ, gái thấy thì yêu mến, trai thấy thì ghen ghét.

Bất quá dù thế nào thì nhìn lại Băng Mộ Tuyết liền làm tâm tính tự sướng của hấn lạnh nguội, nhớ lại mục đích của mình hấn thờ dài nói.

- Nàng không cần đầu nữa, như vậy nàng sẽ bị thương đấy.
- Không cần người lo lắng như vậy, ta tay tự nắm chắc.
- Nếu nàng muốn động thủ ta lên cùng nàng.
- Người thân thể như vậy dù cho có khỏe mạnh thì cũng chỉ cần tay cần chân.
- Dù thế ta vẫn muốn đánh, thân là nam nhân ta không muốn núp sau lưng nữ nhân, đặc biệt lại là nữ nhân ta thích.

Thấy hấn ánh mắt kiên định, nàng chần chờ đôi lát, vẫn là đưa ra quyết định gạt đầu:

- Được rồi, sau này nếu có chuyện cầm hộp ngọc tới gặp ta, ta sẽ giúp người đổi phó.
- Đa tạ nàng quan tâm.

Thuyết phục nữ nhân này cũng thật không dễ, nhìn Băng Mộ Tuyết dùng tay Bạch Tử Sinh chần chờ ngó xuống thấy Lãnh Thiên Tố gạt đầu ra hiệu cũng lui ra đứng bên cạnh nàng. Cốc Hủ Nha nhặt lại cái mạng không chút chần chờ kéo người rời khỏi.

Băng Mộ Tuyết không còn lý do tiếp tục ở lại, đến cạnh Hồ Tuyết Nghi nói.

- Sư muội, chúng ta quay về.
- Vâng.

Hồ Tuyết Nghi gạt đầu, quay đầu nhìn một chút Vương Lăng vẫy tay nói:

- Vương Lăng đại ca muội đi đây, sau này mong gặp lại.
- Sau này sẽ gặp lại.

Vương Lăng nét vui trên mặt, vẫy tay chào lại, đến một lúc sau thì trong đầu hấn vang lên giọng điệu khó chịu của nữ nhân.

- Người đã đi rồi, người còn nhìn. Đúng là đệ nhất sắc lang.
- Sư tỷ a, ta không nhìn nữa đâu, ta chỉ nhìn tỷ thôi. Được không, đừng ghen nữa.
- Người,....

Vương Lăng quay đầu cười ranh mãnh, liếc mắt khắp người nàng, vẫn là không thể hiểu tại sao nữ nhân cứ như vậy thích che đi dung mạo của mình. Ảnh Tử Mệnh lông mi phủ xuống ngẹn lời hừ lạnh quay đầu đi. Long Linh Huyền liếc qua Vương Lăng một cái nói.

- Lăng nhi, người dường như có chút khác lạ.

Hấn chợt dạ nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Long Linh Huyền, việc hấn nghịch chuyển kinh mạch phạm phải đại đạo tu luyện, nếu để người khác biết thì chết không dung thân, dù biết nàng là sư phụ nhưng vẫn không thoát khỏi lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 208: Băng tính nữ nhân

Không đợi hần phản ứng, Ảnh Tư Mệnh phóng 4 mũi kim châm đâm vào cổ tay hần, nàng nhấn ngón tay mấy lần, sắc thái trên mặt thay đổi, nhìn hần không tin nổi:

- Người mạch tượng loạn nhịp, kinh mạch giãn thu bất thường, không phải là người tự tiện nghịch lưu kinh mạch chứ.
- Sư tỷ thật là tài giỏi, dễ dàng như vậy liền hiểu.

Đến nước này hần cũng không cần phải giấu làm gì cho mệt, cười cười trên mặt, Ảnh Tư Mệnh không dễ chịu giọng mang theo chút phẫn phẫn nộ:

- Người thật sự không hiểu hay cố tình không hiểu, làm như vậy thì có ích lợi gì.
- Thật sự do đệ cũng là hết cách rồi.

Vẫy vẫy hai tay, hần cũng là bất đắc dĩ mà, Ảnh Tư Mệnh muốn nói gì nhưng dừng lại, tuy không rõ ràng nhưng nàng nhận rõ kinh mạch hần từng bị tổn thương nặng nề, nếu không phải là hần tự nghịch chuyển thì đã sớm thành phế nhân rồi. Long Linh Huyền bình tĩnh không chút ngạc nhiên, nhìn qua hần bình thản nói:

- Lãng nhi, ta sắp sớm phải về Long tộc rồi, mọi chuyện còn lại ta sẽ giao cho sư tỷ người dạy người tu luyện, dù người có biến đổi ra sao thì học công pháp của ta cũng không ảnh hưởng gì.
- Đồ nhi hiểu rõ, thỉnh tạ sư nương quan tâm.
- Coi sóc dùm ta Long Hiến, nha đầu này vì người mà không chịu theo ta về đây.
- Sư nương yên tâm, Long Hiến tỷ rất mạnh mẽ.

Ảnh Tư Mệnh cũng cung kính chấp tay với Long Linh Huyền, chỉ trong một lát, một ánh sáng kim quang lóe lên rồi biến mất, đã không thấy Long Linh Huyền ở nơi nào. Vương Lăng ngược đầu, nhìn qua Ảnh Tư Mệnh nói:

- Sư tỷ mau đi thôi, chúng ta được người khác xem như đạo lữ kia.
- Người không thể bớt mồm sao.

Thấy xung quanh dần dần người bắt đầu tụ tập, Ảnh Tư Mệnh thoáng cái liền bay vút đi, Vương Lăng liền cười khò bay theo. Dừng lại một chỗ khá vắng, Ảnh Tư Mệnh ngoài ý muốn liếc qua hần, cuối cùng vẫn là thờ dài đưa ra một viên tinh thể màu lam cho hần. Hần nhận lấy khó hiểu hỏi:

- Sư tỷ, đây là gì.
- Thật có lỗi, ta không thể cứu được thiếu nữ kia, tuy nhiên đây là chút tàn hồn còn lại của nàng, người giữ lấy.
- Tiểu đệ biết tỷ đã cố hết sức rồi làm sao mà trách đây. Thật sự phải cảm ơn tỷ mới đúng.

Tuy lời hần nói bình tĩnh đồng dạng nhưng Ảnh Tư Mệnh đã nhận thức rõ ràng sự buồn khổ trong mắt hần, bàn tay hần cũng run nhẹ rồi nắm chặt lại. Ảnh Tư Mệnh không nói gì, nàng biết hần là một nam nhân, chuyện này cứ để hần một mình thì tốt hơn. Nàng quay lưng nói:

- Ta đợi người ở trên vọng sơn.

Để lại một câu ngắn ngủi nàng liền bỏ đi, Vương Lăng thờ người nhìn vào viên tinh lam trong tay lòng liền đau nhói, cúi đầu thờ thần. Được một lát tự dẫn vật hần liền đem viên lam tinh bỏ vào trong không gian ý thức, cũng không thể cứ nhớ lại chuyện đau thương mãi được, huống chi chưa phải là tuyệt vọng, lại nói hần còn cả những nữ nhân khác bên cạnh cơ mà.

Nắm chặt chủ ý bản thân, đã thích nữ nhân nào thì nên quyết định để hối hận, với hần cảm giác đau nhói kia hần đã từng trải qua rồi, khi nhớ tới Băng Mộ Tuyệt không hiểu tại sao cảm giác nhói lại hiện ra, thật khó hiểu khi hần và nàng gặp nhau chưa được mấy lần. Hần cứ nghĩ tới nàng thì lò mò trước mắt như nhìn bóng dáng nàng, hần dụi dụi mắt xem rõ, hóa ra không phải là ảo ảnh, Băng Mộ Tuyệt quả thật đang đứng đợi hần. Hần vui mừng đến trước mặt nàng mỉm cười:

- Nàng lại nhớ ta sao.
- Vết thương người thật sự khỏi hẳn rồi sao.

Vẫn dáng vẻ băng khiết vô tình kia, nàng chỉ nhìn hần mong đợi hần trả lời hoàn chỉnh. Vương Lăng cười nhạt, lắc đầu nói:

- Chuyện này nàng đừng bận tâm nữa, ta đã tự có cách chữa trị cho bản thân.
- Nếu như người không sao thì ta yên tâm, vậy ta đi đây.
- Đợi đã, nàng chỉ muốn hỏi ta chuyện này thôi sao.

Cảm thấy đôi chút thất vọng, hắn cố nhìn xem nàng có quả thật bằng giả từ trong ra ngoài hay không. Băng Mộ Tuyết gật đầu:

- Đúng, ta chỉ muốn biết ngươi có tốt hay không.
- Như vậy, nàng thật sự không có chút cảm giác gì khác với ta sao.

Cảm giác khó chịu lan tỏa trong tâm trí hắn, không biết từ lúc nào hắn đã xem nàng như một phần quan trọng của cuộc đời hắn. Băng Mộ Tuyết cảm nhận bàn tay bị hắn kéo lại, nàng không phản ứng gì chỉ lạnh nhạt lắc đầu.

- Giữa chúng ta không có nhiều thứ để nói, mong rằng ngươi sẽ không hiểu nhầm ý ta.
- Như vậy, ta thật không cam tâm.

Vương Lăng nhạt nhòa nhếch khóe môi, xem ra tâm tính hắn đang cực xấu, không hiểu sao nhìn hắn điều tiều như vậy lại làm Băng Mộ Tuyết có chút đau nhói, nàng không hiểu cảm giác này là gì. Là vì nàng quan tâm tới hắn hay sao, chẳng phải giữa hai người chỉ là quan hệ ân oán thôi sao, nàng càng cố đè ép ý niệm khác lạ này trong đầu xuống, cái hình ảnh của một bóng người mờ nhạt đang mỉm cười đứng giữa trời tuyết. Càng đè ép nó càng hiện ra rõ ràng, nàng giật mình khi bóng người trong giấc mơ hằng đêm của nàng lại biến thành Vương Lăng từ lúc nào.

Nàng sắc mặt nhợt nhạt, liền phốc ra một tia tiên huyết, cơ thể lạnh dần như tảng băng cực thực sự. Vương Lăng hoảng hốt đi tới đỡ lấy cánh tay nàng, hơi lạnh xuyên thấu da thịt làm hắn dù đã quá quen với hàn khí cũng là run lên không ngừng.

- Nàng làm sao vậy, là vì ta sao.
- Ta không vấn đề gì, chỉ là cảm thấy hơi mệt.

Băng Mộ Tuyết cố đứng vững người, người dù lạnh cóng nhưng bờ môi vẫn kiên cường không chút run tái, Vương Lăng không khỏi muốn nói nhưng lời không thể thốt nên lời, vì hắn chưa biết nói gì. Bất chợt bên người hiện lên một cơn gió lạnh, Băng Linh Linh hàng lông mi uốn cong xem tình trạng của Băng Mộ Tuyết, tay phải đặt lên vai trái Băng Mộ Tuyết, một làn hàn khí nồng đặc chảy xuyên suốt giữa hai bên, Băng Mộ Tuyết hai mắt nhắm lại, sắc mặt hồng hơn chút, dù mới bị thương nhưng ánh mắt vẫn bình tĩnh. Băng Linh Linh thở nhẹ, nhìn Băng Mộ Tuyết nhỏ nhẹ nói:

- Tuyết nhi, con quay về đi, ta có chuyện muốn nói cùng người này.
- Mong nẫu thân không nên làm khó hắn, dù sao hắn có ơn cứu mạng con.
- Ta hiểu mà.

Băng Mộ Tuyết ngoan ngoãn gật đầu không nhìn hắn quay người đi, Băng Linh Linh giờ mới nhìn sang Vương Lăng sâu thẳm với hắn tràn ngập khó hiểu, trạng thái bình lặng nói:

- Ngươi là người của Vương gia.
- Vâng.

Vương Lăng lễ độ đáp, kỳ quái là nàng sao lại hỏi hắn câu này, dường như đây không phải là lần đầu hắn nghe câu hỏi này. Băng Linh Linh ý tứ không nhiều nói tiếp:

- Ta nhìn liền hiểu ngươi đối với Tuyết nhi có tình cảm, tuy nhiên ta nhắc ngươi không nên cùng với nàng có quan hệ nữa.
- Tại sao, tiểu bối đối với nàng thật tâm yêu thích cơ mà.
- Dù có thích nó như thế nào cũng vô dụng, giữa hai ngươi tuyết sẽ không có kết quả tốt đẹp.

Băng Linh Linh tỏ rõ thái độ kiên quyết, nhìn thấy hắn không phục nàng lại nói:

- Ta nói như vậy không phải là muốn chia cắt ngươi với nó hay gì đâu, chỉ là như vậy đối với Tuyết Nhi là lựa chọn tốt nhất.
- Nếu vậy tiểu bối có thể nghe nguyên nhân hay không.
- Để ta nói ngươi hiểu rõ, nữ nhân Băng Nguyệt Cung bọn ta không hề cảm động từ có tình cảm trai gái, chỉ là đệ tử bình thường không nói, Mộ Tuyết lại là khác biệt.

Thân là mẫu thân nàng sao không muốn nữ nhi mình hạnh phúc, nhưng nàng hiểu rõ nữ nhi của nàng lại vô cùng đặc biệt, u buồn nói tiếp:

- Bình thường Băng Nguyệt Quyết đệ tử bình thường chỉ cần luyện qua 4 tầng đầu, nhưng với Mộ Tuyết trời sinh thể chất Hàn Băng Âm Thể, nếu không tu luyện đến tầng 7 cuối cùng, kết quả chỉ là hàn khí nhập thể, vĩnh viễn ngủ say dưới lớp băng.

Vương Lăng run run có thể đoán ra đối với Băng Mộ Tuyết nàng đã phải cực khổ chịu đựng thế nào. Băng Linh Linh cứ nói tới chuyện này cũng làm tâm tình không dễ chịu:

- Nếu đã thông qua tầng 4 của Băng Ngưng Quyết, yêu cầu phải vô tình, vô cảm, đặc biệt không được liên quan tới chuyện phòng the nam nữ.
- Như vậy, là nàng ấy phải vĩnh viễn một mình sao.
- Người đã hiểu rồi đấy, nếu người muốn tốt cho cả hai thì tốt nhất nên quên nó đi.

Thật sự vẫn còn nguyên nhân khác nhưng Băng Linh Linh lại không muốn nói tiếp, Vương Lăng cắn chặt môi, xem ra hẳn đối với mấy chuyện tình duyên thật sự rắc rối vô cùng. Cuối cùng hẳn hít hơi dài lắc đầu nói:

- Phu nhân không cần lo, dù có phải trả giá nào đi nữa, tiểu bối tuyệt sẽ không để nàng một mình chịu đựng.
- Đó là phải xem người có thể thay đổi tâm ý của nó không đã.

Băng Linh Linh than nhẹ, hẳn không nghe ra rõ ràng, Băng Linh Linh thật có chút hi vọng nhìn hẳn nói:

- Được rồi, người nếu nghĩ như vậy ta cũng không cần. Chỉ là hi vọng người nên tự nhận thức rõ nguy cơ trong đó.
- Đa tạ phu nhân nhắc nhở.
- Xem ra đồ đệ của nàng ta quả thật không tồi.

Băng Linh Linh như cơn gió vô hình, vô hình tới cũng vô hình đi. Vương Lăng xoa xoa huyệt thái dương, mệt mỏi vô cùng, vẫn là quay về nghĩ ngợi là tốt hơn. Chỉ là hẳn quay đầu lại thì đã thấy Trầm Hương chạy tới, xem ra là Lãnh Thiên Tổ nhớ hẳn rồi. Lúc này chuyện xảy ra quá nhiều hẳn cũng đang cần phải giải tỏa, xem ra phải "phát tiết" trên người nàng ta vậy, dù như vậy hẳn có cảm giác không phải với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 209: Đi vào phòng nào đây?

Tiến vào từ điểm một lát, một tiểu hầu đã đợi hẳn sẵn, nhìn qua Trầm Hương e ngại đôi chút nhưng như không muốn đợi quá lâu, đối với hẳn cung kính nói:

- Vị thiếu gia này là Vương công tử?

Hắn gật đầu không biết thiếu nữ này muốn nói gì, biết được chắc rõ danh tính hẳn nữ hầu liền vui vẻ nói:

- Nếu vậy xin công tử đi lối này, một vị tiểu thư đã đặt sẵn phòng chỉ chờ công tử gặp mặt.
- Vị tiểu thư nào?

Hắn ngó sang Trầm Hương dò hỏi chỉ thấy nàng ta lắc đầu xác nhận là không phải Lãnh Thiên Tổ, điều này liền làm hẳn khó lòng nén hiếu kỳ hỏi nữ hầu:

- Cho ta biết vị tiểu thư đó là ai vậy.
- Điều này tiểu nô cũng không rõ. Chỉ là vị tiểu thư kia có nói nếu công tử không tìm gặp thì vĩnh viễn đừng gặp lại nàng nữa.
- Ta biết rồi, người lui ra đi.

Hầu nữ kia không đi mất đứng trên lầu đợi hẳn như sợ hẳn đi mất, Vương Lăng liền đầu đầu mà suy nghĩ, nghe ngữ điệu kia thì trong đám nữ nhân hẳn biết thì chỉ có thể là Hàn Bắc Nguyệt là quyết liệt thế mà thôi.

Giờ hẳn phải đưa ra lựa chọn trước tiên đi vào phòng ai trước, Hàn Bắc Nguyệt hay Lãnh Thiên Tổ?

Với tính khí của Hàn Bắc Nguyệt thì nếu biết hẳn chọn nàng sau thì chả biết nàng ta sẽ trở mặt thế nào, mà hẳn mới cùng Lãnh Thiên Tổ mặn nồng không lâu làm sao nỡ làm nàng ta khổ tâm, đã thế còn cái cảm giác tội lỗi kia nữa.

Trầm Hương vừa nghe là biết nữ nhân kia với Vương Lăng quan hệ không tầm thường, là thị nữ từ nhỏ ở bên cạnh Lãnh Thiên Tổ, tình cảm với vị tiểu thư của mình rất tốt thân như tỷ muội, nàng không cần biết quan hệ của Vương Lăng với nữ nhân kia ra sao, chỉ cần có thể giúp đỡ tiểu thư nàng giành được lợi ích là được rồi. Bỏ qua tâm lý thẹn thùng trước đó, Trầm Hương mạnh dạn nắm ống cánh tay hẳn nói:

- Công tử nhất định phải đi gặp tiểu thư trước, vì công tử mà tiểu thư nhà ta ăn uống không ngon, cả ngày thần thờ nhìn ra ngoài cửa lại lăm lăm nhìn áo

bào của công tử nở nụ cười.

Nghe Trầm Hương nói vậy, hắn không ngừng cảm động suy nghĩ lại, quyết định trước tiên gặp Lãnh Thiên Tổ rồi tính sau, dù sao nàng ta cũng là một nữ nhân hiểu chuyện, sẽ tự có cách giúp hắn nói rõ, với lại chắc là Hàn Bắc Nguyệt sẽ không biết hắn mới đi gặp nữ nhân khác đâu.

Đi lên lầu 4 cao nhất, nữ hầu kia liền đứng ngay trước cửa một phòng nhìn vào hắn nhún người nói:

- Công tử mau vào, tiểu nô vừa thông báo với vị tiểu thư bên trong.
- Ta biết rồi.
- Mong công tử hiểu cho, vị tiểu thư này đã ở đây đợi công tử 10 ngày rồi.
- Thật sự lâu như vậy.

Vương Lăng nghẹn ngào không thể nói, cả hai nữ nhân đều rất tình nghĩa làm ai buồn cũng không nổi, hắn đau đầu vỗ trán suy nghĩ, Trầm Hương nhìn theo bóng lưng nữ hầu kia thậm chí không biết điều, liếc ngang qua Vương Lăng nàng lạnh nhạt nói:

- Hi vọng công tử không để tiểu thư đợi quá lâu đi.

Dứt lời nàng liền đi tới sát phòng bên cạnh đi vào, rõ ràng cho hắn biết đây là phòng Lãnh Thiên Tổ.

Ở bên ngoài nữ hầu kia đi ra liền cúi người hành lễ với nữ nhân trước mặt rất cung kính, nữ nhân này cũng không lạ mà là Ly Nhã. Nàng nhìn về phía phòng Hàn Bắc Nguyệt thờ dài, không biết là vì sao nhìn trông rất phiền muộn.

Vương Lăng ngó người nhìn giữa hai căn phòng cạnh nhau, một phòng bên trong là Hàn Bắc Nguyệt, một phòng là của Lãnh Thiên Tổ. Rốt cuộc nên đi vào phòng nào trước. Nghĩ nhiều chả ích gì, hắn quyết định vào phòng Hàn Bắc Nguyệt trước.

Hắn đẩy cửa bước vào phòng Hàn Bắc Nguyệt, nàng thân trang phục trắng tinh, mái tóc vàng kim xả sau lưng óng ánh mềm mại như tơ vàng, khuôn mặt lãnh diễm mang theo sắc thái thánh khiết, tuy đã gặp nàng nhiều lần nhưng hắn khó lòng dừng ngắm nhìn nàng. Thấy hắn đứng chết chôn tại chỗ ngắm bản thân mình không dứt, nếu là nam nhân khác nàng sớm đã dậm mũi hai mắt hắn, nhưng vì đây là nam nhân của nàng nên thay vào đó, hai má nàng diễm hồng nhẹ, bờ môi nhuong ra nắng nhẹ:

- Nhìn đủ chưa, còn không mau ngồi xuống.
- Làm sao mà đủ, ta chỉ muốn nhìn nàng mãi cả một đời.
- Biết rõ tính người dẻo mềm.

Nhìn xem hôm nay Hàn Bắc Nguyệt mỉm cười xem ra tâm tính nàng khá tốt, cũng may hắn sớm đi vào, nhìn kỹ lại sẽ thấy nàng phủ một lớp trang diễm nhẹ làm nàng mị diễm mấy phần, hắn không khỏi thắc mắc tại sao trông hôm nay nàng lại nhìn như muốn hấp dẫn hắn. Bỏ qua chủ đích thật sự muốn rõ ràng, hắn hỏi khác:

- Nàng sao biết hôm nay ta sẽ tới đây.
- Tại sao người nghĩ ta lại không biết.

Hắn liền nghĩ ngay tới nàng ta theo dõi hắn, thế nhưng nếu vậy thì nàng sẽ không cho hầu nữ đi thông báo cho hắn trực tiếp nói thì dễ dàng hơn, có lẽ nàng đa mặt mông, dù sao thì với hắn việc này cũng không đáng bận tâm. Vương Lăng ngắm nhìn Hàn Bắc Nguyệt không rời mắt, có vẻ dạo này nàng lo nghĩ nhiều tuy kiều diễm thêm mấy phần nhưng sắc mặt có chút tiêu tụy, làm nàng nhìn thêm yếu đuối khiến ai nhìn cũng thương tâm.

Hắn cũng cảm thấy nhói lòng, tuy nhìn nàng lạnh nhạt nghiêm nghị nhưng với hắn, nàng cũng chỉ là một tiểu cô nương bình thường, cũng cần sự che chở của nam nhân. Hắn ân cần xới một bát canh yến cho nàng, mỉm cười ôn hòa:

- Trông nàng hơi ốm, nên bồi bổ thêm.
- Ta thật sự nhìn rất gầy sao.

Cảm nhận nhu tình từ ánh mắt hắn, lòng Hàn Bắc Nguyệt dịu lại, khuôn mặt đỏ hồng có chút vui sướng, tay tiếp nhận bát canh của hắn nhấp nhẹ. Vương Lăng ngắm nhìn nàng húp canh, một lát liền đứng bật dậy đi tới ngồi bên cạnh nàng, ôm chặt nàng vào lòng nói nhỏ:

- Nguyệt nhi, dù có chuyện gì thì cứ việc nói với ta, đừng bao giờ để trong lòng, ta có thể cùng nàng giải quyết.

Bất ngờ vì bị hắn ôm, cả người Hàn Bắc Nguyệt mềm nhũn, lời hắn nói làm nàng càng thêm hạnh phúc, lần đầu chủ động vòng tay sau lưng ôm chặt lấy hắn, ngữ điệu hỗn tạp:

- Với bản lĩnh của ta cần chàng giúp sao. Yên tâm, ta tự lo liệu được.

Cả hai tách ra, Hàn Bắc Nguyệt ngắm nhìn khuôn mặt hắn, không khỏi si mê, trước kia nàng chỉ từng nghĩ hắn nhìn thấy thân thể nàng nên cả hai mới có quan hệ, bây giờ trải qua thời gian tình cảm của nàng đối với hắn càng khác lạ, nhu tình càng đậm. Lần đầu hắn nhìn thấy nàng nở nụ cười dịu dàng, không khỏi rung động. Hàn Bắc Nguyệt nhìn hắn một hồi mới đi dời ánh mắt nói:

- Lần này ta muốn nói ta phải rời đi.

- Nàng phải đi rồi sao.

- Mọi chuyện đã giải quyết ổn thỏa, ta còn ở lại làm gì.

Biết nàng có lý nhưng hắn không khỏi khó chịu, cứ lần lượt phải chia lìa nữ nhân thế này khiến hắn có cảm giác lạc lõng, rồi sẽ có việc chẳng hay ho gì sẽ xảy ra. Biết rõ bản thân bây giờ không có tư cách làm chủ mọi thứ hắn cũng đành gật đầu, nhu hòa nói:

- Nếu vậy nàng cứ đợi ta, nhất định chúng ta sẽ sớm được động phòng hoa chúc.

- Đây có phải là chủ đích thật sự của chàng.

Hàn Bắc Nguyệt không khỏi xấu hổ liếc nguyệt hắn, vừa nghĩ tới tình cảnh đó không khỏi có tia hạnh phúc, nàng liền tự hỏi bản thân đây là làm sao. Vương Lăng cũng không đùa nữa cùng nàng cười nói vui vẻ, trò chuyện thân mật, biết rằng sẽ sớm gặp lại nhưng không biết vì sao hắn lại có cảm giác bất an.

Ở cùng Hàn Bắc Nguyệt cũng khá lâu, hắn mới nhớ tới phòng bên cạnh đây còn Lãnh Thiên Tổ kia, hắn khổ sở không thôi, để nàng ta đợi lâu như vậy thật là có tội. Thấy hắn chuyển sang im lặng, Hàn Bắc Nguyệt khó hiểu hỏi:

- Chàng đây là làm sao.

- Ta chợt nhớ bản thân có việc quan trọng chưa làm, bất quá với ta bây giờ so với nàng thì việc đó muộn làm cũng được.

- Nếu là việc quan trọng thì không cần phải trễ nãi, ta cũng muốn phải rời đi.

- Sớm như vậy.

Vương Lăng luyến tiếc không thôi, Hàn Bắc Nguyệt cảm động quan sát kỹ thân người hắn liền lắc đầu nói:

- Vốn ta đã phải rời đi từ sớm, nhưng vì chàng nên mới nấn ở lại tới giờ.

- Nếu vậy để ta ở cùng nàng một lát.

- Chẳng phải chàng có việc quan trọng cần làm sao, ta không thích nam nhân không có trách nhiệm đâu.

- Như vậy ta liền đi đây, nàng cứ nghĩ ngơi đi, đừng nên vội vã quá làm gì.

Xác thấy Hàn Bắc Nguyệt gật đầu mỉm cười, Vương Lăng tâm tính có hơi tội lỗi, bản thân bỏ nàng đi gặp một nữ nhân khác, nhưng với hắn rõ ràng gặp Lãnh Thiên Tổ là việc quan trọng cũng chẳng sai. Rời khỏi phòng ăn của Hàn Bắc Nguyệt hắn nhìn sang phòng bên cạnh, cả hai nơi đặt sát nhau như vậy có phải là ông trời đang trêu ngươi?

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 210: Bắt gian tại trận

Vừa vào phòng hắn đã bắt gặp Lãnh Thiên Tổ về tự phi tự tiểu nhìn mình, da mặt có dày hơn hắn cũng không tránh khỏi hổ thẹn, cổ lăm lăm lên tiếng:

- Xin lỗi để nàng đợi rồi.

- Thiếp nào dám nhận lời tạ lỗi này, dù sao ở trong lòng người nào đó ta đâu có quan trọng như người ta.

Lời nàng châm biếm khiến Vương Lăng đỏ mặt, tuy nhiên hắn cũng không chịu yếu thế bức xúc đến gần hai mắt chăm chăm nhìn vào người nàng tỏ vẻ dâm dăng.

- Nếu vậy thì để ta tạ lỗi với nàng vậy.

- A. Chàng muốn làm gì.

Lãnh Thiên Tổ kinh hãi thấy hân sáp tới gần, tay hân đặt lên bờ vai nàng bắt đầu xoa bóp, tức thì nàng liền có cảm giác thoải mái không ngừng, xương cốt như nhũn ra xem như thủ pháp xoa bóp của hân lợi hại, chỉ là bất chợt hân lại di chuyển xuống đặt tay trước ngực nàng bóp nhẹ, cảm giác kích thích làm nàng rên nhẹ một tiếng "U..". Lãnh Thiên Tổ đề tay hân lại, vẻ khó chịu nổi kích thích nói:

- Dừng lại, ai cho phép chàng tự tiện như vậy.
- Nàng không cảm thấy thoải mái sao.
- Dù thoải mái hay không thì chàng cũng cần phải kiềm chế chứ. Thiếp đâu phải là loại nữ nhân tùy tiện như vậy.
- Với ta nàng vẫn mãi là yêu nữ, yêu nữ của mình ta.

Miệng hân đặt kề tai nàng thủ thủ, tay hân dùng lực nhẹ hơn, vẻ mặt vô tội nhìn nàng, biết hân vô tội rồi nhưng nàng không biết phát tát sao, nhưng quả thật nàng cảm thấy rất thoải mái, dù nơi hân đặt tay rất không đúng đắn.

Cả người Lãnh Thiên Tổ mềm mại đàn hồi, da thịt trắng như sữa, dù cách một lớp y phục nhưng hân vẫn có thể cảm nhận rõ ràng độ ẩm da thịt. Nhìn tình cảnh giữa hai người làm Trầm Hương không khỏi đỏ mặt, xấu hổ mặc kệ hai người liền chạy ra khỏi phòng để lại cho cặp tình nhân muốn làm gì thì làm.

Qua một lúc giúp nàng bóp vai, hân liền buông tay ra, Lãnh Thiên Tổ thoải mái ngã người ra, đầu gục vào ngực hân thở dốc. Nhìn nàng bộ dạng ướt át làm hân cảm thấy phần kích lệ thương, rõ ràng chỉ là mát xa thôi mà nàng làm đến biểu cảm như vậy. Cảm nhận tình cảnh trong phòng ám muội, Vương Lăng ngồi ngay ngắn bên cạnh Lãnh thiên Tổ mỉm cười:

- Đồ ăn nguội hết rồi, mau ăn đi.

Đặt nàng ngồi giữa hai chân hân, Vương Lăng cảm nhận bờ mông nàng nhún nhảy mềm mại thật kích thích, Lãnh Thiên Tổ hương như nhài, dịu nhẹ nhưng có chút mãnh liệt, nàng ghé đầu bên đầu hân thở nhẹ:

- Chàng cứ như vậy thì đừng trách tại sao nói ta dụ dỗ chàng.
- Nàng có bản lĩnh dụ dỗ ta sao.

Vương Lăng ngậm lấy vành tai nàng, giọng thách thức, trở lại vẻ tỉnh ranh, Lãnh Thiên Tổ cười khúc khích tiến sát người hân, miệng nhỏ đặt cạnh bên tai hân, giọng nồng nực phả thêm mùi hương nói:

- Chàng muốn thử sao.
- Cũng không hân, chỉ là bây giờ không thích hợp lắm.

Chứng kiến bộ dáng mê người của Lãnh Thiên Tổ, Vương Lăng cũng khó lòng mà nhịn nổi, chẳng qua hân rõ ràng nàng đây là cố tình trêu chọc hân, đâu thể để nàng ta đắc ý. Lãnh Thiên Tổ thấy hân không động đậy, không khỏi cau mày tự hỏi, chẳng lẽ nàng mị lực kém như vậy.

Đã thế nàng cũng không kiêng dè bàn tay luồn vào ngực áo hân để lộ thân hình rắn chắc nam tính. Tình hình trong phòng càng trở nên ám muội, tình chàng thiếp nguyệt không sớm thì muộn chuyện gì đến rồi sẽ đến.

Chỉ là bất chợt cửa phòng mở ra, một thân ảnh mang y phục trắng tinh, xinh đẹp thánh khiết mang trên mặt biểu cảm căm giận. Vương Lăng giật mình ngó ra hoảng hốt vô cùng, Lãnh Thiên Tổ cũng dừng tay lại, quan sát nữ nhân trước mắt môi nở nụ cười tình quái, hai tay vòng qua ôm chặt thân hình hân như khiêu khích.

Hàn Bắc Nguyệt nhìn vào tình cảnh ám muội giữa hai người, trong lòng vô cùng khó chịu, hai mắt trừng to liếc qua Lãnh Thiên Tổ tức giận.

- Yêu nữ, ngươi dám dụ dỗ nam nhân của ta.
- Ta dụ dỗ chàng hồi nào, là chúng ta tâm đầu ý hợp không được sao.
- Nói thừa, yêu nữ như ngươi chẳng phải bản lĩnh dụ dỗ nam nhân là đệ nhất sao.

Vương Lăng nhìn qua hai nữ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cảm nhận Lãnh Thiên Tổ ôm hân ngày càng chặt không khỏi thầm mắng nàng là yêu nữ cũng không oan uống. Lãnh Thiên Tổ không chút khó chịu, thích thú choàng tay ôm cổ hân mỉm cười.

- Là hân tự nguyện để ta câu dẫn đấy. Không tin ngươi có thể hỏi hân.

Cảm nhận ánh mắt Hàn Bắc Nguyệt chuyển sang phía hân, Vương Lăng chỉ hận không thể kiếm một cái lỗ chui xuống cho đỡ phiền, chỉ là tình cảnh này nếu không giải quyết khôn khéo thì mất cả chì lẫn chài. Vương Lăng muốn gỡ cánh tay Lãnh Thiên Tổ ra chỉ là nàng ta bám quá chặt, hân đành tùy ý nở nụ cười hướng Hàn Bắc Nguyệt:

- Nguyệt nhi, nàng sao lại vào đây.

- Hừ, nếu ta không đi vào thì có thể bắt gặp tình cảnh này sao.
- Giữa bọn ta hoàn toàn trong sạch, nàng không nên quá kích động.
- Trong sạch cái gì, tình ý như vậy cho mắt ta mù à.

Hàn Bắc Nguyệt hừ lạnh, xoay mặt đi, mặt mày biến đổi, âm lãnh vô cùng. Vương Lăng thờ dài, xem ra hôm nay xui xẻo, toàn gặp phiền phức với nữ nhân. Thấy hắn không tiếp tục biện giải nữa, Hàn Bắc Nguyệt liền tức giận xoay người để lại một câu:

- Hay lắm Vương Lăng, từ giờ giữa chúng ta chẳng còn chút quan hệ nào.
- Bắc Nguyệt, đợi đã...

Chỉ là hắn kêu đã muộn, bóng dáng Hàn Bắc Nguyệt đã biến mất ngoài cửa, hắn trong lòng khó chịu liền quay sang Lãnh Thiên Tố lườm nàng. Bị hắn nhìn nàng không khỏi chột dạ, biết bản thân có hơi không yên phận, nhưng vẫn như cũ không cam lòng yếu thế nói:

- Chẳng nhìn ta làm gì, có phải so với ta thì nàng ta càng quan trọng hơn không. Nếu vậy thì chàng mau đuổi theo đi, ta đâu có cần.

Hiện giờ hắn không biết nên nói cái gì, cũng đành bất lực lắc đầu, ôm lấy Lãnh Thiên Tố giọng dịu hắn:

- Tố nhi, các nàng đều là người ta yêu ta đâu thể nào đem ra so sánh được, với ta ai trong các nàng cũng trọng yếu hơn cả tánh mạng ta.
- Vương lang, ta không trách chàng vì ta biết chàng rất ưu tú, nhiều nữ nhân mến mộ cũng không có gì lạ. Ta hứa với chàng từ giờ sẽ yên phận.

Lãnh Thiên Tố ôn nhu nhẹ giọng, lòng không khỏi nở hoa, xem ra là Vương Lăng còn có lương tâm không bỏ nàng chạy theo Hàn Bắc Nguyệt kia, trong lòng không tránh khỏi một tia thắng lợi. Vương Lăng thì chẳng biết vì sao vừa nhìn mà hai nữ nhân không chịu nói lý lẽ gì mà đã cãi nhau, chẳng lẽ giữa hai nàng lại có thù địch thâm cốt sao. Cuộc đời này thật lắm éo le, mới cùng Hàn Bắc Nguyệt nồng ý không lâu, tức khắc liền trở mặt, tâm tính nữ nhân quả thật khó nắm bắt mà.

Hàn Bắc Nguyệt rời đi một lúc trong lòng liền bình tĩnh lại, mặc dù nàng cũng đã chấp nhận hắn có thêm nữ nhân khác chỉ là với nàng mà nói, ai cũng được trừ yêu nữ Lãnh Thiên Tố ra. Nàng tức giận vung tay, dù sao cũng là Vương Lăng có lỗi với nàng trước, tâm tính cao ngạo như nàng còn lâu mới chủ động đi làm lành. Ly Nhã nhìn Hàn Bắc Nguyệt tức giận, khó hiểu hỏi:

- Muội làm sao vậy.
- Nhã tỷ, không có việc gì, chúng ta quay về Quang minh giáo hội thôi.
- Thật sự không có chuyện gì thật sao.
- Không sao đâu, chỉ là muội đang nghĩ tới việc mấy thế lực tà giáo gần đây liên tiếp khó chịu mà thôi.

Hàn Bắc Nguyệt nói liền nghĩ tới Lãnh Thiên Tố, hận tới nghiêng răng nghiêng lợi, Ly Nhã không rõ ràng liền an ủi:

- Muội đừng lo nghĩ nhiều, chuyện này đâu phải chỉ là của riêng muội.
- Cảm ơn tỷ.

Có thể không rõ ràng nhưng Ly Nhã có thể rõ ràng Hàn Bắc Nguyệt có chuyện không nói, nàng liền nghĩ tới Vương Lăng chẳng lẽ đã làm gì khiến Hàn Bắc Nguyệt giận, nếu vậy tên này quả thật là không rõ ràng tính cách Hàn Bắc Nguyệt, rồi không biết chuyện giữa cả hai người này sẽ tới đâu, điều này làm Ly Nhã không khỏi đau đầu.

Cùng Lãnh Thiên Tố trải qua thời gian mặn nồng cả đêm, sang hôm sau hắn mới quay về Long Nguyệt Nha, Ảnh Tư Mệnh đã nói sẽ huấn luyện cho hắn không biết là bằng phương thức nào đây, chỉ là hắn không quan tâm quá nhiều tới cái này, trong đầu vẫn là quanh quẩn chuyện của Hàn Bắc Nguyệt.

Thấy hắn sầu sã ngồi một chỗ, Ảnh Tư Mệnh cũng không quan tâm nhiều, nàng xuất ra trong tay một mảnh hắc ngọc kỳ dị, niệm một đạo ấn chú, ánh sáng xung quanh dần yếu ớt, mờ hồ từ giữa không trung xuất hiện một vòng xoáy ốc âm u, tối đen đáng sợ. Vương Lăng tỉnh táo nhìn kỹ lại, tránh không khỏi ngó Ảnh Tư Mệnh hỏi:

- Sư tỷ, đây là cái gì.
- Người tự vào thì biết.

Ảnh Tư Mệnh không giải thích nhiều trực tiếp đẩy hắn đi vào, hắn hốt hoảng lao vào giữa vòng xoáy mất hút, ánh sáng xung quanh mãnh liệt trở lại, vòng xoáy liền biến mất, Ảnh Tư Mệnh lạnh nhạt ngồi xuống, hai mắt nhắm lại, trước mặt mảnh hắc ngọc lơ lửng giữa không trung.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 211: Hồn tu huyễn cảnh

Cảnh vật xung quanh vừa xa lạ vừa thân quen, khung cảnh chết chóc này thật giống như lúc cùng Minh Lộ Lộ lạc vào sương cảnh. Nơi này nhìn như sa mạc hoang lộ, gò đá gồ ghề, bầu trời u tối, vô vàn những cây khô héo toàn cảnh khô mục, những bộ xương yêu thú đã hóa khô, đôi khi rục rịch dưới nền đất khô cằn là thứ gì đó đang di chuyển. Vương Lăng âm thầm run sợ tự hỏi:

- Đây rốt cuộc là cái địa phương đáng sợ nào.
- Hồn Tu Huyễn Cảnh, nếu muốn tăng cường độ thuần thực của hồn lực thì bắt buộc phải trải qua nơi này.

Giọng Linh Tôn nhàn nhạt đáp trả câu hỏi của hắn, với Linh tôn nơi này xem ra cũng có nhiều kỷ niệm, Vương Lăng ngạc nhiên không hiểu cái địa phương quý họ cò gậy này thì tu luyện được cái gì, một chút tài nguyên tu luyện cũng hiếm thấy.

Hắn không còn cách nào hơn là tự mình tiến lên phía trước, bất chợt lại nghe tiếng “Lạch.. lạch..” đầu đó, hắn ngo tay ngo đông, núp gần một tảng đá, nhìn thấy một sinh vật nhìn như chuột nhắt, lông đen thui, to lớn hơn gấp chục lần, đuôi dài chẻ đôi ngo nguẩy như một sinh vật sống riêng biệt, hai má nó phồng to như quả bóng, hàm răng nhọn hoắt đang gặm xác một con yêu thú nhìn không ra hình dạng.

Hắn nhìn một chút âm thầm cảm thấy đáng sợ, chỉ là yêu thú thôi mà còn kinh dị hơn ở phim kinh dị mỹ bên ngoài đến chục lần, quả nhiên cái huyễn cảnh này là nơi không nên ở lâu. Hắn rón rén lui ra, cố không kích động đến con Hắc Uyển Thử này.

Chỉ là hắn mới quay đầu đi, một cơn gió lạnh thổi ngang tai, chiếc mũi linh mãnh của Hắc Uyển Thử nhúc nhích, nó như ngửi ra mùi của con mồi, hàm răng vương vãn mùi xác chết chuyển qua theo hướng Vương Lăng lao vút tới.

Vương Lăng giật mình cảm nhận một làn khói độc địa đang tới trước mắt mình, Vương Lăng thầm kêu khổ nhảy lui ra, “Lôi Thiểm Bộ” cùng bóng hình của Hắc Uyển Thử như hình như bóng lao đi vun vút giữa vùng không gian thoáng đãng.

Cảm nhận cái con chuột này thật dai sức, Vương Lăng biết cứ chạy không phải là cách, thân hình chuyển qua không trung, Hắc Uyển Thử liền đuổi theo ngay sát, Vương Lăng giương tay ra một luồng hàn khí dày đặc bao quanh, trong chớp lát, cả thân hình Hắc Uyển Thử đã bị bao bọc trong lớp băng lạnh buốt. Chỉ là hắn chưa an tâm được, lớp băng lạnh từng tầng tuy dày nhưng vẫn đang có dấu hiệu nhúc nhích, dần hiện ra vết rạn nứt.

Vương Lăng không cần chờ đợi, “Hắc Cầu Lôi Ảnh” đã ngưng tụ sẵn, vừa thấy Hắc Uyển Thử lộ dạng, quả cầu hắc lôi liền bay ngay tới, uy lực cường mãnh hắn không nghĩ con chuột này sẽ yên ổn. Chẳng qua hắn đã quá coi thường con yêu thú này, trong giây lát Hắc Uyển Thử đã phân ra hơn chục phân thân, chả biết đâu là thật giả, một vụ nổ vang lên, còn mấy phân ảo vẫn cứ lao vút tới hắn, nhìn nó nhe ra hàm răng dữ tợn đủ làm bất cứ trẻ em nào thấy cũng khỏi dám ăn cơm.

Vương Lăng cũng là kinh hãi, cố bình tĩnh một điểm, trong không trung xuất hiện vô số ảnh kiếm sắc bén lao tới từng ảo ảnh, làm hắn bất ngờ là không phải hoàn toàn là ảo ảnh phân thân mà quả thật là một phần của Hắc Uyển Thử, máu me bê bết bắn tung tóe trong không trung.

Vô vàn ảnh kiếm đâm xuyên qua thân hình Hắc Uyển Thử, từ đó thoát ra những làn khói màu đỏ đậm đặc, nhìn là biết không an toàn. Vương Lăng chả biết gì hơn liền tránh ra càng xa càng tốt, làn khói tan ra một bóng dáng nhỏ nhắn lao vút đi đang chạy trên mặt đất, trong chớp lát chạy lui vào trong một hốc đá biến mất dạng. Đường như hắn còn chưa chính thức giết chết con yêu thú này, trong lòng không khỏi cảm thấy lạc lõng, một con chuột nhỏ nhỏ giết còn không xong thì làm sao mà tu luyện đây. Linh Tôn cảm nhận một chút nguồn linh khí bên ngoài liền mở miệng nói:

- Không cần để ý, yêu thú ở đây vô cùng đặc dị, tiểu tử ngươi bức lui được nó là cũng khá rồi.
- Đa tạ tiền bối khích lệ.
- Bỏ đi, bây giờ ngươi nên sớm rời khỏi đây, ta cảm thấy sắp có điều không lành.

Vương Lăng cũng cảm thấy trời bắt đầu trở nên lạnh lẽo hơn, gió bắt đầu thổi mạnh, không ngáy người nữa nhanh chóng rời đi.

Vì dù sao cũng chả biết đâu ra đâu nên hắn đành tùy ý chọn một phương mà đi.

Bất ngờ hắn cảm thấy gió cát bắt đầu thổi mạnh, quay đầu liền kinh sợ thấy bão cát ùn ùn kéo tới, vũ tổ mạnh mẽ càn quét bất cứ thứ gì trên đường đi.

Vương Lăng vừa sợ vừa vội, nhanh chóng muốn tìm một chỗ ẩn nấp, nhìn quanh quẩn một hồi, hắn phát hiện phía xa có một hang đá, lập tức vui mừng chạy ngay tới, xem ra vận may vẫn chưa từ bỏ hắn. Chui rúc vào trong hang, hắn chỉ thấy một màu tối thui, lấy từ trong gói chỉ một viên Ngọc Quang Tỏa giúp soi sáng hắn mới biết hang động này trông thật thô sơ, dù sao so với ngũ ngoại kia thì nơi đây khá sang trọng.

Dùng vài hòn đá to chặn lại cửa hang, tùy ý nhóm một đám lửa, Vương Lăng liền ngồi phịch xuống. Tuy có chút mệt mỏi nhưng với tình trạng bây giờ, nếu có thể nâng cao thực lực càng sớm thì càng tốt, hắn không nghĩ nhiều nữa lấy ra một viên Lôi Tháp Pháp Đan cùng một viên Thanh Nguyên Đan nuốt vào trong người.

Hắn nhắm mắt tịnh thần, hầu như không để ý đến xung quanh nữa, vì hắn nghĩ bảo cát chắc sẽ không ập vào trong hang động này được, cũng không có ai quấy phá.

Hắn ngồi thiền chưa được bao lâu, từ phía sâu bên trong xuất hiện một thân người, đầu tóc cùng râu lông chồm phủ kín mặt, trần như nhộng chỉ để một phiến lá mỏng che đầy chỗ kín, nhìn y như người tối cổ vậy.

Tên này cúi người đi như khi nhìn thấy Vương Lăng nhìn hắn một cách tò mò, tay đụng hắn một chút liền nhảy lùi ra, sợ hãi nhìn đồng lửa dưới chân. Chỉ là sợ hãi một lúc gã liền thích thú mà quơ quơ tay qua lại đồng lửa thích thú.

Vương Lăng tu luyện bên trong không gian ý thức nên thời gian chậm gấp 10 lần, mau chóng tiêu diệt hoàn hảo 2 viên đan kia, vừa mở mắt hắn hết hồn nhìn tên nửa người nửa khi trước mắt suýt chút nữa ngã ngửa ra đất. Lấy lại bình tĩnh, hắn mới cảm thấy không cần quá kinh ngạc, đầu óc hắn nhanh nhạy khá là hiểu tên này nhìn có lẽ là thổ dân ở đây, trí thức chắc cũng chỉ là mới tập tễnh mà thôi. Nhanh chóng thu xếp tâm tính, hắn mỉm cười tiến sát tới tên người thượng cổ kia nói:

- Người huynh đệ, người sống ở đây một mình à.

- Hua a la la ca si la bum bum.

Đáp trả lời hắn là thứ ngôn ngữ không thể hiểu được, hắn còn chưa học tiếng châu phi thì làm sao mà hiểu, đành dùng ý chỉ hành động biểu đạt. Hua tay múa chân một hồi thì người thượng cổ kia mới bỏ qua đề phòng thích thú vỗ tay biểu đạt cùng hắn, cuối cùng dùng thời gian khá dài để giao tiếp, người thượng cổ này mới đưa hắn đi sâu vào bên trong hang động.

Vương Lăng vui vẻ đi theo sau, trong lòng thầm nghĩ chắc là có bảo vật cất giấu bên trong, không khỏi nén kích động mà đi vào.

Chẳng là hắn không hề thấy chút bảo vật nào, thay vào đó là hai cỗ thi thể đã hóa thành xương cốt, nhìn hai cỗ thi thể hắn có thể đoán ra đây là một đôi tình lữ đã chết. Thất vọng đôi chút nhưng hắn vẫn tiến tới tò mò xem thử, người thượng cổ kia thấy hắn tới gần liền quơ tay nhảy loạn xạ nhe răng đe dọa chặn trước mặt hắn, xem ra là không muốn hắn động tới thi thể của cả hai. Vương Lăng cười khỏ, lấy từ trong giới chỉ một cái bánh ngọt đưa gã, mỉm cười tỏ vẻ thiện chí:

- Đừng lo, ta sẽ không mạo phạm tới thi thể của họ. Cứ tin ta đi.

Tên người thượng cổ liếc nhìn hắn một chút, không biết hiểu hay không chớp lấy cái bánh trong tay Vương Lăng nhảy lui sang một bên mà ăn lấy ăn để. Vương Lăng rảnh tay liền nhìn kỹ hai cỗ thi thể, cả hai đều hóa thành xương cốt nhìn cũng khá lâu nhưng xương vẫn y như cũ trắng tinh không chút rạn nứt. Hắn đặt tay lên một đoạn xương tay thì cảm nhận một luồng cường đại mãnh lực vẫn còn động lại. Hắn không khỏi kỳ quái hỏi Linh Tôn:

- Tiền bối, người có biết hai người này tu luyện công pháp gì không.

- Nếu không nhầm thì hai người này thuộc về một cổ tộc thời Hồng Hoàng, đã chết mà còn để lại nguồn mãnh lực cường đại như vậy thì theo hiểu biết của ta chỉ có Man Lực Thần Tộc.

- Man Lực Thần Tộc? Đó là thần tộc sao?

- Không hẳn, chẳng qua người trong tộc vừa sinh ra đã có sức mạnh hơn hẳn người thường gấp ngàn lần, dù cho là long tộc thuần chủng cũng khó mà bì kịp. Thân thể như kim cương, nắm đấm như thiên lôi, sức lực vác vạ vật.

Vương Lăng há hốc mồm khó tin nổi, không nghĩ trên đời còn có có thể loại tộc nhân biến thái này. Hắn kinh ngạc một chút lại ngó thấy phía sau tảng đá hai cỗ thi thể có khắc chữ, xem ra có lẽ đây là di thư của hai người này cũng không sai.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 212: Ta cứ như bảo mẫu

"Chúng ta nhận nghĩa vụ đến Hồn Tu Huyền Cảnh này tìm cách phá hủy cấm chế của gia tộc, tất cả đều thuận lợi cho tới khi gặp hắn. Chúng ta không thể nào có thể đánh lại hắn, còn bị trọng thương khó lòng qua khỏi, may mắn tìm được một linh tuyến chữa trị nhưng cũng không thể kéo dài tính mệnh lâu dài. Tiếc hận không thể hoàn thành sứ mệnh, làm liên lụy tộc nhân nhưng chúng ta biết đã cố gắng hết sức, duy nhất điều làm chúng ta lo lắng còn lại là hài tử vẫn chưa trưởng thành, hi vọng có người giúp chúng ta nuôi dưỡng đứa trẻ này, thay mặt chúng tộc nhân xin hậu tạ thích đáng".

Đó là những gì được ghi lại trên tường đá, nhiều nghi vấn lập tức được Vương Lăng đưa ra, "hắn" ở đây là chỉ ai có thể làm cho hai người này tỏ vẻ bất lực như vậy, với cách nói của hai người chẳng lẽ thân phận đứa bé này bất phàm.

Nhưng rất nhanh mấy ý nghĩ này cũng bị hắn đề xuống, dù sao thì mấy chuyện này cũng đâu có chút nào liên quan tới hắn, chỉ là hắn ngó qua nhìn tên nửa

người nửa khi kia lòng hiếu kỳ, xem ra đây quả thật là hậu nhân của Man Lực Thần Tộc.

Đến trước mắt gã, Vương Lăng xoa cằm suy tư, chớp mắt ngó qua gã một chút rồi nói:

- Ê, tên ngươi là gì. Cha mẹ ngươi gọi ngươi là gì.

Sợ gã không hiểu, Vương Lăng quơ tay chỉ vào bản thân ý tứ khá rõ, gã tối cổ nhìn hấn nhảy loạn lên kêu li chi không ra nghĩa, Vương Lăng ngán ngẩm lắc đầu chỉ tay vào thân gã nói:

- Từ nay ngươi tên gọi sẽ là Cổ Lực, hiểu không? Mà nhìn như vậy là không hiểu rồi.

Dù sao thì việc dạy dỗ một tên như khi thế này cũng rất mất thời gian, Vương Lăng bỏ qua vấn đề dò hỏi ý kiến gã, quay qua nhìn hai cổ thi thể khê thờ dài.

- Nếu như đã gặp nhau thì xem như có duyên, ta hứa sẽ thay các ngươi chăm sóc tên khi này.

Cũng không thể để xác hai người nằm ở bên ngoài như vậy, Vương Lăng quyết định chôn cất tử tế cả hai, dù sao nơi hoang mạc hoang vắng này mà không chôn cất kỹ lưỡng thì mộ hai người sớm muộn cũng bị yêu thú phá banh mất. Vương Lăng nhìn quanh thấy bên trong động này là thích hợp nhất, tay phải vung ra tạo trong tay một hòn kiếm vô hình chỉ phát ra ánh sáng vàng rồi chém ra hơn chục đạo kiếm khí, chỉ nghe keng keng mấy tiếng, nền đất cứng như đá chỉ tạo ra chút vết tích. Vương Lăng cau mày bắt đầu khó chịu:

- Không lẽ chỉ là đi chôn cất mà cũng làm khó ta.

Không cam lòng hấn dùng cả hai loại dị hỏa cùng lúc thiêu đốt nền đất, hấn không tin nền bích thạch này chịu nổi. Tuy là thành công nhưng mà khi hấn đào sâu vào lớp đá thì thấy một lớp nước lỏng bên dưới, xuyên suốt qua nền đá cứng.

Vương Lăng kinh ngạc chần chờ một lát chạm tay vào dòng thủy dịch. Một cảm giác ấm nóng, thoải mái lan tỏa ngay vùng da tay, một luồng linh khí thuần khiết chảy ngay vào cơ thể hấn. Hấn lập tức nhận ra ngay đây có lẽ là dòng linh tuyến mà đôi phu phụ kia đề cập tới, quả nhiên là hiệu quả thần kỳ.

Sau đó hấn dùng mấy lớp bích ngọc này chôn lấp thi thể hai người, dựng thêm mấy tấm bia mới hài lòng gật đầu. Nhìn qua Cổ Lực, Vương Lăng liền kéo lấy gã chỉ tay vào trước mộ hai người nói:

- Đây là cha mẹ của ngươi đấy, mau quỳ lạy đi.

Nghe không hiểu nhưng thấy Vương Lăng mặt nghiêm nghị đề người mình xuống, Cổ Lực theo hành động bản năng dập đầu mấy cái. Nhìn về mặt ngu muội của Cổ Lực liền biết là gã không hiểu gì, Vương Lăng cũng đành chịu.

Tiêu tốn hơn nửa ngày khai quật lấy dòng linh dịch này tạo thành một cái hồ linh tuyến, từ trong lòng linh tuyến phát ra ánh sáng màu xanh tỏa ra khắp động. Vương Lăng vui vẻ cời đồ nhảy xuống hồ tắm tấp, quả nhiên cả người thoải mái hơn nhiều, chỉ là dù tắm trong này nhưng cũng không giúp ích cho việc tu luyện đột phá, vì đặc tính của linh tuyến này chủ yếu là chữa bệnh, được tính cũng không quá mạnh mẽ, ước tính ngâm trong này 50 năm mới giúp hấn đột phá nguyên hồn cảnh, còn lâu hấn mới chịu.

Nếu không phải vậy thì đôi phu phụ kia có thể sống dài dài rồi. Bất đắc dĩ Vương Lăng phải tắm tấp cho Cổ Lực, tóc tai gã bù xù dính dính chả biết chưa tắm bao lâu rồi làm hấn không khỏi than ngán thờ dài:

- Ngồi im một chút đi, ta trước đây chưa từng phục vụ nam nhân nào đâu đấy, mà ngươi lại không phải mỹ nữ, thật là làm ta khó chịu.

Dùng dao ngắn cắt gọn tóc dài cùng bộ râu, Cổ Lực liền trở thành một thiếu niên bánh bao, uy mãnh vô cùng, mặt mày còn già hơn Vương Lăng nhiều nhưng chỉ ngu ngơ như đứa bé con, Vương Lăng tự hỏi chả biết tên này làm sao sống sót thời gian qua.

Hơn một tuần sinh sống tại lòng linh tuyến, Vương Lăng gần cốt bị tổn hại do nghịch hành kinh tuyến đều được linh tuyến chữa khỏi, từ giờ hấn không còn e ngại phải quá cẩn thận dùng linh lực trong người, có thể nói cơ thể hấn bây giờ không khác ma nhân là mấy, tùy ý hấp thu dị chủng linh khí các loại, quanh người hấn còn toát ra một cỗ khí tà dị ngày càng nồng đậm làm mị lực của hấn đối với nữ nhân càng gia tăng.

Cổ Lực cũng nhờ thông qua linh tuyến mà tu luyện vô cùng mau lẹ, mới cách đây không lâu chỉ là kẻ không biết tu luyện nhưng với thể chất đặc thù cùng việc từ nhỏ săn bắt ma thú nhỏ lớn lên có sẵn tiềm chất, gã mau chóng hấp thu mãnh liệt được tính của linh tuyến tiến thẳng hóa linh cảnh đỉnh cấp, nếu so ra thực tế sức lực của gã bây giờ không phải là nhìn vào cảnh giới mà đo đếm, dù cho Vương Lăng bây giờ dùng toàn lực phát một chương vào người gã cũng không làm Cổ Lực bị thương gì nghiêm trọng, chỉ là ngã ra đất mà lăn lộn một chút.

Như người ta thường nói “Đầu óc ngu si, tứ chi phát triển”. Vương Lăng cực lực dạy Cổ Lực đọc viết mà phải hơn trăm lần gã mới tạm thời ghi nhớ vào đầu, như vậy cũng thật quá tốn sức.

Không thể cứ ngây ngốc một chỗ nơi này được, Vương Lăng quyết định phải tiếp tục thực chiến càng nhiều càng tốt, bảo cát bên ngoài cũng đã sớm tan, trời nhu hòa trở lại chỉ là không thoát khỏi sắc u tối.

Không muốn con bảo khác lại tới nên sớm rời đi mới tốt, dù sao hấn cũng dành thời gian quá đủ ở đây rồi. Đặt một cấm chế cơ bản đẩy lui yêu thú, hấn có chút quyến tiếc nhìn vào linh tuyến, xem ra cũng không thể mang nó đi, Cổ Lực dù sao từ nhỏ sinh ra lớn lên ở chỗ này đâu dễ dàng chịu rời đi, Vương Lăng phải dùng vũ lực kéo gã đi mới có tác dụng.

Lúc đầu còn dầy giữa mảnh liệt, nhưng rất nhanh sau khi nhìn thấy khung cảnh bên ngoài vẻ hạo hức lại hiện lên, Cổ Lực không cần hấn lùi kéo hi hửng chạy đuổi theo vài con yêu thú. Vương Lăng mặc kệ gã nhìn ngó tứ phương tám hướng, nơi này không hề có chút đầu mối để phát hiện phương hướng, hấn chỉ đành phải nhìn theo vài con yêu thú mà chạy theo đó mà thôi.

Đi cũng được khá lâu, chợt chém được vài chục con Sa Kim Phong Yết, loại này yêu thú cấp 2 cao kỳ hình dạng như bọ cạp khổng lồ màu vàng lại có nọc độc khó đoán, tốc độ di chuyển khá nhanh chui lủi dưới nên đất, chỉ là Vương Lăng tốc độ xuất kiếm quá nhanh không cho nó có cơ hội phòng thủ, dù cho sức phòng vệ của nó cũng là vô cùng yếu ớt rồi. Đây cũng là cơ hội cho Cổ Lực rèn giữa kỹ năng chiến đấu, có Vương Lăng ở đây dễ dàng giúp gã tránh né kích độc của Sa Kim Phong Yết..

Uống cả một bình nước đầy mới giải tỏa cơn nóng tỏa ra, dù không có mặt trời nhưng nơi này vẫn rất là nóng. Vương Lăng nắp gần một tảng đá ngã người ra, một hồi Cổ Lực liền mang về cho hấn một cái túi vải màu vàng thêu hoa văn hoa bướm khá bắt mắt, Vương Lăng nhìn vào không khỏi thắc mắc hỏi Cổ Lực:

- Người tìm thấy cái túi này ở đâu.

Cổ Lực chỉ tay về một hướng bên phải rồi chạy đi mất hút, Vương Lăng mau chóng đuổi theo. Đi đến nơi Vương Lăng cảm thấy không ổn nhanh chóng túm lấy cổ áo của Cổ Lực núp xuống. Nhìn xuống dưới kia, từ vị trí mỏm đá cao Vương Lăng có thể nhìn ra hai đoàn người đang giáp mặt.

Một bên ăn mặc khá đơn giản, nhìn như dân thôn quê, tầm 5 nam 2 nữ. Ở trước mặt bọn họ là 4 người khác, 3 nam 1 nữ mặc y phục của tông phái nào đó, nhìn xem ra toàn là kiêu bộ ta đây con ông cháu cha, thái độ kiêu ngạo. Từ khoảng cách này thì không thể nghe rõ ràng, hấn quay qua chỗ Cổ Lực dặn kỹ:

- Ở yên đây, nếu dám đi lung tung ta cho nhin đoi đây.

Vương Lăng bộ dáng cầm một chiếc bánh mà ăn ngấu nghiến xé toang, trải qua mấy ngày này Cổ Lực hiểu rõ đây là lời đe dọa kinh khủng nhường nào, ngoan ngoãn rũ xuống ngồi im nghe lời. Vương Lăng cười nhạt an tâm tiến tới gần hơn. Nhìn tình hình kia thì xem ra dù đông người hơn nhưng đám người thô sơ kia đang bị ép thế rõ rệt.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.